

Giới thiệu Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xin Lỗi

Truyện Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xin Lỗi nói về nhân vật nữ chính, cô là nhà thiết kế có danh tiếng trên thị trường quốc tế.

Cô cùng Diệp Phong bắt tay nhau để sáng lập nên một công ty, dùng tài năng của mình để giúp hắn, tưởng chừng như sẽ cùng nhau nắm tay đến hết đời. Nào ngờ hắn nổi lại tình với người xưa, cô biến khỏi thế giới của hắn. Đến lúc tâm hồn bị tổn thương, cô đã gặp anh, cô đã là thư ký của vị tổng giám đốc ấy.

Họ bên nhau có phải vì tình hay là có mục đích khác? Họ đã biến mất khỏi báo chí, không còn ai có thể soi mói được chuyện giữa hai người... Một câu chuyện khác sẽ còn tiếp diễn sau 5 năm lúc họ trở về!!!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Sống chung dưới một bầu trời, hít thở chung một bầu không khí

Tại hội trường sang trọng trong tòa nhà đồ sộ được xây dựng ở trung tâm thành phố phồn hoa. Một người nổi tiếng trong giới thời trang đứng lên phát biểu để khai mạc buổi lễ.

Vì là lần đầu tiên học trò của nhà thiết kế bậc thầy Kiệt Lặc Thụy phát biểu sau khi về nước, hơn nữa lại còn là người có có ảnh hưởng rất lớn đến giới thiết kế trong và ngoài nước, cho nên mọi người đều rất tò mò, nghe nói cô là phụ nữ, có phong cách thiết kế độc đáo riêng biệt, tự mình sáng lập nên một thương hiệu của riêng mình, ở mọi nơi trên thế giới đều có người hâm mộ của cô. Vì rất ít khi xuất hiện nên không nhiều người nhìn thấy dung mạo của cô, chỉ biết là năm năm trước cô từng xuất hiện tại thành phố A, sau đó cũng không biết vì nguyên nhân gì mà theo nhà thiết kế Kiệt Lặc Thụy đến nước Pháp, từ đó không còn xuất hiện nữa!

Cho tới bây giờ, ở nhà ga, trên quảng cáo, trên các phương tiện truyền thông, báo chí tạp chí không hện mà gặp cùng xuất hiện chung một áp phích ngay trên trang đầu, tiêu đề: “Nhà thiết kế FIR trở về nước, hai ngày sau sẽ phát biểu trước giới thời trang lần đầu tiên tại tòa nhà Đình Lập” “Nhà thiết kế FIR thần bí, sẽ phát biểu lần đầu tiên trước giới thời trang!”.....

Trong hậu trường:

“An Ny, thợ trang điểm Cherry đâu? Còn nửa giờ nữa là buổi lễ bắt đầu, bảo anh ta kiểm tra lại nhóm người mẫu một lần, tôi không muốn đến khi xuất hiện lại xảy ra sai lầm làm gì!” Trên người mặc một bộ quần áo màu đen thoải mái, FIR nói với trợ lý của mình, sự phiền não cùng lo lắng thể hiện rõ trên khuôn mặt cô.

An Ny nhìn FIR có chút phiền não, gãi gãi mái tóc của mình, không dám nhiều lời, lập tức xoay người đi ra ngoài tìm thợ thợ trang điểm Cherry. Cô đi theo FIR cũng đã năm năm, năm năm qua, tính tình của FIR cô cũng có chút hiểu rõ, hiện tại tâm trạng của FIR đang kém đến cực điểm, cho nên tuyệt đối không thể chọc đến, không thì hậu quả khó mà lường được. Có lẽ đây chính là tính cách của người làm nghệ thuật đi! Cô cho là như vậy!

Nhưng nếu như cô biết: tính tình trước giờ FIR vẫn rất ôn hòa, chỉ khi đến Pháp mới trở thành như vậy, không biết cô có thể tức đến hộc máu hay không đây?

Mấy phút sau, Cherry liền chạy tới, anh ta với FIR mới nói mấy câu, lại phải chạy đi kiểm tra nhóm người mẫu lần nữa.

Cherry hôm nay mới gặp FIR, nghe nói nhà thiết kế FIR có ảnh hưởng rất lớn đến giới thiết kế trong và ngoài nước, mà lại là một người phụ nữ trẻ tuổi, quả nhiên hôm nay được tận mắt nhìn thấy, mới là người phụ nữ tầm 25, 26 tuổi, cho dù chỉ tùy ý mặc một bộ quần áo đơn giản cũng khiến người ta không thể nào rời mắt khỏi, trên người cô có một khí chất cao quý mà không ai sánh bằng, tùy ý nhấc tay cũng mang đến cho người ta cảm giác cô là một nữ vương không ai có thể phạm đến.

Không trách được năm năm trước, ở thành phố A đã nghe được danh tiếng của cô!

Lúc này, trong phòng làm việc của Tổng giám đốc trên tầng 88 thuộc tập đoàn Hạ thị.

Hạ Nam ngồi trên ghế sofa, trước mặt là chiếc tivi LCD cực lớn được treo trên tường, phía trên đang phát sóng về nhà thiết kế FIR trở về nước phát biểu lần đầu tiên tại hội trường, ngoài cửa hội trường để rất nhiều lẵng hoa và hoa tươi chúc mừng, hội trường dùng hoa tươi tạo thành những hình cầu tạo nên không khí vui mừng cùng long trọng. Trên sân khấu có rất nhiều nhân viên đang bố trí hội trường, phía bên trong cũng đã đầy ắp người, nhưng rất cục không có bóng dáng của người phụ nữ mà anh nhớ nhung năm năm.

Năm đó là lỗi của anh, làm tổn thương cô, làm cô biến mất đến năm năm, đến anh trai của cô Tô Minh Hiên cũng không có chút tin tức gì về cô. Năm năm nay, mỗi thời khắc anh đều phái người đi tìm, nhưng một chút tin tức cũng không có. Không ngờ cô cũng về đến đây rồi, lại còn tổ chức một buổi

phát buổi long trọng ngay ngày thứ ba sau khi quay về.

Nhớ nhưng, chờ đợi trong năm năm, người phụ nữ của anh cuối cùng cũng trở về, thế nhưng anh lại do dự không dám đến gặp cô! Anh nói nhỏ: năm năm rồi, em có sống tốt không?

Anh chậm rãi cầm lên tờ vé mời đỏ tươi đang đặt trên mặt bàn đá cẩm thạch, mở ra, trong thiệp viết: “Thư mời đến buổi phỏng vấn của nhà thiết kế FIR.”

Cuộc phỏng vấn bắt đầu rồi, trong hội trường chật ních khách mời và phóng viên.

Tất cả mọi người đều không khỏi cảm thán trước vẻ ngoài của buổi lễ này: Không hổ là học trò của nhà thiết kế quốc tế Kiệt Lặc Thụy, quả thực có ảnh hưởng rất lớn đến trong và ngoài nước! Thật là làm chấn động thị giác của mọi người.

Sau buổi lễ có một buổi gặp mặt phóng viên nhỏ.

Các phóng viên nhìn người phụ nữ mặc quần áo màu đen thoải mái, mái tóc được đánh rối nhẹ nhàng đang ngồi trên khán đài, cô khiến cho rất nhiều người đang ngồi ở đây không khỏi rung động, không ngờ nhà thiết kế FIR nổi tiếng lại chỉ là một người phụ nữ mới 25, 26 tuổi. Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô, một phóng viên đặt câu hỏi: “Xin hỏi nhà thiết kế FIR, lần này cô trở về nước, có phải cô dự định sẽ định cư luôn ở đây?”

Giọng nói của FIR nhàn nhạt vang lên: “Tạm thời tôi chưa quyết định.”

“Xin hỏi nhà thiết kế FIR, đã năm năm cô chưa về nước, lần này trở về trừ buổi phát biểu hôm nay, cô còn hoạt động gì khác hay không?” Một người phóng viên khác hỏi.

Ở trên đài FIR vẫn tĩnh thong dong trả lời: "Tạm thời còn chưa có quyết định."

.....

Mặc dù là buổi gặp mặt phóng viên, nhưng cứ trả lời đơn giản như vậy, làm đám phóng viên cũng không đào thêm được tin tức gì quan trọng.

Khi mọi người cho rằng buổi phỏng vấn đã kết thúc, một nam phóng viên đầu đội mũ lưỡi trai đứng sau cùng hỏi: “Xin hỏi nhà thiết kế FIR, có tin đồn cô và Chủ tịch tập đoàn Hạ thị - Hạ Nam năm năm trước từng có quan hệ tình cảm, vậy có phải lần này cô trở về để nói lại tình cũ?”

Hạ Nam? Người phóng viên này lại không muốn sống, tự nhiên lại nhắc tới tổng giám đốc của Hạ Thị - Hạ Nam, người nào lại không biết Hạ Nam hành động can trọng, năm năm qua chưa từng xuất hiện trước công chúng, cho dù bọn họ có người biết chuyện này cũng không muốn nói đến. Dù sao Hạ Nam không phải là người nào muốn chọc là có thể chọc đến! Anh ta gần năm năm với thái độ làm việc lạnh lùng đã trở nên rất nổi tiếng, còn có tin đồn anh ta là đại ca “Mị” của tổ chức hắc bang ẩn núp thế giới - “Tước Dạ”

An Ny định mở miệng trả lời, chuyện này là vấn đề riêng không đáng nhắc đến. Cô lại không ngờ FIR mở miệng trước nhàn nhạt trả lời: “Các vị phóng viên, tôi không biết mọi người từ nơi nào lấy tin tức, nhưng nhất định tôi phải nói rõ ràng. Tôi và Hạ tổng của tập đoàn Hạ thị cho tới bây giờ cũng chỉ tính là quen biết mà thôi, không có giao tình quá sâu sắc, càng không phải có quan hệ tình cảm theo lời mọi người, cho nên tôi hi vọng mọi người không nên viết linh tinh, nếu không đến lúc đấy tự gánh chịu hậu quả.” Lúc nói chuyện, ánh mắt cô lướt đến người phóng viên vừa đặt câu hỏi, thoáng qua một tia sáng lạnh lùng rồi nhanh chóng biến mất. Nhanh đến nỗi người phóng viên đó còn nghĩ mình bị hoa mắt!

Vừa dứt lời, một người đàn ông đẹp trai lập tức xuất hiện ở cửa hội trường, mọi người kinh ngạc nhìn người đàn ông lạnh lùng kia, chỉ thấy anh ta đi đến chỗ khán đài từng bước, trong đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng kia chỉ tồn tại hình bóng của người phụ nữ đang ngồi trên khán đài, chỗ nào anh ta đi qua chỗ đấy liền xuất hiện hơi thở lạnh lẽo, giống như của loại ác quỷ khát máu.

Nhìn người đàn ông đang từ từ tiến lại gần mình, tay cô nắm chặt lại thành quyền, ngoài mặt vẫn lạnh nhạt nhưng khóe miệng giương lên nụ cười lạnh mang vài phần châm chọc.

Chương 1: Sống chung dưới một bầu trời, hít thở chung một bầu không khí

Cô vẫn luôn nghĩ rằng cuộc đời của mình sẽ mãi như một giấc mơ, cả đời chỉ yêu một người, một đời chỉ nắm tay một người, đó là một giấc mơ thật đẹp, cho dù hai người chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng cô cũng tình nguyện đi cùng với anh xây dựng một tương lai chỉ thuộc về riêng hai người, nắm tay nhau đi qua bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông, mặc cho ngoài trời gió rét, chỉ cần được nằm trong vòng tay của người mình yêu, cuộc đời này cũng đủ mãn nguyện lắm rồi!

Tô Úy thực sự đã từng có những suy nghĩ như vậy, cũng từng cố gắng thực hiện những mong muốn này, nhưng thực sự đã là cuộc đời thì không thể nào đoán trước được!

Tô Úy từng làm 3 năm trong công ty, vì vậy có rất nhiều nơi cô và anh ta đã từng đi qua làm cô nhớ lại! Anh ta tên là Diệp Phong, là tổng quản lý của công ty quảng cáo Khải Phong. Công ty quảng cáo Khải Phong ở thành phố A cũng được coi là công ty quảng cáo lớn phục vụ tương đối toàn diện về nhiều mặt, chỉ trong 3 năm đã nhanh chóng phát triển đứng thứ 2 trong thành phố A.

Ba năm qua mọi người đều biết, Diệp Phong xuất hiện trong bữa tiệc nào cũng có một người bạn gái đi cùng, nghe nói đó là Giám đốc sáng tạo trong

công ty, tên là Tô Úy! Mặc dù Tô Úy luôn xuất hiện trong mọi bữa tiệc, nhưng từ trước tới nay chưa một ai có thể tra cặn kẽ về thân thế của cô, trừ việc biết cô làm trong công ty Khải Phong thì không còn điều gì khác, giống như cô là một người từ trên trời rơi xuống vậy.

Tô Úy đứng trên đường phố tập nập người qua lại, ánh mặt trời chiếu thẳng lên người cô, cô giơ tay phải lên muốn che đi một phần ánh sáng, đầu nâng lên một góc 130 độ nhìn không trung, trên mặt mang một nụ cười khổ, đôi mắt to tròn đen láy giờ đã uon ướn, bầu trời vẫn mang một màu xanh lam, mây vẫn trắng như vậy, nhưng giờ đây mọi thứ đã thay đổi.

Khi nghe anh ta nói câu: anh yêu em! Nhưng lại là nói với một người phụ nữ khác không phải là cô! Xoay người, nước mắt chảy xuống! Cô mang theo thể xác mệt mỏi cùng một chút kiêu ngạo và tự tôn cuối cùng rời đi!

Thì ra cuối cùng cô vẫn là người thua cuộc, hóa ra cô chỉ là người thay thế, đúng là ông trời biết treu đùa lòng người, ba năm bỏ ra, cuối cùng nhận được kết quả như vậy đây!

Nếu không thể ở bên nhau, vậy thì hãy quên đi! Cô rời đi, để Diệp Phong ở lại không một chút tin tức.

Nước Mỹ, thành phố New York. Phòng làm việc trong tòa nhà đồ sộ của thành phố phồn hoa.

“Tổng giám đốc, vé máy bay đã chuẩn bị xong, ngày kia chúng ta có thể trở về nước!”. Hách Văn Viễn cung kính nói với người đàn ông đang ngồi trên ghế, chỉ thấy đó là một người đàn ông rất đẹp trai, dù đang nhắm mắt nhưng cũng không che đi được những đường nét nghiêm nghị trên khuôn mặt, trong tay đang vuốt ve chiếc bật lửa đen hiệu ZIPPO, nghe được lời của thư kí chỉ gật đầu.

“Đã mấy năm chúng ta chưa về nước?” Khi Hách Văn Viễn cho rằng Tổng giám đốc sẽ không nói chuyện, bỗng nhiên lại nghe được lời nói vang lên bên tai.

“Năm năm rồi!” Hách Văn Viễn nói, nhìn Tổng giám đốc mở hai mắt ra, trong đôi mắt lạnh lùng ấy không hề có chút nhiệt độ.

“Gọi mấy người giúp tôi thông báo một chút, bảo bọn họ không cần gọi điện thoại, đến lúc đó sẽ có người đến đón.”

“Được, Tổng giám đốc, nếu không còn chuyện gì tôi xin ra ngoài trước!”

Hạ Nam nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, trong mắt chợt lóe lên sự cô đơn. Năm năm rồi, cuối cùng cũng phải trở về. Không biết bầu trời trong nước có phải đều là màu xanh hay không?

Mấy ngày sau.

Tô Úy hiện tại đang làm trợ lý trong một tòa soạn mang tên Nam Tước, cuộc sống bây giờ rất phong phú, nhờ công việc bận rộn trong ba năm mà cô có thể vượt qua mọi chuyện, công việc rảnh rỗi hiện tại ngược lại còn làm cô cảm thấy quá yên tĩnh.

Cô đang mặc một bộ quần áo kín đáo, một cặp kính đen che đi hơn nửa khuôn mặt, mái tóc đen bóng được buộc cao lên thành đuôi ngựa, trên người mặc một bộ quần áo màu đen, so với trước kia như hai người khác nhau. Nếu hiện tại cô đứng trước mặt một người từng quen cô bọn họ nhất định cũng sẽ không nhận ra được! Ai sẽ nghĩ tới một Tô Úy trước đây dù là đứng ở chỗ nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm, bây giờ lại trở thành một trong những thành phần trí thức bình thường nhiều không đếm xuể của thành phố.

Mặc dù vẫn sống trong cùng một thành phố, hít thở chung một bầu không khí, cũng không thể so sánh được hai người trong quá khứ và hiện tại.

Ban đêm, trong phòng làm việc trên tầng ba của tòa soạn Nam Tước.

Trừ Tô Úy, tất cả mọi người đều đã tan làm. Bởi vì nếu tan việc sớm về đến nhà, chỉ còn lại một mình cô, đúng lúc còn công việc cần làm, nên cô ở lại làm thêm giờ.

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh diều mắc kẹt trên bầu trời âm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo lại dây diều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt.

Chuông điện thoại di động tiếp tục vang lên, nhưng người đang cúi đầu làm việc trên bàn giống như không nghe thấy vẫn tiếp tục chăm chú xem tài liệu cầm trên tay. Tô Úy rất thích bài hát “Mắc cạ” của Châu Kiệt Luân, nên đã lấy nó làm nhạc chuông điện thoại, hiển nhiên cô vẫn không có ý định nghe

điện thoại.

Cuối cùng tiếng chuông cũng dừng lại, bây giờ Tô Ủy mới ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt chỉ có nụ cười đắng chát. Sau đó sắp xếp tài liệu trên bàn, rồi mới chậm rãi bước ra ngoài phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Cuộc gặp được định trước

Dưới ánh đèn đường, chỉ nhìn thấy một bóng người chậm rãi di chuyển, bóng dáng ấy có chút vẻ cô đơn và lạnh lùng, rõ ràng rất khó sờ, nhưng cô vẫn kiên cường ngẩng đầu nhìn bóng đêm, cố ghìm không cho nước mắt rơi xuống.

Cô không phát hiện có một chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc đã đi theo cô một lúc lâu rồi. Vì bây giờ là ban đêm, người đến người đi, xe cô đi lại tấp nập, nên cũng khó để phát hiện ra được, chỉ khi nào cô dừng lại chiếc xe kia cũng dừng lại theo, theo sát phía sau nó là mười mấy chiếc xe thể thao màu đen cũng đồng loạt dừng lại, lúc cô đi, cũng chậm rãi đi theo, chính vì vậy nên tương đối dễ nhận thấy.

Trong xe thể thao, một người đàn ông rất đẹp trai đang ngồi trên ghế lái, đôi mắt kiên định nhìn chăm chú bóng dáng nhỏ bé trước mặt.

Đây là lần đầu tiên Hạ Nam chú ý đến một người phụ nữ như vậy, dù là trước kia cũng không một người phụ nữ nào có thể làm anh rung động, đó là người phụ nữ như thế nào mà có thể khiến anh thế này? Cô mặc bộ quần áo màu đen kín mít, một đôi gọng kính màu đen gần như che đi hơn nửa khuôn mặt, nhìn đi nhìn lại cũng không thể nói cô ấy là một người phụ nữ xinh đẹp, vậy mà có thể làm cho anh cảm thấy yêu thương ngay từ cái nhìn đầu tiên, đặc biệt là khi nhìn thấy đôi mắt tràn đầy đau thương nhưng vẫn vô cùng kiên cường được che đi sau cặp kính kia. Đi theo cô một lúc mới phát hiện hình như cô đang đi trong vô thức, đi mãi đi mãi mà chẳng có đích đến, cô giống như đang sống trong thế giới của riêng mình, đối với tất cả mọi thứ bên ngoài thế giới đều không có liên quan gì đến cô.

Mấy ngày sau, trong phòng làm việc trên tầng ba của tòa soạn Nam Tước.

“Mọi người nghe nói gì chưa? Tổng giám đốc hôm nay muốn tới đây để kiểm tra đấy!”

“Là tổng giám đốc chưa từng xuất hiện tại công ty sao?”

“Đúng vậy, nghe nói anh ta mới từ nước ngoài trở về! Tên là Hạ Nam.”

“Hạ Nam? Sao lại trùng tên với Tổng giám đốc mới nhậm chức của tập đoàn Hạ thị vậy?”

“Hai người chính là một rồi còn gì nữa!”

“Nghe nói anh ta còn là cái gì mà ông trùm giấu mặt của trụ sở giải trí Nam Tước rất nổi tiếng đó.”

“Thật hay giả vậy? Mà làm sao cô biết được? Không phải là trụ sở giải trí Nam Tước lớn nhất ở thành phố A này chứ? Cái nơi mà người có tiền cũng chưa chắc được vào đó á?”

“Là thật 100%, tôi có người thân làm việc ở Nam Tước! Anh ta nói cho tôi biết mà! Hơn nữa chữ Nam trong Nam Tước chính là lấy từ cái tên Hạ Nam mà ra còn gì nữa!”

Sự thật đã chứng minh con người ở đâu thì ở đấy có chuyện dễ buồn, nhất là khi một đám phụ nữ tụ tập như thế này thì...

Tập đoàn Hạ thị, là tập đoàn đã có bề dày lịch sử kéo dài 30 năm ở thành phố A, trải qua nhiều năm phát triển như vậy, mạng lưới công ty con của tập đoàn Hạ thị đã trải rộng khắp cả châu Á, ở một số quốc gia thuộc châu Âu dưới sự nỗ lực của công ty cũng đã có rất nhiều chi nhánh. Chủ yếu là kinh doanh bất động sản, cổ phiếu, quảng cáo, đồng phục, đồ chơi trẻ em, v...v.. Phải nói là nghề nào cũng có bàn tay của Hạ thị động chạm đến, ở trong và ngoài nước cũng đã đạt được những vị trí quan trọng! Nghe nói, công ty này là dựa vào Hạ Vi Hào, cũng chính là ba của Hạ Nam, từ đôi bàn tay trắng mà làm nên sự nghiệp như ngày nay, con người Hạ Vi Hào này cũng có rất nhiều giai thoại, ông ta làm chủ gia sản lên đến mấy trăm vạn triệu nhưng từ trước đến giờ luôn là người khiêm tốn, rất ít khi xuất hiện trên tạp chí giải trí, ngay cả trên tạp chí kinh tế tài chính cũng chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện! Có lẽ là do di truyền, Hạ Nam từ trước đến giờ làm việc cũng rất khiêm tốn, ở nước ngoài mấy năm nhưng chưa từng một lần xuất hiện trên bất kì tạp chí nào.

Tô Ủy cũng biết hội sở giải trí Nam Tước, Nam Tước là nơi kể cả người có tiền cũng chưa chắc được vào, nơi đó hạn chế hội viên, chỉ có hội viên mới có thể đi vào, vừa đúng lúc Diệp Phong cũng là hội viên nên cô và anh cũng từng đến đó. Lần đầu tiên vào Nam Tước khiến cô cảm giác rất lạ, rất thần bí! Mặc dù nơi đó trang trí bên ngoài cũng không khác gì bên trong lắm, nhưng có một nơi trang trí rất đặc biệt, không phải là những màu xanh vàng rực rỡ, mà lại chọn dùng một màu tím thần bí. Cả tòa nhà tổng cộng có 118 tầng, bên trong có phòng ăn, KTV, quầy rượu, phòng khách các loại, tầng trên cùng là khu vực cấm, trừ những nhân vật quan trọng trong Nam Tước, tuyệt đối không cho phép bất kì ai đặt chân vào.

Tất cả mọi người đều đang hăng say thảo luận, chỉ trừ Tô Úy lại xem tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến mình, cho nên vẫn đang làm việc của mình, không tham gia thảo luận.

Cũng vào lúc này, trước sảnh chính của tòa soạn Nam Tước.

Đọc hai bên sảnh chính là hai hàng vệ sĩ mặc bộ vest màu đen, từ trong chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc đang đỗ trước cửa một người đàn ông chậm rãi bước xuống, người đàn ông này mang một vẻ đẹp rất kì lạ, mê hoặc lòng người, trên khuôn mặt góc cạnh tỏa ra hơi thở lạnh như băng, đôi kính râm màu đen che hết cặp mắt làm cho mọi người không thể đoán được anh ta đang suy nghĩ điều gì, từ trên người anh ta toát ra một loại khí chất vương giả không thể che dấu được. Trong phạm vi 10m xung quanh đều bị loại khí thể lạnh lùng này làm cho run sợ.

Giống như bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, chỉ thấy khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên một đường cong không dễ phát hiện.

Lúc này, từ trong tòa nhà một người đàn ông đi ra, từ người anh ta cũng toát lên một khí chất khó mà có thể nói được thành lời, anh ta chính là Hoa Vi Thần - Tổng giám đốc đương nhiệm của tòa soạn Nam Tước. Anh ta đi đến trước mặt người đàn ông kia tỏ vẻ hoan nghênh, mở miệng nói: “Giám đốc Nam, cuối cùng anh cũng trở về.”. Chỉ thấy người đàn ông kia gật đầu một cái, sau đó hai người cùng nhau đi vào bên trong, theo sau là những vệ sĩ mặc bộ vest đen, thật là một cảnh tượng lạ thường.

Phòng làm việc trên tầng 22 của tòa soạn Nam Tước.

Hai người đàn ông ngồi ở hai bên ghế của bàn làm việc màu đen sang trọng, lúc này Hạ Nam đã bỏ kính râm xuống, càng nhìn kĩ càng cảm nhận rõ vẻ lạnh lùng toát ra từ anh, trong tay vẫn vuốt ve cái bật lửa, thỉnh thoảng lại bật một cái làm ánh lửa không ngừng lóe lên. Hoa Vi Thần chỉ lẳng lặng nhìn động tác của Hạ Nam, thật lâu sau đó cũng không nói chuyện, chẳng qua anh ta cảm thấy giám đốc mặc dù vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng có một cảm giác gì đó không đúng lắm, nhưng không đúng chỗ nào thì không thể nào mà nói ra được.

“Tổng giám đốc Nam, anh trở về sao không ở biệt thự nghỉ ngơi thêm mấy ngày? Có phải có chuyện gì không?” Hoa Vi Thần hỏi, đối với người anh này anh ta rất kính trọng, bởi nếu như lúc đầu không phải Hạ Nam giúp đỡ anh ta, cho anh ta việc làm, sẽ không có anh ta của ngày hôm nay, cho nên ngay từ lúc đầu anh ta đã hạ quyết tâm dù là lên núi đao xuống biết lửa, chỉ cần là giám đốc muốn dù phải chết anh ta cũng không chối từ.

Hạ Nam thật lâu sau đó cũng không nói gì, cho đến khi có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!” Hạ Nam đáp lời.

Chỉ thấy sau đó Tô Úy bê hai tách cà phê đi vào, sau đó đặt xuống trước mặt bọn họ mỗi người một tách, sau đó chuẩn bị ra ngoài.

“Chậm lại đã, tên cô là gì?”. Đang định đi ra, Tô Úy dừng lại, qua đôi mắt kính cô quay đầu lại nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế, trong đôi mắt thoáng hiện lên một tia ngơ ngẩn, sau đó lập tức khôi phục lại vẻ bình tĩnh, đôi mắt khẽ trầm xuống. Sau đó cúi đầu trả lời: “Tô Úy”. Sau đó ngẩng đầu lên liếc nhìn người đàn ông đó dường như không có ý định nói gì thêm liền xoay người ra ngoài.

Tận mắt chứng kiến dung mạo của người đàn ông kia, trong đầu cô liền nghĩ ngay đến một từ: đẹp trai! Một đàn ông đẹp trai như vậy, có khí chất như vậy, thật sự là bán nước hại dân mà, còn có đôi mắt sắc nhọn kia, giống như có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ, không khỏi làm cho người ta rung mình. Mặc dù Diệp Phong cũng rất đẹp trai, nhưng so với người đàn ông này thì vẫn còn kém một chút, tôi thiếu anh ta không có sự lạnh lùng cũng như khí chất vương giả trên người đàn ông này. Cô nghĩ nhất định phải tránh xa vị tổng giám đốc trong truyền thuyết kia một chút! Chỉ là hiển nhiên, người đàn ông trong truyền thuyết này sẽ không có cùng suy nghĩ với cô rồi.

Hoa Vi Thần cũng rất bất ngờ khi Tổng giám đốc lại hỏi như vậy, dù sao đi nữa giám đốc chưa bao giờ chú ý đến những người phụ nữ xung quanh mình, mà vừa rồi tự nhiên Giám đốc lại nhìn chăm chăm một người phụ nữ, lại còn là một người phụ nữ rất bình thường.

Bị Hoa Vi Thần nhìn chăm chăm như vậy, anh cũng có chút ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng nhằm kéo người nào đó đang chìm đắm trong nghi vấn của riêng mình! Mặc dù ngoài mặt vẫn rất lạnh lùng, nhưng chỉ cần là người hiểu anh liền biết tâm trạng của anh lúc này đang rất tốt, bởi vì miệng anh đang nhếch lên một đường cong không dễ nhận ra.

Hoa Vi Thần đột nhiên phát hiện, thì ra Giám đốc cũng có lúc đáng yêu như vậy, hơn nữa với tình hình lúc này thì chuyện này có vẻ rất mờ ám. Trong ấn tượng của anh ta, Tô Úy là người mới đến tòa soạn, trên người cô toát ra một vẻ cô đơn cùng đau thương, cô với mọi người trong tòa soạn rất xa cách, cũng không có mâu thuẫn gì với đồng nghiệp, nói tóm lại người phụ nữ này mang đến cho người ta cảm giác vô cùng thần bí. Hơn nữa khi nhìn thấy Giám đốc, cô vẫn giữ được vẻ bình tĩnh tự nhiên, không một chút lúng túng thì tuyệt đối không phải là người đơn giản, anh ta không ngờ rằng trên đời này lại có người phụ nữ không bị Tổng giám đốc quyến rũ! Dù sao tất cả phụ nữ trên thế giới này đều coi Hạ Nam như bạch mã hoàng tử của mình, về ngoài đã tốt, gia cảnh lại càng tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 3: Đến nơi hẹn

Gió thu tạt qua trên người khiến cô cảm thấy thoải mái vô cùng! Đứng giữa đường phố phồn hoa, nhìn mọi người tất bật đi lại trên đường cũng là một thú vui để hưởng thụ cuộc sống! Tô Úy chính là nghĩ như vậy, cho nên việc cô hay làm nhất chính là đứng giữa đường phố đông người để ngắm phong cảnh phố xá, theo dõi bạn tốt của cô Tề Phi chính là ngắm người! Cho nên mới có cảnh như bây giờ, một người phụ nữ mặc quần áo công sở màu đen đứng ngắm người ở ven đường!

Qua hồi lâu, sau khi lấy lại tinh thần Tô Úy mới quay trở về công ty.

“Hôm nay Tổng giám đốc đến lại không được nhìn thấy anh ấy, tại sao không gọi tôi mang cà phê vào chứ? Như vậy là có thể nhìn thấy Tổng giám đốc đẹp trai của chúng ta rồi!”

“Đúng vậy, tại sao lại gọi cô ta chứ? Muốn xinh đẹp cũng không có xinh đẹp, muốn vóc dáng cũng không có vóc dáng!”

“Đúng vậy a, lại còn cả ngày giả bộ lạnh lùng! Hỏi cái gì cũng không trả lời.”

.....

Đây chính là những gì Tô Úy nghe được ở trong toilet, cô cũng chẳng còn gì để nói, những người phụ nữ này mỗi phút đều không nghỉ được cái miệng, chỗ nào cũng có thể buôn chuyện được. Thôi, miệng ở trên thân người ta, cô cũng chẳng thể nào ngăn được. Ngược lại, cô còn thấy phải đi rót cà phê chẳng có gì là tốt, còn bị người đàn ông đó nhìn chăm chú khiến cô có chút không thoải mái. Cô cũng cảm thấy hơi bức bối: không phải có thư kí Tổng giám đốc đấy sao, tại sao lại bắt cô đi rót cà phê? Thôi quên đi, ai bảo cô chỉ là một tiểu nhân viên làm công ăn lương nhỏ bé đây!

Mới vừa trở lại phòng làm việc:

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh điều mắc kẹt trên bầu trời ảm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo lại dây điều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt. . . .

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tô Úy nhìn một lúc mới nhận máy.

“Được, tớ biết rồi!” Không biết đối phương nói cái gì, chỉ thấy Tô Úy đồng ý rồi cúp máy. Kể từ đêm hôm đó, về đến nhà cô liền đem bài hát mình thích nhất chuyển thành nhạc chuông của tất cả mọi người gọi đến. Đơn giản vì cô nghĩ rằng bây giờ anh ta làm gì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cho nên muốn thông qua thay đổi này để khiến bản thân mình bình tâm lại.

Đúng vậy, cô cuối cùng cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi! Cô cũng cần có người yêu mình, cũng muốn khi mình giành hết cả trái tim để yêu một người thì người đó cũng bỏ ra chừng đấy tình yêu để yêu cô.”

Mở blog của mình ra, đem phần tâm trạng mà cô vẫn đăng: “Yêu anh, chỉ cần anh hạnh phúc là đủ rồi.” đổi thành “Tôi cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường thôi, cũng cần có người yêu mình.”

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh điều mắc kẹt trên bầu trời ảm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo lại dây điều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt.

Vừa mới sắp xếp đồ đạc để chuẩn bị tan làm, tiếng chuông lại vang lên, là số máy lạ, hai tay nắm chặt rồi lại buông ra, sau đó tiếp nhận cuộc gọi, bởi vì

cho dù muốn hay không cô vẫn phải đối mặt, vậy chỉ bằng nếu phải đến thì đến luôn đi.

“A lô.”

“Bây giờ có rảnh không?” Không phải là âm thanh quen thuộc mà cô nghĩ mà là một âm thanh xa lạ lạnh lùng truyền đến, không khỏi làm cô rung mình một cái. Âm thanh này hình như cô từng nghe qua, đang cố gắng lục lại chút trí nhớ còn sót trong đại não, âm thanh bên kia lại truyền đến: “Tôi là Hạ Nam.”

Trong đại não thoáng qua một gương mặt, chính là người đàn ông lạnh lùng đó! Người ta cũng đã báo danh ra, nếu còn không trả lời thì cũng không hay lắm: “Có chuyện gì sao Tổng giám đốc?” Bên kia chỉ truyền đến mấy chữ: “Cho cô 5 phút, tôi chờ dưới sảnh” Nói xong liền dập máy, cũng không cho cô một chút thời gian nào để từ chối.

Đúng là không thể hiểu nổi, đồ thần kinh, đầu óc có vấn đề, ... phàm là những gì có thể nghĩ tới cô đều đem ra mắng hết trong lòng. Cô và anh ta hình như mới gặp nhau một lần, có chuyện gì để nói mà gặp chứ, rốt cục anh ta tìm cô để làm gì đây?

Tô Úy suy nghĩ một lúc cũng không tìm ra kết quả.

Cho đến nửa giờ sau, Hạ Nam chờ Tô Úy dưới lầu mà không thấy cô xuống, liền gọi điện cho cô, thế nhưng lại không thấy cô nghe điện thoại, sau đó anh gọi điện tới phòng làm việc mới biết cô đã về từ nửa tiếng trước rồi! Người phụ nữ chết tiệt, nhớ đấy, cô là người đầu tiên dám cho anh leo cây! Thế nhưng mình lại ngồi đây chờ cô ta cả giờ, có phải mình bị điên rồi không?

Chỉ thấy một chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc nhanh chóng biến mất ở dưới lầu.

Mà bên kia, Tô Úy từ cửa sau trốn về, liền gọi taxi đi đến địa điểm sang trọng nhất thành phố A – hội sở giả trí “Nam Tước” hoàng triều, buổi trưa nhận được điện thoại của bạn tốt Tề Phi nói hôm nay muốn cùng nhau tụ tập ở Nam Tước hoàng triều, vốn muốn từ chối vì cô biết nếu công ty họp mặt nhất định Diệp Phong cũng sẽ ở đây, không hiểu sao theo bản năng cô lại có cảm giác bài xích.

Đã từng một lần cho rằng cả đời này sẽ sống đơn giản như thế, vì người mình yêu mà cố gắng thì dù là chịu nhiều uất ức hơn nữa cũng đáng giá, nhưng mấy ngày gần đây cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều, có lúc cô đã nghĩ lựa chọn ban đầu là đúng sao? Có thật là đáng giá không? Vì anh ta mà trốn nhà bỏ đi, vì anh ta mà ở lại học thêm đại học một năm nữa, nhiều đến mức chính cô cũng không nhớ rõ mình đã làm những gì nữa!

Chỉ là làm nhiều như vậy, thế nhưng cũng không bằng người phụ nữ kia nói một câu liền xoay người rồi đi! Nói không hận chút nào thì đó là nói dối, chỉ là người cô hận là chính mình, hận mình quá hèn mọn, hận mình không bỏ được, hận.....

Nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý đi, bởi vì sớm hay muộn cô cũng phải đối mặt với tất cả mọi thứ, bây giờ cô muốn ép mình buông tay với mọi thứ. Vậy thì đi xem cảnh bọn họ hạnh phúc bên nhau một chút đi, để cho mình đau lòng, sau đó quên đi! Tàn nhẫn với chính bản thân mình như vậy, cô thậm chí còn hoài nghi có phải mình có khuynh hướng tự ngược hay không?

Đi theo phục vụ đến phòng mà bọn họ đã thuê trước, đứng trước cửa thật lâu rồi cuộc cô cũng lấy dũng khí đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: Gặp lại lần nữa, cảnh còn người mất

Trong không gian rộng lớn của KTV, hơn 20 người đang ca hát, uống rượu, chơi đùa.

Khi Tô Úy đẩy cửa tiến vào, điều đầu tiên cô nhìn thấy, chính là cảnh mọi người đồng loạt dừng lại hành động mình đang làm nhìn cô chằm chằm, khuôn mặt ai cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc, mắt liếc nhìn một vòng, cười xấu hổ, mở miệng nói: “Đã lâu không gặp!”. Mặc dù âm thanh không lớn, nhưng trong không gian nhỏ bé yên tĩnh này, nó đủ để cho tất cả mọi người đều nghe được, đi thẳng tới ghế salon đang trống người liền lập tức ngồi xuống, bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy khiến cô có cảm thấy không tự nhiên, không thể làm gì khác hơn ngoài việc làm giảm bớt về sự tồn tại của chính mình.

“Tô Úy? Mấy ngày không gặp, sao cậu lại...”. Tinh thần hoàn hồn lại, Tề Phi ngồi xuống bên cạnh Tô Úy, tay nâng mặt của cô nhìn trái nhìn phải rồi mới mở miệng hỏi, hình như là nghĩ đến cái gì, cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa. Tề Phi là bạn học của Tô Úy, cũng là Trưởng phòng tài vụ của công ty quảng cáo Khải Phong, cho nên cô và Tô Úy là bạn rất thân, cô cũng là người chứng kiến chuyện tình cảm của Tô Úy và Diệp Phong trong 3 năm liên, nên cô hiểu tại sao Tô Úy lại trở nên thế này.

Từ ba năm trước khi Tô Úy và Diệp Phong yêu nhau, cho đến bây giờ cũng không có ai có tư cách phán xét bất cứ điều gì, bởi vì tình cảm lúc đó rất khó để nói ai đúng ai sai. Nhưng cô biết Tô Úy vì Diệp Phong mà cố gắng rất nhiều, Tô Úy vốn học thiết kế thời trang, còn giành được rất nhiều giải thưởng từ các cuộc thi quốc tế. Ngay cả nhà thiết kế bậc thầy Kiệt Lặc Thụy nổi tiếng thế giới cũng muốn nhận cô ấy làm học trò. Nhưng Tô Úy vì anh ta, ở lại đại học một năm để học khóa Quảng cáo thiết kế, chỉ vì Diệp Phong nói muốn tự mình thành lập một công ty quảng cáo! Mặc dù đều là thiết kế, nhưng có rất nhiều khái niệm không giống nhau! Có lẽ bởi vì Tô Úy rất ưu tú! Cuối cùng dưới sự quyết tâm của mình, cô ấy đã đứng thứ nhất trong kì thi cuối năm.

Lúc ấy có rất nhiều công ty nước ngoài nổi tiếng muốn mời Tô Úy về làm việc! Đối với một người mới ra trường mà nói, đây là cơ hội không còn gì tốt hơn, nhưng cô ấy đều từ chối tất cả.

Sau khi công ty quảng cáo Khải Phong thành lập, một công ty nhỏ có thực lực đến mấy mà không có quan hệ rộng thì đều vô dụng hết! Cho nên đầu đầu cũng gặp khó khăn, cho đến sau này, có một công ty lớn thấy bản thiết kế của công ty Khải Phong, bởi vì họ rất thích tài năng thiết kế của Tô Úy, liền bắt tay hợp tác với bọn họ, sau khi hợp tác, hoạt động của công ty dần dần đi vào quỹ đạo.

Thật ra chỉ cần tóm lại trong một câu nói: Công ty quảng cáo Khải Phong có thể phát triển đến ngày hôm nay đều là nhờ Tô Úy!

Cũng rất lâu sau đó, Diệp Phong mới phát hiện ra mình đã bỏ lỡ cái gì? Đã từng kiêu ngạo như thế, người phụ nữ ấy đã vì hắn mà dấu đi tài năng của mình, lẳng lặng ở bên cạnh hắn, thế nhưng hắn lại không biết quý trọng! Chỉ là tất đều là chuyện sau này!

Tô Úy chỉ đành lúng túng cười trừ, dùng cái này làm câu trả lời, sau đó mặt không biến sắc nhìn đôi tình nhân đang nắm tay nhau ngồi đối diện.

Nhất thời trong lúc ấy, căn phòng to như vậy trừ bốn người Tô Úy, Tề Phi, Diệp Phong cùng Doãn San San, những người khác đều nghỉ hoặc nhìn người đang ngồi bên cạnh mình, lại nhìn đến người Tô Úy lúc nào cũng mang nụ cười yếu ớt và Diệp Phong cùng người phụ nữ bên cạnh hắn là Doãn San San đang ngồi trong góc, sau đó mới bừng tỉnh nháy mắt với người bên cạnh.

Doãn San San rời khỏi thành phố A ba năm trước đây đột nhiên lại xuất hiện, người phụ nữ luôn luôn ở bên cạnh Diệp Phong – Tô Úy cũng bất ngờ biến mất, mấy ngày gần đây dùng cách gì cũng không thể liên lạc được với cô, ngay cả bạn tốt của cô Tề Phi cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra chuyện gì, cô đã ở đâu, gọi điện thoại hầu như không có người nhận. Ngay buổi trưa hôm nay, Tề Phi nói đã liên lạc được với Tô Úy, cô ấy cũng đồng ý tham gia buổi họp mặt hôm nay đã khiến bọn họ cảm thấy vô cùng hiếu kỳ rồi, Tô Úy biến mất lâu như vậy rốt cuộc đã đi đâu?

Ngay vào lúc này, cô xuất hiện, hơn nữa cách ăn mặc cũng hoàn toàn thay đổi, so với người trước kia đi đâu cũng trở thành tâm điểm, một chút cũng không có điểm nào chung. Nhưng không thể phủ nhận một điều rằng: cho dù bộ dạng của cô hiện tại đã thay đổi nhưng khí chất cao quý kia vẫn không hề biến mất, đó là một loại khí chất mà không người nào sánh có thể sánh được.

“Mọi người có thể tiếp tục vui chơi không cần nhìn tôi kĩ thế đâu!” Bị nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm như vậy càng làm cô không thoải mái, cô tận lực muốn bỏ qua, nhưng dù thế nào cô vẫn cảm nhận được ánh mắt ở trong góc dường như muốn làm cô cháy lên.

Khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc, khác thường đến chói mắt.

Giờ lên chai bia Tề Phi đưa cho cô, từ trên ghế salon đứng lên, hướng về mọi người mở miệng nói: “Cảm ơn tất cả mọi người đã chăm sóc và quan tâm tôi suốt thời gian qua, vì mấy ngày gần đây rất bận, cho nên lúc xin thôi việc cũng không nói lời tạm biệt với mọi người, rất xin lỗi! Tôi nay tiên ăn uống tôi sẽ trả, tôi xin cạn trước một ly, mọi người tùy ý”. Nói xong liền uống cạn chai bia, theo sau mọi người cũng rồi rít đứng lên uống cạn bia trong chai.

Thật ra đối với vị giám đốc sáng tạo này, bọn họ vẫn vô cùng bội phục. Bởi vì cô là người rất tài năng, hơn nữa làm việc cũng rất khiêm tốn, tính tình dịu dàng, đối với cấp dưới cũng rất tốt.

Cũng lúc này, trong phòng khách xa hoa trên tầng 118 của hội sở giải trí Nam Tước

Bốn người đàn ông ngồi trên những chiếc ghế salon đặt xung quang chiếc bàn mang hoa văn kiểu Pháp.

“Nam, nghe nói hôm nay cậu bị phụ nữ cho leo cây đúng không?”. Đây không phải là câu nghi vấn mà hoàn toàn khẳng định. Giọng nói của người đàn ông ngồi đối diện Hạ Nam mang đầy vẻ chế nhạo. Anh ta tên là Lạc Phàm, là một người đàn ông đẹp trai hiếm thấy, tóc ngắn, mày rậm, gương mặt cương nghị, lúc cười lên có thể làm điên đảo phụ nữ. Anh ta lúc này đang hí mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng kia, rất rõ ràng người đàn ông đó cũng đang rất tức giận vì chuyện này, không ngừng ngắm nghía cái bật lửa trong tay, hình như chúng không định trả lời, chỉ là sắc mặt ngày càng khó coi, mắt liếc về Hoa Vi Thần đang ngồi bên trái anh.

Hoa Vi Thần dĩ nhiên biết Tổng Giám đốc đang tức giận, không biết làm gì khác hơn là cụp mắt nhằm tránh xa cái ánh mắt như muốn giết người của Tổng giám đốc, trong lòng nghĩ: chuyện này cũng không thể trách anh ta, có trách thì trách chuyện này quá kì lạ, bạch mã hoàng tử trong lòng vô số mỹ nữ lại bị một người phụ nữ từ chối, hơn nữa còn là người phụ nữ không có tướng mạo xuất sắc, làm anh không thể nào không mở miệng ra được.

“Ồ! Thật hay giả vậy? Kiểu phụ nữ gì mà lại có thể thoát được mỹ lực của ngài Tổng giám đốc tuần mỹ vô địch thiên hạ đây, thật muốn gặp mặt cô ấy một chút!” Ngồi ở bên phải Hạ Nam, Tần Kiệt mở miệng, giọng nói rõ ràng mang đầy vẻ chế nhạo. Thật không ngờ có người phụ nữ lại có thể kháng cự được sức hút của đại Boss, đột nhiên anh ta rất tò mò muốn người phụ nữ này là thần thánh phương nào đây?

“Tô Úy, người phụ nữ này lại dám cho mình leo cây, lần này cô chết chắc!” mặc dù Hạ Nam nhỏ giọng mắng, nhưng vẫn đủ để cho 3 người còn trong phòng nghe được. Nghe được cái tên Lạc Phàm, Tần Kiệt nhìn nhau, rồi sau đó đồng loạt dùng ánh mắt hỏi thăm chuyện về Hoa Vi Thần, bởi vì cái tên Tô Úy này bọn họ đã nghe qua, ở thành phố A mọi người có thể không biết ai là thị trưởng, nhưng không ai là không biết Giám đốc hành chính sáng tạo Tô Úy, ở thành phố A tất cả bữa tiệc lớn nhỏ cô đều xuất hiện cùng Khải Phong, mặc dù là người khiêm tốn, nhưng tài năng thiết kế của cô đang rất nổi tiếng trong thành phố này.

Một sinh viên mới ra trường 20 tuổi đầu, lại có thể có danh tiếng như vậy, không thể không làm cho bọn họ nể phục.

Rất nhiều người bên ngoài cho rằng công ty quảng cáo Khải Phong qua 3 năm có thể phát triển đến ngày hôm nay đều là nhờ có Tổng giám đốc Diệp Phong, thật ra thì không hoàn toàn, bọn Tần Kiệt từng rất tò mò về thân phận của Tô Úy nên đã cho người đi điều tra, trừ việc biết cô làm trong Khải

Phong thi không còn điều gì khác! Chỉ bằng điểm này có thể nói rõ cô không phải là người đơn giản!

“Thật ra thì Tô Úy này không phải là Tô Úy bọn cậu đang nghĩ đến đâu, chỉ là trùng tên thôi, cô ấy là trợ lý trong tòa soạn của bọn tôi.” Nhận được ánh mắt dò hỏi, Hoa Vi Thần mở miệng nói. Anh ta đương nhiên biết bọn họ đang hiểu lầm cái gì, nhưng căn bản hai người đó không phải là một người, hơn nữa chênh lệch rất lớn, quả thật là một trời một vực. Mặc dù nói như vậy, nhưng anh ta cũng cảm thấy cũng không chênh lệch đến vậy. Mà giờ phút này Tô Úy đang ở trong gian phòng kia hất xì 3 cái.

Nghe bọn họ đang nói đến Tô Úy, Hạ Nam nhìn sang có ý dò hỏi, tiếp nhận được ánh mắt hỏi thăm bọn họ, nhìn thoáng qua lẫn nhau, sau đó Hoa Vi Thần giải thích: “Giám đốc Nam, là như thế này, anh mới từ nước ngoài trở về, nên anh không biết, công ty quảng cáo Khải Phong có Giám đốc hành chính sáng tạo cũng có tên là Tô Úy, nhưng cô ta lại là nhân vật đang làm mưa làm gió ở thành phố A này, cùng với trợ lý của chúng ta không phải là một người.”

Hạ Nam nghe được đáp án liền cúi đầu, tiếp tục mân mê chiếc bật lửa trong tay, dường như đang suy nghĩ cái gì sâu sa!

Tô Úy? Tô Úy?

Mà Tô Úy bên này.

Rất cục mọi người cũng khôi phục lại trạng thái như cũ, lại ca hát, uống rượu, chơi đùa.

Ở trong góc phòng, cô cùng Tề Phi tùy tiện nói chuyện. Cho dù không ngừng đầu, cô cũng cảm nhận được ánh mắt ở trong góc phòng đã dừng lại trên người mình đã lâu rồi, nhưng cô cũng không muốn để ý, chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lúc Tề Phi cùng Tô Úy nói chuyện, trước mặt bỗng xuất hiện hai đôi giày, nói đúng ra là một đôi giày nữ một đôi giày nam, ngừng đầu lên nhìn thấy mặt của Doãn San San và Diệp Phong, ngay sau đó quét qua đôi bàn tay của bọn họ, trong nháy mắt liền mất hồn, chỉ sau vài giây liền khôi phục bình tĩnh. Sau đó đem ánh mắt về Doãn San San, chỉ thấy cô ta mang về mặt thích thú nói: “Úy Úy, mình đã trở về.” Tô Úy nghe được âm thanh nhu nhược mang vài phần tự mãn ấy, mở miệng nói: “Đã lâu không gặp!” Khóe miệng còn giương lên nụ cười như có như không, làm cho người ta không đoán được cô đang suy nghĩ điều gì. Chỉ là nhìn đến bàn tay đang nắm lại thành quyền mới có thể biết được tâm trạng của cô lúc này, vốn cô cho rằng mình có thể dễ dàng buông tay, nhưng lúc này tại sao lại thấy khó sở thế này.

Đúng vậy mình không phải là thần thánh, làm sao có thể đảo mắt là quên hết mọi thứ!

Có lẽ mình cần thời gian để quên đi, tất cả đều sẽ qua! Cô tự nói với lòng mình như vậy.

Bây giờ Doãn San San mặc một bộ váy màu trắng, tóc dài thẳng buộc sau gáy, khuôn mặt nhỏ nhắn tính xảo nỡ nụ cười vô hại, thật giống thiên sứ hạ phàm! Cũng đúng, lúc cô ta còn học ở trường còn được gọi là hoa khôi! Ba năm sau, càng trở nên thành thực quyến rũ, không trách được 3 năm mà Diệp Phong vẫn không quên được cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Trùng phạt

Doãn San San đang định kéo tay Tô Úy muốn cùng cô nói chuyện thì bỗng nhiên chuông điện thoại của Tô Úy vang lên, bài hát “Mắc Cạn” mà cô thích nhất không còn là nhạc chuông điện thoại của riêng anh ta nữa.

Ở không gian ồn ào của KTV này, tiếng chuông mặc dù rất nhỏ, nhưng vì đang cầm điện thoại trên tay nên có ai gọi điện đến là biết ngay, Tô Úy cảm thấy cú điện thoại này chính là vị cứu tinh của mình có thể cứu cô thoát khỏi không gian ngột ngạt này, cho nên vừa liếc nhìn số điện thoại, lại nhìn đến hai người trước mặt, nói tiếng xin lỗi sau đó cầm điện thoại di động ra ngoài nghe điện, bên kia lập tức truyền đến âm thanh quen thuộc: “Cuối cùng em cũng nhận điện thoại, tôi còn tưởng em định mất tích luôn chứ?”. Là Hạ Nam, bây giờ cô mới nhớ ra hôm nay mình đã cho người đàn ông kia leo cây, lại còn không nhận điện thoại của anh ta.

“Chuyện gì?” Hạ Nam cũng có thể nghe được trong giọng nói có chút không kiên nhẫn của cô.

“Đây chính là thái độ của em đối với cấp trên?”

Phát hiện mình đang thể hiện cảm xúc hơi quá khích, cô cố gắng khôi phục tâm trạng, mới mở miệng nói: “Hạ Boss, anh có chuyện gì, hình như bây giờ đã hết giờ làm rồi mà! Nếu không có việc gì tôi cúp máy đây ha ..ha..!”

“Em đang ở đâu?” Một tiếng kia Hạ Boss mang theo ý chế nhạo, hình như nghe thấy ở bên chỗ cô có chút âm ĩ nên tò mò hỏi.

“Hội sở giải trí Nam Tước hoàng triều” cô trả lời không chút suy nghĩ. Nói xong, mới chợt nhớ ra, mình bị thần kinh hay sao mà nói cho anh ta biết. “Rất cục cái gì.” “Chuyện” còn chưa kịp nói hết, đã thấy âm thanh tút..tút.. vang lên, tên đàn ông xấu xa này lại cúp điện thoại của cô.

Đi toilet xong, trở lại phòng, nói với Tề Phi mình không thoải mái muốn đi về trước, Tề Phi cũng không ngăn cản cô, đi đến cửa phòng đang muốn mở cửa, thì tự nhiên từ bên ngoài cửa bật mở.

Mất nhìn mất! Tô Úy thấy người đàn ông đang đứng ở cửa, sững sờ trong giây lát, tại sao anh ta lại đến đây? Nghĩ đi nghĩ lại, những người đó không phải nói anh ta là người đứng đằng sau hội sở giải trí Nam Tước sao, như vậy có thể hiểu được rồi! Chẳng phải chỉ cần một cú điện thoại là có thể biết được cô đang ở phòng nào sao? Hạ Nam nhìn thấy Tô Úy, khóe miệng không nhịn được giương lên, rõ ràng tâm trạng đang rất tốt.

Lập tức, mọi người đều chú ý đến người đàn ông đang đứng trước cửa.

“Oa, anh ta là ai a?”

“Thật là người đàn ông đẹp trai, chẳng lẽ anh ta và Tô tổng quen nhau sao? Tại sao tôi có cảm giác anh ta nhìn Tô tổng thật dịu dàng a.”

“Đúng vậy, chẳng lẽ đây là bạn trai của Tô tổng sao?”

.....

Không khí trong phòng lập tức trở nên sôi nổi, ai cũng nhìn chằm chằm vào hai người đang đứng trước cửa.

Tất cả đều nghĩ trong lòng: trên thế giới sao lại có người đàn ông đẹp trai thế chứ? S với phụ nữ còn muốn đẹp hơn, bọn họ vốn cho rằng Giám đốc nhà mình là đẹp trai lắm rồi, nhưng bây giờ nếu đem ra so sánh, người này rõ ràng ưu tú hơn rất nhiều, trên người đàn ông này toát ra một khí chất vương giả mà không một ai có thể coi thường.

Hạ Nam nhìn lướt không gian tối mờ qua người Tô Úy, quét mắt một vòng, sau đó ánh mắt dừng lại trên người đàn ông đang đứng trong góc mấy giây, cuối cùng đem ánh mắt chuyển về trên người Tô Úy. Tại thời điểm Tô Úy chưa kịp phản ứng, liền nắm tay cô xoay người rời đi.

Đề lại trong phòng một đám người xoay qua nhìn nhau.

Trong đám người ấy, Diệp Phong đang đứng trong góc tay nắm chặt thành quyền, giống như đang nhẫn nhịn điều gì. Ngồi ở bên cạnh hán Doãn San San, nhìn như không có gì nhưng trong mắt lóe lên một tia giận giữ, mấy giây sau liền khôi phục lại vẻ điềm tĩnh cùng dịu dàng như cũ.

Bên kia Tô Úy bị Hạ Nam kéo đi cuối cùng cũng kịp phản ứng, liềm mạng giữa, nhưng không thoát được ra khỏi bàn tay của hạ Nam. Đôi tay kia nắm thật chặt, làm cả cánh tay cô đều tê dại.

“Buông tôi ra, anh đang làm cái gì vậy?”

Hạ Nam không trả lời, tiếp tục lôi cô đi về phía trước. Đi tới một gian phòng liền mở cửa, đem Tô Úy kéo vào một tay giữ chặt lấy tay cô, một tay khóa cửa lại.

Ở trong bóng tối, Tô Úy cảm nhận thấy người đàn ông kia đang dựa sát vào cô, gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi hương nam tính trên người anh ta, càng ngày càng gần khiến cô phải hô lên: “Buông tôi ra, tôi phải...” Câu nói kế tiếp chưa kịp thốt ra đã bị nụ hôn bá đạo của anh ta kia nuốt trọn hết, mờ to hai mắt nhìn anh ta trong bóng tối, không ngừng đập tay vào thân thể của người kia hòng muốn đẩy anh ta ra, giữa giữa đôi gọng kính đen rơi xuống. Nhưng thể lực của nam nữ khác biệt quá lớn, người đàn ông trước mặt vẫn không hề nhúc nhích, tay cố định đôi tay nhỏ bé không ngừng quơ loạn.

Anh ta còn nhẹ nhàng cắn môi của cô, đem đầu lưỡi nhẹ nhàng thăm dò khoang miệng của cô. Hồi lâu, rốt cục khi cô đang khó thở vì thiếu khí thì anh ta mới buông cánh môi của cô ra, đột nhiên ánh sáng chiếu đến làm cô chói mắt liền theo phản xạ nhắm chặt hai mắt lại.

“Đây là trừng phạt vì hôm nay em dám cho tôi leo cây!” Hạ Nam nhẹ nhàng nói, vừa nhìn nhả quan sát cô khi không đeo mắt kính, thậm chí đến hô hấp cũng rất bình thường.

“Cái tên khốn kiếp này!” Rốt cuộc hít thở ổn định, kèm theo những lời này còn có tiếng người đàn ông thở mạnh, Tô Úy một cước dẫm thật mạnh lên chân anh ta, sau đó nhân lúc anh đang chật vật ôm chân kêu đau liền mở cửa chạy đi.

Tô Úy về đến nhà, lập tức chạy vào toilet, đánh đi đánh lại răng đến đau cả miệng giống như đã ăn phải cái gì bẩn vậy.

Tên đàn ông xấu xa, bệnh thần kinh, đầu bị hỏng, tất cả những gì cô có thể nghĩ ra được đều đem nắn một lần! Về sau nhìn thấy anh ta phải cách xa một mét.....Không được....Phải là 10m mới đúng.

Bên kia, Hạ Nam hất xi ba cái liên tục! Ngay sau đó liền lấy điện thoại ra gọi một cuộc gọi, chỉ nghe anh một câu.” Thần, tôi thấy công ty cũng cần thêm một thư kí, giúp tôi sắp xếp, cho Tô Úy làm đi!”

Mà bên kia Hoa Vi Thần chỉ nói một chữ: “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Thăng chức

Sáng ngày thứ hai, trong phòng làm việc trên tầng 3 của tòa soạn Nam Tước.

Điện thoại đang để trên bàn đột nhiên rung lên, Tô Úy bắt máy, là thư ký Giám đốc gọi điện tới, bảo cô đến phòng làm việc của Giám đốc, Giám đốc có chuyện tìm cô.

Đi thang máy lên phòng làm việc trên tầng 20, gõ cửa, sau khi nghe được tiếng đáp trả thì đẩy cửa vào.

Hoa Vi Thần ngồi trên ghế trước bàn làm việc, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, không thấy được vẻ mặt của anh ta. Đứng một lúc, thấy anh ta vẫn không nói gì, Tô Úy hỏi: “Hoa tổng tìm tôi có chuyện gì sao?”. Bởi vì Hoa Vi Thần là Giám đốc hành chính, từ trên xuống dưới trong Tòa soạn này không có vị lãnh đạo nào cao hơn anh ta nên nhân viên công ty trực tiếp gọi anh ta là Hoa tổng.

Hoa Vi Thần chuyển ghế qua đối mặt với cô, ý bảo cô ngồi xuống. Tô Úy không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống cái ghế đang đặt đối diện, thật lâu sau, Hoa Vi Thần mới mở miệng nói: “Tô Úy, cô mới đến công ty mấy ngày, nhưng theo tôi quan sát năng lực làm việc của cô rất tốt, cho nên tôi quyết định điều cô đến tổng công ty làm thư ký Tổng giám đốc!” Lúc nói câu này, anh ta chăm chú qua sát nét mặt của cô, theo như anh ta biết Tô Úy không phải loại người dễ bị lừa, mấy câu này khẳng định không giải quyết được chuyện gì rồi!

Tô Úy có cảm giác không đúng lắm, nhưng không đúng chỗ nào thì không thể tìm ra được. Nhìn người đối diện không có gì khác thường liền hỏi:

“Tổng công ty? Thư ký Tổng giám đốc?”

“Đúng, tổng công ty chính là tập đoàn Hạ thị, có lẽ cô cũng biết tòa soạn Nam Tước là một chi nhánh của tập đoàn Hạ thị, hiện tại bên kia thiếu một thư ký, Tổng giám đốc nói thì hành chính sách tuyển nhân viên trong nội bộ là tốt nhất, mà cô vừa lúc rất thích hợp!”. Công ty con của tập đoàn Hạ thị? chính là nói vậy, rõ ràng tòa soạn Nam Tước cùng Hạ thị cũng không có quan hệ trực tiếp! Tuyển nhân viên nội bộ rõ ràng là nói vậy, tuyển nhân viên nội bộ không phải là nên tuyển ở Hạ thị sao? Hơn nữa lại còn tuyển trợ lý trong một phòng làm việc nhỏ, thăng chức như vậy có phải quá nhanh rồi không. Đây chỉ là những gì Hoa Vi Thần nghĩ trong lòng, anh ta cũng không dám nói ra ngoài, hi vọng Tô Úy sẽ tin lời nói dối này. Như vậy thì anh ta mới có cái mà ăn nói với Tổng giám đốc chứ!

“Vậy nếu tôi không đi thì sao?”

“Cô nên suy nghĩ thêm một chút, tôi thấy đãi ngộ trên tổng công ty tốt hơn so với ở đây rất nhiều...” Hoa Vi Thần còn chưa nói hết, Tô Úy liền mở miệng nói: “Tôi chỉ đùa một chút, tôi cũng không nói là không đi! Huống chi việc này đối với tôi mà nói là được thăng chức rồi!”

“Vậy thì tốt, vậy mai cô trực tiếp đến Hạ thị báo cáo đi! Tí nữa trở về bàn giao lại công việc, còn thủ tục tôi sẽ giúp cô chuẩn bị.”

Tô Úy trở lại phòng làm việc, sắp xếp một chút đồ, bàn giao xong rồi ra khỏi văn phòng, lúc đi cũng đã gần buổi trưa.

Một chiếc Ferrari dừng ở cách đó không xa, Tô Úy liếc một cái, nghĩ thầm chiếc xe này cũng qua phong cách đi, không biết chủ nhân của chiếc xe này là ai?

Chuyện này đâu có liên quan gì đến mình? Nghĩ xong liền hướng đến trạm xe buýt đi đến, tính toán có nên đến siêu thị mua chút đồ không, thuận tiện đi đến chợ mua một ít rau cùng đồ ăn, đã lâu cũng không xuống bếp rồi, đột nhiên cô rất muốn ăn những món ăn gia đình! Tô Úy rất để ý đến chuyện ăn uống, nhất là việc đảm bảo an toàn vệ sinh thực phẩm, nhưng gần ba năm nay cô rất bận rộn, những lần cô tự nấu ăn cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô thường phải ăn những bữa ăn công việc, nhưng thứ thức ăn đầy dầu mỡ kia vừa mới ăn xong đã liền ói ra ngoài, dạ dày vốn không tốt, lại ăn những đồ ăn không có dinh dưỡng đó nên bệnh ngày càng nghiêm trọng. Cho nên trong túi của cô lúc nào cũng dự trữ sẵn thuốc đau dạ dày cùng một ít đồ ăn vặt.

Vừa đi được mấy bước, chiếc xe Ferrari liền tiến ngang đến trước mặt cô chặn luôn đường đi, hạ cửa xe xuống, chỉ thấy người kia ngồi im quan sát cô, là Hạ Nam, chính là người đàn ông yêu nghiệt đó! Trong lòng vẫn có chút kháng cự khi đến gần anh ta.

“Đi đâu? Lên xe đi, tôi đưa em đi!” Hạ Nam mở cửa cạnh ghế lại ý bảo cô ngồi lên.

Quyết định không tham chú ý đến anh ta, chuẩn bị đi vòng ra chỗ khác, chỉ nghe thấy âm thanh lạnh lùng: “Cái tôi có nhiều nhất chính là thời gian, nếu em không ngại, chúng ta có thể ngồi đây sử dụng dần.”

Tô Úy không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi lên chỗ ngồi cạnh ghế lái, một giây sau chiếc xe lập tức phóng đi, làm Tô Úy theo quán tính đụng phải chỗ dựa thiếu chút nữa là ngã xuống đất. “Hạ Nam, có phải anh bị điên rồi không? Anh có biết vừa rồi rất nguy hiểm hay không?”. Vẻ mặt lạnh nhạt của cô rốt cục không nén được giận, mở miệng kêu to, hô hấp cũng không thông, còn trực tiếp gọi đủ tên tuổi của Hạ Nam.

Hạ Nam tiếp tục lái xe cũng không thèm trả lời cô, chỉ là chỉnh chậm lại tốc độ xe. Trong xe dần khôi phục lại vẻ yên tĩnh, Tô Úy vẫn nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa xe, trên mặt khôi phục lại vẻ lạnh nhạt trước kia, chỉ là đôi mắt tiết lộ tâm hồn của nàng không ở yên đây, giống như lại đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

Hạ Nam chuyên tâm lái xe, thỉnh thoảng lại quay sang ngắm Tô Úy, phát hiện ra dù ccoo đang đeo đôi mắt kính màu đen che gần hết khuôn mặt nhưng không che được hết phong thái cao ngạo của cô, giống như ở cô có điều gì đó thu hút khiến người ta không thể nào dời mắt ra được. Một người phụ nữ như vậy, làm sao có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh một người đàn ông rỗng rã suốt ba năm, dẫu đi tài năng của mình, chỉ vì muốn anh ta có thể ưu tú hơn ? Chắc cô phải yêu anh ta lắm. (kể từ tối hôm qua khi cô giãy giụa làm rơi đôi mắt kính, nhìn cô, anh đã biết được cô chính là Tô Úy, Tổng giám đốc hành chính của Khải Phong. Anh cho người đi điều tra tài liệu về những chuyện liên quan đến cô thì phát hiện ra chuyện liên quan giữa cô và Khải Phong)

“Xuống xe đi!” Âm thanh bên cạnh làm cắt đứt suy nghĩ của cô, khi phục hồi tinh thần thì phát hiện ra mình đã về đến nhà.

Một mình Tô Úy sống trong căn nhà hai tầng, nhìn từ bên ngoài vào thì giống như đã cũ, nhưng cô đã ở đây 3 năm. Hạ Nam vừa lái xe vào liền phát đây là đường một chiều, tương đối hẹp, hơn nữa còn là đường bùn, bốn phía đều là những căn nhà như vậy. Nhìn vài lần mới phát hiện ra nơi này ngay cả đèn đường cũng không có, nếu buổi tối đi bộ làm sao nhìn thấy gì, chỗ ở như vậy mà cô lại sống lâu như thế, thật là có điểm bội phục người phụ nữ trước mặt rồi.

Dĩ nhiên anh cũng không nhận ra người phụ nữ trước mặt này là không muốn thuê một chỗ tốt hơn.

Ở thành phố A, có người nào không biết Giám đốc sáng tạo của công ty quảng cáo Khải Phong tiền lương hàng năm cũng đã đủ để mua một ngôi biệt thự sang trọng trên đỉnh núi đây.

Tô Úy mở cửa chuẩn bị xuống xe, lại nghĩ đến điều gì, quay đầu nói với Hạ Nam “Tổng giám đốc, anh lái xe đến phía trước khoảng 200m là có thể quay đầu. Cảm ơn anh đã đưa tôi về.” Nói xong liền xuống xe đóng kỹ cửa xe hướng anh khoát tay, sau đó cũng không quay đầu lại chạy thẳng vào nhà, giống như đang sau có mãnh thú đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Lạc đường

Hạ Nam nhìn bóng dáng từ từ biến mất trước mặt, liền giật mình, người phụ nữ bình thường không phải nên hỏi: Sao anh lại biết nhà tôi? Cô là người như thế nào lại có tư duy nhảy vọt như thế, quả là người phụ nữ thú vị.

Về đến nhà, Tô Úy bỏ túi xách xuống, tháo kính ra rồi theo thói quen ôm gối ngồi tựa trên salon, chợt nhớ ra: Sao anh ta lại biết nhà mình? Thì ra vừa rồi không phải cô có tư duy nhảy vọt, mà là quá ngốc nghếch. Chỉ là nghĩ lại, anh ta sao lại không thể tra ra được chứ.

Nghĩ xong liền đi lên phòng ngủ trên tầng, đổi một bộ quần áo thoải mái màu vàng nhạt, cầm túi xách đi đến một khu chợ gần nhà, chọn lựa một ít rau tươi, thịt cá các loại rồi nhanh chóng về nhà.

Về đến nhà, trong phòng bếp.

Đeo tạp dề vào, Tô Úy thành thực vo gạo rồi cho vào nồi, rửa rau, thái thịt, bật bếp, rang thức ăn. Chỉ một lúc sau trên bàn liền xuất hiện mấy món ăn gia đình đơn giản: nấm hương xào rau cải, cá kho tàu, sườn xào chua ngọt, canh đậu phụ trứng muối.

Đang định ngồi xuống ăn cơm, chuông cửa lại vang lên.

Ai lại đến vào lúc này chứ?

Diệp Phong? Không có khả năng!

Tề Phi? Cũng không phải!

Chẳng lẽ là....

Mở cửa, nhìn người người đứng trước mặt, lập tức mở tung hai mắt, khuôn mặt đã bị che hơn nửa vì gọng kính đen lại thêm vẻ mặt mù mờ không hiểu gì trong mắt Hạ Nam thật đáng yêu, anh đang nghĩ muốn đi đến đem cô ôm vào trong ngực để cẩn thận thương yêu. Nhưng lại sợ dọa cô chạy mất nên cũng không có thực hiện ý định ấy.

Khi đã kịp phản ứng Tô Úy hỏi: “Làm sao anh vẫn chưa về đi?” khuôn mặt lại khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như cũ.

“Tôi bị lạc đường!” Hạ Nam uất ức buông một câu, thiếu chút nữa làm Tô Úy trực tiếp ngắt đi. Choáng nha, ai có thể nói cho cô biết Tổng giám đốc Hạ Nam lại lạc đường, có quý mới tin!

Nhưng cô nhìn người trước mặt, vẫn mềm lòng, ý bảo anh ta vào nhà, còn mình thì xoay người vào bên trong. Hạ Nam nhanh chóng đóng cửa lại, chạy theo cô.

Liếc nhìn lại, căn nhà được trang trí đơn giản, trên tường treo mấy bức tranh phong cảnh, tầng một là phòng khách và phòng ăn nối liền nhau, phòng bếp ở tận bên trong, có lẽ phòng ngủ ở tầng hai.

Trên bàn ăn bày mấy món đơn giản 3 món mặn 1 món canh, trên bàn đặt một bộ bát đĩa, có lẽ cô đang định ăn cơm. Nhìn một lúc, Tô Úy đã cầm một bộ bát đĩa từ phòng bếp ra ngoài, đặt ở trước mắt Hạ Nam ý bảo anh ngồi xuống. “Anh có muốn ăn cơm không? Nếu như không ghét bỏ thì ăn một ít đi, để tôi đi lấy cơm.” Nói xong liền vào phòng bếp xới 2 bát cơm rồi bưng ra ngoài, đặt ở chỗ mình và trước mặt anh, sau đó cùng anh ăn cơm.

Hạ Nam quan sát người phụ nữ đối diện, chỉ phát hiện cô đang lẳng lẳng ăn cơm, thỉnh thoảng cũng nhìn anh.

Một bữa cơm như thế, hai người không nói một câu nhưng khắp nơi tỏa ra sự ấm áp đến lạ lùng.

Đã bao lâu mình không có cảm giác này, lại cùng một người đàn ông lạnh lùng mới gặp vài lần ngồi chung ăn cơm lại có cảm giác yên bình đến thế!

Ba năm, luôn là trong lúc bận rộn àm đi qua, lúc không biết chính mình đang kiên trì vì cái gì, chỉ cảm thấy mệt mỏi đến muốn chết đi! Ngược lại cảm thấy cuộc sống nhàn nhã như vậy hợp với cô hơn, đơn giản mà không pahir lo âu.

Có lẽ mình nên buông tay Diệp Phong sớm hơn, thật ra không phải mình đã sớm biết anh ta đã có người để yêu không phải sao? Tự cho là không quan tâm sẽ giành được tình yêu của anh ta, chỉ cần ở bên cạnh anh ta chính là hạnh phúc, đến khi phát hiện ra chính mình cũng rất mệt mỏi, cảm thất bất lực chỉ muốn buông tay.

Thì ra trong chuyện tình yêu, tìm cảm đơn phương xuất phát từ một phía thì sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc! Nếu như đối phương không bỏ ra cố gắng như thế, thì một ngày nào đó phía bên kia cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi muốn buông tay mà thôi!

Dọn dẹp bát đĩa xong, từ phòng bếp đi ra Tô Úy đã nhìn thấy Hạ Nam đang ngồi nhàn nhã trên ghế sofa. Mặc dù cô không tin anh ta lạc đường nên không rời đi, nhưng lúc anh ta nói cô cũng không thêm phần bác lại. Đeo mắt kính đen lên, cầm chuỗi chìa khóa trên bàn, hướng về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa nói: “Hạ tổng, để tôi đưa anh về, cũng vừa lúc tôi muốn ra ngoài.”

Hạ Nam nhìn người phụ nữ trước mặt, từ trên ghế salon đứng lên đi theo cô ra ngoài.

Tô Úy vừa đi ra lập tức nhìn thấy chiếc Ferrari màu đỏ, hất đầu ý bảo anh ta lái xe, mình thì đi tới chiếc xe Porsche màu xám bạc đã lâu không đi trước mặt, mở cửa ngồi vào ghế lái, cũng không quản Hạ Nam có đuổi kịp hay không, liền trực tiếp lái xe ra ngoài! Cô vốn là người mù đường, Đông Tây Nam Bắc cũng không phân biệt được, lại rất thích đi bộ cho nên rất ít lái xe. Cho nên chiếc xe thường xuyên bị bó xó ở chỗ này.

Nhìn cô lái xe đi trước dẫn đường, Hạ Nam nhanh chóng lên xe đuổi theo, khỏe miệng khẽ nhếch lên một đường cong chính mình cũng không phát hiện ra.

Đi ra đến đường một chiều, Tô Úy dừng xe lại bên đường đợi đến khi chiếc Ferrari đỏ cũng đỗ lại, hạ cửa sổ xe xuống, hướng về phía Hạ Nam nói: “Hạ tổng, bây giờ anh đã biết đường chưa?”

Nhìn người phụ nữ trước mặt, mặt dù đeo trên mắt cặp kính dày cộp nhưng vẫn không giấu được vẻ ưu thương dưới đáy mắt, rồi lại suốt ngày tỏ vẻ lạnh nhạt như vậy, nụ cười lúc nào nhàn nhạt, giống như tất cả mọi chuyện đều không quan hệ với cô.

Trong khoảnh khắc ấy anh có chút yêu thương cô rồi, muốn đem cô ôm vào trong ngực để chiều chuộng yêu thương, tự tay gạt đi hết những ưu thương của cô!

“Em có thể gọi tên tôi, không cần lúc nào cũng một câu Hạ tổng hai câu Hạ tổng, nghe thật không thoải mái. Nói xong câu này, Hạ Nam liền lái xe rời đi, để lại Tô Úy ngơ ngẩn nhìn theo đuôi xe, trước khi đi anh ta để lại cho cô một loại ảo giác, trong mắt anh cô thấy một sự dịu dàng, trong ấn tượng của cô về anh ta không có một chút quan hệ! Ngay từ lúc ban đầu gặp anh ta, cô cảm thấy trên người anh ta toát ra một sự lạnh lùng, kể cả lúc cười, nét cười cũng không chạm đến đáy mắt. Chỉ cần anh ta ở đâu, nhiệt độ nơi đấy liền giảm xuống vài độ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Thư ký Tổng giám đốc

Tô Úy lái xe đến cửa hàng quần áo có tên “Mị chi yêu”

“Xin chào! Hoan nghênh đến cửa hàng chúng tôi!” Vừa mới mở cửa đi vào đã có một nhân viên phục vụ tiếp đón!

“Mị chi yêu” là một chuỗi cửa hàng quần áo, ở mọi thành phố trong cả nước đều giữ độc quyền thương hiệu. Nghe nói chủ nhân của “Mị chi yêu” là một người phụ nữ, tên tiếng anh là FIR, những bộ quần áo bên trong đều là do chính tay cô thiết kế, có nhiều cửa hàng trong cả nước như vậy nhưng mỗi bộ quần áo này đều chỉ sản xuất một cái, không có cái thứ hai, hơn nữa đều là hàng hạn chế nên giá tiền không nói cũng có thể nghĩ được. Cho dù như thế, cũng có rất nhiều khách hàng đến đây lựa chọn những bộ quần áo độc nhất vô nhị này cho riêng mình!

Tô Úy liếc mắt một vòng thì thấy trong cửa hàng đang có một ít khách đang lựa chọn trang phục.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ cô đi đến khu vực quần áo theo ý muốn của mình, ngay sau đó chọn lựa mấy bộ quần áo công sở.

“Xin chào quý khách! Trang phục công sở mà quý khách vừa lựa chọn đều là những mẫu thiết kế mới nhất của cửa hàng, hơn nữa chúng tôi đảm bảo đây đều là những mẫu duy nhất! Trước tiên cô có thể thử một chút, phòng thay đồ ở bên kia !” Nhân viên phục vụ nhìn cô lựa chọn mấy bộ quần áo công sở liền tiến lên giới thiệu.

“Gói lại!” Tô Úy chỉ nói một câu duy nhất sau đó không nói gì tiếp. Nhân viên phục vụ lập tức hiểu ý liền gật đầu, đem mấy bộ quần áo cô vừa chọn bọc lại.

Quầy thu ngân.

Tô Úy lấy thẻ ra, nhân viên phục vụ nhận lấy thẻ, thấy tấm thẻ trong tay, run rẩy thiếu chút nữa làm rơi xuống đất. Đây là thẻ bạch kim, trên thẻ in dòng chữ Tô Úy (FIR), đây là thẻ riêng dành cho Tổng giám đốc của “Mị Chi Yêu”, mặc dù chưa thấy qua thẻ thật, nhưng đã từng được nhìn qua ảnh, bởi vì mỗi nhân viên trước khi được nhận vào làm việc đều được học qua một khóa bồi dưỡng, điều thứ nhất khi học khóa bồi dưỡng này chính là thẻ của Tổng giám đốc. Tấm thẻ vàng này khi thanh toán trong chuỗi cửa hàng trong cả nước đều miễn phí toàn bộ, chỉ cần Tổng giám đốc kí tên là được rồi.

Không ngờ hôm nay lại gặp được tấm thẻ này, còn gặp được Tổng giám đốc thần bí chứ! Xem xét cẩn thận Tổng giám đốc trong truyền thuyết, mặc dù trên người mặc một bộ quần áo đơn giản, thoải mái, lại đeo gọng kính to màu đen che hơn nửa khuôn mặt nhưng vẫn không che được phong thái cao ngạo tỏa ra trên người cô, làm tất cả mọi người đều phải chú ý.

Nhìn nhân viên phục vụ trước mắt đang chìm đắm trong mạch suy nghĩ của mình, trong miệng còn lẩm bẩm nói gì đó, ký tên lên biên lai rồi cầm lấy thẻ của mình trong tay của nhân viên phục vụ, cầm lên chỗ quần áo đã được gói ghém cẩn thận rồi đi. Sớm biết thẻ này hôm nay đã không đến, hôm nay xuất hiện ở đây thực tế có hai nguyên nhân: một là cô không có tâm trạng để thiết kế trang phục hơn nữa bây giờ cô cũng không có trang phục phù hợp để mặc, hai là tới kiểm tra cửa hàng, trước kia không xuất hiện trong tiệm, có thiết kế mới đều là do trợ lý phụ trách cho nên hôm nay mới đột nhiên muốn đến xem.

Khi Tô Úy lái xe rời đi, nhân viên phục vụ vừa rời mới hồi phục lại tinh thần, lại phát hiện không còn bóng dáng của Tô Úy? Lập tức chạy đi kể với các nhân viên khác về vị Tổng giám đốc trong truyền thuyết mà mình vừa nhìn thấy.

Ngày thứ hai.

Tô Úy đi vào tập đoàn Hạ thị, trong lòng không khỏi cảm thán: không hổ là Hạ thị, được xây dựng ở dải đất trong trung tâm thành phố, khí thế mạnh mẽ, đến ngay cả nội thất cũng không phải loại bình thường. Đối xử với nhân viên càng phải nói, chẳng trách bao người dù có sút đầu mẻ trán cũng muốn được vào làm ở đây.

Tô Úy đến bàn tiếp tân ở đại sảnh nói: “Chào cô! Xin hỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc ở chỗ nào? Tôi là thư ký mới của Tổng giám đốc.”

Nhân viên tiếp tân mỉm cười nói với cô: “Bên trên đã thông báo, Tô tiểu thư đã đến rồi, mời cô đi bằng thang máy lên phòng Tổng giám đốc trên tầng 88 để trình diện! Thang máy ở phía bên kia!” Sau đó dùng tay chỉ cho cô vị trí của thang máy.

Tô Úy nhàn nhạt nói tiếng cảm ơn rồi theo hướng thang máy đi tới.

Mà nhân viên tiếp tân, nhìn bóng lưng Tô Úy rời đi thật lâu mới lấy lại tinh thần. Trên thế giới sao lại có cô gái như vậy chứ, thoát nhìn rất bình thường, nhưng trên người cô có một phong thái khiến người ta không thể rời mắt được, cao quý mà thanh nhã, cao ngạo mà điềm tĩnh, nhu nhược nhưng vẫn rất kiên cường, rõ ràng là rất mâu thuẫn với nhau vậy mà ở trên người cô gái ấy lại tự nhiên, hòa hợp đến vậy.

Đi thang máy lên tầng 88, thấy trên cửa phòng làm việc có treo mấy chữ vàng thật to Phòng làm việc Tổng giám đốc, gõ cửa nhẹ một cái, nghe giọng nói trầm thấp bên trong vọng đến “Đi vào” rồi mới đẩy cửa đi vào.

Sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch, giấy dán tường là hai màu đen trắng xen kẽ, bàn làm việc sang trọng, cửa sổ to đến sát đất, bộ bàn ghế salon bằng da thật, đèn treo theo phong cách của châu Âu thời xa xưa, có thể nói alf cực kì xa hoa.

Trước cửa sổ, một người dựa lưng về phía cửa, và thân thể dựa trên ghế làm việc, tay phải nâng trán, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, hình như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Tô Úy đứng Yên thật lâu nhưng không thấy người ngồi trên ghế kia xoay người lại, cả phòng làm việc yên lặng không một chút âm thanh, không khí có chút qui dị. Tô Úy không thể làm gì khác hơn là nhìn trái nhìn phải, quan sát căn phòng này.

“Nhìn đủ chưa?” Âm thanh lạnh lùng truyền đến, gọi tầm mắt của Tô Úy về, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của người đối diện, trong nháy mắt cô đứng hình vì kinh ngạc, cô nên nghĩ ra từ trước, Hạ Nam là thiếu gia của tập đoàn Hạ Thị, trở về thì nên tiếp nhận cái ghế Tổng giám đốc này! Nhưng điều làm cô buồn bực chính là bên ngoài không phải có tin đồn Hạ Nam không gần gũi sắc trong 10m sao, tại sao lại tuyển nữ thư ký đây? Còn có hôm qua anh ta đến nhà mình, khoảng cách cũng gần như vậy,...

Chẳng lẽ tin đồn là giả?

“Chào anh! Tôi là Tô Úy là thư ký mới!” Ngần ngơ trong chốc lát liền lập tức khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, nở nụ cười nhàn nhạt với Hạ Nam nói.

Hạ Nam nhìn Tô Úy xa cách như thế, chỉ lạnh lùng nói: “Tô tiểu thư, bắt đầu từ hôm nay, cô chính là thư ký của tôi, giúp tôi xử lý một số công việc hàng ngày. Mỗi sáng sau khi tới công ty, tôi hy vọng sẽ thấy lịch trình trong ngày sẽ được chuẩn bị xong cùng một tách cà phê nóng! Có vấn đề gì hay không?”

“Không có!” Hai chữ đơn giản.

“Vậy là được rồi, bây giờ ra ngoài đi, bên ngoài sẽ có người đưa cô đến phòng làm việc của mình!” Nói xong lời này anh chăm chú quan sát vẻ mặt của Tô Úy, lại phát hiện ra vẻ mặt của cô vẫn lạnh nhạt như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Nghi ngờ

Tô Úy gạt đầu đi ra ngoài cửa, quả nhiên bên ngoài đã có người đang đợi. Là một người đeo kính gọng vàng, mặc tây trang màu đen, nhìn qua đã biết đây là một người đàn ông lịch sự.

“Chào cô! Tôi tên là Hách Văn Viễn, là trợ lý tổng giám đốc!” Người đàn ông kia mỉm cười đưa tay ra.

“Chào anh! Tôi tên là Tô Úy!” Lễ phép cùng anh ta bắt tay, ngay sau đó nhẹ nhàng buông ra.

“Thư kí Tô, tôi đưa cô xem qua một chút phòng làm việc của mình!” Nhìn người phụ nữ trước mặt, Hách Văn Viễn đã hiểu vì sao ngày ngày trở về thứ hai liền cho người sửa chữa phòng làm việc kia rồi, thì ra là Tổng giám đốc đã sớm có chủ ý. Tô Úy, ngay buổi tối đầu tiên Tổng giám đốc về nước anh đã thấy Tổng giám đốc lại đi theo cô, chỉ đến khi cô về nhà mới lái xe rời đi.

Phúc hắc a! Phúc hắc a!

Tô Úy nhìn qua phòng làm việc, đột nhiên phát hiện Hạ thị quả là có tiền, ngay cả phòng làm việc của thư ký cũng sang trọng như vậy. (đặc quyền như vậy chỉ có “ai đó” dành cho riêng tỷ thôi =.=)

Tô Úy sắp xếp xong tài liệu thì đã gần trưa, sáng nay không ăn nhiều lắm, bây giờ có cảm giác hơi đói rồi, chuẩn bị một chút rồi định ra ngoài ăn cơm, nơi này cách công ty Khải Phong tương đối gần, có thể gọi Tê Phi đi cùng, nghỉ rồi lập tức lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi điện.

Ngẩng đầu lên lại phát hiện Hạ Nam đang đứng ở cửa! Không biết anh ta đã đứng ở đó bao lâu!

“Tổng giám đốc, có chuyện gì sao?” Tô Úy đang cầm điện thoại trên tay, chậm rãi để xuống bàn, sau đó nhàn nhạt hỏi thăm.

“Ngày làm việc đầu tiên, cảm giác thế nào?”. Hạ Nam hỏi một đằng, trả lời một nẻo, đôi mắt nhìn chằm chằm cô hỏi:

“Cũng không tệ lắm!”

“Ngày đầu tiên đi làm, tôi là cấp trên để tôi mời em đi ăn cơm!”

“Không cần, tôi đã hẹn bạn từ trước rồi!” Tô Úy không muốn ăn cơm cùng anh ta, không còn cách nào khác đành phải nói dối.

“Thật sao?” Hạ Nam nhú mày hỏi, đôi mắt thâm thúy khóa chặt vào đôi mắt dưới gọng kính đen của cô, giống như muốn xem lời nói của cô là thật hay giả. Người phụ nữ này từ chối dứt khoát như thế, mở miệng không chút suy nghĩ, còn muốn nói dối trước mặt anh.

Khoảng cách xa như vậy, Tô Úy vẫn bị anh ta nhìn chăm chú đến không tự nhiên, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu.

“Vậy cũng được, để tôi sắp xếp một chút!” Lời nói dối bị phát hiện, cũng không thể từ chối nữa, đành phải đồng ý đi cùng anh ta (haizz, tí thật không có tiền đồ mà =.=)

Trong thang máy chuyên dụng của chủ tịch tập đoàn Hạ thị.

Cho dù Tô Úy đang cúi đầu, cũng có thể cảm thấy Hạ Nam đang nhìn mình chăm chú, nhịp tim tự nhiên đập loạn xạ, tựa hồ trong không gian yên tĩnh này có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

“Lại cúi đầu đến sát mặt đất!” Âm thanh của Hạ Nam truyền đến.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta chằm chằm, quai hàm nghiến chặt lại.

Hạ Nam nhìn Tô Úy đáng yêu như thế cười khẽ một tiếng. Thì ra nét mặt của cô còn có thể phong phú như vậy, ha ha!

“Thật ra em có thể bỏ mắt kính xuống, như vậy sẽ đẹp hơn!” Nói xong liền đưa tay qua định đem mắt kính của cô tháo xuống.

“A! Nhìn đẹp hay không liên quan gì đến anh?” Trong nháy mắt Tô Úy nhớ đến nụ hôn ở Nam Tước, mặt biến thành trắng xanh đỏ, thân thể trong nháy mắt dựa vào một góc, một tay giữ mắt kính của mình, một tay chặn lấy tay đang đưa ra của anh ta.

“Dù sao em cũng là thư ký của tôi, bộ mặt của em cũng chính là bộ mặt của tôi!” Vừa nói vừa dựa sát vào người cô.

“A! Cái tên biến thái này, anh tránh xa tôi ra. Không đúng, tôi muốn từ chức, tôi không muốn làm!” Tô Úy lại nhích vào gần trong góc hơn nữa, lớn tiếng kháng nghị với Hạ Nam.

“Ha ha, thư kí Tô, tôi chỉ đùa một chút thôi!” Nói xong liền cách xa thân thể Tô Úy một chút.

Tô Úy cảm hận nhìn chằm chằm nét mặt thân nhiên của người đàn ông xấu xa kia, thật làm cô tức chết mà, cự nhiên lại bị anh ta đùa giỡn! Hiện tại cô càng thêm kiên quyết với suy nghĩ lúc trước, nhất định phải tránh xa anh ta một chút, nhưng việc này hình như hơi khó, ai bảo mình bây giờ là thư kí của anh ta đây? Thôi kệ, vậy thì trừ chuyện công việc cách xa anh ta một chút là được rồi.

Đing!

Cửa thang máy mở ra, Hạ Nam dẫn đầu đi ra ngoài, Tô Úy cúi đầu kiểm tra lại chính mình một lượt, thấy tất cả đều bình thường mới đi ra khỏi thang máy! Không biết mắng Hạ Nam trong lòng bao nhiêu lần, hơn nữa cũng khẳng định một chuyện: Hạ Nam không gần nữ sắc trong vòng 10m tuyệt đối là giả.

“Tổng giám đốc hảo!” Bởi vì ra ngoài vào giờ ăn trưa, không tránh được rất nhiều người ra ngoài ăn cơm, thấy Hạ Nam liền chào hỏi. Nhìn người phụ nữ đi đằng sau Hạ Nam, không nhận được liền đánh giá. Trong công ty cũng truyền ra, hôm nay có thư ký giám đốc mới, hơn nữa còn chính là do giám đốc chỉ định, chuyện tốt như vậy làm sao cô ta lại gặp được chứ, càng suy nghĩ càng thấy ước ao ghen tị nha! Dù sao cũng là thư ký tổng giám đốc, ở cùng tầng 88 có thể ngày ngày cùng người đàn ông đẹp trai như vậy làm việc, thật là viễn cảnh tốt đẹp biết bao! Dù sao tầng 88 cũng chỉ có mấy nhân vật quan trọng mới được lên!

Bị bao nhiêu người quan sát, Tô Úy cuối cùng cũng hồi hận khi đồng ý đi ăn với anh ta, nhưng người đó nhìn như muốn xuyên thủng cô, thật sự là không chịu nổi mà!

Sớm biết như vậy không nên nhất thời tốt bụng đồng ý làm thư ký Tổng giám đốc, thà từ chức còn hơn, huống chi cô cũng không thiếu tiền. Nơi này chính là tập đoàn Hạ thị, một tòa nhà có đến mấy vạn người, nếu như người nào cũng nhìn chằm chằm cô như vậy làm sao mà chịu nổi a. Xem ra cô phải hạ thấp sự tồn tại của chính mình mới được, chỉ là nhìn người đàn ông trước mặt, cô đành thôi cúi đầu.

Giống như thấy Tô Úy khác thường, cặp mắt đen thâm thúy lạnh lùng lướt qua một vòng, những người đó cảm nhận nhiệt độ lập tức hạ xuống cũng làm bộ nhìn về nơi khác, nhanh chóng rời khỏi phạm vi nguy hiểm.

Tô Úy nhìn những người không chút kiêng kị đó đột nhiên giống như gặp quái vật nhanh chóng biến mất! Cô cảm thấy cực kỳ kỳ quái, nhìn đến người đàn ông bước đi ưu nhã trước mặt, trên mặt thoáng qua một tia nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Cười ngây ngô

Xuống đến gara dưới tầng hầm, nhìn anh ta đi về phía chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc, lại còn quay đầu lại nhìn ý bảo cô mau đuổi theo. Anh ta mở ghế phụ chờ cô lên xe, cô cố tình không theo ý của anh ta, có chút giận dỗi mở cửa xe sau ra ngoài vào, vẫn không quên hướng đến anh ta liếc một cái. Hạ Nam nhìn thấy động tác của cô cũng không tức giận, đóng cửa lại rồi vòng qua ghế trước mở cửa ngồi lên, chậm rãi lái xe ra khỏi gara.

Có lẽ vì tối qua ngủ không ngon, Tô Úy vừa lên xe đầu óc liền mơ màng, tựa vào chỗ ngồi không tới mấy phút liền ngủ thiếp đi, hô hấp dần ổn định!

Hạ Nam lái xe phía trước nhìn qua kính chiếu hậu thấy cô như thế liền giảm tốc độ xe, khẽ miệng cũng gọi lên một đường cong đẹp mắt.

Xe thể thao vừa dừng lại chỗ nhà hàng “Dạ Oanh”, nam tiếp viên đã tiến lên, nhìn thấy một người đàn ông tuấn mĩ đang ngồi trên ghế lái, ném chìa khóa lên tay anh ta, để tay lên môi ý bảo anh ta đừng nói chuyện, sau đó chậm rãi đi về ghế sau nhẹ nhàng ôm Tô Úy ra.

Có lẽ cảm thấy cái gì, Tô Úy lập tức mở mắt, liền nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy, sau đó theo bản năng nhúc nhích, mới phát hiện cô đang bị anh ta ôm ở trong ngực, bọn họ đang ở trong một quán ăn khá đông khách, đối mặt với nhiều ánh mắt tò mò như vậy, cô bắt đầu nổi nóng rồi!

“Tổng giám đốc, anh thả tôi xuống đi!” Chóp mũi đều là hơi thở của đàn ông lạ có thể khiến cô có cảm giác an tâm. Cô nhẹ nhàng nói, không còn vẻ mặt

lạnh nhạt bình thường, giống như một tiểu nữ nhân thận thùng, toàn bộ khuôn mặt đều vùi sâu vào lồng ngực của anh. Khuôn mặt cô hiện tại khẳng định là rất đỏ, bởi chính cô cũng cảm thấy nhiệt độ trên cơ thể mình đang nóng rực lên.

Hạ Nam không thả cô xuống, cũng không nói gì, càng không để ý đến ánh mắt dò xét của mọi người xung quanh, khóa miệng khế nâng lên cho thấy tâm trạng anh lúc này đang rất tốt. Ôm thật chặt cô đến một căn phòng riêng trên tầng hai.

Vừa vào phòng, quản lý nhà hàng lập tức xuất hiện.

Nhìn Hạ Nam cẩn thận đặt người phụ nữ ôm trong ngực đặt xuống ghế, anh mới ngồi ở ghế bên cạnh cô.

Người quản lý cung kính mở miệng hỏi: “Nam thiếu gia, hôm nay cậu muốn ăn món gì? Tôi lập tức bảo phòng bếp đi làm!”

“Chú tôi có ở đây không?”

“Hạ tổng vừa có việc đã đi ra ngoài được một lúc!”

“Vậy hãy dọn mấy món ăn ngon ra đây đi!” Hạ Nam nhìn người phụ nữ đang hết nhìn đông lại nhìn tây mới nói.

Chỉ thấy quản lý tôn kính gật đầu, rồi đi ra ngoài cũng không quên đóng cửa.

Quản lý vừa đi, chỉ còn Tô Úy, Hạ Nam hai người trong phòng.

Tô Úy nhìn Hạ Nam đang pha trà, nghĩ thầm: trên thế giới sao có thể tồn tại một người đàn ông ưu nhã đến vậy. Dù có đang làm chuyện gì, trên người anh ta luôn tồn tại một ánh hào quang, làm người ta không tài nào dời mắt được.

Tô Úy tùy ý mở miệng: “Tổng giám đốc nhà hàng này là của nhà anh à?”

“Ừ, cứ xem là như vậy đi, chú của tôi là đầu bếp kiêm ông chủ nơi này!” Hạ Nam trả lời, đem một ly trà ngon đặt xuống trước mặt Tô Úy, chính mình cũng cầm một cái ly khác từ từ thưởng thức.

Tô Úy nâng chén trà lên mũi ngửi một cái, mùi thơm lan rộng như thế, sau đó từ từ nhấp nhĩ thưởng thức, trước đắng sau ngọt, pha vừa đúng tầm! Chắc hẳn phải là người hiểu trà và hay uống trà mới có thể pha ra được loại trà ngon như vậy.

“Thì ra Tổng giám đốc của chúng ta còn rất hiểu về trà a!” Tô Úy đặt ly trà xuống nhạo báng nói.

“Thư kí Tô, đó là do em hiểu tôi quá ít, tôi còn biết những gì về sau em nhất định sẽ biết!”

“Tự yêu bản thân!” Tô Úy nói nhỏ.

Mấy phút sau, cửa phòng mở ra, những món ăn tinh xảo lần lượt được bày trên bàn, làm cho người ta càng nhìn càng thấy muốn ăn nhiều hơn.

Sau khi bày hết món ăn, trong phòng lại chỉ còn hai người họ.

Tô Úy nhìn bàn ăn tinh xảo đầy thức ăn, cảm thấy hưng phấn khác thường, cần phải biết rằng, nhà hàng này chính là nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố A, không phải hội viên chắc chắn không được vào! Mà cô chính là cái thùng com nha, từ trước đến giờ lúc nào cũng chỉ thích ăn.

Cho nên nhìn thấy đồ ăn bày đầy trên bàn liền không để ý đến hình tượng ăn lấy ăn để. Mà Hạ Nam nhìn tướng ăn của cô, có chút bất đắc dĩ, trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ cưng chiều, ưu nhã gấp thức ăn cho cô.

Tô Úy nhìn người đàn ông đang giúp cô gấp thức ăn, cũng nói một câu: “Anh không ăn à....?” Sau đó tiếp tục vùi đầu vào món ăn trong chén của mình tiếp tục phẫn đấu.

Ăn xong bữa cơm, Hạ Nam luôn vì cô mà gấp thức ăn cuối cùng không ăn cái gì, mà bụng cô cuối cùng cũng không chứa thêm được cái gì nữa mới buông đũa.

“Có muốn ăn chút đồ tráng miệng nữa không?” Hạ Nam nhìn người phụ nữ đang thỏa mãn xoa bụng trước mặt, rõ ràng là không còn chút hình tượng nào nhưng không hiểu sao những động tác đó khi cô làm lại hài hòa đến tự nhiên.

“Món tráng miệng? Tôi muốn dâu tây thánh đại a!” (chịu, chẳng biết dâu tây thánh đại là cái gì =.=, mọi người có ai biết không?). Nghe thấy còn có món tráng miệng, đôi mắt lập tức sáng lên, lôi kéo tay Hạ Nam nũng nịu mở miệng. Có lẽ cảm thấy động tác của mình qua mập mờ, Tô Úy cười cười lúng túng lập tức buông tay ra. Tô Úy có điểm quên mất, nơi này là nhà hàng, cần bản là sẽ không có loại điểm tâm này, chỉ có bánh ngọt, hoa quả và các loại món nguội! Có thể lơ mơ đến mức này, chắc cũng chỉ có cô.

Hạ Nam nhìn cánh tay vừa mới bị cô lôi kéo, có chút cưng chiều vuốt lọn tóc xõa xuống trên vai cô, nhẹ nhàng nói: “Được! Để tôi bảo phòng bếp đi làm!” Nói rồi ra khỏi phòng.

“Nghĩ cách làm dâu tây thánh địa đi!” Hạ Nam nói với quản lý đứng trước mặt mình.

“Nam thiếu gia, nếu không như vậy đi! Đồ chúng ta làm ra chưa chắc đã ăn ngon, hơn nữa thời gian cũng hơi gấp! Phía trước có cửa hàng chuyên bán loại đồ uống này, mùi vị rất ngon, nếu không tôi lập tức sẽ cho người đi mua, cậu xem được không?” Nghe Hạ Nam nói vậy, ông ta có chút khản trương, không thể làm gì hơn đành nhỏ giọng nói, dù sao bây giờ cũng không có nguyên liệu, dụng cụ cùng cách pha chế cũng không biết, bây giờ đi làm cũng không còn kịp nữa.

“Được rồi!” Suy nghĩ một chút cũng không còn cách gì hơn đành đồng ý, dù sao cũng đang làm khó bọn họ rồi!

Tô Úy nhìn bóng lưng vừa đi ra, nhớ tới động tác vừa rồi của mình, thiếu chút nữa muốn đập đầu vào tường, thật là mất mặt! Nhưng người vừa rồi là mình sao? Nghĩ tới lại cười ngây ngô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Anh trai Tô Minh Hiên

Khi Hạ Nam quay trở lại phòng ăn, nhìn thấy cô đang ngồi cười khúc khích không hiểu sao lại thấy tim mình đập không bình thường! Tiểu nữ nhân này cũng có lúc thật sự rất đáng yêu! Cho đến khi Hạ Nam đến bên người ôm cô vào trong ngực Tô Úy mới giật mình.

“Anh làm gì vậy? Mau buông tôi ra.” Tô Úy muốn tránh xa khỏi lồng ngực của anh, cảm giác mình cũng sắp điên mất, anh ta lại nổi điên muốn làm gì đây?”

“Đừng động, để tôi ôm em một lúc như vậy, được không?” Âm thanh của Hạ Nam dịu dàng truyền đến, giống như có một loại ma lực khiến cô dần dần không gãy giữa. Chỉ một lúc sau, ngửi thấy mùi hương nam tính trên người anh ta, cô dần dần nhắm hai mắt lại, hô hấp cũng dần dần vững vàng!

Lúc quản lý nhà hàng bùng khay tiến vào chính là nhìn thấy một cảnh tượng hoàn mỹ như vậy, thấy Hạ Nam làm động tác đem ngón tay đặt trên môi, ông ta đem đầu tây thánh đại đặt trên bàn ăn của bọn họ rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài!

Chờ Tô Úy tỉnh lại đã là chuyện của nửa giờ sau, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy hình ảnh phóng đại của khuôn mặt tuần tú trước mặt mình!

“A!” Kêu khẽ một tiếng, thiếu chút nữa từ trong ngực anh rơi xuống.

Tô Úy a Tô Úy! Mày làm sao có thể mất mặt đến như vậy? Đợi đến khi cô tự mình ngồi thẳng trên ghế, liền nhìn thấy đầu tây thánh đại trước mặt mình, trong nháy mắt liền quên luôn cảnh tượng lúng túng khi nãy, hướng Hạ Nam mở trừng hai mắt, sau đó dùng muỗng cầm lên đầu tây thánh đại ăn, nụ cười càng trở nên rạng rỡ!

Hạ Nam nhìn nụ cười rạng rỡ của tiểu nữ nhân trước mặt, đột nhiên cảm thấy có chút nổi nóng, hình như đối với cô đồ ăn gì so với anh cũng có sức hút hơn! Chẳng lẽ sức quyến rũ của anh đã giảm đi sao?

Ăn cơm xong lúc bọn họ trở lại công ty đã là hơn 2 giờ. Chỉ là có Tổng giám đốc đi cùng cô cũng không cần lo lắng có đi muộn hay không!

“Mọi người đoán tôi vừa nhìn thấy gì trên đại sảnh tầng 1?”

“Thấy cái gì?”

“Để tôi nói cho mọi người nghe, hôm nay tôi đã thấy thư ký Tổng giám đốc cùng Tổng giám đốc mới trở về cùng nhau nha! Tổng giám đốc thật sự rất đẹp trai, trên thế giới sao lại có người đàn ông đẹp đến như vậy chứ?”. Nói xong liền thể hiện khuôn mặt say đắm (o.e)

“Mọi người có biết không, Tổng giám đốc nhìn cô ta với ánh mắt thật dịu dàng a!”

“Đúng vậy nha, nếu tôi mà là cô ta thì tốt rồi, có thể ở gần Tổng giám đốc như vậy!”

“Nghe nói Tô Úy là do Tổng giám đốc trực tiếp bổ nhiệm, cũng không trải qua phỏng vấn của bộ phận nhân sự đấy!”

“Không đời nào chứ! Cô ta nhìn rất bình thường nha!”

“Không không không, các cô không phát hiện ra trên người cô ta mặc trang phục của “Mị chi yêu” Một bộ cũng đã mười mấy vạn sao?”

“Không phải chúng ta nhìn lầm người rồi chứ? Một thư ký sao có thể có nhiều tiền như vậy chứ?”

.....

Vẫn tiếp tục bàn tán sôi nổi, quả nhiên ở đâu có phụ nữ ở đấy có tám chuyện.

Hai người đi thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc lên tầng 88, ai trở về phòng làm việc của người này.

Tô Úy làm xong công việc thì phát hiện còn hơn nửa tiếng nữa mới đến giờ tan làm. Chán muốn chết liền mở báo tài chính ra xem, phát hiện anh trai cô xuất hiện trên trang đầu, nói là mới tiến hành một dự án thiết kế lớn nào đó.

Lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho anh trai của mình.

“Úy Úy, rảnh rồi hay sao mà tìm anh nói chuyện phiếm?” Bên kia truyền đến tiếng nói trầm thấp của Tô Minh Hiền cùng tiếng gõ bàn phím lách cách.

“Anh à, dạo này hình như anh rất bận phải không?”

“Dạo này công việc cũng hơi nhiều, có một thiết kế cần tương đối gấp, cho nên mấy hôm nay anh phải ở lại công ty làm thêm giờ!”

Yên lặng một lát mới mở miệng nói: “Anh ơi, em thôi việc ở công ty quảng cáo Khải Phong rồi!”

Tô Minh Hiền nghe giọng nói sự bất đắc dĩ cùng một chút ưu thương ở đầu dây bên kia, lên buồn công việc trong tay xuống, đứng lên đi tới phía cửa sổ, âm thanh từ từ truyền đi: “Úy Úy, em hỏi hặn sao?”

Tô Úy nghĩ: Minh hỏi hặn sao? Vì anh ta mà bỏ thiết kế thời trang chuyển sang thiết kế quảng cáo, cùng anh ta trốn nhà bỏ đi, trong ba năm vì anh ta mà làm những chuyện mình không thích, vì anh ta mà bỏ xuống ánh hào quang của chính mình chỉ vì muốn anh ta thành công!

“Anh à! Thực ra em cũng không biết, chỉ biết bây giờ rất mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi!” Tô Úy đứng sát cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lẳng lặng nói xong, trong ánh mắt tràn đầy sự cô đơn cùng ưu thương.

“Có thời gian thì về nhà một chuyến đi, thật ra ba mẹ đã sớm tha thứ cho em, chỉ là không muốn mở lời thôi!”

“Vâng, em biết rồi. Có thời gian em sẽ trở về! Em ở bên này có mấy thiết kế tây trang mới, lúc về liền mang cho anh mấy bộ đi!”

“Được, có em gái là nhà thiết kế thời trang thật không tệ đi, mỗi lần gửi y phục về cũng đủ để anh mặc nửa năm rồi, mấy anh em của anh ai cũng đều hâm mộ! Nếu không để anh gửi cho em mấy triệu vào thẻ ngân hàng đi!”

“Miệng lưỡi ít lại cho em, nếu như em thu tiền theo lời của anh, có trả đến mấy chục triệu cũng không đủ đâu!”

“Ha ha” Bên kia truyền đến một hồi tiếng cười. “Có phải bây giờ em đang thất nghiệp không?”

“Không có a, em làm ở tập đoàn Hạ thị, là thư kí Tổng giám đốc!”

“Cái gì? Hạ thị? Là Hạ thị nào?”

“Anh trai, anh sao vậy? Chính là tập đoàn Hạ Thị mà toàn bộ thành phố A đều biết đó!”

Biết giọng điệu của mình qua kích động, mới chậm rãi nói: “Nghe nói chủ tịch hiện tại là Hạ Nam, em bây giờ là thư kí của anh ta?”

“Đúng vậy a, anh biết anh ta sao?”

“Không biết, nhưng đã nghe qua, dù sao anh ta ở Mĩ vẫn có chút danh tiếng đấy! Vậy thì được rồi, anh đang có việc bận, cúp máy trước!” Tô Minh Hiền cúp điện thoại, vẫn đứng ở trước cửa sổ, về mặt có chút âm trầm!

Sẽ không, anh ta nhất định không biết Úy Úy là em gái của anh, nhất định là như vậy! Tự nói với chính bản thân mình, nhưng trong lòng lại càng ngày càng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Hướng tới cuộc sống đơn giản

Tô Úy cúp điện thoại, vẫn đứng ở cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài mới đột nhiên phát hiện đã sang thu rồi, cảnh sắc mọi thứ bên ngoài có vẻ hơi xơ xác, điều hiu! Từ trên cao như vậy nhìn xuống, tất cả đều có vẻ mơ hồ và nhỏ bé như vậy, chỉ có thể nhìn thấy từng điểm nhỏ trên mặt đất.

Thật lâu sau, Tô Úy mới xoay người chuẩn bị trở về chỗ ngồi.

Hạ Nam đứng dựa vào cửa hiếp mắt nhìn cô, cặp mắt kia nhìn đáng vẻ ừ dột của cô thì thoáng qua một tia không hiểu. Cô chỉ có thể ngẩng đầu cao ngạo mong rằng có thể đem nước mắt nuốt vào trong, lại phát hiện không thể ngăn cản được, nước mắt thì nhau chảy xuống, trong lòng giống như đang đè

nặng một tảng đá vậy, cảm giác này thật khó chịu!

Trong mắt Hạ Nam, lúc này điều Tô Úy cần là có người giúp cô chữa lành những vết thương, bước mấy bước đến trước mặt cô, ôm cô vào trong ngực, muốn cho cô một chút an ủi! Có lẽ cảm thấy rất uất ức, bị thương cùng khổ sở, lại có chút không cam lòng, liền không để ý đến hình tượng khóa òa lên trong lòng anh!

Hơi thở ấm áp bao quanh bọn họ, giống như một bức họa mỹ lệ: Một người đàn ông cứng chiều ôm một người phụ nữ, thái độ dịu dàng như nước, người phụ nữ trong lòng anh khóc òa lên như mưa, dù là vô hình nhưng có thể thấy cô đối với người đàn ông đang ôm mình trong ngực có một loại cảm giác an toàn cùng tin tưởng.

Có lẽ lúc này Tô Úy không biết: trong lúc lơ đãng, cô đã sinh ra một cảm giác tin tưởng với Hạ Nam, cho nên trước mặt anh cô mới có thể không có chút kiêng kỵ nào như thế.

Rất lâu sau đó, Hạ Nam mới phát hiện, thì ra vẻ mặt tràn đầy vẻ ưu thương cùng cô đơn của người phụ nữ kia đã khắc sâu tận đáy lòng mình, dù thế nào cũng không thể xóa đi.

Cũng rất lâu sau đó, anh mới phát hiện, gặp được Tô Úy chính là hạnh phúc của cả cuộc đời anh, cho dù có gian khổ đến mấy cũng muốn vượt qua để ở cạnh cô!

“Tổng giám đốc, thật xin lỗi, là tôi vô ý.” Rốt cuộc cũng dần bình tĩnh lại, Tô Úy luống cuống từ trong ngực Hạ Nam tránh ra, nhìn trước ngực anh bị nước mắt của mình thấm ướt, hướng về phía anh ngưng ngưng nói. Mắt cũng mờ vì khóc mà ửng đỏ, cả khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, cực kỳ giống con thỏ nhỏ đang xấu hổ!

“Không sao, coi như bây giờ là thù lao tôi trả em cho việc làm bạn nhảy trong buổi lễ ngày mai đi!” Hạ Nam cười xấu xa, ngón tay điểm nhẹ chóp mũi của cô, cưng chiều lại dịu dàng!

Cứ như vậy, bởi vì cảm thấy có lỗi, người mà luôn không thích tham gia mấy buổi dạ vũ với lễ hội như Tô Úy cuối cùng cũng đồng ý làm bạn nhảy của Hạ Nam.

Giữa trưa ngày thứ hai, Hạ Nam lại đi đến trước cửa phòng làm việc của Tô Úy.

Đứng trước cửa thật lâu, phát hiện người ở bên trong vẫn đang gục đầu xuống bàn cắm cúi làm việc gì đó không phát hiện ra anh, anh đành gõ cửa, đợi cô ngẩng đầu lên, mới nói: “Đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm đi!”

“Được thôi! Nhưng lần này đến cho ăn cơm tôi muốn, tôi mời anh!” Nói xong liền sắp xếp lại tài liệu trên bàn.

Hạ Nam cười cười, tỏ vẻ đồng ý.

“Cái này là cho em! Là lễ phục cho buổi tiệc hôm nay!” Hai người vừa mới ngồi vào xe, Hạ Nam liền lấy một cái hộp từ ghế sau đưa cho Tô Úy.

Tô Úy nhìn cái hộp cũng biết lễ phục của “Mị chi yêu” bởi vì hộp gói hàng là do chính tay cô thiết kế, cô có thể không biết sao?

Mở hộp ra, liền nhìn thấy một bộ lễ phục màu tím, là bộ lễ phục cô mới thiết kế mấy ngày hôm trước, bộ lễ phục này có một dải lụa dài làm thắt lưng, nơi ngực trái có một đóa Mạn Đà la, dùng màu tím làm chủ đạo tạo cho người mặc một cảm giác thần bí.

Tô Úy ngược lên thấy Hạ Nam đang nhìn mình, không thể làm gì khác hơn là giả bộ kinh ngạc hỏi: “Đây là.....” Cô còn chưa nói xong, Hạ Nam đã nói: “Đây là bộ lễ phục mới nhất của Mị chi yêu, tối nay em mặc nó đi! Tôi phát hiện trên người em lúc nào cũng mặc cái bộ y phục giống thế, nên đoán em sẽ thích. Hạ Nam nhân nhậ giải thích lí do lựa chọn bộ trang phục này. “Mị chi yêu” là một chuỗi cửa hàng bán quần áo có thương hiệu khắp cả nước, những bộ quần áo do FIR thiết kế đều tồn tại duy nhất một cái, rất nhiều con gái nhà giàu có đều rất yêu thích, rõ ràng anh đem Tô Úy thành loại này rồi.

Tô Úy bắt đầu dĩ cười cười, sau đó nói: “Bao nhiêu tiền, để tôi trả cho anh, không thì cũng không tiện!” cái bộ lễ phục này nhìn thế nhưng cũng đã hơn ba mươi mấy vạn, nếu như mình muốn, một phần tiền cũng không tốn kém, đó đều là y phục do cô thiết kế mà! Nhưng mà hiện tại...

“Không cần, coi như đây là quà quà tôi tặng em!” Nói xong liền chuyển tâm lái xe.

Thật hào phóng, cự nhiên lại có thể đem tặng một bộ lễ phục lên đến mấy chục vạn! Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy nhưng cũng không dám nói ra ngoài! Dù sao Tổng giám đốc người ta cũng nói muốn cho mình rồi, mình tốt nhất không nên nói thêm gì nữa! Huống chi đưa mình lễ phục là muốn mình tham gia dạ vũ cùng anh ta, thôi không nghĩ nữa, càng nghĩ càng đau đầu!

Chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc dừng lại trước một nhà hàng cổ, Tô Úy dẫn đầu mở cửa xuống xe, hạ Nam theo sau nhìn quán ăn chật ních người hơi hơi nhíu mày.

Bọn họ chọn một cái bàn tổng ngồi xuống, Tô Úy có chút hưng phấn không chú ý Hạ Nam đang nhíu chặt chân mày, gọi một nồi lẩu thật cay cùng rất nhiều thức ăn.

“Nơi này có phải rất được không? Nhà hàng này buôn bán rất chạy, mùi vị cũng rất ngon!” Nói với Hạ Nam đang ngồi đối diện, sau đó hướng anh mở trừng hai mắt.

Hạ Nam không nói, cười nhạt một tiếng.

Bây giờ Tô Úy mới phát hiện ra, khi anh ta cười hóa ra lại đẹp mắt đến vậy, so với dáng vẻ lạnh lùng thường ngày thật khác biệt quá xa, cả khuôn mặt trở nên nhu hòa, cặp mắt thâm thúy cũng thoáng một tia ánh sáng nhạt!

Một lát sau, lầu cùng thức ăn đã lên đầy đủ, Tô Úy cẩn thận cho thức ăn vào nồi, sau đó chờ chín tự nhiên ăn.

“Sao anh lại không ăn?” Nhìn Hạ Nam không nhúc nhích đĩa, Tô Úy nhẹ nói, gấp thêm một ít thức ăn vào trong bát anh.

Hạ Nam có chút đau đầu, cầm đôi đũa lên, gấp món ăn trong bát đưa lên miệng, vị cay tràn ngập trong miệng, thật khó nuốt muốn chết!

Trước kia bận rộn luôn không có thời gian ăn cơm, đã lâu dạ dày cũng không được tốt lắm, cho nên tối kỵ việc ăn cay.

“Anh không thể ăn cay?” Tô Úy hỏi. Nhìn thấy cảnh này, không phát hiện ra vấn đề thì cũng qua dần rồi, đối với mình cũng bất giác chép miệng. Thật ra cô cũng không thể ăn cay, bởi chính cô cũng có bệnh bao tử, nhưng cô lại rất thích ăn cay cho nên thỉnh thoảng cũng tới đây một hai lần, sau mỗi lần ăn cay lại đau bao tử một lần. Đây có phải là điển hình của việc tự làm khổ bản thân mình không?

Thấy Hạ Nam gật đầu, che miệng cười, kêu nhân viên phục vụ đến tính tiền, hai người đi ra ngoài: “Nói cho anh biết nha, thật ra tôi cũng không thể ăn cay, bác sĩ đã cảnh cáo rất nhiều lần rồi, mà tôi nhất định không nghe!” Hai người ngồi lên xe, Tô Úy hướng Hạ Nam nháy mắt nói.

Hạ Nam cung chiêu vỗ vỗ tóc của cô, tuyệt không cảm thấy có chỗ nào không ổn, dịu dàng hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Được rồi! Chúng ta tới chỗ khác đi!” Xuống xe, đứng ở trước cửa một quán ăn ven đường, hai người nhìn đối phương, trong nháy mắt không khí có chút quý dị.

Tô Úy lôi cánh tay anh hào hứng đi vào, nhìn Tô Úy như vậy trong nháy mắt làm anh mất hồn. Người phụ nữ này, khiến người ta có cảm giác rất ấm áp, rất chân thật.

“Như thế nào, sao quán bán hàng ven đường không thể so với đồ ăn trong khách sạn lớn chứ? Chỉ là lần sau chúng ta vẫn nên đổi bộ quần áo đi làm này đi, tương đối khác quá, thật là làm người khác chú ý mà!” Tô Úy vừa ăn vừa nói với người đàn ông đang ngồi đối diện. Thật ra cho dù bọn họ có đổi trang phục, tuần nam nữ nữ ngồi chung với nhau vẫn trở thành tiêu điểm cho người ta nhìn!

Hạ Nam cười gật đầu một cái, nghĩ cái gì liền hỏi: “Em thường xuyên đến nơi này ăn cơm?”. Lúc vừa tới, liền phát hiện hình như chủ quán và nhân viên phục vụ đều biết cô.

“Đúng vậy a, những thứ này vừa tiện lợi lại ăn rất ngon, không phải sao?” Tô Úy nói.

“Nhưng nhìn em không giống người thiếu tiền!” Mỗi bộ quần áo trên người cô đều có giá 6 chữ số lại có thể thiếu tiền sao?

“Chuyện này cùng thiếu tiền hay có tiền thì quan hệ gì đến nhau! Anh không cảm thấy ở chỗ này rất ấm áp sao? Người ăn cơm ở chỗ này, có lẽ không phải mặc quần áo hàng hiệu, không phải lái xe xin, thậm chí còn không có tiền nhưng bọn họ lại có một cuộc sống đơn giản mà hạnh phúc!” Tô Úy nhàn nhạt nói xong, mang theo ánh mắt có chút hâm mộ nhìn mọi người xung quanh.”

Hạ Nam nhìn Tô Úy như vậy, lại có chút thương cô! Thân phận của cô chắc chắn không đơn giản, nếu không tại sao tất cả tài liệu đều không tra ra được đây? Tựa như một con người trống rỗng xuất hiện. Trừ khi có người cố tình làm!

Đúng vậy! Cuộc sống đơn giản mà hạnh phúc! Là thứ mà những người sống trong giàu có không bao giờ có, trong tranh tranh đấu đấu, người gạt ta ta gạt người, giấu giấu điểm điểm vĩnh viễn đều là đáng ghê tởm. Cho nên cũng phải mang mặt nạ mà sống, ai cũng vậy đến bọn họ cũng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 13: Tham gia vũ hội

Phòng thiết kế Lạc Nhan

Tô Úy ở đây từ này đến giờ cũng đã hơn cả tiếng đồng hồ rồi, chỉ thấy một nhà thiết kế mỹ nữ đang giúp cô làm tóc, cô thì đang híp mắt buồn ngủ. Mà Hạ Nam ngồi trên một chiếc ghế sofa tùy ý lật tờ tạp chí trong tay mình, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Tô Úy, nhìn nét mặt của cô là đủ biết cô sắp không chịu được nữa rồi.

Buổi dạ vũ tối nay, là tập đoàn Thẩm thị mừng 10 năm thành lập, đều mời đến những nhân vật quan trọng, tí như giới thương nhân có tiếng, nhân vật chính trị có máu mặt. Anh nhận được lời mời từ trước, không thể để bạn gái của mình làm mất mặt trước mặt mọi người.

Cuối cùng trước khi cô không nhận được mừng mừng phát, nhà thiết kế mỹ nữ nói một câu tốt lắm, sau đó hướng Hạ Nam đang ngồi trên ghế nói một câu: “Nam thiếu, đã xong rồi ạ, ngài xem có hài lòng không?” Lạc Nhan là bà chủ chỗ này, đồng thời là em gái của Lạc Phàm, anh ta coi người em gái này như bảo bối hết mực cưng chiều.

Hạ Nam nghe được thanh âm liền thả tạp chí trong tay ra, đứng dậy đi về phía Tô Úy. Nhìn người phụ nữ trong gương, tóc được một cây trâm cài vắt qua bên trái, khuôn mặt trắng nõn, khoe miệng hơi nhếch lên, nhìn qua so với bình thường giống như một thiếu nữ nhẹ nhàng dí dỏm.

Hạ Nam gật đầu tỏ ý hài lòng: “Đi thôi! Đi thay lễ phục!” Anh nhẹ giọng nói với Tô Úy xong cầm túi bộ lễ phục trong tay đưa cho cô, đẩy cô vào phòng thay quần áo.

“Ồ! Thì ra Nam thiếu của chúng ta cũng có lúc dịu dàng như vậy a!” Nhìn một cảnh trước mắt, Lạc Nhan không nhận được nói trêu. Thật là chuyện lạ nha, khuôn mặt băng sơn của Hạ Nam lại biến mất, nét mặt vừa rồi mới nhu tình biết bao a! Người phụ nữ này quả đúng là kỳ nữ!

“Lấy cái dây chuyền kia ra đây đi!” Hạ Nam không để ý cô đang nhạo báng, chỉ là nhàn nhạt nói xong, đôi mắt đen thâm thúy không còn vẻ lạnh nhạt bình thường chỉ còn lại sự dịu dàng cùng ánh sáng yêu thương.

Nghe giọng nói lạnh nhạt của anh, Lạc Nhan hiểu ý bèn gật đầu, sau đó xoay người đi vào phòng thiết kế.

Chờ lúc Tô Úy thay quần áo đi ra, Hạ Nam nhìn cô không chớp mắt, hình như cũng có thể cảm thấy nhịp tim của mình đang đập rất nhanh.

Thật lâu không nghe thấy Hạ Nam nói chuyện, chỉ nhìn mình chằm chằm, đôi tay Tô Úy nắm thật chặt, có chút ngại ngùng nhìn anh, trên gương mặt không rõ vì nguyên nhân gì bỗng ửng đỏ. “Khó nhìn lắm sao?” cô thử hỏi

“Không có, nhìn rất đẹp!” Nói xong đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống giúp cô đổi giày.

Tô Úy nhìn động tác của anh theo bản năng lùi về sau mấy bước, thiếu chút nữa là ngã nhào. May mà nhờ Hạ Nam nhanh tay giữ cô lại, xoay tròn một vòng, Tô Úy liền bị anh ôm vào trong ngực, chống lại đôi mắt sâu thăm thẳm, ngửi thấy mùi hương quen thuộc khiến cô cảm thấy giống như thật an tâm!

“Khụ khụ.” Âm thanh ho khan vang lên, Tô Úy bất ngờ bật ra khỏi vòng tay của anh, có chút xấu hổ quay ra nhìn Lạc Nhan, nhìn Hạ Nam dù bị đụng vẫn không có chút lúng túng vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm biểu hiện mất tự nhiên của Tô Úy.

“Thật xin lỗi! Hình như tôi đang quấy rầy hai người! Nam thiếu, đây là thứ anh muốn!” Lạc Nhan nhìn gương mặt đỏ bừng của Tô Úy, sau đó cười nhạt nói với Hạ Nam, lắc lắc một cái hộp tinh xảo. trong lòng nghĩ: nhìn cười đến chết mất thôi, nhưng vẫn phải cố nhịn a!

Lạc Nhan đem cái hộp đưa cho Hạ Nam, rồi xoay người đi vào phòng thiết kế, lập tức truyền đến một tiếng cười lớn. Thật ra cô chính là đang cố ý! Ai bảo Hạ Nam lúc nào cũng trung cái bộ mặt lạnh lùng ấy ra, có thể nhìn đến khuôn mặt biến sắc của anh ta thật không dễ dàng gì a! Cho nên sau này có bị tính sổ cũng cảm thấy rất có giá trị a!

Trên thực tế, Lạc Nhan, Lạc Phàm, Tần Kiệt cùng Hạ Nam đều lớn lên cùng nhau, có thể nói tình như ruột thịt. Nhưng nói về tính tình, Lạc Nhan, Lạc Phàm, Tần Kiệt ba người bọn họ tương đối hướng ngoại, hạ Nam lại rất kín kẽ, dù có tâm sự cũng không để lộ ra cho nên 3 người bọn họ thường không đoán được tâm tư của Hạ Nam.

Mà người phụ nữ này có thể khiến Hạ Nam dịu dàng như vậy! Suy nghĩ một hồi liền nổi hết cả da gà!

Hạ Nam bảo Tô Úy ngồi trên ghế salon, giúp cô đổi một đôi giày cùng màu với bộ lễ phục. Tô Úy nhìn người đàn ông đang giúp mình thay giày đột nhiên có chút muốn khóc. Lại có người đàn ông có thể ngồi xuống giúp cô làm chuyện này? Sau đó nhìn chiếc hộp Lạc Nhan đưa cho anh ta, lấy ra một sợi dây chuyền bạc giúp cô đeo lên.

Cô cẩn thận nâng sợi dây chuyền này lên, dây đeo màu tím có mặt dây là đá hoa Mạn Đà La. Hình như cô đã từng nhìn qua sợi dây này ở đâu đó rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không thể nghĩ ra.

Bởi vì thời gian vẫn còn sớm, Hạ Nam mang cô đến “Dạ Oanh” ăn trước một ít đồ, rồi mới lái xe đến hội trường của tòa nhà Đình Lập nằm giữa trung tâm thành phố.

Một bộ tây trang màu đen của Hạ Nam hòa với một thân váy dài màu tím của Tô Úy vừa vào đến hội trường đã làm mọi người chú ý.

Tiếng nghị luận từ bốn phía vang lên không ngừng.

“A! Thật là một người đàn ông đẹp trai! Anh ta là ai a?”

“Hình như đó là Chủ tịch tập đoàn Hạ thị - Hạ Nam! Người phụ nữ bên cạnh anh ta là ai?”

“Không biết ai! Trên cổ cô ấy hình như đang đeo sợi dây chuyền “pha lê đen”.

Có thật không? Sợi dây chuyền mà có giá lên đến mấy chục triệu ư? Nghe nói đã bị một quan chức cấp cao mua rồi! sao lại có thể ở trên người cô ta a?”

“Đúng a! Người phụ nữ thật là có vận may tốt quá đi!”

.....

Tô Úy nghe mọi người nhỏ giọng nghị luận, nhìn người đàn ông lạnh lùng bên cạnh, giống như vẻ mặt cô nhìn thấy anh ta lần đầu tiên. Vuốt ve dây sợi dây chuyền đang đeo trên cổ! “Pha lê đen”? Là sợi dây chuyền kia sao? Nghe nói hai trăm năm trước một nhà thiết kế trang sức nổi tiếng của Pháp vì người anh ta yêu mà thiết kế chiếc vòng này, nhưng vào ngày hôm đó, người anh ta yêu vì tai nạn xe cộ mà đã chết rồi, nên đã đặt tên cho sợi dây chuyền này là “Pha lê đen”, ngụ ý mang đến tai nạn cùng hủy diệt tình yêu! Thật ra còn mang một ý nghĩa nữa đó là dù chết cũng không thay đổi! Sau đó nhà thiết kế kại đã bán sợi dây đó đi! Thoáng cái mà hai trăm năm đã trôi qua, sợi dây kia đột nhiên lại xuất hiện ở một buổi từ thiện, bị một quan chức cấp cao mua mất rồi!

Vậy làm sao nó có thể ở chỗ này?

“Nam, cậu đến rồi!” Tân Kiệt cùng Lạc Phàm nhìn thấy Hạ Nam đến, lập tức bỏ đám người đẹp đi tới trước mặt anh, mới phát hiện người phụ nữ đang kéo tay anh, hai người nhanh chóng quan sát Tô Úy, quay ra nhìn nhau, trong mắt tràn đầy nghi ngờ. Lạc Phàm không nhịn được mở miệng hỏi: “Vị nữ này là?” Thật ra thì đáp án đã rõ ràng, người phụ nữ này bọn họ đã từng gặp, chính là Giám đốc sáng tạo của công ty quảng cáo Khải phong – Tô Úy. Sao lại xuất hiện ở nơi này.....Chẳng lẽ đây chính là Tô Úy mà bọn họ từng nhắc tới?

Không đợi Hạ Nam mở miệng, âm thanh của tô Úy nhàn nhạt truyền đến: “Tôi là Tô Úy!” Đưa tay ra ý muốn bắt tay bọn họ.

“Tôi là Tân Kiệt!”

“Tôi là Lạc Phàm!” Hai người cũng tự mình giới thiệu. Mặc dù bọn họ có rất nhiều nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi, chỉ là đồng thời liếc mắt nhìn Hạ Nam, phát hiện anh đang chuyên chú nhìn Tô Úy, trong ánh mắt ấy là sự dè dặt cùng cung chiêu chưa từng xuất hiện trước đây. Thật là kì lạ mà!

Biết bọn họ là bạn của Hạ Nam, Tô Úy cũng tùy ý trò chuyện với bọn họ, liếc mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng bên cạnh, phát hiện ra bạn của anh ta dù chơi chung với nhau nhưng vẫn tốt hơn anh ta rất nhiều nhưng cũng không dám nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Sàn nhảy mỹ lệ

Cửa hội trường xuất hiện hai bóng người hấp dẫn tầm mắt của mọi người, Tô Úy đang cùng bọn Lạc Phàm nói chuyện cũng theo tầm mắt của mọi người nhìn ra cửa.

Khi thấy một bóng người đen cùng một bóng trắng xuất hiện, thân thể của Tô Úy run rẩy theo bản năng, nụ cười trên mặt cũng bắt đầu cứng ngắc, trong nháy mắt liền khôi phục lại bình tĩnh. Dĩ nhiên ba người đứng bên cạnh cũng phát hiện ra vẻ mặt cùng biểu hiện khác thường trong giây lát của cô.

Lạc Phàm cùng Tân Kiệt đồng thời nhìn Hạ Nam, phát hiện anh đang ôm Tô Úy vào trong ngực, vẻ mặt không có gì thay đổi, nhưng nét lạnh lùng chợt lóe lên trong ánh mắt, bọn họ liền liếc nhìn nhau.

Thì ra Tô Úy này chính là Tô Úy bọn họ biết! Nam đã sớm biết từ lâu!

“Đó không phải là Giám đốc của công ty quảng cáo Khải Phong cùng con gái của tập đoàn Diệp thị đó sao?”

“Thật là trai tài gái sắc a!”

“Thật là xứng đôi a!”

.....

Nghe tiếng nghị luận xung quanh, cô nhìn cảnh nào đó đến mắt hờn, trái tim co rút đến đau đớn! Mới mấy ngày trước thôi, vị trí ở cạnh anh ta là của cô, nhưng lúc này đã có một người phụ nữ khác thay thế vị trí đó. Mà cô vĩnh viễn chỉ là người ngoài cuộc mà thôi! Nhìn đôi tình nhân chậm rãi bước đến chỗ mình, Tô Úy theo bản năng nắm chặt cánh tay Hạ Nam, muốn hạ Nam giúp cô chống đỡ thân thể đang dần vô lực.

Thì ra có một số việc, nghĩ là đơn giản nhưng đến khi làm rồi mới biết đó là chuyện khó đến mức nào!

“Úy Úy, cậu cũng ở đây sao?” Doãn San San kéo tay Diệp Phong đến trước mặt cô, mỉm cười nói.

Xa Xa, Doãn San San đã thấy Tô Úy Mặc một bộ váy màu tím đang đứng cùng 3 người đàn ông. Có một người đàn ông cô từng thấy, là người đàn ông lần trước kéo Tô Úy khỏi KTV ở Nam Tước hoàng triều, là tổng giám đốc của tập đoàn Hạ thị - Hạ Nam, chắc hẳn hai người đứng chung với bọn họ cũng là những người không đơn giản.

Tại sao Tô Úy luôn tốt số đến thế, luôn luôn có những người đàn ông ưu tú vây quanh cô ta? Tại sao? Bàn về gia thế, Tô Úy chỉ là một con người bình thường, mà cô đường đường là con gái của tập đoàn Diệp thị. Nghĩ đến đây trong mắt liền lóe lên một tia u ám.

“Đã lâu không gặp!” Tô Úy nghe được âm thanh, giấu đi cảm xúc khác thường của mình, cô lạnh lùng nhìn Diệp Phong sau đó bình thản nói với Doãn San San.

“Không giới thiệu cho tớ mấy người đàn ông đẹp trai bên cạnh cậu sao?” Doãn San San buông cánh tay đang kéo Diệp Phong tiến đến lôi kéo cánh tay Lô Úy, nhìn mấy người đẹp trai đứng bên cạnh của cô nói

Tô Úy không trả lời, ngược lại chân mày khẽ cau lại, cố rút tay của mình về.

Lạc Phạm cùng Tần Kiệt nhìn 4 người trước mặt sau đó liếc nhìn nhau một cái, cũng không mở miệng, bởi vì tình hình bây giờ thật không tiện để bọn họ nói chuyện, Hạ Nam luôn chăm chú nhìn Tô Úy, thấy cô hơi nhú nhẹ chân mày, liền không khách khí đẩy tay người phụ nữ đang lôi kéo kia ra, lạnh lùng liếc nhìn một nam một nữ trước mặt, trong ánh mắt lập tức xuất hiện sự lạnh lùng.

Doãn San San bị đẩy lùi mấy bước suýt nữa ngã nhào may mà có Diệp Phong giữ cô ta lại.

Diệp Phong nhìn lên Hạ Nam đang tảo ra sự lạnh lùng cùng ánh mắt khát máu, trong nháy mắt hấn bị khí thế cường đại của anh làm cho sững người!

Nhìn người phụ nữ đang uất ức trong ngực, lạnh lùng nói: “Hạ tổng, anh đối xử với một người phụ nữ như thế không phải quá mất phong độ rồi chứ?”

“Phong độ cũng phải xem dùng cho người nào!” Lạnh lùng bỏ lại một câu liền không thèm nhìn đến bọn họ, xoay người dịu dàng nói với Tô Úy “Chúng ta đến phòng nghỉ ngơi một chút đi!”

Nhận được cái gật đầu của Tô Úy, Hạ Nam liền ôm cô hướng đến phòng nghỉ trên lầu hai. Mà lạc Phạm cùng Tần Kiệt nhìn thấy cảnh này, ngay sau đó tránh đi.

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, trong mắt Diệp Phong lóe lên một tia kinh ngạc, rồi biến mất ngay sau đó, Doãn San San vẻ mặt lúng túng, trong mắt chỉ còn sự phẫn hận cùng ghen tị.

Hạ Nam không phải là thích Tô Úy chứ? Mới vừa nhìn thấy sự lạnh lùng khát máu của anh ta, bọn họ ai cũng cảm thấy sợ hãi, rất ít người nhìn thấy ánh mắt đáng sợ đầy của anh. Hơn nữa người phụ nữ kia hình cũng chưa làm gì quá đáng !

Đối với người từng trải như bọn họ, dĩ nhiên nhận ra được người phụ nữ kia thật dối trá, rõ ràng là hận muốn chết, còn cố tình giả bộ đáng yêu thiện lương! So sánh hai người này bọn họ vẫn thích Tô Úy, thanh nhã, thẳng thắn, hào phóng, con mắt nhìn phụ nữ của Diệp Phong đúng là có vấn đề, ngay cả vàng với cát sỏi mà cũng không phân biệt được!

Mà một màn kia, bởi vì đều là những đại nhân vật ở thành phố A, có rất nhiều người chú ý tới, đều nhỏ giọng nghị luận.

“Cám ơn!” Ngồi trong phòng nghỉ, Tô Úy hướng Hạ Nam nhàn nhạt cảm ơn, nhưng trong giọng nói có thể biết được cô đang thật sự biết ơn anh.

Hạ Nam nhìn người phụ nữ vẫn lạnh nhạt như cũ, đột nhiên lại có suy nghĩ muốn che chở, thương yêu cô, nhìn cô bên ngoài thì có vẻ cứng rắn, kiên cường nhưng nội tâm thật ra rất mềm yếu.

Tiếng gõ cửa vang lên, Hạ Nam lên tiếng.

Một nam phục vụ đi tới cung kính cúi đầu nói với Hạ Nam: “Nam thiếu, thiếu gia của chúng tôi nói buổi dạ vũ đã bắt đầu, mời ngài cùng vị tiểu thư đây ra khiêu vũ.”

“Chúng ta ra ngoài đi! Để tôi đưa em đi gặp chủ bữa tiệc này!”

Khi Tô Úy bị Hạ Nam chậm rãi kéo xuống từ tầng hai, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn bọn họ, không khỏi hâm mộ: chẳng lẽ đây chính là hoàng tử anh tuấn cùng công chúa ưu nhã cao quý trong cổ tích đây ư?

Cả hội trường cũng lâm vào cảnh yên tĩnh, giống như lúc này chỉ cần một âm thanh nhỏ vang lên cũng là đang không tôn trọng họ.

Cho đến khi bọn họ xuyên qua đám người đi tới trước mặt một người đàn ông ưu nhã. Không đợi Hạ Nam mở miệng, người nọ liền nói trước: “Nam thiếu, may mà anh đến! Vị mỹ nữ này là...” Mặc dù anh mới trở lại thành phố A, nhưng từ lâu đã được nghe danh tiếng của Hạ Nam, nhưng khi anh ở phố Wall cũng đã có danh tiếng, có mưu mô, có tài hoa, có thủ đoạn! Trước đây không lâu đã trở về thành phố A tiếp nhận ghế chủ tịch tập đoàn Hạ thị.

“Tô Úy!” Nhàn nhạt hai chữ, đưa tay phải ra: “Chào cô! Tô tiểu thư! Tôi là Trần Kiệt Tư!” Nói xong liền cùng cô bắt tay.

Trần Kiệt Tư quan sát người phụ nữ trước mặt, một bộ váy lệch vai dài sát đất màu tím đơn giản, nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, đôi mắt đen nhánh khiến người khác không nhận ra được cảm xúc của cô...

Cảm thấy có ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, anh ta rùng mình một cái, cung kính hướng về phía chủ nhân của ánh mắt ấy nói: “Nam thiếu, mời

anh cùng Tô tiểu thư ra vũ hội nhảy một điệu!”

Tiếng nhạc êm dịu vang lên, Hạ Nam cầm tay Tô Úy đưa cô ra giữa sàn nhảy, hai người trong tiếng nhạc xoay tròn, một đen một tím cực kỳ thu hút ánh mắt mọi người.

Diệp Phong đứng bên cạnh Doãn San San, nhìn Tô Úy trong sàn nhảy, trong mắt tràn đầy sự ghen tị, ngón tay siết thật chặt,

Tô Úy nhìn người đàn ông đang rất rất gần mình, lông mi thật dài, lông mày rậm, sống mũi cao thẳng, môi mỏng khêu gợi, chính là một vẻ đẹp hoàn mỹ khiến cho người ta phải điên cuồng, một người đàn ông lớn lên như vậy đúng là tai họa của đất nước rồi. Vóc người hoàn hảo, tùy ý vung tay cũng mang đến cho người ta cảm giác cao quý.

“Có phải bị tôi mê hoặc hay không?” Hạ Nam nói nhỏ bên tai cô

“Tự yêu bản thân!” Tô Úy nũng nịu nói, trên mặt bỗng phỉếm hồng.

Trong sàn nhảy càng ngày càng nhiều người tham gia, một bóng tím một bóng đen của ai đó vẫn là một cảnh đẹp không thể rời mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Cuộc gọi lạ

Sau khi buổi dạ vũ kết thúc, khi Hạ Nam đưa Tô Úy về đến nhà cũng đã gần 11 giờ đêm.

Tô Úy sau khi nói cảm ơn, xoay người đẩy cửa xuống xe. Chậm rãi đi vào nhà!

Tô Úy vào phòng khách mở đèn điện trên tường, liền ngồi xuống ghế sofa nhắm mắt lại, sờ tay lên mặt dây chuyền “Pha lê đen”? Thật sự là sợi dây chuyền kia sao? Đeo sợi dây chuyền mấy chục triệu trên cổ thật có cảm giác áp lực mà! Nghĩ đến người đàn ông kia, cô đột nhiên mỉm cười, trong chốc lát có cảm giác ấm áp! Thôi dù thế nào, mai cũng mang đến trả cho anh ta đi!

Về sau cũng không cần tham gia mấy buổi tiệc xã giao như thế nữa, một đêm cười suốt, cả khuôn mặt cũng đã cứng nhắc, cô ghét kiểu xã giao giả dối như vậy!

Từ trên ghế salon đứng dậy đi vào phòng ngủ, ngồi ở trước bàn trang điểm, rồi đem tháo sợi dây chuyền xuống, nhìn kỹ sợi dây chuyền trị giá mấy chục triệu, sau đó đem nó bỏ vào một hộp trang sức, thuận tay đặt trên bàn trang điểm, rồi đi vào phòng tắm.

Mà ở trước cửa nhà cô, chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc vẫn đỗ ở chỗ này, một người đàn ông tuấn mỹ đến lạ lùng đứng dựa vào bên chiếc xe ấy, nắm mê cái bật lửa trong tay, đôi mắt chuyên chú nhìn về phía ngôi nhà trước mặt, dường như đang suy nghĩ cái gì đó. Cho đến khi đèn trong ngôi nhà đã tắt hết, người đó mới xoay người trở lại trong xe, chiếc xe thể thao quý mị biến mất trong bóng đêm.

Chuông báo thức vang lên trong căn phòng ngủ ấm áp, chủ nhân nằm trên giường duỗi tay ra nhấn nút tắt, mấy phút sau nhanh chóng bật dậy từ trên giường, suýt nữa thì quên hôm nay phải đi làm.

Mười mấy phút sau, Tô Úy mặc một bộ công sở màu vàng nhạt đi ra khỏi nhà, chạy tới chiếc xe Porsche màu xám bạc, nhanh chóng ngồi lên ghế tài xế rồi phóng vụt đi.

Tô Úy sửa sang xong tài liệu, đem tài liệu cùng lịch trình trong ngày đặt trên bàn làm việc của Tổng giám đốc, thời gian vừa kịp lúc, liền rót một ly Maxwell đặt trên bàn làm việc.

Xoay người liền nhìn thấy Hạ Nam đứng ở cửa đang híp mắt nhìn cô. Hôm nay anh ta mặc cái áo màu trắng viền áo dệt kim hồ cúc, thân dưới mặc quần dài màu đen, chiếc áo khoác cời ra đang khoác trên tay, anh ta đứng ở đó nhìn nhạ nhìn cô, khóe miệng giương lên một đường cong như có như không!

“Chào buổi sáng, Tổng giám đốc!” Nhìn thấy anh, thoáng sùng sốt mấy giây, mới mở miệng.

“Thư kí Tô, chào buổi sáng!” Nói xong liền đi vào phòng làm việc, đem áo khoác ném lên ghế salon, đi tới bàn làm việc cầu mình ngồi xuống.

“Tổng giám đốc, còn chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì, tôi đi ra trước!” Tô Úy nhàn nhạt hỏi. Mặc dù quan hệ giữa bọn họ nhờ buổi dạ vũ hôm qua mà trở nên tốt hơn, nhưng cô phân biệt được bây giờ là công việc!”

Hạ Nam gật đầu ý bảo cô ra ngoài, bưng lên tách Maxwell từ từ nhâm nhi thưởng thức, chuyển ghế ngồi qua hướng cửa sổ to sát đất.

Bây giờ đã vào thu, cảnh sắc bên ngoài có chút đìu hiu, bầu trời cũng không còn là một màu xanh thuần túy như trước.

Đề tách cà phê trong tay xuống bàn, đứng dậy đi đến gần cửa sổ, đưa tay vuốt ve tấm thủy tinh, giống như có thể chạm đến mây cùng bầu trời. Đúng vậy, với độ cao trên tầng 88, khiến người ta có cảm giác như đứng giữa bầu trời vậy.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, lấy điện thoại di động ra nhìn thấy một dãy số lạ, Tô Úy nhíu nhẹ mày, nhận điện thoại.

“A lô, xin chào, ai đấy?”

“Úy Úy, là chị San San đây!” Nghe được âm thanh kia, Tô Úy trầm mặc trong chốc lát.

“Có chuyện gì sao?” Một lúc sau có mới mở miệng nhàn nhạt trả lời.

“Đã lâu không gặp, chị muốn mời em ăn một bữa cơm! Chị muốn cảm ơn em đã chăm sóc Phong chu đáo như vậy!” Nghe được câu này, đột nhiên Tô Úy rất muốn cười, bởi vì có cảm giác rất chăm chọc.

Cuối cùng chỉ bình tĩnh nói: “Tôi đang có việc...” Còn chưa kịp nói hết, bên kia liền truyền đến âm thanh điềm đạm đáng yêu: “Úy Úy, có phải em trách chị hay không? Chị không phải cố ý muốn tranh giành Phong cùng em, chị cũng không muốn cố ý tổn thương em! Thật xin lỗi, ô ô ô...” Trong giọng nói còn xen lẫn tiếng khóc.

Tô Úy không còn nói được gì, mắt trợn trắng, mình hình như không hề làm gì cô ta! Làm sao lại giống mình đang gây khó dễ cô ta vậy? Suy nghĩ một chút, nói: “Được rồi! Địa chỉ là gì?”

Bên kia nghe cô nói như vậy, lập tức ngưng khúc thúc thúc, nhỏ giọng nói: “Nghe nói nhà hàng cơm Tây ở đối diện công ty em ăn rất ngon, chị đang ở đây rồi!”

Sau khi Tô Úy cúp điện thoại, sửa sang tài liệu trên bàn, cầm tuos xách đi ra khỏi phòng làm việc của mình, đi ngang qua phòng làm việc Tổng giám đốc thì chần chờ một chút, cuối cùng quyết định gõ cửa. Nghe được tiếng gõ cửa, Hạ Nam cho vào, mặt chôn dưới tập tài liệu cũng không ngẩng đầu lên.

Nghe được tiếng trả lời, đẩy cửa đi vào. Hạ Nam đang chăm chú nhìn tài liệu.

“Tổng giám đốc, hiện tại tôi có việc cần ra ngoài, có thể sẽ về muộn một chút!”

Nghe được âm thanh, Hạ Nam ngẩng đầu nhìn Tô Úy một cái rồi cúi đầu tiếp tục công việc trên tay.

“Ừ, lúc trở về thì giúp tôi đến cửa hàng cơm Tây đối diện gọi giúp tôi một phần cơm trưa!”

Tô Úy giờ tay lên nhìn đồng hồ đã hơn 11 rưỡi, lúc mình trở lại cũng đã hơn 12 giờ, anh ta không ra ngoài ăn cơm sao? Chỉ là trong ấn tượng mấy ngày nay anh ta đều cùng cô ra ngoài ăn cơm.

Thôi đi, chờ tí nữa gọi giúp anh ta một phần cơm là được, nghĩ xong liền đóng cửa đi ra ngoài!

Đến địa điểm đã hẹn trước, cô nhìn quanh một vòng, chỉ có mấy người khách đang ngồi ăn cơm, phát hiện gần cửa sổ đang có một người đang vẫy gọi cô.

Tô Úy chậm rãi đi tới nơi đó ngồi đối diện cạnh cô ta.

“Úy Úy, em đến rồi! Chúng ta chọn món đi!”. Doãn San San nhìn thấy cô tới thì mỉm cười với cô. Doãn San San nhìn thực đơn, gọi một phần thịt bò chín bảy phần. Tô Úy đến thực đơn cũng không dụng hướng về phía nhân viên phục vụ nói: “Bỏ bớt bớt chín bảy phần cùng một phần cơm cà ri, giúp tôi đưa đến phòng làm việc của Chủ tịch tập đoàn Hạ thị!”

Doãn San San mang theo ánh mắt nghi hoặc muốn mở miệng, nhân viên phục vụ lễ phép nói: “Thật xin lỗi, bên chúng tôi không đưa thức ăn!”

Không để ý đến ánh mắt đối diện, nói với nhân viên phục vụ: “Có thể bảo quản lý đến gặp tôi một chút không?”

“Được, xin cô chờ một chút!” Để lại Doãn San San mang về mặt nghi ngờ cùng với vẻ mặt lạnh nhạt như cũ của Tô Úy, người phục vụ xoay người đi tìm quản lý.

Sau đó hai phút.

Một người đàn ông trung niên mặc âu phục đến trước mặt, nhìn thấy Tô Úy, liền cung kính hỏi: “Tô tiểu thư, cô có chuyện gì không?”

Tô Úy chỉ nhàn nhạt nhìn người quản lý nói: “Có thể giúp tôi đem một phần bò bớt bớt cùng với cà ri bò đến phòng làm việc của Chủ tịch tập đoàn Hạ thị không?”

“Tất nhiên là được, Tô tiểu thư, xin chờ một chút, tôi lập tức sẽ giúp cô chuẩn bị thức ăn!” Sau đó cung kính quay xuống phòng bếp chuẩn bị. Loại cung kính này giống như cô là bà chủ của nơi này vậy, còn ông ta chỉ là nhân viên của cô! Mà Doãn San San cũng chú ý đến điểm này.

Doãn San San nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Úy, chợt có chút không hiểu cô! Đây chính là vị học muội trong trường năm đó sao? Chẳng lẽ trong ba năm này cô đã bỏ lỡ cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Gặp lại Diệp Phong

“Chỉ tìm tôi có chuyện gì quan trọng sao?” Tô Úy nhìn người phụ nữ rõ ràng suy nghĩ đang không ở đây, nhàn nhạt hỏi.

“Không có gì? Chỉ là lâu không gặp nên muốn cùng em ôn lại chút chuyện thôi! Em gần đây sống thế nào?” Doãn San San nhìn về mặt nhàn nhạt, muốn cố gắng nhìn ra chút gì, nhưng mấy phút trôi qua, cái gì cũng đều không nhìn thấy, đôi mắt dưới gọng kính đen chỉ là sự tĩnh lặng, hoàn toàn không hề có một tia cảm xúc dư thừa.”

“Rất tốt!” Hai chữ đơn giản từ trong miệng cô thoát ra, trong chốc lát liền không có đề tài để nói chuyện, Doãn San San ngồi đối diện có vẻ hơi xấu hổ.

“Thật xin lỗi, là chị không tốt, có lẽ chị không nên trở về thì tốt hơn!” Doãn San San nhẹ nhàng nói xong, trong mắt liền lóng lánh lệ, nhìn bộ dạng đầm đìa đáng yêu đây, người khác sẽ không đành lòng muốn an ủi cô!

Nhưng bây giờ là tình trạng gì: chỉ thấy về mặt Tô Úy vẫn lạnh nhạt như cũ. Khóe miệng nhếch lên một đường cong nhỏ đến mức không ai phát hiện được, đôi mắt dưới gọng kính phẳng lặng như hồ nước, hoàn toàn là thái độ không quan tâm.

Trong lòng vẫn đang suy nghĩ là: từ khi nào mình lại bắt đầu lạnh lùng như vậy đây? Nhìn về mặt đầm đìa đáng yêu của người phụ nữ trước mặt, vẫn cảm thấy thờ ơ, thậm chí đến một câu an ủi cũng lười nói ra khỏi miệng?

Từ đầu đến cuối, Tô Úy không nói một câu, mặt lạnh nhìn người phụ nữ đối diện một mình diễn xuất.

“Tô tiểu thư, đây là đồ ăn của hai người!” Khi Doãn San San đang lúng túng không biết làm sao, quản lý nhà hàng đẩy xe thức ăn của cô đến, tự mình bày thức ăn trước mặt bọn họ.

Đúng lúc này, một nhân viên phục vụ chạy đến trước mặt quản lý nói nhỏ vài câu, chỉ thấy quản lý ngoắc ngoắc bảo hắn đi trước.

“Tô tiểu thư, chúng tôi đã đưa thức ăn đến văn phòng Hạ chủ tịch rồi, vì phong làm việc của tổng giám đốc không lên được nên chúng tôi để dưới chỗ tiếp tân!” Quản lý cung kính nói với Tô Úy.

“Được, tôi biết rồi!” Quản lý nghe được im lặng đi xuống.

Tô Úy lấy điện thoại ra, tìm tên “Tổng giám đốc” gọi đi, bên kia truyền đến âm thanh.

“Ừ, có chuyện gì?”

“Tổng giám đốc, bữa ăn của anh tôi đã cho người đưa đến rồi, anh bảo trợ lý Hách xuống lấy đi!”

“Ừm! Vẫn còn ở bên ngoài sao?”

“Đừng chờ một chút ăn cơm xong tôi sẽ về!” Người bên kia lại nói một câu rõ cúp máy.

Cắt điện thoại, cũng không để ý đến ánh mắt đang nhìn mình, liền ưu nhã ăn cơm.

Tô Úy sau khi ăn xong, liếc mắt nhìn người phụ nữ đối diện, thấy cô ta cũng ăn xong rồi, đang nhìn mình. Cô mở miệng trước: “San San, bữa cơm này để tôi trả, coi như giúp chị đón gió tẩy trần đi! Tôi về trước đi làm!” Nói xong liền rút ra một xấp nguyên tờ 100 tệ bỏ lên bàn xoay người rời đi, cũng không quản người phụ nữ phía sau muốn nói gì.

Doãn San San nhìn Tô Úy bước nhanh rời đi, thái độ khác thường khó coi. Sao lại có thể như thế, 3 năm qua rốt cuộc đã có gì thay đổi?”

Tô Úy vừa mới ra khỏi nhà hàng đã liên tục ngay phải một người, đó là loại cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, dừng bước xoay người nhìn lại, phát hiện cách đó không xa người đàn ông kia cũng đứng lại nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, đối nghịch với ánh mắt phức tạp chỉ là một cặp mắt lạnh lùng dừng đọng, muốn nói gì đó nhưng không biết mở miệng thế nào. Thu lại tâm tình của mình, lần đầu tiên xoay người rời đi.

Một số người có một vài việc cho dù có tiếc đến đâu cũng muốn buông tay, bởi vì nếu đã không phải của mình thì dù có làm cách gì đi chăng nữa vẫn không thuộc về mình.

Diệp Phong đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng đang đi xa dần, về mặt có chút trong tích tắc, là từ khi nào mà người kia bắt đầu xoay lưng trước đây? Mấy giây sau trở lại về lạnh nhạt. Xoay người đi vào phòng ăn, nhìn thấy có một người phụ nữ ngồi bên cạnh cửa sổ đang mỉm cười với mình, hắn cũng mỉm cười đi tới.

“Sao vậy? Sao mắt lại đỏ thế kia?” Nhìn mắt của Doãn San san hơi hồng hồng, dịu dàng hỏi.

“Phong, anh nói xem có phải em không nên trở về hay không? Bây giờ nhất định Úy Úy đang rất hận em!”

“Đưa gối, đừng đoán mò!” Ngồi ở bên cạnh đem tay Doãn San San ôm vào trong ngực, Diệp Phong nói, trong mắt phảng phất sự dịu dàng.

“Nhưng nếu như em không trở lại, Úy Úy nhất định có thể sống cùng anh! Co ấy cùng anh sẽ trở thành một đôi hạnh phúc!” Doãn San San vừa nói vừa vuốt ve khuôn mặt của Diệp Phong: “Nhưng em yêu anh, em không thể bỏ anh được, cho nên em đã trở về!” Nước mắt theo gương mặt chảy xuống (Oe, đồ đạo đức giả. Ta khinh. A pi >.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Báo Bối Thật Xì Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17

Khi Tô Úy trở lại phòng làm việc, vứt bữa túi xách lên bàn, đi đến phía cửa sổ, đôi tay ôm trước ngực, về mặt vẫn lạnh nhạt đến thờ ơ, nhưng đôi mắt dưới gọng kính trống rỗng vô hồn, giống như đang suy nghĩ cái gì.

Cho đến khi cô đột nhiên cảm thấy dạ dày của mình rất đau, mới xoa người nhanh chóng tìm thuốc đau dạ dày trong túi xách, lấy ra hai viên liền nuốt xuống cùng với cốc nước lạnh, đau đớn thoáng qua có chút trở lại bình thường, mồ hôi lạnh trên trán cũng dần biến mất.

Sớm biết thế này đã không ăn bất tiết rồi, biết rõ dạ dày của mình dị ứng với thịt bò, còn cố tình ăn hết chỗ thức ăn đấy. Thật sự hoài nghi mình có khuynh hướng tự ngược bản thân.

Ba năm trong quá khứ, mỗi lần cùng Diệp Phong ăn cơm Tây đều là anh ta giúp cô gọi thịt bò bất tiết, cô cũng không nói mình bị dị ứng, không thể làm gì khác hơn là ăn! Luôn muốn anh ta tự nhận ra! Kết quả ăn lần nào là đau bụng lần đấy, có lần nghiêm trọng nhất còn phải vào viện! Nhưng dù như vậy nhưng Diệp Phong cũng không phát hiện ra cô bị dị ứng với thịt bò, có lẽ đây chính là kết quả của việc không có tình yêu!

Sau khi uống thuốc, cô ngồi vào bàn trước ghế sofa, ngược mắt lên liền nhìn thấy hộp trang sức lúc sáng mình để vào túi, cầm hộp đứng dậy đi đến phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Đứng ở trước cửa, gõ một tiếng, nghe được âm thanh trầm thấp mà kêu gọi từ bên trong truyền ra mới đẩy cửa tiến vào.

Trước bàn làm việc, Hạ Nam lại đang cầm cúi với đồng tài liệu trên tay, ngược mắt lên nhìn thấy là cô, lại cúi đầu chuyên chú làm việc.

“Tổng giám đốc, sợi dây chuyền này trả lại cho anh!” Tô Úy đứng trước bàn làm việc của anh, đặt hộp đặt trên góc bàn, nói khẽ.

Hạ Nam nhận lấy hộp mở ra nhìn sợi dây chuyền, lại đưa trả Tô Úy, Tô Úy không nhận vội mở miệng: “Thứ quý báu thế này tôi nhất định không thể nhận!”

“Sợi dây chuyền này chỉ bất chúc kiểu của ‘Pha lê đen’, không đắt tiền, cứ để ở chỗ em đi!” Hạ Nam giống như biết cô đang băn khoăn điều gì, mở miệng nhàn nhạt giải thích, đem cái hộp đưa đến trong tay cô.

“Là gia?” Tô Úy nhìn vật trong tay nhỏ giọng hỏi.

“Ừm!” Hạ Nam trả lời

“Cái này rất giống đồ thật! Ở đâu làm vậy, lần sau tôi muốn mua cái gì nhất định sẽ đến đó!” Tô Úy xem xét sợi dây chuyền trong tay, từ đáy lòng mà nói.

Hạ Nam nói mấy câu đề cho cô về phòng của mình, cô gật đầu rời đi, trước khi đi vẫn không quên đóng cửa lại.

Mà Hạ Nam sau khi cô rời khỏi, ngẩng đầu lên, trên mặt lộ vẻ không tự nhiên, nghĩ thầm: “Từ khi nào mà ‘Pha lê đen’ biến thành hàng giả? Vì muốn cô giữ lại sợi dây chuyền bên người, từ lúc nào anh bắt đầu nói dối đấy?”

Mở ngăn kéo thứ hai của bàn làm việc, lấy ra một tấm hình, trên tấm hình có ba người, một nữ hai nam, một người trong đó chính là Hạ Nam, còn có một người đàn ông rất có khí khái cùng một cô gái rất giống búp bê, hình có chút ố vàng, có lẽ đây là tấm ảnh từ 4, 5 năm trước rồi!

Nhìn hình, sắc mặt Hạ Nam đột nhiên trở nên khó coi, trong mắt lóe lên một tia giận giữ, đem hình ném xuống đất. Hơi thở của Hạ Nam lúc này lạnh lùng khát máu không khác gì loài quỷ dữ!

Nếu như vài người bạn tốt của anh ở đây nhất định sẽ nghĩ: đây chính là hơi thở mà một thủ lĩnh hắc đạo nên có! Nhưng hạ Nam như vậy có chút kinh

khủng, bọn họ không hy vọng Hạ Nam sẽ trở nên như vậy!

Tại sao? Tại sao? Có người tự nói với mình tại sao kết quả lại như thế?

Những thứ đã làm tổn thương người của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đây!

Roi vào trong ký ức.

Năm năm trước.

Trên sân thể dục của trường đại học Sâm Nam vắng tanh người vì còn đang trong giờ học, xa xa chỉ nhìn thấy hai người thiếu niên một đen một trắng đang chơi bóng rổ, cách đó không xa một nữ sinh có dáng dấp đáng yêu đứng mỉm cười nhìn bọn họ, thỉnh thoảng vỗ tay cổ vũ bọn họ cố gắng lên! Ở trường đại học Sâm Nam, ba người này vì gia thế quá mức hùng mạnh mà không ai dám quở trách bọn họ, ngay cả hiệu trưởng nhìn thấy bọn họ còn muốn cúi đầu khom lưng, bởi vì cha mẹ bọn họ chính là những nhân vật lớn, hơn nữa đây còn là trường tư thục.

Đại học Sâm Nam nằm trên một khu đất thuộc thành phố A, trường này là do những người vô cùng giàu có đầu tư xây dựng, chất lượng giảng dạy xếp số một, khuôn viên tuyệt đẹp, cho nên có vô số người giàu có dù có phải chi ra bao nhiêu tiền cũng muốn đưa con cái mình vào trường này, chỉ vì sau này nhất định bọn họ sẽ có tiền đồ tốt! Nghe nói học sinh nơi này đều mặc quần có nhãn hiệu nổi tiếng, có xe sang trọng đưa đón, cho nên trường này có thể nói là cho con em nhà giàu vào học! Dĩ nhiên trong này cũng có ngoại lệ.

“Nam! Chúng ta nghỉ ngơi đi!” Người thiếu niên mặc quần áo màu trắng nói với người mặc quần áo màu đen! Hai người đều là những người có dung mạo đẹp mắt, người thiếu niên mặc quần áo màu trắng như ánh mặt trời, nhìn qua ôn hòa mà khiêm tốn, mà người kia lại là một yêu nghiệt tuần mã, mặc dù cười nhưng nét cười không chạm đến đáy mắt, khiến người ta có cảm giác hơi khó thở!

Người mặc quần áo màu đen gạt đầu, dẫn đầu đi đến chỗ cô gái.

Cô gái thấy bọn họ đi tới, đưa cho hai người mỗi người một bình nước cùng một cái khăn lông, cười đến ngọn ngào với bọn họ.

Hai người con trai nhân lấy đồ vật trong tay của cô, mở nắp uống từng ngụm lớn nước, sau đó nằm ngửa trên thảm cỏ nhìn bầu trời xanh thẳm.

Khi đó bọn họ đều cho rằng cả đời sẽ sống đơn giản như thế này!

.....

Hạ Nam nhìn một màn trước mặt, vẻ mặt vẫn giống như bình thường, chỉ là nắm đấm đang nắm chặt của anh đủ để cho thấy tâm trạng anh lúc này! Tại sao lại có thể như vậy? Người con gái mình thích lại cùng người bạn tốt nhất của mình nằm trên giường không mảnh vải che thân! Không chế xong tâm tình của mình, cũng không đánh thức bọn họ, xoay người rồi đi!

Anh không biết sau khi sánh bỏ đi, cô gái vốn nên ngủ say mở hai mắt ra, chăm chú nhìn về hướng anh vừa rời khỏi, trong mắt chỉ là vẻ nhàn nhạt, làm cho người ta không thể nhìn thấu suy nghĩ của cô!

Hạ Nam đứng thẳng người, kiên định đi ra khỏi khách sạn, lúc này thái độ so với bình thường còn lạnh lùng hơn, khóe môi nhếch lên một đường cong trào phúng! Đi tới trước xe của mình, nhấn động cơ nhanh chóng biến mất khỏi ga ra của khách sạn! Nhưng không nghĩ đến trên đường lại gặp một đám người tập kích, bị thương nặng hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại thì đã nằm tại một bệnh viện nổi tiếng ở Mĩ.

Năm năm qua mặc dù vẫn sống ở Mĩ, chưa từng quay về nước, nhưng thông qua vài người bạn tốt, cũng hiểu rõ nội tình trong nước! Cũng đã phía người điều tra chuyện mình bị tập kích, phát hiện một tin tức: gặp tập kích không phải ngoài ý muốn mà có người cố ý an bài!

Chuông điện thoại vang lên làm cắt mạch hồi tưởng của anh, lấy lại tinh thần anh nhận điện thoại.

Bên kia truyền đến âm thanh trầm thấp: “Nam lão đại, To Minh Hiền thời điểm gần đây cùng mấy công ty khác tranh đoạt công ty EVEN, nếu như phát triển thuận lợi đây sẽ là nguồn lợi lớn! Còn Lâm Nguyệt vẫn như trước đây, cả ngày chỉ ngồi ở hành lang vẽ tranh, không có gì đặc biệt! Vậy bây giờ muốn hành động sao?”

“Trước không nên hành động, chờ một chút, phải người quan sát kỹ bọn họ!” Hạ Nam nghe báo cáo trong điện thoại, suy nghĩ một chút liền mở miệng.

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Gần quan được hưởng lộc

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, Tô Úy ngẩng đầu từ đồng tài liệu, liếc nhìn dây số rồi bắt máy.

“A lô, có chuyện gì sao?” Thanh âm Tô Úy trầm thấp mà êm ái.

“Không có việc gì! Chỉ muốn hỏi cậu đã ăn cơm chưa? Nếu rảnh thì đi ăn cơm cùng tớ đi!” Bên kia truyền đến âm thanh của bạn tốt Tề Phi.

“Được!”

Nửa giờ sau, Tô Úy đến chỗ đã hẹn trước, gọi vài món thức ăn. Chỉ chốc lát sau, thức ăn đã được bày trên bàn.

Nhìn bộ mặt mệt mỏi của bạn, cô nhủ thầm hỏi: “Sao vậy, nhìn qua tâm trạng cậu có vẻ không được!”

“Tâm trạng tốt mới là lạ, mấy hôm nay đều phải tăng ca, ngay cả ngủ cũng không đủ!” Tề Phi vừa nói vừa ngáp.

“Vậy sao, bạn làm à?” Nhìn bạn tốt, Tô Úy lo lắng hỏi.

“Còn không phải vì bản thiết kế không làm hài lòng khách hàng, tiểu tử kia liên tục giữ, ngày tiếp theo làm cho các phòng ban đều phải cố gắng làm thêm giờ!” Tề Phi buông đôi đũa trong tay ra, hướng về phía cô giải thích. Diệp Phong mặc dù là Tổng giám đốc, nhưng mà trừ ở công ty cô ấy tuyệt đối không bao giờ gọi anh ta là Tổng giám đốc!

“Ừm!” Tô Úy nhàn nhạt trả lời.

“Còn có người phụ nữ kia bây giờ ngồi lên cái ghế cậu ngồi trước đây, vừa nhìn cô ta tớ đã cảm thấy khó chịu, tại sao à? Công ty này là do cậu cùng với tiểu tử kia cố gắng lâu như vậy mới có được, tại sao cô ta trở về liền đoạt chỗ ngồi của cậu?” Tề Phi bất bình thay cho bạn tốt trước mặt, nhưng vẫn không quên xem xét cô, nhưng nhìn về mặt thờ ơ của cô, lạnh nhạt giống như cô muốn nói tất cả đều không liên quan đến cô!

Nhìn Tô Úy như vậy, cô lại nhớ đến tiểu nữ sinh làm mưa làm gió ở đại học Sâm Nam năm nào! Nhớ lại lần đầu tiên gặp cô là khi đọc bản danh sách, Tô Úy là người có điểm cao nhất trong khóa thiết kế thời trang của đại học Sâm Nam, khi đó cô ấy một năm học vượt hai cấp, trực tiếp lên năm thứ ba, khiến cho cả trường vang động! Nhìn thấy cô ấy, cảm giác đầu tiên Tô Úy đem lại cho cô chính là tự tin, kiêu ngạo, lạnh nhạt, giống như cái gì cũng không lọt vào mắt xanh của cô!

Chính xác rằng một năm này đủ để cho cô ấy nổi danh, cuộc thi nào cũng đều đứng nhất, mỗi lần tranh tài đều là cô vô địch, đại diện cho trường tham gia cuộc thi thiết kế quốc tế mấy lần đều giành giải thưởng ưu tú. Vì thế, không có ít giáo sư nước ngoài nổi tiếng muốn gặp cô, ngay cả nhà thiết kế vang danh Kiệt Lặc Thụy cũng đã từng nhiều lần đến, chỉ vì muốn nhận cô làm học trò.

Nhưng kết quả đều giống nhau, đóng cửa tiền khách, không đánh mà lui! Nhưng nhà thiết kế Kiệt Lặc Thụy từng nói: “Chỉ cần Tô Úy nghĩ thông suốt, lúc nào cũng có thể đến tìm mình, ông chỉ thu một mình người học trò này!”

Có lẽ ngay lúc đó, đại sư Kiệt Lặc Thụy cũng không ngờ, nhiều năm về sau, Tô Úy thật sự trở thành học trò của mình, trong nước lẫn ngoài nước đều có ảnh hưởng lớn! Dĩ nhiên đây là chuyện về sau!

Điều mọi người không ngờ nhất chính là: ngay ở năm cuối đại học, cô tự nhiên là chuyển sang khoa thiết kế quảng cáo! Mọi người đều cho rằng cô điên rồi, chỉ có chút ít người hiểu cô biết rằng vì Diệp Phong muốn thành lập một công ty quảng cáo của riêng mình, cho nên mới đổi khoa!

Có lúc, Tề Phi suy nghĩ: Nếu như năm đó Tô Úy không gặp Diệp Phong, có phải tất cả mọi thứ sẽ không giống hiện tại không? Nhưng là không có nếu như!

Bọn họ gặp nhau! Cô ấy vì anh ta mà thu đi sự kiêu ngạo của mình, giấu đi tài năng của mình, chỉ yên lặng ở bên cạnh hắn!

“Đừng nóng giận, cậu cũng thấy đấy! Mình hiện tại cảm thấy rất tốt, ba năm, rốt cuộc có thể buông lỏng mình một chút, sáng chín chiều năm không phải rất tốt sao?” Tô Úy nhàn nhạt cười nói.

Lời Tô Úy cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, hồi phục lại tinh thần chắc chắn nói: “Tiểu tử kia nhất định sẽ hối hận, Úy Úy nhà chúng ta tốt như vậy lại không cần, lại muốn loại phụ nữ dối trá ấy, cô ta thì có gì tốt!” Cũng không biết con mắt nhìn người của tiểu tử kia bị làm sao, đúng là có mắt cũng như không!

“Được rồi, được rồi, đừng nói đến bọn họ nữa, ăn mau đi!” Nhìn bạn tốt đang bất bình giậm mình, cô vui mừng cười, ấy là nụ cười phát ra từ chính nội tâm!

Ăn ăn, giống như nghĩ ra điều gì khác, thả đôi đũa trong tay ra, nhìn chăm chăm Tô Úy. Tô Úy bị bạn nhìn đến khó hiểu, liếc cô ấy một cái nói: “Ăn cơm của cậu đi, nhìn tớ làm gì?”

“Thành thực khai báo, người đàn ông kia là ai?”

Tô Úy trong nháy mắt có chút bối rối, đầu óc quay vòng vòng cố gắng suy nghĩ một chút nhưng không có kết quả! Chống lại ánh mắt hiếu kỳ của người phụ nữ trước mặt, gào lên một câu: “Cái gì mà người đàn ông?”

“Chính là người đàn ông đã kéo cậu khỏi KTV ở Nam Tước ỉ!”

Nghe một câu như thế, Tô Úy mới phản ứng lại được, nói với cô: “Đó là Tổng giám đốc của tớ, Hạ Nam!”

“Hạ Nam! Chính là người mới trở về thành phố A tiếp nhận ghế chủ tịch tập đoàn Hạ thị!”

“Ừm!” Tô Úy đáp lại, tiếp tục ăn cơm của mình.

Rõ ràng bạn tốt đối diện không vì cô “ừ” mà dừng nói! Quả nhiên “Wa! Anh ta chính là Hạ Nam, rất đẹp trai a! So với tiểu tử kia ưu tú hơn nhiều, tớ không thích tiểu tử kia, đổi sang thích anh ta là tốt nhất!”

Nghe lời nói của bạn tốt, cô hoàn toàn bó tay, đầu óc ong ong, cô thật không còn gì để nói với bạn mình, liếc cô ấy một cái, tiếp tục ăn cơm của mình!

“Úy Úy, cậu không biết sao? Ánh mắt anh ta nhìn cậu rất dịu dàng nha! Nghe nói anh ta bây giờ còn chưa có bạn gái, mà cậu là thư ký của anh ta, đây chẳng phải gọi là gần quan hưởng lộc sao! Cố gắng lên, tớ nhất định ủng hộ cậu!” Giống như không nhìn thấy vẻ mặt xem thường của Tô Úy, Tề Phi tiếp tục nói!

Tô Úy nghe cô ấy nói xong, hoàn toàn không nhìn cô, thật choáng nha có phải cô ấy xem phim quá nhiều rồi không! Còn có cái gì mà ánh mắt dịu dàng, aizz, nghĩ một chút cũng thấy da gà rơi đầy đất rồi!

Cơm nước xong, hai người liền về công ty của mình tiếp tục bận rộn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Cuối cùng người đứng đằng sau là ai?

Lúc Tô Úy trở về tầng 88, đi qua phòng làm việc của Tổng giám đốc, thông qua cánh cửa để mở cô nhìn thấy Hạ Nam đang nghiêm túc làm việc, trong nháy mắt có chút ngơ ngẩn, người đàn ông như vậy thật có sức quyến rũ! Đúng là phiên bản nam chính trong ngôn tình cao to đẹp trai!

Tình hồn lại Tô Úy quay về phòng mình, mà Hạ Nam giống như cảm thấy có người đang nhìn mình chăm chú, ngẩng đầu lên thì chỉ thấy một bóng lưng đang đi xa dần, khỏe mỗi nhẹ nhếch lên! Lúc này Hạ Nam không còn đáng vẻ lạnh lùng như bình thường nữa, chỉ có nụ cười âm ỉ, nếu như vài người bạn tốt thấy bộ dạng này của anh, nhất định sẽ cảm thấy đây là một chuyện lớn!

“Tước đêm” trong truyền thuyết là một tổ chức Hắc bang giấu mặt, chỉ trong thời gian 5 năm ngắn ngủi mà có thể địch cùng với Mafia của Italia và Yakuza của Nhật Bản, mọi thành viên trong tổ chức này đều mang mặt nạ, mỗi người đều có mặt danh của riêng mình, trong tổ chức có mặt nghề chuyên nghiệp, cùng hệ thống nội bộ hoàn mỹ để liên lạc với mọi người! Khi có nhiệm vụ, tầng cao nhất sẽ dùng hệ thống này để báo cho mọi người biết tập trung ở đâu, bình thường nếu bọn họ gặp nhau trên đường cũng không biết ai là ai! Bọn họ ở “Tước đêm” chỉ là một thành viên trong tổ chức, nhưng nếu đi ra ngoài, bọn họ có thể là người kinh doanh, là chính khách, cũng có thể là minh tinh.

Nhưng có thể khẳng định một điều: bọn họ đều đã được trải qua lớp bồi dưỡng huấn luyện chuyên nghiệp, “Tước đêm” chỉ lựa chọn tinh anh trong những tinh anh, bản lĩnh cùng trí tuệ đều không thể coi thường.

Nghe nói lão đại của Tước đêm có biệt danh là “Mị”.

Trong phong tối.

Hai người đàn ông mang mặt nạ, một người đứng đó đưa lưng về phía người còn lại, mà người kia đứng cung kính sau lưng anh ta.

Chỉ thấy người đàn ông đưa lưng kia nói với giọng nói trầm thấp: “Tổ chức Âm Nguyệt bên kia thế nào?” Âm Nguyệt là một tổ chức tương đối nổi danh trong tổ chức Hắc bang, đã tồn tại từ rất lâu, mấy năm trước, lão đại của tổ chức “Âm Nguyệt” đem chỗ ngồi nhường cho một người trẻ tuổi, mấy năm qua, người đó cũng đưa tổ chức phát triển rất tốt, làm cho người ta vừa nghe thấy tên đã sợ mất mật.

“Thưa lão đại, tạm thời vẫn chưa có động tĩnh gì! Trụ sở của Âm Nguyệt cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

“Nghĩ biện pháp làm náo động đi, càng loạn càng tốt, nhưng nhất định không được để lại dấu vết gì! Nếu không tự gánh lấy hậu quả!” Người đàn ông quay lưng về lạnh lùng nói, khiến người đứng sau đổ mồ hôi hột! Đây chính là lão đại “Mị” trong truyền thuyết của Tước Đêm.

Người đàn ông đứng đằng sau cung kính gật đầu rồi đi ra ngoài!

Chỉ còn lại một mình, Mị xoay người, trong đôi mắt kia là lạnh lùng cùng hung dữ, mặc trên người một chiếc áo gió màu đen, quanh thân tỏa ra sự tà mị lạnh lẽo, giống như Ma vương từ Địa ngục đi ra.

Phòng làm việc của công ty quảng cáo Minh Nguyệt, thành phố C

Tô Minh Hiền đang ngồi trước bàn xử lý tài liệu, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị gõ vang. Tô Minh Hiền lên tiếng.

Trợ lý vội vàng hấp tấp đi đến trước bàn nói: “Tổng giám đốc, Trụ sở Âm Nguyệt đêm qua đã bị đập phá! Đã cho người điều tra nhưng không tìm ra được là ai đã làm việc này!”

Nghe đến đó. Tô Minh Hiền ngẩng đầu lên lạnh lùng nói: “Bị đập rồi? Không tra ra là ai làm?” Lúc này Tô Minh Hiền không còn sự tao nhã cùng lịch sự bình thường, chỉ còn hơi thở lạnh lẽo.

“Vâng! Nghe nói động tác của bọn họ rất nhanh, đều mang mặt nạ, không thể tra ra được ai làm!”

“Được, tôi biết rồi! Cậu đem chuyện về sau xử lý đi, tiếp tục tra xem ai đã làm việc này! Đi ra ngoài đi!”

Sau khi trợ lý rời khỏi, Tô Minh Hiền đứng trước cửa sổ to sát đất, đôi tay ôm ngực, sắc mặt âm trầm, đang suy nghĩ điều gì. Rốt cuộc là ai làm, nhắm vào chính mình cũng như nhắm vào “Âm Nguyệt”? Gần đây hình như không có đặc tội với người nào! Trừ bây giờ đang tranh công ty thiết kế EVEN, nhưng rốt cuộc là ai làm, lại có thể tránh sự truy xét của “Âm Nguyệt”?

Phòng làm việc Tổng giám đốc, tầng 88 tập đoàn Hạ thị.

Điện thoại của hạ Nam vang lên, bên kia truyền đến âm thanh cô tịch “Nam lão đại, trụ sở của Âm Nguyệt bên kia đã loạn hết lên rồi, bên kia vẫn đang điều tra ai là người làm!”

“Ừm! Mấy ngày gần đây, các anh hãy đến thành phố C một chuyến đi, đoạt lại công ty thiết kế EVEN! Tạm thời tôi sẽ không ra mặt, để tránh dứt dây động rừng!”

“Được! Tôi biết rồi!”

Hạ Nam mân mê chiếc bật lửa trong tay, nhìn vào một chỗ, trên mặt mang nụ cười lạnh!

Ban đầu là các người có lỗi với ta, đừng có trách ta không nể mặt!

Thông tin lớn nhất ở thành phố C bây giờ: một trong những công ty lớn nhất châu Á EVEN đang ra một dự án đầu tư, vì muốn kiếm một đối tác ưu tú, áp dụng phương thức lựa chọn một trong những thiết kế mang chủ đề công viên với tiêu chí công khai, hiện tại các công ty quảng cáo đều tranh nhau tham dự, lần này hợp tác không chỉ vì một dự án, mà là công ty EVEN đang tìm một đối tác dài hạn! Tiền lời là không nhỏ!

Hiện tại có hai công ty lớn nhất đang tranh sự án này: một là công ty rất nổi tiếng ở thành phố C công ty quảng cáo Minh Nguyệt, tổng giám đốc tuổi còn rất trẻ là Tô Minh Hiền, đồng thời anh ta cũng chính là con trai của tập đoàn Tô thị nổi tiếng; hai là một công ty quảng cáo không có danh tiếng gì, đề án hiện tại cũng chỉ do người trợ lý đề xuất, về phần ông chủ đứng sau cũng không ai biết!

Đối với sự kiện này, tất cả mọi người đều suy đoán công ty này hiện đang nhắm vào Minh Nguyệt, bởi vì đề án trước đây, công ty này cũng không tham gia, chỉ khi EVEN chỉ định công ty quảng cáo Minh Nguyệt mới xuất hiện!

Cuối cùng một công ty quảng cáo không có danh tiếng gì lại có thể giành được quyền thiết kế của EVEN, đồng thời trở thành đối tác của EVEN.

Mà Tô Minh Hiền bên này cũng đang cố hết sức điều tra người đứng đằng sau công ty quảng cáo kia cùng với mục đích của hắn, kinh nghiệm lâu năm trong thương trường cho anh biết chuyện này không có đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Tổ hợp kinh điển

Cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc trên tầng 88 của tập đoàn Hạ thị vẫn đóng chặt, một thân nam nhân bất phàm tuyệt sắc đang ngồi lười biếng trên ghế salon đắt tiền.

“Nam lão đại, thiết kế mang chủ đề công viên của công ty EVEN chúng ta đã giành được, không biết cậu ta hiện tại có nổi điên lên hay không đây! Cố gắng lâu như vậy cuối cùng thành quả lại bị chúng ta giành mất!” Hoa Vi Thần cười nói.

Hạ Nam ngồi trên ghế sofa, trong tay vuốt vuốt cái bật lửa, thái độ lạnh lùng, trong mắt nhìn về mông lung giống như đang trầm tư điều gì đó.

Ba người kia quay ra nhìn nhau, trầm mặc nhìn Hạ Nam, không tiếp tục nói nữa! Đúng thế, anh và Tô Minh Hiền đã từng là anh em tốt, bây giờ lại muốn đối phó với cậu ta, trong lòng không tránh khỏi có chút khó chịu, nhưng Tô Minh Hiền đã từng làm những chuyện không bạn tâm đến tình anh em đó không phải sao?”

Cả căn phòng sang trọng rơi vào yên tĩnh, tựa như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập, thật là yên tĩnh đến đáng sợ!

Trầm mặc thật lâu, âm thanh trầm thấp của Hạ Nam vang lên trong phòng làm việc yên lặng: “Tiếp tục quan sát bọn họ! Có chuyện gì phải báo cho tôi biết! Bây giờ tôi sẽ không ra mặt, để tránh đứt dây động rừng.” Cũng phá tan không khí trầm muộn trong căn phòng!

Ba người khác đều gật đầu đồng ý!

Tần Kiệt hình như nghĩ đến cái gì đó, nhàn nhạt nói: “Nghe nói cậu với nữ thư kí mới sùng ái có thừa, hôm nay sao lại không thấy cô ấy?”

Hạ Nam nghiêng con mắt nhìn anh, một lúc sau mới mở miệng nói: “Mới vừa báo cô ấy xuống lấy tài liệu, bây giờ chắc cũng đã về, có lẽ đang ở trong phòng! Thế nào? Có hứng thú với thư ký của tớ?” Giọng nói đều đều nhàn nhạt nhưng trong lúc lơ đãng xen lẫn cả bất mãn cùng uy hiếp.

“Ha ha! Sao có thể như vậy? Không phải tớ chỉ tò mò sao? Liền thuận miệng hỏi thôi! Hơn nữa cô ấy là thư ký nhà cậu sao tớ dám suy nghĩ nhiều!” Nhìn ánh mắt như muốn giết người của Hạ Nam, không thể làm gì khác hơn là cố gắng lấy lòng, cố ý đem hai chữ “nhà cậu” nhấn mạnh một chút! Đánh chết anh cũng không thừa nhận mình với Tô Úy kia có chút hứng thú, nếu không đến chết thế nào cũng không biết! Dù sao mấy người bọn anh cũng nhìn ra, Hạ Nam với Tô Úy kia là có ý tứ! Mà dục vọng độc chiếm của Hạ Nam mạnh như vậy, tuyệt đối... hừ hừ....

Hai người còn lại nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng đều cười muốn vỡ bụng ra. Nghĩ thầm: ha ha, Hạ Nam cũng có ngày như thế này sao?

“Cũng đã đến giờ ăn cơm, nếu không thì gọi Thư kí Tô nhà cậu cùng đi ăn cơm đi!” Lạc Phàm nhìn chiếc đồng hồ to đất tiền treo trên tường, nhận được sự hưởng ứng của ba người kia!

Đứt lời, Hạ Nam cầm điện thoại gọi cho Tô Úy. Chỉ một lúc sau, bên kia truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Tô Úy.

“A lô, có chuyện gì không?” Tô Úy im lặng, hình như phòng hai người ở gần nhau, lại còn phải gọi điện thoại đến, thật lãng phí.

“Quay về chưa?”

“Ừm!”

“Chúng ta cùng đi ăn cơm đi!” Hạ Nam nói xong, âm thanh không tự chủ mà mềm mại xuống. Ba người trước mặt nghe xong mà da gà nổi đầy mình, lão đại của bọn họ khi nào lại dùng âm thanh này để nói chuyện với người khác?

“Được rồi! Đợi tôi một chút!” Tô Úy cúp điện thoại, sắp xếp lại tài liệu trên bàn, cầm túi của mình lên, khi ra khỏi phòng làm việc đã thấy bốn nam nhân tuyệt sắc đang ngồi trong phòng Tổng giám đốc, khỏe miệng tự động co quắp, nghĩ thầm: mình có thể lựa chọn không đi được không đây? Bây giờ là thời gian ăn cơm, nếu còn tiếp tục như vậy, có muốn ăn cũng không được!

Tô Úy nhíu nhíu mày, bình thân đi đến trước mặt bọn họ, lễ phép cùng mấy người chào hỏi!

“Thư ksy Tô, xin mời!” Sau khi thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc mở ra, Lạc Phàm làm gương đưa tay về phía trước, ý tứ rất rõ: phụ nữ được ưu tiên!

Tô Úy nhìn một lượt bốn người bọn họ, sau đó dẫn đầu đi vào thang máy!

Mới vừa đến đại sảnh, một tổ hợp bốn tuần nam một mỹ nữ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, lập tức ồn ào bàn tán.

“Way! Thật là tổ hợp kinh điển! Nhóm F4 bây giờ còn thêm một người nữa ư?”

“Đúng vậy! Bọn họ thật đẹp trai!”

“Người nói nghiệp của tam đại gia tộc của thành phố A hình như đều tập hợp đông đủ ở đây!”

“Đúng vậy! Hạ Nam của Hạ thị, Lạc Phàm của Lạc thị, Tần Kiệt của Tần thị, hơn nữa còn có Tổng giám đốc nổi tiếng của tòa soạn Hoa Vi Thần! Thật là quá hoàn mỹ rồi!”

“Không thể ngờ có ngày tôi được nhìn cả bốn người bọn họ a! Thật là đã con mắt quá đi!”

“Lại còn Tổng giám đốc của chúng ta nữa, thật lạnh lùng a!”

“Thật hâm mộ cô ấy quá đi! Có thể cùng với người tình trong mộng hoàn mỹ của mọi cô gái tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy!”

.....

Tô Úy nghe được tiếng bàn luận, nhất thời nhíu nhẹ chân mày. Nghiêng đầu nhìn bốn người đàn ông đứng sau, vẻ mặt vẫn bình thường, chắc là thành thói quen rồi! Hình như nhìn thấy cô cau mày, Hạ Nam dùng ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng trong đại sảnh, những người đó nhanh chóng cúi đầu biến mất! Nói đùa, ánh mắt của Tổng giám đốc thật đáng sợ a, vừa mới nhìn thấy đã khiến bọn họ cảm thấy nhiệt độ quanh người giảm xuống vài độ!”

Năm người bọn họ ngồi 4 chiếc xe thể thao, Tô Úy ngồi cạnh ghế lái của Hạ Nam.

Bốn chiếc xe vừa mới dừng ở “Dạ Oanh”, lập tức có mấy nam phục vụ đi tới, nhận lấy chìa khóa xe trong tay bọn họ thay họ dừng xe.

Năm người cùng nhau đi vào trong nhà hàng, vừa mới vào quản lý khách sạn lập tức dẫn họ đến phòng riêng trên tầng 2! Đối với một nhóm toàn tuổi nam nữ này, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn bọn họ.

Đến phòng riêng, mọi người ngồi vào bàn tròn trước, quản lý khách sạn cung kính đứng một bên, đợi bọn họ phân phó! Dù sao mấy người này đều không phải là nhân vật đơn giản a!

“Chú tôi hôm nay cũng không có ở đây sao?” Hạ Nam hỏi

“Hạ tổng bây giờ không có ở đây, buổi trưa đã có hẹn trước!” Quản lý khách sạn cung kính đáp.

“Đem mấy món ngon ra đây đi!” Hạ Nam nhàn nhạt nói.

“Được! Vậy Nam thiếu có cần gọi thêm ít rượu không?”

Hạ Nam dùng ánh mắt hỏi mấy người kia, mọi người đều lắc đầu.

Chỉ có Tô Úy nháy mắt nhìn anh hỏi: “Tổng giám đốc, tôi có thể ăn một ít điểm tâm sau khi ăn xong không?” Dáng vẻ muốn bao nhiêu lưu manh lên có bấy nhiêu lưu manh.

Nhìn bộ dạng này của Tô Úy, khoe miệng Hạ Nam hơi nâng lên, vui thích nói: “Muốn ăn gì?”

“Dầu tây Thánh đại! Mọi người có muốn ăn không?” Quét một vòng mấy người đàn ông hỏi, chỉ thấy bọn họ cùng nhau lắc đầu.

“Vậy tôi muốn dầu tây thánh đại!” Tô Úy nói với quản lý. Quản lý khách sạn cung kính gật đầu, sau đó lui ra ngoài. Trong lòng nghĩ lại đến chỗ lần trước mua về đi!

Tô Úy cảm nhận được ánh mắt kỳ quái từ bốn phía nhìn mình chăm chăm, về ai cũng kỳ lạ! Lại nhìn đến Tổng giám đốc của mình, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, đây là thế nào? Lấy tay gỡ gỡ tóc của mình, trên mặt mang vẻ mặt khó hiểu.

“Thư ký Tô, cô bao nhiêu tuổi rồi?” Lạc Phàm mang theo giọng điệu nhạo báng nói

Tô Úy nghe câu hỏi này, rốt cuộc mới hiểu tại sao bọn họ lại có nét mặt như lúc này. Trùng mắt nhìn mấy người đàn ông, rồi mới từ từ đáp: “Thế thì làm sao? Chị đây 21 nhá!”

“Hóa ra cô là chị tôi! Nhưng mà hình như so với cô tôi lớn hơn đến mấy tuổi lận, cũng chỉ có thể làm em gái của tôi thôi!” Lạc Phàm mở miệng, dùng giọng điệu không tức chết người không đền mạng nói qua.

Tô Úy nhìn vẻ mặt muốn cười nhưng lại không dám của mấy người đàn ông, hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Phàm một cái, liền cúi đầu nghịch điện thoại đi động của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Gặp

Hạ Nam vẫn giống như lần trước, ưu nhã pha trà, sau đó rót cho Tô Úy và mình một chén, sau đó đặt chỗ trà còn sót lại ở trên bàn. Ba người kia cũng rất ăn ý chủ động tự rót cho mình một chén.

Ngoại trừ Hạ Nam, ba người đàn ông kia nhìn tướng ăn của người phụ nữ trước mặt thật sự không dám nói lời khen! Trước đây ăn cơm cùng với những người phụ nữ kia, người nào trước mặt bọn họ không phải cũng tỏ ra hể hức ưu nhã sao, bây giờ người phụ nữ này lại, thật là...

Nhìn lại lão đại của mình tí mỉ thay cô chia thức ăn ra thì ngăn người! Phản ứng đầu tiên của ba người bọn họ chính là: Mặt tôi mọc lên từ phía Tây rồi sao? Nhìn đi, đây là lão đại của bọn họ sao? Chẳng lẽ bị quỷ ám rồi?

Nếu như người bên ngoài nhìn thất cảnh tượng này nhất định sẽ không dám tin vào mắt mình, nhìn người đàn ông trước mặt lộ ra vẻ mặt dịu dàng như thế, lại còn tí mỉ thay người phụ nữ này tí mỉ chia thức ăn!~ Thật là chuyện lạ nha!

“Thư ký Tô, mấy ngày rồi cô chưa ăn cơm vậy?” Lạc Phàm nhìn tướng ăn của cô thật không nhịn được hỏi, nhận được ánh mắt tràn đầy cảnh cáo của Lão đại, không nhịn được run lấy bắp.

“Tôi nói này, các anh ở bên ngoài có thể đừng gọi tôi là Tô thư kí được không? Gọi tên tôi là Tô Úy đi!” Tô Úy liếc mắt nhìn người kia, dĩ nhiên hiểu câu hỏi của anh ta có ý gì, đơn giản không phải nói tướng ả của mình không đủ ưu nhã sao? Thức ăn ngon trước mặt ưu nhã cái rắm a! Bọ họ trái một câu Tô thư kí phải một câu Tô thư ký, nghe trong lòng thật không thoải mái! Thư ký Tô = ngọt ngào?

Cứ như vậy ăn xong một bữa cơm, nhìn lão đại của mình lộ vẻ dịu dàng và tỉ mỉ như vậy, ba người đàn ông kia đồng thời trong lòng cùng cảm thán sức ăn phi thường cùng tướng ả bất nhả của cô! Cuối cùng đi đến một kết luận chính là: Tô Úy không phải người phụ nữ bình thường! Đúng thế, một người phụ nữ bình thường sao có thể lọt vào mắt lão đại đây!

Sau khi ăn cơm, ai về làm việc của người này!

Tô Úy đã làm việc ở tập đoàn Hạ thị cũng đã một tháng, cô căn bản cũng đã hiểu được khái niệm kinh doanh cùng cách vận hành nội bộ của Hạ thị, làm việc cũng nên kết hợp tay với cái đầu! Cô bây giờ so với quá khứ nhàn hạ hơn rất nhiều, cho nên có nhiều thời gian thiết kế trang phục! Cô đem thiết kế chuyển thành bản thảo, chuyển cho trợ lý của mình, bên đó sẽ giúp cô gửi đến các cửa hàng. Cô chỉ là người đứng đằng sau thiết kế cùng nhận tiền bạc. Đây cũng là trình tự của hàng quần áo của cô vận hành từ trước tới nay!

Hôm nay Tô Úy nghỉ ngơi, nghĩ đến về nhà cũng không có ai nói chuyện, liền lấy xe đi ra ngoài, muốn đi tham khảo thị trường thuận tiện tìm ý tưởng thiết kế!

Mặc một bộ quần áo màu hồng thoải mái, Tô Úy đi xuyên qua các cửa hàng lớn đa dạng về hàng hóa và dịch vụ, khi đã định đi về vì quá mệt, thì đột nhiên đi ngang qua một cửa hàng bán đồ chơi, bị một con gấu màu hồng hấp dẫn, không ngờ vẫn còn. Vào sinh nhật một năm trước, cô từng thấy con gấu này. Khi đó cô còn đứng ở bên ngoài tủ kính nhìn thật lâu, vốn tưởng Diệp Phong bên cạnh sẽ mua tặng cô! Chỉ là không có, anh ta nói cái này rất ngây thơ, sau đó liền dẫn cô đi, cô cũng chỉ nhìn lại rồi đuổi theo anh ta! Thật ra thì anh ta từ đầu đến cuối chưa hề hiểu cô, cô chỉ là một cô gái nhỏ thích món đồ chơi “ngây thơ” này mà thôi!

Cuối cùng, quyết định mua không phải vì có nguyên nhân khác chỉ là trong lòng vẫn cố chấp với việc nghĩ anh ta sẽ mua cho mình, bây giờ cô sẽ mua để xem cảm giác thế nào.

Đẩy cửa hàng đồ chơi đi vào, trong nháy mắt có chút khựng lại đôi tay nắm chặt sau đó khôi phục lại vẻ nhàn nhạt ban đầu.

Hai người kia nhìn thấy cô trong nháy mắt có chút sững sốt, ngay sau đó Diệp Phong khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, Doãn San San lại mang vẻ mặt tươi cười.

“Úy Úy đã lâu không gặp!” Doãn San San cười ngọt ngào với cô, thân mật kéo tay Diệp Phong.

“Đã lâu không gặp!” Tô Úy nhìn bọn họ thân mật nhàn nhạt nói xong, phảng phất giống như bọn họ đối với cô chỉ là rêu rĩa, chỉ có cô biết rằng mình phải cố gắng thế nào mới có thể lạnh nhạt như bây giờ. Dù sao cô cũng thật sự yêu hân, làm sao có thể nói quên là quên, tâm cũng rỉ máu ra! Nhưng sự kiêu ngạo cùng tự ái không cho phép cô lộ ra ưu thương, dù chỉ là một chút!

Sau khi nói xong, trong nháy mắt dời đi ánh mắt của mình, giống như bọn họ đã không tồn tại, chỉ vào con gấu trước mặt lễ phép nói qua: “Ông chủ, tôi muốn con gấu này! Giúp tôi gói lại, cảm ơn!”

“Được, xin chờ chút lấy!” Nghe có người nói muốn mau đồ chơi, ông chủ liền đi giúp cô bọc lại! Lúc đang đợi, Doãn San San cùng cô nói mấy câu, cô đều đáp lại đơn giản.

Lúc trả tiền, Diệp Phong muốn giúp cô trả tiền, nhưng cô liền từ chối! Bởi vì lần này cô muốn tự mình mua, không cần anh ta bỏ thí, một năm trước không mua cho cô, một năm sau cô cũng không cần, huống chi hiện tại anh ta còn có người ohuj nữ khác! Cô lại càng không cần!

Trả xong tiền, nói đơn giản một câu gấp lại, liền cầm gấu bông đã được bọc xoay người rời đi, không chút nào do dự! Tô Úy chính là người như vậy, khi tất cả đã rõ, cô sẽ nỗ lực dứt bỏ, quên đi, cho dù biết là rất khó!

Mà trong nháy mắt Tô Úy không chút do dự rời đi, trong đầu Diệp Phong hiện lên một hình ảnh, sinh nhật một năm trước của Tô Úy, cô từng si ngốc nhìn chăm chăm con gấu bông này, mà lúc đó mình nói một câu ngây thơ liền xoay người rời đi! Cất đi suy nghĩ của mình, Diệp Phong ôm người phụ nữ rời đi, hướng chỗ đỗ xe đi tới.

Mà nơi Tô Úy đứng không xa nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, đôi mắt dưới gọng kính đen đã hơi ươn ướt, ngẩng đầu kiêu ngạo nhìn lên, khoe miệng nâng lên một nụ cười châm chọc, giống như đang cười nhạo người khác, hoặc như đang cười nhạo chính mình, cười nhạo mình từ trước đến nay lừa mình dối người không biết tự lượng sức, tự cho mình đã bỏ ra thời gian và kiên trì, cuối cùng xúng có thể làm người đàn ông kia động tâm, nhưng sự thật chứng minh cô đã sai rồi, lại còn sai quá nhiều! Ánh mặt trời mùa thu chiếu trên người càng khiến cô lộ ra vẻ cô đơn!

Buông tay nhưng tâm trạng quá đau khổ!

Cách đó không xa, Bố Gia Định trong chiếc xe thể thao giới hạn số lượng, người đàn ông ngồi trên ghế sau xuyên qua cửa sổ xe hạ xuống nhìn người phụ nữ cách đó không xa quật cường mà kiêu ngạo. Người phụ nữ này anh ta đã từng gặp, bạn gái Tô Úy của Nam thiếu thuộc Hạ thị, một tháng qua cũng không ít chuyện về cô, dù sao cũng là bạn gái của Nam thiếu của tập đoàn Hạ thị. Lại đeo chiếc vòng giá trị lên đến vài chục triệu! Không chỉ có như thế, cô còn chính là Giám đốc sáng tạo của công ty quảng cáo Khai Phong, trong vòng luẩn quẩn, tài năng thiết kế của cô không ai có thể hiểu.

Nhưng một người như thế, tại sao lại có bóng dáng cô đơn đến vậy? Theo tầm mắt của cô, chỉ thấy bóng lưng một đôi nam nữ rời đi, thì ra là như vậy!

Nhìn bóng dáng người phụ nữ biến mất, anh ta mới cho lái xe rời đi! Nhắm mắt lại thăm thì: chúng ta còn có thể gặp lại đây!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Nàng công chúa

“A.....” Tô Úy từ trong mơ tỉnh giấc, giấc mơ này rất chân thật làm cô có cảm giác sợ đến khó thở, giống như chuyện đó đã thật sự xảy ra vậy!

Chân trần chạy vội tới toilet, liều mạng dùng nước tạt lên mặt, ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, tóc tai rối bời, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt vô hồn, đây là thể nào? Thời điểm gần đây, cô luôn có một giấc mơ lặp đi lặp lại, lại còn là ác mộng.

Muốn nhìn rõ cảnh tượng trong mơ nhưng cái đầu như muốn nổ tung ra vì đau!

Vỗ vỗ khuôn mặt tái nhợt của mình, rót cuộc hơi bình tĩnh lại! Đi ra khỏi toilet, cầm điện thoại di động lên, nhìn xuống bây giờ mới hơn 3h đêm.

Ngồi vào trước bàn máy tính, mở laptop ra, xem tin tức tài chính, thấy trang đầu có tin tức, có chút kinh hãi! Lấy điện thoại di động ra, cũng không quản bây giờ là mấy giờ, người bên kia có nghỉ ngơi hay không, liên tục tiếp gọi điện!

Mà ở bên kia, tiếng chuông trầm thấp phá tan không gian yên tĩnh trong phòng ngủ!

“Ông xa nghe điện thoại...” Âm thanh êm ái mang vài phần mê man.

Nghe được tiếng chuông, người đàn ông lập tức đứng dậy nghe, bởi vì đây là nhạc chuông dành riêng cho em gái của mình!

“Anh trai, công ty của anh không phải lần trước muốn giành dự án thiết kế của EVEN sao? Tại sao lại không được?” Vừa mới nghe điện, bên kia liền truyền đến âm thanh nhàn nhạt của Tô Úy.

“Sao em còn chưa ngủ?” Tô Minh Hiên không trả lời, còn nhỏ giọng hỏi ngược lại cô.

“Em đã ngủ, nhưng vừa mơ thấy ác mộng cho nên mới tỉnh giấc!” Tô Úy nhàn nhạt nói qua.

“Sao vậy? Ác mộng thể nào?” Tô Minh Hiên lo lắng hỏi, cầm điện thoại di động nhìn Shui đang nằm trên giường, xoay người đi đến thư phòng.

“Đúng, hơn nữa mấy hôm nay đều là giấc mơ đó! Anh ơi, em hơi sợ hãi! Em muốn nhìn rõ cảnh tượng đó, nhưng vừa nghĩ đến lập tức sẽ nhức đầu!” Nói xong âm thanh của cô có chút nghẹn ngào, giống như đang cố đè nén để mình không khóc òa lên.

“Úy Úy ngoan, không sợ, đã có anh ở đây!” Tô Minh Hiên an ủi nói với cô.

“Anh ơi, em muốn về thăm cha mẹ!” Cô cố gắng để âm thanh mình trở lại bình thường, cô thật sự không muốn anh trai mình phải lo lắng.

“Được, chừng nào trở về thì nói với anh một tiếng, anh em mình sẽ cùng nhau về!”

“Vâng!”

“Úy Úy bây giờ còn sợ không, nếu còn sợ thì nằm trên giường đi, anh sẽ kể chuyện cổ tích cho em được không?” Giọng của Tô Minh Hiên hiện tại giống hệt đang dỗ trẻ con, nghe được bên kia Tô Úy phì cười một tiếng.

“Anh bây giờ đi nghỉ đi, em bây giờ đã khá hơn nhiều rồi! Không thì ngày mai sao anh có thể đi làm đây?” Tô Úy biết mình dạo này có hơi tùy hứng, cơ hồ mỗi đêm đều gọi điện đến cho anh trai, mà bên kia anh trai của cô cũng không có chút bức bối nào, ngược lại rất kiên nhẫn cùng mình nói chuyện, có lúc còn ca hát, kể một ít truyện xưa! Cô cảm thấy có chút áy náy! Chỉ là có anh trai thật tốt!

“Được rồi! Vậy em cũng đi nghỉ đi! Nếu vẫn còn thấy sợ thì gọi lại cho anh, anh sẽ không tắt máy đâu!” Tô Minh Hiên êm ái nói, trong giọng nói còn có ý cưng chiều.

“Vâng!” Tô Úy cúp điện thoại, tiếp tục nhìn trang web. Cô thật sự nhầm chán, liền lấy bản thiết kế của mình ra xem lại, chăm chú nhìn, phát hiện có điểm không hợp liền sửa lại, thời gian cũng chậm rãi trôi qua!

Tô Minh Hiên cúp điện thoại, cũng không trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, ngược lại ngồi trước bàn đọc sách hút thuốc, chỉ chốc lát sau, khói trắng lan tỏa, tàn thuốc chất thành đống trong cái gạt tàn, trong đầu không ngừng nghĩ đến những gì Tô Úy nói, nghĩ tới đáng sợ hãi của cô, tâm không khỏi đau đớn!

Ba năm, đều không có nghĩ đến, sao hiện tại lại nằm mơ đây? Đáng chết! Nhất định không thể để cô bị tổn thương, nhất định cô sẽ không chịu nổi! Mặc

dù Tô Úy luôn tỏ ra mình là người trời không sợ đất không sợ, lúc nào cũng lạnh nhạt nhưng anh biết sự thực không phải như vậy, Úy Úy của anh là nhát gan nhất, miễn cảm nhất, một chuyện nhỏ nhặt cũng đủ để tạo tổn thương cho cô!

“Thư kí Tô, hình như cô không tốt lắm, có cần nghỉ ngơi hay không?” Hách Văn Viễn vừa đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, đã nhìn thấy Tô Úy sắc mặt không tốt đang sửa sang tài liệu trên bàn, thân thể có chút siêu vẹo như sắp ngã ra, vì vậy quan tâm hỏi.

“Không có việc gì...” Tô Úy cười nói, thân thể đã hướng đất ngã xuống. Ý thức được có gì không đúng, Hách Văn Viễn đang muốn đưa tay ra đỡ Tô Úy đang lao đảo ngã xuống đất, một bóng đen đã chạy đến đỡ lấy thân thể đang ngã xuống của cô.

“Tô Úy, em làm sao vậy?” HẠ Nam nhìn người phụ nữ trong ngực sắc mặt tái nhợt hỏi, trong giọng nói không thể giấu đi sự run rẩy, có lẽ chính anh cũng không ý thức được lúc này mình khẩn trương đến thế nào.

“Không có việc gì! Có thể tối hôm qua không có nghỉ ngơi tốt...” Cô cố gắng mở mắt ra, nhìn người đàn ông có vẻ khẩn trương trước mặt, yếu đuối nói.

Hạ Nam nghe lời nói của cô, ôm lấy cô đưa vào trong phòng nghỉ, nhẹ đặt lên chiếc giường lớn trong phòng, thay cô gỡ bỏ cặp kính trên mắt, lấy một chiếc khăn lau ở đầu giường đắp lên cho cô.

Có lẽ do thật sự quá mức mệt mỏi, vừa mới bị đặt trên giường, liền bất tỉnh nhân sự! Chìm sâu trong giấc ngủ nhưng vẫn nắm thật chặt tay Hạ Nam, Hạ Nam có chút bất đắc dĩ dùng tay còn lại vuốt cái trán, trong mắt tràn đầy lo lắng khi nhìn cô. Đây là lần đầu tiên trong năm năm qua anh lại để ý đến một người phụ nữ như vậy, muốn thương yêu cô, muốn giúp cô xóa đi sự ưu thương cùng cô đơn trong đáy mắt.

“Không cần.....không cần.....Cứu mạng.....Cứu mạng.....” Tiếng kêu kinh hoàng ngắt quãng không ngừng vang lên bên tai Hạ Nam, cơ hồ theo bản năng ôm chặt lấy người phụ nữ không ngưng vùng hai tay, sau đó trấn an nói: “Ngoan, đừng sợ! Có tôi ở đây!”

Giống như người thấy hương thơm quen thuộc, Tô Úy dần dần hô hấp bình tĩnh lại, đôi tay cũng không cử động nữa.

Hạ Nam đưa tay vuốt ve trán Tô Úy, phát hiện trán cô rất nóng, hồng bết, cô bị sốt rồi!

Lấy điện thoại đi ra ngoài, “Văn Viễn, gọi bác sĩ Bạch đến đây, Tô Úy bị sốt rồi!” Bên kia vừa nghe điện, anh đã nói.

“Được, tôi lập tức gọi ngay!” Hách Văn Viễn vừa nhận điện thoại, trong nháy mắt có chút sùng sốt, dù sao đi theo Tổng giám đốc nhiều năm như vậy, chưa từng gặp một người phụ nữ nào có thể làm anh khẩn trương như vậy, giọng nói vừa rồi có thể nghe ra có chút run rẩy.

Hai mươi phút sau, một người đàn ông trung niên đi đến, kiểm tra Tô Úy một chút, sau đó giúp cô hạ sốt.

“Bác sĩ Bạch, cô ấy sao rồi?” Hạ Nam gấp gấp hỏi người đàn ông trước mặt, ông tên là Bạch Kỳ, là bác sĩ riêng của Hạ gia.

“Là do không nghỉ ngơi tốt lại dính một ít nước lạnh nên mới phát sốt! Để cô ấy nghỉ ngơi thật tốt, tôi đã giúp cô ấy hạ sốt, hết sốt là được rồi! Nếu như không yên tâm, có thể lấy một chiếc khăn ướt đặt trên trán cô ấy, để nhiệt độ mau giảm xuống, sẽ nhanh khỏi hơn!” Bạch Kỳ nói.

“Được, cảm ơn” Nghe được ông nói Tô Úy không có bị nặng, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, thân nhiên nói: “Văn Viễn, đưa bác sĩ Bạch ra ngoài!” Sau đó hướng về bên trợ lý nói.

Bạch Kỳ dĩ nhiên thấy được vẻ mặt khẩn trương của Hạ Nam, trước khi rời đi không khỏi nhìn lại người phụ nữ đang nằm trên giường! Rốt cuộc đây là cô gái thế nào, lại có thể để cho đại thiếu gia đề tâm đây? Ông đã gặp qua Hạ Nam vài lần, trong ấn tượng của ông ngoại trừ lạnh lùng chỉ còn lạnh lùng, mà bây giờ trong mắt anh ông còn thấy được sự khẩn trương. Nhìn khuôn mặt vì sốt mà đỏ ửng, ngũ quan tinh xảo, tóc thật dài tán loạn trên gối, an tĩnh nằm trên giường giống như nàng công chúa trong cổ tích.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23: Anh trai gọi điện đến

Trong phòng nghỉ to như vậy, chỉ thấy một nam nhân tuấn mỹ đang ưu nhã thay người phụ nữ đang nằm an tĩnh trên giường thay khăn lông ướt, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng lại mỉm cười, thật làQUI DỊ.

Hạ Nam nhìn chăm chăm người phụ nữ đang nằm trên giường, trong lòng có một cảm giác kỳ quái không nói ra được, loại cảm giác này giống như tìm được một thứ thật lâu cuối cùng cũng tìm được, cảm thấy rất mừng rỡ, chưa từng có một người phụ nữ nào có thể mang lại cảm giác này cho anh trong suốt năm năm qua.

Nhẹ nhẹ lau khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, có lẽ vì không dùng những loại mỹ phẩm độc hại kia, cả khuôn mặt nhẵn bóng không chút tí vết, nhớ tới lần trước hôn trừng phạt cô trong căn phòng ở hoàng triều kia, đầu không tự chủ cúi xuống, hôn nhẹ lên đôi môi anh đào của cô, có lẽ Tô Úy trong mộng

cảm thấy có người hôn mình, cự nhiên lại hé miệng đáp lại, đôi với Hạ Nam không nghĩ ngờ gì là sự khích lệ tốt nhất, đem lưỡi nhẹ nhàng đưa vào trong miệng, thường thức ngọt ngào mà cô đem lại.

Giật mình một cái, Hạ Nam dừng lại, nghĩ thầm Mình đang làm cái quái gì vậy? Lại thừa dịp người ta đang không biết gì, nếu cô ấy đột nhiên tỉnh lại biết giải thích thế nào, đúng là điên rồi! Trên mặt mang vẻ mặt lúng túng không tự nhiên.

Đang cúi người xuống, Hạ Nam lúng túng đứng dậy, nhìn tiểu nữ nhân kia vẫn đang yên giấc, mới thở phào nhẹ nhõm! Đứng dậy đi đến bên tủ rượu, tự rót cho mình một ly Laffey năm 79, cầm ly rượu ngồi xuống ghế sofa bên cạnh tủ rượu từ từ thưởng thức! Laffey năm 79 hương thơm tinh khiết, hương vị ngọt ngào, không hổ danh là tinh phẩm của Bồ Đào Nha!

Nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đang yên giấc, trên mặt không còn vẻ lạnh lùng thường trực, ngược lại còn là vẻ nhu hoà cùng rung động chưa bao giờ xuất hiện, Hạ Nam có sức quyến rũ như vậy, giống như một quý công tử tao nhã bước ra từ trong cổ tích.

“Ừ...” Đột nhiên, người phụ nữ trên giường chuyển động, Hạ Nam đang nhìn chăm chú cô lập tức bỏ ly rượu xuống, bước nhanh đến bên giường, cũng không quan rượu đổ trong ly đổ làm thấm ướt hết ghế salon cao cấp

“Em sao rồi?” Giọng nói êm ái của Hạ Nam hỏi người phụ nữ vừa mới mở mắt.

Tô Úy tỉnh lại nhìn thấy nam nhân trước mặt, lập tức trợn trong mắt, đại não nhanh chóng hoạt động, vẫn không có phản ứng kịp, quét mắt bốn phía, liền hỏi: “Làm sao tôi lại ở đây? Không đúng? Đây là đâu? Sao tôi lại ở nơi này?”

“Đây là phòng nghỉ trong phòng làm việc của tôi, em vừa rồi phát sốt, tôi ôm em tiến vào!” Hạ Nam nhìn cô đã trở lại bình thường, từ từ đáp.

Tô Úy nhận được đáp án, bỏ dậy muốn xuống giường, lại bị Hạ Nam đứng một bên ngăn lại!

“Em định làm gì vậy?”

“Rời giường a!” Tô Úy liếc mắt nhìn anh một cái, biết rõ còn hỏi.

“Bác sĩ nói em cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn! Hôm nay tôi cho em nghỉ một ngày, em nghỉ thêm một chút nữa đi!” Hạ Nam ngăn lại động tác đứng dậy của cô, nghiêm túc nói qua. Đối với hành động không thương tiếc bản thân mình của cô anh tuyệt đối không thể nuông chiều, cho nên nghiêm mặt trầm xuống!

Tô Úy nhìn đồng hồ trên tay mình, cúi đầu gào lên một câu: “Tôi đói rồi, muốn ăn cơm!” Thời điểm ngẩng đầu lên nhìn anh, uất ức nói qua: “Người ta cũng bị bệnh, anh còn thể hiện cái khuôn mặt khó coi đấy ra, anh bị làm sao thế?”

Nghe lời của cô, Hạ Nam thật sự bất đắc dĩ, ngay sau đó trên mặt mang nụ cười cứng nhắc, hỏi: “Em muốn ăn gì? Để tôi bảo Văn Viễn đi mua!”

“Tùy tiện đi!” Tô Úy nhìn Hạ Nam cười không tự nhiên, thật sự có chút buồn cười, ngay sau đó nằm xuống quay lưng về phía anh nói qua. Thì ra bị bệnh lại được hưởng nhiều phúc lợi như vậy!

“Vây cũng được! Để tôi bảo cậu ấy mua ít cháo lên đây! Lúc này nên ăn chút đồ nhẹ sẽ cảm thấy dễ chịu hơn!” Hạ Nam nhìn người phụ nữ đang nằm nghiêng người quay lưng về phía mình, biết cô đang xấu hổ! Nhưng hình như anh đang đánh giá thấp mặt dày của Tô Úy! Anh tuyệt đối không thể ngờ cô đang nghĩ gì? Nếu anh biết chắc sẽ tức chết vì hộc máu mất!

Nghe được trong phòng không có âm thanh, xác định anh đã đi, ngay sau đó trong phòng nghỉ của Tổng giám đốc trên tầng 88 truyền đến một hồi cười to.

Quan sát phòng nghỉ sang trọng, trong lòng lại khinh bị nhìn một lần, những người này thật quá xa xỉ! Chân không đi tới tủ rượu đắt tiền, quan sát những loại rượu này, đối với rượu cô không hiểu nhiều lắm, nhưng anh trai Tô Minh Hiên của cô cũng rất hiểu, hình như anh ấy cũng cất rất nhiều loại rượu quý! Đi theo anh trai đã lâu, cũng đã hiểu một chút, cho nên cô biết những thứ này đều là sản phẩm hạn chế số lượng, không nghĩ cũng biết nó đắt đến cơ nào nha!

“Nằm xuống ngay đi, khi nào đồ ăn lên, tôi sẽ gọi em!” Kèm theo mùi hương quen thuộc, nhưng lời êm ái này truyền tới. Đôi bàn tay đặt ngang hông cô, trong chớp mắt, trở thành công chúa bị anh ôm vào trong ngực.

“Ai, tôi có thể tự đi!” Chống lại đôi mắt thâm thúy của người đàn ông, tim không khỏi đập rộn lên! Tay không tự giác ôm cổ của anh! Có lẽ chính cô cũng không phát hiện ra, trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, cô như từng bao giờ bỏ ra một khắc trong ba năm để yêu Diệp Phong, chỉ nghĩ đến người đàn ông trước mặt này, nhìn cũng chỉ nhìn người đàn ông trước mặt này!

“Em nghỉ trước đi! Tôi ở bên ngoài, có chuyện gì thì gọi tôi!” Nói xong anh bỏ đi ra ngoài. Anh không biết là, trogn nháy mắt vừa rồi cô giống như nhìn thấy bóng dáng của người anh trai yêu thương cô nhất! Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn anh trai rất cưng chiều cô, nếu như có người khi dễ cô, anh dù có liều mạng cũng sẽ bắt nạt lại, chỉ cần là thứ cô muốn, anh vô luận thế nào cũng sẽ lấy được, nếu cô phạm sai lầm, anh giúp cô chịu phạt,...

Nghĩ đi nghĩ lại, cô từ từ nhắm mắt!

“Tổng giám đốc, thức ăn đã mua đến! Còn có điện thoại của thư ký Tô đang có người gọi đến!” Nói xong liền đem thức ăn và điện thoại đưa cho Tổng giám đốc, sau đó lui ra. Thật ra anh nghĩ nói là điện thoại của Tô Úy đã vang lên nhiều lần rồi, nhưng vừa lúc này nhìn đến bản thân Tổng giám đốc

đang.

Cho nên coi như mình không thấy, nhẹ nhàng lui ra ngoài, dù sao nếu bị Tổng giám đốc phát hiện, nhất định sẽ bị trách phạt.

Nhận lấy điện thoại của Tô Úy, nhìn người gọi đến, biểu hiệnj Anh tài!

Anh đi vào bên trong phòng nghỉ, đang ngủ nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, ngồi dậy, nhận lấy điện thoại di động của mình từ trong tay anh, nhìn đến tên “Anh trai” khóe miệng lộ ra mỉm cười.

Nhận điện thoại.

“Anh à, có chuyện gì sao?”

“Anh mới là người phải hỏi em có chuyện gì sao đấy! Sao anh gọi nhiều lần thế rồi mà em không nhận điện thoại?” Bên kia mang theo giọng nói nhàn nhạt lo lắng truyền đến.

“Không có việc gì, vừa nãy để di động trong túi xách, nên không nghe thấy!: Tô Úy nói dối không chớp mắt!

Bên kia lại dặn dò thêm mấy câu rồi cúp máy!

Thật là, anh ấy coi mình như trẻ con í!

“Tôi đây ăn cháo đi!”

Tô Úy giẫm chân trần trên tấm thảm, ngồi xuống trước mặt Hạ Nam, sau đó bắt đầu ăn cháo! Mà Hạ Nam ngồi bên cạnh cũng ăn phần cháo khác, thỉnh thoảng nhìn Tô Úy, khóe miệng cô câu lên nụ cười ngọt ngào, có thể nhìn thấy tâm trạng cô đang rất tốt! Chẳng lẽ bởi vì vừa nhận được cuộc điện thoại kia? Là ai gọi tới?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Gặp Trầm Thiếu

Ăn cháo xong, Hạ Nam lấy lý do cô là bệnh nhân để cô ở lại phòng nghỉ ngơi, còn anh thì ra bên ngoài xử lý tài liệu.

Tô Úy nằm ở trên giường, tròn tròn mắt nhìn chùm đèn treo ngược trên trần nhà, trong lòng cảm khái vô hạn! Cảm giác cuộc sống này thay đổi thật nhanh, thế gian việc đời khó đoán.

Gần ba năm, cuộc đời của cô có cũng như không, luôn luôn vì lý tưởng của người khác mà phấn đấu, dần dần quên mất lý tưởng của mình, bây giờ nghĩ lại, thật ra mình cũng đã từng có ước mơ, chỉ là mất đi ở trong góc! Có lẽ nên lần nữa hoạch định lại cuộc sống của mình rồi!

Cô ngồi dậy, cầm điện thoại di động lên, nhìn dãy số trước mặt thật lâu, trong lòng có chút khản trương.

Thật lâu bên kia truyền đến âm thanh.

“Xin chào! Xin hỏi cô tìm ai?” ở một nơi khác Thẩm Khiết đang ở trong phòng gói há cáo, nghe tiếng chuông điện thoại cũng không nhìn số điện thoại, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

“Mẹ, con là Úy Úy đây!” Tô Úy đã rất lâu không được nghe giọng nói dịu dàng đó, có chút ghen ngào nói.

“Úy Úy, cuối cùng con cũng gọi điện cho mẹ, chúng ta rất lo lắng a!” Nghe được giọng của con gái, Thẩm Khiết bên kia kích động nói qua.

“Thật xin lỗi, đã để mọi người lo lắng, sau này nhất định sẽ không như thế nữa!”

“Được được được! Chỉ cần con không có chuyện gì là tốt rồi! Có thời gian thì về nhà, mẹ làm ngon cho con ăn! Phòng của con ngày nào cũng có người quét dọn, lúc nào con cũng có thể về nhà!.....” Thẩm Khiết bên kia rốt cuộc cũng có thể nghe điện thoại của con mình, liền nói chuyện không ngừng, mà Tô Úy bên này chỉ cười nghe, thỉnh thoảng đáp lại mấy câu.

“Mẹ, chờ con thu xếp công việc, con sẽ về thăm ba mẹ!” Dưới sự yêu cầu của mẹ, Tô Úy không còn cách nào đành đáp! Sau đó liền nói mấy câu rồi cúp máy!

Mới vừa cúp điện thoại, Thẩm Khiết liền gọi cho chồng của mình, bên kia vừa mới nghe điện, bà liền kích động nói qua.

“Ông xã, Ủy Ủy nhà chúng ta vừa gọi điện về nói mấy ngày nữa sẽ về thăm chúng ta! Thật tốt quá, em muốn anh về nhà chuẩn bị vài thứ!”

“Ừm!” Nghe ông xã của mình chỉ ừm một tiếng rồi im lặng, làm Thẩm Khiết bên này rất không vui

“Cái ừ này rốt cuộc có nghĩa gì?”

“Không có gì không có gì! Đây không phải là việc rất đáng mừng sao?” Nghe bà xã rống giận, vội vàng trấn an nói: “Bà xã, anh đang họp, chờ chút nữa xong việc liền về nói chuyện a!”

Tô Chí cúp điện thoại, tiếp tục chủ trì hội nghị cao cấp! Chống lại ánh mắt của các vị quản lý, ông chỉ cười nhạt! Ở thành phố này có ai không biết Tô Chí hết mực cưng chiều vợ của mình Thẩm Khiết, cho dù đang làm gì, chỉ cần là vợ gọi nhất định ông sẽ nghe.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tô Chí ngồi trong phòng làm việc, nghĩ tới lời của vợ, Ủy Ủy nhà bọn họ cuối cùng cũng về rồi! Ba năm, bọn họ biết điện thoại của cô, nhưng không gọi lấy một cuộc điện thoại, biết cô ở đâu, nhưng chưa từng xuất hiện trước mặt cô, chỉ vì bọn họ biết Tô Ủy liều mạng như vậy vì lòng tự ái!

.....

Chuyện năm đó rõ mồn một trước mắt, con gái quật cường vẫn còn trước mặt bọn họ. Cô nói: Cha mẹ, thật xin lỗi, con nhất định muốn ở chung với anh ấy, con hiểu bây giờ anh ấy không thích con, nhưng xin hãy tin con. ... Con nhất định sẽ cố gắng để anh ấy thích con! Cho nên mọi người hãy cho con thời gian! Nói xong câu đó, cô liền kéo va ly ra đi cũng không quay đầu lại dù chỉ một lần! Bước chân chưa từng kiên định đến thế!

Thật ra cho đến tận bây giờ cô vẫn không biết nguyên nhân thực sự bọn họ phản đối! Thử hỏi người đàn ông như vậy sao có thể xứng đáng với con gái ưu tú của bọn họ. Hơn nữa năm đó còn xảy ra nhiều chuyện như vậy, mặc dù không phải ông làm, nhưng trong truyện này ông có trách nhiệm rất lớn! Người phụ nữ kia chỉ vì ông mới gây ra chuyện này!

Bọn họ biết Diệp Phong ở thành phố A lập một công ty quảng cáo, bọn họ cũng biết bảo bối của bọn họ làm Giám đốc sáng tạo ở công ty này. Cuối cùng bọn họ cũng hiểu tại sao con gái lại phải phí năm cuối đại học chuyển sang học thiết kế quảng cáo, thì ra là bởi vì người đàn ông kia! Vẫn là muốn lợi dụng quan hệ của mình để chen ép công ty của bọn họ, cuối cùng vẫn nghĩ đến con gái của mình mà lợi dụng quan hệ để giúp đỡ!

Mỗi lần nhớ con, chỉ có thể bay đến thành phố A len lén xem cô một chút sau đó lại len lén rời đi.

Mà đôi lại bên Tô Ủy sau khi gọi điện cho mẹ, lại nghĩ rất nhiều, cô nghĩ tới cảnh tượng mình ra khỏi nhà ba năm trước đây, nghĩ mình cỡ nào không hiểu chuyện, nghĩ tới ba năm qua mình đã sống thế nào.....

Thật ra cô biết chuyện cha mẹ thường len lén đến thăm cô rồi lại len lén rời đi! Có lẽ bọn họ không biết cô cũng đã từng len lén quay về thăm bọn họ. Số điện thoại ghi nhớ trong tim nhưng chưa từng một lần dám gọi! Rốt cuộc quyết định!

Tô Ủy nghỉ ngơi tốt, mang giày xong đi ra khỏi phòng nghỉ, liền thấy anh đang chăm chú xem tài liệu.

“Làm sao em lại ra đây?” Không nhìn thấy anh ngẩng đầu, lại nghe thấy âm thanh trầm thấp truyền đến.

“Tôi đã nghỉ đủ rồi, nên ra đây thôi!” Tô Ủy bước đến bàn làm việc của anh ngồi xuống phía đối diện, không khỏi lo lắng nói: “Tổng giám đốc, tôi muốn xin nghỉ hai ngày!”

Nghe được cô nói, Hạ Nam ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái, nhìn cô không còn dấu hiệu suy yếu như hồi sáng nữa! Mới nói: “Được!” rồi tiếp tục làm công việc của mình

“Vậy tôi ra ngoài trước!” Đứng dậy hướng phía cửa đi tới.

“Nếu em xin nghỉ hai ngày, đem công việc chuyển cho Văn Viễn đi! Sau đó về nhà nghỉ ngơi cho tốt!” Nghe lời nói truyền đến từ sau lưng, dừng bước quay đầu lại hương anh nói: “CẢM ƠN Hạ Boss, tôi lập tức đi bàn giao! Hai ngày sau nhất định anh sẽ thấy tôi a!” Sau đó mở lớn hai mắt khoát tay áo rồi rời đi.

Đã lớn vậy rồi mà vẫn ngây thơ như thế! Nhìn bóng lưng Tô Ủy, lắc đầu một cái. Trong mắt lóe lên sự bất đắc dĩ cùng cưng chiều, làm tiếp công việc của mình.

“Anh à, chúng ta ngày mai về nhà thăm cha mẹ đi!” Mới ra khỏi phòng làm việc Tổng giám đốc, Tô Ủy lập tức gọi điện cho anh trai,

“Được, vậy để anh sắp xếp, buổi tối sẽ bay tới, ngày mai chúng ta trwor về!”

“Anh không đưa chị dâu về cùng sao?”

“Chị dâu em đang bận vẽ tranh, hơn nữa mấy hôm trước đã về! Nếu không để anh hỏi lại cô ấy xem!”

“Được, buổi tối đến nơi thì gọi điện cho em, em nhất định sẽ ra sân bay đón anh!” Sau khi Tô Ủy cúp điện thoại, đem công việc của mình bàn giao xong, sau đó thu thập một chút rồi tới khỏi công ty

Bởi vì không lái xe đi, liền tính toán đi đến trạm xe bus, sau đó ngồi xe về nhà.

Mà chiếc xe thể thao Bugatti số lượng có hạn dừng trước mặt, Tô Úy quan sát sườn xe, chỉ thấy chỗ ngồi phía sau mở ra, gương mặt tuấn tú để lộ không bỏ sót.

“Chào cô! Tô tiểu thư, cô đi đâu vậy? Nếu không phiền có thể để tôi đưa cô đi một đoạn chứ?” Trầm Kiệt Tư lịch sự nói qua

“Không cần làm phiền, tôi có thể tự đi!” Tô Úy nhàn nhạt nói xong, mặt không biến sắc quan sát người đàn ông trước mặt. Người đàn ông này cô đã từng thấy, Trầm Kiệt Tư, mới vừa về thành phố A không lâu. Bây giờ là CEO của tập đoàn Thẩm thị! Nhìn gương mặt với những đường cong hoàn mỹ, đôi mắt yêu mị, nghĩ thầm: Có cần người đàn ông nào cũng mang dáng dấp như yêu nghiệt thế không?

“Không phiền tới! Dù sao tôi cũng đang nhàn rồi, đang định đi dạo một chút!” Nói xong liền mở cửa xe, Tô Úy không phát hiện ra, khi anh ta nói câu này, lái xe kiêm trợ lý phải trước khoe miệng giật giật, nhàn rồi? Đường như hiện tại bọn họ đang vội đến công ty họp nha! Trước kia sao anh ta không phát hiện thiếu gia nhà mình lại lưu manh đến vậy

Tô Úy thấy tình cảnh này cũng không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn đành ngồi lên!

“Tô tiểu thư, cô đi đến đâu?” Trầm Kiệt Tư nhìn người vừa ngồi vào xe, lịch sự hỏi.

“Đến trạm xe bus trước mặt là được rồi!”

Đến trạm xe bus, Tô Úy xuống xe, quay đầu về trong xe nói với người kia: “Trầm thiếu gia, cảm ơn anh đã đưa tôi đến đây! Còn có, lần sau gặp lại không cần gọi tôi là Tô tiểu thư, cứ gọi là Tô Úy đi! Đây là thói quen của tôi!” Sau đó hướng về người lái xe nói: “Chú tài xế, cảm ơn chú rất nhiều!” Nói xong lưu manh hinh sau đó đóng cửa xe lại.

“Cái gì? Gọi tôi là chủ tài xế, tôi mới có 30 tuổi thôi!” Xe chạy băng băng trên đường cao tốc, bên trong truyền đến một hồi âm thanh oán trách. Mà Trầm Kiệt Tư ngồi phía sau miệng nhếch lên một đường cong rõ to, rõ ràng đang rất cao hứng!

Không ngờ cô ấy còn có mặt đáng yêu như vậy! Ha ha!

Nhìn về mặt thiếu gia qua kính chiếu hậu, rung mình một cái! Đây là thiếu gia nhà mình ư, xác định không phải bị người ngoài hành tinh bắt cóc?

Đi theo thiếu gia lâu như vậy, dĩ nhiên biết thiếu gia về ngoài luôn tao nhã lịch sự, nhưng kỳ thật nội tâm phức tạp vô cùng! Tình cảnh này có phải nói lên việc thiếu gia đang có đối thủ, hơn nữa còn là một.....Chà chà

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Anh ta là ai?

Tô Úy ở bên ngoài ăn cơm xong mới về nhà của mình! Theo thói quen lại ôm ôm gối nằm trên ghế salon, có lẽ thật sự rất mệt mỏi, chỉ chốc lát sau liền nhắm mắt lại!

Hình ảnh đứt quãng dần hiện lên, Tô Úy bật tỉnh từ trong mộng, theo thói quen đỡ đỡ cái trán! Nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới phát hiện mình đã ngủ quên hơn 4 tiếng, vậy còn anh trai..... Đang định ngồi dậy lấy điện thoại xem có cuộc gọi lỡ nào không thì thấy trên người mình đang đắp một chiếc áo khoác đen kiểu nam hành lý cũng đã sắp bên bàn, tâm tình lo lắng hóa thành hư không, thay vào đó là nụ cười hạnh phúc! Gần ba năm, có lẽ cũng chỉ có lúc này mới có cảm giác hạnh phúc, có người thân bên cạnh thật tốt!

Anh trai đã đến!

Đeo đôi dép gấu bông dễ thương, bước nhẹ tới phòng bếp. bóng lưng quen thuộc đập vào mắt, khoe miệng nhếch lên thành một đường cong, cứ đứng một bên như vậy nhìn bóng dáng bạn rợn!

“Nơi này nhiều dầu mỡ, ra sofa ngồi xem ti vi đi, một lúc nữa là có cơm ăn rồi! Ngoan a!” Tô Minh Hiền giống như cảm nhận được, quay đầu đã nhìn thấy em gái của mình đứng một bên mỉm cười nhìn mình, dừng động tác rang thức ăn trong tay lại, đi tới trước mặt vuốt mái tóc cô, nhẹ nói!

“Có anh trai thật tốt!” Tô Úy đang tay ôm lấy người cao hơn cô cả một cái đầu, trong miệng cảm thán! Tô Minh Hiền đưa tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi, về mặt ôn nhu đến dị thường. Mọi người đều nghĩ Tô Minh Hiền là người lịch sự nho nhã, lễ phép hào phóng, nhưng lại không biết dưới vẻ bề ngoài ngụy trang kia kì thực anh chính là của một cồi, người đứng đầu tổ chức “Ám Nguyệt” lạnh khốc, vô tình! Duy chỉ có anh rất cưng chiều người em gái này, chỉ có trước mặt cô mới có thể bỏ tất cả lớp ngụy trang gài tạo xuống mà cười dịu dàng.

Trên bàn ăn, hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm.

“Trình độ nấu ăn của càng ngày càng cao, cũng gần bằng trù nghệ của đầu bếp ở khách sạn năm sao rồi đấy! Chị dâu thật hạnh phúc, có thể thường xuyên ăn nhiều món ngon như vậy! Ha ha.... To Úy vừa ăn vờ liên mồm nói chuyện. Ánh mắt Tô Minh Hiền thoáng tối sầm, nhưng nhìn tướng ăn của cô thì cười nhẹ, cũng đã lớn thế này rồi còn trẻ con như vậy!

“Có phải đợt trước công ty anh tham gia đấu thầu một dự án khai phá công viên của công ty EVEN phải không, sao lại không lấy được? Em nghe nói có một công ty nhỏ, không chút tên tuổi giành được thiết kế này! Mau nói cho em nghe đi, em chỉ muốn anh thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em thôi mà! Là công ty thế nào mà có thể đánh bại tướng quân bách chiến bách thắng của chúng ta đây?” Tô Úy không chút để ý hỏi.

“Em phải biết tâm trạng của anh trai em đang rất xấu chứ? Sao còn nói đến chuyện này?” Tô Minh Hiền giả bộ đau lòng, tức giận nói qua.

Tô Úy nhìn anh trai của mình đang giả vờ đau lòng, tròn trố mắt, lại còn giả bộ. Đối với anh trai của mình, sao cô còn không hiểu, muốn anh ấy bởi vì chuyện này chỉ có thể khỏi gọn trong một chữ: khó! Hai chữ: rất khó! Ba chữ: Vô cùng khó! Tô Úy đặt bát ăn cơm trong tay xuống bàn, đứng dậy giống như đang xoa đầu một con chó nhỏ, âm thanh dịu dàng nói: “Ngoan a! Không khóc nhé, để em mua kẹo cho anh ăn!”

Nghe cô nói vậy, khoe miệng Tô Minh Hiền gật gật, cô dám coi anh như đứa trẻ mà trêu chọc!

“Sao em dám coi anh là đứa trẻ mà dụ dỗ?” Anh nhún nhún mày hỏi em gái đang chạy vội về chỗ của mình.

“Anh làm như mình không phải là đứa trẻ í!” Nói xong liền quay lại vấn đề chính: “Như vậy đi! Tí nữa ăn cơm xong chúng ta đi ra ngoài dạo phố một chút đi! Thành phố A ban đêm rất đẹp đấy!” Tô Úy đề nghị.

“Được!”

Trong khi Tô Úy dọn dẹp, Tô Minh Hiền cầm hành lý của mình lên một căn phòng khác trên tầng 2, đến khi đi xuống thì anh đã thay sang một bộ quần áo màu trắng thoai mái!

Tô Úy cũng đi lên nhà thay bộ quần áo công sở đang mặc trên người ra: “Được rồi, chúng ta đi thôi!” Tô Minh Hiền đang ngồi trên ghế salon lười biếng lật giờ mấy tờ báo, nghe thấy âm thanh liền ngẩng đầu lên, thấy em gái mình mặc đi một đôi giày vải trắng, áo khoác ngaoi màu đen phủ ngoài chiếc áo phông trắng thoai mái, mái tóc thẳng được thả buông xõa tùy ý trên vai, khuôn mặt tinh xảo mang theo nụ cười nhàn nhạt chậm rãi đi xuống! Tô Úy trong bộ dạng này nhìn còn trẻ hơn tuổi thật của cô mấy tuổi, cũng so với bình thường xinh đẹp và dễ thương hơn đến mấy phần!

“Ừm! Đi thôi!” Lấy lại tinh thần, Tô Minh Hiền đứng dậy từ trên ghế salon.

Ban đêm ở trung tâm thành phố A cũng phồn hoa không khác nhiều lắm so với thủ đô, những chiếc xe nối đuôi nhau đi lại không dứt trên đường phố rộng lớn, khắp nơi đều là nhà cao tầng với những chùm đèn nê-ông lấp lánh, phía trên cao TV đang chiếu các đoạn băng quảng cáo! Sau một ngày làm việc bận rộn, mọi người giờ này phần lớn đều ra đường để hưởng thụ, xa hoa trụy lạc trong các quán bar lớn trong thành phố.

Lãi xe đến bãi đỗ xe ngầm, Tô Úy kéo cánh tay anh trai đi ngắm cảnh khắp các ngã đường cho đến chợ đêm, có thể do trời đã vào thu nên hơi lạnh, cô núp trong khuỷu tay Tô Minh Hiền, từ xa nhìn lại giống một đôi tình nhân đang tình tứ đi trên đường.

“Chúng ta vào đây xem một chút đi!” Tô Úy chỉ một cửa hàng bán trang sức, nói với anh xong liền lôi anh vào. Từ xưa đến nay, phụ nữ đều thích dạo phố, mà Tô Úy cũng không ngoại lệ.

“Anh xem cái này này, thật đẹp!”

“A anh xem cái này xem, cũng không tồi!”

“Anh, em muốn lấy cái này!”

.....

Cứ như vậy, chờ đến lúc đi ra, trong tay Tô Minh Hiền toàn túi là túi. Nhìn bộ dạng hưng phấn của cô, theo thói quen anh nhẹ vuốt tóc cô, Tô Úy ngẩng đầu lên mỉm cười nhìn anh, lấy tay sửa lại phần tóc bị anh làm rối. Thật ra Tô Minh Hiền cũng giống như nhiều người đàn ông khác, không thích đi dạo phố cùng hũ nữ, ngay cả vợ của anh, anh cũng chưa bao giờ theo cô ấy đi dạo phố, nhưng là em gái nhà mình, nhưng cũng có lúc anh cảm thấy hết cách với cô.....Ai bảo Tô Úy lại là em gái cưng chiều của anh đây> Anh nguyện ý yêu thương cô! Nếu có thể anh cũng nguyện cả đời cưng chiều cô!

Tô Úy liếc nhìn đồng hồ trên tay thì đã hơn 10h, liền nói với anh: “Chúng ta về thôi, em cũng mệt rồi!”

“Được, chúng ta đi về! Em đợi anh ở đây, để anh đi lấy xe!” Đợi đến khi Tô Úy gật đầu, Tô MINH Hiền liền cầm mấy túi đi về phía bãi đỗ xe ngầm! Tô Úy đứng bên đường, lơ đãng ngắm cảnh, phát hiện đang có khoogn ít người nhìn mình, chân mày khẽ cau lại, cúi thấp đầu xuống!

Trên thực tế, Tô Úy cũng không thích đi mấy buổi dạ vũ, hay là bữa tiệc kiều xã giao, bởi cô không thích mình trở thành tiêu điểm, trước kia cũng đều cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình, tránh xuất hiện ở nhiều nơi, bởi vì cô ghét bị người khác nhìn chằm chằm, những ánh mắt ấy làm cô rất khó chịu! Đặc biệt, ở công ty quảng cáo Khải Phong ba năm nay, rõ ràng là không thích mấy kiểu xa giao đó, nhưng lại không thể không xuất hiện! Nhưng khi đó đều có suy nghĩ, làm một chút chuyện mình không thích, nếu như anh ta vui vẻ, cô cũng cảm thấy rất vui vẻ, cho nên cũng cố ép mình làm! Vẫn cho là anh ta nhất định sẽ cảm động, nhưng không hề có, anh ta còn.....

Có lẽ từ đầu đến cuối đều là cô tự mình đa tình!

Chiếc xe dừng lại bên cạnh cắt đứt mạch suy nghĩ của cô!

“Các cậu thấy không? Người vừa rời hình như là thư kí Tô! Nhưng người đàn ông ở bên cạnh cô ấy là ai vậy?” Mấy người bọn Hạ Nam vừa bước ra từ trong khách sạn liền thu hút không ít ánh nhìn của người đi đường, mà bọn họ dường như đã trở thành thói quen, không để ý chút nào, đi thẳng đến bãi đỗ xe! Tần Kiệt chỉ về một hướng, nói lại với ba người. Mà ba người kia cũng nhanh chóng quay người lại, nhưng chỉ nhìn thấy đuôi xe đã đi xa!

Thật hay giả vậy?” Tần Kiệt đưa mắt nhìn Hạ Nam, thấy vẻ mặt anh vẫn bình thường liền quay sang hỏi Tần Kiệt.

“Thật! Mặc dù không giống so với bình thường, nhưng chắc chắn không sai!” Tần Kiệt nói xong, nhìn về phía lão đại của mình, mặc dù vẻ mặt không có gì khác thường nhưng sự lạnh lùng càng ngày càng dâng cao, cặp mắt thể hiện sự tức giận đến kinh người, cho nên lại ở phía sau thêm một câu: “Có thể tớ nhìn nhầm thôi!”

Hạ Nam chỉ hwof hững liếc bọn họ, liền dẫn đầu đi về phía bãi đỗ xe! Trogn lòng nghĩ: chẳng lẽ cô xin nghỉ hai ngày vì người đàn ông kia? Hắn là ai?

“Hai cậu tự cầu phúc cho mình đi!” Hoa Vi Thần lắc đầu nói với hai người kia xong, cũng đi theo Hạ Nam. Biết rõ là lão đại thích Tô Úy còn nói như vậy. Đây không phải muốn chết sao? Chẳng lẽ không biết lão đại mình am hiểu nhất là tính sổ sau sao? Đúng là ngu dốt!

Mà Tần Kiệt và Lạc Phàm sau khi nghe Hoa Vi Thần nói xong, liếc nhìn nhau, đồng loạt cảm thán, ngay sau đó liền chạy theo! Tội nay với bọn họ mà nói nhất định là một đêm mất ngủ!

Mà đôi lại bên Tô Úy, vừa về phòng rửa mặt xong liền đi ngủ, dù sao ngày mai bọn họ cũng phải về Bắc Kinh sớm!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Tha thứ

Sân bay thành phố A.

Sáng sớm, Tô Úy và Tô Minh Hiền xuất hiện trong phòng chờ của sân bay. Ngồi trên ghế chờ, Tô Minh Hiền mặc một bộ quần áo đen thoải mái cùng với Tô Úy mặc chiếc váy lụa dài màu vàng ngồi song song, chiếc kính râm thật to che kín suy nghĩ trong đáy mắt bọn họ.

Bởi vì thời gian còn sớm, nên sân bay cũng không có nhiều hành khách, thỉnh thoảng mới có một vài người đi qua, nhưng lúc nhìn thấy hai người bọn họ không khỏi dừng lại nhìn một lúc! Dù sao trai đẹp cũng mỹ nữ vô luận là ở đâu cũng rất thu hút ánh mắt người khác!

Tô Úy chỉ ngồi lẳng lặng, nhưng chỉ chính cô biết được mình đang khẩn trương đến cỡ nào, gương mặt căng thẳng, cắn nhẹ môi dưới, đôi tay nắm thật chặt, đã bao lâu không có về nhà, không biết đến khi mình về, nhìn thấy cha mẹ cô sẽ cảm thấy thế nào? Tô Minh Hiền nhìn thấu tâm trạng của em gái, đưa tay nắm lấy tay của cô, dịu dàng nói: “Không phải sợ, đã có anh ở đây!”

“Vâng!” Tô Úy nhẹ nhàng lên tiếng, cố gắng để cho mình tỉnh táo lại!

Lúc này âm thanh báo chuyến bay đến vang lên, Tô Úy nhìn anh một cái, đứng dậy kéo hành lý hướng đến cửa máy bay.

Đúng vào lúc này, cách đó không xa Diệp Phong đang ra khỏi cửa giống như cảm thấy cái gì, dừng bước quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng một nam một nữ đang mất dần ở cửa máy bay. Là cô sao? Có lẽ là vậy! Dù sao cô sống bên cạnh mình 3 năm, bóng dáng của cô anh ta cũng sẽ nhớ không sai! Có lẽ chính anh ta cũng không phát hiện ra trên mặt mình đang xuất hiện một nụ cười rất nhạt nhòa!

Thấy Diệp Phong dừng bước quay đầu lại, trợ lý đi đằng sau cũng quay đầu nhìn một chút, chỉ nhìn thấy bóng dáng một nam một nữ bước lên máy bay, nhìn về mặt lạnh lùng thường ngày của lão đại mình bây giờ lại xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, rất quý dị!

Lấy lại tinh thần Diệp Phong sải bước ra ngoài, trợ lý theo sau đi đến một chiếc Bentley, trợ lý giúp Diệp Phong mở cửa xe, chờ anh ta ngồi lên xe, mình thì ngồi lên tay lái phụ. Mấy phút sau, chiếc xe biến mất ở sân bay.

Ngồi ở ghế sau, Diệp Phong dựa vào ghế dựa mềm mại, mắt nhắm lại, nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, gương mặt tuấn tú lúc trước tràn đầy mệt mỏi bây giờ lại rất tỉnh táo, trong đầu lại thoáng hiện lên bóng lưng vừa nhìn thấy!

Sân bay thủ đô!

“Thiếu gai, tiểu thư! Chúng tôi đến đón hai người đây! Lão gia và phu nhân đang đợi ở nhà!”. Mới vừa xuống máy bay ra đến đại sảnh sân bay, một đám nam nhân mặc tây trang màu đen liền xuất hiện trước mặt bọn họ, nam nhân dẫn đầu cung kính nói xong, liền ra hiệu cho hai người sau lưng tiến đến nhận lấy hành lý của hai người.

Đoàn người cứ như vậy đi ra khỏi đại sảnh thu hút không ít chú ý của mọi người, nhất là một nam một nữ đi trước, người đàn ông mặc một bộ quần áo màu đen thoải mái, gương mặt tuấn tú bị gọng kính râm che hết chỉ có thể nhìn thấy anh khẽ nâng khóe miệng, cho dù như vậy nhưng cũng khiến người ta cảm thấy phong thái lịch sự cùng nho nhã của anh, người con gái kia thì mặc một bộ váy lụa màu vàng, trên mặt đeo một gọng kính màu trà, chậm rãi đi đến, không khó để nhận ra một loại khí chất cao quý cùng ưu nhã toát ra từ trên người cô, hai người như vậy xuất hiện ở đâu cũng khiến người ta không thể coi thường.

Hơn nửa tiếng sau, mấy chiếc xe thể thao tính năng thật tốt chậm rãi dừng lại ở cửa biệt thự Uyển Đình nổi danh ở thủ đô. Tô Úy đi sau lưng anh trai chậm rãi bước vào trong, lúc này trong lòng cô cảm xúc ngổn ngang, vừa kích động, vừa khẩn trương, lại cảm thấy có chút mâu thuẫn, tóm lại đây là cảm xúc không nói nên lời, cẩn thận chặt môi, lòng bàn tay bởi vì khẩn trương mà thấm ướt mồ hôi, hai tròng mắt dưới lớp kính cũng thấm ướt.

Mở cửa đi vào, đến chỗ đổi giày trước cửa, bỏ mất kính ra, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy anh nết trần an của anh trai, dùng khẩu hình nói: không cần sợ, có anh ở đây! Sau đó liền dắt cô vào phòng khách, trong phòng khách mọi người nhìn thấy bóng dáng của cô và anh giống như bị định chú đứng yên lẳng lặng nhìn bọn họ! Mỗi người một vẻ mặt khác nhau!

“Úy Úy cùng Minh Hiền đã về, nhanh lên qua đây ngồi đi, có mệt không?” Thẩm Khiết nhìn hai người nói qua, giơ tay về phía Tô Úy ý bảo cô ngồi xuống cạnh mình! Đây chính là con gái ba năm không có về nhà của mình, nhìn giống như đã gãy đi. Có cảm giác con gái của mình không còn như trước nữa, cụ thể không giống ở đâu bà cũng không thể nói rõ!

Tô Úy bị đủ loại ánh mắt nhìn chằm chằm, chỉ là hướng mọi người khẽ gật đầu chào hỏi! Sau đó liếc mắt nhìn anh trai, sau đó đến chỗ mẹ đã giữ cho mình! Cô biết, trong khách này ngoại trừ ba mẹ, còn lại là họ hàng của mình, nhưng có lẽ vì từ trước đã ít tiếp xúc nên cô nhìn họ giống như xa lạ, không có cảm giác gì quá lớn, cho nên không thể trách cô lại lạnh nhạt như vậy!

Tô Minh Hiền sau khi chào hỏi mọi người xong mới ngồi trên ghế salon, không biết là cô tình hay vô ý, anh ngồi xuống đối diện với Tô Úy, thấy cô khẩn trương thì dùng ánh mắt để trấn an cô.

“Ba mẹ, thật xin lỗi!...” Tô Úy còn chưa nói xong, liền bị âm thanh diu diu của Thẩm Khiết cắt đứt: “Các con vừa mới về, cũng đã mệt mỏi, chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó đi nghỉ ngơi! Được không?”

Cứ như vậy một phòng người, ngồi trên bàn dài ăn cơm! Có lẽ là hào môn có nhiều quy củ lễ phép, trên bàn ăn không có người nói chuyện, cũng chỉ an tĩnh ăn cơm! Ăn cơm trong không khí như vậy không khỏi khiến Tô Úy có chút đè nén, cô ăn một chút, liền buông chén đĩa xuống, nói với mọi người: “Con đã ăn no, mời mọi người chậm rãi dùng cơm!”

“Phòng của con đã được dọn dẹp xong, con lên nghỉ ngơi trước đi!” Thẩm Khiết ngồi bên cạnh nói dịu dàng với cô, Thật ra dù là phòng riêng của con trai hay con gái, bà đều cho người dọn dẹp hàng ngày! Đối với con trai cùng con gái, có lúc bà cũng không quản được bọn họ, hai người tự nhỏ đã rất tự lập, có rất ít chuyện bà phải để tâm, chính vì như vậy người làm mẹ như bà có cảm giác rất thất bại!

“Vâng, để con đi nghỉ trước!” Tô Úy về phòng của mình, đứng ở trước cửa kính ngạo một lúc lâu, mới lấy lại tinh thần. Căn phòng bày biện vẫn giống hệt ba năm trước, vẫn tràn ngập màu xanh.

Kéo hành lý đi vào thuận tay đóng cửa lại, mở cửa sổ ra, ánh mặt trời xuyên thẳng lên người, khẽ nâng đầu nheo mắt lại, nụ cười nhàn nhạt, ba năm, cuối cùng cũng trở về rồi!

Biệt thự Phong Nhã là một khu biệt thự nổi tiếng ở Thủ đô, nằm ở ngoại ô, cách trung tâm thành phố khá xa. Cả khu biệt thự có 33 nhà, phong cảnh tuyệt đẹp, bố cục đặc biệt, không phải là một loại hào hoa có thể hình dung. Mỗi tòa biệt thự ở đây đều lấy đặc điểm của nữ mà đặt tên. Mà tòa biệt thự này tên là Uyển đình cư, rất tình thơ ý họa! Có lẽ do cách xa thành phố ồn ào, phồn hoa mà khu này cực kỳ yên tĩnh, có một phong vị khác! Chính vì nguyên nhân này mà khiến cho vợ chồng họ Tô bỏ qua trung tâm thành phố phồn hoa mà lựa chọn nơi này!

Phong Nhã biệt thự ban đêm càng lộ ra vẻ tĩnh mịch, xa xa có thể nghe được tiếng xe ô tô đi lại trên con đường nhỏ, tiếng cây cối hai bên đường theo gió thổi, cẩn thận có thể nghe thấy tiếng lá cây rụng đưa.

Tối nay cửa thư phòng Uyển Đình Lâu đóng chặt, đèn treo trên tường theo phong cách Châu Âu cổ chiếu sáng cả căn phòng.

Trogn phòng to như vậy, Tô Chí và Thẩm Khiết ngồi trên ghế salon nhìn chằm chằm Tô Úy đứng trước mặt, cuối cùng họ cũng biết được con gái giờ đây khác trước ở chỗ nào rồi!

Nhìn khuôn mặt quen thuộc của ba năm trước đây, đó là một Tô Úy tự tin, kiêu ngạo, lạnh lùng giống như không gì có thể khiến Tô Úy để tâm đến! Mà ba năm sau, sự ngây thơ trên khuôn mặt đã biến mất mà thay vào đó là nụ cười nhàn nhạt, dù thế nào vẫn không che đi được sự ưu thương cùng đau khổ trên người cô!

Nếu như ba năm trước đây bọn họ không thích thấy một Tô Úy cuồng ngạo như thế nhưng hiện tại bọn họ tình nguyện thà rằng Tô Úy trở về như trước kia còn hơn là nhìn thấy cô đau khổ như bây giờ.

“Ba mẹ, thật xin lỗi! Đã để hai người lo lắng lâu như vậy!” Tô Úy sau khi bị hai người xem xét kỹ một lượt mới mở miệng nói, trong giọng nói tràn đầy áy náy, dù sao ba năm nay là cô bất hiếu, vứt bỏ trách nhiệm tình thân, rời xa quê hương, chỉ vì thứ tình yêu hư vô phù phiếm.

“Trở lại là tốt rồi! Đến đây ngồi cạnh mẹ, để mẹ xem kỹ con một chút!” Thẩm Khiết trong cõi lòng tràn đầy áy náy, dịu dàng nói.

“Vậy hai người tha thứ cho con?” Tô Úy ngẩng đầu, không động một bước, chỉ có chấp muốn một đáp án chính xác.

“Ừm! Tha thứ cho con!” Thẩm Khiết nhìn về mặt cổ chấp của con gái, có chút bất đắc dĩ!

“Thật nha! Con biết mẹ là tốt nhất!” Nói xong nhảy lên ôm chặt lấy Thẩm Khiết, giọng nói cũng có chút nũng nịu.

Đối với hành động này của cô, Thẩm Khiết có chút kinh ngạc, dù sao từ nhỏ nuôi nấng con gái nhưng chưa bao giờ cô làm nũng với bà, điều này làm cho bà tiếc nuối từ rất lâu rồi! Vậy mà bây giờ Tô Úy...?

Đic nhiên Tô Úy không quên ba của mình, nhìn người đàn ông còn không tự nhiên bên cạnh. Cô liếc Tô Chí một cái, về mặt uất ức nói qua: “Chẳng lẽ ba còn chưa tha thứ cho con sao? Ba còn không thêm để ý đến con! Ô ô...”

“Con có gì à?” Thẩm Khiết nhìn con gái nhà mình che mặt nhỏ giọng nghẹn ngào, trong lòng lại càng cảm thấy thương cô hơn, hung hăng nhìn Tô Chí ngồi bên cạnh, dùng ánh mắt nói cho ông biết, dám để cho con gái bọn họ đau lòng, có muốn sống nữa không?

“Không có gì! Không có gì! Ba sao dám không tha thứ cho con gái bảo bối của chúng ta chứ, ba là quá kích động thôi! Khuya lắm rồi, con nên về ngủ thôi, chúng ta cũng đi ngủ đi!” Nói xong, không cho vợ mình có chút cơ hội nào, ôm bà hướng cửa đi tới, trước khi đi còn không quên để lại cho cô ánh mắt cảnh cáo!

Nhìn ánh mắt cảnh cáo của ba, cô khiêu khích nhún mày, nói một câu: “Ba mẹ ngủ ngon!” Cũng biết mẹ chính là khắc tinh của ba! Ha ha, đợi đến khi bọn họ đã đi khuất, cô cũng tắt điện đóng cửa thư phòng chậm rãi về phòng mình!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Nói dối

Trong Uyển đình cư, một bóng dáng xinh đẹp đang đứng nơi đó, nhìn chăm chú những bông hoa đang nở rộ, cười đến xinh đẹp.

Lúc này trên ban công tầng hai.

Một bóng người cao lớn thon dài đứng dựa vào bên tường, đôi mắt hẹp dài khóa chặt vào bóng hình xinh đẹp trong hoa viên, khóe miệng nhếch lên một đường còn đẹp đẽ, ánh mặt trời chiếu xiên lên người khiến khuôn mặt kia làm người ta phải say mê.

Trên người anh ta lúc này không còn cái cảm giác lạnh lùng xa cách, nếu có thì chỉ là sự dịu dàng nhân nhật và ánh mắt cưng chiều! Nếu như nói mỗi người đều có một tầng mặt nạ, vậy thì mặt nạ của anh chính là sự nho nhã, khiêm tốn và lễ phép, chính vì vậy làm cho người ta cảm thấy anh quá xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Quyển 1 - Chương 28: Đến thành phố C (1)

Mà bên kia, Hạ Nam vừa mới rời đi lập tức lái xe thẳng đến công ty! Trên đường đi anh đã gọi điện cho Văn Viễn, để cho cậu ta tới mở cửa phòng an ninh của tập đoàn, anh muốn xem một chút có phải lời của cô có đúng là sự thật? Phòng an ninh của tập đoàn hạ thị là cửa điện tử bảo hiểm cao cấp, cần thẻ để ra vào, lại cần mặt mã, mà thẻ ra vào tổng cộng chỉ có 3 cái, nhân viên trong phòng giám sát một cái, Văn Viễn một cái, còn lại là của Hạ Nam! Nhưng thẻ ra vào của anh để ở nhà, mà nhà anh lại quá xa công ty, mà Văn Viễn lại ở gần cho nên gọi cậu ta mang tới!

Mười lăm phút sau, Hách Văn Viễn vội vã cầm thẻ ra vào đến, nhìn Tổng giám đốc cầm thẻ ra vào mở cửa phòng giám sát, anh cũng bởi vì tò mò mà đi vào theo!

Mấy phút sau, quan sát hình ảnh được ghi lại, trong lòng anh thoáng qua đã hiểu! Thì ra là như vậy, chứng chỉ có vị Tô tiểu thư này mới có thể làm Tổng giám đốc có những hành động khác thường như vậy!

“Tổng giám đốc, nếu không còn chuyện gì, tôi xin phép đi trước!” Tô mò cũng đã tò mò xong, cũng nên tránh đi thôi!

“Ừm!” Hạ Nam đáp một tiếng, tầm mắt vẫn đang chăm chú quan sát hình ảnh trên ti vi, người đó nếu không phải là Tô Úy thì còn có thể là ai? Khuôn mặt tinh xảo đeo một cặp kính thật lớn, áo khoác màu vàng nhạt, cùng màu là đôi giày cao gót, một dáng người hoàn mỹ uyển chuyển!

Cuối cùng nguyên nhân là gì, khiến em phải nói dối đây? Thật là tôi có chút tò mò.

Sáng ngày thứ hai.

Tô Úy đi tới công ty, cũng như thường ngày, sau khi chỉnh lí tài liệu xong, đem tài liệu hôm nay cùng lịch trình đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của Tổng giám đốc, khi thời gian đến, lập tức vọt đi lấy một ly Maxwell đặt trên bàn làm việc.

“Chào buổi sáng, Tổng giám đốc!” Nhìn Hạ Nam đứng ở cửa, Tô Úy có chút chột dạ cúi đầu, lè lưỡi một cái.

“Chào buổi sáng, Tô thư kí!” Hạ Nam nhìn Tô Úy đang cúi đầu trước mặt, không nhìn được cười cười.

“cái đó, Tổng giám đốc, nếu không còn chuyện gì tôi ra ngoài trước!!” Nói xong đang muốn ra khỏi phòng làm việc, lại bị Hạ Nam kéo lấy cánh tay, quay người lại liền bị anh ta ôm vào trong ngực, dùng sức giãy giụa lại càng bị ôm chặt hơn!

Cô ngẩng đầu lên, liền chạm vào đôi mắt đen thâm thúy, lời đang nói bỗng dừng như bị chặn lại nhìn chằm chằm vào nơi đó! Thật ra không thể phủ nhận, mộ lần tiếp xúc ở một khoảng cách gần như vậy, lần nào cũng khiến cô cảm thấy mắt hồn lóang lóang!

Rốt cuộc trở về với suy nghĩ của mình, mở miệng: “Tổng giám đốc, còn có chuyện gì sao?”

“Hôm nay làm xong hết công việc, ngày mai đi đến thành phố C công tác với tôi một tuần!” Nói xong câu đó, Hạ Nam hạ tầm mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khấn trương của cô, rốt cuộc thờ dài một hơi.

“Được, tôi biết rồi! Vậy tôi ra ngoài trước!” Nói xong, liền tránh ra khỏi lồng ngực của anh ta, lại bị anh ôm lấy, có thể ngửi thấy mùi hương nam tính mang theo mùi thuốc lá nhân nhật!

“Lúc đi ra, gọi Văn Viễn vào đây, thuận tiện đưa luôn thẻ căn cước của em cho cậu ta!”

“Được!” Nói xong liền rời khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Mấy phút sau, hách Văn Viễn liền xuất hiện ở văn phòng.

“Tổng giám đốc, thư kí đã đưa thẻ căn cước cho tôi, còn anh tìm tôi có chuyện...” Hách Văn Viễn nhìn tấm thẻ của cô trong tay có chút nghi ngờ hỏi.

“Văn Viễn, lấy thẻ căn cước của tôi cùng thư kí Tô đi đặt hai vé máy bay đến thành phố C vào ngày mai!” Hạ Nam với anh ta, giọng nói lạnh nhạt.

“Cả anh và thư kí Tô đều đi sao?” Nghe được lời nói của Hạ Nam, liền ngạc nhiên. Bây giờ đi thành phố C thật ra cũng không phải là ý tưởng tốt, dù sao đó không phải là nơi an toàn, nếu như xảy ra chuyện gì bất trắc, chắc chắn không thể chịu nổi! Nhưng anh ta biết Tổng giám đốc của mình nói một không nói hai, không thể làm gì khác hơn trong lòng đang tính toán có nên để mấy người âm thầm đi theo hay không, để tránh có chuyện ngoài ý muốn xảy ra!

“Ừm, có lẽ chúng tôi sẽ ở bên đó khoảng một tuần, tại biệt thự Lâm Hải, cho người quét dọn một chút đi!” Thật ra anh cũng nhìn ra, Văn Viễn đang lo lắng cho mình, âm thanh cũng tự nhiên nhẹ đi: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì!” Cuối cùng vẫn nói thêm câu này!

Thật ra lần này đi là muốn xem Tổng giám đốc công ty EVEN, thuận tiện tìm hiểu một chút về tiến độ công trình chủ đề cồn viên! Còn có một nguyên nhân nữa, chính là anh muốn ở cùng Tô Úy một thời gian! Hôm qua anh đã suy tính rất lâu, cuối cùng ra một kết luận là, anh muốn kết hôn, Tô Úy chính là lựa chọn số một, dù sao anh cũng không ghét cô.....Hơn nữa, anh phát hiện thỉnh thoảng trên chộc cô rất thú vị! (Nhưng hình như từ đầu đến cuối anh cũng không cần nhắc xem ý của Tô Úy thế nào!)

“Còn có sau đó thông báo cho các trưởng phòng đến phòng họp, tôi muốn giao phó công việc mấy ngày nay, trong lúc tôi không có ở đây chuyện của công ty đều do Phó tổng giám đốc phụ trách!”

Mà Tô Úy ở phòng làm việc của mình còn không biết cô trong lúc vô hình đã rơi vào kế hoạch của người lhacs!

Sân bay thành phố C.

Hạ Nam và Tô Úy đi ra ngoài, lập tức thu hút cô số anh mắt của người đi đường. Chỉ thấy Hạ Nam mặc một chiếc áo gió màu đen, trên khuôn mặt là những đường cong lạnh lùng hoàn mỹ, cặp mắt sáng ngời có hồn, đen như mực thâm thúy, dường như muốn đem người khác hút vào! Tô Úy bên người anh, mái tóc xõa thẳng trên vai, bộ quần áo ka ki bao quanh vóc người nhỏ nhắn, đeo đôi giày cao gót cao hơn 10 phân càng khiến cô thêm phần yêu nị! Mà hai người đi cùng nhau tạo nên một phong cảnh đẹp đến mức không ai muốn rời mắt khỏi!

Cho nên, một đám vệ sĩ áo đen dễ dàng tìm đến người muốn tìm!

“Nam thiếu, chúng tôi được cử đến để đón cậu!” Chỉ thấy một nhóm vệ sĩ mặc áp đen xuất hiện trước mặt bọn họ, người dẫn đầu cung kính nói với người đàn ông trước mặt, sau đó để hai người vệ sĩ tiến đến cầm hành lí của bọn họ.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Đến biệt thự Lâm Hải, mấy người vệ sĩ mang hành lý của bọn họ để lên gian phòng của mỗi người, nói với Hạ Nam mấy câu sau đó mới rời khỏi!

Hạ Nam bảo hôm nay không có công việc, bảo cô nghỉ ngơi thật tốt!

Thay bộ quần áo ở nhà vào, Tô Úy ngồi trên chiếc ghế mây ngoài ban công, nhìn mấy căn biệt thự gần bờ biển Lâm Lập, trong nháy mắt tâm chợt bình tĩnh lại! Nhìn mặt biển cách đó không xa, nước biển xanh biếc tĩnh thoảng vỗ vào bờ cát phát ra âm thanh “bành bạch”, bầu trời là một màu xanh thiên thanh, mây trắng mềm mại, ánh mắt xuyên qua tầng mây mỏng manh mà chiếu xuống mặt biển, để lại trên mặt biển là một tầng ánh sáng màu vàng nhạt.

Bốn bề đều là biển, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót, có vẻ cực kỳ du dương!

Bị âm thanh rột rột trong bụng kéo suy nghĩ trở lại, nghĩ một chút rồi xoay người đi xuống tầng dưới, cô nghĩ trong phòng bếp đã có sẵn nguyên liệu! Lúc đến đây hình như không có người giúp việc, cho nên chỉ có thể tự mình làm thôi!

Đợi đến khi cô xuống đến phòng bếp, cô chợt dừng bước! Bởi vì một người đàn ông mặc bộ quần áo ở nhà đang ở trong đó rửa rau, thái thức ăn, động tác nhanh nhẹn! Cho dù là làm những việc này, cũng không tổn hại chút nào đến hình tượng của anh, hơn nữa trên người còn tản ra một loại phong cách tùy ý!

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

“Em nghỉ ngơi đi, khi nào làm xong tôi sẽ gọi em! Nếu đói bụng, trong tủ lạnh có một ít đồ ăn vặt mà con gái thường thích!” Hạ Nam quay đầu lại nhìn thấy cô đang đứng ở cửa phòng bếp, dịu dàng nói qua.

Tô Úy nghe xong chỉ đành gật đầu một cái, yên lặng đi đến mở cửa tủ lạnh, nhìn đồ ăn vặt bên trong, cô cầm một gói khoai tây chiên cà chua xoay người đi đến ghế salon ngoài phòng khách, ngồi xuống ghế, cô mở TV LCD cực lớn trước mặt, nhìn chăm chú chương trình đang chiếu, vẫn không quên ăn khoai tây chiên, có lúc cũng không chú ý mà nhìn đến cửa phòng bếp! Trong lòng cũng tràn ra một loại cảm giác hạnh phúc cùng yên tâm!

Trừ anh trai ra, đây là người đàn ông đầu tiên nấu cơm cho cô, nói trong lòng không cảm thấy cảm động là nói dối! Người ta không phải nói người nam nhân có thể vì mình nấu cơm, chính là yêu thương mình, sủng ái mình hay sao?

Mà anh ta cũng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 29: Đến thành phố C (2)

Tô Úy không thể không nói, Hạ Nam làm đồ ăn đúng tiêu chuẩn của đầu bếp nhà hàng năm sao, so với anh trai nhà mình tuyệt đối không kém cạnh, sắc hương toàn vẹn, làm cho người ta càng muốn ăn nhiều hơn, mà cô cũng coi như là thùng gạo đi, không nhịn được mà xin thêm một bát cơm, khiến cho dạ dày của cô nhảy lên náo loạn, không thể làm gì khác hơn đành uống 2 viên thuốc dạ dày trước khi đi ngủ!

Mà đối thành Hạ Nam bên kia, vẫn đang ở trong thư phòng dùng máy tính xử lý tài liệu quan trọng Văn Viễn chuyển tới, đợi xử lý xong rồi, mới phát hiện ra trời đã xám xịt, một ngày cũng đã sắp kết thúc, liếc nhìn đồng hồ đeo trên tay thì đã hơn 5h! Nhớ tới khuôn mặt nhỏ bé hưng phấn vui vẻ lúc ăn cơm trưa của Tô Úy, còn không ngừng nói đồ ăn của anh làm đạt tiêu chuẩn nhà hàng năm sao, khỏe miệng không tự giác mà nhếch lên!

Trên người anh lúc này không còn sự lạnh lùng cùng hơi thở lạnh lẽo, khuôn mặt tuấn tú trở nên nhu hòa, đôi mắt đen nhánh mang theo tia sáng ấm áp, ngay cả quanh thân cũng tỏa ra sự ấm áp.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Anh đứng dậy đi xuống dưới nhà, đi ngang qua phòng Tô Úy thì nghe được một âm thanh thì thầm rất nhỏ, nhưng đối với người trải qua huấn luyện đặc thù như Hạ Nam mà nói, cho dù đóng cửa lại, âm thanh cho dù có nhỏ hơn anh cũng có thể nghe thấy.

Anh không chút suy nghĩ, liền đi tới đẩy cửa đi vào bên trong. Bên trong không bật đèn bên ngoài ánh sáng vẫn chưa hoàn toàn biến mất vẫn chiếu đến, chiếu lên tiểu nhân nhi đang nằm cong người trên giường lớn!

Chân thon dài đi mấy bước là đến giường, nhìn trên trán trắng nõn của Tô Úy rịn ra mấy giọt mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn dù đang ngủ cũng tràn đầy sự bất an, rối rắm, giữa hai chân mày nhăn lại hiện rõ sự ưu thương, tay không tự giác mà vuốt nhẹ khuôn mặt kia! Cuối cùng là nguyên nhân gì mà có thể khiến cô có cảm giác không an toàn? Chẳng lẽ bởi vì người đàn ông kia? Là Diệp Phong?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của anh âm trầm đi mấy phân, ngực giống như bị nghẹn lại cảm thấy cực kỳ khó chịu cùng phiền não.

“Không cần.... không cần....A.....” Mới vừa hồi hồn lại chỉ thấy Tô Úy miệng đứ quăng nói nhỏ, tay không ngừng quơ quàng, thái độ khác thường vừa hoảng sợ vừa luống cuống.

Hạ Nam nhìn thấy cô như vậy, tâm trở nên co rút đau đớn, ngồi xuống trước giường ôm trọn thật chặt thân thể của cô, trong miệng không ngừng an ủi:

“Ngoan, không sao!”

Thật lâu sau, Tô Úy dần dần bình tĩnh lại, khuôn mặt nhỏ bé dần trở nên nhu hòa, thân thể hướng đến nguồn nhiệt dịch đến, đôi tay nhỏ bé ôm chặt lấy anh.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Hạ Nam nhìn động tác của người phụ nữ trước mặt, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ dịu dàng cũng cung chiều trên mặt thể hiện rõ!

Nhưng mà nghĩ đến một vấn đề khác anh lại nhủ nhủ mầy, nếu như hôm nay không phải mình mà là một người đàn ông khác, cô không phải cũng sẽ ôm người đàn ông kia như vậy?

Đáng chết!

Nhìn cô bởi vì ôm lấy anh mà cánh tay trắng nõn mềm mại như em bé phơi bày ra bên ngoài, anh nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay nhỏ bé kia bỏ vào trong chăn, đang chuẩn bị đứng dậy, phát hiện đôi tay của cô lại bỏ tới.

Nếu không phải tiểu nữ nhân trước mặt hít thở vẫn đều đặn, mắt nhắm chặt lại, anh cũng muốn hoài nghi cô đang cố ý!

Híp cặp mắt u ám thâm thúy, con ngươi chột lóe lên tia giao hoạt, khóe miệng mỉm cười, gương mặt góc cạnh tuấn tú càng thể hiện rõ về yêu nghiệt! Cởi giày ra, vén chăn lên, nằm xuống bên cạnh người cô, một tay nhẹ nhàng ôm lấy eo của cô, động tác lưu loát! Mà một loạt động tác vẫn không làm cô gái nhỏ kia thức giấc, cô chỉ giật mình, sau đó đôi tay lại ôm chặt lấy nguồn nhiệt trước mặt mình!

Mà thân thể Hạ Nam bên kia, xuyên qua ánh sáng heo hắt nhìn khuôn mặt của cô, một tay lướt nhẹ qua hàng lông mi nhỏ thật dài, đôi môi anh đào hồng phớt, cơ hồ hoàn mỹ đến không ai có thể sánh kịp, địa điểm tình huống này đối với bất kì nam nhân nào mà nói quả thật vô cùng mỹ hoặc!

Mà anh cũng không ngoại lệ, đối với những người phụ nữ khác, anh chưa bao giờ có cảm giác này! Anh nắm thật chặt đầu gối, gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ khổ sở, cảm thấy trong thân thể trào lên một trận khô nóng, nơi nào đó rục rịch góc đầu dậy!

Vốn là muốn nhìn bộ dạng kinh hoàng, luống cuống của cô gái nhỏ trong lòng lúc tỉnh dậy, nghĩ một chút đã cảm thấy thoải mái, nhưng hiện tại là tình huống gì? Thật không biết đây là làm sao, tự mình hành hạ mình sao?

Mỹ nhân trong ngực, chỉ có thể nhìn không thể ăn!~

Mà người phụ nữ trước mặt, giống như không cảm thấy nguy cơ trước mặt, lại càng tiến gần đến chỗ tỏa ra hơi ấm, lấy một loại tư thế cực kì mập mờ nằm trong ngực Hạ Nam! Mà bây giờ đối với Hạ Nam mà nói càng thêm hành hạ, Tô Úy cuộn cong thân thể nằm nghiêng, thân thể mềm mại dán chặt vào anh đôi môi anh đào chạm vào cổ anh, hơi thở ấm áp thổi lên phía trên, khiến anh chút nữa không tự chủ được!

Anh cúi đầu thận trọng hôn mi tâm của cô, cặp mắt, gò má rồi đến đôi môi anh đào vô cùng mỹ hoặc!

Mà Tô Úy đang ở trong mộng, ngửi thấy mùi hương nam tính quen thuộc, theo bản năng mở nhẹ cánh môi, dùng đầu lưỡi liếm đôi môi mềm mại, muốn bao nhiêu mỹ hoặc thì có bấy nhiêu mỹ hoặc! Hạ Nam bá đạo dùng đầu lưỡi của nàng dây dưa, cọ sát lẫn nhau, giống như còn thiếu rất nhiều, dần dần tăng thêm động tác trong tay, cởi bỏ quần áo ở nhà của Tô Úy!

“Ừ...” Thanh âm trầm thấp của Tô Úy kéo lý trí của hạ Nam trở lại, nhìn lên cánh môi ửng đỏ của người phụ nữ trước mặt cùng bộ quần áo bị kéo đến tận ngực, ảo não rên một tiếng, rốt cuộc mình đang làm gì, lại nhiều lần vì cô mà mất khống chế!

Nhanh chóng chỉnh sửa quần áo của cô thật tốt, trước khi cô kịp mở mắt liền nghiêng người nằm xuống nhắm mắt lại, vẫn không quên đem cô gái nhỏ này đặt ngang hông mình.

“A.....” Tô Úy nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, liền xe dịch thân thể của mình, hét chói tai một tiếng.

Mà Hạ Nam lập tức “tĩnh lại”, đôi tay vurun tới đỡ cô để cô không bị ngã xuống đất! Nâng lên khóe môi, bộ mặt vô tội nhìn gương mặt như cà chua chín của cô, đôi mắt mở to kinh hoàng, phòng bị nhìn anh, đôi tay chống đỡ trước ngực hồng kéo dài khoảng cách của hai người!

“Làm sao anh có thể ở trong phòng ngủ của tôi?” Tô Úy gạt gạt đôi mi thanh tú, nhìn anh chằm chằm.

“Có phải em muốn hỏi tôi tại sao lại ở trên giường em? Thật ra thì rất đơn giản, tôi nhìn em đạp chân rơi xuống đất, chỉ là muốn đắp lại chăn cho em, ai ngờ em lại nắm chặt tay tôi không buông, bảo tôi không cần đi.....” Anh cũng không tiếp tục nói thêm, để cho cô có đủ không gian tưởng tượng! Dù sao lời nói của anh cũng nửa thật nửa giả, nói nhiều cũng chỉ khiến cô thêm hoài nghi, chỉ là nhìn người phụ nữ trước mặt này.....Chà chà! Thật là có ý tứ!

Chỉ thấy cô khẽ cúi đầu, ảo não vuốt mái tóc của mình, thì thầm cầu: “Thật là mất hết cả mặt mũi rồi!” Tại sao lại có thể như vậy, không phải là nằm mơ ư, thế nào lại thành thật rồi? Giống như nghĩ đến điều gì, cúi đầu nhìn quần áo của mình, thấy vẫn bình thường thì thở phào nhẹ nhõm! May nhờ...

Đến lúc cô ngẩng đầu lên, Hạ Nam đã đứng dậy xỏ giày của mình vào, đứng trước giường híp mắt nhìn cô! Chồng lại ánh mắt đen thâm thúy, môi anh đào khẽ mở, lúng túng không biết nên nói gì, chỉ đành mở to mắt vô tội nhìn anh!

“Mặc dù chúng ta ngủ chung giường, nhưng em yên tâm đi, tôi sẽ không cần em chịu trách nhiệm!” Hạ Nam mở miệng khẽ nói, lời nói ra quả thật không tức chết người không đền mạng đây!

“Anh...” Người đàn ông trước mặt có thể bớt vô sỉ một chút không? Coi như ngủ cùng một cái giường, hình như người chịu thiệt là cô, sao hiện tại lại giống như anh ta đang chịu thiệt vậy! Tức chết cô, người đàn ông này sao có thể...?

“Tôi đi nấu cơm trước, em nghỉ ngơi đi! Chờ một chút khi nào làm xong sẽ gọi em!” Bỏ lại những lời này, anh vui vẻ đi xuống nhà! Anh sợ nếu còn không đi nhất định sẽ bị cô ăn tươi nuốt sống mất, nhìn ánh mắt cô là cũng đủ biết...

Hạ Nam vừa mới đi ra, liền nghe thấy tiếng gầm gừ giữ! Trêu chọc tiểu nữ nhân này đúng là thú vị! ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30: Đến thành phố C (3)

Ban đêm yên tĩnh, trong biệt thự Lâm Hải đầu đầu cũng tỏa ra không khí ấm áp.

Tô Úy nhìn một bàn thức ăn đầy đủ sắc hương vị trước mặt trong nháy mắt đem toàn bộ chuyện vừa rồi ném ra đằng sau, xà vào thức ăn mà ăn như hổ đói! Mà Hạ Nam chỉ đành ngồi bên cạnh buồn bực, thì ra quả thật thức ăn có sức hút hơn anh! Thật là thất bại! Cô gái nhỏ này sau khi nhìn thấy đồ ăn lập tức quên luôn anh, anh thật lo lắng sức hút của mình đang suy giảm nghiêm trọng! Anh thật sự không đẹp trai sao? Anh cũng được tính là phiên bản hiện đại của nhân vật trong phim, đẹp trai nhà giàu, cao một mét tám lăm, có nhà có xe có sự nghiệp, tiền bạc đầy nhà, còn là hoàng tử trong lòng mọi người phụ nữ! Đây cũng không phải lỗi của anh! Nhưng nhìn đến người phụ nữ trước mặt anh không khỏi hoài nghi! (đúng là yêu bản thân quá đã =.=)

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

“Sao anh không ăn?” Khi anh còn đang cảm thấy bực bội, Tô Úy cuối cùng cũng chú ý đến anh, nhìn anh không nhúc nhích nữa, không nhìn được mở miệng hỏi.

“Em thích thì ăn nhiều một chút đi!” Nói xong dịu dàng gấp thêm thức ăn bỏ vào bát cho cô, trong giọng nói tỏa ra sự yêu chiều và dịu dàng.

“Không được! Buổi tối tôi phải ăn ít đi, không thì phát phì ra mất!” Nhớ đến buổi trưa đau bụng vì ăn quá nhiều, liền lấy cớ sợ béo để biện bạch. Dù sao cô cũng không muốn tự làm khổ mình!

Hạ Nam nghiêm túc quan sát vóc người nhỏ bé của cô, từ từ mở miệng: “Cũng đã sắp gầy như que củi, ôm rất không thoải mái!”

Nghe anh ta nói câu này, Tô Úy không có thẹn quá hóa giận, mà ngược lại có chút ngượng ngùng, gương mặt đột nhiên đỏ ửng lên, nhìn giống thiếu nữ đang thẹn thùng!

Ngày hôm sau.

Tô Úy rời giường từ rất sớm để làm điểm tâm! Nhìn hạ Nam vẫn chưa xuống, liền đi ra khỏi biệt thự! Định đi đến bờ biển cách đó không xa một chút, nhìn cảnh biển buổi sáng tâm tình thật tốt!

Vì mới sáng sớm nên bờ biển rất yên tĩnh, ngoài cô ra không còn bóng người nào!

Tô Úy chân không đi trên bờ biển, trong tay cầm đôi giày của mình, bây giờ cũng đã cuối thu rồi, chân trần đi trên cát có hơi lạnh nhưng gió biển thổi trên người rất mát mẻ khiến cả người sáng khoái!

Mặt trời dần xuất hiện từ phía xa, sương mù dần tan đi, những gợn sóng trên mặt biển nhẹ nhàng đập vào bờ, tạo nên một ca khúc mỹ diệu, truyền vào trong tai thật du dương.

Hạ Nam rời khỏi giường rửa mặt xong, xuống nhà không thấy bóng dáng của Tô Úy, cho là cô vẫn còn đang ngủ nên định làm xong bữa sáng mới đi gọi cô dậy! Đi tới phòng bếp mới phát hiện, cháo và thức ăn đã làm xong đặt trên bàn cân thần!

Chẳng lẽ cô đã dậy? Anh xoay người đi lên tầng hai, mở cửa phòng cô thì thấy chăn gối đã gấp gọn gàng, trong nhà vệ sinh cũng không thấy cô! Đứng trước cửa sổ to, đang định lấy điện thoại di động ra gọi cô thì khóe mắt phát liếc nhìn thấy một bóng dáng màu trắng xinh đẹp trên bờ biển cách đó không xa, cho dù cách xa một khoảng anh cũng có thể nhận ra, chính là cô!

Đi xuống nhà, chạy ra khỏi biệt thự, mang theo tâm tình vội vàng chạy đến chỗ cô!

Tô Úy vừa định trở về biệt thự, ước chừng giờ này anh ta cũng đã dậy! Vừa mới quay người lại, liền giật mình đứng yên ở chỗ cũ, cách đó mấy mét, một người đàn ông mặc tây trang màu xám tro khóe miệng ần ần nụ cười, từng bước đi tới chỗ cô, ánh mặt trời chiếu lên thân hình cao thẳng mẽ người, khiến

anh trở nên cực kỳ chói mắt, cặp mắt dài hẹp cực kỳ mê hoặc lòng người!

Một người đàn ông đẹp trai như vậy là hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích sao?

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Nhìn anh, không biết vì sao, nước mắt cứ như vậy rơi xuống, dù lau thế nào cũng không hết!

Nhìn người phụ nữ phía trước đang khóc, dù lau thế nào cũng không hết được, còn mở to hai mắt đắm lệ nhìn mình, anh cảm thấy tâm mình như bị cái gì xé rách, sai bước đi đến, ôm thật chặt cô vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng của cô an ủi, thái độ thương yêu mà dịu dàng, quần quýt đến si mê!

Trogn một buổi sáng sớm trên bờ biển như vậy, hai bóng người dưới ánh nắng mặt trời, tạo thành một bức tranh hoàn mỹ!

Cho đến nhiều năm sau, bọn họ nhớ tới khoảnh khắc này thật tốt đẹp dường nào, hồi ức đó mãi đi theo họ cho đến tận sau này.

“Thật xin lỗi, tôi lại thất lễ!” Tô Úy rút cuộc bình tĩnh lại, nhìn một vệt nước mắt trên ngực anh, cô nhỏ giọng thành khẩn xin lỗi.

Hạ Nam nâng cằm cô lên, lấy tay giúp cô lau nước mắt đi, nhìn cô bởi vì khóc mà cặp mắt đỏ ửng, trên mặt không biết vì sao cũng đỏ hết lên, khóe miệng chu chu, nhìn rất đáng yêu, thật giống con thỏ nhỏ! Nghĩ tới lại khẽ cười một tiếng!

Tô Úy nghe thấy tiếng cười có chút khó hiểu, mở to đôi mắt đỏ đỏ nhìn anh, hy vọng anh giải thích lý do! Hạ Nam tuyệt đối không nói cho cô biết, anh đang cười cái gì, nếu không cũng không biết cô sẽ còn náo đến đâu, cái này coi như là bí mật của riêng anh đi!

Hạ Nam phớt lờ ánh mắt tò mò của cô, ngồi xổm người xuống, đeo lại cho cô đôi giày bị đánh rơi, sau đó kéo cô trở về! Dường như đã trở thành một thói quen của Tô Úy, cũng theo sức kéo của anh, mà chậm rãi đi theo sau anh!

Ăn xong điểm tâm, Tô Úy dọn dẹp bát đĩa, còn Hạ Nam đi lên tầng thay quần áo, càng nghĩ cô càng thấy thể diện của mình đã bị vứt đến tận Thái Bình Dương từ lúc nào, sao lần nào cũng mất khống chế trước mặt anh vậy?

Trước cửa tòa nhà công ty EVEN hào hoa, một chiếc Bentley màu đen đỗ lại, một người đàn ông mặc tay trang màu đen sau khi ra mở cửa xe, cung kính đứng ở bên cạnh! Lúc này, một bóng dáng cao lớn tuấn mỹ, khuôn mặt lạnh lùng nhìn, đôi mắt đen như mực không nhìn thấu suy nghĩ, con ngươi sâu thẳm như một chiếc hồ saau không đáy! Khóe miệng anh nâng lên mỉm cười, hơi hạ eo, nhìn về phía trong xe, ngay sau đó một bóng dáng nhỏ nhắn, khuôn mặt trái xoan tinh ảo mang theo nụ cười nhàn nhàn, trong đôi mắt chỉ là sự tĩnh lặng.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

“Tại sao chúng ta lại đến đây?” Nhìn tòa nhà trước mặt là công ty hào hoa EVEN, Tô Úy không hiểu hỏi, không phải nên đến chi nhánh tập đoàn Hạ thị ở bên thành phố này sao?

“Công ty chúng ta và EVEN có cùng hợp tác một dự án, chúng ta đi gặp Tổng giám đốc của bọn họ!” Hạ Nam nhìn về mặt tò mò của Tô Úy mở miệng giải thích, không nhìn được nhẹ vuốt tóc của cô.

Tô Úy nhẹ nhàng đẩy tay của anh xuống, vuốt lại tóc của mình, nghĩ thầm: sao ai cũng thích vuốt tóc mình vậy? Thật đáng ghét, tóc cũng bị làm cho rối tung!

Vừa đi vào sảnh, một người phụ nữ mặc bộ váy công sở màu đen nhìn thấy bọn họ, liền chào đón, cung kính hỏi Hạ Nam: “Chào anh! Tôi là thư ký của Tổng giám đốc công ty EVEN! Xin hỏi anh là Tổng giám đốc của công ty quảng cáo sao?” Nói đến đây, mắt liền liếc về phía người đàn ông tuấn tú, nghĩ thầm: người đàn ông trước mặt quả là cực phẩm, tóc ngắn gọn gàng, cặp mắt có hồn thâm thúy, hơi thở lạnh lùng, sống mũi cao, đôi môi mỏng khêu gợi, tổ hợp ấy ở cùng một chỗ quả là vô cùng hoàn mỹ, nị hoặc. Chỉ là người đàn ông này không phải quá lạnh lùng sao, đứng trước mặt mà cứ như đứng trước tủ lạnh vậy!

Hạ Nam gật đầu một cái, gương mặt tuấn tú không có nét cười nào, trông mắt không có một tia độ ấm!

“Vậy được! Mời theo tôi, Thẩm tổng của chúng tôi đã đợi ngài rất lâu rồi!” Nói xong liền dẫn họ đến chỗ thang máy.

Mà Tô Úy nghe đoạn đối thoại của bọn họ, suy nghĩ sâu sa. Công ty quảng cáo? Đó không phải là.....Tại sao lại có thể như vậy?

Bọn họ đi theo cô thư ký đến một gian phòng ở tầng trên cùng, cô ta gõ cửa, bên trong truyền đến một giọng nói trầm thấp! Cô thư ký đẩy cửa, dẫn bọn họ đi vào! Cung kính hướng về người đàn ông ngồi trên bàn làm việc, đang ngồi dựa vào ghế tựa xoay lưng lại với bọn họ nói qua:” Thẩm tổng, Giám đốc của công ty quảng cáo đến rồi!”

Người đàn ông quay lưng về phía bọn họ xoay ghế lại, cặp mắt mê hoặc lòng người, lúc nhìn đến bọn họ, trong chớp mắt thoáng qua một tia kinh ngạc! Sau đó trở lại bình tĩnh, đứng lên, mang theo một nụ cười theo tiêu chuẩn nói: “Thì ra là Nam thiếu chính là Giám đốc của công ty quảng cáo kia! Sớm biết tôi đã không để Nam thiếu cùng Tô tiểu thư từ xa xoi mắt công đến đây! Đến đây, mời ngồi!” Lúc nhìn đến Tô Úy, trong con ngươi quất hiện sự ngạc nhiên không hề phát hiện!

Lúc này Tô Úy không mang gọng kính che kín nửa mặt kia, cũng không đeo đồ trang sức, khuôn mặt trắng nõn cùng đôi mắt linh động lộ rõ, mái tóc dài tùy ý xỏa trên vai, vài sợi xỏa trước trán, cô mặc một bộ váy màu trắng, làm cho người ta cảm thấy cô như một tinh linh mỹ lệ trên nhân gian!

Nhưng mà anh ta rất nhanh thu lại tầm mắt của mình, bởi vì anh ta đã nhận được ánh mắt lạnh lùng bên cạnh bóng hình xinh đẹp ủa! Chuyển mắt qua, chính là đôi mắt đen như mực lạnh lùng, hơi thở trên người giống như ác quỷ dưới địa ngục khiến cho anh ta giật mình một cái. Ý nghĩ trong lòng chính là: Người này rất nguy hiểm!

Ba người ngay sau đó ngồi vào một bộ bàn ghế salon cao cấp bằng da thật!

Tô Úy nhìn hai người trước mặt đang dùng ánh mắt trao đổi, có cảm giác thật lạ! Hai người này mang cho cô cảm giác họ đều là yêu nghiệt

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 31: Đến thành phố C (4)

Lúc này, trong phòng làm việc của Tổng giám đốc công ty EVEN không khí có vẻ bình thường mà quý dị đến khác thường, trừ hai nam nhân tuyệt sắc thình thoảng nói chuyện, ngoài ra không còn gì khác!

Tô Úy nhìn hai người đàn ông đang nói chi tiết về kế hoạch hợp tác, cảm thấy rất nhàm chán, đã một giờ, bọn họ vẫn còn nghiêm túc nói! Mặc dù Tô Úy thân là thư ký Tổng giám đốc nhưng cô biết trong trường hợp này cô tuyệt đối không cần làm cái gì!

Tiện tay cầm quyển tạp chí thời trang trên bàn, đọc một chút, mắt của cô bắt đầu đui lại, một lát liền híp mắt!

“Ba!” Hai người đang nghiêm túc thảo luận bị một tiếng vang này kéo sự chú ý về, nhìn đến địa phương phát ra âm thanh đó, chỉ thấy một quyển tạp chí đang nằm trên mặt đất, mà nhìn về phía người khởi xướng, Tô Úy đang tựa trên ghế sofa ngọt ngào ngủ say, trên khuôn mặt bé nhỏ mang vẻ lười biếng mỉm cười, lông mi thật dài khép chặt, đôi môi màu hồng khẽ gọi nhẹ mỉm lại, thình thoảng lại truyền đến tiếng hít thở nho nhỏ!

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

“Hôm nay chúng ta chỉ bàn đến đây thôi! Còn về chi tiết lúc đó quản lý của chúng ta sẽ đến đây bàn bạc sau! Vốn định ăn cùng ăn cơm, nhưng có lẽ nhìn cô ấy không có biện pháp nào rồi!” Hạ Nam nói xong, mang theo khí thế không thể kháng cự, như kiểu đây là chuyện đương nhiên, trong giọng nói lại có sự bất đắc dĩ! Mà anh cũng thu sự lạnh lùng trên người lại, nhẹ nhàng ôm lấy tiểu nữ nhân trên ghế salon ra ngoài!

Mà Trầm Kiệt Tư ngồi lại nhìn bóng lưng anh ôm người phụ nữ trong lòng đi ra ngoài, thu hồi nụ cười tiêu chuẩn trên mặt, thay vào đó là suy nghĩ sâu sa!

Mấy giây sau, anh ta nhẹ nhàng cười, chuyện vừa rồi thật thú vị, toàn thế giới sợ rằng cũng chỉ có người phụ nữ này mới dám trước mặt bọn họ mà không giữ hình tượng gì, trực tiếp lăn ra ngủ! Mà hình như vừa rồi anh ta không có nhìn nhầm chứ, người đàn ông lạnh lùng đó lại có thể để lộ nét mặt dịu dàng như vậy, thật là có chút kinh ngạc! Ha ha!

Mở mắt ra, cô mới phát hiện mình đã nằm trong phòng của mình ở biệt thự Lâm hải! Chân trần đi xuống giường, đi tới trước cửa sổ, nhìn mặt biển cách đó không xa, suy nghĩ đến thất thần.

“Đi dép vào, nếu không em sẽ bị cảm!” Cảm thấy ngang hông ấm áp, âm thanh trầm thấp truyền đến. Vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy đôi mắt đen quen thuộc kia!

Bỗng bị nhắc lên không trung, ngay sau đó bị ôm lên giường ngồi xuống, cúi đầu thấy người đàn ông kai đag nửa ngồi nửa quỳ thay cô đeo giày! Đây là lần thứ mấy, một nam nhân cao quý đến vậy lại giúp cô thay giày, đây là chuyện thấp kém đến cỡ nào, nhưng khi anh làm lại ưu nhã đến lạ thường!

Nhìn cửa phòng đóng chặt, Tô Úy mở miệng: “Anh vẫn ở trong phòng tôi?” Giọng nói là khẳng định không phải là nghi vấn.

“Đúng vậy! Người đẹp trai như tôi ở chỗ này, cự nhiên lại không nhìn thấy?” Trong khẩu khí mang vài phần buồn bã và bất mãn! Anh ngồi trên ghế salon không cách xa giường là mấy, nhìn cô chân không xuống giường đi đến cửa sổ, nhìn cô nhìn ra bên ngoài đến mất hồn, duy chỉ có không phát hiện ra anh, anh một lần bị xem như không nhìn thấy, lòng tự ái của anh lại một lần bị tổn thương!

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Chỉ là cuối cùng vẫn khe khẽ thôi dài, đứng dậy đi đến bên người cô, bởi vì nhìn bóng dáng cô lúc đây sao lại cô đơn và ưu thương thế kia, để cho anh không nhịn được muốn ôm cô vào trong lòng, xóa đi sự ưu thương và cô đơn trong cô!

“Đúng là tự yêu bản thân mình! Làm gì có ai tự nói mình đẹp trai?” Tô Úy chu cái miệng nhỏ nhắn nói, sau đó đi tới cửa ra vào: “Tôi đói rồi!”

“Biết em sẽ đói, tôi đã chuẩn bị đồ ăn xong rồi!” Nói xong nhanh chân bước lên trước, ôm lấy cô đi xuống nhà, động tác rất tự nhiên! Đối với Tô Úy bị anh ôm lấy, cô cũng không thể trách nổi, cũng không so đo gì, cứ theo anh ta đi!

Ở thêm mấy ngày sau, Hạ Nam trừ một lần đưa cô đến công ty EVEN kia, thời gian còn lại đều đưa cô đến những nơi bán đồ ăn ngon, đây cũng là điều cô không nghĩ tới! Vốn cho là pahir đi công tác, nhẽ ra phải ở công ty cả ngày mới đúng, nhưng hình như chuyện bây giờ không phải như vậy! Nếu không hiện tại đã không có chuyện anh ta ra ngoài một mình, cô bị để lại biệt thự rồi! Chỉ là nhớ tới cảm giác anh ta mang lại cho cô gần đây trong lòng lại cảm thấy dần dần ấm áp!

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh diều mắc kẹt trên bầu trời âm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo lại dây diều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt. . . .

Tiếng điện thoại quen thuộc vang vọng cả căn phòng, Tô Úy thật lâu mới lấy lại tinh thần, cầm iphone5 còn đang vang tiếng chuông, thấy số điện thoại, cười tiếp máy.

“Anh!” Âm thanh êm ái của Tô Úy truyền đến.

“Sao lâu như thế mới nghe điện thoại? Anh còn tưởng rằng em đang có chuyện gì đây? Em bên kia rất bận sao?” Bên kia truyền đến âm thanh dịu dàng hơi lo lắng của anh trai.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

“Không có! Em vừa rồi đang suy nghĩ một chuyện, nên không nghe thấy tiếng chuông! Em bây giờ đang rất rảnh rồi, nếu không để em tới gặp anh đi!”

“Hả.”

“Em đang đến thành phố C công tác, có chút rảnh rồi, nếu không ngại mời người em gái này ăn một bữa cơm đi!”

“Được! Ở đâu, có muốn anh qua đây đón em không?” Nghe được em gái đang ở cùng một thành phố với mình, anh mở miệng.

“Không cần đến đón em, để em tự đi là được rồi! Để em đến công ty tìm anh đi!”

“Được! Anh chờ em ở công ty!”

Tô Úy thay quần áo, liền cầm chìa khóa xe trên bàn đi ra ngoài! Chìa khóa này là Hạ Nam đưa cho cô trước khi đi, nói là trong nhà có một chiếc xe, nếu muốn đi đâu thì lái đi, dù sao nơi này cũng không có taxi.

Tô Úy lái xe đến cửa công ty của Tô Minh Hiền, cũng không có xuống xe! Chỉ gọi điện thoại cho anh, nói là mình đã tới! Sau đó ngồi chơi trò chơi mới nhất của iphone, chỉ một lúc sau, Tô Minh Hiền liền xuất hiện ở cửa, nhìn thấy một chiếc Maybach xa xỉ đi tới.

Trên thế giới không có hai chiếc Maybach giống nhau, Maybach đều căn cứ theo yêu cầu của khách hàng, tất cả linh kiện phụ tùng đều dùng loại tốt nhất, kỹ thuật cũng tân tiến nhất, cho nên giá tiền cũng không rẻ! Anh rất hiểu rõ về xe nên hiểu rõ chiếc xe này cũng có giá đến gần tỷ nhân dân tệ!

Chiếc xe này là của cậu ta sao? Có lẽ là vậy rồi, anh rất hiểu cô em gái của mình, cô tuyệt đối không bao giờ mua loại xe này, dù sao cô cũng không thích lái xe, cũng không hiểu xe!

Tô Minh Hiền đi đến cửa xe gõ một cái, Tô Úy mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh trai liền mở cửa xe cười sáng rỡ, sau đó nói: “Anh nghĩ kĩ chúng ta sẽ ăn cái gì rồi sao?” Nói xong liền cắt điện thoại đi!

|Anh biết một nơi có đồ ăn cũng khá ngon! Chúng ta đến đây ăn đi, để anh lái xe! Em mới thay xe?” Nói xong liền thay cô mở cửa xe, mình thì nghiêng người đứng nơi đó.

“Nào có? Chiếc xe này là của Tổng giám đốc cho em mượn! Là của anh ấy!”

Maybach màu xám bạc đi băng băng trên con đường rộng rãi, không khí trong xe vô cùng ấm áp! Tô Úy thỉnh thoảng nói chuyện, chỉ thấy Tô Minh Hiền mỉm cười nghe, thỉnh thoảng cũng chen vào đôi câu.

Tô Minh Hiền đưa cô đến quán ăn kia, ở giữa đường phố phồn hoa cao khoảng năm sáu tầng! Khi Tô Úy đến đó. Liếc bốn phía, có lẽ đã đến giờ ăn trưa nên người bên trong tương đối nhiều! Vốn Tô Minh Hiền muốn một phòng riêng, nhưng Tô Úy nói ngồi bên ngoài cũng được, cho nên anh cũng

thuận theo yêu cầu của cô! Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, bọn họ ngồi ở vị trí gần cửa sổ!

Khi gọi món, bọn họ ngồi đấy tùy ý trò chuyện!

Món ăn còn chưa tới, Tô Úy đi đến nhà vệ sinh rửa tay. Tô Minh Hiên ngồi ở đấy, xuyên qua lớp kính to nhìn đường phố phía dưới, trầm tư suy nghĩ!

Tô Úy từ toilet ra ngoài, liếc mắt nhìn thấy một bức tranh sơn thủy rất đẹp, đang thưởng thức. “ba” một tiếng, đồ rơi xuống kéo tầm mắt của cô về, Nhìn điện thoại di động màu hồng rơi xuống đất, lập tức cúi xuống nhặt, vừa mới ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Đến thành phố C (5)

“Úy Úy, sao em lại ở đây?” Nhìn thấy Tô Úy, Lâm Nguyệt có chút ngoài ý muốn, dù sao cô ấy không phải nên ở thành phố A sao, sao lại xuất hiện ở đây?

“Chị dâu, em tới thành phố C công tác, đang cùng anh ăn cơm trưa, nếu chị rảnh thì cùng nhau ăn cơm đi!” Xuất hiện trước mặt là nữ nhân xinh đẹp, không phải là người khác mà là chị dâu cô rất ít gặp - Lâm Nguyệt, chị dâu là người dịu dàng phóng khoáng, khí chất cao quý, người phụ nữ như vậy nhất định là nàng công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích rồi! Khi lần đầu tiên gặp Lâm Nguyệt cô đã có cảm giác này.

Tô Úy không biết có phải do ảo giác của mình hay không mà cô cảm giác chị dâu không thích cô. Cũng không phải chị dâu làm việc gì nhầm vào cô hoặc là làm mặt lạnh, nhưng có một cảm giác, khi nhìn cô ánh mắt của chị dâu rất lạ, nhưng lạ ở đâu thì không thể nói ra được. Cho tới tận bây giờ cô đều có cảm giác này!

Lâm Nguyệt nghe thấy Tô Minh Hiên cũng ở đây, mở miệng: “Được rồi, để chị ăn cơm cùng hai người!” Cô vốn chuẩn bị ăn cơm một mình ở đây, không ngờ bọn họ cũng đến!

“Anh xem em mang ai đến này!” Tô Úy giống như tìm thấy vật gì quý giá vui mừng nói, không chú ý đến khi Tô Minh Hiên nhìn người đứng sau cô thì nhủ nhẹ chân mày, phiền não trong mắt chột lóe lên!

Tô Úy không có chú ý tới, không có nghĩa là Lâm Nguyệt cũng không chú ý tới, cô nhìn rõ biến hóa trên khuôn mặt anh, trong lòng cực kỳ khó sở!

Sau khi ngồi xuống, Tô Úy còn gọi nhân viên phục vụ mang lên vài món ăn! Chỉ một lúc sau, thức ăn đã lên đến!

Vốn là Tô Úy còn muốn cùng hai người nói chuyện, nhưng lại thấy không khí giữa anh trai và chị dâu rất quái dị, chẳng lẽ hai người cãi nhau? Tô Úy nghĩ vậy liền trừng mắt liếc anh trai mình, có chuyện gì vậy, cho dù là cãi nhau thì không phải người đàn ông nên rộng lượng sao! Thật là, không có chút nào thương hoa tiếc ngọc!

Quả nhiên bị trừng mắt, Tô Minh Hiên thu lại vẻ mặt, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt!

Ban người an tĩnh ăn cơm, Tô Úy vừa rồi còn rất tích cực bây giờ cũng ngậm miệng lại, thỉnh thoảng liếc hai người trước mặt. không khí như vậy cũng quái dị quá đi! Sớm biết như vậy, cô cũng không nên...Chao ôi!

Hiện tại làm thế nào để cách xa không khí này đây? Nhìn bốn phía, đầu óc lưu chuyển nghĩ kế!

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh diều mắc kẹt trên bầu trời âm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo lại dây điều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt. . . .

Tiếng nhạc êm ái vang lên, Tô Úy còn đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, tiếng chuông bỗng vang lên, cho đến khi Tô Minh Hiên gọi, cô mới

hoảng hôn.

Tô Úy nghĩ trong lòng, cứu binh đến rồi! Liền cầm điện thoại ra hành lang nghe điện thoại.

Mấy phút sau, Tô Úy trở lại sau đó hướng bọn họ nói: “Anh, chị dâu, bây giờ em có việc phải đi trước! Hai người cứ từ từ ăn đi nha!”

Ánh mắt Tô Minh Hiền lóe lên, gật đầu với Tô Úy! Nhìn thấy anh gật đầu, lập tức cầm túi xách trên ghế, phất tay một cái, liền chạy như muốn bay ra ngoài!

Đứng ở ngoài cửa, cô vỗ vỗ ngực mình thở dài vài hơi, không khí vừa rồi đè nén chết cô rồi, cảm giác ấy khiến người ta hít thở cũng không thông!

Thật ra cú điện thoại lúc này là của hạ Nam gọi tới, báo cho cô biết, buổi trưa có bữa cơm xã giao không thể về ăn cơm, để cô tự ăn cơm một mình! Thật là! Cứ coi cô như trẻ con, mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn nổi lên một tia rung động!

Sau khi Tô Úy rời đi, để lại hai người vẫn ưu nhã ăn con trưa, là ăn đồ ăn Trung Quốc không phải là cơm tây nhưng không khí giữa họ rõ ràng rất dè dặt!

Tô Minh Hiền thả đôi đũa trong tay ra, nhìn người phụ nữ ngồi đối diện một cái, liền rời đi ánh mắt! Sau đó gọi phục vụ tính tiền, cho đến khi thanh toán xong, anh cũng không nhìn cô một cái, nói với cô một câu!

Lam Nguyệt ngồi tại chỗ nhìn bóng lưng anh rời đi, khuôn mặt hiện lên vẻ bi thương, cắn thật chặt khóe môi, ngẩng đầu để tránh nước mắt chảy ra!

Tại sao? Tại sao phải làm như vậy?

Mà sau khi Tô Úy rời đi, liền mở chiếc xe Maybach độc nhất vô nhị trên thế giới kia đi dạo xung quanh! Xa xa cô nhìn thấy có một quảng trường bên kia đường, cô liền dừng xe lại! Đang chuẩn bị xuống xe, điện thoại trong túi vang lên!

Nhìn thấy số điện thoại, liền nhận.

“Sao vậy?”

“Em ra ngoài!” Nghe được anh nói, cô nghi ngờ, là có ý gì vậy? Khi cô đang nghi ngờ, bên kia truyền đến âm thanh trầm thấp dễ nghe: “Em bây giờ đang ở trung tâm thành phố!” Là câu khẳng định không phải câu nghi vấn.

“Đúng vậy! Làm sao anh biết?”

“Không phải anh cho người theo dõi tôi đấy chứ?” Đợi mấy giây sau, không nghe thấy âm thanh bên kia, Tô Úy mở miệng.

“Bảo bối, em đang đùa!” Bên kia truyền đến một hồi cười nhẹ!

“Ai là bảo bối của anh?”

“Không phải em thì là ai?”

“Tôi không phải!”

“Em nhìn trước mặt xem!”

“Ừm!” Mang theo nghi ngờ nhìn về phía trước xe, cách đó không xa, một bóng dáng cao lớn đập vào mắt cô, anh lúc này mặc một bộ quần áo đơn giản, đội mũ lưỡi trai, ánh mặt trời chiếu xuống trên người khiến anh càng thêm cảm giác thần bí!

Mở cửa xe, cầm điện thoại ra ngoài, đứng bên cạnh cửa xe, nhìn về người đàn ông cách đó không xa nhàn nhạt cười! Người đàn ông kia cũng thoáng cười, kinh ngạc đứng nhìn, cảm giác giống như trong ngày mùa đông lạnh giá được một tia ánh sáng ấm áp chiếu vào, phá vỡ sự yên lặng trong tâm lâu nay, để lại cho anh một mùi vị hạnh phúc đến ngọt ngào!

Người đàn ông đẹp trai sức tính, từng bước từng bước đi đến chỗ cô, bước trên mặt đất, cũng từng bước từng bước chậm rãi đi vào trong lòng của cô!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Đến thành phố C (6)

Ngày mai phải trở về thành phố A rồi, còn một đêm cuối cùng, Tô Úy liền nháo đòi ra ngoài xem cảnh đêm ở thành phố C, Hạ Nam chỉ đành bắt đắ

đồng ý đi theo cô!

Hạ Nam gọi điện hỏi bạn bè ở thành phố này, nơi nào có cảnh đêm đẹp nhất, nhận được đáp án: dĩ nhiên là một ngọn núi ở vùng ngoại ô, trên đỉnh núi có thể ngắm cảnh đêm rất đẹp!

Ban đêm, Hạ Nam lái chiếc Maybach đưa Tô Úy đến ngọn núi kia! Dọc đường đi, khuôn mặt tinh xảo nhỏ bé lộ rõ vẻ hưng phấn! Thật ra dù cô đã lớn như vậy, nhưng chưa từng có đi xem cảnh đêm muộn như vậy còn là cùng với một người đàn ông!

Hạ Nam nhìn tiểu nữ nhân bên cạnh khuôn mặt tràn đầy hưng phấn, không nhịn được cười bất đắc dĩ đưa tay ra vuốt ve mái tóc của cô, dịu dàng cưng chiều cười!

“Đừng xoa tóc của tôi á...., rồi hết cả rồi!” Tô Úy bắt được bàn tay đang làm loạn trên đầu mình, chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn chăm chăm anh nói! Đang muốn kéo tay anh ra, lại không nghĩ đến anh trở tay nắm thật chặt bàn tay cô! Cúi đầu nhìn bàn tay bị anh nắm, đang muốn giãy giụa, lại nghe thấy âm thanh bên cạnh chậm rãi chuyển đến: “Tôi đang lái xe, nếu không muốn xảy ra tai nạn thì đừng có lộn xộn!”

Ngẩng đầu nhìn lên đôi mắt đen thâm thúy, trong nháy mắt có chút ngơ ngẩn, ngay sau đó tức giận quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe! Nơi này là đường núi, bên ngoài trời đã đen kịt, ánh sáng yếu ớt trải dài khắp ngọn núi yên tĩnh, trong tầm mắt chỉ thấy cây cỏ lùi lại phía sau!

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Vào giờ phút này, hàng vạn suy nghĩ này ra trong đầu cô, nhớ tới khoảng thời gian trước kia trên mặt không còn chút sự hưng phấn nào, trong mắt chỉ ẩn chứa nỗi cô đơn cùng ưu thương nhân nhật, khóe miệng nâng lên một độ cong châm chọc, giống như người con gái phần khích vừa rồi không phải là cô!

Cảm thấy bàn tay đang nắm chặt mình rất ấm, quay đầu nhìn về phía gò má tuần mỷ, trong con ngươi mang một tia nhân nhật nghiêm túc và nghi ngờ, chăm chú nhìn kỹ! Cảm thấy tâm mắt đặt trên người mình, Hạ Nam quay mặt sang, nhìn lại ánh mắt của cô, đó là ánh mắt nhu hòa cùng cưng chiều!

Cho đến khi lên tới đỉnh núi, Tô Úy nhìn một loạt động tác của Hạ Nam, có chút kinh ngạc! Không ngờ, một người đàn ông như Hạ Nam lại có thể tỉ mỉ và chu đáo như vậy! Anh dùng một chiếc khăn trải bàn in hoa trải lên mặt đất, bên trên bày một ít đồ ăn cùng chai rượu đỏ, hai ly cao cổ! Mặc dù đơn giản, nhưng lại có một tư vị rất khác.

Đèn xe chiếu đến chỗ bọn họ đang ngồi, hai người ngồi cạnh nhau, trong tay cầm một ly rượu, hai cái ly thỉnh thoảng lại chạm vào nhau, phát ra âm thanh thanh thúy, vang dội giữa núi rừng!

Bởi vì chỗ bọn họ ngồi khá cao có thể nhìn toàn cảnh thành phố phồn hoa vào ban đêm! Nhìn cả thành phố, những tòa nhà rực rỡ muôn màu, có đèn né ông lấp lánh, những tấm biển quảng cáo lấp lánh chói mắt, phía dưới đường có vô số xe cộ đi lại, mặc dù không thấy rõ, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được cảnh đêm ở đây rất đẹp!

“Anh nói xem, có phải tôi đã sai.....Sai lầm rồi không? Có phải nên sớm buông tay, tôi biết rõ người đó không yêu mình....nhưng vẫn cố chấp cho rằng chỉ cần bỏ là được, anh sẽ thấy được.....” Lúc cô đang nói nhỏ khóe mắt trượt xuống một giọt nước, sau đó tựa đầu vào ngực anh, nhắm mắt lại!

Hạ Nam nhìn cô đang nằm trong ngực mình, bất đắc dĩ cười cười, đem cô ôm chặt hơn vào trong ngực, con người đen như mực thoáng qua một tia thương yêu! Cô nói nhỏ nhưng anh vẫn nghe thấy, trong lòng bỗng cảm thấy rung động! Thật là một cô gái ngốc nghếch, hôn nhẹ lên đôi mi nhũn nhặn của cô, hôn lên khóe mắt đang ngập đầy nước mắt! Cứ như vậy ngồi, để cô tựa vào ngực của anh!

Hạ Nam đã trải qua khóa huấn luyện đặc thù, nghe thấy âm thanh nhỏ phát ra anh đã nhận ra hơi thở nguy hiểm, anh lập tức lay nhẹ Tô Úy tỉnh lại! Tô Úy mở to mắt nhìn anh, nhìn anh đưa ngón tay đặt lên trước môi mình ra dấu im lặng, lập tức tỉnh táo lại không ít, theo tầm mắt của anh nhìn về phía cách đó không xa!

Còn chưa kịp nhìn thấy gì, Tô Úy đã cảm thấy mình bị ôm bổng lên, trong chớp mắt đã đi vào trong xe. Một giây kế tiếp liền nghe thấy một hồi tiếng súng vang vọng khắp núi rừng, Tô Úy thoáng chốc bị dọa cho mặt mày trắng bệch, thét chói tai! Hạ Nam động tác lưu loát lật người đến ghế tài xế, khởi động động cơ, chiếc xe lập tức lao ra ngoài!

“Nhanh thắt dây an toàn vào!” Hạ Nam nhìn sắc mặt cô bị dọa đến trắng bệch, ngồi im không nhúc nhích trên ghế, bởi vì xe đi quá nhanh thiếu chút nữa là bị đập đầu, đau lòng nói qua!

Tô Úy kìm nén sự hoảng sợ trong lòng, bình tĩnh lấy lại lí trí, nhanh chóng thắt dây an toàn! Quay đầu nhìn mấy chiếc xe màu đen đang bám chặt phía sau, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng súng bắn, theo bản năng che kín lỗ tai, cúi đầu ôm thật chặt lấy cơ thể đang run rẩy! Hạ Nam nhìn qua kính thấy cô đang ngồi co người lại tâm can như bị ai đó rút ra! Đưa một tay nhẹ vỗ lưng Tô Úy, một tay kia thì cầm tay lái, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay thể hiện sự giận của anh lúc này!

Cảm thấy xúc cảm trên lưng, Tô Úy ngẩng đầu cười với anh, nhưng là nụ cười trông rất khó coi!

Đáng chết! Nếu để anh biết là ai làm, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ đó! Trên mặt tràn ngập sự lo lắng, chân mày nhíu chặt lại!

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên doctruyen.org

Mở học giữ đồ, liếc nhìn khẩu súng màu đen, lại nhìn đến tiểu nữ nhân đang cuộn tròn trên ghế, mặt không biến sắc đóng hộp giữ đồ lại!

Bây giờ anh quá may mắn vì tối nay ra ngoài bằng chiếc Maybach số lượng có hạn này, chiếc xe này cho dù là sùren xe, cửa sổ thủy tinh, hay là bánh xe cũng đều dùng chất liệu chống đạn để chế tạo, may là lúc ấy có ý tưởng này, thật sự không nghĩ đến có lúc cần dùng đến, đặc biệt còn là trong tình huống này!

Tốc độ không những không giảm mà còn tiếp tục nhún ga, vừa lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại!

Ở trên đỉnh núi, từ xa nhìn lại, chỉ nhìn thấy một chiếc xe thể thao sang trọng đang bị mấy chiếc xe hơi thể thao bám theo rất chặt, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng súng chói tai!

Tô Úy mở hai mắt ra, phát hiện bốn phía đều là màu trắng, còn ngửi thấy mùi thuốc thoảng thoảng, trên cánh tay còn đang cảm mùi tiêm, rất rõ ràng cô đang ở bệnh viện! Muốn ngồi dậy nhưng không còn chút sức lực nào nữa, đầu còn cảm thấy mờ mịt!

“Bảo bối, em đã tỉnh! Em muốn ngồi dậy à, để tôi ôm em!” Nghe thấy tiếng cửa mở, sau đó là âm thanh có vẻ lo âu và gấp gáp truyền đến, ngay sau đó một gương mặt tuấn tú có vẻ mệt mỏi đập vào mắt, trong con ngươi mang đầy vẻ tự trách và lo lắng!

“Sao tôi lại ở đây?” Tô Úy bị anh ôm dậy, còn giúp cô cẩn thận nâng cao đầu giường lên, để cho cô tựa vào chiếc gối mềm! Nhìn trông mắt đen hoi, lại phát hiện giọng nói của mình hơi khàn đi!

“Bảo bối, thật xin lỗi!” Hạ Nam nắm tay phải của cô tự trách nói!

Tô Úy nhớ lại chuyện vừa xảy ra, dùng tay vuốt nhẹ khuôn mặt của anh, cười cười! Sau đó dùng âm thanh trầm thấp khàn khàn nói cho anh biết: “Không sao, không phải em đã không sao rồi sao? Huống chi đây cũng là chuyện anh không muốn!”

Có phải em đói bụng rồi không? Tôi đã mua cháo thịt nạc cho em rồi đây, em ăn một chút đi!”

Tô Úy gật đầu, cô bây giờ cũng hơi đói bụng!

Ăn cháo xong, nhìn sắc trời bên ngoài thì phát hiện đã tối lắm rồi! Đang muốn mở miệng, đã nghe thấy âm thanh trầm thấp của Hạ Nam: “Chúng ta đã về thành phố A. đây là bệnh viện ba của Kiệt, bây giờ đã là buổi tối rồi, em đã ngủ một ngày một đêm!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Đến chơi

Tối hôm qua, sau khi anh gọi điện mười phút, viện binh của anh lập tức chạy đến, giết chết tất cả số sát thủ không rõ lai lịch ấy! Đến khi anh dừng xe mới phát hiện, người phụ nữ bên cạnh đã bị dọa cho sợ đến hôn mê, sắc mặt tái nhợt, hơi thở lạnh lẽo làm cho anh sợ gần chết! Anh chỉ biết ôm chặt thân thể của cô, mong truyền cho cô một ít hơi ấm!

Nửa giờ sau, Thần, Phàm và Kiệt cùng đi trực thăng chạy thẳng đến bãi đỗ riêng của Lâm Hải biệt thự! Ngay sau đó bọn họ liền trở về thành phố Q, còn Tô Úy được đưa vào bệnh viện của bố Kiệt.

“Anh về đi ngủ đi! Nhìn anh như con gấu trúc rồi đấy!” Tô Úy nhìn ánh mắt mệt mỏi của Hạ Nam, có chút đau lòng nói! Nhất định bởi vì phải coi chừng cô mà không ngủ thế nào, thì quãng mắt mới sâu thế kia chứ, nghĩ đến đây trong lòng tràn ngập cảm giác áy náy!

“Không được, tôi phải trông chừng em!”

Tô Úy nhìn người đàn ông trước mặt một lúc, lại nhìn đến ghế salon đặt gần giường bệnh, giống như quyết tâm điều gì đó, rồi giường đứng dậy.

“Anh ngủ ở đây đi!” Chỉ chỉ chỗ trống bên trái mình, nói với anh. Mới vừa nói xong, liền quay lưng lưng về phía anh nằm xuống! Hạ Nam nhìn người phụ nữ đang nghiêng người đi, cười nhẹ, sau đó cời giày, nằm cạnh người cô, hai tay ôm lấy người phụ nữ đang quay lưng lại với mình! Có lẽ là rất mệt mỏi, chỉ một lúc sau, ngửi thấy hương thơm nữ tính quen thuộc, dần dần ngủ thiếp đi!

Mà người phụ nữ bị anh ôm vào trong ngực mở mắt tròn xoe, thân thể cứng ngắc, đông cứng không dám động.

Ngày hôm sau.

Tô Úy mở hai mắt ra, liền nhìn thấy gương mặt tuấn tú quen thuộc, nhưng lần này cô không còn kêu to như lần trước, chỉ lẳng lặng nhìn gương mặt kia! Lần đầu tiên nhìn gương mặt tuấn tú ấy lặng im như vậy, càng nhìn càng thấy đẹp, lông mày rậm, lông mi so với con gái còn muốn dài hơn, sống mũi cao, đôi môi mỏng khẽ gọi, tổ hợp ấy chụm lại với nhau tạo nên một gương mặt tuấn mĩ đến mê hồn, nhưng khi anh ngủ lại có vẻ nhu hòa hơn thường ngày!

“Thích tôi đến vậy sao? Có phải càng nhìn càng thấy đẹp trai phải không?” Âm thanh trầm thấp khàn khàn thoát ra từ đôi môi mỏng khẽ gọi, sau đó liền đối diện với đôi mắt đen thâm thúy của anh, trong trong mắt còn mang theo vài phần lười biếng tùy tiện.

“Tự yêu bản thân!” Đối diện với đôi mắt của anh, cô cảm thấy hơi ngại ngùng, đỏ bừng cả mặt, cũng không cam chịu yếu thế trở về!” Anh nên rời giường đi!”

“Anh còn chưa ngủ đủ!” Nhìn gò má đỏ ửng của cô, vẻ mặt bứt rứt, liền không nhịn được muốn trêu chọc cô! LamLan - ĐĐ Lê Quý Đôn

“Nhưng trời đã sáng, một lúc nữa bác sĩ sẽ đến!” Nhìn người đàn ông kia đang híp mắt nhìn mình, cô không chịu được bèn đẩy đẩy lồng ngực của anh nói qua.

“Đừng động!” Hạ Nam nắm lấy đôi bàn tay mềm mại nhỏ nhắn đang làm loạn, người phụ nữ này, thật là hết cách với cô! Cô không biết đàn ông vào lúc này nhất định không được trêu chọc sao?

Tô Úy nhìn người đàn ông trước mặt nhanh chóng lật người xuống giường, mặc quần áo chỉnh tề sau đó đi ra khỏi phòng bệnh, khiến cô cảm thấy rất khó hiểu! Một phút trước vẫn nói mình ngủ không đủ, một phút sau liền chạy ra khỏi giường đi ra khỏi phòng bệnh, chẳng lẽ anh ta tức giận, nhưng hình như cô đâu có làm gì sai? Nghĩ tới đây Tô Úy lấy tay gỡ gỡ tóc của mình, trên mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc!

Trên băng ghế trong hành lang của bệnh viện, hai người đàn ông ngồi sòng vai nhau, vẻ mặt nặng nề!

“Vẫn không tra được là ai làm sao?” Hạ Nam híp mắt vào, trên khuôn mặt thoáng qua vẻ mặt lo lắng, hai tay không ngừng mân mê kí hiệu ZIPPO trên chiếc bật lửa.

“Ừm!” Tần Kiệt chỉ trầm thấp đáp lại một tiếng, vẻ mặt âm trầm! Hơi do dự, mở miệng: “Thư kí Tô sao rồi?”

“Nhìn cô ấy thì có vẻ không sao!” Thật lâu sau không nghe Tần Kiệt không nghe thấy giọng nói nào nữa, khi anh cho rằng lão đại của mình sẽ không nói thêm gì nữa thì bỗng nhiên một thanh âm nhàn nhạt vang đến, mang theo trong đó là sự bất an cùng lo lắng! Để cô ấy ở bệnh viện thêm một ngày nữa đi! Chúng ta về công ty, bảo bọn họ bảo vệ cẩn thận một chút! Tớ không muốn xảy ra chuyện gì sai lầm!”

“Được! Như vậy đi! Tớ tả ra được, cô ấy có một người bạn tốt ở công ty Khai Phong tên là Tề Phi, nếu không thì gọi điện thoại cho cô ta, để cô ta đến đây chăm sóc Tô Úy đi!”

“Như vậy cũng được! Để tớ đi xuống mau chút điểm tâm, cậu giúp tớ gọi điện cho Văn Viễn bảo cậu ấy lấy quần áo của tớ đến đây!” Hạ Nam nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài!

Tần Kiệt nhìn bóng lưng của Hạ Nam, lại quay lại nhìn phòng bệnh cách đó không xa, cười khò sở! Xem ra Hạ Nam thật sự quan tâm đến Tô Úy!

Hạ Nam vừa cùng Tô Úy ăn sáng xong, Văn Viễn đã cầm quần áo tới! Thay xong quần áo, Hạ Nam và Văn Viễn cùng về công ty! Trong phòng bệnh yên tĩnh, chỉ còn một mình Tô Úy! Cô vốn định xuất viện luôn, nhưng Hạ Nam tồn một lúc lâu, cuối cùng thuyết phục được cô lại thêm một ngày!

Tô Úy nằm trên giường bệnh cảm thấy nhàm chán đến cực độ, cầm tờ tạp chí Hạ Nam để lại nhàn nhã giờ ra xem! Đang ngồi đọc say sưa, bỗng có tiếng gõ cửa, nhìn về phía cửa nói: “Mời vào!”

Cửa bị đẩy ra, Tề Phi mặc bộ quần áo công sở đi đến, mỉm cười đang định nói chuyện, thì nhìn thấy hai người đi sau cô thì nụ cười lập tức cứng đờ, nhưng đó cũng chỉ là trong khoảnh khắc, cô liền trở về bình thường!

“Sao mọi người lại đến đây?” Mặc dù cô hỏi là mọi người vì sao lại tới, nhưng chỉ nhìn đúng một mình Tề Phi!

“Tớ nhận được điện thoại từ đồng nghiệp của cậu, nói cậu phải nhập viện, cho nên tớ mới chạy đến đây! Diệp tổng và Duẩn tổng nghe được liền muốn cùng đến đây!” Tề Phi nói xong liền đi đến bỏ bó hoa bách hợp lên trên bàn. “Làm sao cậu nhập viện mà không nói cho tớ một tiếng?” Khi Tề Phi nói câu này trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng! còn nhiều truyện mới tại DocTruyen.Org

“Cậu xem không phải bây giờ tờ đã khỏe rồi đây sao? Hơn nữa chỉ là cảm vặt thôi, ngày mai tớ sẽ xuất viện!” Tô Úy nhìn Tề Phi đứng bên cạnh lo lắng cho mình, liền an ủi cô ấy! Nhưng cô không nói nguyên nhân thật sự khiến cô phải nhập viện, dù sao lại chuyện như thế càng ít người biết càng tốt! Là ai gọi điện cho cậu ấy, chẳng lẽ là Hạ Nam? Nghĩ tới đây khóe miệng nhếch lên một nụ cười yếu ớt!

“Úy Úy, em không sao chứ?” Doãn San San đứng bên cạnh Diệp Phong nhỏ nhẹ hỏi, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, trên mặt không có một tia cảm xúc dư thừa.

Tô Úy chuyển ánh mắt qua phía Doãn San San, cười nhạt trả lời: “Cám ơn đã quan tâm, không có việc gì, ngày mai là có thể xuất viện!” Ánh mắt quét đến Diệp Phong đứng bên cạnh cô ta, chỉ thấy anh ta nhàn nhạt nhìn cô

Trong khoảnh khắc, phòng bệnh không có một chút âm thanh, không khí có chút qui dị.

“Hai người ngồi đi! Nước ở bên kia, có thể tự uống!” Tô Úy chỉ chỉ ghế salon và bình nước cách đó không xa, tùy ý nói qua! Ý muốn nói là tôi không có cách nào giúp hai người rót nước, chỉ có thể để các người tự mình làm thôi!

Mà Tề Phi nghe lời nói của cô, quay lại trừng mắt nhìn cô, xoay người tự đi rót nước! Khi quay người đi, Tề Phi nhếch miệng lên cười tán thưởng gật đầu một cái! Thật ngạc nhiên nha, cuối cùng cô ấy cũng thông suốt!

Bọn họ ngồi không đến mấy phút, Diệp Phong có điện thoại đến nói công ty có việc sau đó mấy người vội vàng trở về công ty rồi, trước khi đi Tề Phi vẫn không quên quay lại nháy mắt với cô vài cái.

Sau khi bọn họ đi, Tô Úy chân không đi đến bên cửa sổ, kinh ngạc nhìn bầu trời bên ngoài, trên mặt không có tia cảm xúc dư thừa, đôi mắt trong suốt phẳng lặng! Người cô lúc này như rơi vào một khoảng sương mù, mông lung mà lạnh nhạt, làm cho người khác không hiểu cô đang nghĩ cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Đến nước Mĩ

Trong không gian rộng rãi nhưng yên ắng, thỉnh thoảng lại truyền đến âm thanh “xoạt...xoạt...xoạt” của tiếng lật giở tài liệu, bóng lưng Hạ Nam thẳng tắp, nghiêm túc xem xét tài liệu, thỉnh thoảng lại cúi xuống nhìn đồng hồ đeo trên tay.

Đúng lúc ấy điện thoại trên bàn vang lên, anh cầm lên nhìn số điện thoại rồi nhận máy! Không biết bên kia nói cái gì mà sắc mặt anh trở nên rất khó coi, mắt khẽ nheo lại! Anh nói một câu đã biết, liền cúp điện thoại!

Anh cầm điện thoại di động lên, gọi cho Hoa Vi Thần! Mới vừa nghe máy, bên kia truyền đến âm thanh: “Lão đại, bên nước Mĩ xảy ra chuyện rồi!”

“Ừm! Lập tức chuẩn bị giúp tớ máy bay trực thăng, tớ muốn đến đây luôn!” Âm thanh lạnh lạnh truyền đi, giống như từ địa ngục vọng tới, Hoa Vi Thần bên kia nghe xong mà lạnh đến rùng mình.

“Lão đại, nếu không đề tớ với Tần Kiệt đi cùng!” Hoa Vi Thần thử dò xét hỏi, dù sao chuyện càng ngày càng khó giải quyết, đầu tiên là tập kích, bây giờ bên Mĩ lại xảy ra chuyện này! Chuyện này bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn đang hướng về lão đại, quyết định trong quá khứ thực sự không phải chuyện tốt!

“Cậu theo tớ đi, để Kiệt và Phàm ở lại đây! Bảo hai người chú ý đến tớ Úy, sắp xếp thêm mấy người bảo vệ cô ấy!” Hạ Nam nói xong, trong giọng nói dễ dàng nhận ra sự lo lắng!

“Được! Tớ lập tức chuẩn bị!”

Cúp điện thoại, Hạ Nam đứng rất lâu trước cửa sổ, nhíu chặt lông mày, trong con ngươi hiện lên sự nguy hiểm! Giống như nghĩ đến điều gì, mi tâm dần dần dần ra, trên mặt hiện lên nụ cười thần nhiên! Lấy điện thoại di động ra, tìm số điện thoại có tên “bảo bối” gọi đi!

Tô Úy đang ở nhà của mình chỉnh sửa bản thiết kế, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhìn mã số liền bắt máy!

“A lô, có chuyện gì sao?”

“Bảo bối, bây giờ tôi phải đến Mĩ giải quyết một số việc, em ở đây phải ngoan ngoãn, đừng có chạy lung tung biết không?” Bên kia truyền đến âm thanh vui mừng của cô, Hạ Nam không tự chủ được mà nhếch miệng, nhẹ nhàng nói xong, gương mặt tuần tú góc cạnh hiện lên sự dịu dàng và cưng chiều.

“Thôi đi, ai là bảo bối của anh? Đã bảo anh không được gọi, còn vẫn tiếp tục! Hừ!” Tô Úy bên này nghe anh gọi cô là bảo bối, thờ phỉ phò nói xong, trong giọng nói không khỏi mang theo sự nùng nịu! “Còn nữa, em cũng không phải là trẻ con, không còn chạy lung tung nữa rồi!”

“Ha ha!” Cảm thấy cô đang làm nũng với mình anh cười khẽ một tiếng, tựa như có thể tưởng tượng ra khuôn mặt dễ thương đáng yêu ngay trước mặt mình!

“Anh cười cái gì? Không cho cười!”

“Được! Tôi không cười nữa! Em ngoan ngoãn ở đây, không nên chạy loạn, đến khi về tôi sẽ làm đồ ăn ngon cho em!”

“Thật không?” Nghe được ăn ngon, tinh thần Tô Úy lập tức tỉnh táo, nhanh chóng liệt kê ra tên một đồng đồ ăn: “Vây em muốn ăn cá kho tàu, sườn xào chua ngọt, thịt dê hầm, canh bắp nấu xương....”

“Được! Đến khi về sẽ làm cho em ăn!” Lại cùng cô nói chuyện thêm một lúc nữa, Hạ Nam mới cúp điện thoại!

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt của anh lại khôi phục về âm trầm! Không còn chút nào về mặt kiên nhẫn dụ dỗ, dịu dàng như nước của anh nữa!

Mười mấy tiếng sau, một chiếc máy bay sang trọng vững vàng đáp xuống phi trường riêng của tổ chức Tước Dạ. Tổ chức Tước Dạ, là một tổ chức hắc bang, tổng bộ được xây dựng trên một hòn đảo tư nhân!

Lúc này, trong sân bay, một đám người mặc đồ đen đang đứng ở đó, mỗi người trong bọn họ đều mang một chiếc mặt nạ, ngoại trừ lỗ mũi và hai mắt, toàn bộ những phần còn lại đều bị che kín! Bọn họ nhìn ba người mang ba chiếc mặt nạ giống nhau đi xuống từ chiếc trực thăng!

Cho đến khi ba người rất có khí thế đến đây, đám người kia rất ấn ý mà phân tán sang hai bên, nhường ra một lối đi ở giữa!

Người đàn ông đi đầu tiên chính là lão đại “Mị” của tổ chức Tước Dạ, dưới lớp mặt nạ lộ ra đôi mắt lạnh lùng khát máu không chút ánh sáng, một chiếc áo gió màu đen bao quanh thân hình cao lớn, anh ta từng bước đi về phía trước, quanh người mang theo hơi thở lạnh lẽo. giống như sứ giả của địa ngục đến đòi mạng! Có tin đồn anh ta, tuần mỹ đến yêu nghiệt, lạnh khốc đến vô tình, bản lĩnh đứng đầu, bắn súng vô cùng chính xác...

Về người đó, thật ra tất cả chỉ là tin đồn, bởi vì trừ Tứ đại hộ pháp là “Phong”, “Vân”, “Thiên”, “Địa” ở bên cạnh, chỉ cần có một người gặp anh ta chỉ một đêm sau sẽ biến mất trên thế giới này! Mà bản lĩnh của anh, tài bắn súng càng thêm bí ẩn, ngay cả Tứ đại hộ pháp cũng chưa từng nhìn anh ta ra tay!

Lần này tới đây, đi theo sau anh chính là hai đại hộ pháp: “Phong” và “Vân”

(Trong tổ chức “Tước Dạ”, phương thức nhận biết rất đơn giản, trên mặt nạ của mỗi người đều có khắc danh hiệu của mỗi người, chính là dùng kỹ thuật khắc đặc thù, mắt thường không thể nhìn thấy! Nói một cách khác, tổ chức “Tước dạ” đại diện là những người này!)

Trong phòng hội nghị tổng bộ của tổ chức “Tước Dạ” truyền thấy hay các bạn sang DocTruyen.Org đọc nhé

Mị ngồi phía trên ghế chủ tịch, ngồi phía hai bên là “Phong” và “Vân”! Những người còn lại cũng ngồi xuống! Phòng họp to như vậy, mấy người ngồi bên trong yên lặng làm cho không khí có phần qui dị!

“Mọi người đều biết vì sao tôi muốn triệu tập hội nghị này chứ?” Âm thanh của người ngồi trên ghế chủ tọa khàn khàn trầm thấp vang vọng đến từng góc phòng, đạo âm thanh này giống như truyền đến từ dưới địa ngục, đè nén âm thanh của mỗi người! Nơi này vì muốn không cho người khác nhận ra âm thanh của mình mà đều dùng máy biến đổi âm thanh, cũng không ngoại trừ anh!

“Biết!” Mọi người trăm miệng một lời!

“Tốt lắm! Anh nói cho tôi biết, đã có chuyện gì xảy ra?” Anh hướng ánh mắt đến một người hỏi.

Người bị hỏi kia cố gắng đè nén nỗi sợ của mình đối với lão đại, cố gắng hết sức khiến lời nói của mình trở nên mạch lạc: “Hệ thống máy tính của nội bộ bị hacker thâm nhập, phá hỏng, bây giờ đã sửa chữa xong! Nhưng không tra ra được là ai làm!”

“Không tra được ai làm?” Anh nhắc lại những lời này, sự lạnh lùng trong mắt càng nồng đậm! Năm năm qua, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, sự việc lại cố tình xảy ra vào lúc này! Thể hiện cho cái gì? Không cần ai nói cũng biết! Hệ thống máy tính của tổ chức chứa những tài liệu vô cùng quan trọng, đều là những tài liệu cơ mật, nếu như bị tung ra ngoài, hậu quả khó mà có thể lường được!

Trong tổ chức Tước Dạ có một nhóm thiên tài máy tính, đó đều là những người có trình độ cực kỳ cao, phần mềm quản lý của nội bộ cũng là do bọn họ lập ra, trải qua hàng trăm thí nghiệm mới đưa vào sử dụng, hệ thống có những chuyên gia bảo vệ, nhưng vẫn bị thâm nhập trong tình huống như thế!

Thật không biết là do bọn họ quá bất tài hay là do kẻ địch quá mạnh?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Tuyệt Nhi về nước

Trong phòng tổng thống của khách sạn xa hoa nơi trung tâm nước Mỹ, hai người đàn ông lười biếng ngồi tựa trên ghế salon mang phong cách châu Âu. Hai người này, đều có vẻ ngoài rất đẹp, nhưng mỗi người một vẻ.

Một người cầm trong tay ly rượu cao cổ, nhẹ nhàng lắc qua chất lỏng màu đỏ bên trong, sau đó uống một hơi cạn sạch! Thân hình hoàn mỹ được bao quanh bởi áo sơ mi đen và quần tây dài, gương mặt tuần mỹ hiện lên nụ cười lạnh, dưới ánh đèn càng lộ ra vẻ yêu mị đến mê hoặc lòng người.

Mà đối thành người đàn ông ngồi bên kia, trên người mặc quần dài màu trắng cùng chiếc áo POLO đơn giản, gương mặt tuấn tú âm nhu mang theo nụ cười ôn hòa, lòng bàn tay đan vào nhau nghiêm túc nhìn cảnh đêm bên ngoài, nhìn qua giống như một hoàng tử ưu nhã bước ra từ trong truyện cổ tích!

“Cậu cảm thấy thế nào?”

“Hai chuyện này nhất định có liên quan đến nhau!”

“Nhìn sự việc như bây giờ thì chuyện này chắc chắn rồi!”

“Vậy cậu định giải quyết thế nào?”

“Còn có thể làm thế nào? Năm năm trước từng bước ra từ Quý môn quan một lần, bây giờ còn có thể sợ cái gì?”

“Nhưng...”

“Giúp tớ tìm một người phụ nữ trong tổ chức có bản lĩnh tốt, tớ muốn giao cho cô ta một nhiệm vụ!”

Nghe anh nói câu này, người đàn ông kia liền hiểu rõ, lập tức gật đầu.

Đề tài tranh cãi lớn nhất của thành phố A bây giờ chính là siêu sao quốc tế Lăng Tuyết Nhi rút lui khỏi giới giải trí, chuẩn bị trở về nước! Lăng Tuyết Nhi, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, từ một nhân vật không chút tên tuổi hiện tại đã trở thành siêu sao quốc tế! Ở lĩnh vực ca hát, điện ảnh cũng chiếm một chỗ đứng không nhỏ! Một siêu sao như vậy, lại đột nhiên rút lui khỏi giới giải trí mà trở về nước, khiến cho mọi người đều suy đoán đủ loại nguyên nhân!

Hai ngày trước, trên báo giấy, tạp chí, TV, internet, trạm xe chỗ nào cũng có quảng cáo từ giới truyền thông về cái tin tức này.

Trên sân bay quốc tế thành phố A

“Lăng Tuyết Nhi, cô thật sự muốn rút lui khỏi giới giải trí sao?”

“Lăng Tuyết Nhi, nguyên nhân khiến cô rút khỏi giới giải trí thật sự là gì?”

“Xin hỏi, sau khi rút lui khỏi giới giải trí cô có dự định gì không?”

.....

Trên sân bay, siêu sao quốc tế Lăng Tuyết Nhi và trợ lý Phương Ảnh vừa mới đi ra liền bị ký giả và người hâm mộ vây xung quanh, đèn flash thỉnh thoảng lại lóe ra, những câu hỏi phong phú thi nhau bay đến.

Mà chủ của những scandal ấy, một chiếc áo khoác màu đen bao quanh thân hình cao gầy hoàn mỹ, chiếc kính râm đã che hết khuôn mặt của cô, những lọn tóc xoắn to xoắn tùy ý trên vai, xuyên qua đôi kính râm nhìn đám đông đang chen chúc trước mặt! Đôi mắt dưới gọng kính đảo quanh không nhìn thấy người mà mình muốn tìm, lười biếng nhắm mắt lại! Mời các bạn đọc tại DocTruyen.Org để có chương mới nhanh nhất

Trong sự bảo vệ của hai hàng vệ sĩ, Tuyết Nhi và Phương Ảnh cuối cùng cũng ngồi vào được trong chiếc xe Lincoln màu đen đang đỗ cách đó không xa, đám phóng viên và người hâm mộ ở hai bên sườn xe không ngừng vỗ kính xe, ánh đèn flash không ngừng lóe lên! Mười phút sau, chiếc xe mới từ từ phá vỡ vòng vây mà đi ra ngoài sân bay!

Chiếc xe Lincoln to dài sang trọng đi trên con đường rộng rãi thu hút không ít ánh mắt của người đi đường! Bên trong Lincoln, Lăng Tuyết Nhi không ngừng gọi đến một số điện thoại, mà bên kia chỉ liên tục truyền đến một giọng nói: Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được....!

Trong lòng Lăng Tuyết Nhi không biết rửa xả chủ nhân của số máy đó đến bao nhiêu lần, con nhỏ hẹp hòi, rõ ràng nói sẽ đến đón mình, đã không thèm tới, lại còn dám tắt máy, không thèm nghe điện thoại của cô!

“Tuyết Nhi, bây giờ chúng ta về biệt thự sao?” Phương Ảnh ngược mắt nhìn người đối diện đang không ngừng gọi điện thoại, hỏi!

“Bây giờ không về đây vội, đến tập đoàn Hạ Thị!”

Tô Úy vừa vội vàng ra khỏi phòng họp, vừa lấy điện thoại từ trong túi ra, mới mở máy đã thấy có 20 mươi tin nhắn mới, hơn nữa còn là của một số điện thoại! Vừa gọi đến số điện thoại ấy, vừa chạy ra ngoài!

“Tuyết Nhi, thật xin lỗi, hôm nay tớ có chút việc bận, nên không có kịp đến đón cậu!” Bên kia vừa nghe điện, cô đã vội vàng nói, hơi áy náy nói qua!

“Không sao, cậu có bận hay không, làm sao tớ biết được!” Nghe giọng nói nhàn nhạt bên kia truyền đến, Tô Úy cũng biết bạn tốt của cô đang tức giận!

“Thật xin lỗi mà, bây giờ cậu ở đâu, tớ sẽ lập tức đến đó tìm cậu. Mời cậu ăn cơm được không?” Tô Úy đứng ở cửa công ty, không ngừng gọi xe nhưng chẳng có cái xe nào chịu dừng lại! Bực đến chết mất thôi, biết thế buổi sáng đã lái xe đi làm! Nghĩ đến đây lại gãi tung tóc của mình lên!

Lăng Tuyết Nhi ngồi trong Lincoln mặc dù có hơi tức giận, nhưng nhìn người phụ nữ đang đứng cách đó không xa, không ngừng gọi xe, chỉ đành bất đắc dĩ thở dài, từ trong xe chậm rãi bước xuống đi đến chỗ cô!

“Kiểu tóc vốn đã xấu, còn làm rối tung lên!” Giọng nói dễ nghe truyền đến, Tô Úy nghi ngờ nhìn lại điện thoại trong tay mình, hình như không phải truyền đến từ trong điện thoại! Chợt xoay người nhìn thấy bạn tốt đang đứng cách mình chưa đến một mét, mỉm cười nhìn cô, vẻ mặt như đang nhìn một con ngốc!

“Tớ phát hiện đã lâu không gặp cậu, nhìn cậu vẫn ngố như vậy!” Lăng Tuyết Nhi nhìn người mặc bộ đồ công sở trước mặt, mang gọng kính đen, không nhìn được liền véo khuôn mặt cô ấy, cười nói! Dù mặt không dùng mỹ phẩm nhưng da thịt vẫn trắng nõn mềm mại như vậy, thật là hâm mộ mà!

“Sao lại bóp mặt tớ, thật đau mà!” Xoa xoa gò má của mình, trợn hai mắt lên nhìn người phụ nữ mặc áo khoác đen quăn rũ trước mặt, cô có chút hoài nghi: người phụ nữ này thật sự được mọi người tung hô là siêu sao quốc tế “nữ vương ưu nhã” sao?

“Sao lại đeo cái mắt kính xấu như vậy? Mau bỏ xuống. Cho chị xem em có đẹp hơn tí nào không nào!” Nói xong bàn tay liền hướng đến chỗ kính của

cô!

“Đừng đừng đừng! Chú ý hình tượng một chút, đừng quên cậu chính là một ngôi sao quốc tế đấy!” Nhìn cô ấy muốn tháo kính của cô ra, liền chặn lấy một tay của Tuyết Nhi, một tay giữ lấy kính của mình, liếc nhìn người phụ nữ trước mặt một cái! Cô ấy không thấy bên đường đang có rất nhiều người chú ý sao?

“Cậu ấy, mấy năm không gặp, càng ngày càng trở nên xinh đẹp quyến rũ! Thật là làm chị đây ghen tị chết đi được! Đúng là cậu nên đeo cái kính này lên, nếu không chị em phụ nữ sẽ không dám đi tới gặp cậu mất!” Lăng Tuyết Nhi khoa trương nói, nói xong còn không quên ném cho cô một ánh mắt quyến rũ.

Tô Úy đảo mắt, đeo lại mắt kính lên! Mắt liếc qua nhìn người phụ nữ trước mặt, im lặng lắc đầu, cô ấy còn nói không dám ra đường gặp người, ai mà thêm tin chứ! Lòng mày nhỏ dài, đôi mắt hút hồn, sống mũi cao, đôi môi anh đào đỏ tươi, mái tóc dài quấn đen bóng, vóc người cao gầy mảnh khảnh, quay hướng nào cũng là siêu sao 100%, lại còn nói không dám ra gặp ngoài gặp mọi người! Đúng là chuyện hài siêu cấp quốc tế mà!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37: Tỉnh mộng

“Bạn tốt trở lại, sao cậu không cho tớ một cái ôm chứ?” Lăng Tuyết Nhi nhìn Tô Úy mang về mặt “không thèm để ý cậu”, cúi đầu mang biểu tình uất ức nói, chỉ là tia sáng trong mắt đã tiết lộ vẻ gian manh trên mặt cô.

“Chào mừng cậu quay về!” Tô Úy rõ ràng bị bộ dạng uất ức của cô ấy đánh lừa, cho cô ấy một cái ôm thật chặt! Lăng Tuyết Nhi sau khi nghe cô nói câu ấy thì cười trộm kéo cô sang bên đường. Đúng là bỏ tay với cô ấy, suy nghĩ cũng chuyển biến nhanh quá đi: “Tớ đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi!”

“Ăn ở đâu đây? Tớ mới về nước, không biết ở đâu có đồ ăn ngon cả!”

“Chờ một chút, để tớ gọi điện thoại!” Tô Úy nghe đầu suy nghĩ một lúc, rồi lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Nam!

“Bảo bối, có chuyện gì vậy?” Trong phòng tổng thống bên nước Mĩ xa xôi, Hạ Nam vừa đi tắm xong, thì nghe tiếng chuông vang lên, sai bước đến bên bàn cầm điện thoại lên, thấy mã số, khóe miệng khẽ nhếch lên, con ngươi thâm thúy đen như mực không tự chủ mà trở nên dịu dàng, ngay cả khuôn mặt lạnh như băng giờ phút này cũng nhu hòa hẳn đi!

“Em đói rồi, em muốn ăn ở Dạ Oanh!” Nhìn vẻ mặt tò mò của bạn tốt trước mặt, Tô Úy lờm cô ấy một cái rồi đi sang chỗ khác xoay lưng lại!

“Được! Để tôi lập tức gọi điện bảo bọn họ mang đồ ăn qua cho em được không?”

“Không cần, em cùng bạn đến đó ăn là được! Nhưng em không có thẻ hội viên, nơi đó không phải có quy định hội viên sao?” Thanh âm đáng thương truyền đến, khiến cho Hạ Nam cảm thấy rất đau lòng!

“Vay để tôi gọi cho họ, được không?” Còn tưởng rằng việc gì ghê gớm lắm, hóa ra chỉ là một chuyện nhỏ thôi.

“Vay thì được, bọn em sẽ qua đây luôn nhé!” Nói xong liền cúp máy.

Mà người đàn ông bên nước Mĩ xa xôi nghe thấy âm thanh “tút..tút...” khóe miệng liền giật giật, bắt đầu dĩ lắc đầu! Người phụ nữ này, thật sự là.....Aizz! Còn dám qua cầu rút ván sao? Suy nghĩ một lúc, người dám cúp điện thoại của Hạ Nam anh chắc chỉ có một mình người phụ nữ này thôi!

Điện thoại Hạ Vi Sâm đổ chuông, nhìn thấy mã số, đầu tiên ngăn người ra rồi mới nhận điện thoại! Trăm năm mới có một lần gọi tới, không ngờ ngăn sao được!

“Có chuyện gì sao?”

“Một lúc nữa bạn của cháu sẽ qua đây ăn cơm, làm phiền chú giúp cháu tiếp đãi cô ấy thật tốt!” Âm thanh trầm thấp truyền đến, cũng không khó để nghe ra tâm tình vui vẻ khó kìm nén.

“Ồ! Bạn nào mà có thể khiến cháu đích thân gọi điện, thật đúng là hiếm thấy, nhất định chú phải nhìn cho thật kĩ mới được!”

“Chú, người ta là con gái, ngàn vạn lần chú không được hù dọa cô ấy đâu đấy!”

“Lo lắng như vậy, sao không tự mình đưa con bé đến đây!”

“Chú tưởng cháu không muốn sao, nhưng lúc này thì không được rồi! Bây giờ cháu đang phải sang Mĩ công tác!

“Được! Để chủ đi chuẩn bị trước! Xong thì nói chuyện sau!” Hạ Vĩ Sâm trả lời sau đó cúp điện thoại! Đứng tại chỗ cười thầm, trong mắt lóe lên một tia sáng giảo hoạt! Ông cũng biết cháu mình ít nói như thế nào, bình thường có gặp cũng chỉ nói đơn giản mấy chữ, xem lần này đi! Ông nhất định phải xem đó là người như thế nào!

Mà Hạ Nam bên kia đang nhìn chăm chăm vào di động, gặm nhẹ: rốt cuộc hôm nay là ngày gì đây? Sao nhiều người dám cúp điện thoại của anh vậy? Sau đó tùy ý ném di động lên bàn, rót một ly rượu đỏ rồi đi đến bên cửa sổ! Thân thể cường tráng vừa mới tắm xong tùy ý lộ ra trong lớp áo choàng màu xanh dương, áo choàng rộng rãi để lộ khuôn ngực rắn chắc, có vẻ đã tỉnh mà mị hoặc, môi mỏng nhẹ mím lại, trong tay không ngừng lắc ly rượu trong tay, ánh mắt u ám thâm thúy dưới ánh đèn chiếu xuống càng thêm chói mắt!

Tô Úy và Lăng Tuyết Nhi đứng ở trước cửa nhà hàng Dạ Oanh, đang nói chuyện gì đó, thì bất ngờ âm thanh trầm thấp của một người đàn ông truyền đến từ đằng sau!

Nhìn người đàn ông trung niên xa lạ trước mặt, hai người nghi ngờ liếc nhìn nhau một cái!

“Xin hỏi cô là tiểu thư Tô Úy sao?” Cô chưa kịp nói chuyện, người đàn ông kia đã mở miệng.

“Đúng vậy, là tôi! Xin hỏi, chú là.....” Tô Úy nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng suy đoán, chẳng lẽ là.....

“Chú là Hạ Vĩ Sâm, là chủ của cửa hàng này! Hạ Nam cháu của chú vừa gọi điện tới, cho nên chú mới cố ý đứng ở đây chờ cháu đến!” Hạ Vĩ Sâm nhìn Tô Úy, trong lòng không khỏi tán thưởng! Lúc nói chuyện giọng nói rất ôn hòa, thái độ khiêm tốn, phong thái kín đáo, lạnh nhạt mà vẫn phóng khoáng!

“Chú Hạ, chào chú! Thật sự làm phiền chú rồi, chú có thể gọi cháu là Tô Úy!” Tô Úy nói xin lỗi xong, mặt không biến sắc quan sát người đàn ông trước mặt, quả nhiên có hàng lông mày hơi giống với Hạ Nam! “Đây là bạn thân của cháu, Tuyết Nhi!”

“A, chào cô” Hạ Vĩ Sâm lúc này mới chú ý đến bên cạnh cô còn có một người khác, cùng khí chất trên người Tô Úy hoàn toàn khác biệt, thành thực, kiêu diễm mà đường hoàng, nhìn trông rất quen, rất giống với ngôi sao quốc tế Lăng Tuyết Nhi! Thật ra cũng không phải do ông quá chú ý đến mình tình này, mà tin tức của thành phố A bây giờ đâu đâu cũng đưa về cô gái này.

“Chú Hạ, có thể gọi cháu là Tuyết Nhi!” Lăng Tuyết Nhi mỉm cười, cố ý bỏ qua ánh mắt quan sát của ông.

“Được, vậy chúng ta vào thôi!” Nói xong liền dẫn bọn họ vào trong!

Trong phòng riêng trên tầng 2. Hạ Vĩ Sâm vừa rời đi, Lăng Tuyết Nhi liền nghiêng đầu hỏi: “Cậu, thành thật khai báo, người cậu vừa gọi điện là ai, quan hệ thế nào mà có thể khiến từ đầu bếp đến ông chủ đều ra nghênh đón cậu thế này?”

truyện thấy hay các bạn sang DocTruyen.Org đọc nhé

“Không phải tớ đã nói rồi sao, đó là Tổng giám đốc công ty của tớ!” Tô Úy liếc mắt nhìn bạn tốt, tự nhiên pha trà, sau đó rót ra hai chén, một ly đặt trước mặt Tuyết Nhi, ly còn lại tự mình thưởng thức, uống một ngụm nhỏ liền cau mày, không phải mùi vị này! Nghĩ đến đây liền để chén trà xuống bàn!

“Tớ nói thật, anh ấy chính là Tổng giám đốc của tớ!” Chống lại ánh mắt hoài nghi của bạn tốt, cô nhắc lại một lần nữa. Thật là, siêu sao quốc tế cái gì, nữ vương ưu nhĩ cái gì, quả thật chính là nói bậy! Cô ấy chính là bà tám đích thực!

“Nhưng tớ nhìn chẳng giống chút nào, cậu nhìn ánh mắt của chú người ta xem, đây không phải là ánh mắt của người lớn tuổi gặp cháu dâu mình sao!” Cô mới không thêm tin ấy!

“Không hiểu cậu đang nói cái gì nữa? Mặc kệ cậu!”

“Ai da, mặt cậu đỏ lên rồi kìa!”

“Ai đỏ mặt chứ!” Tô Úy trợn trừng mắt nhìn cô, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi! Mà Lăng Tuyết Nhi trước mặt không sợ hãi chút nào nhìn cô, trên mặt mang nét mặt “Cậu dám làm gì tớ?”

“Cậu thật sự định rút khỏi giới giải trí sao?” Giống như nghĩ đến cái gì, Tô Úy thu hồi vẻ giận giữ, giọng nói êm ái hỏi bạn tốt, không chớp mắt hỏi người phụ nữ trước mặt, muốn nhìn ra một chút xúc động trên mặt cô ấy, nhưng sự thật là không có chút nào!

Chỉ thấy vẻ mặt bạn tốt vẫn mang trạng thái chẳng thêm để ý đáp “Đúng vậy!”

“Nhưng đó không phải ước mơ của cậu sao? Cậu phải tốn bao nhiêu năm mới đạt được vị trí này!”

“Nhưng con người cũng có lúc thấy chán nản!” Nói đến đây, trong mắt cô ấy hiện lên sự mệt mỏi và chán nản!

“Vậy sau này cậu có dự định gì chưa?”

“Chỉ định nghỉ ngơi một thời gian dài thôi! Hiện tại vẫn chưa biết sẽ nghỉ ngơi đến bao giờ a!” Nói xong chớp mắt với cô: “Không nói về tớ nữa! Nói về cậu đi! Sao cậu lại đến làm ở Hạ thị, lại còn làm thư kí Tổng giám đốc chứ?”

“Nói ra rất dài dòng! Sau này hãy nói!” Tuyết Nhi không hề biết tí gì về chuyện giữa cô và Diệp Phong, bốn năm trước cô ấy đã ra nước ngoài, mà khi

đó cô còn chưa gặp Diệp Phong, mặc dù có gặp nhau trên mạng, cũng thường nói chuyện phiếm trên điện thoại nhưng cô chưa từng nhắc đến Diệp Phong! Cũng không có ý gì, chẳng qua cô không muốn bạn mình lo lắng mà thôi!

Nhớ tới thời gian ba năm qua, giống như trải qua một giấc mơ vậy, một giấc mơ tự cho là sẽ có kết thúc tốt đẹp! Bây giờ tỉnh mộng, mới phát hiện thì ra giấc mơ cũng không đẹp như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Gặp lại Trầm Thiếu

Con người sống trên cõi đời này, ai cũng có những kí ức đau thương vây quanh người dù có muốn cũng không có cách nào phá giải, nó sẽ từ từ hành hạ cả thể xác và tâm hồn bạn! Nhưng đau thương không phải là kết thúc, mà là mở đầu cho một cuộc sống mới!

Lăng Tuyết Nhi không bỏ qua ánh mắt ưu thương và cô đơn chột lóc lên trong đôi mắt của Tô Úy, cô tự nhiên cũng biết Tô Úy không muốn nhắc tới chuyện này, nên cũng không tiếp tục hỏi nữa, tùy ý chuyển sang một đề tài khác!

Chỉ một lúc sau, Hạ Vi Sâm mặc một bộ quần áo đầu bếp đi vào, phía sau ông là mấy người phục vụ bưng thức ăn đặt trên bàn, Hạ Vi Sâm nói đơn giản mấy câu rồi dẫn bọn họ đi xuống!

Đối với thức ăn ngon, Tô Úy và Lăng Tuyết Nhi đều có thái độ giống nhau, chỉ biết vui đầu ăn rồi lại ăn!

Gió thu nhẹ thổi vào rèm cửa sổ trong gian phòng màu xanh dương nhạt, ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa khe hở, chiếu xuống bàn ăn đặt trên sàn nhà, khắp nơi đều là không khí ấm áp.

Hai người phụ nữ ngồi trước bàn, không giữ chút hình tượng nào mà ăn như hổ đói, nhìn giống như kiểu hai người này đã bị bỏ đói cả năm! Nếu mấy người Tần Kiệt bây giờ ở đây, nhất định sẽ được mở rộng thêm tâm mắt, họ sẽ biết cái gì gọi là động vật phân theo loài, con người phân theo nhóm!

“Món ăn ở đây thật không tồi!” Rốt cuộc cũng ăn no, Tuyết Nhi lau miệng nói xong, cảm thấy có chút chưa thỏa mãn.

Tô Úy đồng ý gật đầu một cái! Môi anh đào màu hồng khẽ mở: “Đây là nhà hàng cao cấp nhất thành phố A, có tiền cũng chưa chắc có thể vào đâu!”

Chờ đến khi Tô Úy đi tính tiền, nhân viên phục vụ trả lời: Hạ Nam đã gọi điện từ trước, ý nói rằng cô không phải thanh toán tiền nữa! Khóe miệng Tô Úy giật giật, thì ra Hạ Nam đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi!

Mới ra khỏi quán cơm, Tô Úy và Tuyết Nhi cùng nhìn nhau một lúc, ngay sau đó đồng thanh cười ồ lên.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Lăng Tuyết Nhi nhíu mày hỏi Tô Úy.

“Về nhà tớ trước đi, chúng ta thay quần áo khác đã!” Nhìn bộ quần áo công sở trên người mình với áo khoác trên người bạn tốt, suy nghĩ một chút, rồi nói nghiêm túc!

Mà ở bên này, sau khi Tô Úy rời đi, Hạ Vi Sâm ngồi trong phòng nghỉ gọi điện cho Hạ Nam!

“Chú!” Bên kia truyền đến âm thanh trầm thấp đầy từ tính của Hạ Nam!

“Tiểu tử nguoi, ánh mắt thật không tệ! Lúc nào thì đem về ra mắt đây?” Trong giọng nói của Hạ Vi Sâm truyền đến còn mang chút ý chế nhạo! truyện được lấy từ nguồn Doc Truyen . o r g

“Còn sớm lắm! Người ta còn chưa đồng ý với cháu đâu!”

“Hạ Nam không gì không làm được mà cũng có lúc lại khiêm tốn thế ư! Đúng là chuyện hiếm thấy!”

“Lão gia ngài cũng không cần nhạo báng cháu!”

“Được, không nói nữa! Chú chỉ muốn nói cho cháu biết, nhiệm vụ được cháu giao chú đã hoàn thành rồi! Đích thân chú xuống bếp đã đủ chưa?”

“Lão gia ngài nói như vậy là muốn kể công?”

“Hừ, tranh công? Tiểu tử nguoi đi chết đi!” Hạ Vi Sâm nói xong liền cúp điện thoại.

Vì Lăng Tuyết Nhi đã bảo tài xế của mình về biệt thự trước nên bây giờ hai người bọn họ đang phải đối mặt với một vấn đề khó khăn, đó là ở cái khu vực đông đúc này thì lấy đâu ra taxi?

Tô Úy và Lăng Tuyết Nhi đứng ở bên đường, không ngừng vẫy taxi nhưng tất cả các xe đều đã có khách! Đang chuẩn bị gọi điện cho tài xế của mình đến, thì chiếc xe Buggatti số lượng có hạn đỗ lại trước mặt bọn họ, Tô Úy liếc qua chiếc xe, hình như đã gặp ở đâu đó rồi! Một giây tiếp theo, cửa xe hạ xuống, gương mặt tuần tú quen thuộc xuất hiện ngay trước mặt.

“Là anh?” Tô Úy ngạc nhiên nói. Mà Lăng Tuyết Nhi đứng bên cạnh không chút kiêng dè mà quan sát người đàn ông ngồi ở ghế lái, anh ta có gương mặt tuần tú đủ để thu hút hàng vạn phụ nữ, khóe miệng giương lên nụ cười thân nhiên, cặp mắt lấp lánh có hồn mê hoặc tâm can con người, đáy mắt dịu dàng thâm thúy! Bộ vest màu trắng bao lấy vóc người hoàn mỹ, từng cái nhấc tay lười biếng cũng mang sự hấp dẫn tùy ý!

“Là tôi! Thưa kí Tô, các cô đi đâu vậy? Để tôi đưa hai người đi!” Trầm Kiệt Tư ngồi ở ghế lái lịch sự nói qua, cặp mắt mê hoặc lòng người nhìn chăm chăm Tô Úy!

Khi Tô Úy còn đang do dự, Lăng Tuyết Nhi đứng bên cạnh cô đã mở miệng nói trước, “Được, vậy anh đẹp trai, làm phiền anh rồi!” Nói xong liền mở cửa ghế sau lôi Tô Úy ngồi vào.

Không khí yên lặng trong chiếc xe thể thao sang trọng khiến cho người ta cảm thấy quý dị.

Ở ghế ngồi đằng sau, Lăng Tuyết Nhi nghiêng đầu như đang suy nghĩ cái gì, khuôn mặt tinh xảo quyến rũ thỉnh thoảng lại xuất hiện những biểu hiện khác nhau! Còn Tô Úy thì nhìn ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn hờ hững, đôi mắt chỉ là sự tĩnh lặng!

Mà Trầm Kiệt Tư ngồi trên ghế lái chuyên chú lái xe, gương mặt tuần tú mang nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt không biến sắc nhìn chăm chú bóng dáng nhỏ nhắn qua kính chiếu hậu.

“Sao hôm nay anh lại tự lái xe? Tài xế nhà anh đâu?” Tô Úy thật sự không chịu nổi không khí an tĩnh như vậy, yên lặng đến quý dị! Cô thu lại tầm mắt đang hướng ra ngoài cửa sổ, nhìn người đàn ông đang chăm chú lái xe, nhàn nhạt hỏi.

À à, hôm nay tôi cho cậu ấy ở nhà nghỉ ngơi!” Rõ ràng anh ta cũng không ngờ Tô Úy sẽ chủ động hỏi, cho nên mới chần chờ mấy giây, rồi mới mặt không đỏ tim không đập mạnh nói dối. Mà Trần Vũ mới bị anh ta ném xuống, còn đang đứng ở lối đi bộ hất xì một cái, trong lòng suy nghĩ hay là mình bị cảm! Thật là, thiếu gia nhà anh ta đang đi trên đường lại tự nhiên gọi mình xuống xe, bảo là có chuyện, để cho anh trở về công ty trước! Nhưng ở nơi này thì lấy đâu ra xe chứ, thật muốn ngất ra đây!

Đáp lại một câu, không khí lại trở về yên tĩnh như trước, mục đích hoàn hảo cũng đã hoàn thành xong rồi!

“Trầm Thiệu, còn bắt anh đưa chúng tôi về, thật làm phiền anh rồi, lần sau nếu có cơ hội tôi sẽ mời anh ăn cơm! Đây là danh thiếp của tôi!” Tô Úy xuống xe liền lịch sự nói câu cảm ơn với Trầm Kiệt Tư, rồi đưa danh thiếp của mình.

Trầm Kiệt Tư nhận danh thiếp, nhét vào trong túi quần của mình rồi rồi lấy giấy ra ghi một dãy số, đưa cho Tô Úy!

“Đây là số điện thoại của tôi, về sau nếu có chuyện gì có thể gọi cho tôi!”

Đợi hai người xuống xe, Trầm Kiệt Tư nói câu hẹn gặp lại rồi nhanh chóng lái xe đi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Cậ quá vô tình

Tô Úy liếc nhìn dãy số trong tờ giấy trên tay, chữ viết tinh tế, nét chữ cứng cáp rất có lực! Nghĩ tới đây liền lấy điện thoại trong túi ra lưu số vào!

Tô Úy vừa quay đầu lại đã thấy khuôn mặt xinh đẹp của bạn tốt tràn đầy ý cười, khiến cô cảm thấy khó hiểu! Lờm cô ấy một cái sau đó trực tiếp đi vào nhà, khiến Tuyết Nhi đứng đằng sau kêu to!

“Chờ tớ với...!”

Hai mươi phút sau, Tô Úy mặc một bộ quần áo trắng thoải mái cùng thân Lăng Tuyết Nhi mặc bộ quần áo màu đen từ trong nhà đi ra, hai người đi đến chỗ chiếc xe Porsche đỗ trước nhà, mười mấy giây sau, chiếc xe biến mất lập tức biến mất nhanh chóng!

Khi hai người một đen một trắng, trẻ trung, thanh lệ xuất hiện tại trung tâm mua sắm đã thu không ít ánh nhìn của người đi đường!

Trung tâm mua sắm là một tòa nhà nằm ở trung tâm thành phố, tòa nhà thiết kế theo hình xoắn ốc, tổng cộng có 52 tầng! Vì nằm ở trung tâm thành phố, giao thông nhanh và tiện, nên khu mua sắm này thu hút rất đông lượng khách hàng, tầng 23 nơi mà hai người đến là nơi số lượng khách lúc nào cũng rất

đồng.

“Úy Úy, sao cậu lại đến đây?” Âm thanh quen thuộc vang lên phía sau hai người!

Nghe thấy có người gọi, Tô Úy liền quay lại thì nhìn thấy Tề Phi đang đứng cách đó không xa!

“Phi Phi, buổi chiều nay tớ được nghỉ, nên cùng bạn tớ mới từ nước ngoài về đi dạo phố! Cậu thì sao?” Tô Úy cười nói.

“Tớ đến đây có chuyện, cũng vừa mới xong việc, đang chuẩn bị về rồi!” Tề Phi nói xong, thấy đứng bên cạnh Tô Úy là một mỹ nhân thì lễ phép gật đầu chào một cái!

“Để tớ giới thiệu. Phi Phi đây là bạn tốt của tớ mới từ nước ngoài về Lăng Tuyết Nhi!” Tô Úy chỉ vào Tuyết Nhi hướng về Tề Phi giới thiệu!

“Tuyết Nhi, đây là bạn tốt của tớ Tề Phi!” Lại hướng về phía Tuyết Nhi giới thiệu.

Tề Phi nhìn người đẹp siêu cấp trước mặt, lại nghe thấy Tô Úy giới thiệu, kích động hỏi: “Cậu chính là siêu sao quốc tế Lăng Tuyết Nhi?”

“Đúng vậy!” Lăng Tuyết Nhi cười gật đầu, đưa tay phải ra bắt tay cùng Tề Phi!

“Úy Úy, cậu có bạn là siêu sao quốc tế cũng không thèm nói với tớ, đúng là không phải là bạn tốt mà! Tại sao chứ! Cậu ấy so với trên hình còn đẹp hơn nhiều!” Tề Phi câu trước nói với Tô Úy, câu sau lại quay sang nói với Tuyết Nhi.

“Cám ơn cậu!”

KFC ở trung tâm thành phố.

Ở bên trong chỉ có thừa thớt mấy người, các bàn khác đều là người lớn dẫn theo một đứa bé, nhưng trong đó lại có một tổ hợp rất đặc biệt! Ba cô gái trẻ trung năng động đang ngồi chung một chiếc bàn, trước mặt mỗi người là một cốc cô ca cùng khoai tây chiên, Hamburg các loại, ba cô gái cũng không để ý ánh mắt quan sát của người khác, vừa ăn đồ ăn vừa trò chuyện những chủ đề khiến bọn họ cảm thấy hứng thú, thỉnh thoảng lại truyền đến một hồi tiếng cười dễ nghe!

Phía ngoài KFC không xa, một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ lại ven đường, người bên trong khoác một chiếc áo màu đen, đội mũ lưỡi trai, trong tay cầm một cái máy ảnh, thỉnh thoảng lại hướng máy ảnh về mấy cô gái trong quán!

Trong phòng làm việc sang trọng trong tòa nhà lớn thuộc trung tâm thành phố.

“Anh có chắc là những người này?” Một người đàn ông nhìn xấp hình trong tay hỏi người đàn ông đang đứng trước mặt.

“Đúng vậy, tôi đã đi theo suốt một ngày, cô ấy đều cùng bọn họ ở chung một chỗ cả ngày!”

“Được, cậu ra ngoài đi!” Chẳng lẽ tin tức là giả, không phải tin tức nói cô ấy vì yêu mà phải tránh đi sao? Nếu như theo tài liệu này thì...

đọc chương mới nhanh nhất tại [Doc Truyen . o r g](#)

“Người bạn kia của cậu thật không tệ!” Lăng Tuyết Nhi vừa ngồi ở ghế salon trong phòng khách nhàn nhã xem ti vi, vừa lớn tiếng nói với Tô Úy đang rửa bát trong nhà bếp!

“A, cậu nói Tề Phi à? Cô ấy rất tốt, là đàn chị trong trường của tớ, cũng là bạn tốt nhất của tớ ở công ty Khải Phong!” Tô Úy ở trong bếp thuận miệng lên tiếng!

Tuyết Nhi nghe cô nói xong, lại cảm thấy thương Tô Úy! Hôm nay cô đã nghe Tề Phi kể chuyện xảy ra giữa Diệp Phong và Tô Úy, trong lòng cô không biết mừng Diệp Phong đến bao nhiêu lần! Thời gian 3 năm, cô ấy cũng quá ngốc rồi, vì một người đàn ông không yêu thương mình cố gắng trong ba năm!

Nếu như lúc đó cô ấy không chuyển sang khoa quảng cáo, bằng tài năng của mình Tô Úy nhất định có thể phát triển rất thành công trong giới thời trang! Khi còn trẻ bọn họ đã từng hẹn ước với nhau, cô nhất định trở thành người nổi tiếng trong giới giải trí, còn cô ấy nhất định là nhà thiết kế kiệt xuất! Cuối cùng, cô dùng thời gian bốn năm để trở thành siêu sao quốc tế như bây giờ, mà cô ấy vì một người đàn ông không đáng giá lãng phí ba năm tuổi thanh xuân.

Cô ấy mới hai mươi mốt tuổi thôi! Thật không biết ba năm trước đây, khi mới mười tám tuổi cô ấy nghĩ thế nào?

Có lẽ trong tình yêu không người nào là có lỗi! Người đàn ông kia không làm gì sai, sai ở chỗ anh ta không thích Tô Úy, Tô Úy cũng không sai, sai ở chỗ cô ấy lại thích người đàn ông không thuộc về mình!

“Tối nay cậu không về thật à?” Tô Úy từ trong phòng bếp đi ra nhìn Tuyết Nhi đang lười biếng ngồi xem ti vi hỏi! Đến ngất mắt thôi. Có biệt thự sang trọng, rộng rãi thì không về, tới cái nhà cũ rách này mà ở!

“Đúng vậy! Tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần còn gì!”

“Vậy thì được, để tớ đi dọn dẹp phòng kia một chút!”

“Không cần, tớ với cậu ngủ một phòng là được rồi!” Tuyết Nhi dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tô Úy!

“Không được, nếu cậu không ngủ bên phòng kia, tớ sẽ gọi trợ lý đưa cậu về nhà! Còn nữa hình như không có mang theo quần áo đúng không?” Tô Úy không thèm nhìn ánh mắt đáng thương của Tuyết Nhi nói!

“Trợ lý sẽ mang quần áo của tớ đến đây!”

“Ai cậu đứng là người vô tình!” Tuyết Nhi nhìn người bóng lưng người phụ nữ kia đi lên tầng, hét lớn. Mấy năm không thấy, khí thế cô ấy càng ngày càng trở nên mạnh mẽ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Báo Bối Thật Xì Lối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Tô Úy bị ốm

Sau khi tắm xong và sấy khô tóc, Tô Úy đang ngồi trước máy tính phác thảo bản thiết kế thì điện thoại để trước mặt đổ chuông, nhìn số điện thoại gọi đến liền bắt máy!

“Ngủ rồi sao?” Bên kia truyền đến âm thanh dịu dàng trầm thấp của anh trai.

“Còn chưa có, em đang vẽ bản thiết kế, một lúc nữa mới đi ngủ!” Trong lúc đang nói chuyện, mắt cô liếc về phía màn hình máy tính có bản thiết kế sắp hoàn thành của mình, đó là một chiếc áo khoác dài đến đầu gối, màu vàng nhạt, pha thêm một chút trào lưu mới, nhìn qua tuy đơn giản nhưng phóng khoáng, lại phù hợp với xu hướng hiện đại!

“Úy Úy...”

“Vâng, có chuyện gì không ạ?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn gọi điện thoại cho em thôi!”

“Ha ha!”

“Bên này anh còn đang bận, vậy cúp máy nhé, một lúc nữa phải đi ngủ sớm đây”, Nói xong Tô Minh Hiên liền cúp điện thoại!

Đối mặt với cửa sổ to sát đất, Tô Minh Hiên ngồi trên ghế dựa xoay tròn làm bằng da thật, tay phải nâng trán, tay trái cầm tập tài liệu mà trợ lý vừa mang đến, thì ra Hạ Nam chính là Tổng giám đốc đứng sau công ty quảng cáo kia! Nếu như vậy, rõ ràng người mà Hạ Nam đang hướng tới chính là mình, nhưng rốt cuộc lý do là gì? Chẳng lẽ vì chuyện của năm năm trước đây? Nhưng chuyện đây chính anh cũng không muốn nó xảy ra!

Mời các bạn sang web Doc Truyện . o , r , g đọc nhé

Theo tài liệu điều tra anh đang cầm, Hạ Nam và Úy Úy vào buổi tối mấy ngày trước bị tập kích ở thành phố C! Rốt cuộc là người nào đã làm chuyện này? Nghĩ đến đây lông mày của anh lại nhíu lại, trong con ngươi lóe lên một tia sáng tăm tối, gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ lo lắng.

Bên này Tô Úy sau khi cúp điện thoại, cảm thấy không có tâm trạng nào thiết kế tiếp nữa, liền xoay người đi ra ban công trong phòng ngủ.

Dạo gần đây, cô luôn bị một giấc mơ đeo bám, giấc mơ ấy khiến cô không dám ngủ, bởi vì chỉ cần nhắm mắt trong đầu cô lại xuất hiện những hình ảnh ngắn ngủi nhưng đáng sợ đó, loại hình đó như một thứ ảo giác đè nén khiến cô không tài nào thờ nổi! Cho nên, trừ khi chịu không nổi, nếu không cô đều chờ đến khi gần một hai giờ đêm mới lên giường đi ngủ!

Cô ở ngôi nhà nhỏ này đã được ba năm, ngôi nhà được chia làm hai tầng, phía dưới là phòng bếp, bên ngoài là phòng khách thêm một cái toilet và một phòng đọc sách. Thật ra cô cũng không thích ở trong phòng đọc sách cho lắm, cho nên cả bàn làm việc cô cũng di chuyển lên phòng của mình! Bình thường sau khi vẽ xong bản thiết kế cảm thấy quá mệt mỏi liền trực tiếp nằm lên giường là ngủ luôn, không cần đi thêm vài bước nữa, rất bất tiện! Tô Minh Hiên không chỉ một lần hỏi cô sao lại đem bàn đọc sách vào phòng ngủ, mà mỗi lần cô đều trả lời như vậy!

Mà mỗi lúc như vậy, Tô Minh Hiên sẽ nói một câu: đúng là nha đầu lười biếng!

Mời các bạn sang web Doc Truyện . o r g đọc nhé

Dưới ánh đèn yếu ớt, Tô Úy mặc bộ đồ ngủ gấu nhỏ đáng yêu lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế mây kê ngoài ban công, trên mặt cô mang vẻ bình thản, trầm tĩnh, cặp mắt kia lộ ra ánh sáng rực rỡ, đáy mắt hiện lên vẻ ưu thương và ủ dột, cảnh đêm này khiến cho người ta cảm thấy có chút bi thương và thê lương! Trước mặt để một tách trà nóng, đang bốc lên từng làn khói trắng nghi ngút, chỉ chốc sau, hơi ấm đã bao quanh lấy thân cô, khiến quanh người cô

đường như có một lớp khí mờ ảo mà uyển chuyển!

Tô Úy bị khí lạnh làm tỉnh giấc, cô mở mắt thì phát hiện mình đã ngủ thiếp đi trên chiếc ghế mây, đưa tay cầm tách trà trên bàn, thì trà nóng bây giờ đã trở nên lạnh ngắt! Đêm thu nên nhiệt độ đã hơi lạnh, mới vừa tỉnh ngủ cô cảm thấy toàn thân mình lạnh lẽo, đang muốn đứng dậy vào phòng ngủ, lại phát hiện chân của mình vì cuộn lại quá lâu mà tê cứng, đưa tay xoa xoa bắp đùi của mình, lại ngồi một lúc, mới đứng dậy lảo đảo đi vào phòng ngủ được.

Ngồi trước bàn đọc sách, lưu lại bản thiết kế rồi tắt máy tính, sau đó tắt đèn lên giường đi ngủ! Ban đêm rất yên tĩnh, cơ hồ không nghe thấy bất kì âm thanh gì, ánh trăng u ám lặng lẽ chiếu lên người con gái đang co mình trên chiếc giường đơn...

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tuyết Nhi rời giường rửa mặt thì phát hiện dưới nhà không có ai! Cô nghĩ chẳng lẽ Tô Úy đã đi làm! Nghĩ tới đây, cô ưu nhã đi lên tầng, đứng trước phòng ngủ Tô Úy nhẹ nhàng gõ cửa, không ai lên tiếng! Nhẹ nhàng vặn tay nắm cửa, cửa liền mở ra!

Cửa vừa mở đã nhìn thấy Tô Úy đang cuộn mình nằm trong chăn, bước đến gần giường, nhìn gương mặt đỏ ửng của Tô Úy, đưa tay sờ lên trán cô ấy thì thấy nóng bỏng, cô nhủ chặt lòng mày!

“Tô Úy, tỉnh dậy đi...!” Vô nhẹ gương mặt của Tô Úy lại phát hiện cô ấy không có dấu hiệu tỉnh dậy! Tuyết Nhi sốt ruột, khuôn mặt gấp gáp, lo lắng và hốt hoảng! Cô đỡ Tô Úy dậy từ trên giường, ngồi xổm xuống cố cô ấy trên lưng mình, có chút khó khăn chạy ra khỏi phòng ngủ!

Cô cống Tô Úy từng bước từng bước đi xuống nhà, chỉ sợ người trên lưng bị té ngã! Đi đến chỗ bàn lấy chìa khóa xe, rồi nhanh chóng đi ra ngoài cửa!

Lam Lan -diendanlequydon

Bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện.

Lăng Tuyết Nhi dựa người vào bên tường, đứng không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào cửa phòng cấp cứu, tay gất gao nắm chặt lại! Sao có thể như vậy? Tối hôm qua không phải vẫn tốt ư, sao đột nhiên lại sốt lên vậy?

“Tuyết Nhi, Úy Úy sao rồi?” Tề Phi vội vàng chạy tới nhìn thấy Lăng Tuyết Nhi đứng dựa vào tường gấp gáp hỏi. Cô nhận được điện thoại của Tuyết Nhi nói Tô Úy phải nhập viện, đang ăn sáng ở nhà liền lập tức lái xe tới.

“Còn chưa biết, bác sĩ vẫn ở bên trong!” Lấy lại tinh thần, Lăng Tuyết Nhi cúi đầu nói, trong giọng nói còn mang theo sự run rẩy nhẹ nhẹ! “Sao có thể như vậy? Tối qua còn rất khỏe mà...”

Phòng cấp cứu mở cửa, bác sĩ đi ra!

“Ai là người nhà bệnh nhân?” Nghe được giọng nói của bác sĩ, hai người nhanh chóng tới trước mặt nắm chặt tay áo của bác sĩ nói, “Chúng tôi là bạn của cô ấy, cô ấy sao rồi?”

“Bệnh nhân chỉ là nóng sốt thôi, hiện tại đã không có gì đáng ngại, chỉ là cơ thể cô ấy có hơi suy yếu, sợ rằng phải nằm viện! Một chút nữa sẽ chuyển cô ấy đến phòng bệnh thường, các cô giúp cô ấy làm thủ tục nhập viện đi!” Nghe bác sĩ bảo không có gì đáng ngại, hai người liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói lời cảm ơn! Sau đó Tề Phi đi làm thủ tục nhập viện, Tuyết Nhi đi cùng Tô Úy về phòng bệnh.

Trong phòng bệnh, Tô Úy nằm an tĩnh trên giường bệnh, mái tóc đen dài óng mượt tùy ý xõa tung trên gối, đôi mắt nhắm chặt, hàng lông mi cong vút khẽ nheo lại, khuôn mặt vì sốt mà ửng đỏ, đôi môi tái nhợt, trên tay còn cắm kim chuyền dịch, nhìn cô suy yếu vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Phó tổng tập đoàn Lạc Thị

Trong hành lang bệnh viện, hai người phụ nữ ngồi sóng vai trên băng ghế dài.

“Phi Phi, cậu về đi làm đi! Để một mình tớ ở đây được rồi!” Tuyết Nhi mỉm cười nói với Tề Phi, không còn chút nào khuôn mặt u sầu mới đây nữa!

“Được, vậy tớ đi làm đây! Tí nữa tan làm tớ sẽ đến!” Tề Phi nói xong liền đứng dậy rời đi, trước khi đi còn lo lắng liếc nhìn phòng bệnh đang đóng chặt!

Lăng Tuyết Nhi sau khi nhìn bóng lưng của cô biến mất, mới chậm rãi đi vào phòng bệnh.

Sáng sớm, một biệt thự tráng lệ nằm ở thành phố A được bao phủ bởi hoa Tử Kinh nở rộ dưới ánh mặt trời, khiến cho người ta có cảm giác yên bình và dễ chịu.

“Cái gì? Cậu nói Tô thư kí nhập viện?” Tần Kiệt đang ngồi trước bàn ăn ưu nhã ăn điểm tâm, thì nghe Triệu Lỗi - trợ lý đắc lực của mình báo cáo tình hình Tô Úy thì lập tức buông đũa ăn trong tay, khuôn mặt vốn đang mang nụ cười ôn hòa liền lập tức trầm xuống, lòng mày nhẹ chau lại, trong mắt thoáng

hiện vẻ phức tạp!

“Đúng vậy, mới vừa nhận được tin từ vệ sĩ báo về như vậy!” Triệu Lỗi nhìn bộ mặt âm trầm của thiếu gia, thận trọng trả lời.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Tần Kiệt nghe lời nói của Triệu Lỗi, sắc mặt càng thêm u ám, ánh mắt dần hiện lên vẻ lo âu và khản trương!

“Hình như bị sốt, bây giờ đang ở bệnh viện của ông chủ phòng 1303, nghe nói hiện tại.....” “Đã không còn gì đáng ngại” Bốn chữ còn chưa nói ra miệng, chỉ thấy một bóng đen thoáng qua trước mặt mình, chờ đến khi anh ta phản ứng kịp, định đuổi theo thì chỉ thấy đuôi xe đang phóng vụt đi!

“Thiếu gia, tôi còn chưa nói xong đâu! Tôi tiêu thư hiện tại đã không còn gì đáng ngại!” Nhìn đuôi xe đã hoàn toàn biến mất, Triệu Lỗi thì thầm. Trong mắt lóe lên một tia khó tin: lúc nào thì thiếu gia nhà bọn họ lại lộ ra vẻ mặt khản trương và lo lắng như vậy? Chẳng lẽ bị ma nhập vào người rồi, nghĩ tới đây không nhịn được mà rung mình một cái!

Khi Tần Kiệt lái xe đến bãi đỗ xe ngầm thì phát hiện Lạc Phàm cũng đang từ trên chiếc xe Porsche màu xanh ngọc bước xuống, cầm trên tay một giỏ trái cây và một bó hoa bách hợp!

Hai người đàn ông ưu nhã cất bước, đi đến trước mặt đối phương thì dừng lại!

“Tớ nhận được tin thư kí Tô vào bệnh viện liền lập tức chạy tới!” Lạc Phàm nhún nhún vai, sắc mặt nhẹ nhàng giải thích nguyên nhân!

“Tớ cũng vậy!” Đối lập với Lạc Phàm tự nhiên, vận đạm phong khinh (vận đạm phong khinh - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi) , là Tần Kiệt với vẻ mặt lo âu và khản trương, đáy mắt hiện lên sự phức tạp!

“Đừng nói người anh em này không nhắc nhở cậu! Cậu cũng biết, thư kí Tô là người phụ nữ mà Nam đề ý!” Lạc Phàm nhìn ánh mắt bất định của Tần Kiệt không nhịn được mà mở miệng nhắc nhở, chỉ là giọng nói và vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ! Làm anh em nhiều năm như vậy, sao anh không thể nhìn ra Kiệt có tình cảm với thư kí Tô chứ? Nhưng nếu đã biết rõ là chuyện không thể thì nên sớm chặt đứt suy nghĩ đó thì tốt hơn, tránh để xảy ra cảnh huynh đệ tương tàn!

Thật ra Nam đã sớm nhìn ra, nhưng không có vạch trần, chỉ nói bóng nói gió, hi vọng Tần Kiệt có thể quên đi suy nghĩ trong lòng!

Lam Lan-Dĩ Lê Quý Đôn

Mặc dù Thư kí Tô và Nam chưa có quan hệ gì, nhưng chuyện này chỉ là chuyện sớm hay muộn! Nam rất phúc hắc (phúc = bụng, hắc = đen, phúc hắc = bụng dạ đen tối), quyết tâm cùng ham muốn chiếm giữ rất lớn, một khi cậu ấy muốn thì tuyệt đối sẽ đoạt cho bằng được! Trừ người phụ nữ và chuyện xảy ra ngoài ý muốn năm năm trước đây, hình như chưa từng có ngoại lệ!

Chỉ là bọn họ không nghĩ tới Nam lại có thể cung chiều thư kí Tô như vậy, đó là sự dịu dàng và ánh mắt cung chiều trước đây chưa từng có, chỉ dựa vào điểm này anh có thể khẳng định vị trí của thư kí Tô trong lòng Hạ Nam rồi, hơn nữa đó còn là vị trí rất sâu, rất quan trọng.

Tần Kiệt bị nhìn thấu tâm tư thì có chút lúng túng xấu hổ, vô lực gật đầu một cái, bày tỏ rõ anh biết mình phải làm gì. Thu lại vẻ mặt khôi phục lại vẻ ưu nhã lạnh nhạt ban đầu, sau đó đi vào trong bệnh viện, hai nam nhân tuần mỹ đi tới, vóc người cao lớn, ưu nhã thu hút không ít thanh âm thỏ thẻ dọc đường đi!

Cửa phòng bệnh số 103

Tần Kiệt và Lạc Phàm liếc nhìn nhau một cái, Tần Kiệt vươn tay gõ cửa, bên trong truyền đến một thanh âm nhàn nhạt để nghe trả lời!

Đẩy cửa đi vào, đầu tiên bọn họ nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp, vóc người tinh xảo hoàn mỹ, khuôn mặt trái xoan, mái tóc quăn tùy ý xỏa trên vai, bộ quần áo thoải mái màu vàng nhạt bao quanh vóc người mảnh khảnh, cặp mắt xinh đẹp hút hồn đang nhìn hai người họ đầy cảnh giác!

“Các anh là?” Tuyết Nhi đặt tạp chí trên tay xuống, đứng dậy chậm rãi đi đến trước mặt hai người, cách bọn họ 1m thì dừng lại, khoe môi khẽ mở, âm thanh nhàn nhạt vang lên trong không gian!

“Chào cô! Tôi là Tần Kiệt, còn đây là Lạc Phàm, chúng tôi đều là bạn của Tô Úy!” Tần Kiệt nhìn người phụ nữ trước mặt lịch sự trả lời, người phụ nữ trước mặt có chút quen mắt nha!

“Chào anh! Tôi tên là Lăng Tuyết Nhi, là bạn thân của Tô Úy mới từ nước ngoài trở về!” Nói xong liền bắt tay với bọn họ! Cảm thấy một ánh mắt đang khóa chặt lấy mình, cô ngẩng đầu lên thì chạm phải một ánh mắt sắc như chim ưng, khiến cô không khỏi cau mày, lập tức dời đi tầm mắt!

“Cô ấy sao rồi?” Tần Kiệt nhìn bóng dáng nhỏ bé đang nằm trên giường bệnh, ánh mắt hơi trầm xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Bác sĩ nói đã không sao rồi, chỉ là thân thể hơi suy yếu, cần nghỉ ngơi thêm!” Cho dù rời tầm mắt đi, cô vẫn có thể cảm thấy ánh mắt từ phía đối diện, cô không vui đáp lại ánh mắt kia, nhìn anh ta chăm chăm!

Mà chủ nhân của ánh mắt kia không để ý chút nào nhún vai một cái, ngay sau đó liền để giỏ hoa quả và bó hoa lên chiếc tủ cạnh giường bệnh, nói với Lăng Tuyết Nhi: “Thế thì được rồi, nếu đã không có gì đáng ngại, chúng tôi cũng yên tâm rồi, chúng tôi về trước đây! Đây là danh thiếp của tôi, nếu có chuyện gì có thể liên lạc với tôi!” Nói xong liền lấy danh thiếp ra đưa cho cô!

Lăng Tuyết Nhi nhận danh thiếp trên tay anh ta, nhẹ gạt đầu, khi nhìn lên tấm danh thiếp, hai chân mày liền nhíu chặt, bên trên có ghi: Lạc Phàm, Phó Tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 42: Hạ Nam trở về

Trên hành lang bệnh viện, hai bóng dáng cao lớn đi song vai bên nhau, hai tay đều đút trong túi quần tây, tư thái vừa ưu nhã lại vừa lơ đãng!

“Cậu có cảm thấy người phụ nữ kia rất giống siêu sao Lăng Tuyết Nhi mà mấy tờ báo dạo này hay đăng không? Không phải, cô ấy gọi.....” Tần Kiệt còn chưa nói hết, một âm thanh khác liền truyền đến: “Không phải là giống, mà chính là cô ấy!” Giọng nói khẳng định chắc chắn!

Mắt phượng xinh đẹp của Lạc Phàm khẽ nheo lại, ánh mắt thâm trầm, nhếch miệng lên một đường cong không dễ phát hiện, thời khắc này Lạc Phàm khiến Tần Kiệt cảm thấy kinh ngạc, tại sao trong nháy mắt vừa rồi trên người Lạc Phàm có bóng dáng bất phàm của Nam, thâm trầm không dễ nhìn thấy, giống như loài hồ ly tu luyện ngàn năm, bí bí hiểm hiểm khiến người ta không hiểu thấu được suy nghĩ.

“Vậy làm sao bây giờ? Có cần gọi điện báo cho Nam không?” Tần Kiệt vừa dứt lời, điện thoại của Lạc Phàm liền tức thời đổ chuông!

“Không cần gọi đã có người gọi tới!” Lạc Phàm lấy điện thoại di động ra, nhìn số gọi đến nhíu mày nhìn Tần Kiệt đứng trước mặt, sau đó nhận máy.

“Phàm, cậu biết Tô Úy ở đâu không? Sáng sớm tớ gọi điện cho cô ấy thì không có ai nghe máy, gọi đến công ty thì có người nói hôm nay cô ấy nghỉ làm!” Bên này vừa nhận điện thoại, đã truyền đến âm thanh nóng nảy và lo lắng của Hạ Nam! Ở nước Mỹ mấy ngày nay, Hạ Nam tính giờ chênh lệch giữa hai nước, buổi sáng liền gọi điện về, nhưng tất cả cuộc gọi đều chỉ có một âm thanh truyền đến: thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được! Anh sợ cô xảy ra chuyện gì, lập tức gọi điện thoại cho Lạc Phàm, dù sao bọn họ cũng đã âm thầm phái người bảo vệ Tô Úy, khẳng định cậu ấy biết Tô Úy ở đâu, có chuyện gì hay không!

“Thư kí Tô nhà cậu ngã bệnh, bây giờ đang ở trong bệnh viện của ba Kiệt, nhưng yên tâm đi, bây giờ đã không có gì đáng ngại!” Lạc Phàm nghe giọng nói của Hạ Nam, khoe miệng giật giật, từ lúc nào mà Hạ Nam bắt đầu có giọng nói này, thư kí Tô chính là khắc tinh của Hạ Nam, không trách được mọi người đều nói vô quýt đây có móng tay nhọn, thì ra để nói đến ý này!

“Sao lại ngã bệnh?” Nghe được Tô Úy bị bệnh, Hạ Nam ở bên kia nhíu mày, trong mắt thoáng qua một tia lo âu và đau lòng!

“Lão đại, chúng tớ phái người âm thầm bảo vệ an toàn của cô ấy rất tốt....nhưng chuyện cô ấy sinh bệnh hay không thì sao chúng tớ có thể không chế đây!” Lạc Phàm bắt đầu dĩ giải thích, khuôn mặt chỉ còn biểu hiện im lặng.

“Vậy thì được, các cậu coi chừng cô ấy một chút, tớ sẽ sắp xếp để bay về sớm!” Nói xong câu đấy cũng không để cho Lạc Phàm có cơ hội nói tiếp liền trực tiếp dập máy!

Lạc Phàm nghe trong điện thoại truyền đến âm thanh “tút tut tut” một tiếng, khoe miệng giật giật, có cần phai vội vàng như vậy không? Không phải anh đã nói đã không có gì đáng ngại rồi sao?

Ngước mắt lên nhìn thấy ánh mắt hỏi thăm của Tần Kiệt, nhún nhún vai: “Nam nói cậu ấy sẽ lập tức bay từ Mỹ về!”

Tần Kiệt gạt đầu một cái tỏ ý mình đã biết, hơi cúi đầu, đáy mắt u ám, vền vền mấy giây liền trở về bình thường!

Lạc Phàm vỗ bờ vai của anh, sau đó dẫn đầu đi về phía bãi đỗ xe ngầm!

Tô Úy mở mắt ra, điều đầu tiên nhìn thấy chính là trần nhà màu trắng, vách tường màu trắng, chăn màu trắng, bộ quần áo bệnh nhân màu trắng mặc trên người, trong hơi thở tràn đầy mùi thuốc của bệnh viện! Chỉ ngắn ngủi hai tuần lễ, mà cô nhập viện đến hai lần! Đây là phản ứng đầu tiên của cô!

Chống tay ngồi dậy, liền nhìn thấy trên ghế sofa cách đó không xa có một người đang vòng tay trước ngực nhắm chặt mắt, đó là Lăng Tuyết Nhi! Có lẽ cảm thấy cô nhìn chăm chú, Tuyết Nhi mở mắt ra, thấy Tô Úy đang ngồi dậy trên giường bệnh!

“Cậu, cậu tỉnh rồi! Thật tốt quá, có biết cậu làm tớ sợ muốn chết thế nào hay không?” Tuyết Nhi đứng dậy nhào đến bên giường bệnh ôm chặt lấy cô, khuôn mặt lo lắng.

“Là tớ không tốt, lần sau sẽ không như vậy nữa đâu!” Tô Úy có chút yếu đuối, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo ý cười nhàn nhạt, lấy tay vỗ nhẹ lưng Tuyết Nhi!

“Cậu đói bụng chưa? Tớ vừa mới đi mua cháo về, để tớ đi hâm lại cho cậu!” Nói xong, Tuyết Nhi xoay người đi ra ngoài giúp cô hâm lại cháo nóng!

Bên ngoài trời đã tối hẳn, bầu trời đầy sao, trăng sáng cũng đã lên cao! Lối đi bộ thỉnh thoảng có vài chiếc xe đi qua, một vài bệnh nhân đang chậm rãi

tản bộ, bóng dáng khúc xạ lên trên mặt đất hắt bóng lại rõ ràng!

Lúc này, trước cửa bệnh viện một chiếc Limousine dừng lại, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn vội vàng đi xuống, chạy vào trong bệnh viện!

Trong phòng bệnh tĩnh mịch, chỉ có âm thanh lật giờ tạp chí thỉnh thoảng phát ra từ Tô Úy.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Tô Úy ngẩng đầu lên từ đồng tạp chí! Đôi mắt lạnh nhạt thoáng qua một tia nghi ngờ, sau đó mở miệng nói, “Mời vào!” Phi Phi và Tuyết Nhi đã bị cô đuổi về, đã trẻ thế này còn ai đến nữa?

Sau khi cô lên tiếng, chăm chú nhìn cửa, khi thấy người đi vào thì theo bản năng mà dụi dụi hai mắt, hình như cô bị hoa mắt rồi hay sao ỉ! Không phải anh ấy còn đang ở Mi sao? Sao có thể ở đây chứ?

“Bảo bối, sao rồi? Mấy ngày không gặp mà đã quên rồi à?” Hạ Nam nhìn lên vẻ mặt kinh ngạc của cô, khuôn mặt lạnh lùng tuần mỵ có vẻ mệt mỏi tràn đầy ý cười! Đi vào phòng bệnh, đóng cửa lại, đi mấy bước là đến giường bệnh!

“Làm sao anh lại ở đây?” Tô Úy nhìn gương mặt tuần tú, không khỏi nhích lại gần phía sau. Quan sát anh, thấy anh mặc một chiếc áo gió màu đen bao quanh thân hình hoàn mỵ, hơi thở thần bí ở quanh thân, chỉ là gương mặt tuần tú tràn đầy vẻ mệt mỏi, trong mắt còn vẩn lên tơ máu, giống như là đã lâu chưa được ngủ! Nhưng cho dù như thế, cũng không làm giảm khí chất cao quý trên người anh một chút nào!

“Không phải anh mới từ Mi về chứ?” Tô Úy suy đoán hỏi.

“Cứ như em nói đi!” Hạ Nam nhún mày, trên mặt đầy ý cười nhìn cô.

“Em nói đúng!” Tô Úy nhìn anh, ngờ ngẩn, chợt nghịch ngợm cười với anh, đôi tay nhẹ nhàng néo gương mặt anh, có điểm thương tâm nói, “vậy anh mau về nhà tắm nước nóng rồi đi ngủ đi!”

“Anh muốn ở lại đây cùng em!” Hạ Nam nắm được bàn tay nhỏ bé đang làm loạn trên mặt mình, cảm giác tron nhẵn mềm mại như trẻ con làm tim anh bất giác đập mạnh! Đời này của Hạ Nam, cho tới bây giờ chưa có người nào dám không kiêng kị gì mà véo mặt anh, mà tiểu nữ nhân này lại dám làm như vậy!

“Ai ai ai, Hạ Nam anh muốn làm gì?” Nhìn Hạ Nam cời quần áo, cởi giày, vén chăn lên nằm xuống bên cạnh mình, cô không khỏi kêu to.

“Ngaoan, anh mệt quá, ngủ đi!” Hạ Nam nói xong, liền đưa tay chụp tới, Tô Úy liền bị anh ôm trong ngực ngủ.

Đang định nói chuyện thì thấy hai mắt Hạ Nam đã nhắm chặt, hô hấp đều đặn, không lên tiếng nữa! Nằm trong ngực anh, lẳng lặng nhìn gương mặt anh, tóc cắt ngắn gọn gàng, lông mày rậm, lông mi cong vút, sống mũi cao, đôi môi mỏng khêu gợi, râu lún phún, đây không phải lần đầu tiên cô ngắm gương mặt của anh ở khoảng cách gần như vậy, nhưng lại phát hiện mỗi lần nhìn lại đều có cảm giác khác nhau!

Người đàn ông ngủ thiếp đi như vậy đúng là đáng yêu mà!

Tô Úy a Tô Úy, rốt cuộc mày đang nghĩ cái gì vậy? Nghĩ đến đây liền tự gõ đầu mình một cái!

Trong phòng bệnh rất nhanh truyền đến tiếng hít thở đều đặn của hai người! Ánh trăng yếu ớt len lén chiếu vào phòng bệnh, khúc xạ lên bóng hai người đang ôm nhau ngủ trên giường bệnh!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Khách không mời mà đến

Khi những tia nắng đầu tiên tràn vào phòng bệnh, Tô Úy mới bắt đầu mở mắt, nhìn sang bên cạnh, đã không thấy bóng dáng của Hạ Nam!

Thời điểm gần đây, cô luôn bị một giấc mơ đeo bám vào mỗi đêm khiến cô giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, sau đó cứ như vậy gục đầu trên hai đầu gối mà ngồi lẳng lặng cho đến tận sáng. Mà đêm qua tự nhiên lại không hề gặp ác mộng đó, còn mơ được mộng đẹp! Ha ha!

Cô ngồi dậy vươn người một cái, trên mặt còn vẻ lười biếng của người mới thức dậy, ánh mắt còn hơi mờ mờ!

“Bảo bối, em đã dậy rồi sao!” Hơi thở trầm thấp mang chút từ tính truyền đến! Cô ngược mắt nhìn, đã thấy Hạ Nam cầm hộp giữ ấm đi vào phòng bệnh! Anh mặc một bộ vest tinh xảo được may đo thủ công thay cho chiếc áo khoác gió đêm qua, gương mặt tuần tú mang tinh thần thoải mái, sáng láng chứ không còn chút nào sự mệt mỏi như tối hôm qua, cặp mắt đen thâm thúy nhìn cô thật sâu, bên trong có một tia ôn tình không dễ phát giác!

“Ăn điểm tâm đi, tôi mới vừa về nhà nấu cháo trứng muối thịt nạc, vẫn còn nóng!” Trong khi nói chuyện, Hạ Nam đã mở hộp giữ ấm ra, cầm cái thìa đặt trước bàn di động trước mặt cô, mùi cháo thơm lừng trong nháy mắt lan tỏa khắp phòng bệnh!

“Ồ!” Tô Úy lên tiếng, cầm thìa lên từ tư ăn! Thình thoảng ngược mắt lên nhìn Hạ Nam đang ngồi trước mặt! Mà Hạ Nam chỉ ngồi đó lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt càng tỏa ra sự dịu dàng, khoe miệng nhếch lên một nụ cười kín đáo!

Trong căn phòng nhất thời yên tĩnh, sự ấm áp lan tỏa khắp nơi!

“Khụ...khụ...khụ!...” Một tiếng ho khô khốc cắt đứt sự an tĩnh trong phòng bệnh! Tô Úy nhanh chóng ngược mắt nhìn lên, thì thấy Tuyết Nhi nhìn hai người bọn họ với ánh mắt mập mờ, cô búng mũi, mở trừng hai mắt!

“Cái đó, cậu đến rồi à? Ừ...” Tô Úy bị cô ấy nhìn cảm thấy hơi xấu hổ, trên gương mặt nổi lên một tảng đỏ búng!

“Không cần giải thích, tớ đã hiểu, OK?” Khi Lăng Tuyết Nhi nói qua thì phát hiện người đàn ông kia đã xoay người lại nhìn cô! Lúc này cô mới quan sát người đàn ông trước mặt, anh ta mặc một bộ quần áo màu đen thủ công được cắt xén tinh xảo, bộ âu phục bao quanh vóc người hoàn mỹ, ngồi ở trên giường bệnh nhìn cô, đôi mắt ấy mang sự lạnh lùng đến thấu xương, khiến cô không tự chủ mà run lên một cái! Người đàn ông này không phải là....

“Cái đó, tớ chỉ đưa thức ăn sáng đến, tớ để ở chỗ này nhé, không quấy rầy hai người nữa!” Nói xong liền bước đến bên cạnh giường bệnh để hộp đồ ăn trên tủ, sau đó nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh! TRước khi đi còn không quên hướng về phía Tô Úy mập mờ nháy mắt, làm cô đỏ khốc đỏ cười! Rốt cuộc là làm sao vậy?

“Cái đó, đó là bạn tốt Lăng Tuyết Nhi của em mới từ nước ngoài trở về!” Chồng lại ánh mắt hỏi thăm của Hạ Nam, cô giải thích. “Cô ấy.....Ồ ô ——”.

Câu sau chưa kịp nói đã bị cảm xúc mềm mại chặn lại, Tô Úy nhìn gương mặt phóng đại trước mặt, trong phút chốc quên mất gãy giữa....

“Anh.....” Hơi thở hỗn hển, Tô Úy lấy mu bàn tay lau môi của mình, mở to mắt tức giận trừng lên nhìn Hạ Nam đang ngồi đối diện!

“Lần sau lúc hôn môi nhớ nhắm mắt lại!” Âm thanh nam tính vang lên, thiếu chút nữa làm Tô Úy trực tiếp ngất tại chỗ.

Tô Úy ở thêm hai ngày trong bệnh viện rồi mới về nhà, Hạ Nam đã cho cô nghỉ làm ba ngày để nghỉ ngơi thật tốt.

Ban đêm, trong căn nhà im ắng.

“Cậu nói cái gì? Tiểu thư không muốn trở về?” Trong thư phòng, một người đàn ông trung niên tầm năm mươi tuổi uy nghi ngồi trước bàn đọc sách, gương mặt nghiêm túc khác thường hỏi người vệ sĩ đang đứng thẳng tắp trước mặt, ánh mắt mang gọng kính đen nheo lại đầy nguy hiểm.

“Đúng vậy, lão gia!” Người vệ sĩ trả lời.

“Bây giờ tiểu thư đang ở đâu?”

“Bẩm lão gia, tiểu thư bây giờ đang ở chỗ của tiểu thư Tô Úy!”

“Chuẩn bị xe!”

Trước cửa nhà mờ tối, một chiếc Limousine dừng lại, người đàn ông ngồi bên tay lái đi xuống, chạy ra phía sau mở cửa xe cung kính đứng thẳng tắp, một người đàn ông trung niên uy nghi nghiêm túc bước xuống, cặp mắt mang gọng kính đen chậm rãi nâng lên, nhìn ánh sáng yếu ớt hắt ra từ trong nhà, ánh mắt liền lấp lánh bất định, cất bước đến ngôi nhà, bóng lưng thẳng tắp trong đêm tối có chút thô lương và cô đơn!

“Chú Lăng, đã muộn thế này, chú tìm Tuyết Nhi sao?” Nghe được tiếng gõ cửa, Tô Úy chạy ra mở cửa nhìn thấy người bên ngoài thì có chút kinh ngạc, ngay sau đó lễ phép nói. Người đàn ông trung niên trước mặt, cô đã gặp qua vài lần. Ông ấy là bố của Tuyết Nhi – Lăng Hải! Đối với người thương nhân tài giỏi này, cô từng nghe Tuyết Nhi kể rất nhiều chuyện về ông ấy, nghe nói ông từng có hai người vợ, người vợ thứ nhất cũng chính là mẹ của Tuyết Nhi, vào mười năm trước vì tai nạn giao thông mà qua đời, rồi sau đó chưa đến ba tháng, ông ấy đã lấy vợ mới, cũng chính là người vợ hiện tại! Ông ấy còn nổi tiếng trong giới thương nhân với những thủ đoạn khát máu!

Đối với chuyện này, Tuyết Nhi chưa từng nhắc qua, cô cũng chưa bao giờ hỏi! Bởi mỗi nhà đều có khó khăn riêng, chuyện đấy cô không thể nào quản được, cũng không có quyền trông nom.

Cặp mắt dưới gọng kính của Lăng Hải nhìn gương mặt trước mặt, thì có chút mất hồn!

“Mời chú vào nhà!” Lần nữa nghe thấy âm thanh, ông mới lấy lại tinh thần, “[Tô tiểu thư, đã quấy rầy, chắc Tuyết Nhi đã gây nhiều phiền toái cho cháu!”

“Chú Lăng, sao chú lại nói như vậy? Một mình cháu vẫn ở đây, có Tuyết Nhi ở cùng, ngôi nhà mới trở nên vui vẻ được một chút!”

Nhìn cô mở cửa đứng sang một bên, ông nâng bước đi vào, chờ đến khi ông đã vào nhà, Tô Úy mới đi theo sau.

Mời ông ngồi xuống xong, Tô Úy lại vào phòng bếp pha một ly trà rồi mới lên tầng gọi Tuyết Nhi!

Sau khi Tô Úy đi, Lăng Hải đánh giá quanh nhà, ngôi nhà được sơn màu trắng tinh khiết, ngăn nắp mà không mất đi sự ấm áp, treo trên tường là mấy bức tranh sơn thủy!

Lăng Tuyết Nhi mặc một bộ quần áo màu đen thoai mái ở nhà từ trên tầng đi xuống, đã là chuyện của hai mươi phút sau! Cô chỉ lạnh lùng liếc nhìn Lăng Hải Thiên đang ngồi trên ghế salon, sau đó lập tức rời đi tầm mắt! Vẫn giữ tư thái ưu nhã ngồi xuống đối diện ông!

“Tuyết Nhi, về nhà đi!” Lăng Hải nhìn Lăng Tuyết Nhi ở đối diện, mới phát hiện ra mình rất nhớ người vợ đã qua đời, hai người có khuôn mặt giống nhau, kiều ngạo giống nhau, tính tình cũng giống nhau!

“Nhà?” Nghe được câu này, cô lạnh lùng cười, hai mắt nhìn về người đàn ông đối diện, “Nhà tôi ở đâu? À, có phải ý ông là nơi mà ông cùng với người đàn bà kia đang sống được gọi là nhà? Hình như đây không phải nhà của tôi!”

“Tuyết Nhi, ba....” Còn chưa nói hết lời, đã bị lạnh lùng cắt đứt, “Ông hình như đã không còn nhớ rõ, ngay lúc mẹ tôi đang gặp chuyện không may, tôi đã nói đây không còn là nhà của tôi! Khuôn mặt tỉnh xáo chỉ còn sự lạnh lùng, đôi mắt nhìn về ông lúc này tràn đầy hận ý, chỉ hận không thể phanh thây xé xác ông ra!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Gặp nhau ở quán bar

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, Tô Úy đang vẽ bản thiết kế cảm điện thoại để trên bàn, nhìn số gọi đến thì nghi hoặc nhận máy.

Không nghe thấy âm thanh của Tuyết Nhi như dự đoán, mà lại truyền đến tiếng ồn ầm ĩ, Lam Lan giống như loại nhạc DJ ở quán bar.

Tô Úy lại nghe thấy tiếng nhạc truyền đến từ bên kia thì cau mày! Đứng dậy chạy sang căn phòng bên cạnh trong khi điện thoại vẫn để bên tai.

“Tuyết Nhi, cậu đang ở đâu?” Tô Úy lớn tiếng nói với người bên kia điện thoại. Mới còn tưởng Tuyết Nhi đang ở trong phòng, nhưng bây giờ nhìn thấy căn phòng trống không thì cô thể khẳng định, chắc chắn bây giờ cô ấy đang ở quán bar rồi. Nhưng là quán bar nào? Nghĩ đến đây, cô về phòng cầm thêm cái áo khoác rồi đi xuống dưới nhà, nhìn thấy chìa khóa xe mọi hôm vẫn hay để trên bàn bây giờ đã biến mất, cô thở than một tiếng, vội vàng đổi giày rồi chạy ra ngoài.

“Xin chào, cô có phải là bạn của chủ nhân chiếc điện thoại này? Tôi là nhân viên của quán bar Lam Nguyệt, bạn cô bây giờ đã uống say, cô có thể đến đây đón cô ấy về không?” Khi cô đang nhanh chóng chạy ra ngoài, thì nghe thấy một giọng nam vang lên.

“Được, tôi sẽ lập tức tới, cảm ơn anh nhiều!” Nói xong liền dập máy.

Khi Tô Úy chạy tới quán bar Lam Nguyệt đã là chuyện của bốn mươi phút sau! Cô không để ý đến những ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, vội vàng chạy vào bên trong! Vừa mới bước vào, tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc và ánh chói mắt khiến cô khó chịu đến nhũn chân mày! Với những chỗ như thế này, Tô Úy rất ít đến, mấy lần đi đều là đi cùng vài đồng nghiệp trong công ty.

Chen qua tầng tầng lớp lớp người chạy vào bên trong, đảo mắt nhìn ngó xung quanh thì thấy một bóng người màu đen, cô chau mày bởi vì cô nhìn thấy xung quanh Tuyết Nhi là mấy người mặc trang phục rất nhỏ nhắn, tóc lại còn nhuộm xanh đỏ đủ màu nhìn giống như mấy đứa thanh niên còn đồ.

Cô vội vàng đẩy một người một người trong đám thanh niên ấy chen đến trước mặt Tuyết Nhi, nhìn thấy người phụ nữ đang nằm trên ghế salon ngủ mê man, cô dùng sức lắc lắc thân thể của Tuyết Nhi, nhưng cô ấy không hề có phản ứng nào.

“Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, cậu tỉnh dậy đi!”

“Ồ đâu lại nhảy ra người thích xen vào chuyện của người khác vậy?” Thanh niên tóc màu đỏ rượu bị đẩy sang một bên không vui nhìn người phụ nữ đột nhiên chen đến đang đứng trước mặt.

Không để ý đến mấy người đó, Tô Úy phải bỏ ra nhiều sức lực để dựng thân thể cao gầy của Tuyết Nhi từ trên ghế đứng lên, đang muốn đỡ cô ấy đi ra ngoài, thì bị mấy kẻ kia vây vào không cho cô đi!

“Muốn đi ra sao, không có cửa đâu!”

“Vậy các người muốn thế nào?” Tô Úy có chút khó khăn khi toàn bộ sức nặng của Tuyết Nhi đè trên người cô, tay gất gao nắm lại, ngược mắt bình tĩnh nhìn lên mấy tên thanh niên có bộ dạng côn đồ trước mặt, trong mắt hiện lên sự chán ghét.

“Không ngờ cô em cũng xinh đẹp đấy chứ!” Thiếu niên tóc màu đỏ nhìn gương mặt Tô Úy nói xong, trên mặt mang theo nụ cười bỉ ổi, mà mấy thiếu niên bên ngoài nghe xong cũng đồng loạt cười lớn, “Chỉ cần cùng bọn anh chơi một lúc, anh liền.....A.....” Còn chưa nói hết câu, liền bị người phía sau đập ngã trên mặt đất, hét đến một tiếng to như lợn bị thiến.

“Người nào dám đánh trộm ông đây?” Đang định bò dậy từ dưới đất, lại bị người kia dùng chân giẫm xuống! Chỉ trong nháy mắt, mấy thiếu niên kia đều bị đánh gục hết, toàn bộ đều nằm rạp trên mặt đất. Cho dù là trong quán bar ồn ào, nhưng tiếng vang cực lớn trong góc phòng cũng thu hút không ít sự

chú ý, nhưng mọi người đều không dám can thiệp, dù sao những chuyện như vậy cũng hay xảy ra ở những nơi như thế này, để tránh rước họa vào thân, tránh những tay vào là tốt nhất. Hơn nữa nhìn người đàn ông kia, cũng biết đó không phải là nhân vật đơn giản.

“Ném mấy tên này ra ngoài!” Một giọng nói từ tính dịu dàng truyền đến, ngay sau đó Trần Kiệt Tư mặc một bộ âu phục thoải mái xuất hiện trước mặt Tô Úy.

“Cô Tô, cô có sao không?” Trần Kiệt Tư hỏi, giọng nói nhẹ nhàng như nước chảy, lúc nhìn về phía Tô Úy đáy mắt lộ ra vẻ dịu dàng thâm thúy.

“Trần Thiếu, sao anh lại ở đây?” Tô Úy còn đang nghĩ cách chạy trốn thì mấy người thiếu niên vừa mới vây quanh hai người bọn họ đã bị đánh gục trong mắt phút, sau đó vệ sĩ của người đàn ông đó liền lôi mấy tên kia ra ngoài. Nghe thấy âm thanh quen thuộc vội ngược mắt nhìn lên thì thấy gương mặt tuần tú cuốn hút, một bộ âu phục thoải mái màu vàng nhạt bao quanh lấy vóc người cao to!

“Mới vừa đến đây có chuyện!”

“Cám ơn anh lại giúp tôi thêm một lần nữa, có thời gian tôi nhất định sẽ mời anh ăn cơm! Gặp lại sau!” Tô Úy lễ phép nói với anh ta xong, sau đó định chờ Tuyết Nhi đi ra ngoài!

“Trần Vũ, giúp cô Tô đỡ bạn cô ấy ra bên ngoài!”

“Vâng, thưa thiếu gia!” Nói xong liền đi đến bên cạnh Tô Úy, khi cô còn chưa kịp tiếp thu mọi chuyện, thì người đàn ông kia đã đoạt lấy Tuyết Nhi, dễ dàng nhắc cô ấy lên vai rồi đi ra ngoài.

“Này này ____” Lúc này Tô Úy mới chú ý tới, bên cạnh Trần Kiệt Tư còn có một người, người này hình như là tài xế của anh ta, hình như tên là Trần Vũ.

“Yên tâm, không có việc gì, bây giờ chúng ta ra ngoài đi!” Nhìn Tô Úy vội vã chạy theo, Trần Kiệt Tư ưu nhã cất bước đuổi theo, gương mặt tuần tú đủ để mê hoặc ngàn vạn phụ nữ nhếch miệng lên, trong mắt tràn đầy ý cười.

Ngồi trên ghế xe của mình, suy nghĩ một lúc, Tô Úy nói với Trần Kiệt Tư đang đứng ngoài cửa xe, “Trần thiếu, trưa mai anh có rảnh không? Nếu như có thời gian, tôi mời anh ăn cơm! Tôi muốn cảm ơn anh vì đã giúp tôi lần này!”

“Tất nhiên là được, ngày mai tôi chờ điện thoại của cô!” Trần Kiệt Tư thản nhiên đáp, nét cười trong mắt càng khắc sâu hơn.

“Vâng được, tôi đi trước. Bye Bye!” Tô Úy chào anh ta rồi khởi động xe rời khỏi quán bar Lam Nguyệt.

Chờ đến khi chiếc xe Porsche biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt, Trần Kiệt Tư mới ưu nhã xoay người, ánh đèn nê ông rọi xuống gương mặt tuần tú đang mỉm cười càng trở nên yêu mê hoặc, từng cái nhắc tay cũng thể hiện rõ sự lười biếng tàn mạn.

“Thiếu gia, mọi chuyện đã xử lý xong!” Trần Vũ mới từ quán rượu ra nói với Trần Kiệt Tư, thấy anh ta mỉm cười gật đầu một cái, sau đó đi đến bãi đỗ xe cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 45

Ngày hôm sau.

Khi Lăng Tuyết Nhi vẫn còn đang ngủ, Tô Úy ngồi trên bàn ăn vừa ăn sáng vừa đọc báo, ngay trên trang đầu là hình ảnh to đùng choán hết cả trang báo hấp dẫn tầm mắt của cô, là hình uống say của Tuyết Nhi tối qua! Tiêu đề là: siêu sao quốc tế Lăng Tuyết Nhi rút lui khỏi giới giải trí, đêm khuya tới quán bar uống say có phải do thất tình?

Đây hoàn toàn là những lời bịa đặt, phỏng đoán vớ vẩn! Thất tình? Đùng là nực cười!

Trong thư phòng của Lăng Trạch!

“Trong vòng một giờ, tôi không hi vọng còn nhìn thấy những tin tức này trên bất kì tờ báo nào nữa! Đặc biệt, nội trong ngày hôm nay tôi không muốn tòa soạn này còn tồn tại ở thành phố A!” Lăng Hải đem tờ báo Đại Lực ném bịch một tiếng trên bàn, nói với người trước mặt, người kia sau khi nghe được chỉ thị thì lập tức gạt đầu rồi đi ra ngoài.

Lăng Hải ngồi dựa trên ghế da trong thư phòng, tay phải đỡ trán, tay trái mở ngăn kéo bên trái thứ hai của bàn đọc sách lấy ra một tấm hình, đôi mắt dưới gọng kính đen ẩn chứa ngàn vạn suy nghĩ.

Đây là bức ảnh chụp chung của ba người, bên trái là một người đàn ông đeo gọng kính đen, nhìn qua cũng biết đó là người nhà nhận lịch sự, ở giữa là một bé gái đáng yêu tầm năm, sáu tuổi đang mở đôi mắt to tròn tò mò nhìn ngó xung quanh, bên phải là một người phụ nữ còn rất trẻ, nhìn rất vui vẻ, khoe miệng hé lên nụ cười tự nhiên! Nhìn bức ảnh thật hài hòa biết bao!

Tô Úy khẽ đẩy cửa đi vào phòng ngủ bên cạnh, bước đến bên giường thấy Tuyết Nhi vẫn còn đang ngủ, cũng không đánh thức cô ấy dậy, chỉ để lại một tờ giấy trên chiếc bàn để bên cạnh giường, nói cho cô ấy biết trưa nay mình không về nhà ăn cơm, để cho cô ấy tự lo bữa trưa!

Vốn định đi đến Dạ Oanh, nhưng đắn đo suy nghĩ một chút thì đổi sang một nhà hàng khác, cũng là một quán ăn nổi tiếng ở thành phố A.

Bởi vì bình thường đã thành thói quen, Tô Úy đến nơi đã hẹn trước tầm nửa tiếng, nhưng không vào phòng riêng, mà chỉ ngồi đợi Trầm thiếu trên ghế salon trong đại sảnh, cảm thấy nhàm chán nên lấy điện thoại ra chơi.

“Úy Úy, cháu đợi bạn ở đây sao?” Một giọng nói êm ái truyền đến.

“Vâng!” Ngẩng đầu lên nhìn bên cạnh Doãn San San còn một người khác, cảm thấy hơi kinh ngạc, ngay sau đó lễ phép mở miệng: “Chào cô, lâu lắm không gặp!”

“Úy Úy, đã lâu không gặp cháu!” Người phụ nữ duyên dáng đứng bên cạnh Doãn San San nhìn thấy Tô Úy mỉm cười nói, trong sự tươi cười ấy lại mang vài phần giả dối không thành thật, “Nghe nói cháu từ chức ở công ty của A Phong, đó thật là tổn thất lớn của công ty!”

Người phụ nữ duyên dáng này chính là mẹ của Diệp Phong tên là Niệm Vân, đã gần năm mươi tuổi, bởi vì được chăm sóc tốt nên so với tuổi thật thì nhìn trẻ hơn rất nhiều! Ở công ty quảng cáo Khải Phong gần ba năm, cô cũng biết bà ấy không thích mình cho lắm!

Thật ra xét cho cùng, đơn giản bà ta chê cô không có địa vị, không có gia thế, cảm thấy không xứng với con trai bảo bối của mình. Suy nghĩ đến mình trước kia, cô cũng cảm thấy buồn cười.

Tô Úy cũng không trả lời, chỉ cười nhẹ, ánh mắt thâm thúy! Cô ưu nhã đứng dậy từ trên ghế salon, lạnh nhạt nhìn hai người trước mặt, miệng nhếch lên nụ cười như có như không, làm cho người ta không đoán được cô đang suy nghĩ cái gì!

“Tô Úy, cô đến rồi sao?” Âm thanh lười biếng từ tính truyền đến, Trầm Kiệt Tư mặc bộ âu phục màu vàng nhạt thoải mái đang đứng cách họ mấy bước chân, gương mặt góc cạnh đủ để mê hoặc ngàn vạn nữ nhân lộ rõ, trên mặt mang nụ cười ôn hòa, đáy mắt thâm thúy dịu dàng.

“Ừm! Vừa tới!” Tô Úy nhìn anh ta trả lời.

Trầm Kiệt Tư nhìn thấy đứng bên cạnh Tô Úy còn hai người nữa thì hướng họ gật đầu một cái, tỏ ý chào hỏi.

Trầm Kiệt Tư đứng im tại chỗ, thể hiện rõ ý tứ.

“Tôi mời Thẩm tiên sinh ăn cơm, hai người có muốn ăn cùng không?” Tô Úy nhìn hai người đứng trước mặt nhàn nhạt hỏi thăm.

“Không cần, bọn chị còn có việc, hơn nữa em mời Thẩm tiên sinh ăn cơm, nếu bọn chị xen vào sợ rằng sẽ làm Thẩm tiên sinh cảm thấy không vui!” Doãn San San mỉm cười mở miệng, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười ngọt ngào. Mắt liếc nhìn về phía người đàn ông cô ta từng nhìn thấy ở buổi dạ vũ kia. Trầm Kiệt Tư, mới về thành phố A bao lâu, hiện tại là CEO của tập đoàn Thẩm thị! Nghĩ tới đây, đáy mặt lại hiện lên vẻ ghen tị không cam chịu! Sao số Tô Úy luôn tốt như vậy, đầu tiên là chủ tịch tập đoàn Hạ thị, bây giờ lại đến CEO của Thẩm thị!

“Vậy thì được, chúng tôi đi trước!” Gật đầu với hai người kia, ưu nhã cất bước rời đi.

“Mẹ, hai người đang nhìn gì vậy?” Tô Úy vừa rời đi, âm thanh nhàn nhạt hơi khàn vang lên từ phía sau hai người.

“Phong, bọn em vừa mới gặp lại Úy Úy, cô ấy và CEO của Thẩm thị đến đây ăn cơm!” Không đợi Niệm Vân nói chuyện, Doãn San San liền ưu nhã đi đến bên người Diệp Phong, thân mật khoác lên cánh tay của hắn, trên mặt tràn đầy ý cười, nhu hòa nói.

“Ừm!” Diệp Phong bình thản gật đầu, ý bảo mình đã biết, “Phòng riêng đã chuẩn bị xong, chúng ta vào thôi!”

Trong phòng riêng.

“Trầm thiếu, anh chọn món đi!” Cảm thực đơn lên, cô có chút khó xử. Tô Úy nghĩ thầm: mình muốn mời anh ta ăn cơm thì nên để anh ta chọn món, mà cô cũng không biết anh ta thích ăn món gì! Thôi để anh ta tự chọn đi!

“Được rồi!” Nhận lấy thực đơn, lật một chút, ngẩng đầu hỏi Tô Úy, “Cô Tô, có cái gì cô không ăn được không?”

“Trừ dị ứng với thịt bò ra, các thứ khác tôi đều ăn được!” Hơi kinh ngạc, sau đó liền đáp.

“Vậy thì gọi mấy món ăn nổi tiếng của quán này đi!” Trầm Kiệt Tư chỉ vào thực đơn nói với nhân viên phục vụ.

“Được, xin quý khách chờ một lát!” Nhân viên phục vụ lễ phép nhận lấy thực đơn, xoay người đi ra thuận tiện đóng luôn cửa phòng.

Trong chốc lát, căn phòng rơi vào yên tĩnh! Trầm Kiệt Tư nhìn người phụ nữ trước mặt ưu nhã uống trà, nhẹ giọng cười cười!

“Tài năng thiết kế của cô Tô trong giới thiết kế quảng cáo khiến tôi rất ngưỡng mộ!” Trầm Kiệt Tư nói xong, dịu dàng nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy.

“Sao lại nói vậy? Trên phương diện này, tôi cũng chỉ là biết sơ qua một hai thứ mà thôi! Ngược lại Trầm thiếu mới là người làm tôi bội phục, tuổi còn trẻ mà đã thành lập công ty EVEN!” Tô Úy chống lại cặp mắt mê hoặc kia, bình thản nói sự thật mà!

“Ha ha! Cô Tô thật khiêm tốn!” Trầm Kiệt Tư cười cười nói, ý cười dưới đáy mắt càng thêm rõ ràng.

Thức ăn lập tức được đưa lên, bọn họ duy trì quy tắc “ăn không nói, ngủ không nói” ưu nhã dùng xong bữa cơm này! Sau đó liền ăn đến món tráng miệng! Sau khi ăn xong, hai người đến đại sảnh, Tô Úy đang định tính tiền, lại được thông báo là không cần thanh toán, Trầm Kiệt Tư là ông chủ của nhà hàng này.

Tô Úy liếc nhìn người đàn ông dịu dàng ưu nhã sau lưng, không tiếng động thờ dài một tiếng!

“Cô Tô, cô lái xe đến đây không? Nếu không để tôi đưa cô về!”

“Phốc _____ anh có phát hiện mình rất giống lái xe hay không?” Tô Úy chêu ghẹo nói.

“Có thể đưa một người phụ nữ đẹp như cô về thì dù có làm lái xe, tôi cũng cam tâm tình nguyện!” Trầm Kiệt Tư nói xong, trong giọng nói lại biến đổi, mang theo vài phần nghiêm túc!

“Tôi đâu dám để Trầm thiếu làm tài xế cho mình chứ! Sẽ khiến nhiều người tức giận đấy!” Tô Úy chỉ tay hướng bãi đỗ xe ngầm nói, “Hôm nay tôi lái xe đến đây rồi, không phiền anh nữa!”

“Cô còn thiếu tôi một bữa cơm đấy!” Âm thanh của Trầm Kiệt Tư đặc biệt truyền vào tai Tô Úy.

“Tất nhiên rồi! Khi có thời gian tôi sẽ mời anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Ngủ lại ở biệt thự

Trong phòng thư kí Tổng giám đốc của tập đoàn Hạ thị.

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh diều mắc kẹt trên bầu trời âm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo lại dây điều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt. . . .

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên. Mà Tô Úy đang ngồi trên ghế bành sửa sang lại tài liệu, đối với tiếng chuông đang vang lên từng hồi cô coi như không nghe thấy! Nhưng tiếng chuông đáng ghét phiền phức kia vẫn tiếp tục réo lên, rốt cuộc cô không còn kiên nhẫn nữa, một tay sắp xếp lại tài liệu, một tay cầm điện thoại lên, nhìn cũng không thèm nhìn lập tức bắt máy.

“Cô nói cái gì? Bảo tôi sao chép sao?” Tô Úy nghe được lời nói của trợ lý truyền đến, buông tài liệu đang sửa sang trong tay xuống, có chút khiếp sợ nói.

“Cứ như vậy đi, tôi biết rồi, cô chờ một chút tí nữa mang tất cả bản vẽ và tư liệu của người kia cho tôi! Đợi một lúc nữa chúng ta nói chuyện sau!” Tô Úy cúp điện thoại xong, mở một trang web ra, quả nhiên....

Không lâu sau, trợ ý đem tài liệu gửi tới! Tô Úy nhìn tài liệu trên màn hình, Lâm Viên An, bố là chủ tịch một ngân hàng nào đó, mẹ là phó tổng của một xí nghiệp, chính anh ta cũng là một nhà thiết kế cũng khá có tiếng trong nước, ở thành phố A cũng thành lập một công ty thời trang cũng không tệ! TRước

đây không lâu, anh ta mở một buổi họp báo ở thành phố A, rất thành công, đặc biệt trong số đó có một tác phẩm rất được khen ngợi!

Tô Úy mặc quần áo công sở đứng trước cửa sổ to sát đất, đôi tay vòng qua trước ngực, quan sát thành phố, ánh sáng còn sót lại của mặt trời hắt lên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của cô, đôi mắt dưới gọng kính đen trong suốt, không nhìn ra chút nào cô đang suy nghĩ điều gì!

“Thư kí Tô, em ngăn người xong chưa? Nếu đã xong rồi thì chúng ta đi thôi!” Một âm thanh từ tính trầm thấp quen thuộc truyền đến từ sau lưng, ngay sau đó không gian xung quanh tràn ngập mùi hương dễ chịu, xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Tô Úy quay lưng lại lập tức dựa vào lồng ngực người đàn ông kia, cô nhẹ xoa bóp mũi bị đau, ngược mắt nhìn người đứng trước mặt, sáng giọng, “Anh làm gì mà đứng đằng sau em!”

“Ha ha!” Vừa dứt lời, cô liền nghe thấy một hồi cười khê. Ngược đầu nhìn lên thì thấy gương mặt tuấn tú tràn đầy ý cười!

“Không phải đã nói lúc nào về sẽ nấu đồ ăn ngon cho em sao? Mấy ngày trước rất bận không có thời gian, bây giờ có thể làm rồi!” Âm thanh từ tính mà dịu dàng truyền đến, ngay sau đó trên tay truyền đến cảm giác ấm áp, Tô Úy cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình thì hơi thất thần.

“Anh Nam?” Xa xa, Hạ Vân Hà đã nhìn thấy bóng dáng Hạ Nam đi ra từ trong siêu thị, cô cảm thấy không thể tin được mà gọi Hạ Nam. Trong ấn tượng của cô, người anh họ này chưa bao giờ vào siêu thị! Sao bây giờ lại có cảnh tượng này? Ánh mắt chuyển đến Tô Úy mang vẻ mặt lạnh nhạt đang đứng bên cạnh Hạ Nam liền hiểu rõ! Sau đó mập mờ nhìn anh họ mình, hi vọng có thể nhìn thấy vẻ mặt tự nhiên trên gương mặt anh ấy!

“Vân Hà, sao em lại ở đây?” Bỏ qua ánh mắt mờ ám của cô, Hạ Nam bình thản hỏi thăm, dù sao bây giờ con bé không phải nên ở nước ngoài học nốt chương trình học của nó sao?

“Em đã tốt nghiệp giáo trình luật rồi nên mới về! Bây giờ em đang là luật sư thực tập! Mới vừa cùng đồng nghiệp đến đây có chút chuyện!” Chỉ chỉ đồng nghiệp đứng cách đó không xa, Hạ Vân Hà mở miệng, “Anh Nam, sao anh không giới thiệu người đẹp này cho em vậy?”

“Xin chào, tôi là Tô Úy!” Trước khi Hạ Nam mở miệng, Tô Úy liền mỉm cười nói, lễ phép đưa tay phải ra.

“Xin chào, em là Hạ Vân Hà, là em họ của anh Nam!”, Hạ Vân Hà lễ phép cùng cô bắt tay.

Tô Úy bình thản quan sát cô gái trước mặt, hình như đã hơn hai mươi tuổi, mặc một bộ quần áo công sở màu trắng, vóc người nhỏ nhắn, trên mặt mang nụ cười đáng yêu! Nhìn giống như đã từng gặp ở đâu đấy, nhưng cô không tài nào nhớ ra được!

“Đồng nghiệp của em cũng đã chờ đến sốt ruột rồi!” Hạ Nam chỉ vào đồng nghiệp của cô ấy, nhàn nhạt nói.

“A đúng vậy, em phải đi rồi! Đây là danh thiếp của em, có thời gian có thể đến tìm em!” Nói xong liền đưa danh thiếp của mình cho Tô Úy, khoát tay chào hai người rồi chạy đi!

Nhìn danh thiếp trong tay mình, nhìn lại bóng dáng đã đi xa. Khóe miệng Tô Úy không khỏi nhếch lên, càng nhìn cô ấy càng thấy quen, nhưng không tài nào nhớ ra được!

“Cô ấy là em họ của anh, em đã gặp lần trước ở đại sảnh công ty! Bây giờ cô ấy là luật sư thực tập!” Hạ Nam giống như đọc hiểu trong lòng cô đang nghĩ gì, thay cô giải thích sự nghi ngờ trong lòng.

“A_____” Được Hạ Nam nhắc nhở, cô mới chợt tỉnh, nhận ra lời nói dối của mình bị vạch trần, gương mặt mất tự nhiên mà đỏ lên, muốn giải thích nhưng lại không biết nói sao, “Thật ra thì em...”

“Đi thôi, đi về anh nấu cơm cho em!” Nói xong liền dắt tay cô đi đến bãi đỗ xe, Tô Úy chậm rãi đi đằng sau, hướng về phía bóng lưng của Hạ Nam nghịch ngợm lê lưỡi một cái. Nghĩ thầm: có cần phải thông minh thế không?

Trong phòng khách của tòa biệt thự sang trọng nằm trên lưng chừng núi, Tô Úy ngồi trên ghế salon mang phong cách châu Âu nhàn nhã chơi điện thoại, thỉnh thoảng nhìn lên TV treo trên tường đang chiếu sự kiện tuần lễ thời trang.

Quay lại nhìn Hạ Nam đang trong phòng bếp lớn của biệt thự, anh mặc một bộ quần áo ở nhà ở bên trong bận rộn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ra phòng khách, ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng!

“Nhà anh thật xa xỉ!” Trong phòng ăn, Tô Úy liếc mắt nhìn biệt thự sang trọng, vừa ngắm người đàn ông đối diện đang nhàn nhã ăn cơm, không chút để ý nói qua.

“Ha ha! Bảo bối, em ghen tị sao?” Ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ không giữ chút hình tượng nào trước mặt, anh cười nhẹ, “Chỉ là, nếu em thật sự thích nó! Em cũng có thể ở lại đây! Anh sẽ không thu tiền thuê phòng đâu!” Nói xong liền nháy mắt với cô.

Tô Úy liếc mắt nhìn anh một cái, không nói chuyện nữa!

Sau khi ăn tối xong, Hạ Nam nhận được điện thoại, nói có buổi họp quan trọng qua mạng, liền vội vàng vào thư phòng, không có thời gian đưa cô về, mà trong khu biệt thự sang trọng này thì lấy đâu ra taxi, kết quả là Tô Úy đành ở lại biệt thự.

Tô Úy đi vào gian phòng Hạ Nam đã nói, đánh giá đơn giản: tường sơn màu trắng, đồ trang trí trên trần nhà màu đen, đèn treo trên tường theo phong

cách châu Âu, hai bên tường là cửa sổ to có rèm che màu trắng dài sát đất, đứng trước cửa sổ có thể nhìn thấy bóng đêm bên ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Bản thiết kế bị đánh cắp

Đứng trước cửa sổ to sát đất nhìn ra bên ngoài, chính diện là một hồ bơi ngoài trời cực lớn, dưới ánh sáng của ánh trăng và ánh đèn, đáy hồ trong vắt, gợn sóng lăn tăn! Bốn phía xung quanh hồ bơi, đều có ô che nắng rất to và ghế nằm để cho Hạ Nam nghỉ ngơi.

Tô Úy nghe có tiếng gõ cửa, chậm rãi đi ra mở cửa! Vừa ra ngoài, khuôn mặt tuần mĩ của Hạ Nam liền xuất hiện.

“Đây là áo ngủ!” Hạ Nam đưa cái túi đang cầm trong tay cho cô.

Nhìn đồ trong đó, Tô Úy chớp nhẹ mắt.

“Là đồ mới! Em đi tắm rồi đi ngủ sớm đi!” Nói xong liền đi mất.

Đóng cửa lại, Tô Úy lấy chiếc áo lụa tơ tằm màu trắng từ trong túi ra, nhìn mác còn chưa được xé, khoe miệng nâng lên một nụ cười! Sau đó cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, nhìn đồ trang trí xa hoa bên trong, trong lòng cô không khỏi khinh bỉ Hạ Nam là đồ tư sản hoang phí.

Tắm rửa xong cô đi ra ngoài, bóng hình cô đơn áp mình lên ghế sofa, mái tóc đen bóng thẳng tắp xõa tung trước ngực, đôi mắt híp lại, môi anh đào đỏ mọng nhẹ nhếch lên, gương mặt tinh xảo trắng nõn không biết bởi vì khí nóng hay do cái gì mà đỏ ửng lên, áo lụa tơ tằm mặc trên người, khiến cô giống như một tinh linh trên trời rơi xuống nhân gian!

Trong một căn phòng khác trong ngôi biệt thự sang trọng nằm trên lưng chừng núi, lại có một cảnh tượng khác.

Trong bóng tối, bóng dáng cao to đang lười biếng ngồi trên ghế sofa, lắc nhẹ ly rượu cao có chứa chất lỏng màu đỏ trong suốt, nếu như chú ý còn có thể nghe thấy âm thanh rượu va vào thành ly.

Khuôn mặt lạnh lùng tuần mĩ được ánh trăng yếu ớt rọi xuống, khiến gương mặt ấy càng trở nên qui dị yêu nghiệt! Cặp mắt đen như mực thâm thúy giấu trong bóng đêm lấp lánh ánh sáng, phát ra tia sáng khát máu.

“Rốt cuộc em có thân phận gì đây?” Trong bóng tối, chỉ thấy đôi môi mỏng khê mở, giọng nói lạnh lùng phảng phất trong không gian rồi tan biến!

Ánh trăng bao phủ biệt thự lưng chừng núi, tạo nên khung cảnh nhu hòa mà yên tĩnh!

“Chào buổi sáng, bữa sáng anh đã chuẩn bị xong, đi ăn thôi!” Tô Úy đang ngồi trên ghế salon ngoài phòng khách nghe tiếng bước chân, ngược mắt lên liền nhìn thấy Hạ Nam ưu nhã bước xuống nhà, trên người mặc một bộ âu phục được cắt may thủ công một cách tinh xảo.

Đôi mắt Hạ Nam nhìn người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa thì càng trở nên sầm lại! Người phụ nữ này lại có thể mặc bộ váy ngủ hôm qua anh đưa cho đây, hơn nữa dây áo ngủ cũng đã bị rơi xuống quá nửa vai, người phụ nữ này sao lại không có một chút ý thức đề phòng nào như thế chứ!

Tô Úy thấy Hạ Nam vẫn đứng yên trên cầu thang, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng trở nên qui dị, cúi đầu nhìn chiếc váy mình đang mặc trên người, trong nháy mắt khuôn mặt trở nên đỏ bừng, nhìn Hạ Nam nhỏ giọng nói, “Cái đó, một lúc nữa sẽ có người đem quần áo của em đến đây!”

“Em không thấy trong phòng ngủ của mình có một chiếc tủ trong đấy có quần áo của em sao?” Hạ Nam thu hồi ánh mắt, đi tới nhà bếp, hơi thở trầm thấp từ tính vang lên trong không gian!

Tô Úy nghe được lời anh, từ trên ghế salon nhảy dựng lên, chỉ nghe “Rầm rầm rầm” mấy tiếng bước chân nặng nề cô liền biến mất khỏi phòng khách! Hạ Nam quay đầu nhìn lại chỗ salon, cười nhẹ, ánh mắt càng tỏa ra sự dịu dàng!

Tô Úy chạy vào trong phòng, mở tủ ra, thì ngậy ngẩn cả người! Đây là cảnh gì đây? Bên trong là một hàng quần áo, trên mỗi bộ còn nguyên tem mác! Là đồ mới? Tất cả đều là size của cô?

Lấy lại tinh thần, Tô Úy tiện tay cầm một bộ đồ công sở màu trắng rồi vào phòng tắm thay đồ! Sau khi thay xong quần áo, cô lấy điện thoại gọi cho Tuyết Nhi, không cần đem quần áo của cô đến nữa!

Đợi đến khi cô xuống nhà, đã nhìn thấy Hạ Nam ưu nhã ngồi ăn đồ cô làm, trong nháy mắt trong lòng lại cảm thấy rung động.

“Đến đây đi! Ngồi xuống ăn sáng đi!” Hạ Nam ngồi trước bàn ăn, cảm thấy có ánh mắt cách đó không xa, ngẩng đầu lên thì thấy Tô Úy đã đứng ở dưới cầu thang kinh ngạc nhìn anh.

“Tại sao ở đây lại có quần áo của phụ nữ, lại còn tất cả đều là size của em?” Tô Úy ngồi trước bàn ăn, do dự một chút, có chút ngạc nhiên hỏi người đàn ông ngồi đối diện.

“Cái đó _____ ăn sáng trước đi đã!” Trên gương mặt tuấn tú hiện lên sự mất tự nhiên. Chẳng lẽ cô ấy muốn anh nói cho cô ấy biết anh đã có âm mưu từ trước rồi sao? Vẫn là thôi đi!

“Ồ!” Tô Úy nghe lời của Hạ Nam, cũng không hỏi nữa.

Trong phút chốc, không khí ấm áp lại lan tỏa không không gian.

Mà lúc này, trên các đài báo, tạp chí, kênh truyền hình, trang web diễn đàn đều đưa tin Giám đốc kiêm nhà thiết kế của Mị chi yêu – FIR đã sao chép lại mẫu thiết kế của nhà thiết kế Lâm Viêm có chút danh tiếng trong nước, sự kiện này tạo nên một làn sóng sôi trào, hơn nữa càng ngày càng diễn ra mãnh liệt. Nghe nói tất cả các chi nhánh độc quyền của Mị chi yêu đều bị đám nhà báo vây quanh chặt kín, thật đúng là khiến người khác không chịu nổi.

Giám đốc kiêm nhà thiết kế FIR của Mị chi yêu trước giờ lúc nào cũng thần thần bí bí, không có một ai biết diện mạo thật của cô ấy. Hiện tại mọi người đều suy đoán: trong sự kiện trọng đại này không biết FIR có xuất hiện trước công chúng hay không?

Trong quán cà phê đối diện tập đoàn Hạ thị, Tô Úy đang ngồi cùng trợ lý của mình là Dịch Tuyền gần cửa sổ, không khí lúc này không thể gọi là tốt.

Dịch Tuyền mặc một bộ quần áo màu xanh thoải mái ngồi ở đó, ánh mắt nhìn Tô Úy ngồi đối diện đang mang một bộ mặt lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy cô ấy thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài, ưu nhã bụng tách cà phê trước mặt nhấp một ngụm, đôi mắt dưới gọng kính đen không biến sắc liếc qua một vòng.

“Giám đốc, là lỗi của tôi, nhất định là bản thiết kế vứt lung tung bị hấn ta nhặt được! Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Nếu không phải do sơ sót của tôi, nhất định sẽ không xảy ra chuyện này!” Dịch Tuyền cúi đầu, trong nói tràn đầy vẻ áy náy cùng tự trách.

“Được rồi, bây giờ không phải lúc để nói chuyện này, bây giờ nghĩ biện pháp giải quyết mới là nhiệm vụ quan trọng! Tôi muốn biết bản thiết kế kia nhìn như thế nào. Thật sự là sao chép, hay chỉ là trùng hợp thôi. Dù sao trong giới thiết kế, linh cảm giống nhau cũng không có gì là, nhưng đúng lúc này lại có thể có thiết kế giống nhau như vậy thì đúng là kỳ quái! Tôi cũng rất tò mò!” Tô Úy nhìn Dịch Tuyền bình thản nói xong, trong giọng nói cũng không có chút nào ý tứ trách cứ! Cô đã nghiên cứu qua thiết kế của Lâm Viêm Bảo An, cho nên anh ta biết thiết kế này nhất định là sao chép lại, nhưng là người nào sao chép của người nào thì chưa nói chắc được. Là ai phát tán tin đồn này. Cô cũng muốn biết sự thật đứng đằng sau. “Như vậy đi, giúp tôi hẹn nhà thiết kế Lâm, nói là FIR muốn gặp anh ta!”

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay!” Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài!”

Sau khi cô ấy rời khỏi, cô thu hồi lại ánh mắt! Cô lặng lẽ ngồi ở đó, khóe miệng nhếch lên một đường cong mơ hồ, đôi mắt dưới gọng kính vẫn lạnh nhạt như thế, làm cho người ta không hiểu cô đang suy nghĩ điều gì!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Gặp Lâm Viêm An

Trong phòng thư ký Tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị.

Tô Úy dựa lưng vào ghế ngồi, tay phải nhẹ chống lên trán, cặp mắt dưới gọng kính đen híp lại, trên gương mặt tinh xảo hiện lên sự lo lắng.

Hiện tại trên các diễn đàn các bình luận ngày càng trở nên trắng trợn, càng ngày càng gây bất lợi cho cô, bây giờ mọi người đều nói thẳng là cô lén lút sao chép lại thiết kế! Bây giờ doanh thu các chi nhánh của Mị chi yêu tụt giảm một cách nghiêm trọng, số lượng tiêu thụ giảm xuống con số trước nay chưa từng có.

Cô cũng nhận được tin tức nói bên Lâm Viêm mặc dù không công khai nói về sự kiện sao chép này nhưng trước mặt đám nhà báo, anh ta cũng ngầm ngầm hại người khiến mối hiểm nghi trong lòng công chúng ngày càng dâng cao.

Buổi chiều hôm đó, Tô Úy mặc bộ đồ công sở đến quán cà phê đã hẹn gặp Lâm Viêm An, đứng trước cửa quét mắt một vòng thì phát hiện không tìm được người mình muốn tìm, chỉ nghe thấy âm thanh vang lên, “Xin hỏi cô có phải là cô Tô?”

Tô Úy ngước mắt lên nhìn nữ phục vụ, nhẹ nhàng gật đầu!

“Mời đi theo tôi! Lâm tiên sinh đã đặt phòng riêng!” Nói xong liền đưa Tô Úy đến một căn phòng trên tầng hai.

Đứng trước cửa phòng, Tô Úy nói với nữ phục vụ, “Cám ơn! Cho tôi một tách cà phê đen!” Âm thanh nhàn nhạt nhưng lại mang áp lực ảm sâu. Nữ phục vụ lễ phép gật đầu, xoay người rời đi.

Diễn đàn Lê Quý đôn

Tô Úy đứng trước cửa, nhẹ nhàng gõ cửa, đợi đến khi truyền đến tiếng trả lời từ bên trong, cô mới đẩy cửa bước vào!

Tô Úy vừa mới tiến vào, đã thấy một bóng dáng cao lớn ngồi trên ghế salon, mặc áo sơ mi trắng, quần tây, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhả!

Tô Úy bình thần đánh giá người đàn ông kia xong, đi thẳng đến chỗ ghế đối diện với anh ta ngồi xuống!

“Xin chào, nhà thiết kế Lâm, Tôi là Tô Úy!” Đôi môi anh đào màu hồng khê mở, âm thanh đậm mạc truyền đến, đôi mắt dưới gọng kính đen lạnh nhạt mà bình thản.

“Xin chào, cô Tô!” Không hiểu vì sao, khi nghe giọng nói lạnh nhạt như vậy, lại có thể khiến anh ta cảm thấy hoảng hốt. Anh ta âm thầm quan sát, bộ quần áo công sở kaki bao quanh lấy vóc người nhỏ nhắn, mái tóc đen bóng được buộc đuôi ngựa đơn giản, gọng kính màu đen che khuất hơn nửa khuôn mặt, nhìn qua chỉ là một người phụ nữ rất bình thường, nhưng ngồi ở đó lại khiến anh ta cảm thấy một áp lực vô hình.

“Cô Tô, cô tìm tôi có chuyện gì không?” Lâm Viên An thật không không thấy có chuyện, không nhẫn nại hỏi.

“Nhà thiết kế Lâm, anh thấy thế nào về sự kiện đạo thiết kế lần này?” Tô Úy thu hồi ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, thẳng tắp nhìn về phía người đàn ông đối diện, con ngươi dưới gọng kính đen phát ra hơi lạnh âm trầm, miệng nhếch lên một đường cong như có như không.

“A, cái này sao lại _____ Tôi là người trong cuộc, nói lên ý kiến của mình thì không hay lắm! Cô cứ nói đi!” Nghe lời nói của cô..., trong lòng Lâm Viên An cảm thấy lo lắng, ánh mắt hơi hoảng loạn, nhưng vẫn cố trấn định trả lời!

“Nếu không đề tôi nói ý kiến của mình vậy!” Không đợi anh ta nói tiếp, “Nhà thiết kế FIR không lâu trước đây thiết kế một mẫu áo khoác mới, cô ấy đưa bản vẽ cho trợ lý của mình, nhưng vì trợ lý sơ sót mà để quên, chỉ là trong máy tính của cô ấy có lưu lại mẫu đó nên mới in ra một bản khác! Sau đó không lâu, một nhà thiết kế cũng khá nổi tiếng phát biểu trong một buổi họp báo nói rằng hai bản thiết kế này giống nhau, vốn là không có gì! Nhưng lại đúng lúc này, chi nhánh của Mị chi yêu lại bán mẫu thiết kế đó, nói đây là mẫu thiết kế độc quyền ở thành phố A, mẫu thiết kế của Mị chi yêu lại bị nói là bản sao chép!” Cô dừng lại một chút, mới nói tiếp, “Lần này, sự kiện đạo thiết kế đã tạo cho thương hiệu của FIR những phản ứng trái chiều từ dư luận! Cho nên cô ấy nhất định phải truy cứu chuyện này!”

Nghe cô nói xong, Lâm Viên An sắc mặt trắng bệch, ngay sau đó trả lời, “Không phải ý cô Tô là muốn nói là tôi đã sao chép bản thiết kế FIR chứ?”

Tô Úy nhìn người đàn ông kia sắc mặt đã trắng bệch, trong lòng đã có đáp án!

“Ha ha! Không phải tôi có ý như vậy!” Đôi môi anh đào màu hồng khê mở, trong giọng nói tràn đầy sự vô tội, thái độ nhẹ nhàng.

“Nhưng thiết kế của tôi được công bố trước, cô cho rằng nếu như cô nói ra sẽ có người tin cô sao?” Lâm Viên An nói ra được một câu nhưng cảm thấy toàn thân vô lực!

“Ha ha!” Tô Úy nhìn người đàn ông ngồi đối diện, ánh mắt lóe lên một tia không kiên nhẫn! Vốn là cô cũng không muốn truy cứu chuyện này, nhưng với tình hình hiện nay có lẽ cô cũng không phải suy nghĩ nhiều nữa! Cô không nhìn lại anh ta, ưu nhã đứng dậy, đi ra ngoài, “Cho anh một ngày suy nghĩ, nghĩ xong thì gọi cho trợ lý của FIR! Nếu ý của anh như vậy, nhà thiết kế FIR sẽ có cách giải quyết! À, tôi quên nói cho anh biết, nhà thiết kế FIR thiết kế mẫu áo này rất đặc biệt, còn chỗ nào thì anh tự tìm đi!” Sau khi nói xong câu đó, lúc Tô Úy định đi ra ngoài! Nữ phục vụ vừa rồi đang chuẩn bị gõ cửa, thấy cô thì ngẩng ngẩng cả người, chỉ nghe thấy âm thanh nhàn nhạt truyền đến, “Đưa vào bên trong đi, Lâm tiên sinh có lẽ đang rất cần!”

Trong phút chốc cô liền biến mất ngoài cửa!

Bãi đỗ xe ngầm quán cà phê!

Tô Úy ngồi trên chiếc Porsche màu xám bạc, đầu tựa vào ghế dựa mềm mại, hai tay nắm chặt tay lái, đôi mắt dưới gọng kính đen hiện lên vẻ ủ dột! Hai mắt nhắm lại, lúc mở mắt ra, con ngươi trở nên sáng rực, khóe miệng giương lên nụ cười như có như không!

Nháy mắt sau đó, chiếc Porsche phóng ra khỏi bãi đỗ xe, hòa vào dòng xe đông đúc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49

Tô Úy vừa mới từ công ty về thì nhận được điện thoại của Dịch Tuyền nói, có người đã gỡ hết những bài báo về sự kiện “Sao chép” kia xuống hết rồi! Vèn vèn chỉ trong một giờ đồng hồ, tất cả các báo, đài, tạp chí, kênh truyền hình, trang web, diễn đàn đều đồng loạt gỡ bỏ các thông tin về sự kiện này.

Nghe điện thoại xong, Tô Úy vội mở trang web kia ra thì phát hiện quả nhiên tất cả các bài báo quả thực đã được xóa bỏ! Cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, liền xác định chắc chắn là anh trai đã giúp cô rồi!

Nghĩ tới đây liền gọi điện cho anh, định cảm ơn anh một tiếng!

“Úy Úy, có chuyện gì vậy?” Tô Minh Hiên bên kia thấy là điện thoại của Tô Úy thì nhanh chóng trả lời! Nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ một chuyện khác, khi anh định gọi điện cho bạn ở thành phố A nhờ giúp giải quyết vụ scandal kia, thì phát hiện những bài báo trước kia đã bị một người xóa hết, ngay trên trang chính thức cũng bị gỡ xuống! Anh suy nghĩ thế nào, cũng không có lời giải thích, vừa đúng lúc cô gọi điện tới!

“Em gọi điện là muốn cảm ơn anh!”

“A _____ Cảm ơn anh cái gì?” Nghe được lời nói của em gái, anh lập tức không kịp phản ứng.

“Chính là chuyện mấy bài báo đó, không phải anh là người đã gỡ mấy bài kia xuống sao?”

“Không có, không phải là anh! Anh đang định gọi cho bạn nhờ giúp nhưng lại phát hiện đã có người ra tay trước rồi!”

Mong các bạn ghé thăm nhà Doc Truyện . o r g để có có chương mới hơn

“A, thật sự không phải là anh?”

“Thật sự không phải!”

“Vậy thì là ai đây?” Tô Úy dù có nghĩ thế nào cũng không có lời giải đáp, bởi vì cô thật sự không nghĩ ra ngoài anh trai thì còn ai có thể giúp cô? Dù sao thân phận này của cô có rất ít người biết!, “Vậy được, em cúp máy trước đây, em còn phải giải quyết một số việc!”

“Ừ được rồi, có gì liên lạc sau!”

Sau khi cúp điện thoại, Tô Úy cảm thấy rất phiền não, gỡ gỡ mái tóc của mình! Sau đó cô bắt đầu xử lý tiếp một số tài liệu! Việc cô cần làm bây giờ là chờ đợi, cô tin vào trực giác của chính mình!

Cũng trong lúc đó, trong phòng riêng xa hoa trên tầng 118 của tòa nhà giải trí giải trí Nam Tước.

Bốn người đàn ông đẹp trai đang lười biếng ngồi trên ghế sofa.

“Sự kiện đạo thiết kế lần này đều đã được xử lý xong xuôi cả rồi!” Lạc Phàm ngồi bên phải Hạ Nam, đặt ly rượu xuống, mắt phượng cẩn thận nhìn anh.

Chỉ thấy Hạ Nam không ngừng mân mê chiếc bật lửa Zippo, con người đen như mực đang suy nghĩ điều gì đó mà phát ra tia sáng thâm thúy, khóe miệng nhếch nhẹ, nghe được lời của bạn tốt chi gật đầu một cái.

“Nam, tớ vẫn không hiểu vì sao cậu lại muốn dỡ mấy bài báo về sự kiện kia xuống?” Lạc Phàm có chút ngạc nhiên hỏi, thật ra vấn đề này hai người đàn ông kia cũng rất muốn biết. Cả ba người đồng loạt đem ánh mắt đặt trên người Hạ Nam, chỉ hy vọng người trong cuộc có thể cho bọn họ một đáp án.

Hạ Nam thản nhiên nhìn ba người ngồi trước mặt, chống lại ánh mắt tò mò của bọn họ, anh hí hí mắt! Ba người kia nhìn lão đại làm động tác như vậy liền lập tức thu hồi ánh mắt, dù sao đây cũng là diêm báo lão đại đang sắp nổi giận, dù bọn họ vẫn rất tò mò, nhưng giữ được cái mạng nhỏ này vẫn là quan trọng nhất.

“Về sau các cậu sẽ biết!” Âm thanh lạnh lùng vang lên trong căn phòng xa hoa to như vậy khiến ba người họ có chút hoảng hốt! Ba người quay ra nhìn nhau, bọn họ phát hiện càng ngày càng không thể hiểu nổi lão đại của mình rồi!

“Nam, chuyện cậu và thư kí Tô lần trước bị truy sát ở thành phố C vẫn không có gì tiến triển, nhưng kỳ lạ ở chỗ không chỉ chúng ta mà còn một người nữa cũng điều tra chuyện này!” Nghĩ đến một chuyện, Tàn Kiệt mở miệng.

Nghe được lời này, Hạ Nam quay đầu lại, quay lại nhìn anh.

“Tổ chức Âm Nguyệt cũng đang điều tra chuyện này!” Thật ra thì anh cũng cảm thấy rất bức, bởi vì thật sự anh không nghĩ ra lí do vì sao tổ chức Âm Nguyệt lại muốn biết rõ chuyện này.

Sau khi nghe được đáp án, Hạ Nam không nói gì, quay lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên trầm lại.

Mà ba người kia cũng không nói gì thêm, trong phút chốc căn phòng rơi vào trạng thái quỷ dị.

Gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng và bóng dáng to lớn của Hạ Nam phản chiếu lên cửa kính trong suốt!

Đứng ở độ cao này, anh có thể đem cả thành phố thu vào đáy mắt, thành phố A là thành phố phồn hoa! Phần lớn mọi người đều mặc đồ hiệu, trên con đường rộng lớn có vô số ô tô với phiên bản giới hạn phóng qua, những tòa nhà cao tầng, những áp phích quảng cáo, TV lắp trên cao, tất cả những thứ này chính là bộ mặt của thành phố phồn hoa này!

Khi Tô Úy đang vội vàng ngồi trước bàn làm việc xử lý công việc thì nhận được điện thoại của Dịch Tuyền nói Lâm Viên An gọi điện cho cô ấy, nói rằng anh ta tình nguyện thừa nhận chuyện mình đã sao chép bản thiết kế trước mặt công chúng, hơn nữa còn nhờ cô chuyển lời xin lỗi đến FIR, nhưng anh ta ra điều kiện phải được gặp FIR một lần. Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

Sau khi Tô Úy nghe xong, chỉ khẽ cười một tiếng, bảo Dịch Tuyền nói với Lâm Viên An, nhà thiết kế FIR sẽ không gặp bất kì ai, hơn nữa cũng không cần anh ta thừa nhận trước mặt công chúng cũng như nhận lỗi với cô. Thật ra cô cũng có thể đại khái đoán được lý do Lâm Viên An muốn gặp cô! Đơn giản anh ta chỉ muốn biết sự khác biệt trong thiết kế của cô mà thôi!

Cô đi gặp Lâm Viên An chỉ muốn xác định sự thật của chuyện này, dù sao cô cũng muốn biết trên thế giới này có thực sự tồn tại chuyện trùng hợp như vậy không, cũng có thể lúc đấy hai người đều có linh cảm tương đồng! Mặc dù kết quả cuối cùng như vậy, Tô Úy cũng không hi vọng vì chuyện này mà Lâm Viên An thân bại danh liệt!

Thật ra nếu hôm nay Lâm Viên An không gọi điện, thì ngày mai cô cũng có cách xử lý tốt. Cho nên cuối cùng cô nói như vậy chỉ là muốn xem Lâm Viên An sẽ lựa chọn như thế nào thôi! Chỉ là, cuối cùng anh ta cũng không làm cô thất vọng, cũng khiến cô cam tâm tình nguyện! Bởi vì ngay từ khi bắt đầu, cô đã không có ý định kéo anh ta xuống nước!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Người đàn ông Pháp

Tô Úy vừa mới vào đến phòng khách đã bị một bóng đen nhào tới đẩy ngã xuống ghế salon, nếu như không phải biết trong nhà còn có một người nhất định cô sẽ hét to lên.

“Nói, hôm qua cậu ở đâu? Ở cùng với ai?” Gương mặt tinh xảo quyền rũ lướt nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, cao thấp một vòng.

“Này này, cậu có thể lịch sự hơn được không, may mà tớ không có tiền sử bị bệnh tim, nếu không sớm muộn gì cũng bị cậu dọa cho sợ đến chết!” Tô Úy đẩy Tuyết Nhi đang ép chặt lấy cô, sửa sang lại y phục nói xong, liền đứng dậy rời đi.

“Đừng có giả bộ ngớ ngẩn nữa đi, cậu còn chưa nói cho tớ biết, tối qua cậu ở cùng ai hả? Tại sao lại phải ở biệt thự nằm lưng chừng núi hả?”

“Ha Ha, cậu chưa ăn tối phải không, vậy để tớ đi nấu!”

“Này này, sao mỗi lần cậu đều như thế chứ?” Nhìn Tô Úy vội vàng chạy vào phòng bếp, cô đành hét to.

Trong phòng ăn, hai người phụ nữ ngồi trước bàn ăn cơm tối.

“Cậu định đi tìm việc làm à?” Tô Úy nhìn Lăng Tuyết Nhi hỏi. Cô vừa thấy laptop trên ghế sofa mở trang web tìm việc nên cô đoán vậy.

“Đúng vậy, dù sao tớ cũng cần kiếm cơm, không thể để cậu nuôi tớ được! Nên phải đi tìm việc thôi! Nhưng tớ phát hiện chẳng có công việc nào phù hợp với tớ cả!” Lăng Tuyết Nhi vừa ăn cơm vừa trả lời.

“Chết mất thôi, hình như cậu còn có biệt thự ở Tây Giao đấy! Còn cần tớ nuôi cậu sao?” Tô Úy bắt đầu dĩ lắc đầu, còn làm như mình đáng thương lắm ý !!

“Ha ha, không phải cậu muốn đuổi tớ đi đấy chứ?” Tuyết Nhi được nghe lời nói của bạn tốt thì cười khan hai tiếng, trên khuôn mặt tinh xảo quyền rũ mang điệu bộ đáng thương, cần bao nhiêu tức cười thì có bấy nhiêu tức cười!

“Sao có thể như vậy chứ, không những tớ không đuổi cậu đi, còn có thể giới thiệu công việc cho cậu! Hơn nữa công việc này tuyệt đối thích hợp với cậu!”

“Thật không?”

“Cậu biết dòng thời trang Mị chi yêu chứ? Nhân hiệu này muốn tìm người đại diện, cậu có muốn thử không?”

“Nhân hiệu Mị chi yêu không phải từ trước đến giờ đều không có người phát ngôn sao? Chẳng lẽ là do sự kiện đạo thiết kế lần này?”

“Yên tâm đi, sự kiện kia hoàn toàn là bịa đặt! Ngày mai chân tướng sự việc sẽ hoàn toàn rõ ràng!”

“Vậy sao cậu biết bên đấy muốn tìm người phát ngôn?”

“Tin tức nội bộ thôi! Không phải cậu nên thử một chút sao? Nếu muốn đi tớ sẽ cho cậu sổ máy trợ lý của nhà thiết kế FIR”

“Được!” Lăng Tuyết Nhi nói xong, ánh mắt lóe lên một tia sáng.

Tô Úy ngồi trên ghế mây trên ban công, gọi điện thoại cho trợ lý của mình.

“Trước đây tôi bảo cô tìm một người phát ngôn đúng không? Bây giờ đã có ứng cử viên thích hợp, tầm hai ngày nữa sẽ đến tìm, đến lúc đó dưới sự an bài.....!” Nói xong thì dập máy, gần đây Tô Úy luôn có dự cảm xấu, cô cảm giác như sẽ có chuyện không lành sẽ xảy ra!

Ngày hôm sau, tất cả trang đầu của mọi tờ báo và website đều đăng chân tướng sự kiện đạo thiết kế, căn bản không tồn tại chuyện này, bởi vì hai thiết kế mặc dù ở bên ngoài giống nhau nhưng thực ra lại hoàn toàn khác nhau, mẫu thiết kế của FIR có nhiều điểm độc đáo mà nhà thiết kế Lâm không có! Hơn nữa, nhà thiết kế FIR cũng thông qua báo chí mà đưa ra báo cáo về những độc đáo trong thiết kế của cô! Đồng thời trong lúc này, doanh thu của các chi nhánh của Mị chi yêu trong cả nước cũng từ từ tăng trở lại! Đồng thời cũng có càng ngày càng nhiều người muốn gặp nhà thiết kế FIR thân bí này!

Lâm Viên An ngồi trong phòng làm việc của mình sau khi đọc xong bài báo, khuôn mặt thanh tú tuấn nhã tràn đầy sự cảm kích, không ngờ cuối cùng nhà thiết kế FIR cũng giúp anh ta!

Khách sạn Thịnh thế Hào đình là một trong những khách sạn năm sao khách sạn sang trọng nhất thành phố A, đây chính là khách sạn có đẳng cấp quốc tế. Rất nhiều người đều không xa lạ gì với công ty này, trên quốc tế chuyện về Thịnh thế như một huyền thoại, chỉ trong mấy năm gần đây hoạt động ở nước ngoài, nó đã dần dần, giữ một vị trí không thể rung chuyển, tổng bộ được xây dựng tại thành phố A, các hạng mục của công ty đều trải rộng ở các nước trên khắp thế giới! Nhưng điều làm người ta tò mò nhất về Thịnh thế chính là Giám đốc của công ty này, người này chưa từng xuất hiện trước mặt công chúng, đến cả tên tuổi cũng được giữ bí mật, khiến cả giới thương nhân đều tò mò!

Tối nay, không gian sáng ngời bởi một bầu trời đầy sao.

Trong phòng tổng thống xa hoa của khách sạn Thịnh thế Hào đình.

“Thú vị _____ Thật là thú vị, ha ha!” Trên ghế salon mang phong cách châu Âu, một người đàn ông trung niên người Pháp nhìn tờ báo trong tay vui vẻ nói.

“Có gì mà anh vui thế?” Một người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh hỏi, người phụ nữ này là người Trung Quốc, mặc dù đã qua bốn mươi, nhưng vẫn giữ được nhan sắc như cũ, đôi mày thanh tú nâng lên, toàn thân trong lúc vô hình tiết lộ ra sự khôn khéo mà lão luyện, trong mắt đen nhìn về tờ báo trong tay người đàn ông kia.

“Nhà thiết kế họ Lâm này rõ ràng là đạo lại thiết kế của nhà thiết kế FIR thân bí!” Người đàn ông trung niên chỉ vào tờ báo nói chắc chắn!

“Tại sao? Không phải báo cũng đã nói không tồn tại chuyện này sao?” Người phụ nữ trung niên không hiểu liền hỏi lại, rõ ràng báo chí đã nói như vậy, tại sao chồng bà lại nói nhà thiết kế Lâm đạo thiết kế của FIR? Thật là khó hiểu!

“Nhìn thiết kế của nhà thiết kế Lâm này cũng biết đây không phải là phong cách thiết kế của anh ta! Trong một thời gian gần như vậy, không có người nào có thể thay đổi phong cách nhanh như thế! Chỉ như vậy thôi đã có thể xác định được sự thật đứng sau chuyện này rồi!” Người đàn ông trung niên chỉ vào mẫu vẽ trên tờ báo giải thích cho vợ mình nghe, lại nhìn sang thiết kế của FIR thì lộ ra sự mỉm cười tán thưởng.

“Nhưng tại sao nhà thiết kế FIR lại muốn trợ lý của mình thông báo chuyện này không có thật?” Người phụ nữ trung niên càng cảm thấy khó hiểu.

“Đây cũng là điều anh không thể nghĩ ra, chỉ là nhìn thiết kế này lại làm anh nhớ đến một đứa bé rất có thiên phú anh từng gặp vài năm trước đây!” Phong cách rất giống, cũng đều rất có thiết kế, nhưng dường như trong thiết kế này thiếu đi một cái gì đó!

“Đứa bé anh nói chính là học sinh đã từ chối anh trước kia?”

“Đúng vậy, phong cách thiết kế của hai người rất giống nhau!” Nói xong ông liền rơi vào trầm tư. Mấy năm trước, trong một cuộc thi thiết kế quốc tế, ông may mắn thấy một tác phẩm rất có thiên phú. Sau khi xem tài liệu của cô mới biết đứa bé ấy là sinh viên của trường đại học tư nhân Sâm Nam ở thành phố A của Trung Quốc tên là Tô Úy. Sau khi ông biết, liền đến thành phố A Trung Quốc một chuyến vì muốn nhận cô làm học sinh, nhưng không nghĩ đến mình lại bị từ chối. Lúc đó không những ông không tức giận, mà còn nói chỉ cần Tô Úy thông suốt có thể đến tìm ông bất cứ lúc nào! Mà sau lần đó, ông không nhận thêm bất kì học trò nào nữa! Không phải là ông không nhìn thấy thêm một tác phẩm tốt nào nữa mà những tác phẩm kia thật sự rất thua kém so với tác phẩm của Tô Úy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Báo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Anh biết

Khi Lăng Tuyết Nhi mặc quần áo đơn giản đến phòng làm việc của Mị chi yêu thì cảm thấy hơi kinh ngạc, bên ngoài không phải nói tất cả quần áo trong các chi nhánh của Mị chi yêu đều là do nhà thiết kế FIR tự mình thiết kế sao? Vậy thì mấy người kia là ai?

“Xin chào, cô phải là Lăng Tuyết Nhi không?” Khi cô còn đang kinh ngạc, bên tai liền truyền đến một âm thanh nhu hòa.

Quay ra nhìn đến nơi phát ra âm thanh đó, thì thấy một người phụ nữ khá ái, mặc một chiếc quần đen áo sơ mi trắng rất xinh đẹp, nhìn qua thì tầm 24 – 25 tuổi.

“Tôi là Lăng Tuyết Nhi, cô là?” Nói xong liền đưa tay phải ra.

“Tôi là Dịch Tuyền, trợ lý của FIR” nói xong cũng đưa tay ra bắt lấy tay cô, thân thiện nói, “Cô là ngôi sao quốc tế Lăng Tuyết Nhi sao?” Dịch Tuyền mở to mắt kích động hỏi cô, mới vừa rồi cô còn không chú ý, bây giờ mới phát hiện ra....

“Bây giờ tôi đã rút khỏi giới giải trí rồi, cũng không còn cái gì mà ngôi sao quốc tế nữa!” Lăng Tuyết Nhi nhìn người phụ nữ trước mặt bất đắc dĩ trả lời.

“Ha ha”, Dịch Tuyền cũng phát hiện ra mình đã quá kích động thì cười kham “Đề tôi đưa cô đi xem phòng làm việc của tôi”.

“Không phải bên ngoài đều nói những thiết kế trong Mị chi yêu đều là do FIR thiết kế sao? Nhưng sao vừa rồi tôi thấy bên trong có rất nhiều nhà thiết kế vậy?” Trong phòng làm việc của Dịch Tuyền, Lăng Tuyết Nhi hỏi cô.

“Đó chính là thiết kế của lão đại! Phần lớn những nhà thiết kế bên ngoài đều là bạn của lão đại, bọn họ chỉ phụ trách giúp lão đại từ bản thiết kế trên giấy tạo ra sản phẩm thôi! Nói đơn giản hơn thì lão đại chính là người cung cấp nơi làm việc, bọn họ sẽ thiết kế đồ của chính mình nhưng khi lão đại có thiết kế mới, bọn họ sẽ phụ trách hoàn thiện chúng, nhưng những công việc này đều được trả thù lao hậu hĩnh!” Dịch Tuyền tự hào nói với Lăng Tuyết Nhi.

Lăng Tuyết Nhi nghe lời nói của Dịch Tuyền, có chút ngỡ ngàng, FIR có rất nhiều thiết kế, để một nhóm nhà thiết kế giúp cô ấy làm ra thành phẩm, có thể đảm bảo hiệu suất, chất lượng cao, đạt tiêu chuẩn! Đúng là người rất thông minh!

“Người phát ngôn là như này, lão đại của chúng ta nói đầu tiên sẽ để cô chụp một số áp phích, quay hậu kỳ quảng cáo. Về phần tiền lương chúng tôi sẽ trả gấp năm lần so với bên ngoài, cô xem thế đã được chưa? Nếu như không có chuyện gì thì chúng ta ký bản hợp đồng này!” Dịch Tuyền lấy một xấp tài liệu trong túi ra đưa đặt trước mặt Tuyết Nhi.

Lăng Tuyết Nhi đọc kỹ tập tài liệu trước mặt sau đó ký tên mình lên đấy. Trong lòng cô chợt nghĩ sao mình giống như bị đánh du kích vậy. Hình như mọi chuyện đều đã sắp xếp xong chỉ còn chờ cô đến ký tên nữa là xong!

Lăng Tuyết Nhi vừa mới ra khỏi Mị chi yêu, Dịch Tuyền lập tức gọi điện cho Tô Úy báo cáo tình hình! Tô Úy đáp một tiếng rồi tắt máy!

Tô Úy vừa mới dập máy, tiếng chuông quen thuộc lại vang lên, Nhìn số gọi điện thì nhận máy.

“Có chuyện gì?”

“Tô biết rồi, gửi thư mời đến nhà tôi! Tôi sẽ đến đúng giờ!”

Vừa mới chuẩn bị tan làm, liền thấy một bóng dáng to lớn chắn ngay ngoài cửa ra vào, khẽ run lên vì sợ liền lập tức trở về bình thường.

“Sao lại nhìn anh như vậy?” Hạ Nam nghiêng mình dựa vào bên cửa, híp híp mắt nhìn cô, cặp mắt đen như mực u ám thâm thúy. Bao nhiêu lần nhìn thấy đôi mắt ấy vẫn khiến cô hăm sâu vào trong đó!

“Bảo bối, chúng ta đi ăn cơm đi!” Hạ Nam đến trước mặt cô, cầm túi xách cô đã chuẩn bị xong, một tay cầm lấy tay cô, tất cả động tác đều hài hoà tự nhiên.

“Này này, em còn chưa đồng ý đâu!” Kết quả chính là kháng nghị không có hiệu quả, trực tiếp bị bác bỏ!

Ở nhà hàng cơm tây sang trọng trong trung tâm thành phố, chiếc xe Lamborghini từ từ dừng lại.

Một bóng dáng to lớn bước xuống từ chỗ ghế tài xế, đi về phía cửa xe bên kia, hơi cúi đầu nhìn vào trong xe, gương mặt lạnh lùng tuấn mỹ mang theo nụ cười bình thản, trong ánh mắt tràn đầy sự cung chiêu, quanh thân tỏa ra một loại khí thế vương giả mà cao quý. Sau đó một người phụ nữ bước xuống từ trên xe, mặc một bộ váy công sở màu vàng nhạt, khuôn mặt nhỏ bé bị che đi hơn nửa bởi gọng kính đen, chỉ thấy khóe miệng cô khẽ nâng lên, ánh mắt lạnh nhạt, khi nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, thoáng hiện lên một nụ cười! Hai người này chính là Hạ Nam và Tô Úy!

“Sao lại đến đây?” Tô Úy nghi ngờ nhìn Hạ Nam.

“Thì là chỗ này thôi!” Hạ Nam nháy mắt với cô, nụ cười càng sâu hơn! Nói xong liền ném chùm chìa khóa trong tay cho nhân viên phục vụ đứng bên cạnh, rồi đẩy cô vào bên trong.

Đi vào trong nhà hàng, trong lúc Hạ Nam nói chuyện với nhân viên quản lý, Tô Úy quan sát xung quanh, nhân viên phục vụ mặc đồng phục màu đen đi lại trong phòng ăn, những đồ trang trí xa hoa màu vàng kim, bàn ghế tinh xảo theo phong cách châu Âu, đèn treo trên tường thanh nhã, cách đó không xa còn treo mấy bức tranh của những họa sĩ nổi tiếng.

“Đi thôi!” Bên tai truyền đến giọng nói từ tính, vừa quay đầu lại liền chạm phải khuôn mặt yêu nghiệt của Hạ Nam, ngay sau đó trên tay truyền đến cảm giác ấm áp, Hạ Nam dắt tay cô đến một phòng riêng trên tầng hai dưới sự hướng dẫn của quản lý.

“Cậu Nam, xin chờ một chút, đồ ăn sẽ nhanh chóng được phục vụ!” Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, người quản lý cung kính nói với Hạ Nam, nhìn thấy Hạ Nam nhẹ gật đầu thì mới đóng cửa đi ra.

Nhìn người quản lý đã đi mất, Tô Úy nhìn người đối diện đang ưu nhã pha trà, tùy ý hỏi một câu, “Nhà hàng này không phải là của nhà anh chứ?”

“Ừm!” Chỉ thấy người kia rót một tách trà đặt trước mặt Tô Úy, khẽ gật đầu một cái.

“Hả, là thật sao?” Nhìn anh nhẹ gật đầu, khóe miệng cô kéo ra.

Chỉ chốc lát sau, người quản lý tự mình đẩy xe thức ăn đến, từng chiếc đĩa tinh xảo lần lượt được bày trên bàn, sau khi đã xong người quản lý liền đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại! Tô Úy nhìn một bó hoa hồng đỏ vô cùng xinh đẹp đặt trên bàn thì nghi ngờ nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tặng em, cảm ơn đã cùng chúc mừng sinh nhật cùng với anh!” Hạ Nam cầm bó hoa trên bàn tặng cho cô, nhìn cô nhận lấy!

“A_____ em không biết hôm nay là sinh nhật anh, nên không có mua quà!” Tô Úy nhìn bó hoa trong tay, có chút thẹn thùng nói, gương mặt vì xấu hổ mà đỏ ửng lên.

“Ha ha! Không sao, sau này có thể mua bù mà!”

Nghe được lời anh nói, không thể làm gì khác hơn, đành để mai có thời gian thì đi chọn quà vậy! Cầm bó hoa hồng để cạnh bàn, ngay sau đó đôi mắt chuyển hướng lên bàn ăn, cô giật mình chớp chớp mắt, ài, không sai, không có bò bít tết!

“Không phải em bị dị ứng với thịt bò sao? Vậy thì ăn cá đi!” Âm thanh dịu dàng của Hạ Nam truyền vào tai, Tô Úy ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Hạ Nam.

Anh, trong ánh mắt hàm chứa nhiều tình cảm khó nói! Cô ngâm thơ ở bên cạnh Diệp Phong 3 năm, thế nhưng anh ta cũng không biết cô dị ứng với thịt bò, vậy mà anh ở bên cô không lâu mà hiểu rõ như thế, hơn nữa còn cẩn thận nhớ kỹ.

Dù Tô Úy không thích ăn com tây, nhưng tối nay mới phát hiện, thì ra cô cũng có thể thích nó đến vậy! Có lẽ là ngay từ đầu lựa chọn của cô là sai lầm!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Người đàn ông đeo mặt nạ

Trước cửa nhà, chiếc Lamborghini màu xám bạc từ từ dừng lại, Tô Úy mở cửa chuẩn bị bước xuống xe!

“Bảo bối, hoa của em!” Nghe được giọng nói của anh, Tô Úy quay đầu lại, mùi hương nam tính quen thuộc xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt bao phủ lấy người cô, Tô Úy mở mắt tròn trĩnh, cảm thấy xúc cảm trên môi, từ từ nhắm mắt lại!

Mà Hạ Nam nhìn thấy cô nhắm mắt, ý cười lại càng sâu hơn, đưa tay ôm lấy eo nhỏ của cô! Môi lưới mềm mại của cô khiến anh càng chìm sâu hơn trong nụ hôn quấn quýt đến say mê này, chờ đến khi người phụ nữ trong lòng thở dốc vì thiếu khí, dù vẫn chưa thỏa mãn nhưng anh đành bất đắc dĩ buông cô ra!

“Thật ngọt!” Hạ Nam nhẹ nhàng cười nói! Rồi cầm bó hoa để ở ghế sau đưa cho cô!

Tô Úy nhìn ánh mắt của Hạ Nam, mặt càng đỏ hơn, cầm bó hoa hồng rồi chạy trốn về nhà!

Khi Tô Úy trở về phòng mình ném bữa bó hoa và túi xách trên bàn rồi nằm vật ra giường, lấy tay che gò má của mình! Thật là mất mặt, sao lúc đấy cô lại không muốn đẩy Hạ Nam ra chứ!

À, suýt nữa thì quên không chúc mừng sinh nhật anh! Nghĩ đến đây liền lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh!

Trước cửa nhà cô, Hạ Nam đang đứng dựa vào sườn xe thì nhận được tin nhắn: Chúc anh sinh nhật vui vẻ! Ký tên: Tô Úy! Hạ Nam nhìn thấy tin nhắn thì miệng héch lên một đường cong đẹp mắt, đôi mắt đen như mực lấp lánh ánh sáng!

Lại nhìn thấy điện thoại có tin nhắn khác đến thì nhũn mảy! Xoay người đi vào trong xe, trong phút chốc chiếc xe biến mất trong bóng tối!

Tòa biệt thự lưng chừng núi tối nay không còn yên tĩnh như mọi hôm, bởi hôm nay có hai vị khách không mời mà đến!

“Cậu chủ, cậu đã về! Ông chủ và bà chủ đã chờ cậu trong phòng khách rất lâu rồi, sắc mặt hai người không được tốt lắm! Khi nói chuyện cậu nên cẩn thận một chút!” Hạ Nam mới vừa kịp đổi giày, quân gia Triệu vừa nhận lấy âu phục từ trong tay anh, vừa nhắc nhở! Chú Triệu vốn là quân gia cũ của Hạ

gia, là người đã chứng kiến Hạ Nam từ bé cho đến khi trưởng thành, cho đến sáu bảy năm trước sau khi anh cãi nhau với gia đình rồi chuyển ra ngoài sống, ông liền nhận nhiệm vụ chăm sóc Hạ Nam, Hạ Nam ở nước ngoài năm năm, căn biệt thự này cũng đều do ông quản lý!

Hạ Nam bình thần gật đầu! Hạ Nam rất kính trọng người quản gia này, ông là người rất quan tâm chăm sóc anh từ nhỏ cho đến tận bây giờ!

“Đã muộn thế này sao ba mẹ còn đến đây?” Xa xa, thấy hai người đang ngồi trong phòng khách, khuôn mặt lạnh lùng tuấn mĩ thoảng qua một tia không vui! Hai người trong phòng khách chính là ba mẹ của Hạ Nam – Hạ Vi Hào và Tư Uyển Tâm.

“Con còn dám hỏi sao? Không phải mẹ mày đã gọi cho mày báo tối nay có một bữa tiệc quan trọng sao?” Hạ Vi Hào nghe lời nói của đứa con trai nhỏ truyền đến, ông cảm thấy rất tức giận!

“Không phải con đã nói không tham gia bất kì bữa tiệc nào như thế rồi sao?” Anh lười biếng ngồi trước mặt hai người, chống lại ánh mắt tức giận của Hạ Vi Hào. Ngược lại với thái độ của ba mình, lời nói của Hạ Nam nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra!

“Thằng bất hiếu này, mày đang nói cái gì đây?” Đứa con trai này từ trước đến giờ luôn chống lại ông, ông nói Đông nó nhất định sẽ đi Tây.

“Không phải con đã nói rõ ràng rồi sao? Con không cần loại hôn nhân buôn bán như thế, vì vậy ba đừng có uổng phí tâm tư thêm nữa làm gì, hôm nay là sinh nhật con, hai người không thể tha cho con sao?” Nói xong cũng không quản hai người kia sẽ âm ỉ như thế nào, đứng dậy đi lên nhà!

Trong nháy mắt, trong phòng khách liền truyền đến một tiếng gào lớn, sau đó là tiếng phụ nữ trần an!

Phòng ngủ trên tầng hai của biệt thự.

Cả căn phòng đều trần ngập màu đen, ghế salon màu đen, đồ trang trí trên trần nhà theo phong cách châu Âu, đèn treo, rèm che cửa sổ, ngay cả cửa ra ban công cũng màu đen nốt, tất cả mọi thứ dưới ánh đèn mờ ảo rơi xuống khiến căn phòng vừa có vẻ thần bí, vừa khiến người ta có cảm giác qui dị!

Lúc này, Hạ Nam từ phòng tắm bước ra, cả người chỉ được che bằng chiếc khăn lông quấn ngang hông, vóc người to lớn hoàn mỹ lười biếng nằm trên sofa, tay nhẹ vung lên, rèm cửa sổ chậm rãi kéo ra! Anh vuốt nhẹ môi, gương mặt lạnh lùng tuấn mĩ hiện lên một nụ cười khó hiểu, bóng hình phản chiếu xuống sàn nhà dưới ánh trăng!

Bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ, sau khi anh đáp một tiếng, liền nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân.

“Cậu chủ, ông chủ và bà chủ đã về! Hai người bảo tôi nhắn với cậu là mai về nhà cũ một chuyến!” Chú Triệu cung kính đứng cách xa lon một mét nói với anh!

“Ừm!” Nhàn nhạt đáp lời, ánh mắt vẫn nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Sau đó chú Triệu im lặng ra khỏi phòng, không biết vì sao căn phòng này khiến ông có cảm giác rất kì dị, ông cũng không biết vì sao cậu chủ nhà bọn họ lại muốn trang trí cả căn phòng bằng màu đen như vậy, màu sắc vừa thần bí vừa tà mị.

Bóng tối trong phòng.

Bóng hình cao lớn của người đàn ông và bóng hình nhỏ gầy của người phụ nữ hắt lại xuống nền nhà, bởi hai người đều đeo mặt nạ nên không nhìn thấy khuôn mặt của hai người họ, nhưng có thể nhìn thấy khí chất lạ thường từ trên người họ, quanh thân hai người đều có hơi thở lạnh lẽo khác thường!

Người đàn ông quay lưng lại với người phụ nữ, còn người phụ nữ thì cung kính đứng sau lưng anh ta.

Chỉ nghe thấy âm thanh trầm thấp khàn khàn của người đàn ông kia truyền đến, “Gần đây sao rồi, có chuyện gì khác thường không?” Trên cửa sổ thủy tinh hắt lại ánh đèn nên ông từ phía xa, phản chiếu lên tấm mặt nạ càng lộ ra vẻ yêu nghiệt. cặp mắt đen kìa tỏa ra ánh sáng lạnh lùng!

“Ông chủ, gần đây không có gì khác thường cả!” Người phụ nữ kia cung kính nói xong, đôi mắt không biến sắc quan sát bóng lưng của người đối diện, thật ra cô ta rất muốn nhìn thấy diện mạo thật sự của ông chủ, dù sao mọi người đều đồn anh rất đẹp trai yêu nghiệt sao? Nhưng đến khi cô nhìn thấy khuôn mặt ấy thì kết quả sẽ thế nào đây? Cô ta cũng nên bỏ ý định này đi thôi, dù sao cô ta cũng không muốn chết sớm như vậy!

“Ừm! Bảo vệ cô ấy cho tốt, nếu xảy ra chuyện gì thì dùng hệ thống liên lạc của tổ chức liên lạc với tôi!”. Vẫn là giọng nói trầm thấp khàn khàn nhưng khi nói câu này, lại lộ ra sự lo âu và khẩn trương.

Người phụ nữ kia gật đầu nói nhỏ rồi đi ra ngoài.

Cho đến khi tiếng chân kia hoàn toàn biến mất, người đàn ông kia mới từ từ quay lại, cặp mắt đen thâm thúy khẽ nheo lại, ánh mắt lạnh lùng đến kinh người, quanh thân được bao phủ bởi hơi thở lạnh lẽo tà mị, giống như Atula đến lấy mạng người.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Chọn quà tặng

Trước bàn ăn.

“Cái đó _____” Tô Úy nhìn Tuyết Nhi đang ăn sáng, suy nghĩ một lúc lại nuốt lời nói vừa mới định thoát ra ngoài.

“Này này , cậu có chuyện gì muốn nói phải không? Nói thì nói đi, đừng có nhìn tởm chằm chằm như thế!” Lăng Tuyết Nhi đang ăn điểm tâm bị cô nhìn chằm chằm, lại thấy bộ dáng muốn nói xong lại thôi, không chịu được nữa đành hét lên!

“Cậu nói xem, nên tặng quà gì cho một người đàn ông trong ngày sinh nhật ?” Tô Úy để bát đũa trong tay xuống, khó xử gãi gãi đầu nói.

Tuyết Nhi nghe lời của cô, nhìn động tác cô vừa làm, buồn cười mím mím môi! Tưởng chuyện gì khó lắm, hóa ra chỉ là chuyện này!

“Là kiểu đàn ông gì hả?” Tuyết Nhi chớp chớp mắt nhìn cô tò mò hỏi, trong giọng nói còn mang vài điểm mập mờ!

“Cái đó _____ chỉ là đồng nghiệp bình thường mà thôi! Tớ thật sự không biết nên mau cái gì, nên đành hỏi cậu!.....” Giọng nói Tô Úy có chút lầy lờn nũng nịu với Tuyết Nhi, khiến cô nghe xong mà da gà rơi đầy đất!

“Được rồi, nếu là đồng nghiệp thì chỉ cần tùy tiện là được rồi!” Tuyết Nhi không chút để ý trả lời, sau đó tiếp tục ăn bữa sáng của mình!

“Tùy tiện?” Tô Úy nghe được đáp án, lườm cô ấy một cái, sau đó linh động nghĩ ra, ừ, đúng là ý kiến hay, nghĩ xong liền chạy lên tầng!

Tô Úy chạy vào phòng thay bộ quần áo công sở ra rồi lại chạy xuống nhà! Nhìn thấy Tuyết Nhi vẫn đang ngồi ăn sáng, thì ném lại một câu, “Bây giờ tớ có chuyện muốn ra ngoài, trưa không về ăn cơm đâu..... bye bye ” Không đợi Tuyết Nhi trả lời, cô đã cầm chìa khóa chạy ra ngoài cửa.

Mấy phút sau, chỉ nghe thấy tiếng xe khởi động rồi nhanh chóng biến mất khỏi khu nhà.

Ánh mặt trời ấm áp bao phủ cả thành phố, làm cho đường phố trở nên tràn đầy sức sống.

Ở bãi đỗ xe của khu mua sắm, Tô Úy nghiêng mình tựa vào cạnh xe, cầm điện thoại nhằm chán chơi trò chơi trên điện thoại, thỉnh thoảng lại liếc nhìn lối vào của bãi đỗ xe cách đó không xa!

“Cô Tô, cô đến rồi sao?” Âm thanh lười biếng truyền vào tai Tô Úy, cô ngược mắt nhìn thì thấy Trầm Kiệt Tư mặc một bộ quần áo công sở thoải mái, đứng cách cô khoảng ba mét nhìn cô, gương mặt tuấn tú thoáng qua nụ cười dịu dàng.

“Thật ngại quá, sớm như vậy đã bắt anh ra ngoài!” Tô Úy lễ phép nói xong, liền bỏ điện thoại vào túi xách, từ từ bước đến cạnh anh ta.

“Đi thôi!” Đến khi Tô Úy đến gần, Trầm Kiệt Tư mới nói. Sau đó ưu nhã bước đi cạnh cô, bước chân hoàn toàn phối hợp với người phụ nữ bên cạnh, tư thái ưu nhã tản mạn lại không mất phong độ!

Trong tầng 1 của trung tâm mua sắm là nơi bán trang sức các loại, đích đến của hai người chính là chỗ này.

Khu vực nổi tiếng về đồng hồ hàng hiệu.

Nhớ tới bộ lễ phục lần trước anh tặng cho cô, nên cô định tặng lại Hạ Nam đồng hồ làm quà sinh nhật, nên mới đến khu vực này!

“Anh là đàn ông, chắc sẽ biết đàn ông thích loại đồng hồ nào, nên anh chọn giúp tôi với!” Tô Úy đứng trước tủ kính trưng bày sản phẩm vừa nói vừa nhìn những nhãn hiệu nổi tiếng trong quầy hàng.

“Thử cái này đi!” Sau khi Trầm Kiệt Tư nghe cô nói, cuối cùng cũng hiểu vì sao cô lại nói muốn nhờ anh giúp, thì ra là muốn nhờ anh chọn đồng hồ....Ai! “Đây là đồng hồ Patek Philippe nổi tiếng, kiểu dáng không quá phô trương như những loại đồng hồ đắt tiền khác, nhưng có phong cách rất lạ, hơn nữa còn là bản giới hạn, cả thế giới cũng chỉ có mười cái. Nếu là tôi thì sẽ mua ngay, chỉ không biết người cô muốn tặng có thích không thôi!” Trầm Kiệt Tư giới thiệu với Tô Úy, giọng nói nhẹ nhàng như nước chảy.

“Được, vậy thì lấy cái này đi! Nhân viên phục vụ, tôi muốn nhìn chiếc đồng hồ này một chút!” Tô Úy nhìn nhân viên nữ đứng sau quầy hàng lịch sự nói.

Nhân viên kia đưa mắt liếc nhìn Tô Úy mặc bộ đồ công sở đơn giản, ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt, cũng không lấy giúp đồng hồ cô muốn xem, chỉ khinh thường trả lời, “Đây là đồng hồ số lượng có hạn, giá tiền là sáu mươi chín vạn, không giảm giá!”

Tô Úy nhìn thái độ của nhân viên phục vụ, cảm thấy hơi tức giận, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy.....

“Đây là thái độ phục vụ với khách sao?” Lời nói nhàn nhạt thoát ra từ trong miệng Trầm Kiệt Tư, gương mặt tuấn tú vẫn mang theo nụ cười dịu dàng, nhưng ẩn trong đó còn là sự nguy hiểm.

“Thái độ phục vụ của tôi liên quan gì đến anh” Nói xong liền quay lưng lại với hai người bọn họ. Dần dần, mọi người tụ tập càng lúc càng đông xung quanh bọn họ, ai cũng nhỏ giọng rầm rì nghị luận.

“Xảy ra chuyện gì vậy? A_____ Tổng giám đốc, ngài đã tới rồi sao?” Quản lý thấy bên này tập trung đông người, liền chạy tới, thấy người đứng trước mặt thì kêu lên sợ hãi, nhìn đám người đứng xung quanh với nhân viên bán hàng, ông đã có thể khẳng định chuyện này nhất định do cô ta gây ra.

Mà nữ nhân viên vừa mới quay lưng lại với hai người bọn họ nghe thấy quản lý gọi “Tổng giám đốc” đã nhanh chóng xoay người, mặt mày trở nên trắng bệch, liếc mắt nhìn người đàn ông dịu dàng kia, ;sau đó hơi cúi đầu!

Mà Tô Úy đứng bên cạnh khoe miệng co quắp, có cần phải trùng hợp như thế không? Tổng giám đốc? Quan sát bóng dáng to cao bên cạnh, gương mặt tuấn tú dịu dàng vẫn hiện lên nụ cười nhàn nhạt chỉ là con người thâm thúy hiện lên sự tức giận.

“Tổng giám đốc, không biết ngài tới……” Quản lý còn chưa nói hết đã nghe thấy giọng nói nhàn nhạt từ tính truyền đến, “Gọi phó Tổng giám đốc của các ông tới đây gặp tôi”.

“Được, tôi lập tức gọi điện thoại!” Nói xong liền đi ra chỗ khác, gọi điện cho Phó tổng giám đốc của bọn họ. Sau khi gọi điện xong, ông ta gọi bao vệ đến đi tìm đám đông đang vây quanh ra.

Mấy phút sau, một người đàn ông trung niên khoảng hơn 40 tuổi xuất hiện trước mặt bọn họ, cung kính nói, “Tổng giám đốc, ngài đã tới sao không đến phòng làm việc nghỉ ngơi”.

“Nghỉ ngơi thì không cần, trước sáng sớm ngày mai, tôi hi vọng không nhìn thấy cô ta đứng ở chỗ này nữa!” Chỉ vào nhân viên bán hàng đang trầm mặc cúi đầu nói qua, “Giúp tôi lấy chiếc đồng hồ kia ra cho vị tiểu thư này xem một chút!”

“Được!” Phó tổng giám đốc vội vàng đích thân lấy chiếc đồng hồ kia ra đặt trước mặt hai người.

Tô Úy cảm lên nhìn một lúc, cảm thấy rất thích!

“Tôi sẽ lấy cái này, gói vào hộp tôi! Cảm ơn!” Tô Úy lịch sự nói với người đàn ông trung niên trước mặt.

“Giảm giá cho cô ấy đi!” Âm thanh dịu dàng của Trầm Kiệt Tư, lời này hiển nhiên là đang nói với Phó Tổng giám đốc.

Tô Úy liếc nhìn anh ta một cái, sau đó cúi đầu lấy ví ra đưa một chiếc thẻ cho ông ta.

“Được, xin chờ một chút!” Chờ đến khi mua xong, Tô Úy và Trầm Kiệt Tư ra khỏi trung tâm thương mại!

“Trầm thiếu, để cảm ơn anh, tôi mời anh ăn cơm nhé!” Tô Úy liếc nhìn đồng hồ trên tay, rồi nói với người đàn ông dịu dàng nho nhã trước mặt.

“Được, tôi đành cung kính không bằng tuân mệnh thôi!” Trầm Kiệt Tư cười dịu dàng, con người nhìn về phía cô càng trở nên thâm thúy, nụ cười dưới đáy mắt càng in sâu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Cuộc gặp bất ngờ trong quán ăn

Lần trước khi cô đến “Dạ Oanh”, Hạ Vi Sâm chủ của Hạ Nam đã đưa cho cô thẻ hội viên nên lần này cô quyết định sẽ đến đó!

Tô Úy và Trầm Kiệt Tư mỗi người tự lái xe của mình đi thẳng đến Dạ Oanh.

Hai người vừa bước vào quán ăn, liền có người đến đón tiếp.

“Xin chào Tô tiểu thư!” Quản lý nhà hàng đã gặp cô mấy lần nên dĩ nhiên cũng biết, ông có ấn tượng rất sâu sắc với cô gái này! Huống chi lần đầu tiên cô đến đây ăn cơm là được Hạ Nam ôm vào, cái dáng vẻ dịu dàng cung chiêu ấy đúng là hiếm thấy.

Tô Úy nhìn người quản lý trước mặt, lễ phép gật đầu một cái.

“Cô có muốn vào phòng riêng không ạ?” Quản lý hỏi cô, ánh mắt âm thầm quan sát người đàn ông dịu dàng đi bên cạnh, đáp lại ông chính là ánh mắt mê hoặc người đối diện! Người đàn ông kia không giống Hạ Nam lạnh lùng khiến người ta phải sợ hãi, anh ta có gương mặt tuấn tú, gương mặt lúc nào cũng mang nụ cười tự nhiên, cũng không vì bị ông quan sát mà trở nên tức giận, ngược lại còn gật đầu lịch sự chào ông! Nhưng trên người anh ta có một loại khí chất vô hình không thể nào tả được khiến người ta phải nể trọng!

Tô Úy đánh giá xung quanh, bây giờ trong đại sảnh vẫn còn trống mấy bàn, vậy thì ngồi ở đây đi! Nghĩ xong liền nói với quản lý, “Không cần, chúng tôi ăn ở đây là được rồi!”

“Được, mời qua bên này!” Nói xong liền dẫn bọn họ đến một bàn gần cửa sổ.

Trầm Kiệt Tư lịch sự kéo ghế ra cho Tô Úy, đứng bên cạnh làm tư thế mời, Tô Úy nhìn động tác của anh ta thì cười cười, sau đó ngồi xuống, sau khi nhìn thấy Tô Úy ngồi xong, Trầm Kiệt Tư mới bình thần kéo một chiếc ghế đối diện ngồi xuống!

Mà quản lý vẫn kiên nhẫn đứng bên cạnh, chờ hai người gọi món!

“Vậy anh chọn món đi!” Tô Úy nhìn thực đơn trong tay, rồi đem thực đơn cho người đàn ông dịu dàng trước mặt.

“Vậy ông thử giới thiệu vài món đi, Tô tiểu thư dĩ ứng với thịt bò nên trừ món đấy ra!” Trầm Kiệt Tư nhận thực đơn trong tay cô, liếc nhìn qua, đem thực đơn đưa cho quản lý, nhân nhạ nói, ánh mắt liếc nhìn xung quanh quán ăn.

“Nếu không như vậy đi! Tôi sẽ làm mấy món ăn “tử” nổi tiếng trong quán cho hai người!” Quản lý chỉ vào mấy món ăn trong thực đơn, giới thiệu với hai người, nhìn người đàn ông kia gật đầu một cái, ông nhìn sang Tô Úy, thì thấy Tô Úy không nhìn ông mà ánh mắt đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, theo ánh mắt của cô nhìn ra ngoài thì thấy cậu Nam đang bước xuống từ chiếc Lamborghini, ngay sau đó là một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Tô Úy thu lại ánh mắt của mình gật đầu với quản lý! Khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ còn sự lạnh nhạt, khóe miệng nhếch lên một đường cong như có như không, khiến người ta không hiểu cô đang suy nghĩ điều gì! Chỉ là nếu như nhìn sâu vào trong đôi mắt cô, có thể thấy dưới đáy mắt là sự lạnh lùng và tức giận.

“Vậy được, xin chờ một chút!” Nói xong ông liền đi vào phòng bếp!

Hạ Nam vừa mới bước vào Dạ Oanh liền giật mình khi phát hiện bóng dáng xinh đẹp của bảo bối đang ngồi cạnh cửa sổ trong đại sảnh! Cô lúc này đang cúi đầu, mái tóc đen dài xõa nhẹ trên vai, bộ quần áo công sở màu đen bao quanh vóc người nhỏ nhắn mềm mại, có vẻ tùy ý mà thoải mái! Không thể không nói, tuy cô không phải là người phụ nữ đẹp nhất anh từng gặp nhưng là người phụ nữ khí chất nhất, từng cái nhắc tay cũng thể hiện phong thái ưu nhã! Người như vậy dù không hề làm gì, cũng thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh!

Khi nhìn đến người đàn ông đang ngồi đối diện cô, khuôn mặt lạnh lùng tuấn mĩ khẽ biến đổi, ngay sau đó đi đến chỗ hai người đang ngồi, hoàn toàn quên mất đi sau anh lúc này còn có một người phụ nữ khác!

Thiên Nhu đi phía sau Hạ Nam nhìn hướng anh đi đến, cũng tình ý nhìn đến hai người đang ngồi cạnh cửa sổ!

Tô Úy cảm thấy có ánh mắt đang khóa chặt lấy mình, hơn nữa chủ nhân của ánh mắt đó cũng càng ngày càng đến gần cô! Trên mặt cô vẫn tiếp tục giữ sự lạnh nhạt, nhưng ánh mắt khẽ động, nhịp tim dường như cũng đập không bình thường!

Trầm Kiệt Tư liếc nhìn người phụ nữ lạnh nhạt ưu nhã trước mắt, lượn nhìn người đàn ông đang đến gần hai người, cuối cùng cũng hiểu ra, trong lòng bỗng có một cảm giác khác lạ!

“Bảo bối, ăn cơm cùng Trầm Thiệu ở đây sao? Sao không gọi anh đến?” Lúc này, một âm thanh trầm ấm mà từ tính vang lên trên đầu Tô Ú! Lúc Tô Úy ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt đen như mực quen thuộc trong mắt lóe lên sự tức giận!

“Ai là bảo bối của anh? Tổng giám đốc xin anh chú ý lời nói của mình một chút! “ Không biết vì sao mà cô cảm thấy rất tức giận, cứ như vậy gắt lên.

Người đàn ông trước mặt che lỗ tai của mình, sau đó nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng nói, “Bảo bối, đừng phá hỏng hình tượng của mình trước mặt người ngoài chứ!” lúc anh nói câu này, ánh mắt nhìn về phía Trầm Kiệt Tư mang theo sự khiêu khích cùng ra uy!

Trầm Kiệt Tư nhìn ánh mắt lạnh lùng khiêu khích của Hạ Nam, cảm thấy hơi buồn cười! Không ngờ người đàn ông này cũng có lúc ngây thơ như vậy!

Tô Úy nghe anh nói như vậy, nhìn bốn phía xung quanh, quả nhiên phát hiện có rất nhiều người đang nhìn về phía bọn họ! Áo nào gãi tóc của mình rồi hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái, sau đó lại khôi phục về lạnh nhạt bình tĩnh như lúc trước, giống như người phụ nữ vừa rồi không phải là cô!

“Trầm Thiệu, đã lâu không gặp!” Nhìn người phụ nữ trước mặt đã trở về như cũ, ngay sau đó đưa tay ra bắt tay với Trầm Kiệt Tư.

“Nam thiếu, đã lâu không gặp!” Trầm Kiệt Tư cũng đưa tay ra bắt, chỉ nghe thấy Hạ Nam nhân nhạ nói, “Trầm thiếu, anh không để ý chúng ta ăn cơm cùng nhau chứ?”

Chỉ một giây sau đó, không đợi Trầm Kiệt Tư trả lời, Hạ Nam liền ngồi xuống chiếc ghế đề bên cạnh Tô Úy.

Tô Úy đã sớm phát hiện đằng sau Hạ Nam còn có một người phụ nữ khác, mặc một chiếc váy trắng, trên cổ quấn một chiếc khăn quàng cổ màu hồng, dáng người trông rất mềm mại, mái tóc quần dài buộc lên đơn giản, khuôn mặt tinh xảo mang nụ cười hoàn mỹ, chỉ là lúc này trông có vẻ hơi lúng túng, trong mắt mang sự uất ức, bộ dáng yếu đuối này khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn ôm lấy vào lòng mà yêu thương bảo vệ, nhưng rõ ràng ba người đang ngồi kia không phải là một trong số những người ấy!

“Sao anh không mời bạn gái ngồi xuống?” Tô Úy nhú mày, nói với Hạ Nam đang nhìn chằm chằm mình.

“Thiên Nhu, ngồi xuống đi!” Lúc này Hạ Nam mới nhớ ra người đi theo sau mình, nhân nhạ nói quay lại nói.

Quý Thiên Nhu sau khi nghe lời của anh thì gật đầu, ngồi xuống đối diện Hạ Nam!

“Anh Nam không giới thiệu bạn bè của anh sao?”. Âm thanh mềm mại của Quý Thiên Nhu vang lên, ánh mắt có chút mê luyến nhìn Hạ Nam! Cô cũng thấy hai người bạn của Hạ Nam nhìn rất quen, đặc biệt là người phụ nữ lạnh lùng kia, từ khi anh Nam đi vào thì không rời mắt khỏi cô ấy.

“Tôi là Tô Úy!” Không đợi Hạ Nam mở miệng, Tô Úy liền bình thản giới thiệu tên mình!

“Tôi là Trầm Kiệt Tư!” Âm thanh từ tính của Trầm Kiệt Tư vang lên, ánh mắt tùy ý quan sát người phụ nữ mềm mại bên cạnh, trong mắt lóe lên một suy nghĩ sâu xa.

“Chào mọi người! Tôi là Quý Thiên Nhu!” Nói xong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một nụ cười, lại nhìn về Hạ Nam thì phát hiện anh đang nhìn Tô Úy, khóe miệng khẽ nâng lên, ánh mắt dịu dàng và cung chiều!

Mặc dù Quý Thiên Nhu vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nhưng có thể dễ dàng nhận thấy nụ cười đó bây giờ đã trở nên cứng nhắc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Tô Úy, cố gắng lên

Sau đó Hạ Nam gọi thêm vài món nữa, bốn người tiếp tục ăn cơm trong không khí quá tệ như vậy! Hạ Nam thỉnh thoảng lại ưu nhã gấp thức ăn cho Tô Úy, còn Tô Úy dường như đã trở thành thói quen, mặc cho Hạ Nam gấp thức ăn cho mình, bây giờ cô cũng không giống như mọi ngày ăn uống như hổ đói, không giữ chút hình tượng nào, dù sao cô đang ngồi trước một người phụ nữ có gia giáo khác, cô cũng không muốn hình ảnh của mình bị hạ thấp đi! Mà Trầm Kiệt Tư và Quý Thiên Nhu cũng yên lặng ăn cơm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về hai người thập phần ăn ý trước mặt.

“Đề anh đưa em về!” Cơm nước xong, Hạ Nam nói với Tô Úy, không đợi cô trả lời liền cầm túi xách của cô lên, kéo cô đứng dậy, “Hóa đơn tôi đã thanh toán, tôi đưa cô ấy về trước!” Nói xong không đợi bọn họ lên tiếng, liền dẫn cô đi!

“Này.....em có xe mà, không cần anh đưa về!” Tô Úy sừng sốt mấy giây sau mới phản ứng lại được.

Trầm Kiệt Tư nhìn hai người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười sâu xa, cặp mắt mê hoặc lòng người càng phát ra tia sáng thâm thúy đứng dậy.

Quý Thiên Nhu nhìn hai bóng người vừa mới rời đi, trên khuôn mặt mỹ lệ thể hiện rõ sự khó tin! Anh Nam từ khi nhìn thấy cô ta, liền xem như cô không có bên cạnh, thậm chí còn coi cô như không tồn tại, bây giờ còn ném cô ở chỗ này! Anh ấy và cô ta có quan hệ thế nào? Nghĩ tới đây, đôi mắt thoáng qua một tia bi thương, bàn tay giấu dưới bàn nắm lại thật chặt thành quyền.

Trước cửa nhà hàng Dạ Oanh.

“Này này, rốt cuộc em muốn làm gì?” Hạ Nam nhìn Tô Úy đang vùng vẫy thoát khỏi tay anh, bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Tất nhiên là đi lấy xe rồi!” Tô Úy liếc anh một cái, đang muốn đến chỗ để xe, lại bị anh cản đường, ngay sau đó một bàn tay to lớn ôm ngang hông cô, kéo sát cô lại gần cơ thể anh! Cảm nhận được da thịt nóng bỏng dưới lớp áo sơ mi, âm thanh Tô Úy run run vang lên, “Anh ..anhđang làm gì vậy? Tránh ra!” Bối bối, mi tâm hơi nhú lên đây bàn tay của anh ta, đôi mắt có chút thẹn thùng nhanh chóng liếc nhìn xung quanh!

Hạ Nam đẩy eo thon của cô ra, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé, một tay khác vuốt nhẹ mi tâm đang nhú lên của cô, dịu dàng cung chiều nói, “Ngoan, ngồi xe của anh, tí nữa anh sẽ cho người đưa xe của em về!”

Tô Úy mở trừng hai mắt, nhìn anh chăm chăm, cũng không tiếp tục đẩy anh nữa! Thuận theo anh đi đến chỗ ngồi bên ghế lái, sau khi đợi cô lên, Hạ Nam mới ngồi vào ghế lái khởi động xe, mấy giây sau chiếc xe thể thao sang trọng liền hòa mình vào dòng xe đông đúc.

Trong xe thể thao, Hạ Nam nhìn Tô Úy đang an tĩnh nhìn ra ngoài cửa xe, cảm thấy hơi mê mẩn, mặc dù thỉnh thoảng cô cũng sẽ an tĩnh như thế này trước mặt anh, nhưng mỗi lần như thế anh đều cảm thấy rất khó chịu. Mỗi lần cô như vậy thì tâm trí lúc nào cũng như chìm trong thế giới của riêng mình, không nói gì cũng không có biểu hiện gì! Cô như vậy khiến anh cảm thấy cô rất xa cách, nghĩ đến đây liền vuốt nhẹ tóc của cô, Tô Úy cảm thấy xúc cảm trên tóc mình, xoay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy Hạ Nam đang nhìn cô chăm chăm!

“Hạ Nam, không cần đối xử tốt với em như vậy!” đây là lần đầu tiên Tô Úy dùng giọng nói nghiêm túc và lạnh nhạt như vậy để nói với anh, “Vô sự hiền ân tình, phi gian tức đạo!” (Nghĩa là: khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp. Ý nói sự manh nha của những kẻ mưu mô lấy lòng kẻ khác để thực hiện mưu đồ của mình.). Đạo lý này cô hiểu, hơn nữa cô cũng không phải kẻ ngu ngốc, thái độ Hạ Nam với người khác và cô không giống nhau, cô biết, cô thật sự biết! Nhưng bởi vì biết, cô mới cảm thấy rối rắm! Cô sợ mình sẽ quá lệ thuộc vào anh, cô sợ.... thật sự rất sợ! Theo đuổi ba năm, thời gian trôi qua cũng lấy mất dũng khí của cô!

Như vừa lúc này khi cô nhìn thấy anh và Quý Thiên Nhu cùng xuống xe, cùng nhau bước vào nhà hàng, cô càng thêm khẳng định thái độ của anh giữa mọi người và cô không giống nhau! Bởi mỗi lần cô xuống xe, Hạ Nam đều giúp cô mở cửa xe! Mà khi Quý Thiên Nhu xuống xe, anh đã đi vào trong nhà hàng, cô ta cũng bị vớt lại phía sau, cứ như vậy dễ dàng bị bỏ quên! Cảnh tượng vừa rồi cũng đủ để chứng minh cho cô thấy.

Đã từng bỏ ra nhiều công sức cô gắng như vậy để theo đuổi một người đàn ông, nhưng chỉ để lại kết quả khiến cô cực kỳ thất vọng! Mà cô cuối cùng cũng chỉ biết giả vờ kiêu ngạo quay lưng rời đi!

“Đưa ngốc!” Hạ Nam bắt đầu cười cười với người phụ nữ bên cạnh! Lần đầu tiên nhìn thấy cô, là khi anh mới về nước, bị một cô gái với vẻ mặt buồn và bi thương hấp dẫn, không hiểu đêm hôm đó anh làm sao mà đi theo cô về đến tận nhà, lần thứ hai gặp cô là ở tòa soạn Nam Tước, khi cô đưa cà phê vào, lúc nhìn thấy anh, không giống những người phụ nữ khác lộ ra vẻ si mê và vui mừng, cô chỉ nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, ngay sau đó thu lại ánh mắt, hơn nữa anh còn có thể nhìn thấy đôi mắt dưới gọng kính đen vẫn phẳng lặng như mặt hồ, không một gợn sóng, điều này khiến anh cảm thấy rất khó chịu, lại một lần nữa gặp nhau ở Nam Tước Hoàng Triều, cô và mấy người bạn đến phòng riêng trong KTV, anh kéo cô đi, sau đó cưỡng hôn cô, trong lúc vô tình mà nhìn thấy đôi mắt dưới gọng kính đen, cả những chuyện sau này nữa...., anh cảm thấy tình cảm với cô không cần nghi ngờ thêm gì nữa, hơn nữa còn là tình cảm rất sâu nặng! Thậm chí là có thể nghe theo cô mọi thứ, nguyện yêu thương cưng chiều cô....

Thậm chí anh từng nghĩ đến chuyện sau này của bọn họ, tương lai của hai người! Nhưng có lẽ người phụ nữ của anh còn cần thêm thời gian_____ hơn nữa còn là một khoảng thời gian rất dài! Nhưng không sao, anh có thể chờ, dù lâu đến mấy anh cũng có thể chờ!

Chiếc xe Lamborghini dừng lại trước cửa nhà, Tô Úy đang định mở cửa xuống xe, Hạ Nam bỗng nhiên nắm lấy tay trái của cô, cô nghe anh nói, “Anh muốn ở bên em, yêu thương em! Em không cần cảm thấy có gánh nặng, đây là anh cam tâm tình nguyện! Hơn nữa, một khi anh đã quyết định thì chắc chắn sẽ không bao giờ buông tay!”

Nghe được lời của anh, Tô Úy ngược nhìn đôi mắt sâu thẳm của anh, trong nháy mắt cảm thấy ngột ngạt! Sau đó rút tay về mở cửa xuống xe, cúi đầu nói với anh, “Anh lái xe cẩn thận, mai gặp nhé!” Sau đó chậm rãi bước vào nhà!

Hạ Nam nhìn bóng dáng dần dần đi khuất, khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt có chút ảm đạm!

Tô Úy trở về phòng ngủ của mình, vừa bừa túi xách lên trên bàn sách, nằm quỳ mình trên chiếc ghế mây! Ngược nhìn lên bầu trời, ánh mắt nhìn lên cao đến mê mang, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống thân thể xinh đẹp một tầng ánh sáng, khiến cô càng trở nên long lanh đến chói mắt.

Đột nhiên, cô nhẹ nhàng cười, cười rục rịch như nắng hạ, cười đến mê mẩn lòng người, trong mắt thoáng qua một tai biến định!

Tô Úy cố gắng lên!

Tất cả đều sẽ qua!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Mập mờ bộc phát

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị.

Hạ Nam ngồi trước bàn làm việc, ở giấy mời màu vàng kim ra xem, trên mặt bìa có dòng chữ tinh tế: thư mời sự kiện- tập đoàn Thịnh thế! Thịnh thế- anh biết tập đoàn này, là một tập đoàn có tiếng trên quốc tế, có thể nói là thần thoại trong giới thương nhân, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã trở thành tập đoàn đi đầu trong nước, địa vị không thể rung chuyển, đây là những thành tựu kinh người! Dĩ nhiên làm người tò mò nhất chính là thân phận của Tổng giám đốc công ty này, không một ai biết!

Đây không phải là một bữa tiệc bình thường, đây là bữa tiệc tụ tập những thương nhân máu mặt nhất trên thế giới! Điều đó cũng đủ để thấy ảnh hưởng của Thịnh thế đến giới thương nhân mạnh mẽ đến thế nào.

Thời gian: tám giờ tối mai, địa điểm: khách sạn Thịnh thế hào đình.

Hạ Nam rút tay trong túi quần dựa người vào cánh cửa, tư thái vừa tùy ý vừa lười biếng, híp mắt nhìn người phụ nữ đang bận rộn làm việc, ánh mắt không tự chủ mà hiện ra sự dịu dàng và cưng chiều!

Hạ Nam cứ duy trì tư thế như vậy hơn hai mươi phút thì người phụ nữ đang bận rộn kia mới nhận ra sự có mặt của anh!

“Anh.....!” Tô Úy ngẩng đầu lên thì đã thấy Hạ Nam đang lười biếng dựa vào cửa!

Hạ Nam bước đến trước mặt cô, nhìn chăm chú cô, trong ánh mắt ẩn giấu niềm vui!

“Tối mai em tham gia với anh một bữa tiệc được không?” Âm thanh dịu dàng của anh truyền đến mang ý dò hỏi.

“Tối mai sai? Sợ rằng không được rồi, mai em lại có chuyện!” Tô Úy nhìn thấy ánh mắt sáng bừng của anh, ngượng ngùng trả lời!

“Vậy thôi cũng được!” Trong mắt Hạ Nam thoáng qua vẻ thất vọng, sau đó lại trở về sự lạnh lùng của thường ngày.

Tô Úy cũng có thể nhìn thấy sự thất vọng của anh, nhưng hết cách rồi, ngày mai cô thực sự có việc, không thể từ chối được! Cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ đã đến gần trưa! Trong đầu bỗng nhiên nhớ đến một chuyện thì giật mình! Đứng dậy mở túi xách ra lấy một chiếc hộp tinh xảo đặt xuống trước mặt Hạ Nam.

Hạ Nam nhìn chiếc hộp để trước mặt anh, không nói một câu cứ đứng nhìn anh chăm chăm khiến anh không hiểu gì!

“Đây là quà sinh nhật của anh, em mua từ hôm qua rồi, nhưng quên mất chưa đưa cho anh!” Tô Úy nhìn anh vẫn còn đang mê mải thì mở miệng giải thích.

Nghe được lời của cô, Hạ Nam cầm cái hộp trên bàn lên, mở ra thì nhìn thấy bên trong có một chiếc đồng hồ, còn là Patek Philippe bản số lượng giới hạn.

Em không biết anh thích gì nên nhờ Trầm Kiệt Tư chọn giúp, anh ta nói đồng hồ này.....” Tô Úy còn chưa nói xong thì thấy mặt Hạ Nam trở nên thâm si, u ám đến nỗi cô không dám nói tiếp! Tô Úy chỉ có thể mở to mắt vô tội nhìn người nào đấy!

Hạ Nam nhìn cô tỏ ra vô tội thì bắt đầu cảm thấy tức giận! Kéo cô lại gần mình, hai người vốn đang đứng đối diện nhau bây giờ đã đối thành cô đứng gọn trong lòng anh, hơn nữa còn là kiểu ôm công chúa, tư thế này khiến hai người dựa vào nhau rất gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận hơi thở của người kia xung quanh mình!

“A.....Anh làm gì đấy...?” Người đàn ông này sao lại mạnh mẽ như vậy chứ? Hạ Nam ôm cô ngồi ở trên ghế khiến cô thấy không tự nhiên, cố gắng giãy giụa, tư thế này có chút..... Bỗng nhiên cô cảm thấy phía dưới có vật gì nổi cộm lên, cho dù chưa trải qua chuyện đời, nhưng cô cũng có thể hiểu đó là cái gì, nghĩ tới đây mặt liền đỏ bừng!

“Ài, thả em ra.....um um” Tô Úy còn chưa nói hết câu liền bị anh nụ hôn của anh nuốt hết những lời chưa kịp nói ra, cô vỗ mạnh vào ngực anh hông muốn thoát ra nhưng chẳng có tác dụng gì! Ngược lại anh còn đưa đầu lưỡi thâm nhập vào khoang miệng cô, chống lại đôi mắt sáng như sao, anh hôn cô một cách thô bạo, đến khi hai người đều không thở nổi mới buông tha cho cô! Hạ Nam rất nhanh điều chỉnh lại hô hấp, nhìn người phụ nữ trong ngực thờ hồn hèn, gương mặt, đôi môi cũng đỏ bừng lên vì bị hôn quá lâu, anh khẽ cười một tiếng!

Sau khi Tô Úy ngồi trong lòng anh trở lại bình thường, nhìn lại tình cảnh hai người lúc này mới thấy khoảng cách này quá mập mờ, đang muốn giãy giụa lại nghe anh nói, “Lần tới nếu muốn mua đồ, không cần gọi người đàn ông khác, cứ gọi anh đi cùng là được, anh còn có thể tính tiền thay em, em xem, em được lời biết bao nhiêu!”

Tô Úy nghe anh nói vậy thì khóe miệng giật giật, giận dữ quay mặt đi không nói một câu nào! Nhưng một giây sau, lại quay đầu lại nhìn anh chăm chăm, trong nháy mắt bốn mắt chạm nhau cô đột nhiên có một suy nghĩ: người này không phải đang ghen chứ?

Trong một thư phòng xa hoa của một tòa biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố A.

“Sao rồi? Đã tra ra được gì chưa?” Một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế xoay đằng sau bàn làm việc, dưới ánh đèn heo hắt lộ ra gương mặt bị che đi bởi lớp mặt nạ của người đó, ẩn dưới lớp mặt nạ ấy là đôi mắt chứa đựng sự khát máu, sự không cam lòng và hận ý!

“Đã tra ra tới mai hán sẽ xuất hiện tại một bữa tiệc ở Thịnh thế!” Một người đàn ông đứng trước bàn đọc sách đọc tư liệu mình vừa tra được!

“Vậy thì được, tới mai hành động!” Giọng nói trầm thấp vang lên khiến người đàn ông đứng trước bàn đọc sách cảm thấy lạnh người!

“Vâng!” Người đàn ông ngồi trên ghế khoát tay ra hiệu, anh ta gạt đầu rồi ra ngoài!

Người đàn ông đeo mặt nạ cười lạnh một tiếng! Thật muốn xem lần nay hán còn có thể chạy thoát hay không? Nghĩ tới đây đôi mắt càng trở nên lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Bữa tiệc ở Thịnh thế

Trên phòng tổng thống xa hoa của khách sạn Thịnh thế hào đình, lúc này trong không gian tối tăm tĩnh mịch, bốn phía giống như bị một lớp vải đen che kín khiến người ta có cảm giác quỷ dị và thần bí!

“Bữa tiệc tối nay chú ý một chút, những người đến đây đều là thương nhân nổi tiếng, chính khách quan trọng, không thể để xảy ra bất kỳ sai lầm nào!” Bỗng nhiên một giọng nói nhàn nhạt vang lên trong không gian yên tĩnh, trong giọng nói còn mang theo một áp lực không thể kháng cự!

Vâng, tôi đã biết!” Ngay sau đó một giọng nói khàn khàn truyền đến, trong giọng nói còn mang theo sự cung kính kín đáo!

“Còn việc tôi đã giao làm đến đâu rồi?”

“Đã điều tra thêm được một chút, một lúc nữa tôi sẽ gửi qua mail cho ngài!” Thật ra khi nhìn thấy người Tổng giám đốc muốn điều tra anh ta đã rất ngạc nhiên! Anh ta thật sự không hiểu vì sao Tổng giám đốc lại muốn điều tra về người này!

“Được rồi, ra ngoài trước đi!” Vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng giày da đập “cộp cộp cộp” trên nền gạch mờ của rồi đi ra ngoài, trước khi đóng cửa xuyên qua ánh sáng yếu ớt anh ta nhìn thấy bóng dáng của người kia, nhưng đó chỉ là một bóng lưng mờ mờ, mặc dù mờ mờ nhưng không mất đi khí thế vương giả!

Bữa tiệc hàng năm của Thịnh thế năm nay được tổ chức tại Thịnh thế hào đình, huyền ảo đến lạ thường! Trong hội trường ngoài trời, ánh đèn chói mắt được chiếu lên hội trường, tiếng nhạc du dương vang lên khắp nơi, trên bàn ăn theo phong cách châu Âu là hàng loạt món ăn tinh xảo, thính thoảng còn có nhân viên đi lại để phục vụ rượu! Xung quanh mọi người đều túm lại trò chuyện với nhau, nhưng ánh mắt mọi người đều tập trung vào lối ra vào, dù sao hôm nay sẽ có nhiều nhân vật lớn xuất hiện, mọi người đều muốn nhìn xem ai là khách mời sẽ được mời đến, để tránh xảy ra chuyện có mặt như mù đặc tội với những đại nhân vật này, hơn nữa bọn họ còn có thể thông qua bữa tiệc này mà có thể tạo mối quan hệ, việc này rất giúp ích cho công việc cho bọn họ sau này,

“Này, đây chính là nhà thiết kế đại sư Kiệt Lạc Thụy và vợ của ông Lãnh Thái Vân, ảnh hưởng của Thịnh thế đúng là không tầm thường!” Dù sao Kiệt Lạc Thụy không phải là người dễ dàng xuất hiện ở những nơi công cộng như thế này.

“Anh còn có điều không biết đâu, vợ của ông ta – Lãnh Thái Vân là đại cổ đông của tập đoàn Thịnh thế, nên việc bọn họ xuất hiện ở đây cũng là chuyện thường thôi”.

... ..

“Oa, mấy người đàn ông đứng bên kia đẹp trai quá, bọn họ là ai vậy?” Có một cô gái chỉ vào mấy người đàn ông đang đứng trong góc phòng hỏi.

“Ba người đó chính là Lạc Phàm, Tàn Kiệt, và Hoa Vi Thần, bọn họ là người tình trong mộng của tất cả phụ nữ trong thành phố A này, gia thế ổn, tướng mạo ổn, tính tình cũng rất tốt”.

“Vậy còn người kia là ai, nhìn anh ta rất lạnh lùng, nhưng càng nhìn càng thấy thích”.

“Anh ta, tôi cũng không biết”.

“Anh ta? Cô không biết cũng phải thôi! Anh ta mới trở về thành phố A tiếp nhận chức vụ Tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị cách đây không lâu”.

“A, hóa ra anh ta chính là Hạ Nam, thương nhân kì tài ở phố Wall trong truyền thuyết kia sao?”.

... ..

Dù là xã hội thượng lưu nhưng chuyện để đem ra bàn tán cũng cực kì nhiều, dĩ nhiên bọn họ cũng không bao giờ nói ra trắng trợn, chỉ có mấy người túm tụm lại bàn tán với nhau thôi”.

Bốn người đàn ông kia mỗi người cầm một ly rượu đứng trong góc phòng, cho dù như vậy, vẫn không ít người chú ý đến họ! Mà bốn người kia dường như đã trở thành thói quen, cũng không thêm đề ý tới!

“Các cậu đoán xem Tổng giám đốc của Thịnh thế có xuất hiện trong bữa tiệc tối nay không?” Lạc Phàm lắc nhẹ chất lỏng màu đỏ trong ly, giương nhẹ khóe môi, tùy ý quét mắt một vòng bốn phía.

“Tổng giám đốc của Thịnh thế cũng thật kì quái, đưa một công ty lớn như vậy lên thị trường nhưng vẫn giấu mình sau tấm màn”. Hoa Vi Thần nói lên suy nghĩ của mình.

Tàn Kiệt đứng bên cạnh chỉ nhún vai, chính anh cũng cảm thấy rất kì quái!

Còn lại Hạ Nam vẫn không bày tỏ ý kiến gì! Mà ba người kia nhìn anh như vậy cũng không nói gì, chỉ nhún nhún vai!

“Kể cả ông ta có xuất hiện ở chỗ này, chúng ta cũng không thể nhận ra”. Hạ Nam nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói còn mang theo suy nghĩ sâu sa! Nheo mắt nhìn ly rượu trong tay, ánh mắt đen như mực càng trở nên thâm thúy!

Ba người nghe lời nói của anh thì im lặng, quay ra nhìn nhau rồi không nói gì thêm!

Có lúc, bọn họ thật sự không thể hiểu được tâm tư và suy tư của Hạ Nam, ngày trước bọn họ còn thắc mắc không biết liệu chuyện gì có thể khiến một người đàn ông trầm tĩnh lạnh lùng như Hạ Nam có thể trở nên xúc động đây! Nhưng rõ ràng bấy giờ chuyện họ luôn thắc mắc cũng có lời giải đáp, hơn nữa đáp án còn là một người phụ nữ!

Không khí xung quanh bốn người bỗng rơi vào trầm tư có chút qui dị!

Khi Tô Úy dừng xe trước quán rượu Thịnh thế, lập tức một nhân viên phục vụ chạy đến nhận chìa khóa xe cất xe giúp cô! Cô nhàn nhạt quét mắt một vòng, phát hiện mấy chiếc xe liên tiếp dừng lại đều có người xuống xe, ngoài cửa còn tụ tập rất nhiều phóng viên, mắt cô trầm đi!

Cô chậm rãi bước đến cửa ra vào, cầm thư mời đưa cho nhân viên đứng ngoài, ký tên mình xong rồi đi vào bên trong!

“Tô mỹ nữ, rốt cuộc em cũng tới! Anh còn tưởng em sẽ không đến cơ!”

Tô Úy vừa bước vào, liền nghe thấy một âm thanh lười biếng truyền đến! Nhìn sang bên cạnh thì thấy La Tân Hán với mái tóc ngắn màu nâu đến chói mắt đang đứng dựa vào tường, nghiêng mặt nhìn chằm chằm cô, sau đó ưu nhã đi đến!

“Được đại thiếu gia như anh mời đến, sao em dám không đến?” Tô Úy nhìn người đàn ông mang nụ cười bất cần kia không biết phải nói gì! Nếu như cô không biết trước anh ta chính là Tổng giám đốc tập đoàn Thịnh thế, cô thật sự không thể liên tưởng tên lưu manh tuấn mỹ này lại liên quan đến vận mệnh cả một tập đoàn lớn như vậy!

“Thật sao? Lời nói của em làm anh nghi ngờ đấy!” La Tân Hán nhìn người phụ nữ mặc bộ váy dạ hội màu trắng thêm chiếc áo choàng khoác ngoài màu đen thì ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, “Đi thôi, bạn gái yêu quý!” Nói xong liền đưa một cánh tay ra!

Tô Úy nhìn người đàn ông trước mặt, không biết làm gì ngoài nhún vai, vươn tay khoác lên tay La Tân Hán, sau đó hai người đi vào hội trường!

“Nam, nhìn cửa ra vào đi, phiền phức của cậu đến rồi”. Lạc Phàm nhìn thấy hai bóng người đi vào, hả hê thông báo.

Hạ Nam nghe lời của bạn, ngược mắt nhìn ra phía cửa.... ..

Hạ Nam nhìn hai bóng người đi vào, không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì! Ngay sau đó thu lại tầm mắt của mình!

Mà Lạc Phàm không hiểu nhìn hai người bên cạnh, Tân Kiệt và Hoa Vi Thân cũng lộ ra vẻ nghi hoặc nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Ghen

“Anh Nam, anh cũng đến đây sao?” Âm thanh mềm dẻo của Quý Thiên Nhu truyền đến khiến ba người nổi da gà đầy người. Người phụ nữ này có thể nói chuyện như bình thường được không, ba người đồng thời quan sát người phụ nữ trước mặt, trên người mặc một bộ lễ phục màu đỏ tươi, trang điểm nhạt, tóc búi thành kiểu công chúa, nụ cười trên mặt kiều mị, hai mắt tràn đầy nhu tình nhìn Hạ Nam.

“Ừ!” Mà Hạ Nam chỉ thản nhiên nhìn cô ta một cái, sau đó liền thu lại ánh mắt của mình!

Ba người đứng bên cạnh bày ra tư thế xem kịch vui mà nhàn nhã xem một màn trước mặt!

“Anh Nam, giới thiệu với anh, đây là ba của em, Quý Vòng Thành!” Quý Thiên Nhu chỉ vào người đàn ông trung niên đứng bên cạnh giới thiệu cho Hạ Nam, trong lúc đó ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào anh!

“Xin chào Quý tiên sinh ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi là Hạ Nam!” Nói xong liền ưu nhã đưa tay phải ra, nhàn nhạt nhìn người đàn ông trung niên trước mắt, lúc nói chuyện vẫn khiến người ta có cảm giác xa cách, nhưng vẫn không làm mất đi sự lễ phép cần có của một người hậu bối!

“A Nam, cháu không cần khách khí như vậy, bác và cha cháu đều là bạn tốt, cháu có thể gọi là bác Quý!” Quý Vòng Thành nhìn người thanh niên trước mặt, trong mắt mang theo sự tán thưởng! Hạ Nam, là một doanh nhân trẻ tài năng trên phố Wall, có tương lai đầy triển vọng! Dĩ nhiên ông cũng nhận ra Hạ Nam không có hứng thú với con gái của mình!

Nhìn ba người bên cạnh Hạ Nam, ông cũng gật đầu tỏ ý chào hỏi! Bọn Lạc Phàm cũng lễ phép gật đầu lại với Quý Vòng Thành.

“Nhu nhi, ba có mấy người bạn bên kia, con muốn ra với mấy lão già hay là ở lại nói chuyện với Hạ Nam một chút, dù sao mất người trẻ tuổi nói chuyện cũng sẽ hợp hơn!” Quý Vòng Thành nói xong liền đi ra chỗ khác!

“Anh Nam...” Lời còn chưa nói hết, thì tiếng ồn ào bỗng nhiên nổi lên! Thấy mắt người đàn ông trước mặt đều nhìn ra cửa, Quý Thiên Nhu cũng nhìn theo thì thấy người mới đến chính là Tô Úy, cô mặc một chiếc váy trắng dài đến đầu gối tiếp màu với đôi giày cao gót, bộ lễ phục bao quanh vóc người nhỏ nhắn càng tôn lên đôi chân thon dài hoàn mỹ, bên ngoài là một chiếc áo choàng màu đen, mái tóc đen nhánh buông nhẹ trên vai, trên khuôn mặt tinh xảo là nụ cười thản nhiên, lộ ra vẻ tùy ý, tài trí cùng hơi thở trẻ trung!

Khoác tay cô là một người đàn ông chậm rãi đi vào, tư thái ưu nhã thong dong!

Liếc nhìn Hạ Nam trước mặt, thì phát hiện ánh mắt của anh vẫn dừng lại trên người cô ta! Nghĩ tới đây, đôi tay nắm chặt thành quyền, đôi mắt hiện lên sự không cam lòng và cả sự oán hận, tại sao mỗi lần chỉ cần cô ta xuất hiện, tầm mắt của anh Nam đều hướng về cô ta? Lần trước đi ăn cũng thế, mà lần này cũng vậy!

“Đây không phải là Tổng giám đốc của Thịnh thế sao? Người phụ nữ bên cạnh anh ta là ai?”

“Cô ta hình như là Giám đốc sáng tạo của công ty quảng cáo Khải Phong trước đây – Tô Úy!” Có người tình mắt nhận ra cô, nhỏ giọng trả lời! Ba năm qua, Tô Úy ở thành phố A cũng có chút danh tiếng, không đơn thuần chỉ vì tài năng thiết kế của cô, mà còn vì cô thường xuyên xuất hiện ở nhiều bữa tiệc lớn nhỏ của thành phố này!

“Sao cô ta lại ở cùng với anh ấy? Nhìn dáng vẻ còn có vẻ rất thân mật!”

“Aizz, người ta tốt số thôi! Trèo cao ý mà!”

... ..

Trong chốc lát mọi sự ghen tị đều hướng về phía cô!

“Sao vậy? Cảm giác được người ta hâm mộ cũng không tệ chứ?” La Tân Hán nhạo báng dán sát vào tai Tô Úy nói với cô!

“Em rất ghét bị người khác để ý! Thật là bức mình!” Tô Úy nhìn lướt qua bốn người kia, nhìn thất bóng dáng của người trong góc phòng thì chớp nhẹ mắt, tay phải đang khoắc tay La Tân Hán không tự chủ mà buông xuống! Vì khoảng cách quá xa nên cô không thấy rõ thái độ của anh, chỉ có thể nhìn thấy bộ âu phục màu đen mặc trên người! Cho dù đứng giữa đông người như vậy, nhưng anh vẫn rất nổi bật, vừa khiến người ta có cảm giác không thể coi thường, vừa khiến người ta không thể dời mắt được!

“đi, để em giới thiệu với anh một người.” nói xong liền dẫn La Tân Hán đi đến góc phòng!

Mà La Tân Hán cũng chỉ im lặng đi theo cô mà không nói thêm gì hết!

Khi Tô Úy đi đến chỗ bọn họ thì mới phát hiện ra bóng người đỏ rực, cô lịch sự gật đầu một cái!

“Bữa tiệc anh nói chính là bữa tiệc này?” Tô Úy mở tròng hai mắt, hỏi người đàn ông mang theo hơi thở lạnh lùng trước mặt, chống lại ánh mắt băng giá của anh, trong giọng nói của cô còn mang theo ý cười ý cười nhẹ nhàng!

“Ừm!” Hạ Nam quan sát người đàn ông đứng sau Tô Úy, nhẹ nhàng đáp! Mái tóc màu nâu chói mắt, gương mặt tuấn tú mang theo vẻ bất cần đời, khỏe mỗi nhẹ nâng lên, con ngươi không để ý mà nhìn xung quanh, trên người mặc bộ quần áo công sở đơn giản màu xám nhạt, trên người tỏa ra hơi thở lười biếng và tùy ý!

“Giới thiệu với anh, đây là Giám đốc công ty quốc tế Thịnh Thế La Tân Hán! Tân hán anh ấy là....”

“Là Hạ Nam – Tổng giám đốc của tập đoàn Hạ thị, có ai mà không biết chứ! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” La Tân Hán nhìn gương mặt lạnh lùng của Hạ Nam, nhếch môi nói xong, trên mặt vẫn mang nụ cười bất cần đời, nói xong liền đưa tay phải ra!

Hạ Nam cũng đưa tay phải ra, như rồng mây nhìn La Tân Hán, hai tay đang âm thầm đo sức!

Mấy người đứng bên cạnh bọn họ cũng cảm thấy không khí bây giờ có hơi quái dị!

Vài giây sau, hai người buông tay của đối phương ra! La Tân Hán nhìn mấy người bên cạnh lịch sự gật đầu một cái!

“Tô mỹ nữ, anh muốn đi ra đây một lát, em muốn đi cùng anh hay là ở đây với bạn?” Khi nói câu này, La Tân Hán nhìn Hạ Nam khiêu khích, miệng nhếch lên một đường cong thật rõ!

“Anh đi đi!” Tô Úy khoát tay với anh ta một cái, ý bảo anh đi đi! thật ra thì anh ta biết đáp án dĩ nhiên là như vậy, chẳng qua anh chỉ cố ý muốn nói cho người đàn ông nào đó nghe, quả nhiên anh vừa mới nói xong, mặt người nào đó đã hoàn toàn tối đen!

Gật đầu một cái, không để ý ánh mắt của mấy người khác, liền đi ra chỗ khác, toàn thân tản mát hơi thở lười biếng, trên mặt còn mang theo ý bất cần khiến căn phòng lại vang lên một hồi thổn thức!

Sau khi La Tân Hán đi, Tô Úy còn chưa kịp mở miệng, liền bị người đàn ông bên cạnh lạnh lùng lôi ra sân sau!

đã tới cuối thu, lá vàng rơi xuống đầy sân, gió thu khiến không khí trở nên hơi lạnh lẽo!

Tô Úy nhìn người đàn ông trước mặt, không khỏi có chút hoang mang! Chẳng lẽ cô chọc gì anh sao? Hình như đâu có gì đâu!

“Anh đó, mau bỏ tay em ra...Á.” cô gãy giữa lúi về phía sau, thì phát hiện lưng mình đập mạnh vào bức tường lạnh lẽo phía sau, nhìn người đàn ông trước mặt, thân thể của anh dán chặt vào lên người cô, đôi tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn, đem cô giam cầm giữa vách tường và thân thể của anh! Ánh đèn yếu ớt rọi lên khuôn mặt mờ hồ sự tức giận kia, bỗng nhiên khiến cô sợ hãi!

Câu trả lời cô nhận được là nụ hôn cường thế từ anh, anh khế cắn nhẹ môi của cô, khi cô còn đang bàng hoàng thì đầu lưỡi đã nhẹ nhàng thăm dò miệng của cô, thăm dò sự mềm mại ngọt ngào từ cô! Cảm thấy Tô Úy gãy giữa, anh liền giữ chặt gáy của cô, Tô Úy rất nhanh lại trầm mê trong nụ hôn cường thế mà bá đạo này, dần dần đáp lại nụ hôn của anh, đôi tay cũng từ chối từ thành vòng tay ôm lấy cổ anh! Cho đến khi Tô Úy không còn thở nổi anh mới

buồng đôi môi của cô, bàn tay giữ chặt gáy cô chuyển xuống ngang hôn, nhìn đôi môi đỏ ứng cùng ánh mắt mê man trước mặt, thân dưới Hạ Nam có chút cứng lên, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, đôi tay ôm chặt vòng eo mảnh khảnh xiết chặt!

“A.....đau quá!” Tô Úy mở to mắt tỏ cáo!

Nghe được âm thanh, Hạ Nam nhận ra mình dùng hơi quá sức, liền thả lỏng tay, nhưng thân thể vẫn không lùi lại dù chỉ một bước!

“Lần sau không được dựa vào người đàn ông khác gần như vậy, anh sẽ ghen đấy!” Giọng nói trầm thấp truyền đến khiến Tô Úy khiếp sợ nhìn anh! Chóp nhẹ đôi mắt, bàn tay đưa lên gần ngực, trái tim đập kịch liệt liên hồi!

“Chúng ta về thôi!” Hạ Nam giúp cô sửa sang lại đầu tóc và lễ phục hơi lộn xộn trên người cô rồi mới dắt tay cô vào trong hội trường!

“thật có ý tứ!” Tô Úy và Hạ Nam vừa mới rời đi, cách chỗ hai người không xa truyền đến giọng nói khàn khàn, sau đó một bóng dáng cao to xuất hiện, trên khuôn mặt yêu dã hiện lên nụ cười nê hoặc lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Tiếng sủng vang vọng hội trường

Hai người vừa trở lại đại sảnh, liền nhìn thấy xa xa có hai bóng người! Người đàn ông mang theo phong thái nhẹ nhàng, người phụ nữ bên cạnh xinh đẹp như nước, có thể nói là trai tài gái sắc!

Tô Úy theo bản năng dừng bước, thân hình khẽ run rẩy, bàn tay nắm chặt lại, gương mặt mang theo nụ cười bỗng nhiên thất sắc! Nhưng chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt liền trở lại vẻ lạnh nhạt vốn có, miệng nhếch lên nụ cười trong suốt, đôi mắt như lòng hồ trong suốt, khiến người ta không nhìn thấu suy nghĩ của cô!

Người đàn ông đang ôm lấy cô dĩ nhiên cũng phát hiện ra sự khác thường của Tô Úy, anh hí hóp mắt nhìn hai người vừa bước vào hội trường, trong mắt xẹt qua ánh sáng nguy hiểm!

Diệp Phong giống như cảm nhận được điều gì, ngược mắt nhìn về bên này, thì thấy Tô Úy cách đó không xa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là nụ cười thần nhiên, ánh mắt trong suốt nhìn hai người họ giống như xuyên thấu qua cái gì! Thật ra thì ba năm bên cạnh Tô Úy, hắn vẫn không hiểu được hết Tô Úy, cô luôn luôn giữ phong thái lạnh nhạt tự tại, giống như bây giờ vậy, không ai có thể hiểu trong lòng cô đang nghĩ điều gì!

Doãn San San phát hiện người đàn ông đang khoác tay mình nhìn đến một hướng cô ta cũng nhìn theo, thì thấy Tô Úy đang mặc một bộ váy màu trắng bên ngoài là chiếc áo choàng màu đen, lạnh nhạt nhìn hai người bọn họ, ánh mắt này giống như công chúa nhìn nô tài, khinh miệt và coi rẻ! Ánh mắt như vậy khiến cô ta cảm thấy rất khó chịu! Tại sao Tô Úy lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô ta, không phải bây giờ cô ta mới là kẻ thắng thế sao?

Không biết vì sao, sau ba năm trở về cô ta cảm thấy Tô Úy đã hoàn toàn thay đổi, nhưng không thể nghĩ ra điểm khác biệt đó là gì! Năm đó cô ta giành được mọi danh tiếng, ngay cả Phong cũng đối với cô ta....Cho nên cô ta mới dùng sự kiện kia để đá kích Tô Úy, nhưng không nghĩ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hại chính mình phải ra nước ngoài ba năm! Nhớ tới chuyện năm đó, Doãn San San cũng có chút sợ hãi, trong mắt thoáng qua sự hoảng sợ!

Doãn San San nỗ lực khiến mình trấn tĩnh lại, thân mật kéo người đàn ông bên cạnh đi đến chỗ Tô Úy!

“Chào cô, Tô tiểu thư!” Một âm thanh trầm thấp truyền đến!

Tô Úy quay đầu lại thì nhìn thấy một đôi nam nữ khoác trên người những bộ trang phục rất đẹp, người đàn ông có mái tóc vàng hơi xoăn, tròng mắt màu xanh lam, sống mũi cao, gương mặt góc cạnh mang nụ cười dịu dàng, nhìn qua thì không giống người Trung Quốc, ông ta mặc một bộ âu phục được may đo thủ công rất tinh xảo, chỉ dựa vào bộ quần áo trên người cũng thể hiện rõ thân phận của ông ra, người phụ nữ bên cạnh nhìn như hơn bốn mươi tuổi, nhưng nét quyến rũ không hề bị giảm đi, trên người rõ ràng là đồ thiết kế riêng màu xanh nhạt làm lộ ra đường cong tuyệt đẹp cùng tư thái bất phàm.

Nhưng hai người này hình như cô không quen! Cô cố gắng lục lọi trí nhớ nhưng chắc chắn cô chưa từng gặp hai người này. Vậy sao họ lại đến tìm cô?

“Xin chào, hai người là....?” Tô Úy mở miệng, trong mắt thể hiện rõ sự nghi hoặc.

“Tôi là Kiệt Lạc Thụy, ba bốn năm trước từng đến tìm cô ở đại học Sâm Nam, nhưng rất tiếc lại không tìm được cô”. Mặc dù năm đó chưa từng nhìn thấy Tô Úy, nhưng ông đã từng nhìn qua hình, người con gái trước mặt năm đó vẫn còn là một nữ sinh, sau ba bốn năm cô cũng không thay đổi nhiều, hơn nữa ông cũng vừa hỏi thăm tên của cô, chắc chắn sẽ không sai!

“Nhà thiết kế quốc tế Kiệt Lạc Thụy?” Nghe lời nói của người đàn ông trung niên trước mặt, Tô Úy có chút kinh ngạc! Đại danh của nhà thiết kế đại sư Kiệt Lạc Thụy tất nhiên cô từng nghe nói đến, có thể nói ông là đại diện cho xu hướng thời trang hiện nay, ảnh hưởng của ông đến giới thiết kế không ai có thể sánh bằng! Cô từng nhìn thấy ảnh của ông nhưng bây giờ tận mắt nhìn người đàn ông trung niên thành thực tuổi này vẫn khiến cô cảm thấy kinh ngạc! Năm đó vì một số nguyên nhân mà cô không gặp được nhà thiết kế này, nhưng thực sự cô chưa từng nghĩ hai người sẽ gặp lại nhau ở chỗ

này! Trong cô bây giờ không biết đang có cảm giác gì!

“Đại sư Kiệt Lặc Thụy, lần đầu tiên gặp mặt!” Đợi sau khi người đàn ông trước mặt gật đầu, Tô Úy mới lễ phép gật đầu, giọng nói không kiêu ngạo không nôn nóng, ôn hòa lễ độ, không làm mất đi khí chất trên người!

“Tô tiểu thư, giới thiệu với cô, đây là phu nhân của tôi Lãnh Thái Vân!”, sau khi hai người chào hỏi, Kiệt Lặc Thụy giới thiệu vợ mình cho Tô Úy!

“Xin chào phu nhân!” Tô Úy cũng lễ phép chào hỏi!

“Tô tiểu thư, không biết chúng ta có thể nói chuyện riêng được không?” Bởi đều là người nổi tiếng nên đã thu hút không ít sự chú ý trong hội trường, mà chuyện này không tiện để nói ở nơi đông người như thế này.

“Được, cứ như vậy đi, chúng ta có thể đến phòng cà phê của khách sạn!” Sau khi nhận được sự đồng ý của ông, cô liếc nhìn Hạ Nam đang đứng cạnh mình, nháy mắt với anh. Đợi sau khi Hạ Nam gật đầu, lại quay sang lễ phép gật đầu với Lãnh Thái Vân rồi hai người mới đi đến quán cà phê, để lại sau lưng là vô số ánh mắt tò mò và hâm mộ!

Trong quán cà phê sang trọng, hai người đều gọi một ly cà phê đen cho mình!

“Đại sư Kiệt Lặc Thụy, ông tìm tôi có chuyện gì sao?” Tô Úy bung tách cà phê lên miệng nhấp một ngụm nhỏ, trong miệng bóng chốc tràn đầy mùi vị đắng ngắt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Kiệt Lặc Thụy đang ngồi trước mặt.

“Không biết Tô tiểu thư có hứng thú làm học trò của tôi không? Có lẽ cô không biết tôi rất thích tài năng thiết kế của cô!” Kiệt Lặc Thụy cũng không quanh co mà nói thẳng suy nghĩ của mình. Nhìn Tô Úy với vẻ mặt bình thản, trong mắt ông lộ ra vẻ tán thưởng.

“Đại sư Kiệt Lặc Thụy, thật sự cảm ơn sự ưu ái của ông, nhưng không phải ông không biết, năm đó tôi đã chuyển sang học thiết kế quảng cáo! Mà cũng rất lâu tôi cũng không thiết kế lại rồi!” Tô Úy nhàn nhạt nói xong, ánh mắt nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ lại không thể che dấu sự ưu thương phảng phất và ảm đạm.

“Nhưng tôi tin tưởng ánh mắt của mình, đồng thời tôi cũng tin tưởng tài năng của nữ sinh năm đó!”

Tô Úy trầm mặc, suy nghĩ có chút rối loạn! Chỉ nghe thấy lời nói của nhà thiết kế Kiệt Lặc Thụy, “Không sao, đừng lo lắng, dù sao tôi vẫn sẽ giữ lời, lúc nào cô cũng có thể đến tìm tôi!” Nói xong liền đưa cô danh thiếp của mình!

Rồi hai người cũng kết thúc cuộc nói chuyện!

Khi Tô Úy trở lại hội trường tràn ngập ánh đèn, quét mắt một vòng thì cô tìm ra bóng dáng người cô muốn tìm, nhìn anh cũng đang nhìn mình! Cô cất bước đi tới!

“Nói chuyện xong rồi sao?” Hạ Nam lấy một ly rượu trên khay của người phục vụ đưa cho cô!

Tô Úy nhận lấy ly sâm banh uống một hớp nhỏ!

Đang muốn nói chuyện thì nhìn thấy anh đang đảo mắt quanh hội trường, gương mặt tuấn tú trở nên lo lắng! Nhìn theo tầm mắt của anh, đang muốn nhìn sang chỗ khác, thì chợt thấy cảnh tượng trên tầng thượng cao nhất của tòa nhà đối diện thì cả kinh.

“Nam, cẩn thận!”

“Nam, cẩn thận!”

“Nam lão đại, cẩn thận!”

“Cẩn thận!”

Kèm theo tiếng la hét phát ra đồng thời từ phía, tiếng súng lạnh băng vang dội cả hội trường, hai bóng người gục ngã trên sàn nhà! Sau đó là cả hội trường bao trùm trong sự sợ hãi và hoảng loạn của mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Cô ấy là em gái của cậu?

Hạ Nam đang bị đẩy ngã trên sàn lấy lại tinh thần thì thấy thân hình màu trắng ngà sấp trên mặt đất, đằng sau lưng đã thấm đầy màu đỏ của máu! Anh chống tay đứng dậy hoảng hốt chạy tới bên người ôm chặt lấy cô!

“Bảo bối, nhất định em không thể có chuyện gì, ngàn vạn lần không thể có chuyện!” Nhìn bàn tay đã nhuộm đầy máu của cô khiến tâm trí anh cảm thấy hoảng loạn, cả người run lên, anh cũng không nhìn quang cảnh hỗn loạn xung quanh, ôm chặt cô lao đảo đi ra ngoài!

“Úy Úy!” Tô Minh Hiên mới vừa bước vào nhìn khuôn mặt vừa lướt qua, kêu lên sợ hãi rồi vội chạy theo sau.

Mấy người đàn ông đằng sau cũng hồi phục lại tinh thần đi theo sau!

Hạ Nam đang hoảng hốt ôm cô ra khỏi hội trường thì nghe thấy một âm thanh dịu dàng truyền đến, “Nhanh lên xe”

Hạ Nam thấy một người đang đứng mở sẵn cửa xe, không nói gì lập tức lên xe!

Vài giây sau, chiếc xe Bugatti nhanh chóng biến mất trước cửa hội trường! Theo ngay sau đó là mấy chiếc xe thể thao sang trọng, một đoàn xe nhanh chóng đi đến bệnh viện.

Trong xe thể thao Bugatti.

Hạ Nam nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tô Úy thì lập tức ôm chặt cô vào trong lòng! Thương tổn này nhẽ ra là anh phải gánh chịu, sao cô lại đẩy anh ra?

Tô Úy ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện!

Anh thật sự không biết nếu cô có chuyện anh nên làm gì? Nên làm gì bây giờ?”

Trên ghế tài xế, Trầm Kiệt Tư nhìn Hạ Nam ôm chặt lấy Tô Úy đang hôn mê, ánh mắt bi thương, sắc mặt tái nhợt, không ngừng gọi Tô Úy, ánh mắt u ám trong giây lát rồi nhanh chóng lại như bình thường.

Trước cửa phòng cấp cứu không khí nặng nề đè nén, không một ai lên tiếng, chỉ thấy Hạ Nam như người mất hồn ngồi sụp xuống đất, cả người nhuộm đầy máu, nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu.

Lạc Phàm, Tàn Kiệt và Hoa Vi Thần nhìn Hạ Nam đau khổ, cũng chỉ biết lắc đầu một cái, trên thế giới này sợ chỉ một mình Tô Úy mới có thể là người khiến một Hạ Nam trước giờ luôn tỉnh táo lại có vẻ mặt, dáng vẻ chật vật như vậy, anh bây giờ như một cái xác không hồn, cặp mắt vô thần, âm thầm không một chút ánh sáng nhìn chăm chăm cửa phòng cấp cứu! Nhưng hơi thở trên người càng lúc trở nên lạnh lẽo, lạnh lẽo đến run sợ.

Tô Úy nhất định không thể làm sao, nếu như xảy ra chuyện, bọn họ thật sự không tưởng tượng được Nam sẽ trở thành cái gì, sẽ tự trách mình đến bao nhiêu! Dù sao vừa rồi nếu không có Tô Úy, người nằm ở đây chính là Nam.

Trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ đều cho rằng viên đạn kia chắc chắn sẽ bắn trúng Nam, nhưng không ai ngờ Tô Úy lại đẩy Nam ra vào lúc nguy hiểm nhất khiến viên đạn găm vào phần lưng của cô. Lần này, rốt cục ai là kẻ to gan đến vậy, còn mạo hiểm mọi thứ chỉ vì muốn bắn chết Nam ngay tại hội trường, nghĩ đến đây ai cũng rơi vào trầm tư.

Tô Minh Hiên ngồi trên ghế băng, nụ cười ôn hòa thường ngày giờ tràn đầy lo lắng, đầy mắt tràn đầy sự phức tạp khi nhìn Hạ Nam đang sụp xuống bên kia, không ngờ lần đầu tiên gặp lại sau năm nay lại trong tình cảnh như vậy.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ mặc áo blu trắng đi đến! Trong một giây, tựa hồ tất cả đều nhào lên!

“Chú Tàn, cô ấy sao rồi?” Hạ Nam hỏi, âm thanh có chút khàn khàn vô lực..

“Tô tiểu thư đã mất máu quá nhiều, cần lập tức tiếp máu! Nhưng máu của cô ấy là nhóm máu RH âm tính, có thể nói đây là loại máu gấu trúc, vô cùng hiếm thấy, bây giờ trong bệnh viện không có loại máu này!” Người đàn ông trung niên được gọi là chú Tàn trả lời! Tên ông là Tàn Đào, là cha của Tàn Kiệt, đồng thời là viện trưởng của bệnh viện này! Buổi tối khi ông đang xem văn kiện ở nhà, nhận được điện thoại thì lập tức chạy tới.

“Tôi không quan tâm các người dùng phương pháp gì, trong vòng mười phút đưa mấy túi máu RH âm tính đến đây!” Vừa dứt lời, đã nhìn thấy Hạ Nam lấy đi động ra gọi điện, trong giọng nói trầm khàn mang theo mệnh lệnh không thể kháng cự.

Mười phút sau, máu nhóm RH âm tính lập tức được đưa đến.

Bên ngoài phòng cấp cứu, không gian vẫn tiếp tục rơi vào an tĩnh!

Sau khi Tô Úy bị trúng đạn, Hạ Nam chưa từng nhìn Tô Minh Hiên một cái, vì anh hiểu đây không phải là lúc cùng hấn tính sổ.

Bây giờ anh chỉ mong Tô Úy không có chuyện gì, nhưng chuyện khác bây giờ anh không có tâm trạng để quan tâm!

Mà Tô Minh Hiên cũng chỉ nhìn chăm chăm vào phòng cấp cứu, hai mắt nhìn đến một điểm nào đó giống như đang suy nghĩ điều gì.

Bọn Lạc Phàm khi phát hiện Tô Minh Hiên nhất quyết ở lại, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn, thì có trông có vẻ rất lo lắng, chẳng lẽ.....

Ba tiếng sau, cửa phòng cấp cứu lại mở! Nhóm người lại lập tức nhào lên, vây quanh người Tàn Đào!

“Viên đạn trên lưng cô ấy đã được lấy ra, một lúc nữa sẽ đưa vào phòng cấp cứu đặc biệt!” Tần Đào bị mấy cặp mắt nhìn chăm chăm, giọng nói có chút nặng nề! Bởi vì ông nhận ra, mấy người bọn họ đang rất lo lắng cho vị Tô tiểu thư đang nằm bên trong.

“Sao lại ở phòng cấp cứu đặc biệt?” Hạ Nam nghe thấy cô sẽ bị đưa đến phòng cấp cứu đặc biệt thì sợ hãi.

“Vi thân thể Tô tiểu thư vốn đã suy yếu, hơn nữa hiện tại còn mất máu quá nhiều, mặc dù vừa rồi đã được truyền máu, đạn cũng đã được lấy ra, nhưng tình trạng vẫn chưa được khả quan!” Giọng nói nặng trĩu của Tần Đào vang lên.

“Khi nào cô ấy sẽ tỉnh?”

“Về chuyện khi nào cô ấy có thể tỉnh lại chủ cũng không thể xác định!” Tần Đào nhẹ lắc đầu một cái, nhìn Hạ Nam đứng trước mặt, vỗ vai an ủi anh, “Chỉ cần qua được tối nay, sẽ không có gì đáng ngại!”

Sau khi nói xong, ông liền rời đi! Để lại đám người kia, sắc mặt của bọn họ càng trở nên nặng nề!

“Phanh!” một tiếng, Tô Minh Hiền bất ngờ vung tay đánh Hạ Nam một cú! Hạ Nam lấy tay lau đi vết máu trên miệng, ánh mắt âm trầm nhìn Tô Minh Hiền, bởi vì tức giận mà nắm tay đã nổi đầy gân xanh, toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lùng khát máu!

Mọi người chứng kiến một màn này, cũng không kịp phản ứng gì, đây là tình trạng gì?

“Hạ Nam, nếu Úy Úy xảy ra chuyện gì, nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”. Một màn kia anh đã chứng kiến, anh nhìn thấy một người phụ nữ Hạ Nam ra, còn mình thì nhận lấy viên đạn. Nhưng anh chưa từng nghĩ rằng, người phụ nữ kia lại chính là em gái mình! Rốt cuộc Hạ Nam đã động đến ai, lại bị tập kích nhiều như vậy? Lần trước bị tập kích, anh đã điều tra rất lâu nhưng một chút tiến triển cũng không có, bây giờ lại xảy ra chuyện này, hơn nữa còn là Úy Úy bị trúng đạn ngay trước mặt anh! Bây giờ anh rất hận bản thân mình, nhẽ ra anh nên ngăn cản chuyện Tô Úy làm thư kí của Hạ Nam!

Nghe được câu nói này. Khác với mấy người đang kinh ngạc nhìn Tô Minh Hiền, Hạ Nam neho mắt lại đầy nguy hiểm, “Có ý gì?”

“Tô Úy là em gái của tôi, đừng nói với tôi cậu không biết chuyện này!” Tiếng gầm đầy tức giận của Tô Minh Hiền vang lên trên hành lang bệnh viện, cũng đánh thẳng vào lòng Hạ Nam! Là em gái của hân? Sao có thể là em gái của hân?

“Cậu nói Tô Úy là em gái của cậu?” Tần Kiệt khó tin hỏi lại, quay lại nhìn sắc mặt âm trầm của Hạ Nam, chỉ thấy anh không nói một câu, nhìn lại phòng cấp cứu một lần, sau đó chậm rãi xoay lưng rời khỏi bệnh viện....Bóng lưng ấy nhìn sao quá cô đơn và ưu thương!

Xem ra, tin tức này đối với Hạ Nam là một đả kích quá lớn!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Báo Bội Thập Xìn Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Cuộc gặp mặt khói lửa

Cuối thu đã tới! Gió nhẹ thổi khắp không trung, lá bay xào xạc trong không gian yên tĩnh khiến khung cảnh vật trông thật thê lương!

Một bóng người to lớn chậm rãi ra khỏi bệnh viện, người đó đi trong vô định mà không có mục đích, giống như mộ cái xác không hồn, tâm can như đã tê liệt, không còn cảm giác lạnh lẽo đau khổ gì nữa.

Quần áo trên người đã xộc xệch nhuốm đầy máu, thoạt nhìn qua chật vật vô cùng, nhưng khí chất trên người không hề giảm đi chút nào.

Câu nói Tô Úy là em gái của tôi không ngừng vang vọng trong đầu Hạ Nam

Lúc này Hạ Nam mới phát hiện, bây giờ anh đã đi vào lối cụt dù làm thế nào cũng không thể tìm thấy lối ra!

Lúc này anh thật sự không biết phải làm gì đây!

Trong thư phòng của căn biệt thự xa hoa phía tây thành phố A.

“Cái gì? Có một người phụ nữ cản đạn cho nó?” Người đàn ông đeo mặt nạ quay lưng lại với bàn làm việc rỗng to khi nghe tin tức được báo về, “Được rồi, trong thời gian này các cậu đừng có lộ diện! Chuyện còn lại ta sẽ xử lí!”

Nói xong không đợi bên kia mở miệng liền cúp điện thoại, tay xiết chặt điện thoại di động như muốn bóp nát nó! Dưới ánh đèn sáng rực, cặp mắt của Lưu Hải dưới lớp mặt nạ chứa đựng tia sáng khát máu, trên gương mặt ấy giờ đây chỉ tồn tại sự hận thù!

Đúng là định mệnh an bài, hai lần hân đều trốn thoát! Nếu đã như vậy thì cứ tiếp tục đi.....

Trời đã về khuya, trong một kho hàng tạp nham đã cũ, một bóng người mơ ảo gục ngã xuống đất, ngay sau đó là mấy bóng người hốt hoảng rời đi....

“Anh Khiếu Nhiên_____” một bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại mơ mơ hồ hồ ngã xuống bên cạnh một bóng người, ôm lấy bóng dáng kia mà khóc nức nở.

Hình ảnh mờ nhạt xuất hiện thoáng qua trong đầu Tô Úy.

Tô Úy mở mắt, trước mắt là một khoảng không gian trắng xóa, thật lâu sau đôi mắt mới có chút cảm giác, ánh sáng đột ngột khiến cô hơi khó chịu khẽ nhắm mắt!

“Úy Úy, em cảm thấy sao rồi?” Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc!

“Anh? Sao em lại ở đây?” Vừa nói xong liền thấy cảm giác nhói đau đằng sau lưng.

“Úy Úy, em bị thương, nằm xuống đi!” Tô Minh Hiền nói xong rồi kéo chân đắp lên người cô!

“Em đã ngủ bao lâu rồi?” Giọng nói của Tô Úy hơi khàn khàn, cô cảm thấy như mình đã trải qua một giấc một rất dài.

“Em đã ngủ ba ngày rồi!” Tô Minh Hiền dịu dàng nói xong, trong giọng nói không khỏi mang theo sự lo lắng và khản trương.

Khi Tô Úy thích ứng được ánh sáng xung quanh, cô mở đôi mắt trong suốt nhìn về phía anh trai, chỉ thấy khuôn mặt mệt mỏi của anh, trong đôi mắt hiện đầy tơ máu, cảm giác phẫn nộ lo lắng nhìn mình!

“Đã để anh lo lắng rồi!” Tô Úy đau lòng nói, ánh mắt không dấu vết lướt qua căn phòng một lần sau đó thu lại tầm mắt.

“Úy Úy, có phải em đói bụng rồi không? Để anh đi hâm lại cháo cho em!” Tô Minh Hiền Nói xong, chờ cô gạt đầu rồi mới xoay người đi ra ngoài!

Tô Úy lẳng lặng nằm im, tay không cầm kim truyền vết ngang trán, muốn nhớ đến thứ gì nhưng lại phát hiện trong đầu mình chỉ là một mảnh trống rỗng!

Ban đêm, trên tầng cao nhất trong một club xa hoa, ánh đèn xung quanh sáng đến chói mắt

Hạ Nam ngồi dưới ô che nắng, hai chân thon dài ưu nhã bắt chân, áo khoác ngoài màu đen bao lấy thân hình hoàn mỹ, gương mặt lạnh lùng lộ ra sự yêu nghiệt, con ngươi đen như mực sâu như hồ nước không đáy, khóe miệng nâng lên một đường cong, dưới ánh đèn lại càng thêm quý dị.

Chỉ thấy cách đó không xa, một bóng đen mạnh mẽ rần rần dần dần đi đến

!

Hạ Nam đứng lên nhìn người đang tiến đến gần, hai người nhìn nhau chăm chú!

Cách nhau ở cự li năm mét, người kia mới dừng lại, ánh mắt ôn hòa nhìn Hạ Nam, khuôn mặt lịch sự tuấn tú từ từ trầm xuống!

Hai người cứ lẳng lặng đứng nhìn nhau như vậy, một bên là ánh mắt ấm áp như ánh mặt trời, một bên thì lạnh lùng đến tận xương tủy.

“Hạ Nam, hãy cách xa Úy Úy một chút!” Rất lâu sau, Tô Minh Hiền mới lên tiếng.

“Cậu đang ra lệnh cho tôi sao?” Hạ Nam nhìn người đàn ông lịch sự tuấn tú trước mặt, lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói chỉ có sự khinh thường.

“Xem như tôi cầu xin cậu đi!” Tô Minh Hiền nói xong, trong giọng nói thể hiện rõ sự lo âu và khản trương!

“Nhưng nếu tôi nói là không thì sao?” Hạ Nam lạnh lùng nói xong, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Nếu như là vì chuyện của năm năm trước thì hãy nhắm vào tôi! Úy Úy vô tội, đừng lôi nó vào ân oán của chúng ta!” Trong giọng nói của Tô Minh Hiền còn mang theo sự cầu khẩn.

“Ha Ha!” Hạ Nam lạnh lùng cười, cơ hồ chỉ trong vài giây, tay phải của anh xuất hiện một khẩu súng lục màu đen, hòng súng hướng ngay về phía Tô Minh Hiền.

Tô Minh Hiền nhìn động tác của anh, không lộ ra chút cảm xúc khác thường nào, giống như trong tay Hạ Nam không phải là một khẩu súng thật mà đơn thuần chỉ là một món đồ chơi!

“Chỉ cần cậu rời xa Úy Úy, dù cậu có giết chết tôi thì nhất định tôi sẽ không oán hận, dù chỉ là một câu!” Nói xong anh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại! Nếu như vì chuyện của năm năm trước, thì anh tình nguyện chịu trách nhiệm, chỉ cần là vì sự an toàn Úy Úy! Chỉ cần cô bình yên là tốt rồi!

Hạ Nam nhìn Tô Minh Hiền trước mặt, không hề đánh trả một chút nào, gương mặt tuấn tú trở nên vẩn vơ!

Cậu cho rằng tôi không dám nổ súng sao? Cậu cho rằng chuyện năm năm về trước tôi sẽ không đành lòng sao?

Ngay sau khi tiếng súng vang lên, một bóng người chậm rãi ngã xuống_____

Tiếng vang vọng lại thật lâu trong không gian.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Phòng chăm sóc đặc biệt

Một tháng sau.

Giữa trưa rảnh rỗi, trong một tiệm bánh ngọt xinh xắn.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh, lặng lặng bao phủ lấy mộ bóng người đang ngồi trước một chiếc bàn cạnh cửa sổ, chỉ thấy người đó mặc một chiếc quần màu đen trắng tắp, trên người là một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, toàn thân tràn đầy sức sống của tuổi trẻ.

Thỉnh thoảng cô lại ngước nhìn ra ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng lại chăm chú nhìn vào tập giấy trong tay như đang vẽ cái gì đó, tư thái lạnh nhạt bình thản kia khiến ai cũng muốn quay đầu nhìn lại cô một lần.

Tiếng kêu leng keng của chuông gió được treo ngoài cửa ra vào báo hiệu có khách mới đến không chút nào ảnh hưởng đến người đang ngồi trong góc phòng kia.

Ngay sau đó một bóng hình xinh đẹp bước vào, quét mắt một cái là có thể dễ dàng nhìn thấy người muốn tìm! Gọi một ly nước trái cây, sau đó đi đến hướng bên cửa sổ, nhìn người trước mặt một cái sau đó chậm rãi ngồi xuống!

Cho đến mười phút sau, Tô Úy mới lấy lại tinh thần, nhìn người đối diện nhàn nhạt nói, “Đã đến rồi à!” Cầm bút chì và tập phác thảo để sang ghế bên cạnh.

Dịch Tuyền nhẹ nhàng gật đầu!

“Chụp poster rất đẹp!” Chỉ vào trang bìa cuốn tạp chí Fashion Magazine, Tô Úy nói qua, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười như có như không.

Dịch Tuyền vẫn không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng gật đầu!

“Về phần hậu kì quảng cáo, chúng ta có thể bắt tay chuẩn bị rồi! Tôi phải đến Bắc Kinh một chuyến, sau khi quay về, tôi sẽ lên kế hoạch phát triển nhãn hiệu này!” Tô Úy chỉ hờ hững nói mấy câu lại khiến Dịch Tuyền khiếp sợ! Mấy năm qua, nhãn hiệu “Mị chi yêu” rõ ràng có thể phát triển hơn bây giờ rất nhiều nhưng vẫn bị lão đại gác lại! Cô còn nhớ rất rõ trước đây có rất nhiều công ty lớn đề nghị mua lại nhãn hiệu này với giá cả trên trời nhưng đều bị lão đại cự tuyệt.

Nhưng lời của lão đại chính là thánh chỉ, lão đại chính là thần của cô! Cho nên lão đại nói gì nhất định cô sẽ làm cái đó!

“Đây là mẫu thiết kế mới cho mùa đông, cô về phòng làm việc trước đi! Mấy ngày nữa tôi sẽ đưa thêm một số bản thiết kế khác!” Tô Úy lấy một bọc đồ lớn trong túi xách đưa cho Dịch Tuyền.

Dịch Tuyền nhận lấy, nhìn lướt qua bản vẽ và chỉ màu, ánh mắt thoáng qua tia sáng! Tại sao mỗi bộ trang phục lão đại thiết kế đều có thể nổi bật và phong cách như vậy! Có lẽ đây chính là thiên phú trời cho!

Cất xong mọi thứ vào túi, nghĩ đến điều gì, cô lấy một tấm danh thiếp đưa cho Tô Úy nói, “Đây là danh thiếp của nhà thiết kế Kiệt Lặc Thụy, ông ấy từng đến tìm tôi nói muốn gặp cô một lần!” Nhà thiết kế Kiệt Lặc Thụy là người đi đầu trong giới thiết kế, có bao nhiêu người muốn làm học trò của ông nhưng ông đều không nhận!

Tô Úy liếc nhìn tấm danh thiếp trước mặt, nhẹ nhàng gật đầu một cái tỏ ý mình đã biết!

“Lão đại, nếu không còn chuyện gì tôi về công ty trước đây!” Dịch Tuyền nói xong, nhìn thấy Tô Úy gật đầu thì cầm túi xách của mình đứng dậy đi ra ngoài! Tô Úy chỉ nghe thấy tiếng “đỉnh đỉnh” của chuông gió vang lên trong trẻo, rồi Dịch Tuyền biến mất trong tầm mắt của cô!

Tô Úy thu lại tầm mắt, đưa tay cầm tấm danh thiếp trên bàn lên nhìn chăm chú! Trong miệng lẩm bẩm: Kiệt Lặc Thụy? Nhìn một lát sau, cô bỏ tấm danh thiếp vào trong túi!

Mặc chiếc áo khoác nhẹ màu vàng đang vắt trên thành ghế vào, sau khi đeo chiếc khăn quàng cô và sửa sang trang phục xong, cô cầm túi xách và tập vẽ ra ngoài!

Tô Úy vừa mới từ trong cửa tiệm đi ra liền cảm thấy một luồng gió lạnh tạt vào người lạnh buốt, vì cô vốn rất sợ lạnh, vừa đến mùa đông là tay chân cô lại lạnh đến thấu xương.

Tô Úy liếc nhìn đường đi bộ đông đúc, suy nghĩ một lát rồi chậm rãi hòa vào dòng người! Đi trên lối đi bộ, nhìn những đôi tình nhân nắm tay nhau đi lại, Tô Úy chớp nhẹ đôi mắt lạnh lạnh trong suốt, bàn tay theo trực giác mà đặt lên hướng tim đập!~

Đang lơ đãng thì cô bị một người đi đường va vào, túi xách và kẹp vẽ trong tay rơi đầy xuống đất, cau đôi mày thanh tú trong mắt thoáng qua vẻ tức giận. sau đó vội ngồi xổm xuống nhặt túi xách, tập vẽ và từng cuộn chỉ lên!

Cách đó không xa, một chiếc Lamborghini dừng lại chờ đèn đỏ, Hạ Nam ngồi ở ghế sau như cảm nhận được điều gì đôi mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn bóng dáng bên kia đường, nhịp tim không tự chủ mà tăng nhanh!

Tô Úy lạnh lạnh liếc nhìn bốn phía, phát hiện cách đó không xa còn có một bàn vẽ, liền chạy đến, vừa mới ngồi xổm xuống vươn tay định nhặt lên thì phát hiện một bàn tay gờ ra đưa bản vẽ cho cô!

Tô Úy không đưa tay ra nhận lại mà ngược mắt lên nhìn chủ nhân của đôi bàn tay này, chỉ thấy anh ta có mái tóc đen ngắn, gương mặt đẹp trai nhưng rất lạnh lùng, một chiếc áo măng tô đen bao quanh vóc người hoàn mỹ! Đáng đáp người đàn ông này nhìn thật đẹp mắt, nhưng quá lạnh lẽo! Đây là cảm nhận đầu tiên của cô về người đàn ông này, cô nhìn chăm chú anh ta tới mức ngây ngẩn cả người trong chốc lát!

“Cám ơn!” Lấy lại tinh thần, Tô Úy nhận lại đồ từ tay anh nói tiếng cảm ơn, trong ánh mắt chỉ có sự lạnh nhạt và xa cách. Ánh mắt nhìn người đàn ông trước mặt mang theo sự cảnh giác và phòng bị!

Thu lại ánh mắt, Tô Úy bỏ tất cả đồ đạc vào trong túi đôi sứa sang xong, cô lễ phép gật đầu với người đàn ông kia một cái, sau đó xoay người đi đến trạm xe bus.

Hạ Nam nhìn bóng lưng xa dần của cô, đứng im thật lâu không lấy lại tinh thần, trong ánh mắt thoáng qua một tia nghi ngờ!

Bệnh viện Nhân Ái.

Sau khi Tô Úy thay đồ cách ly xong mới đi vào phòng chăm sóc đặc biệt, đứng im ngoài cửa ra vào một lúc, thờ dài một tiếng rồi mới đi đến trước giường bệnh! Nhìn gương mặt tuần tú quen thuộc trên giường bệnh, ánh mắt u ám, sau đó lại trở nên trong suốt như cũ!

Đôi tay nhỏ bé đeo găng tay lượt nhẹ qua gương mặt kia, sau đó nắm chặt bàn tay của anh!

Anh yên tâm, em sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt, cả chị dâu và ba mẹ nữa!

Anh, em biết rõ Minh Nguyệt là tâm huyết cả đời của anh, cho nên em quyết định sẽ rời công ty đến thành phố Q, sau đó xử lý thật tốt, chờ đến khi anh tỉnh lại, em sẽ giao nó thật hoàn chỉnh cho anh! Thật ra em định đến thành phố C, nhưng không hiểu sao em luôn có cảm giác ở thành phố A có rất nhiều thứ em không thể từ bỏ, ở đây có tâm huyết và trái tim của em, cho nên anh sẽ hiểu em, đúng không?

Anh nhất định phải tỉnh lại nhanh đây, bởi vì không có anh thì công ty quảng cáo Minh Nguyệt không còn hoàn hảo, hơn nữa em không biết mình còn có thể giấu ba mẹ được bao lâu nữa, anh cũng biết hai người họ rất thông minh mà, đến lúc ba mẹ biết được anh phải nằm đây nhất định sẽ rất đau lòng!

Anh, em muốn về Bắc Kinh một chuyến, cho nên mấy hôm nữa em không đến thăm anh được, hi vọng đến lúc em về anh có thể nói chuyện với em, một mình em thật sự rất buồn! Ha ha!

... ..

Tiếng cười lạnh nhạt của Tô Úy vang lên, miệng thì cười nhưng trong mắt cô lại ngập đầy nước.

Tô Úy ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, thay đồ cách ly ra, sau đó đứng trước cửa sổ thủy tinh nhìn người đang nằm trên giường bệnh một lúc rồi mới chậm rãi rời đi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Tổng giám đốc thế nhiệm

Trên ghế băng ngoài trời của bệnh viện, Tô Úy và Lâm Nguyệt ngồi sóng vai bên nhau!

“Chị dâu, chị cũng đừng lo lắng quá, chỉ cần anh trai tỉnh lại là được!” Giọng nói kiên định của Tô Úy giống như vừa nói với Lâm Nguyệt vừa như là nói với chính mình!

Lâm Nguyệt gật đầu một cái, nghiêng đầu nhìn Tô Úy bên cạnh, chỉ thấy nụ cười mờ nhạt của cô, trong ánh mắt thoáng qua sự kiên định, sau đó lại trở về lạnh nhạt như ban đầu, cô chưa bao giờ nhìn thấy một Tô Úy như vậy, ánh mắt trong suốt không nhìn ra một tia cảm xúc dư thừa, trừ sự lạnh nhạt chỉ

còn là lạnh nhạt, không còn gì khác! Rốt cuộc con người ta phải trải qua bao nhiêu chuyện mới có thể trở nên như vậy, đến hơi thở xung quanh người cũng lạnh lẽo thấu xương!

“Chị dâu, em định rời công ty Minh Nguyệt đến thành phố A, chị thấy thế nào?” Chuyện này cô cũng nên hỏi chị dâu một tiếng.

“Những chuyện thế này chị không hiểu được, tự em quyết định đi!” Hình như không ngờ đến cô sẽ nói chuyện này, Lâm Nguyệt hơi kinh ngạc sau đó lập tức trả lời.

“Vậy phòng tranh của chị sẽ chuyển đến đây sao?” Tô Úy nhàn nhạt nói xong, đôi mắt trong suốt nhìn lên bầu trời xanh thẳm thoáng qua vẻ đau thương.

“Không cần, chị định sẽ bán phòng tranh sau đó dành thời gian chăm sóc anh trai em!”

“Ngày mai em phải đến Bắc Kinh một chuyến, chị có muốn đi không?” Tô Úy hỏi, chỉ thấy Lâm Nguyệt lắc đầu một cái!

Tô Úy nhìn dáng vẻ kiên quyết của Lâm Nguyệt, thì không nói gì nữa!

Lúc này, trong đáy lòng hai người phụ nữ đều mong người đàn ông rất quan trọng với mình đang nằm trong kia có thể tỉnh lại!

Ngay sáng hôm sau Tô Úy đã đến Bắc Kinh, ở lại nhà hai ngày rồi đến thành phố C! Dĩ nhiên trong hai ngày ở nhà, Tô Chí và Thẩm Khiết cũng hỏi không ít về Tô Minh Hiên, nói một tháng nay anh không có gọi điện về nhà, cô đều dùng kinh nghiệm nói dối của mình mà vượt qua trót lọt.

Sân bay thành phố C.

Tô Úy mặc một áo khoác màu đen vừa mới ra khỏi phòng chờ thì một người đàn ông mặc tây trang trắng thớm, lịch sự đi đến hỏi cô, “Xin hỏi, cô có phải là Tô tiểu thư?”

Đôi mắt dưới gọng kính râm nhàn nhạt nhìn vài lần đoàn người trong sân bay, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Tôi là Giang Hạo, là trợ lý của Tô tổng đến đây để đón cô!” Giang Hạo cung kính nói xong, phẩy tay ra phía sau, liền có một người đàn ông chạy đến nhận hành lý từ trong tay Tô Úy!

Trong chiếc xe thể thao sang trọng, Giang Hạo ngồi bên cạnh ghế tài xế không dấu vết quan sát người phụ nữ ngồi phía sau thông qua kính chiếu hậu, mái tóc đen hơi xoắn dài đến ngang vai, chiếc kính râm to đã che hơn phân nửa khuôn mặt cô, môi anh đào nhấp nhẹ, từ cô toát ra một dáng vẻ kiêu mị không nói thành lời! Chiếc áo khoác đen bao lấy vóc người nhỏ nhắn, đôi tay vòng trước ngực bình thản ngồi trên ghế cũng khiến người ta cảm thấy một khí chất ưu nhã cao quý không ai sánh kịp!

Tô Úy nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, môi anh đào khẽ mở, giọng nói lạnh nhạt vang lên trong chiếc xe đang chạy, “Đến công ty luôn đi, anh giúp tôi triệu tập mọi người, tôi cần mở một hội nghị cao cấp!”

“Được!” Giang Hạo nhẹ nhàng trả lời!

“Anh cũng biết tôi tới đây lần này là vì chuyện rời công ty đến thành phố A” Đôi mắt dưới gọng kính đen nhàn nhạt nhìn Giang Hạo, ngay sau đó liền chuyển ánh mắt ra ngoài cửa xe!

“Tôi biết rõ, tôi nhất định sẽ theo công ty, công ty ở đâu thì ở đó là nhà của tôi!” Giang Hạo kiên định trả lời.

“Vậy thì tốt, bắt đầu từ bây giờ, anh tạm thời làm trợ lý của tôi đi!” Tô Úy nghe lời của anh ta, khóe môi khẽ nâng lên!

Hội nghị cao cấp công ty quảng cáo Minh Nguyệt.

Tô Úy mặc bộ quần áo công sở đơn giản ngồi trên ghế chủ tịch, tư thái lạnh nhạt bình thản, con người trong suốt quan sát bốn phía, tay phải không biết vô tình hay cố ý đập một tập tài liệu rất dày xuống bàn!

Trong phòng họp đầy những người có chức vụ cao này kinh ngạc nhìn người phụ nữ đang ngồi chính giữa, nhìn qua thì có vẻ chỉ hơn hai mươi, mặc một bộ đồ công sở đơn giản, khuôn mặt tinh xảo cơ hồ đến hoàn mỹ, miệng nhếch lên một đường cong mờ nhạt, ánh mắt lạnh lùng không thấy được một tia cảm xúc dư thừa!

“Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ là người thay thế chức vụ Tổng giám đốc!” Giọng nói lạnh nhạt của Tô Úy vang lên trong phòng họp rộng lớn, trong giọng nói thể hiện rõ khí phách của cô!

“Sao cô có thể thế nhiệm chức vụ Tổng giám đốc?” Đúng lúc này, một giọng nói bén nhọn vang lên, những người khác liền quay lại nhìn chủ nhân của câu nói kia!

Tô Úy cúi đầu nhìn tập tài liệu Giang Hạo vừa chuẩn bị cho cô, lúc ngẩng đầu lên nhìn người vừa phát ra âm thanh kia, đôi mắt híp lại, âm thanh lạnh lùng truyền ra từ trong miệng cô, “Phó tổng Vương, chỉ bằng chuyện tôi là Tô Úy, có đủ không? Chỉ bằng chuyện Tô Úy tôi là em gái của Tô Minh Hiên có đủ hay không?” Trong giọng nói mang theo mười phần kiên quyết!

Tô Úy? Là Tô Úy ở thành phố A sao? Nếu như là cô, tài năng thật sự không thể coi thường! Nhưng tài năng thiết kế thì có thể quản lý sao? Chuyện này

chưa chắc đã được!

Người đàn ông được gọi là Phó tổng Vương nghe âm thanh lạnh lùng của cô, trong lòng không khỏi rung mình một cái! Người trước mặt không phải chỉ là một cô gái nhỏ chưa có nhiều kinh nghiệm sống sao? Nhưng sao nhìn qua không có chút nào giống như vậy, ngược lại còn giống như một vị vương giả có khí phách!

Tô Úy chờ mọi người trong phòng họp im lặng rồi chậm rãi mở miệng, “Tôi không đến đây để hỏi ý kiến của các vị, tôi chỉ muốn thông báo cho mọi người biết! Thuận tiện đây tôi cũng muốn nói, tôi đây tôi sẽ chuyển công ty đến thành phố A”

“Sao có thể như vậy?”

“Như vậy làm sao được?”

“Đừng vậy đấy!”

... ..

Tô Úy vừa dứt lời, tiếng bàn tán ồn ào lại vang lên!

Dù sao đám người kia đều có nhà cửa con cái ở đây, không thể nói chuyển là chuyển được, nhưng bọn họ đều rất vất vả mới có thể leo lên vị trí như bây giờ, cho nên lại càng không cam tâm thất nghiệp!

Tô Úy không để ý sự phản đối của mọi người, nói tiếp, “Nếu như mọi người đồng ý ở lại công ty, tôi sẽ tăng gấp đôi tiền lương cho mọi người, nhưng nếu ai không muốn bây giờ có thể đến phòng tài vụ nhận bốn tháng tiền lương!”

Những lời này của cô vừa nói ra, mọi người bên trong đều sửng sốt, cô nói gấp đôi tiền lương, đây chính là lời đề nghị rất hấp dẫn! Dù sao tiền lương của họ so với công ty bình thường đã là cao rồi, bây giờ lại còn gấp đôi! Cho nên bọn họ động lòng! Những người vừa lúc này xì xào phản đối bây giờ đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại, đồng loạt nhìn người phụ nữ trên ghế chủ tịch, chỉ thấy cô không nói một lời đứng dậy đi ra bên ngoài phòng họp, mà Giang Hạo ngồi bên phải cô cũng đứng dậy đuổi theo!

Giang Hạo nhìn bóng dáng ưu nhã của người phụ nữ trước mặt, lo lắng đang tồn tại trong lòng bỗng chốc tan thành mây khói, quả nhiên là em gái của Tô tổng, khí thế không thua kém Tô tổng chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Bạn của anh trai

Tô Úy đi ra khỏi phòng họp thì dừng lại trước cửa ra vào, chờ Giang Hạo đi bước đến.

“Trợ lý Giang, tôi muốn đi xem phòng làm việc của anh ấy một chút!” Giang Hạo vừa đi đến thì nghe thấy âm thanh nhàn nhạt của Tô Úy vang lên, anh không nhìn được liếc mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, sau đó đưa cô đến phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Ngoài phòng làm việc Tổng giám đốc, Tô Úy nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nhìn căn phòng trắng trong thuần khiết trước mặt, cô lại nhớ đến khuôn mặt nho nhã tuấn mỹ của anh, nhớ lại giọng nói dịu dàng của anh, cô nhớ lại rất nhiều chuyện về anh.....

Ngồi vào chiếc ghế xoay trước bàn làm việc, cô nhìn thấy trên bàn làm việc trừ tài liệu và đồ dùng cá nhân còn để ảnh chụp chung của cô và anh trai, trong hình cô cười rất tự nhiên, ánh mắt anh trai nhìn cô rất dịu dàng và cưng chiều, miệng nhếch lên một đường cong nhẹ!

Cô vuốt nhẹ gương mặt của anh trai trong khung ảnh, ánh mắt thoáng qua một tia ảm đạm và ưu thương, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi lại trở về lạnh nhạt như cũ! Bởi vì cô biết anh trai không bao giờ muốn thấy bộ dạng ưu thương của cô!

Xoay ghế ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trong suốt thoáng qua một tia kiên định!

Lấy điện thoại trong túi ra gọi điện, chờ đến khi bên kia nhận máy, cô nhàn nhạt nói qua, “Ngày mai em về, chúng ta gặp nhau đi!” Nói xong chờ bên kia trả lời cô mới cúp điện thoại!

Ban đêm, Tô Úy bước vào một khách sạn năm sao cao cấp của thành phố C!

Trong phòng, Tô Úy vừa mới tắm xong, quần một chiếc khăn tắm màu trắng cuộn tròn trên ghế sofa đặt bên cạnh cửa sổ, cô ngược mắt nhìn bóng đêm bên ngoài, trong mắt chỉ là sự lạnh nhạt, mái tóc ướt nhỏ nước tí tách lên người cô, theo khăn tắm rơi xuống da thịt trắng nõn, dưới ánh đèn chói mắt, quanh thân cô tỏa ra hơi thở kiêu mị!

Cô lẳng lặng nhìn đến một điểm nào đó, suy nghĩ có chút hỗn loạn! Trong đầu thoáng qua vài hình ảnh mơ hồ, ngay sau đó lại biến mất!

Sân bay thành phố A.

Tô Úy vừa bước ra ngoài, đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn trong đại sảnh, người này chính là Tổng giám đốc của công ty Thịnh thế - La Tân Hán!

La Tân Hán cũng nhìn thấy Tô Úy, lười biếng đi đến chỗ cô, khi đến bên người cô cũng rất có phong độ nhận lấy hành lý từ trong tay cô!

“Tô mỹ nữ, em tìm anh có chuyện gì vậy?” Tuấn nam mỹ nữ đi song song, tạo thành một phong cảnh đẹp mắt!

“Đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm trước, rồi nói chuyện sau!” Đi ra khỏi sân bay, hai người bước lên một chiếc xe thể thao sang trọng.

Ngồi ở ghế sau, Tô Úy híp mắt nghiêng đầu nhìn quang cảnh ngoài cửa xe!

Trong phòng riêng của khách sạn Thịnh thế, Tô Úy và La Tân Hán ngồi đối diện nhau dùng bữa!

“Tân Hán, em cần anh giúp em, em muốn chuyển công ty của anh trai ở thành phố C đến thành phố A, nhưng em không hiểu rõ lắm về phương diện này, hi vọng anh có thể giúp em!” Tô Úy ăn cơm xong, mới nói chuyện với người đàn ông trước mặt.

“Chuyện này không thành vấn đề, nhưng không biết em định báo đáp anh thế nào đây?” La Tân Hán nhếch miệng bất cần đời hướng cô nhú mày, từ từ nói qua!

“VẬY anh muốn em báo đáp anh thế nào?” Tô Úy nhìn về phía người đàn ông đối diện, ánh mắt nhàn nhạt!

“Nếu không như vậy đi! Bây giờ anh chưa kịp nghĩ ra, chờ đến khi anh nghĩ ra rồi thì sẽ nói với em!” La Tân Hán nhìn như nghiêm túc suy nghĩ một lúc, sau đó mở miệng, vẫn không quên nháy mắt với cô.

“Chờ sau khi rời công ty đến thành phố A, còn phải nhờ anh giúp nhiều!” Tô Úy nhún vai tỏ ý không sao, sau đó tiếp tục mở miệng

“Gấp cái gì?” La Tân Hán không chút để ý hỏi, ánh mắt nhìn về người còn gái trước mặt có cả sự thờ ơ và kính nể.

“Thịnh Thế quốc tế có phải gần đây đang tìm đối tác đúng không?”

“Đúng vậy, ý của em là....”

“Ý của em là Thịnh Thế quốc tế công khai tuyển dụng đối tác!”

“VẬY nếu công ty của em không được chọn thì sao? Em không biết nếu thông báo công khai sẽ phải qua rất nhiều khâu lăng nhăng hay sao?” Nghe lời nói của cô, anh liền hiểu ra, nhưng ý tưởng của cô....anh thật sự không dám nói lời khen ngợi, cô cũng nên suy nghĩ nếu Thịnh Thế quốc tế công khai chọn lựa thì sẽ có bao nhiêu công ty đến tranh giành chứ!

“Sẽ không, em có lòng tin với chính mình!” Tô Úy chắc chắn nói, thái độ nhẹ nhàng như nước chảy.

La Tân Hán nhìn một Tô Úy lạnh nhạt tự tin trước mặt, trong mắt lóe lên một tia lo lắng! Thật ra chuyện anh lo lắng là một chuyện khác, nếu như Thịnh Thế quốc tế công khai chọn đối tác, khẳng định người tham gia sẽ rất nhiều, nếu như vậy người kia nhất định cũng sẽ ở bên trong....bọn họ gặp mặt không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu đây? Chỉ là anh không biết hai người đã gặp mặt, nhưng là....

Nhưng chỉ cần là yêu cầu của cô, anh nhất định sẽ làm được!

Sau khi ăn trưa, La Tân Hán và cô tách ra, cô gọi xe đến bệnh viện Nhân Ái.

Tô Úy thay đồ cách ly xong rồi đi vào phòng chăm sóc đặc biệt, trùng hợp là cũng có một người đàn ông đứng đó! Tô Úy dừng bước, nghi ngờ nhìn người đàn ông kia, chỉ thấy người đàn ông đó cũng dừng lại nhìn cô, trong giây phút ấy, một bầu không khí quái dị bao quanh hai người họ!

“Anh là bạn của anh trai tôi sao?”. Tô Úy lấy lại tinh thần nhìn người đàn ông mặc bộ quần áo cách ly giống mình chỉ để lộ đôi mắt nhìn cô chăm chú!

Người đàn ông kia chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng bệnh!

Tô Úy nhìn bóng lưng của người lạ mặt, hình như có một loại cảm giác rất quen thuộc! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể nghĩ ra! Thật ra Tô Úy không thấy ánh mắt của người kia lúc xoay đi, đó là ánh mắt tràn đầy sự phức tạp!

Tô Úy nhìn bóng lưng kia biến mất trong tầm mắt mình mới đi đến giường bệnh ngồi xuống, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy bàn tay của Tô Minh Hiền.

Tô Úy nhìn gương mặt tuần tú thân quen, nụ cười như nhòa đi!

Anh ơi, anh biết không? Em về Bắc Kinh hai ngày, ba và mẹ đều hỏi em anh sao vậy, một tháng rồi không gọi cho họ, anh biết em nói thế nào không? Em rất bình tĩnh nói rằng: anh ra nước ngoài tham gia một hội nghị quan trọng, ba mẹ không phải không biết anh rất bận, chỉ cần động đến công việc là quên đi tất cả sao? Nhưng ba mẹ thật sự tin tưởng anh ạ! Ai bảo em được trời cho tài nói dối chứ!

Anh biết không! Em sẽ lập tức đưa công ty đến đây! Hơn nữa còn trả tiền lương gấp hai lần để giữ nhân viên lại! Em hiểu rõ, nếu anh tỉnh lại nhất định sẽ nói em là đồ ngốc!

Nhưng em nhất định phải chờ đến ngày anh tỉnh lại rồi trả một công ty hoàn chỉnh lại cho anh, nếu như bọn họ đều không ở đó, sao có thể coi là đầy đủ đây? Em rất tin tưởng mắt nhìn người của anh, em tin tưởng một khi anh đã dùng thì đều là người giỏi nhất! ha ha!

Sao anh mãi chưa tỉnh lại vậy> Em cảm thấy rất buồn đấy! Anh chẳng thèm nói chuyện với em gì cả!

... ..

Tô Úy nói xong, trong giọng nói còn mang mang theo sự làm nũng hiềm thấy.

Cô không phát hiện ra, một bóng người cao lớn đứng ngoài cửa sổ thủy tinh của phòng chăm sóc đặc biệt, nghe giọng nói dịu dàng trong trẻo của cô, nhìn bóng dáng xinh đẹp quen thuộc thật lâu không hề rời đi, ánh mắt thâm thúy, hơn nữa trong nội tâm càng trở nên lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Mất trí nhớ

Trên hành lang bệnh viện, hai bóng người nhìn đối phương cách mình năm mét! Có lẽ chính hai người cũng không thể nghĩ đến lần đầu tiên gặp lại sau năm năm lại ở chỗ này, trong tình huống này!

“Nam, đã lâu không gặp!” Lâm Nguyệt bình tĩnh đối diện với Hạ Nam.

Hạ Nam chỉ nhẹ nhàng gật đầu với Lâm Nguyệt, trong mắt chỉ là sự tĩnh lặng! Đúng vậy, những sợ hãi ban đầu theo thời gian trôi qua mà cũng dần biến mất, giờ đây chỉ còn sót lại những kí ức mơ hồ! Có lẽ chính Hạ Nam cũng không nghĩ có một ngày anh có thể bình tĩnh nhìn người con gái trước mặt như bây giờ, trong lòng yên lặng không một chút gợn sóng!

Có lẽ lúc trước chỉ là sự ngông cuồng của tuổi trẻ, có lẽ ban đầu anh đã đánh giá quá cao tình cảm của mình đối với Lâm Nguyệt, có lẽ thời gian thật sự có thể chữa lành mọi vết thương.....

“Chúng ta có thể nói chuyện một lúc không?” Lâm Nguyệt mỉm cười nói với người đàn ông lạnh lùng trước mặt, đối với Hạ Nam cô chỉ có thể nói lời xin lỗi, nhưng có lẽ bây giờ anh cũng không cần lời xin lỗi của cô nữa rồi!

Hạ Nam liếc mắt nhìn Lâm Nguyệt, không lên tiếng mà lặng lẽ bước đến băng ghế cách đó không xa, Lâm Nguyệt nhìn bóng lưng anh rồi chậm rãi đi theo sau!

Hai người ngồi hai bên đầu ghế, thật lâu sau cũng không mở miệng nói chuyện!

“Mấy năm nay anh sao rồi?” Lâm Nguyệt không nhìn người đàn ông bên cạnh mà ngửa đầu nhìn lên bầu trời xanh thẳm.

Hạ Nam nghe những lời này của cô, trong lòng không ngừng tự hỏi, mình có khỏe không? Có khỏe không! Mấy năm nay anh đều cố gắng để mình trở nên thật mạnh mẽ, sau đó về nước báo thù! Nhưng bây giờ anh thật sự vui vẻ sao? Nhìn người đàn ông đã từng là bạn bè thân thiết, là người anh em tốt không còn sức sống nằm trên giường bệnh, anh thật sự vui vẻ sao? Hình như không phải, anh không vui vẻ chút nào! Ngược lại, anh còn cảm thấy ngọt ngào đến không thở nổi!

“Chị dâu? Hóa ra chị ở đây sao?” Đúng lúc này, một âm thanh vui mừng để nghe từ phía sau truyền đến.

Nghe được âm thanh, hai người đồng thời quay đầu lại, thấy Tô Úy đang kinh ngạc chậm rãi đi đến chỗ hai người, đôi mắt trong suốt linh động nhìn thấy bóng dáng cao to kia thì thoáng ngạc nhiên, ngay sau đó lại trở nên lạnh nhạt.

“Hà? Là anh sao? Lần trước anh đã nhét đồ giúp tôi! Thì ra anh cũng là bạn của anh trai tôi sao?” Tô Úy lễ phép gật đầu với anh một cái. Vừa rồi ở phòng chăm sóc đặc biệt, anh ta chỉ để lộ đôi mắt nên cô không nhận ra được, nhưng bây giờ nhìn lại mới phát hiện đó chính là người đã giúp cô nhét đồ, với vẻ ngoài và sự lạnh lùng đó dù có muốn quên cũng khó mà có thể quên được! Không trách được cô lại có cảm giác quen thuộc như vậy khi nhìn thấy anh ta trong phòng bệnh! Thật ra Tô Úy không biết rằng cảm giác quen thuộc ấy không phải bắt nguồn từ hôm nay, mà là đến từ những kí ức cô đã mất trước kia!

Hạ Nam nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Úy, ánh mắt trở nên nhu hòa, khóe miệng cũng nhàn nhạt giương lên.

Trong nháy mắt, Hạ Nam mới biết thì ra lần đầu tiên hai người gặp mặt không phải là khi anh về nước mà năm năm trước, bọn họ đã từng gặp nhau! Không trách được khi lần đầu tiên thấy cô, anh lại có cảm giác rất quen, thì ra cảm giác quen thuộc ấy là từ cái nhìn năm đó!

“Chị dâu, chị cũng quen người này sao? Mấy hôm trước em bị rơi đồ trên đường cũng là do vị tiên sinh này nhặt giúp em đấy!” Tô Úy nhìn người đàn ông trước mặt, con người đảo vòng quanh sau đó nói với Lâm Nguyệt.

“Nam, đây là em gái của Minh Hiên!” Lâm Nguyệt không để ý tới vẻ khác thường của Hạ Nam, thay hai người giới thiệu, “Úy Úy, đây là Hạ Nam”.

“Hạ tiên sinh, chào anh” Tô Úy lễ phép đưa tay ra.

Hạ Nam nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn đưa ra thì nhẹ nhàng bắt lấy, cảm xúc mềm mại quen thuộc khiến anh hoảng hốt, không tự chủ mà nắm chặt, ánh mắt dịu dàng nhìn cô!

Tô Úy nhăn nhó chân mày, nhìn chằm chằm người đàn ông đang bắt tay mình.

Lâm Nguyệt nhìn Hạ Nam đang mất hồn, lại nhìn Tô Úy đang nhăn mặt, nhẹ giọng lên tiếng gọi Hạ Nam!

Hạ Nam lấy lại tinh thần, vội buông tay Tô Úy ra, nhìn bàn tay bị mình nắm chặt mà đỏ bừng, đau lòng nhìn cô thì thấy Tô Úy đang nhìn anh chằm chằm, trong ánh mắt tràn đầy sự cảnh giác và phòng bị!

Ban đêm, trời không trăng không sao, tối đen như mực!

Chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc đỗ lại trong góc khuất trước nhà Tô Úy, một bóng người đang dựa vào bên cạnh sườn xe không ngừng hút thuốc, một lúc tàn thuốc đã rơi đầy trên mặt đất, trên người anh cũng dính không ít tàn thuốc! Chờ đến khi anh định rút thêm một điếu nữa thì phát hiện hộp thuốc đã trống không! Anh ảo não ném bao thuốc trong tay xuống đất, sau đó lấy chiếc bật lửa zippo trong túi ra không ngừng mân mê!

Trong bóng đêm, con người sâu thẳm phát ra ánh sáng lấp lánh, ngược mắt nhìn ngôi nhà trước mặt hắt ra ánh sáng yếu ớt, lúc được lúc mất!

Bây giờ anh đã biết vì sao cô lại nhìn anh như người xa lạ, thì ra cô đã mất trí nhớ, cô mất đi gần bốn năm trí nhớ, đồng thời cũng quên đi anh! Đây là vì cái gì, chẳng lẽ vì trừng phạt anh sao?

Từ sau ngày anh rời khỏi bệnh viện, anh cũng không trở lại đó cũng không hỏi thêm bất cứ tin tức gì về cô! Nhưng trong đầu không ngừng hiện lên hình bóng của cô, nghĩ nhiều đến mức mất ngủ cả đêm!

Anh vẫn cho rằng cô đối với anh không quan trọng như vậy cũng chưa từng nghĩ sẽ vì cô mà lo lắng đến vậy!

Không có sự cho phép của anh, sao cô có thể quên anh đây?

Nghĩ tới ánh mắt phòng bị của cô khi nhìn anh hôm nay, tim anh như bị ai đó rút đi!

Nhưng bây giờ sao anh và cô sao có thể ở cạnh nhau đây? Người muốn giết anh đến tận bây giờ cũng chưa tìm ra đầu mối, anh trai của cô cũng vì anh mà nằm hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện!

Nghĩ tới đây anh bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người ngồi lên ghế tài xế, khởi động động cơ rồi đi!

Trong phòng ngủ trên tầng hai, Tô Úy đang chuyên tâm vẽ bản thiết kế như cảm thấy điều gì, đứng dậy chạy vội tới bên cửa sổ thì chỉ nhìn thấy đuôi xe dần biến mất!

Tô Úy có chút nghi ngờ chớp mắt, trong lòng nghĩ: muộn rồi sao còn có xe đến đây?

Trở về trước máy tính, liền phát hiện cô không còn chút cảm hứng sáng tác nào nữa rồi!

Tắt máy tính, rót ly trà nóng, đi đến ban công ngồi xuống chiếc ghế mây, cốc trà nóng bốc hơi trong tay cô! Vì đã vào đông, nhiệt độ bên ngoài rất thấp nhưng cô đây như một thói quen của cô, dù có lạnh đến đâu cô vẫn luôn làm, cho nên nói thói quen có lúc thật sự không phải chuyện tốt, đặc biệt là thói xấu! Giống như bây giờ vậy, rõ ràng trời đã rất lạnh nhưng vẫn muốn ngồi bên ngoài! Có lẽ đây chính là tự làm khổ mình!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Quyết định của Tô Úy

Sau khi Tô Úy làm xong đồ ăn mới gọi Tuyết Nhi dậy ăn sáng, trong khi chờ bạn rửa mặt thì Tô Úy múc một ít cháo và một ít thức ăn lên bàn.

Chờ đến khi Lăng Tuyết Nhi từ trên tầng đi xuống, đã nhìn thấy Tô Úy đang ưu nhã ăn điểm tâm, nhìn thấy cô xuống thì nhủ mày ý bảo cô mau ngồi xuống ăn điểm tâm đi.

Tuyết Nhi ngồi xuống ghế đối diện, yên lặng nhìn Tô Úy, không hiểu vì sao một tháng nay cô luôn có cảm giác Úy Úy đã thay đổi rất nhiều, giống như đã trở thành một con người khác vậy! Aizz, cũng đúng thôi! Trải qua nhiều việc như vậy, không thay đổi mới là lạ đấy! Huống chi bây giờ Úy Úy đã mất đi gần bốn năm trí nhớ!

“Cậu còn không ăn đi, ngồi nhìn tớ làm gì?” Tô Úy thấy Tuyết Nhi ngồi đối diện nhìn chằm chằm mình, đến đồ ăn cũng không động khiến cô thật sự không thể chịu được nữa, chẳng lẽ trên mặt cô có gì sao? “Trên mặt tớ có vết bầm à?”

Tuyết Nhi nghe lời cô thì khóe môi giật giật!

“VẬY CẬU CÒN KHÔNG MAU ĂN ĐI!” Nói xong lại cúi đầu ăn đồ ăn của mình.

Tô Úy ăn rất nhanh đã no, đặt chén đĩa xuống ngồi chờ Tuyết Nhi ăn xong rồi mới nói, “Tớ thấy hình cậu chụp cho Mị Chi yêu rồi, rất đẹp!” Một số chuyện trước đây Tuyết Nhi đã nói cho cô nghe, còn một số chuyện khác cô biết được thông qua Dịch Tuyên, bao gồm cả chuyện Tuyết Nhi làm người đại diện cho Mị Chi yêu! Mà bây giờ cô cần ra một quyết định, mà quyết định này sẽ khiến Mị Chi yêu không còn là nhãn hiệu của riêng cô nữa!

“Đó là chuyện đương nhiên, cậu không nhìn xem tớ là ai sao?” Lặng Tuyết Nhi ngồi đó tự luyến nói, xong rồi còn không quên nháy mắt với cô một cái!

“ĐƯỢC ĐƯỢC, CẬU CỨ NGỒI ĐÓ ĐẮC Ý ĐI!” Tô Úy cũng hết ý kiến đối với hành động tự khen mình của Tuyết Nhi, “Tớ muốn đi ra ngoài, cậu không muốn đi sao?”

“No! Tớ không đi, tớ còn muốn đi ngủ cho đẹp da cơ!” Tuyết Nhi nhẹ nhàng khoát tay, sau đó đi lên cầu thang.

Đi ngủ đường da? Ngất! Ăn xong rồi đi ngủ mà còn đẹp da! Thật đúng là hiếm thấy!

Tô Úy nhìn bóng lưng của Tuyết Nhi nhẹ lắc đầu!

Thu dọn bàn ăn, bát đĩa xong Tô Úy vào phòng ngủ thay quần áo rồi mới ra ngoài!

Trong phòng làm việc của Mị Chi yêu.

“Lão đại sao chị lại tới đây?” Dịch Tuyên nhìn thấy Tô Úy thì ngạc nhiên hỏi, dù sao phòng làm việc đã thành lập mấy năm qua số lần Tô Úy đến đây cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay!

“Ừm! Gọi bọn họ đi, tôi muốn mở một cuộc họp ngắn!” Thật ra khi Tô Úy đến đây đã có rất nhiều người phát hiện ra cô, nên ngay khi cô nói những lời này, tất cả mọi người đã xuất hiện đầy đủ.

“Lão đại, chị đây rồi!” Một nhóm người mười mấy miệng đồng thanh nói lời này!

Tô Úy nhìn đoàn người trước mặt, nhẹ nhàng gật đầu tỏ ý đáp lại, ngay sau đó đi đến phòng họp!

Mà bọn họ giống như đã quen với cách trả lời của lão đại đều không để ý mà bước theo!

“Thật ra lần này tôi tới đây là có chuyện quan trọng muốn nói, mọi người đều biết thời gian gần đây chúng ta đã mời siêu sao quốc tế Lăng Tuyết Nhi làm người đại diện! Chuyện này rất có ý nghĩa đối với sự phát triển trong tương lai của Mị Chi yêu, nhưng đồng thời kế hoạch của tôi cũng có rất nhiều! Bây giờ ở đây có ai đồng ý tham gia vào đội ngũ thiết kế của Mị Chi yêu không?” Tô Úy ngồi trên ghế chủ vị nhẹ nhàng nói xong, nhưng những người khác bao gồm cả Dịch Tuyên khiếp đều khiếp sợ nhìn người phụ nữ lạnh lùng kia!

Có chuyện gì vậy? Mị Chi yêu vốn là nhãn hiệu FIR tự mình xây dựng, có sức ảnh hưởng không hề nhỏ trên cả nước! Nhưng bây giờ cô lại nói, nếu bọn họ đồng ý có thể tham gia thiết kế cho nhãn hiệu này!

Tô Úy nhìn mọi người rồi nói tiếp, “Nhưng mọi người đều biết tôi có yêu cầu rất cao đối với bản thiết kế, nên khi tham gia vào khâu thiết kế nếu không đạt được yêu cầu của tôi thì tất nhiên sẽ bị chuyển đi, đây là việc tôi muốn nhắc nhở mọi người trước! Dĩ nhiên, khi mọi người thiết kế cho nhãn hiệu Mị Chi yêu đều sẽ nhận được thù lao thỏa đáng với công sức mọi người bỏ ra. Cái này thì cần trông mong vào lượng tiêu thụ của những thiết kế của mọi người rồi!”

Thật ra Tô Úy quyết định như vậy là có nguyên nhân khác, bởi vì công ty quảng cáo Minh Nguyệt sắp chuyển tới thành phố A, cô là Tổng giám đốc thế nhiệm nên tất nhiên sẽ rất bận rộn, về sau nhất định sẽ không có nhiều thời gian cho thiết kế, mà Mị Chi yêu là tâm huyết của cô, cô không thể bỏ rơi nó, cho nên suy nghĩ rất lâu mới có thể đưa ra quyết định như vậy, khi nào có thời gian cô có thể thiết kế lại! Đây là cách duy nhất để vẹn cả đôi đường! Cô không chắc tất cả mọi người ở đây đều sẽ tham gia, nhưng cô biết sẽ có người động lòng, dù sao nhãn hiệu này bây giờ cũng có danh tiếng khá lớn, phản hồi cũng không tồi! Hơn nữa không phải cô đang tạo cơ hội cho con đường phát triển của mọi người sao?

Còn nữa, thiết kế của những người ở đây cô đều đã từng xem qua, chỉ cần giá tiền thích hợp, hơn nữa đã có danh tiếng từ trước nên mọi chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều!

“Có lẽ mọi người cần thời gian suy nghĩ về chuyện này, tôi cũng sẽ không ép buộc mọi người! Sau khi suy nghĩ xong hãy cho tôi câu trả lời chắc chắn nhất! Còn một chuyện nữa, đại diện chụp ảnh quảng cáo đã được quyết định, trong một nông trại ở ngoại ô thành phố, nếu như muốn mọi người có thể tham gia cho vui, đến lúc đó tôi sẽ giúp mọi người chuẩn bị chỗ ở!”

“Lão đại, đây gọi là mua chuộc lòng người sao?” Tô Úy vừa dứt lời, Thi Diệp liền mở miệng trêu ghẹo

“Nhà thiết kế Thi, vậy cậu cho là thế nào đây?” Tô Úy nhìn cô gái bằng tuổi mình nhíu mày nói.

“Hắc.....cái đấy thì tớ cũng không biết được đâu”. Thi Diệp chống lại ánh mắt của lão đại, mỉm cười nói.

... ..

Tô Úy nói thêm mấy câu đơn giản nữa rồi ưu nhả đứng dậy, cho tay vào trong túi áo định đi ra ngoài!

“Lão đại, chúng tôi đều cùng đồng ý tham gia vào Mị chi yêu!” Cơ hồ là trăm miệng một lời, trong giọng nói để lộ ra sự kiên định! Đối với họ mà nói, lão đại vĩnh viễn là lão đại của bọn họ, chỉ cần cô nói một câu tất nhiên mọi người sẽ đi theo! Huống chi bọn họ đều biết đây nhất định là một chuyện tốt!

Tô Úy vừa định rời đi lập tức dừng bước, đôi tay đặt trong túi áo nắm chặt, đôi mắt trong suốt nhìn mọi người ánh lên tia sáng ấm áp!

Ngay sau đó, cô mở miệng, “vậy mong chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác vui vẻ!” Nói xong câu đó, cô liền xoay người đi, trên khóe miệng còn mang nụ cười nhàn nhạt!

Tô Úy vừa mới ra khỏi phòng làm việc, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, lấy điện thoại ra nhìn số máy, theo bản năng híp híp mắt sau đó nhận máy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Người đàn ông áo đen

Tô Úy lái xe tới quán cà phê nằm ở trung tâm thành phố, ném chìa khóa xe cho nhân viên phục vụ rồi đi vào trong.

Nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, nhiệt độ trong quán khiến cô cảm thấy ấm áp hơn bên ngoài rất nhiều!

“Xin chào, hoan nghênh quý khách! Xin hỏi quý khách muốn dùng gì ạ?” Vừa đi vào đã nghe thấy một giọng nói dễ nghe vang lên!

Tô Úy nhìn nhân viên phục vụ trước mặt rồi quét mắt một vòng đại sảnh, xung quanh đều là những chiếc bàn vuông màu đen, ngà voi, sofa, gối dựa màu hồng nhạt xếp thành một khu trong đại sảnh, hơn nữa mỗi khu đều được ngăn cách với nhau bằng những tấm gỗ được chạm trổ tinh tế, chỉ để chừa lại một lối đi nhỏ, cách vài bước chân lại có một chậu cây xanh to mà cô không biết tên, bốn phía đều là cửa sổ thủy tinh được che bằng những tấm rèm cửa màu trắng, tất cả mọi thứ ở đây khiến cô cảm thấy rất thú vị.

“Cho tôi một cốc cà phê đen, đưa giúp tôi tới bàn bên kia!” Trong đại sảnh lúc này cũng không có nhiều khách, cho nên liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy người đàn ông mặc áo đen đang ngồi bên cửa sổ, đây chính là người mà cô muốn tìm!

Nhân viên phục vụ nhìn đến hướng cô vừa chỉ, nhìn thấy chỗ cô muốn ngồi liền lễ phép nói, “Xin chờ một lát!” Sau đó đi vào bên trong!

Sau khi nhân viên phục vụ đi khỏi, cô bước đến chỗ người đàn ông áo đen! Khi người đó nhìn thấy cô thì lập tức đứng dậy gật đầu với cô chờ đến khi cô ngồi xuống, anh ta mới ngồi xuống theo!

“Anh đợi lâu chưa?” Tô Úy nhìn tách cà phê đã gần cạn trước mặt anh ta, nhàn nhạt nói qua!

“Không có, tôi cũng vừa mới đến!” Người đàn ông áo đen nghe giọng nói lạnh nhạt của cô, không khỏi nghiêm túc quan sát người phụ nữ đối diện, áo khoác ngoài màu đen, mái tóc xoăn buông xõa trên vai, khuôn mặt tinh xảo hiện lên ý cười nhạt, cặp mắt đen trong suốt khiến anh ta không hiểu cô đang nghĩ điều gì! Người phụ nữ này khiến anh ta cảm thấy mình như bị một áp lực vô hình đè nén!

“Tô tiểu thư, đây là tài liệu cô muốn, bởi vì thông tin đã bị phong tỏa, nên tôi chỉ có thể tra được đến đây!” Ổn định lại tinh thần, người đàn ông áo đen lấy hai túi giấy từ áo khoác ngoài của anh ta đặt xuống trước mặt Tô Úy, lễ phép nói xong, thời điểm nói chuyện vẫn không quên quét mắt bốn phía một vòng!

Tô Úy nhìn hai tập giấy trên bàn, ngay sau đó lấy chi phiếu đã chuẩn bị trước đưa cho người đàn ông áo đen!

“Cám ơn, đây là thù lao của anh, tôi hy vọng chuyện này sẽ không có người thứ ba biết!” Giọng nói lạnh nhạt vang lên trong không gian.

“Tô tiểu thư, cô yên tâm, tôi vẫn còn đạo đức nghề nghiệp!” Liếc nhìn con số trên chi phiếu rồi lập tức đút vào túi áo. “Nếu không còn chuyện gì, tôi đi trước!” Người đàn ông áo đen thấy Tô Úy gật đầu rồi mới đứng dậy đi ra ngoài, khi bước tới cửa anh ta không nhìn được mà quay lại nhìn người phụ nữ lạnh lùng kia, sau đó đẩy cửa rồi đi!

Tô Úy ngơ ngẩn nhìn hai tập giấy trên bàn, không lập tức mở ra!

Cô quay sang nhìn bầu trời vẫn còn mờ sương bên ngoài cửa sổ, trong ánh mắt chính là hình ảnh phản chiếu từ ngoài trời!

Trước đó anh trai đã nói với cô một câu:

Nếu quên đi cũng chưa chắc không phải chuyện tốt!

Nếu quên đi, sẽ không cần cố chấp với những chuyện trước đây!

Quên đi để sống lại một lần nữa!

Cô làm như vậy có đúng không, cô chỉ muốn tìm lại kí ức của bốn năm đã mất thôi, cô không muốn tồn tại khoảng trống bốn năm trong cuộc đời mình!

Có lẽ bây giờ đến chính cô cũng không hiểu vì sao mình lại cố chấp với chuyện này đến vậy! Nhưng bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng tìm lại trí nhớ thôi!

“Xin lỗi đã quấy rầy, đây là cà phê của cô!” Một giọng nói truyền đến cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Được, cảm ơn!”

Mà lúc này một chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc đang đỗ ven bên đường ngoài quán cà phê! Một người đàn ông tuấn mỹ ngồi bên trong xe đang quan sát bóng dáng xinh đẹp của cô, trong ánh mắt tràn tia sáng dịu dàng!

Trong lúc đứng lại chờ đèn đỏ thì anh tình cờ nhìn thấy cô, lý trí nói rằng anh nên lập tức rời đi, bởi trong công ty còn một cuộc họp quan trọng cần anh chủ trì, nhưng lại thủy chung không có cách nào rời đi, cảm giác như chỉ cần nhìn cô từ xa cũng khiến anh có cảm giác an tâm!

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Tô Úy mở túi giấy trên bàn ra, nhìn tài liệu bên trong, cô ngơ ngẩn, tài liệu tra được quả thật rất ít, đều là những nội dung cô đã biết từ trước! Điều này khiến cô hoài nghi có nên đòi lại tám chi phiếu kia?

Khi đang định mở túi giấy còn lại, bên tai vang lên một giọng nói từ tính trầm thấp, “Tô tiểu thư?”

Tô Úy ngược lên thì nhìn thấy một người đàn ông lạnh lùng rất đẹp trai, nhưng trong nháy mắt hơi thở lạnh lùng đã bị anh che giấu, chỉ thấy khoe miệng anh ta khẽ nhếch lên, ánh mắt thâm thúy nhìn cô chăm chăm!

“Hạ tiên sinh!” Tô Úy lễ phép gật đầu với anh một cái, đặt túi giấy đang định mở sang một bên!

“Tôi ngồi đây được chứ?” Câu nói như muốn hỏi ý kiến, nhưng khi cô chưa kịp nói gì anh ta đã nhanh chóng ngồi xuống, trước sau cô đều bị đánh đòn phủ đầu không có quyền quyết định!

Tô Úy nhìn người đàn ông vừa ngồi xuống trước mặt mình, khoe miệng gật gật, kể cả bây giờ cô nói không đồng ý thì anh ta sẽ đứng dậy sao? Nhất định là không thể!

Hạ Nam nhìn cốc cà phê trước mặt cô, từ từ mở miệng, “Bây giờ rất ít phụ nữ thích cà phê đen!”

Tô Úy hướng về phía người đàn ông đối diện chép miệng, “Ai nói chọn cà phê đen thì phải thích uống cà phê đen chứ?” Trong giọng nói tràn đầy sự giận dữ!

“Vậy cô thích uống gì? Tôi gọi giúp cô một ly!” Hạ Nam nhìn người phụ nữ đang giận dữ trước mặt, mở miệng nhẹ nhàng nói!

“Đây là cà phê của quý khách!” đúng lúc ấy thì có một người chen ngang, nhìn nhân viên phục vụ trước mặt, Tô Úy đang định mở miệng lại nhấn lại!

Hạ Nam nhìn cô đang muốn nói lại thôi, lập tức không vui quét mắt nhìn nhân viên phục vụ! Nhân viên phục vụ bị ánh mắt lạnh lẽo thoáng chút không vui của anh liếc qua luống cuống để cà phê xuống, thoáng cái đã đi mất!

Tô Úy nhìn nhân viên phục vụ như nhìn thấy vật gì đáng sợ lắm vội vàng chạy đi, có chút không hiểu mờ to hai mắt, nhìn người đàn ông đối diện, thấy anh ta cũng không có gì khác thường lại càng thêm khó hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Văn kiện bị mất

“Sao nhìn anh như vậy? Có phải thấy anh rất đẹp trai không?” Hạ Nam nhìn ánh mắt khó hiểu của Tô Úy liền cố ý xuyên tạc ý của cô!

“Tự yêu bản thân!” Nghe lời nói của người kia, cô liền mở miệng, cần bao nhiêu ghét bỏ thì có bấy nhiêu ghét bỏ! Cô không tiếp tục nhìn anh ta nữa, đồng thời cũng để mặc ánh mắt chăm chú của anh ta, cảm xúc cả phê lên nhấp nhệ một ngụm, mùi vị đắng ngắt lập tức tràn đầy vị giác, sau khi để cốc cà phê xuống, liền nhìn ra ngoài cửa sổ!

Hạ Nam không bỏ qua ánh mắt chán ghét của cô, không khỏi có chút bức bối, chẳng lẽ đáng đáp của anh không ư nhìn sao? Cũng không đến nỗi thế chứ?!

Nhưng đối diện với người con gái trước mặt, thật đúng là không thể lấy tiêu chuẩn của người bình thường ra mà đánh giá!

Hạ Nam thấy cô không nói thêm gì nữa, chỉ chăm chú nhìn ra bên ngoài cũng im lặng theo, lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt nhu hòa, mang theo nhàn nhạt bất đắc dĩ và cung chiều!

Anh phát hiện ra chỉ cần im lặng nhìn cô như vậy, trong lòng cũng cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn rồi! Nhưng hai người bây giờ.... ...!

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh diều mắc kẹt trên bầu trời âm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo lại dây diều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt.... ...

Tiếng chuông quen thuộc phá vỡ sự yên tĩnh ngán ngùi giữa hai người!

Nghe được tiếng chuông, phản ứng đầu tiên của Tô Úy là nhìn người đàn ông đối diện sau đó mới lấy điện thoại ra nhìn người gọi đến rồi nhận máy, ánh mắt vẫn nhàn nhạt nhìn người đàn ông đối diện, vì giọng nói trong điện thoại hơi lớn nên anh có thể nghe được tiếng người gọi bên kia, không biết có phải do cảm giác của cô hay không mà khi anh ta nghe thấy giọng nói ấy, sắc mặt của lập tức biến đổi!

“Được, em biết rồi!” Tô Úy cúp máy, nhìn người đàn ông đối diện một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, “Tôi có việc phải đi trước rồi!” Không biết vì sao anh ta khiến cô có cảm giác quen thuộc, vốn cho là vì lần anh ta nhặt giúp đồ cho cô, nhưng cẩn thận nghĩ lại mới phát hiện ra hình như không phải vậy, bởi vì không thể chỉ vì một lần gặp mặt lại có thể có cảm giác quen thuộc đến như này! Chẳng lẽ vì anh ta là bạn của anh trai cho nên cô đã từng gặp, nên mới có cảm giác ấy?

Cô không tiếp tục suy nghĩ nhiều, cầm túi giấy và túi xách chuẩn bị rời đi!

“Để anh đưa em về!” Sau khi nói xong liền đặt một tờ 100 lên bàn, khi cô chưa kịp phản ứng đã kéo tay cô ra ngoài!

“Này, tôi có xe, có thể tự về!” Sau khi phản ứng kịp, cảm xúc lạnh lẽo truyền đến từ bàn tay khiến trái tim cô đột nhiên run lên, trong đầu một hình ảnh mơ hồ chợt lóe lên, nhanh đến mức khi cô chưa kịp định thần đã biến mất!

Đờ người trong vài giây liền lập tức trở về như bình thường!

Đối với Hạ Nam, trừ cảm giác lạnh lùng bên ngoài, bây giờ cô còn cảm thấy anh ta rất bá đạo!

Cô không cưỡng lại được sự bá đạo của Hạ Nam, không làm gì khác hơn đành để mặc người kia, huống chi người ta còn nói sẽ đem xe cô trở về!

Trong xe thể thao, khí ẩm bao trùm hai người!

Tô Úy ngồi bên cạnh ghế tài xế, không biết vì không khí quá ẩm hay là vì nguyên nhân gì khác mà khuôn mặt nhỏ bé đã đỏ bừng! Cô quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, về mặt lạnh nhạt! Nhưng nếu có người chú ý đến bàn tay đang cầm tập văn kiện và túi giấy sẽ phát hiện chuyện không phải như vậy, hai tay của cô vì khăn trương mà siết thật chặt, trên mu bàn tay mơ hồ còn thấy cả gân xanh!

Cô cũng không hiểu vì sao, trong không gian nhỏ hẹp này, cô lại cảm thấy luồng cuồng và khăn trương khi nhìn người đàn ông bên cạnh như vậy, thậm chí trái tim còn như con nai con nhầy loạn!

Hạ Nam liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh, ánh mắt dịu dàng cung chiều, gương mặt tuấn tú góc cạnh hiện lên ý cười nhẹ! Trong nháy mắt, đột nhiên anh có một mong muốn thời gian ngừng mãi ở giây phút này, như vậy anh cũng không cần suy nghĩ nhiều như thế.....

Xe chậm rãi dừng lại trước tòa nhà Lam Lâm, Tô Úy thấy xe dừng lại, cơ hồ chỉ một giây sau đã mở cửa xuống xe, trước khi đi vẫn không quên nói câu cảm ơn!

Hạ Nam nhìn bóng dáng dần dần đi mất, ánh mắt hơi trầm xuống, tiếp theo khẽ chớp mắt, tròng mắt rũ xuống hiện lên vẻ hưng phấn, cúi người nhặt lên túi giấy cô bỏ quên, đang chuẩn bị xuống xe đưa cho cô, đột nhiên lại nghĩ, hay là để ngày mai gọi điện báo cho cô đi! Còn nữa, trong công ty còn một cuộc họp quan trọng đang chờ mình đây!

Nghĩ tới đây anh liền ném tập văn kiện sang một bên, khi tài liệu bên trong rơi ra anh mất anh liền trở nên lạnh lẽo, gương mặt tuấn tú lập tức trầm xuống, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, khát máu! Bởi vì anh nhìn rõ, vật ở trong tập văn kiện kia chính là vài tấm hình cùng một ít tài liệu!

Cô đang điều tra vụ Tô Minh Hiền một tháng trước.... bởi vì vụ đầu súng đêm đó đã được dọn dẹp sạch sẽ, tin tức cũng được phong tỏa, có rất ít người biết chuyện đã xảy ra, nhưng ở đây lại có tài liệu và ảnh về sự giằng co giữa bọn họ!

Vậy không phải cô đã biết rồi sao?

Suy nghĩ trở lại buổi tối của một tháng trước, trong club xa hoa, khi anh rút súng định bắn, thì nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt Tô Úy chợt hiện ra trước mắt, bỗng nhiên anh cảm thấy do dự, ngay lúc anh đang chần chừ thì đột nhiên bị đẩy ngã xuống đất, khi Hạ Nam bừng tỉnh vội đứng dậy thì đã thấy Tô Minh Hiền ngã xuống mặt đất.

Rõ ràng phát súng kia là nhằm vào anh, Hạ Nam lạnh lùng quét mắt bốn phía, phát hiện bóng người mờ hồ thì lập tức giờ súng lên bắn, nhưng tên kia vô cùng nhanh nhẹn, cho dù anh bắn mấy phát nhưng cũng không bắn trúng, sau đó thì lập tức biến mất.

Có ai ngờ được tay súng thiện xạ trong lời đồn lại có thể thất thủ như vậy, hơn nữa còn bắn mấy phát mà cũng không trúng mục tiêu! Hạ Nam nhìn người kia đã chạy mất, hàn ý trong mắt càng sâu!

Trước khi Tô Minh Hiền trúng đạn, anh có thể nghe rõ ràng câu nói của cậu ấy chứa đựng bao nhiêu tình cảm: Đừng để Úy Úy gặp nguy hiểm! Câu nói ấy vừa như thương lượng, vừa như cầu khẩn, nhưng cũng tựa như ra lệnh!

... ..

Trong thư phòng một căn biệt thự ngoại ô thành phố.

Người đàn ông đeo mặt nạ chỉ lộ ra đôi mắt từ bên ngoài đi vào, ngồi trước bàn làm việc mở máy tính ra! Thấy trong mail có tin nhắn mới, mở ra thì nhận một tấm hình đập vào mắt khiến người đó giật mình!

Trong hình rõ ràng là ảnh của một hội trường, một người phụ nữ lạnh nhạt tự tin nhưng có vẻ hơi lạnh lùng khoát tay một người đàn ông, trên gương mặt tinh xảo mang nụ cười bình thản, hai người đó đứng cạnh nhau khiến người ta có cảm giác hài hòa xứng đôi, ngay cả anh ta cũng không muốn thừa nhận cũng không được, hai người đó đứng cạnh nhau tạo nên một bức tranh khiến người nhìn không thể nào dời mắt được, đối với anh ta mà nói hình ảnh này lại dường như mất đến lạ thường!

Chỉ một lúc sau, người đó lấy điện thoại ra gọi đến một dãy số, chờ khi bên kia nhận máy liền lạnh lùng mở miệng, “Đem tài liệu ba năm gần đây của cô ấy đến đây cho tôi!” Sau khi nói xong liền dập máy, đôi mắt khóa chặt vào người phụ nữ trên màn hình!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Vô tình gặp mặt

Vừa ra khỏi thang máy tầng tám, Tô Úy đã nhìn thấy người đàn ông mặc áo xám tro đang dựa vào tường nghịch điện thoại, thấy anh đang cúi đầu chăm chú nghịch điện thoại trong tay, không hề phát hiện cô đang đến gần mình!

“Hi!” Cho đến khi cô đến cạnh, anh vẫn không phát hiện ra cô! Cô nhẹ nhón chân, dùng lực vỗ vào vai anh một cái!

“A...” một giây kế tiếp điện thoại liền rơi xuống đất, La Tân Hàn nhìn Tô Úy đột nhiên xuất hiện, sợ hãi kêu lên một tiếng, ngay sau đó liền cúi xuống nhặt điện thoại lên bỏ vào túi áo ngoài, vẫn mang vẻ mặt bất cần đời, không chút nào nhìn ra vẻ kinh sợ và hốt hoảng vừa rồi!

“Đi thôi, anh dẫn em đi một vòng xem đã hài lòng chưa!” La Tân Hàn xoay người đi đến một cánh cửa màu trắng gần đấy, trong mắt thoáng qua sự bối rối nhưng nhanh chóng biến mất!

“Thật ra anh vẫn không hiểu, tại sao em nhất định phải chọn tầng tám chín mười này chứ, để cho dễ tìm à?” La Tân Hàn khó hiểu hỏi cô!

“Bởi vì công ty quảng cáo Minh Nguyệt ở thành phố C cũng ở ba tầng này!” Tô Úy nhàn nhạt nói xong, trong giọng nói còn mang theo cảm xúc, ánh mắt thoáng qua sự ồ ạt và ưu thương!

“Ồ...!” Nghe được lời của cô, La Tân Hàn cũng hết ý kiến, anh thật sự không biết trong đầu cô còn chứa cái gì nữa?, “Không phải em cũng muốn trang trí chỗ này giống hết ở thành phố C chứ?”

“Anh thật thông minh!”

La Tân Hàn đưa cô đi xem xét ba tầng lại lần nữa, Tô Úy thỏa mãn gật đầu!

“Có phải anh đã giúp em một chuyện rồi không?”, La Tân Hàn Nhíu mày hỏi người phụ nữ đứng yên trước mặt.

cô nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Vậy bây giờ có phải em nên mời anh một bữa cơm hay không đây? Anh cũng đói sắp chết rồi, sáng sớm đã đến đây, còn chưa kịp ăn cơm đâu." Khuôn mặt tuấn tú của La Tân Hàn vẫn mang vẻ mặt bất cần đời, toàn thân tỏ ra hơi thờ lười biếng.

"Được rồi, anh giúp em nhiều chuyện như vậy, mời anh một bữa cơm mới phải phép chứ? Anh muốn ăn gì?" Tô Úy nhíu mày, nhàn nhạt nói qua.

"Tô mỹ nữ, không bằng em tự tay nấu cho anh một bữa cơm đi, như vậy mới đủ thành ý chứ, đúng không?"

"không bằng thì Quân Thượng đi, anh có đi không đây?" Tô Úy nghe được lời của anh, lập tức mở miệng.

"Quân Thượng thì Quân Thượng, còn hơn là không có gì. Dù sao Quân Thượng cũng là nhà hàng năm sao cao cấp." La Tân Hàn biết mình đã bị đùa giỡn, vội vàng nói: "sao em lại có thể như vậy chứ? Cái này không phải qua cầu rút ván sao"

Trong đại sảnh của Quân Thượng, xanh vàng rực rỡ, trang trí rất đẹp mắt, ở vị trí gần cửa sổ. Tô Úy và La Tân Hàn ngồi đối diện nhau, trên người hai người toát ra khí chất bất đồng. một lạnh nhạt bình thản, một lười biếng bất cần đời.

Tô Úy nhìn người đàn ông đối diện không chút để ý nói: "anh biết em ba năm rồi sao? Quan hệ giữa chúng ta là gì? " một tháng trước, khi cô còn ở bệnh viện, La Tân Hàn đến phòng bệnh của cô nói, hai người đã biết nhau được ba năm, nếu cô gặp khó khăn, có thể tìm đến anh bất cứ lúc nào, điều kì quái thực sự là cô tin lời anh! Thực sự, chỉ cần cô yêu cầu, thì anh có thể làm được, điều này không thể làm cô không nghi ngờ. Rốt cuộc hai người có quan hệ thế nào, tại sao anh có thể giúp cô như vậy? Những điều này cô thật sự muốn biết.

"Em đoán thử xem"

"không biết, nếu biết sao còn phải hỏi anh." Tô Úy giương lên biểu hiện "anh có bình thường không" để nhìn người đàn ông đối diện, "không phải anh có ý đồ gì với em đấy chứ?"

"Anh có ý đồ với em? Vậy em nói xem em có thể cho anh cái gì?" Nghe được câu này, ánh mắt La Tân Hàn nhìn cô mập mờ, ngay sau đó mở miệng: "để anh nghĩ xem, thật ra nếu nói mua đồ không phải không có. Dù sao em cũng được coi là một mỹ nữ đấy." Anh làm bộ như nghiêm túc suy nghĩ một chút, ánh mắt lười biếng quan sát người phụ nữ trước mặt.

"Dừng, anh đường đường là tổng giám đốc Thịnh Thế. không cần mời gọi, mỹ nữ cũng tự động xông vào thôi."

.....

nói cho anh điều này, hai ngày nữa công ty em sẽ đến trang trại sinh thái ở ngoại ô để làm quảng cáo cho "Mị chi yêu" trong hai ngày này em cũng sẽ đi, anh nếu rảnh thì đi cùng đi, đến lúc đó chúng ta có thể sẽ từ từ bồi dưỡng tình cảm" Tô Úy nhạo báng nói.

"Làm sao em biết anh..." nghe giọng điệu nhạo báng của cô, La Tân Hàn bị nhìn thấu, ý bất cần đời trên mặt cứng đờ.

"Em bị mất trí nhớ chứ không phải mắt không nhìn thấy, não bị hỏng. Huống chi, đây là chuyện người có mắt nào cũng có thể nhìn thấy được." Tô Úy lườm anh, nét mặt hiện rõ "anh tưởng em bị ngu sao?"

"Điều này rõ ràng vậy sao?" La Tân Hàn có chút ảo não gãi gãi mái tóc chới mất của mình.

"Anh nghĩ sao?"

"Tô Úy?" một giọng nữ nhẹ nhàng, mang theo nghi ngờ truyền đến phía sau hai người.

Tô Úy và La Tân Hàn nghe được âm thanh đồng loạt quay ra, chỉ thấy một đôi nam nữ ngồi đằng sau bàn sau hai người. Nam ưu nhã tuấn mỹ, nữ nhỏ nhắn đáng yêu. rõ ràng âm thanh lúc này là của cô gái kia.

Tô Úy suy tư mấy giây, Xác định trong mình không có chút ấn tượng nào với người kia mới nhàn nhạt mở miệng: "cô là?"

"Em là Hạ Vân Hà, em họ của anh Hạ Nam, lần trước chúng ta gặp nhau trước cửa siêu thị." Hạ Vân Hà đứng lên đi đến bàn của hai người, quan sát vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Úy và khuôn mặt bất cần của La Tân Hàn, chớp nhẹ đôi mắt to tròn, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười khả ái ngọt ngào.

"thật xinh lỗi, tôi không nhớ rõ." cô gái này là em họ của Hạ Nam, thật không ngờ một người đàn ông bá đạo lạng lạng như vậy lại có một cô em gái đáng

yêu, xinh đẹp như vậy.

"không sao, em vừa nghe hai người nói muốn đến nông trại sinh thái ở ngoại ô, em có thể đi cùng mọi người không?"

Tô Úy liếc nhìn Hạ Vân Hà trước mặt, khẽ gật đầu.

Sau khi nhận được câu trả lời, Hạ Vân Hà trong lòng âm thầm tính toán, cô nhất định phải lôi anh họ đi bằng được. Đến lúc đó cô còn có thể đứng ra tranh công với anh ấy chứ.

"Khi nào mọi người đi vậy? Có những ai đi ạ? Như vậy đi, em cho chị số điện thoại của em, khi nào đi chị gọi cho em được không?"

Tô Úy nhìn cô gái trước mặt liên tục hỏi ra mấy vấn đề, khóe miệng giật giật. cô gái này thật là.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Nông trại sinh thái

Ánh đèn neon sáng chói dưới màn đêm phồn hoa của chốn đô thị! Khu giải trí Nam Tước hoàng triều với kiến trúc sang trọng thần bí dưới ánh đèn đêm nay càng có vẻ sáng chói không gì sánh kịp, nhưng sau vẻ hào nhoáng ấy lại ẩn chứa sự trống vắng và cô đơn đến lạ thường!

Mà lúc này trong căn phòng riêng xa hoa, bốn người đàn ông đang lười biếng ngồi trên mấy chiếc ghế salon sang trọng được kê xung quanh một chiếc bàn pha lê đen, trong không gian yên tĩnh không có ai mở miệng, không khí im lặng có chút quỷ dị!

Đột ngột tiếng chuông vang lên phá vỡ sự tĩnh mịch! Bốn người đàn ông cơ hồ đều đồng loạt nhìn về phía phát ra tiếng chuông, là điện thoại màu đen đặt trên tủ rượu cách đó không xa, chủ nhân của di động là Hạ Nam ưu nhã đứng dậy, không nhanh không chậm đi tới bên kia, ba người còn lại tùy ý nhún vai, không tiếp tục quan tâm nữa!

Nhìn số điện thoại gọi đến, Hạ Nam bước lại gần cửa sổ rồi mới nhận máy!

"Anh họ, sao bây giờ anh mới nghe điện thoại vậy? Em còn tưởng là anh ngủ rồi chứ!" Mới vừa nhận máy, bên kia đã truyền đến giọng nói dễ nghe của Hạ Vân Hà.

"Ừm!" Hạ Nam ừm một tiếng tỏ ý đã trả lời.

"Anh thử đoán xem trưa nay đi ăn cơm em đã gặp ai nào!". Đường như đã trở thành thói quen khi nghe câu trả lời của Hạ Nam, Hạ Vân Hà không chút dè ý, tiếp tục hỏi giống như đang tiết lộ bí mật gì quý giá lắm.

"Ừm!" Hạ Nam nhẹ nhàng đáp một tiếng, lẳng lặng chờ đáp án bên kia.

"Đường ca, anh thật đúng là không đáng yêu, đoán cũng không thêm đoán! Được rồi, được rồi! Để em nói cho anh biết, hôm nay ở Quán Thượng em đã nhìn thấy Tô Úy, chị ấy và một anh đẹp trai đang ăn cơm, nhìn có vẻ rất thân mật!" Hạ Vân Hà nói tới chỗ này liền ngừng lại, cô ý muốn xem anh họ có phản ứng gì. Về phần anh đẹp trai và Tô Úy có thân mật hay không cô không nhìn ra, nhìn qua thì có vẻ là bạn bè, nhưng hình như cũng không phải như vậy! Aizz, thôi cứ coi như cô đang làm mai đi, cô cố tình nói như vậy chỉ muốn dò xét anh họ thôi!

Từ đầu loại dấu hiệu, có thể khẳng định Đường ca nhà mình có ý với Tô Úy, về phần này thì không còn gì phải bàn cãi nữa rồi! Cô từng tận mắt thấy hai người từ siêu thị đi ra, ánh mắt anh họ nhìn Tô Úy tuyệt đối rất mờ ám, ánh mắt dịu dàng như nước, suy nghĩ một chút lại thấy nổi hết cả da gà! Dù sao Đường ca nhà mình bình thường lúc nào cũng trưng bộ mặt lạnh lùng ấy ra khiến người ta có cảm giác như đang nhìn một cái tủ đá vậy!

"Điều em muốn nói là cái này?" Hạ Nam đứng trước cửa sổ nghe lời nói bên kia truyền tới, gương mặt lạnh lùng càng trở nên băng lãnh, cặp mắt đen như mực khúc xạ với cửa sổ thủy tinh trước mặt mà càng trở nên thâm thúy, mấy người còn lại trong phòng không nhìn được mà cùng đồng loạt nhìn về phía Hạ Nam đang tỏa ra hơi thở lạnh lẽo như băng ngàn năm, đồng loạt suy nghĩ trong lòng không biết có nên lặng lẽ rời đi hay không để khỏi bị lạnh quá mà đông chết!

Mà Hạ Vân Hà bên kia nghe được giọng nói lạnh lùng của anh họ, không nhìn được rùng mình một cái, ngay sau đó mở miệng nói, "Nghe nói hai ngày sau bọn họ muốn đến nông trại sinh thái ở Tây Giao để chụp quảng cáo tuyên truyền gì đấy, em đã xin đi cùng, chị ấy cũng đồng ý rồi! Còn lại anh tự anh quyết định nhé...." Đường ca ơi là Đường ca, sao anh có thể không đáng yêu như vậy, không phải chỉ đùa một chút thôi sao, có cần dọa em như vậy không, cái con người như vậy cũng có phụ nữ thích sao? Vẫn là Vũ Vũ nhà mình đáng yêu nhất! Hình như cô đã quên, anh họ mình rất được lòng phụ nữ, là người đàn ông trong mộng của biết bao cô gái! Về phần tại sao chỉ có thể là người đàn ông trong mộng, đó là bởi vì lãnh khí trên người Hạ Nam quá lớn, không có mấy người phụ nữ dám tiếp cận!

Mà đại luật sư Kim Trạch Vũ còn đang ở trong thư phòng nhà mình xem tài liệu bỗng nhiên hắt hơi mấy cái!

“Ừm!” Nhẹ nhàng đáp một tiếng rồi cúp điện thoại.

Hạ Vân Hà bên kia nghe thấy thanh âm tút tút...từ trong điện thoại truyền đến, chỉ còn biết mím mím môi! Cứ như vậy sao, đến câu cảm ơn cũng không thêm nói, còn uống công cô vì anh họ suy nghĩ nhiều như vậy!

Sau khi Hạ Nam cúp điện thoại, vẫn đứng yên trước cửa sổ, hai mắt nhắm lại, siết thật chặt điện thoại trong tay, tựa như đang đấu tranh trong lòng! Lý trí nói cho anh biết, bây giờ không nên đến quấy rầy cuộc sống của cô, nhưng anh.....!

Mở hai mắt ra, ánh mắt trở nên dịu dàng, gương mặt lạnh lùng xuất hiện nụ cười yếu ớt không dễ phát hiện, lạnh khí quanh người cũng dần trở nên nhu hòa! Cuối cùng tình cảm vẫn chiến thắng lý trí!

Hạ Nam quay về chỗ ngồi, trên người không còn nhìn thấy sự lạnh lẽo vừa rồi, thậm chí trên mặt còn phảng phất nụ cười!

Ba người bạn Lạc Phạm kinh ngạc nhìn Hạ Nam, khóe miệng giật giật, sau đó giống như nghĩ ra điều gì đó, nhún vai tỏ ý đã hiểu.

“Hai ngày sau, tớ muốn đến nông trại sinh thái ở Tây Giao, nếu muốn các cậu có thể đi cùng!” Giọng nói trầm thấp mang chút từ tính còn mang theo sự vui vẻ không dễ phát hiện!

“Nông trại sinh thái ở Tây Giao?” Nghe được lời nói ngoài ý muốn, ba người đồng loạt quay ra nhìn nhau, càng ngày bọn họ càng thấy tâm tư của Nam thật khó hiểu! Đúng! Ông chủ của khu nông trại sinh thái kia là Hạ Nam, nhưng người mang danh ông chủ này từ khi về nước đến giờ chẳng thêm quan tâm đến nó tới một lần, sao bây giờ lại mở miệng nói muốn đến đây, chuyện này không phải quá kì quái rồi sao? Chẳng lẽ có chuyện gì mà bọn họ không biết?

“Được! Bận như vậy cũng lâu chưa có cơ hội nghỉ ngơi, lần này có thể thì cùng đi đi! Dù sao phong cảnh nơi đó cũng rất đẹp, không khí so với trong thành phố tốt hơn rất nhiều!” Lạc Phạm nhìn hai người kia, chỉ thấy bọn họ đều gật đầu! Nông trại sinh thái nằm ở tây giao, thuộc về vùng ngoại ô, bên kia trừ nông trại chỉ còn có mấy căn biệt thự xa hoa, thật đúng là người ở thừa thớt! So sánh mà nói, cách xa thành phố ồn ào, lại có thể ngắm cảnh đẹp!

“Vậy thì tốt, cứ quyết định như vậy đi!” Hạ Nam vuốt điện thoại trong tay, đôi mắt đen lóe sáng dưới ánh đèn! Hình như bây giờ anh rất mong đợi đến hai ngày sau, thật không biết khi nhìn thấy anh cô sẽ có vẻ mặt gì đây? Mới nghĩ một chút đã thấy hưng phấn khác thường!

Hai ngày sau khi bọn Hạ Nam đến nông trại đã nhìn thấy một nhóm người đang chụp ảnh quảng cáo, nhưng lại không thấy Tô Úy ở đó!

Sắc mặt Hạ Nam trở nên âm trầm, ánh mắt liếc về Hạ Vân Hà bên cạnh, nhận được ý hỏi thăm từ Hạ Nam, Hạ Vân Hà lập tức đi hỏi mọi người mới biết Tô Úy có việc gấp nên một lúc nữa mới đến!

Tô Úy bên này sau khi hết bận, đang định lái xe đến nông trại, lại phát hiện xe của mình không tài nào khởi động được, đành bắt taxi đi gọi bên sửa chữa đến, còn mình đành ngồi xe bus đi đến!

Bởi vì từ trạm xe bus đến nông trại còn cách một đoạn, sau khi Tô Úy xuống xe đành đi bộ trên đường cái!

Có lẽ bởi vì gần nông trại có không ít căn biệt thự sang trọng, nên thỉnh thoảng cũng có mấy chiếc xe thể thao đắt tiền chạy qua!

Một chiếc Aston Martin V8 Vantage màu đỏ đi ra từ một căn biệt thự, ngay sau đó chạy băng băng trên lối đi bộ yên tĩnh, tốc độ nhanh đến khác thường hướng thẳng đến chỗ Tô Úy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Người đàn ông ngây thơ

Từ xa, Tô Úy đã thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ rất phong cách lướt qua mình với tốc độ kinh hoàng, khiến cô không khỏi mím chặt môi! Lái xe với tốc độ này thì đúng thật là.....!

Đột nhiên tiếng xe phanh kít lại nên một âm thanh rất chói tai, âm thanh vang lên quanh khắp lối đi bộ yên tĩnh cũng khiến Tô Úy dừng lại bước chân.

Cô chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy chiếc xe vừa mới lướt qua mình đang dừng lại bên lề đường cách đó không xa, nhìn dấu xe thật dài in lại trên mặt đường thì không khó để nhận ra chiếc xe này vừa đi với tốc độ kinh khủng thế nào.

Nhưng sao đột nhiên nó dừng lại, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tô Úy thoáng qua một tia nghi ngờ, đôi mắt chớp nhẹ, sự tò mò với chiếc xe thể thao kia lại càng tăng lên.

Mang theo lòng hiếu kỳ, Tô Úy chậm rãi xoay người đi đến chỗ chiếc xe đang đỗ lại.

Bên trong chiếc Aston Martin V8 Vantage, một nửa khuôn mặt của người đàn ông bị che khuất bởi chiếc mặt nạ, anh ta nhìn bóng dáng xinh đẹp xuyên qua gương chiếu hậu, thấy cô mặc một chiếc áo khoác lông dài màu xám tro làm lộ ra dáng người yếu đuối, trên vai phải đeo một chiếc ba lô màu đen, trên khuôn mặt tinh xảo mang theo một tia cảnh giác và phòng bị chậm rãi đến gần bên này!

Người đàn ông nhìn bóng dáng đang đến gần, phát hiện chính mình cũng không thể nói ra cảm giác của mình lúc này!

Giống như kích động? Giống như hưng phấn? Lại giống như vui sướng? Các cảm giác trộn lẫn với nhau xuất hiện cùng một lúc làm khuấy động nội tâm anh ta.

Bàn tay nắm thật chặt lộ rõ cả gân xanh đặt trên tay lái, ngay cả cặp mắt lạnh lùng, tàn nhẫn dưới lớp mặt nạ cũng từ từ trở nên nhu hòa, trên mặt cũng bắt đầu xuất hiện ý cười nhẹ khó phát hiện!

Lý trí nói cho anh ta biết, bây giờ nên lập tức lái xe rời đi, nhưng nhìn bóng dáng càng ngày càng gần khiến anh ta không có cách nào suy nghĩ, cũng không có cách nào dời đi ánh mắt khỏi người con gái ấy, chỉ lẳng lặng ngồi chờ ở đây, hi vọng có thể nhìn rõ hơn bóng dáng kia!

Khi Tô Úy chỉ còn cách chiếc xe thể thao kia hai mét thì tiếng chuông quen thuộc đột nhiên vang lên, cô dừng lại lấy điện thoại ra nhìn số điện thoại, là Dịch Tuyên! Cô nhìn lại chiếc xe thể thao trước mặt một lần nữa, nhận máy rồi xoay người đi về hướng nông trại!

Người đàn ông nhìn cô đang đi xa dần, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, sự nhu hòa trong mắt cũng dần tối đi, ý lạnh và sự tàn nhẫn trong mắt lại khôi phục như cũ.

Mất mát? May mắn hay thả lỏng? Mọi loại tâm tình đổ ào về đè nén lồng ngực anh đến khó thở!

Ba năm, anh ta đã để cô rời xa khỏi cuộc sống tầm tối của mình, không tiếp tục quan tâm đến cô, chỉ hy vọng cô được sống hạnh phúc, sẽ không vì cuộc sống u ám của anh ta mà gặp nguy hiểm! Có lẽ bây giờ cô đang rất hạnh phúc! Anh ta tự nhủ, lại phát hiện rung động trong lòng càng trở nên mãnh liệt!

Gặp lại lần nữa, rung động trong lòng khiến anh ta muốn buộc cô bên người thêm một lần nữa, nhưng bây giờ cô còn cần anh ta sao?

Một giây kế tiếp, chiếc xe Aston Martin V8 Vantage màu đỏ biến mất tựa như quỷ魅.

Cuối cùng Tô Úy cũng đến được cánh cổng lớn màu trắng của trang trại, ngược mắt lên thì nhìn thấy một bóng người cao lớn, chiếc áo khoác màu đen khiến thân hình vốn đã cao lớn càng trở nên rắn chắc, dưới ánh mặt trời, cả người anh ta càng có vẻ sáng chói, từng cái nhíu mày nhắc tay cũng thể hiện sự ưu nhã, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười lơ đãng, đôi mắt đen thâm thúy khi nhìn thấy người phụ nữ đang đến gần càng trở nên sinh động, có dịu dàng, có cung chiều cũng có sự bất đắc dĩ....

Hạ Nam nhìn thấy cô đang mở to hai mắt nhìn anh một cách kinh ngạc, tâm tình càng trở nên tốt hơn, bước mấy bước đã đến trước mặt cô, có chút thô lỗ kéo ba lô cô đang đeo lên vai mình, sau đó tự nhiên nắm tay cô vào trang trại.

Tô Úy không phản ứng kịp khi nhìn người đàn ông phía trước giật lấy ba lô trên vai mình, khó có được lần nào mà cô không giãy giụa như lần này, chỉ lẳng lặng mặc cho anh dắt đi, nhìn bàn tay của mình, nhiệt độ nóng bỏng truyền đến khiến cô có cảm giác rất kỳ diệu, tựa như....cô không nói được rõ ràng, nhưng cảm giác này rất quen thuộc, nhưng không tài nào nghĩ ra nổi!

Có lẽ cảm nhận được cô không theo kịp bước chân của mình, anh bước chậm lại khiến hai người sóng vai đi cùng nhau! Hạ Nam cúi đầu nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, bên trong đó chỉ là một mảnh trong suốt, nhìn kỹ lại phát hiện trong đôi mắt ấy mang theo sự nghi hoặc và khó hiểu.

Suốt quãng đường đi hai người cũng không nói chuyện, nhưng dù không nói lời nào nhưng lại khiến người ta có cảm giác ấm áp và an bình, cẩn thận suy nghĩ lại mới phát hiện trên hai người đều có một loại khí chất rất ưu nhã và cao quý khiến người ta không thể nào khác cự.

Cho đến khi thấy một nhóm người đang đứng cách đó không xa, Tô Úy dừng bước, Hạ Nam đang muốn đi tiếp thì phát hiện người phụ nữ phía sau đang đứng im, có chút nhứt đầu vuốt nhẹ trán, nhìn thấy cô nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm chặt của hai người, giống như là muốn tìm ra một cái hố trên đó vậy!

“Sao vậy?” Hạ Nam nhìn người phụ nữ trước mặt dịu dàng hỏi.

“Buông tay”. Tô Úy nhàn nhạt nói xong, vẻ mặt nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra.

“Nếu anh không thả, em làm gì được anh?: Hạ Nam nhìn người phụ nữ trước mặt, bắt đầu ăn vạ, trên mặt mang vẻ giận dữ như một đứa trẻ.

“Hạ tiên sinh, buông tay!” Tô Úy nhìn về mặt trẻ con của Hạ Nam thờ dài một tiếng! Đây thật sự là Hạ Nam sao? Có phải bị ma nhập rồi không, dáng vẻ của Hạ Nam bây giờ khiến cô dở khóc dở cười! Tức giận trong lòng chậm rãi bị đè xuống, tiếp tục duy trì hình tượng ưu nhã của mình! Bởi vì cô sợ nếu người đàn ông trước mặt còn tiếp tục như vậy, cô sẽ không nhìn được mà hét lên mất!

Mà Hạ Nam nhìn về mặt bình thần của Tô Úy, càng cảm thấy uất ức, nắm chặt lấy tay cô không buông! Cô quên mất anh, bây giờ con giương cái bộ mặt bình thần ấy ra, nhìn anh giống như một người xa lạ khiến anh cảm thấy rất tức giận!

“Hạ tiên sinh, rốt cuộc anh đã bao nhiêu tuổi rồi?” Tô Úy nhìn về mặt trẻ con của Hạ Nam, tiếp tục đè nén sự tức giận, vuốt nhẹ trán mình! Người đàn

ông này thật sự có thể làm cô phát điên, sớm biết anh ta như thế này đã không để anh ta dấn đi như vậy! Liếc nhìn nhóm người cách đó không xa, cũng không nhìn thấy người quen nào của mình trong đó, “Phải làm thế nào anh mới đồng ý thả tay tôi ra?”

“VẬY em phải hứa sau khi anh thả tay em ra, em sẽ không tiếp tục không để ý tới anh nữa!”

“Được, tôi hứa”.

“Em chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn!” Thật là người đàn ông ngây thơ! Nếu như bây giờ có người nói với cô người đàn ông này mới chỉ ba tuổi, cô nhất định sẽ tin!

“Em xác định chứ?”

“Hạ Nam, anh chơi đủ chưa?” Tô Úy nhìn người đàn ông trước mặt rớt cuộc không nhìn được nữa rống lên! Bởi vì chỗ họ đứng cũng cách nhóm người kia một đoạn lại bị mấy cành cây che lại nên không ai phát hiện ra chuyện bên này! Sau khi cô gào xong liền đã anh một cước, đợi đến khi anh ta buông tay cô ra kêu đau thì lập tức chạy đi, ngay cả ba lô cũng không thêm nhặt!

Đứng lại một góc, sau khi cô kịp phản ứng, khi cô đã người đàn ông kia gương mặt lập tức đỏ rực! sao cô lại đã vào hạ thân của anh ta chứ???

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12

Hạ Nam đứng im tại chỗ híp mắt nhìn nơi Tô Úy vừa đi mất, ánh mắt thâm thúy tựa như vực sâu ngàn mét, sâu đến không lường được, gương mặt tuần tú lại khôi phục vẻ băng lãnh ngàn năm không đổi, khiến người ta có ảo giác người đàn ông như một đứa trẻ đang ăn vạ không phải là anh, mà chỉ là một người khác có vẻ ngoài giống anh thôi!

“Nhìn đủ chưa, ra được rồi đấy!” Môi mòng của Hạ Nam khẽ nhếch lên, giọng nói lạnh lùng truyền đến khiến mấy người trốn sau bụi cây không khỏi run sợ, mấy người vừa rồi còn cười đến suýt nghẹn lập tức trở nên nghiêm túc.

Mấy phút sau, mấy người xuất hiện trước mặt Hạ Nam, rõ ràng là Lạc Phàm, Tần Kiệt, Hoa Vi Thần, Kim Trạch Vũ và Hạ Vân Hà!

“Cái đó.....Nam, chúng tớ không phải là cố ý nhìn lén, chỉ là ngẫu nhiên đi qua thôi, hơn nữa chúng tớ....khụ khụ...cái gì cũng không nhìn thấy....!” Lạc Phàm giải thích, chống lại ánh mắt như muốn giết người của Hạ Nam, không khỏi lùi về sau mấy bước, lập tức ngậm miệng!

Mà mấy người còn lại cũng chỉ biết cúi đầu không nói một câu! Khi bọn họ còn cho là Hạ Nam bắt đầu tính sổ với từng người, thì không ngờ anh lại không nói một câu quay người nhanh chóng rời đi!

Bọn họ nhìn bóng dáng to lớn đi xa dần, đồng loạt quay ra nhìn nhau! Sau đó là một tràng cười lớn!

Sau khi cười xong, mấy người đứng nguyên tại chỗ!

“Nhìn Nam lão đại thì có vẻ cậu ấy đang rất tức giận, các cậu nói xem chúng ta có nên lên bỏ đi hay không, để tránh sau này cậu ấy tính sổ với từng người một!” Hoa Vi Thần nhìn hướng Hạ Nam rời đi, mở miệng đề nghị!

“Chuyện bị tính sổ là chuyện chắc chắn rồi, nhưng hiện tại Tô Úy đang ở đây, cậu ấy không có thời gian làm gì chúng ta đâu! Cho nên bây giờ cứ ở lại xem kịch vui đi, nếu không bởi vì chuyện nhỏ này mà bị tính sổ thì không phải chúng ta quá lỗ rồi sao?” Lạc Phàm nhẹ nhàng nói xong, khóe miệng đùa giỡn nâng lên, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, trong đầu cũng dần dần bắt đầu hình thành mưu tính!

“Em đồng ý, chúng ta cứ ở lại xem kịch vui đi!” Hạ Vân Hà giờ cả hai tay lên tán thành, nhìn những người còn lại cũng đều đồng ý! Sau đó vài cái đầu chụm lại thương lượng..... Nhìn cũng đủ biết có mùi vị âm mưu ở đây tràn ngập chỗ này rồi!

Mọi người ở trong một khách sạn nhỏ trong trang trại, bởi vì lượng người tương đối nhiều nên ghép hai người ở một phòng, vừa khéo sắp xếp để Hạ Vân Hà và Tô Úy ở cùng một gian phòng!

Bên trong khách sạn được bài trí rất đơn giản và sạch sẽ! Bên trong có hai giường đơn, bàn trang điểm, hai bàn máy tính và một tủ quần.

Hạ Vân Hà ngồi trước máy tính gõ bàn phím liên tục, hình như là đang nói chuyện phiếm với ai đó, mà Tô Úy nghiêng người dựa vào đầu giường nghịch điện thoại, hai người cũng không mở miệng nói chuyện!

Cho đến khi Hạ Vân Hà xoay người nhìn Tô Úy nói: “thật là nhàm chán! Nghe nói trong trang trại có một suối nước nóng nhân tạo, nếu không chúng ta đi tắm đi!”. Khi nói chuyện trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt!

“Tắm suối nước nóng?” Nghe được âm thanh, Tô Úy ngẩng đầu lên, đôi mắt lóe sáng nhìn nhặt Hạ Vân Hà.

“Đúng vậy, hai chị em mình cùng đi đi, được không?”

“Được, nhưng chị không mang theo đồ bơi!” Nhìn vẻ mặt đáng thương của Hạ Vân Hà cô không nỡ lòng từ chối!

“không sao, em mang theo hai bộ mà! Được rồi, chúng ta đi thôi!” nói xong liền lấy hai bộ đồ bơi và khăn tắm sau đó lôi kéo Tô Úy hấp tấp đi ra ngoài.

Tô Úy nhìn Hạ Vân Hà lôi kéo tay mình có chút phần quẫn, thì ra hai anh em nhà này đều có thói quen lôi kéo người khác!

Trong suối nước nóng của trang trại, Hạ Vân Hà đột nhiên ôm bụng kêu đau, đưa túi quần áo trong tay cho Tô Úy nói qua: “Chị Tô Úy, bụng em đột nhiên đau quá, em muốn đi toilet, chị cứ vào trước đi, tí nữa em vào tìm chị sau.”

“Em sao vậy, không bị gì nặng chứ?” Tô Úy nhìn cô gái trước mặt một phút trước còn hoạt bát vui vẻ, bây giờ lại ôm bụng kêu đau, vẻ mặt khổ sở có chút lo lắng hỏi.

“Em không sao, có lẽ buổi tối ăn nhiều quá nên đau bụng rồi, chị cứ vào trước đi, tí nữa em sẽ tìm chị ngay!” nói xong liền đẩy cô vào suối nước nóng, khoát tay với cô một cái.

Tô Úy nhìn Hạ Vân Hà, trong lòng có cảm giác quý dị không nói ra được, rốt cuộc là sao vậy? cô xoay người đi vào bên trong, hai bên tường dọc theo đường đi đều làm bằng đá tảng, ánh đèn chiếu xuống soi sáng đường đi, nhưng cô vẫn cảm thấy rất lạ, hình như nơi này quá yên tĩnh rồi, yên tĩnh đến lạ thường!

Tô Úy nhìn thấy phòng thay quần áo, đi vào đổi đồ bơi, quần khăn tắm đi vào bên trong.

Càng vào bên trong càng thấy lạ, hơn nữa còn là càng vào sâu đèn càng tối. cô thế nào cũng không nghĩ đến, bên trong ôn tuyền còn có người, bởi vì không có thói quen dùng đèn quá sáng nên phần lớn đèn đã bị tắt, chỉ để lại vài cái.

Bởi vì ánh đèn mờ mờ, nên cô không chú ý đến còn một người đàn ông cũng ở trong ôn tuyền cách đó không xa, cô ngồi bên cạnh trên bờ, thả chân vào suối nước nóng, chậm rãi vỗ vỗ mặt nước, cảm giác ấm áp bao quanh lấy chân cô.

Ngược lại, người đàn ông luôn luôn cảnh giác cao độ cũng đã phát hiện ra bóng dáng của Tô Úy dưới ngọn đèn mờ ảo, đôi mắt nhìn chằm chằm thân hình yếu điệu hoàn mỹ của cô, yết hầu không tự chủ căng ra, bàn tay cũng nắm thật chặt.

Cả thân thể của Tô Úy chìm vào suối nước nóng, cảm giác ấm áp bao quanh người khiến cô cảm thấy rất thoải mái, đang muốn nhắm mắt lại nhìn thấy bóng người, theo bản năng đứng bật dậy, đúng lúc đó bị kịch xảy ra, vì dưới chân quá trơn nên cô bị trượt ngã, cả người ngã vào suối nước nóng, chuyện bi kịch chính là..... cô không biết bơi.

Cho nên Hạ Nam đứng cách đó không xa nhìn cô bị trượt ngã, hai tay chơi với không ngừng quơ quàng trong không trung khiến mặt nước không ngừng rung động, chỉ chần chừ một giây, Hạ Nam liền vội vàng bơi đến chỗ Tô Úy.

Tô Úy ra sức đập nước, bụng cũng đã uống không ít nước, cô có thể cảm thấy ý thức của mình dần tan đi, đúng lúc này một bàn tay rắn chắc đã ôm ngang eo cô nâng lên mặt nước, khi đã hô hấp trở lại Tô Úy phun ra mấy ngụm nước, ho khò khè không ngừng, không quên mở to đôi mắt mê man nhìn người đàn ông trước mặt, mừng rỡ cười.

Khi cô còn cho là mình sẽ chìm vào đáy ao, trong lòng hoảng loạn sợ hãi ngay khi ý thức của cô dần tan ra, một đôi tay đã ôm lấy cô, cô nhìn thấy anh như nhìn thấy ánh mặt trời còn sót lại vậy! Bây giờ cô mới phát hiện ra khi đối mặt với cái chết, bất kể là ai cũng không thể lạnh nhạt, bàng quang được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13: “Tiểu”

Cùng lúc đó, ngoài cửa phòng suối nước nóng nhân tạo, một nhóm người bốn nam một nữ chụm đầu đứng dưới ánh đèn, tám mắt đồng loạt nhìn về tấm biển trước cửa, trên đó có ghi, “Đang sửa chữa, người không phận sự miễn vào, mong quý khách thông cảm!”

“Các cậu nói xem, nếu Nam biết chuyện này là do chúng ta sắp xếp liệu cậu ấy có tức giận đến mức giết luôn chúng ta không?” Lạc Phàm nhún nhún vai, khóe miệng nâng lên, vẻ mặt không có ý tốt lên tiếng.

“No! Anh nói sai rồi, em chỉ sợ anh họ còn mong được sắp xếp như thế mấy lần ý chứ!” Vẻ mặt khả ái của Hạ Vân Hà tràn đầy vẻ vô tội.

“Các cậu nói hai người đó ở bên trong sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Hoa Vi Thần nhìn vẻ mặt ngây thơ của Hạ Vân Hà, khóe miệng lập tức co quắp,

nếu không biết trước chuyện này là do cô ấy nghĩ ra sợ rằng anh ta cũng bị về mặt ngây thơ ấy lừa gạt. Rốt cuộc anh ta cũng biết cái gì gọi là gần mực thì đen gần đèn thì rạng! Quả nhiên bên cạnh Nam lão đại chẳng người nào tốt đẹp cả!

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Mà kể cả có chuyện gì cũng sẽ là chuyện tốt thôi! Đi đi đi, chúng ta về trước thôi, chờ một lúc rồi quay lại là được rồi!”, Hạ Vân Hà nói xong, dẫn đầu đoàn đi về hướng khách sạn.

Từ đầu đến cuối, Kim Trạch Vũ và Tần Kiệt đều im lặng.

Khi Tô Úy dần dần hồi tỉnh, mọi giác quan cũng dần trở nên rõ ràng!

Con người trong suốt chống lại đôi mắt đen thâm thúy, trong nháy mắt cô cảm thấy mất hồn! Ngay sau đó lại bắt đầu gầy gù cô bởi cô phát hiện cả người mình dường như đã dán hết lên người Hạ Nam, mà đồ bơi cũng vì vùng vẫy quá mạnh mà cũng đã lộ ra gần hết, da thịt nóng bỏng khiến cô cảm thấy run rẩy! Có lẽ chưa bao giờ gần gũi với một người đàn ông nào ở khoảng cách gần như vậy khiến cô không khỏi cảm thấy xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi tay đập nhẹ vào lồng ngực anh như muốn đẩy ra, nhưng cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng truyền đến lại càng khiến Tô Úy thấy ngượng ngùng hơn.

“Thả tôi ra đi!” Tô Úy mở miệng, mặt càng ngày càng đỏ do xấu hổ, lồng ngực như con nai nhảy loạn đập thình thịch.

“Đừng lộn xộn!” Giọng nói khàn đục của Hạ Nam truyền đến, trong đôi mắt như có màn sương bao phủ, “Em không biết bơi sao?”

Nghe được lời của anh, Tô Úy nhẹ nhàng gạt đầu một cái!

Người phụ nữ này đã không biết bơi lại còn dám một mình đi tắm suối nước nóng, may mà có anh ở đây, nếu không cô biết làm thế nào đây?

Hạ Nam thế nào cũng không nghĩ đến, cô xuất hiện ở chỗ này đều là nhờ công mấy người bạn tốt của anh!

Hạ Nam nhìn người phụ nữ trước mặt thẹn thùng, khóe miệng nâng lên ý cười nhỏ đến mức không ai phát hiện ra.

Tô Úy quấn khăn tắm cẩn thận ngồi trên ghế dựa bên cạnh suối nước nóng, mặc cho người đàn ông để trần nửa người đứng bên cạnh dịu dàng lau tóc cho cô! Cô ngước lên, nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Hạ Nam, còn có ánh mắt lạ lùng mà Hạ Nam nhìn cô!

Trong quán bar cao cấp, ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc ồn ã hòa với tiếng vui đùa điên cuồng của đám người.

Trong góc phòng, một người đàn ông áo đen đang uống rượu không ngừng, đó là một người đàn ông cao lớn, tuấn mỹ, thu hút không ít ánh mắt của bao cô gái trong đây, mấy người phụ nữ đang muốn rục rịch tiến lên thì bị mấy người đàn ông áo đen vây quanh anh ta ngăn lại!

Không biết qua bao lâu, một người phụ nữ mặc áo đen bước vào, vóc người cao gầy, tỏa ra hơi thở lạnh lùng!

“Lão đại, chúng ta về thôi!” Âm thanh lạnh lạnh vang lên, Giản Diệp đang muốn đỡ người đàn ông trên ghế salon dậy lại bị anh ta vung tay gạt đi, chỉ thấy anh ta khẽ quay đầu lộ ra vết sẹo đen xỉ ở nửa mặt trên, dưới ánh đèn vết sẹo ấy càng thêm đáng sợ, ánh mắt lạnh lùng vì hơi còn mà trở nên mê man, nhìn Giản Diệp trước mặt, vươn tay ôm chặt lấy cô, trong miệng nói nhỏ!

Có lẽ người khác không nghe được anh ta đang nói cái gì, nhưng Giản Diệp đang tựa vào anh rất gần có thể nghe được rất rõ ràng, lời anh nói chỉ có hai chữ, chính là: Úy Úy!

Đây là tên của một người phụ nữ Giản Diệp đã biết, ba năm qua mỗi khi anh ta say đều sẽ gọi tên người phụ nữ này, nhưng từ trước đến giờ Giản Diệp chưa từng gặp qua cô ta, cô không biết người phụ nữ này có sức quyến rũ thế nào mà có thể khiến một người máu lạnh như lão đại của tổ chức Tiểu hổ nhưng đến mức này?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Nhà thiết kế FIR

Tiểu hổ là một tổ chức bí mật do Sở Khiếu Nhiên lập nên, ba năm qua, anh ta không ngừng tìm kiếm một người đàn ông, cuối cùng không lâu trước đây đã tìm được, hơn nữa đã mấy lần phái người tập kích hấn nhưng đều để hấn chạy thoát.....

Một hồi lâu, anh ta chợt đẩy Giản Diệp ra, Giản Diệp do không phòng bị mà bị đẩy ngã xuống đất, cô cứ nhếch nhác như vậy ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia đang bắt đầu thanh tỉnh, trong con người thoáng qua một tia uất ức, ngay sau đó bị về quạt cường lạnh lùng che mắt! Cúi đầu không tiếp tục nhìn người đàn ông trước mặt, cô xoay người chậm rãi đi ra khỏi quán rượu.

Sau khi đứng dậy, cô nghe được giọng nói không rõ tình cảm của người đàn ông kia: Thật xin lỗi!

Thật sao? Thật xin lỗi, anh ta có lỗi gì với cô không? Hình như là không có, bởi tất cả đều là do cô cam tâm tình nguyện, không phải sao?

Tiếp đó cô nghe thấy giọng nói trầm thấp, “Giúp tôi sắp xếp để Quý y phẫu thuật đi, càng nhanh càng tốt!” Ba năm qua anh ta chưa từng để ý tới vết sẹo trên mặt, hiện tại nhìn thấy tấm ảnh chụp cô và hắn đứng cạnh nhau mới hài hòa xứng đôi làm sao lại khiến anh ta để ý! Đúng, anh ta sợ cô sẽ ghét bỏ khi nhìn thấy đáng vẻ không hoàn mỹ này!

Khi Giản Diệp nghe thấy câu này liền cảm thấy kinh ngạc, nhưng không xoay người lại nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa mà chỉ nhẹ nhàng đáp lời rồi nhanh chóng đi ra ngoài! Bởi vì cô cần thoát ra khỏi chỗ này ngay lập tức, thoát khỏi không gian có anh ta!

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa nhìn Giản Diệp vội vàng bỏ đi, trong lòng không nói ra cảm giác gì! Ba năm qua, Giản Diệp là người phụ nữ duy nhất anh ta cho phép giữ lại bên mình, nguyên nhân thật ra anh ta biết rõ, đơn giản vì Giản Diệp giống người con gái ấy trong trí nhớ của anh ta.

Mà ở bên này, sau khi Hạ Nam và Tô Úy thay quần áo xong, liền sống vai đi dưới ánh đèn đường, cả hai đều im lặng không nói một câu nào! Gió lạnh ban đêm thổi qua người, chiếc áo khoác mỏng không đủ để giữ ấm khiến Tô Úy, đang muốn rút tay vào túi áo lại cảm thấy trên tay truyền đến cảm giác ấm áp, dừng chân lại ngược mắt lên nhìn người đàn ông trước mặt, bàn tay to của anh bao trọn lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

“Sao tay lại lạnh thế chứ?” Hạ Nam cau mày hỏi, hai tay không ngừng chà xát bàn tay cô, hi vọng có thể khiến cô cảm thấy ấm áp hơn.

“Không sao đâu, tay của tôi mùa đông đều lạnh như vậy, đã thành thói quen rồi!” Nói xong liền muốn rút tay của mình về, dù sao loại động tác thân mật thế này chỉ nên có ở những đôi đang yêu, mà hình như bọn họ chỉ mới gặp nhau vài lần, cô thật sự cảm thấy ngượng ngùng!

Hạ Nam nghe lời của cô..., không khỏi có chút đau lòng! Càng nắm chặt lấy tay của cô hơn!

Tô Úy thấy mình không thể rút tay về cũng liền bỏ đi! Đầu khẽ nâng lên, đôi mắt nhàn nhạt nhìn động tác tỉ mỉ của Hạ Nam, khóe miệng lơ đãng khẽ nhếch lên một đường cong, trong lòng dần cảm thấy ấm áp!

Ánh đèn phản chiếu bóng của hai người hợp lại một chỗ tạo thành một hình ảnh mờ lung mà uyển chuyển!

Tô Úy nằm nghiêng trên giường thật lâu mà không ngủ được, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt tuấn mĩ của Hạ Nam, không biết vì sao cảm thấy rất kì quái, khi ở bên cạnh anh mùi hương nam tính lại khiến cô cảm thấy rất quen thuộc và an toàn!

Tô Úy mở mắt đã thấy ánh nắng ấm áp trong tầm mắt, ngồi dậy quét mắt một vòng thì phát hiện trong phòng đã không có người, chán nản được gấp chỉnh tề đặt ở đầu giường! Cảm đồng hồ để bàn lên xem thì phát hiện đã hơn chín giờ.

Đứng dậy rửa mặt thay quần áo xong Tô Úy mới mở cửa phòng bước ra ngoài! Đứng trước cửa khách sạn vắng hoe, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh khóe miệng bất giác nâng lên một nụ nhàn nhạt!

Nghe được tiếng cười vang lên cách đó không xa, Tô Úy men theo đường đi đã nhìn thấy một nhóm người đang quay phim, rất dễ để nhìn thấy Tuyết Nhi trong nhóm người ấy, cô chậm rãi bước đến!

Mới vừa bước đến, liền có không ít người chú ý đến cô, đồng thanh hô to, “Lão đại!”

Tô Úy nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo họ không cần để ý đến mình!

“Lão đại, chị tới rồi!” nhìn thấy Dịch Tuyền đứng bên cạnh La Tân Hàn cô lập tức bước tới.

“Chụp đến đâu rồi?” Tô Úy nhìn Tuyết Nhi nhàn nhàn hỏi.

“Lăng Tuyết Nhi quả không hổ danh là siêu sao quốc tế, tạo kiểu không bao giờ để trùng hai lần, đạo diễn cũng rất hài lòng!” Dịch Tuyền cũng nhìn theo ánh mắt của Tô Úy trong mắt tràn đầy vui mừng.

“Khi nào có thể kết thúc?” Tô Úy nhìn Tuyết Nhi chỉ mặc một cái áo mỏng dính có chút lo lắng hỏi! Trời lạnh như vậy lại mặc ít áo như thế, sao có thể chịu nổi đây! Vẫn là cô không suy tính kĩ, sớm biết đã lùi lịch quảng cáo đến mùa xuân năm sau, thời tiết sẽ ấm áp hơn nhiều!

“Có lẽ xế chiều hôm nay là có thể kết thúc rồi!”

Tô Úy gật đầu một cái, yên lặng đứng nhìn! Cuối cùng cũng được đạo diễn cho nghỉ, cô quét mắt một vòng cầm áo khoác của Tuyết Nhi và một ly trà nóng đi tới.

Tuyết Nhi nhìn thấy Tô Úy thì nở nụ cười quyến rũ, sau đó nhận lấy áo khoác mặc vội vào rồi nhấp nhẹ một ngụm trà nhỏ!

“Ài, cậu thật sự không coi tớ là bạn mà, là nhà thiết kế FIR nổi tiếng mà cũng không thèm nói một tiếng!”

“Cậu không hỏi tớ mà! Hơn nữa bây giờ không phải cậu đã biết rồi sao?” Tô Úy nghe giọng nói chua chát của bạn, vô tội trừng mắt với cô!

“Phải rồi, bây giờ tớ đã biết!” Tuyết Nhi giả bộ tức giận quay đầu đi!

“Ồi thôi nào, Tuyết Nhi tốt bụng, cậu tức giận sao? Lần sau nhất định tớ sẽ không bao giờ thế này nữa, được không?” Tô Úy vừa nũng nịu nói vừa lắc

lắc cánh tay của Tuyết Nhi, về mặt lấy lòng!

“Được rồi, được rồi”. Nghe âm thanh nũng nịu của Tô Úy, Tuyết Nhi đột nhiên cảm thấy nổi da gà.

“Vậy cậu tha thứ cho tớ?” Tô Úy nhú mày hỏi.

“Đúng vậy, tớ tha thứ cho cậu, nhưng cậu phải mời tớ ăn cơm”>

“không thành vấn đề!” Tô Úy đảm bảo, khoe miệng nâng lên nụ cười yếu ớt.

“Nhóm người kia là ai vậy, nhìn qua thì có vẻ rất cung kính với chị Tô Úy!” Hạ Vân Hà nhìn cách đó không xa, có chút nghi ngờ hỏi.

“Mấy người kia nhìn rất quen, hình như là nhà thiết kế thời trang!” Kim Trạch Vũ lâu mới có dịp mở miệng!

“Nhà thiết kế thời trang? Vậy tại sao lại cung kính với Tô Úy vậy?”

“Tớ đã hỏi thử rồi, họ đang quay quảng cáo tuyên truyền cho Mị chi yêu, về phần tại sao bọn họ lại cung kính với Tô Úy như vậy, tớ cũng không biết!” Kim Trạch Vũ nhún vai một cái nói ra điều mình biết.

Nhãn hiệu Mị chi yêu? Là nhãn hiệu do nhà thiết kế FIR thần bí lập nên sao?” cô dĩ nhiên biết nhãn hiệu này rồi, thời gian trước còn dính phải sự kiện ăn cắp bản thảo, cuối cùng mới điều tra ra được chân tướng! Hơn nữa, cô còn rất thích trang phục do FIR thiết kế, vừa mới mẻ độc đáo lại độc nhất vô nhị, cho nên hơn phân nửa quần áo trong tủ đồ của cô đều là do FIR thiết kế!. “Nhưng sao cả siêu sao Lăng Tuyết Nhi cũng đến đây quay quảng cáo, chẳng phải cô ấy đã rút khỏi giới giải trí rồi sao, nói thật nhé Lăng Tuyết Nhi ngoài đời so với trên màn ảnh xinh đẹp hơn rất nhiều, tí nữa em phải ra xem mới được!; nói xong liền phát tay với mấy người, liền chạy đến phía trước.

Thấy Hạ Vân Hà chạy đi, Kim Trạch Vũ lễ phép chào mấy người đàn ông còn lại rồi đi theo!

“Các cậu thấy thế nào?” Nhìn cách đó không xa, Lạc Phàm nhú mày, thái độ nhẹ như nước chảy.

“Tô Úy chính là nhà thiết kế FIR!” Hạ Nam khề nhếch môi mỏng, âm thanh từ tính khẽ truyền đến tai ba người còn lại.

Nghe được lời nói của Hạ Nam, ba người kia đều cảm thấy kinh ngạc, chỉ thấy Nam ưu nhã dứt tay vào túi quần, khoe miệng nhếch lên một đường cong nhẹ, ánh mắt thâm thúy nhìn về hướng Tô Úy, nhìn kĩ còn có thấy trong đó còn ẩn chứa sự dịu dàng âm áp!

thì ra là như vậy, Tô Úy chính là nhà thiết kế FIR! Ba người quay ra nhìn nhau, ngay sau đó mới nhớ ra chuyện Nam sai bọn họ đi tìm tài liệu về vụ việc sao chép của FIR, thì ra khi đó Nam đã biết chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Dự cảm xấu

Tô Úy đứng trong góc nhàn nhạt nhìn mọi người trong đoàn đang túm năm tụm ba nói chuyện cười đùa.

“Lát nữa đến thương lượng với quản lý của trang trại nhờ họ giúp chúng ta chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ đi!”, Tô Úy nói với Dịch Tuyền đang đứng trước mặt.

“Được, tôi đi ngay đây!” Dịch Tuyền nói xong, nhìn thấy Tô Úy khẽ gật đầu rồi mới xoay người rời đi.

“Tô Úy!” Tô Úy nghe thấy một giọng nữ dễ nghe vang lên, quay đầu nhìn thấy Hạ Vân Hà đứng đằng sau, bàn tay trắng nõn thon dài nhẹ khoác lên vai mình, gương mặt đáng yêu hiện lên nụ cười thích thú, con ngươi nhìn chằm chằm Lăng Tuyết Nhi trong sân, “Lăng Tuyết Nhi so với trong ti vi còn xinh đẹp hơn đúng không?”

Tô Úy nhìn bàn tay của Hạ Vân Hà đang khoác trên vai mình, khoe miệng giật giật, có cần phải thân thiết thế không? Hình như hai người mới chỉ gặp nhau vài lần thôi? Chẳng lẽ trước khi mất trí nhớ hai người đã quen nhau rất lâu?

Tô Úy không có thói quen gần gũi với người khác như vậy. cho nên lẳng lặng bước sang bên cạnh, kéo dần khoảng cách với Hạ Vân Hà một chút!~

“Có phải chị trách em tối qua không đi tìm chị đúng không? Thật ra em thực sự muốn đi, nhưng bụng em lại rất đaunên.” Hạ Vân Hà không nghe thấy Tô Úy trả lời, thu hồi tầm mắt có chút đáng thương nói xong, tròng mắt còn cố gắng rặn ra mấy giọt nước mắt. Hà Vân Hà dĩ nhiên phát hiện ra thái độ xa cách của Tô Úy đối với mình, nhưng không sao, Hạ Vân Hà cô là ai chứ. Không chuyện gì có thể làm khó cô, huống chi cô thực tâm thích Tô Úy, nhất định cô phải làm bạn của chị ấy, nếu như có thể cô còn hi vọng Tô Úy trở thành chị dâu của mình!

Kim Trạch Vũ vừa mới bước đến nghe được lời nói của Hạ Vân Hà không khỏi nheo mắt! Tiểu nha đầu này, đúng là giỏi giả vờ mà!

“Chị không trách em!”

“Đúng vậy!”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy chúng ta là bạn sao?”

“Xem như vậy đi!” Tô Úy suy nghĩ một chút rồi mở miệng.

“Vậy sau này em có thể tìm chị chơi sao?”

“Có thể!”

... ..

Tô Úy nghe thấy tiếng chuông quen thuộc vang lên, gật đầu với Hạ Vân Hà một cái tỏ ý xin lỗi, sau đó lấy điện thoại trong túi ra chỗ khác nghe máy!

Sau khi nhận điện thoại xong, Tô Úy gọi điện cho Dịch Tuyền nói mình có việc phải về thành phố một chuyến, đến tối sẽ về tham gia bữa tiệc! Sau khi nhắc nhở xong, cô về phòng lấy túi của mình rồi đi bộ ra trạm xe bus.

Trên lối đi bộ, bóng người nhỏ nhắn chậm rãi di chuyển, chiếc áo gió màu đen bao lấy thân hình mảnh khảnh đeo một chiếc ba lô đen trên vai, mái tóc xoắn dài dưới chiếc mũ lưỡi trai bay nhẹ trong gió, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ an nhàn điềm tĩnh, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng về phía trước, khóe miệng nhàn nhạt nâng lên khiến cho người ta không đoán ra được suy nghĩ của cô!

Tiếng xé gió từ ô tô tạo nên vang vọng trên lối đi bộ yên tĩnh, Tô Úy ngược mắt lên thì nhìn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ đang chuẩn bị đi qua chỗ mình, cô không khỏi mỉm cười, hình như chiếc xe này giống chiếc xe cô đã gặp hôm nọ, mặc dù không biết đây là loại xe gì nhưng chắc chắn giá tiền của nó không phải là rẻ.

Thu hồi tầm mắt, cô tiếp tục nhàn nhã bước về phía trước!

Mà lúc này trong chiếc xe màu đỏ, người đàn ông mang trên mặt chiếc mặt nạ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, lập tức giảm tốc độ xe, ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn bóng dáng phía trước, bàn tay nắm chặt đặt trên tay lái dễ dàng tiết lộ ra tâm tình của chủ nhân lúc này!

Trong nháy mắt khi hai người lướt qua nhau, đột nhiên Tô Úy dừng bước quay đầu nhìn chiếc xe thể thao vì muốn nhìn rõ tướng mạo người ngồi trong xe, nhưng vì bị cửa kính che khuất nên không cách nào nhìn được.... ..

Bên trong xe thể thao, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn bóng dáng của cô, con mắt màu đen trở nên thâm thúy, đang phân vân không biết có nên dừng xe hay không, nhưng một giây kế tiếp, tình cảnh giác cực cao khiến hắn phát hiện ra một âm thanh rất nhỏ, nhìn về phía trước thấy một chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc đang dần tiến về đây, tuy chỉ thoáng nhìn qua nhưng hắn có thể thấy được người đàn ông lạnh lùng đó, trong con mắt hắn dần hiện lên hận ý và không cam chịu.

Nhìn chiếc Lamborghini dừng lại trước mặt cô xuyên qua kính chiếu hậu, sau đó chỉ thấy cô mở cửa xe ngồi vào ghế cạnh ghế tài xế, sau đó chiếc xe thể thao dần biến mất trong tầm mắt...

Không biết người đàn ông kia đã dừng xe lại từ khi nào, ngồi im lặng trên ghế tài xế, con mắt nhìn phương hướng chiếc Lamborghini dần biến mất trong hiện lên sự phức tạp.

Hắn nhắm chặt hai mắt, trong đầu xuất hiện hàng vạn suy nghĩ, mở mắt ra lần nữa, cặp mắt mang theo ý lạnh và tàn nhẫn thay thế cho sự phức tạp vừa rồi, chỉ thấy khóe miệng hắn nâng lên một nụ cười cột nả lạnh lùng, ngay sau đó khởi động động cơ rồi phóng như bay về tòa biệt thự.

Trong chiếc xe thể thao Lamborghini màu xám bạc, Tô Úy ngồi im trên ghế nghiêng đầu nhìn sang cửa sổ xe, hai mắt nhắm lại, tiếng thở nhàn nhạt vang lên trong xe! Hạ Nam nhìn thấy cô đang ngủ, dừng xe lại bên đường, nhẹ nhàng hạ thấp ghế của cô, rồi rón rén lấy chiếc ba lô cô ôm trước ngực để ra ghế sau, tăng nhiệt độ máy sưởi rồi mới khởi động lại động cơ!

Không biết vì sao, trong lòng Hạ Nam luôn có một dự cảm xấu, cảm thấy mưa gió sắp ập đến.... ..

Không được, nhất định anh phải nhanh chóng tra ra ai là người muốn mạng của anh!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Tiếng chuông giống nhau

Chiếc Aston Martin V8 Vantage màu đỏ như một con sóc phóng vào trong gara của biệt thự, sau đó một bóng người bước ra, chiếc áo gió màu đen bao quanh vóc người cao lớn, quanh thân người đó tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi! Khuôn mặt bị chiếc mặt nạ che kín, chỉ để lộ đôi mắt đen lấp lánh tràn đầy hận ý!

Hắn đi vào thư phòng, ngồi xuống trước bàn đọc sách mở máy tính ra, nhìn những tấm hình trong mail mới gửi đến, ánh mắt lạnh lùng trở nên phức tạp, cả người rơi vào trầm tư!

Những tấm hình này đều là chụp một cô gái trẻ, không cũng có thể nói đây là một nữ hài (ý nói là nhìn rất trẻ) ở khắp mọi nơi, tỷ như đi trên đường, ngồi trên xe bus, trong nhà hàng ăn cơm, cùng đồng nghiệp dạo phố, trong đó nhiều nhất chính là đi cùng một người đàn ông, có cùng nhau ăn cơm, có cùng tham gia tiệc tùng, cùng nhau đi dạo phố, thấy gương mặt người đàn ông này giống mình đến bảy phần, đột nhiên hắn giật mình.....

Nhìn xong một lúc hắn lưu lại tất cả những tư liệu về cô, cuối cùng tấm ảnh rơi vào khuôn mặt cô trên hình nền trên máy tính, tay phải không tự chủ vuốt nhẹ lên!

Ngồi im một lát, đột nhiên hắn ngoài nghi không biết lựa chọn của hắn là đúng hay sai?

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi

Nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh diều mắc kẹt trên bầu trời ảm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo dây diều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt.....

Đúng lúc ấy điện thoại trong túi vang lên, điều kì lạ là tiếng chuông này giống hệt tiếng chuông của một người nào đó.

Hắn lấy điện thoại di động ra nhìn số điện thoại gọi đến rồi nhận máy!

“Có chuyện gì?” Âm thanh lạnh lùng vang lên!

“Lão đại, về chuyện phẫu thuật vết sẹo trên mặt anh, nếu như ngày mai anh có thời gian thì có thể về căn cứ làm!” Bên kia truyền đến giọng nói nhàn nhạt nhưng vẫn cung kính của phụ nữ!

“Vây thì tốt, ngày mai tôi sẽ đến!” Sau khi nói xong liền cúp máy, sau đó nhìn tấm hình lần trước thủ hạ gửi tới, trên đó là hình một đôi nam nữ sóng vai đi bên nhau trong hội trường, khi nhìn tấm hình đó, ánh mắt của hắn càng trở nên lạnh nhạt, khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn độc!

Được, nhiều lần như vậy mà vẫn mạng lớn không chết! Vậy bắt đầu từ bây giờ chúng ta bắt đầu chơi trò chơi đi!

Mà Giản Diệp bên kia đang ở căn cứ tổ chức “Tiểu” nghe âm thanh “tút...tút...tút” truyền đến từ điện thoại, trên khuôn mặt lạnh nhạt thoáng qua lên Nụ cười chua xót! Trong tổ chức mọi người đều biết Giản Diệp là một sát thủ tàn nhẫn, đối với bất kì ai cũng vô cùng tàn nhẫn, nhưng thật ra bọn họ không biết rằng sát thủ lạnh tình cũng là người, hơn nữa còn là phụ nữ, cũng có tình cảm! nhưng tình cảm của cô cũng phải chôn chặt dưới đáy lòng, bởi vì người cô yêu chính là người đàn ông tên là Sở Khiếu Nhiên, mà trong lòng Sở Khiếu Nhiên kia từ đầu đến cuối chỉ tồn tại một người phụ nữ!

cô đã từng cho rằng hắn là người không có tâm, cho đến đêm hôm đó hắn uống say và ôm chặt lấy cô không ngừng lẩm bảm tên của người phụ nữ khác, cô mới hiểu được thì ra hắn không phải không có tâm, chỉ là tâm của hắn chỉ dành cho người phụ nữ tên là Úy Úy.

cô tự nói với mình vô số lần, không cho phép bản thân ôm lấy một tia hy vọng nào với hắn, sự thật chứng minh rằng cô không dễ dàng vứt bỏ tình cảm của mình được.

Chiếc Lamborghini màu xám chậm rãi đỗ lại trước cửa tòa nhà Lam Lâm, Hạ Nam dịu dàng nhìn người phụ nữ ngủ say bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng mở cửa xuống.

Sau khi xuống xe, Hạ Nam nghiêng người dựa vào thân xe hút thuốc, khói trắng phảng phất quanh tỏa ra hơi thở lười biếng, đứng một lúc lâu, dưới chân

anh đã rơi đầy tàn thuốc, trên người cũng dính một ít tro thuốc! anh cúi đầu vuốt nhẹ chiếc đồng hồ Patek Philippe, khoe miệng không tự chủ nhếch lên một đường cong.

Bên trong xe, Tô Úy mở mắt, mới phát hiện xe đã dừng lại từ lúc nào, mà người đàn ông bên cạnh cũng không còn ở trên xe, cô tháo dây an toàn, mở cửa đi xuống, quay đầu liền nhìn thấy anh đang đứng dựa bên sườn xe, gò má tuấn mỹ cũng tỏa ra hơi thở vương giả khiến người ta không thể coi thường.

Cảm thấy xe hơi động nhẹ, Hạ Nam chậm rãi quay người lại, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo có vẻ hơi mê man, ánh mắt nhìn anh chăm chú, vừa mới ngủ dậy nên tinh thần có vẻ hơi uể oải.

Bước đến bên người cô, sửa lại giúp cô nếp nhăn trên áo khoác ngoài và mũ lưỡi trai, động tác tự nhiên mà thân mật.

Tô Úy ngẩn đầu nhìn người đàn ông đang rất gần mình, gương mặt không tự chủ được mà đỏ ửng, người thấy mùi hương nam tính xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc khiến cô không khỏi hít sâu một hơi, như muốn nhớ rõ mùi hương này.

“không phải em có chuyện muốn làm sao? đi đi, anh ở đây chờ em!” Hạ Nam nhún mày, dịu dàng nói với cô.

“Ừm nếu khôn như vậy đi, chuyện của tôi cũng không phải là chuyện gì quan trọng, anh và tôi cùng lên cũng được!” Tô Úy nghiêng đầu suy tư một chút rồi mở miệng, nếu người ta đã chờ mình đi, thì cũng nên đưa anh ta cùng lên, dù sao cũng không phải chuyện gì lớn! công ty quảng cáo Minh Nguyệt bắt đầu sửa sang, cửa rồi là điện thoại của người lắp đặt thiết bị. cô sợ nói chuyện trên điện thoại không tiện nên mới về đây một chuyến.

Trong thang máy yên tĩnh, Hạ Nam và Tô Úy đứng sóng vai bên nhau, cánh cửa đối diện phản chiếu bóng dáng hài hòa đến khác thường của hai người, Tô Úy khẽ nâng đầu nhìn con số không ngừng nhảy lên, trong mắt lạnh nhạt, nhưng trên gương mặt nhỏ nhắn lại có vẻ không tự nhiên, mà Hạ Nam chỉ dịu dàng nhìn cô, gương mặt tuấn tú tràn ngập ý cười.

Cửa thang máy “Đình” một tiếng, khi thang máy mở ra Tô Úy cơ hồ như chạy vội ra ngoài, bây giờ cô bắt đầu hối hận vì đã gọi anh ta đi cùng.

Hạ Nam nhìn động tác của cô, nhẹ nhàng cười cười, chậm rãi bước ra từ trong thang máy đi theo sau cô.

Đầy cửa màu trắng bước vào, xông vào mũi là mùi dầu của thiết bị và phụ tùng lắp đặt khiến Tô Úy không khỏi nhíu mày!

“Xin chào, cô có phải là Tô Úy?” một người đàn ông trung niên xuất hiện trước mặt hai người.

“Chính là tôi.”

“Tôi tên là Giang Tuấn, là người phụ trách thi công!”

“Chào chú Giang!” lễ phép cùng ông bắt tay một cái.

Giang Tuấn nhìn thấy một người đàn ông tuấn mỹ nhưng có vẻ hơi lạnh lùng đứng sau lưng Tô Úy, khí thế bất phàm khiến ông không khỏi mở miệng, “Người đứng sau Tô tiểu thư chắc là bạn trai của cô phải không? Cậu ấy thật là đẹp trai mà!”

Khoe miệng Tô Úy giật giật, đang muốn mở miệng giải thích hai người chỉ là bạn bè, đã nghe thấy tiếng của Hạ Nam: “Xin chào, tôi là Hạ Nam!”. Nở nụ cười thân thiện lễ phép đưa tay ra cùng ông bắt tay. Rất dễ nhận thấy, những lời này khiến Hạ Nam rất vừa lòng, nhìn nụ cười trên mặt anh cần bao nhiêu rục rờ liền có bấy nhiêu!

Tô Úy và người phụ trách sau khi bàn bạc xong những điều cần lưu ý mới cùng Hạ Nam đi ra ngoài, điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô lấy điện thoại ra nhìn, hóa ra là chị dâu, liền vội vàng nhận máy!

Tô Úy nghe âm thanh bên kia, sắc mặt dần trở nên tái nhợt, đôi mắt trở nên đờ đẫn, điện thoại trong tay vì không cầm chắc và rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Anh thích cô ấy

Hạ Nam thấy Tô Úy khác thường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt, nụ cười trên mặt liền thay thế bằng sự lo lắng.

“Anh.....Tuyệt đối anh không thể có chuyện.....Tuyệt đối không thể”. Chỉ thấy Tô Úy nói nhỏ rồi vội vàng chạy đến thang máy, bước chân lao đảo suốt nửa là mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Hạ Nam nhặt điện thoại của cô lên rồi bước nhanh đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống ôm cô đứng dậy!

Tô Úy vừa được đỡ lên liền đẩy Hạ Nam ra, tiếp tục chạy đến thang máy, trước cửa thang máy cô không ngừng nhấn nút....nhìn thang máy vẫn đứng

yên, Tô Úy xoay người chạy đến cầu thang bộ.

Hạ Nam theo sát sau cô, không nói một câu, chỉ cần nghe mấy câu vừa lúc này anh đại khái đoán ra được đã xảy ra chuyện gì.

Trong chiếc xe thể thao màu xám bạc, Hạ Nam thình thoảng lại liếc nhìn về phía cô, thấy cô cắn chặt môi dưới, cơ hồ có thể thấy khước môi đã tràn ra tơ máu, đôi tay nắm chặt trước ngực, cặp mắt vô hồn đờ đẫn nhìn về phía trước như một con búp bê nhỏ mất đi sự sống, khiến lòng Hạ Nam như quặn đau!

Xe chưa kịp dừng lại trước cửa bệnh viện Nhân Ái, Tô Úy đã vội vàng tháo dây an toàn trên người muốn nhảy xuống! Hạ Nam nhìn Tô Úy hoảng hốt, vội nắm lấy tay cô phanh xe dừng lại! Anh dùng một tay tháo dây an toàn, một tay ôm cô đi xuống, sau khi xuống xe anh bế cô lên rồi chạy vào trong bệnh viện!

Tô Úy ở trong lòng anh giữa giữa muốn nhảy xuống, nhưng dần ngừng lại động tác, ôm lấy cổ vùi đầu trước ngực anh, lẳng lặng để cho anh ôm, từ đầu đến cuối không nói một lời!

Trong đại sảnh bệnh viện, mọi người nhìn thấy một người đàn ông cao lớn tuấn mĩ cẩn thận ôm một người phụ nữ nhỏ bé trong ngực, coi như trân bảo mà giữ chặt lấy, đủ để cho bao người phụ nữ hâm mộ! TRÊN đường đến phòng cấp cứu lưu lại không ít âm thanh thốn thức!

Trên hành lang ngoài phòng cấp cứu, Lâm Nguyệt ngồi trên ghế chờ, nhìn chằm chằm vào cửa phòng cấp cứu, nghe được tiếng bước chân nhìn sang, nhìn thấy người đang đến đây mất thoáng qua sự sợ hãi, ngay sau đó chú ý đến người phụ nữ trong ngực anh thì lập tức hiểu ra!

“Cậu ấy sao rồi?” Hạ Nam đặt Tô Úy xuống băng ghế dài, tỉ mỉ giúp cô sửa lại quần áo trên người, sau đó ngồi xuống ôm lấy cô, ánh mắt nhìn về cửa phòng cấp cứu!

Nhìn động tác thân mật của Hạ Nam với Tô Úy, tuy có chút nghi ngờ nhưng vẫn lựa chọn im lặng, dù sao những chuyện này cô cũng không muốn hỏi tới, cũng là không có tư cách hỏi tới! Nghe câu nói của anh, tất nhiên cô biết anh đang hỏi ai, chậm rãi mở miệng, “Tạm thời còn chưa rõ, đã vào hơn nửa tiếng rồi!” Nói xong lại nhìn về phòng cấp cứu!

Từng giây từng phút trôi qua, ba người lẳng lặng ngồi trên ghế băng, không ai nói gì, ánh mắt nhìn chăm chú về cửa phòng cấp cứu, không khí có chút nặng nề áp lực!

Ba giờ đã qua, rốt cuộc cửa phòng cấp cứu cũng mở ra, một bác sĩ trung tuổi từ trong ra ngoài!

Cơ hồ là một giây kế tiếp, Tô Úy chạy vội tới trước mặt người bác sĩ, hỏi dồn dập, “Bác sĩ, anh trai tôi sao rồi?”

Bác sĩ nhìn ba người đứng trước mặt, mở miệng, “Yên tâm đi, đã không sao rồi, chờ một chút nữa có thể đưa đến phòng chăm sóc đặc biệt!”

“Cám ơn....cám ơn...” Tô Úy không ngừng nói lời cảm ơn, về mặt u ám dần trở về bình thường, “Chúng tôi có thể đến thăm anh ấy một lúc không?”

“Được!”

Trong phòng chăm sóc đặc biệt, Tô Úy ngồi bên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay của Tô Minh Hiền.

May quá anh vẫn ở đây, anh có biết vừa rồi em sợ thế nào không, em sợ anh sẽ bỏ em đi!

Anh à, anh mau khỏe đi, được không?

... ..

Ngoài phòng bệnh, hai bóng người đứng trước cửa sổ thủy tinh, ánh mắt đều nhìn bên trong phòng bệnh, chỉ là hai người một là nhìn về người nằm trên giường bệnh, còn một là nhìn người bên cạnh giường bệnh!

“Anh biết không? Tình cảm của hai anh em họ rất tốt, khiến cho người ta cảm thấy ước ao ghen tị! Ngay cả em là vợ của anh ấy mà cũng....” Thanh âm có chút thê lương của Lâm Nguyệt truyền đến, trên mặt thoáng qua một tia đau buồn! Bởi vì cô không thể không thừa nhận, Tô Minh Hiền đối xử với người em gái này còn tốt hơn cô nhiều nhiều lắm, sự thật trước mắt, dù có muốn cô cũng không thể lừa mình dối người!~

Có lẽ cô không biết nguyên nhân khiến Tô Minh Hiền đối xử lạnh nhạt với cô như vậy, không phải vì anh không thích cô, không coi trọng cô, mà bởi vì anh biết chuyện xảy ra năm năm về trước là do cô sắp đặt, bao gồm chuyện Hạ Nam gặp tập kích, chỉ là anh không nghĩ ra vì sao cô phải làm như vậy, cô ấy làm như vậy để được lợi gì? Đã mấy lần anh cũng muốn hỏi, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt trở về! Mấy năm qua, Tô Minh Hiền chỉ đối xử lạnh nhạt với Lâm Nguyệt, Thậm chí khiến Lâm Nguyệt cảm thấy anh chán ghét cô!

Hạ Nam không quay đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh, chỉ là ánh mắt càng trở nên thâm thúy khi nhìn bóng người nhỏ nhắn bên trong! NGười con gái kia thật sự rất hạnh phúc, có anh trai thật sự yêu quý cô, ngay cả có thể nói là rất thích rất thích cô, cho dù là hy sinh tính mạng cũng muốn bảo vệ cô! Đúng vậy, ở câu lạc bộ lần đó anh nhìn thấy sự sùng ái và yêu thương tràn đầy trong mắt Tô Minh Hiền tuyệt đối không phải là giả hơn nữa sự sùng ái ấy hình như còn vượt qua cả giới hạn trời buớc.

“Anh thích cô ấy?” Âm thanh khàn khàn của Lâm Nguyệt truyền đến, nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mắt, cô thử suy đoán, có lẽ không tính là suy đoán, bởi vì ai cũng có thể nhìn thấy sự nhu tình và cưng chiều của Hạ Nam khi nhìn Tô Úy! Có lẽ ngay chính anh cũng không biết, về mặt bây giờ của

anh khi nhìn Tô Úy như nhìn một người mà anh vô cùng yêu: bắt đầu, nhu tình, cung chiều, thương yêu, ngay cả khí thế quanh người cũng dần trở nên nhu hòa! Mà anh nắm đó có vẻ mặt này sao, hình như là không phải, nghĩ đến đây cô khẽ cười một tiếng!

Hạ Nam nghe những lời này, quay đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh không do dự chút nào gạt đầu, sau đó kiên định mở miệng, “Nhìn cô ấy mỉm cười, anh cũng không tự giác mỉm cười, nhìn cô ấy không vui, anh cũng cảm thấy không vui, có lúc an tĩnh đứng bên cạnh nhìn cô ấy cũng cảm thấy trái tim ấm áp! Có lẽ đây chính là cảm giác thích một người!”

Lam Nguyệt nghe lời của Hạ Nam, kinh ngạc ngược lên nhìn anh, chỉ thấy khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt!

Có lẽ bất kì ai nói lời này cô cũng không hề cảm thấy kinh ngạc, nhưng lời này thoát ra từ miệng Hạ Nam lại có thể khiến cô cảm thấy thất kinh! Có lẽ anh ấy vốn không phải người như vậy, mà là một người phụ nữ đã khiến anh như vậy! Có lẽ đây chính là tình yêu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Báo Bối Thật Xỉn Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Cấm khu

Trong xe thể thao sang trọng, Tô Úy lẳng lặng ngồi im, không còn dờ dẫm vô hồn như trước, trong ánh mắt chỉ có sự lạnh nhạt, ngay cả hơi thở quanh người cũng trở nên lạnh nhạt!

Không biết vì sao nhìn Tô Úy lúc này khiến anh cảm thấy rất khó chịu! Bởi vì cô hiện tại khiến anh cảm thấy vô cùng xa lạ, giống như khi anh giúp cô nhặt đồ trên đường lần trước vậy!

Hạ Nam vốn định quay về nông trại, nhưng lại đột nhiên đổi ý bẻ tay lái đi về hướng khác, mà Tô Úy vẫn tiếp tục ngồi im, yên lặng nhìn về phía trước!

Cho đến khi xe thể thao dừng lại trước cửa hội sở giải trí Hoàng Triều Nam Tước, Tô Úy mới lấy lại phản ứng, có chút mê man quay sang nhìn anh, chỉ thấy anh cũng đang nhìn mình, trên mặt còn mang theo nụ cười khó hiểu!

“Xuống xe đi!” Hạ Nam mở cửa giúp cô, đứng bên cạnh chờ cô bước xuống!

“Không phải chúng ta về trang trại sao, sao lại đến đây?” Tô Úy xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà đồ sộ trước mặt. Cô mới chỉ thất thần một lát sao đã đến đây rồi?

Hạ Nam ném chìa khóa cho nhân viên phục vụ, rồi dắt tay cô vào bên trong!

Tô Úy nhìn người đàn ông đi đằng trước không khỏi mím môi nhưng cũng không có gãy giữa, mặc anh dắt mình đi, một hình ảnh chợt lóe lên trong đầu nhưng nhanh đến mức khi cô chưa kịp phản ứng đã biến mất không còn vết tích!

Trong thang máy chuyên dụng.

Tô Úy tận lực khiến chính mình cách xa Hạ Nam một chút, loại cảm giác kì quái ấy lại ập đến khiến cô không tự chủ mà mặt đỏ tím đập nhanh! Trong lòng cô không ngừng tự khinh bỉ chính bản thân mình, cự nhiên lại bị người đàn ông bên cạnh mê hoặc rồi!

Hạ Nam nhìn người phụ nữ đang muốn trốn vào góc tường thì khẽ cười một tiếng!

Anh bước lại gần cô, xông vào mũi anh là mùi hương nữ tính đặc biệt quen thuộc! Thấy Hạ Nam bước lại gần mình, Tô Úy có chút tức giận nhìn anh chằm chằm, đôi tay chống lên ngực anh ngăn cản anh tiến thêm một bước!

Bởi vì áo khoác ngoài của Hạ Nam không có khóa, áo sơ mi đen bên trong cũng mở phanh hai nút trên nên bàn tay của cô chạm đúng da thịt của anh, cảm thấy nhiệt độ khác thường, mặt cô lập tức đỏ bừng rút tay về lại phát hiện bàn tay đã bị ai đó nắm chặt không rút ra được!

“Buông ra...ô...ô ô...” Chưa nói xong, Hạ Nam đã bịt kín miệng cô, đầu lưỡi thăm dò trong khoang miệng thường thức sự ngọt ngào từ cô, nhận thấy cô đang giãy dụa, anh hơi dùng sức giữ gáy cô lại!

Tô Úy tròn to con ngươi, nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, theo bản năng hung hăng cắn một phát, chớp mắt tiếp theo liền cảm thấy mùi máu tươi nồng nặc trong khoang miệng, cho dù như vậy nhưng người đàn ông trước mặt vẫn không buông cô ra!

Anh ta bắt nạt cô, đây chính là ý nghĩ của cô lúc này, nghĩ đi nghĩ lại càng cảm thấy uất ức, nước mắt thi nhau rơi xuống!

Hạ Nam nhìn cô tức giận, bắt đầu dĩ bụng cô ra. Ngay sau đó giúp cô sửa sang lại quần áo trên người cô, nhẹ nhàng lau nước mắt của cô bằng mu bàn tay, sau đó mới xoay lưng sửa lại quần áo trên người, trên mặt thoáng qua vẻ ân hận mất tự nhiên, hơi thở rồi loạn dần trở về bình thường mới quay đầu lại nhìn cô!

Thấy người phụ nữ trước mặt mở to đôi mắt hồng hồng cảnh giác nhìn mình, đôi tay ôm chặt ngực nhìn anh đầy phòng bị!

Hạ Nam cảm thấy đầu lưỡi thoáng đau, liếm nhẹ đầu lưỡi! Nhưng động tác này trong mắt người phụ nữ thấy thế nào cũng là mỉa mai, thế nào cũng thấy mê người khiến tim đập nhanh!

Trong không gian tĩnh mịch, hơi thở có chút mập mờ bao quanh hai người họ!

Đúng lúc ấy, cửa thang máy mở ra Tô Úy lập tức lao ra ngoài, sau đó Hạ Nam ưu nhã bước ra, trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên ý cười nhợt nhạt!

Tô Úy vừa mới đi ra liền đứng im tại chỗ, bởi cô không biết anh ta muốn mang cô đến đâu? Mới vừa rồi cô thấy thang máy dừng ở tầng 118, chẳng lẽ đây chính là cấm khu của hội sở giải trí Nam tước hoàng triều? Sao anh ta lại muốn đưa cô đến đây, hơn nữa sao anh có thể lên, không phải nơi này là cấm khu sao? Nghĩ tới đây, cô liền cảnh giác quay đầu lại nhìn bóng dáng to lớn phía sau!

“Yên tâm, anh sẽ không ăn em đâu!” Hạ Nam nhìn người phụ nữ trước mặt, anh biết vừa rồi anh đã dọa được cô, nhưng vẫn không nhìn được mà tiếp tục trêu chọc cô, cố ý nhấn mạnh hai chữ “ăn em”, muốn bao nhiêu mập mờ liền có bấy nhiêu mập mờ, xong rồi vẫn không quên nháy mắt với cô một cái!

Nghe lời của anh, Tô Úy liền xoay người chạy đến chỗ thang máy, chỉ là chưa kịp bước chân đã bị người nào đó ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn, sau đó chỉ nghe thấy âm thanh từ tính truyền đến bên tai, “Yên tâm, vừa rồi anh chỉ đùa với em thôi! Chúng ta đi ăn chút gì đi!” Hơi thở ấm áp thổi qua vành tai khiến cô không tự chủ mà hô hấp dồn dập.

Ôm lấy cô đi tới trước cửa, quẹo trái quẹo phải đến một cánh cửa màu đen có khắc hoa văn tinh xảo, nhấn mấy con số, lại xác nhận dấu vân tay, cửa mới chậm rãi mở ra!

Ôm cô đi vào, nhìn chùm đèn trên tường, nhẹ nhàng nói một câu, “Mở đèn!” Đèn treo liền sáng!

Tô Úy có chút kinh ngạc nhìn đèn treo, lại quay đầu nhìn người đàn ông đang ôm mình, chớp chớp đôi mắt!

“Mọi thứ ở đây đều khiển bằng âm thanh, đều là các thiết bị của những quốc gia tiên tiến nhất thế giới!” Chống lại ánh mắt nghi hoặc của Tô Úy, Hạ Nam mở miệng giải thích, “Em ngồi ở ghế sofa, xem tivi một lúc nhé, anh đi nấu cơm!” Sau đó nói một câu, “Mở tivi!” Lập tức tivi 3D trên tường lập tức mở lên!”

“Nấu cơm?” Tô Úy liếc nhìn TV trước mặt, lại nhìn Hạ Nam đang đi vào phòng bếp, không tự chủ bước chân theo Hạ Nam! Nhìn những đồ dùng trong nhà bếp, cô không khỏi mím môi, đứng im tại chỗ nhìn bóng dáng bận rộn bên trong, trong nháy mắt cô có cảm giác rất quen thuộc, đúng rồi, hình như rất giống anh trai của cô!

Trở lại trên ghế sofa, cô bắt đầu quan sát mọi thứ xung quanh, đồ đạc bên trong đều có màu đen, đồ trang trí màu đen, ngay cả rèm cửa cũng là màu đen, khiến căn phòng vừa thần bí vừa có gì đó rất quý dị!

Nếu như không vào đây thì vẫn chỉ cho rằng đây chỉ là một phòng riêng bình thường mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ xa hoa hơn bình thường một chút thôi, nhưng không ngờ rằng nó lại xa hoa đến mức này, bên trong đều là thiết bị cao cấp, không trách được bên ngoài đều nói đây là cấm khu! Nhưng tại sao anh ta có thể dễ dàng đưa cô vào đây như vậy? Hơn nữa còn không có ai ngăn trở? Anh ta là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 19: Tiếng khóc

Tô Úy ngồi trước bàn ăn cảm thạch nhìn những món ăn đầy đủ sắc hương vị trên bàn, không khỏi chớp chớp đôi mắt!

“Ăn đi!” Hạ Nam ngồi bên cạnh dịu dàng gấp thức ăn cho cô. Tô Úy cảm đôi đũa lên, ăn đồ ăn trong bát, càng ăn càng cảm thấy mùi vị này rất quen thuộc, nhưng làm sao cô biết được?

“Anh là ai mà có thể lên đây được? Không phải mọi người đều nói đây là cấm khu sao?”. Đang ăn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Tô Úy nghiêng đầu hỏi anh.

“Anh là ông chủ của chỗ này!” Tròng mắt đen thâm thúy chống lại đôi mắt trong suốt của Tô Úy, từ từ trả lời.

“Ồ!” Nghe được đáp án, Tô Úy cúi đầu, tiếp tục ăn đồ ăn trong bát mình, trên mặt không lộ ra chút vẻ kinh ngạc nào, giống như cô đã đoán trước được đáp án này!

Mà Hạ Nam sau khi nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của cô, khóe môi khẽ giương lên, đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm như muốn nhìn ra điều gì, nhưng ngoài vẻ lạnh nhạt, anh chỉ nhìn thấy mái tóc đen tuyền che kín hết gương mặt!

“Sao nhìn tôi mãi vậy, ăn cơm đi!” Tô Úy bị nhìn chăm chú, cau mày hỏi anh.

“Em không tò mò sao?”

“Tò mò cái gì? À! Chuyện anh là ông chủ nơi này sao, nếu như là cái này thì có gì cần tò mò chứ! Trên thế giới này có đủ những chuyện lạ, chuyện nhỏ như này có là gì!” Tô Úy không để tâm đến lời của Hạ Nam.

Nghe cô nói như vậy, Hạ Nam cười cười! Quả nhiên là người phụ nữ thú vị, nghe chuyện như vậy mà vẫn có thể bình tĩnh! Phải biết rằng hội sở giải trí Nam Tước hoàng triều là cả một gia tài lên đến vài nghìn tỉ nguyên, vậy mà khi anh nói cho cô biết việc anh là ông chủ nơi này, cô vẫn chẳng kinh ngạc chút nào, lại còn lạnh nhạt như thế, chuyện này không đáng khiến cô để vào trong mắt ư, hay là tâm tư của cô quá sâu?

Sau khi dùng xong cơm trưa mỹ vị, Tô Úy không những ăn rất no, còn ăn hơi nhiều là đằng khác! Nhưng là chuyện kể tiếp khiến cô cảm thấy không ổn, đột nhiên cô cảm thấy dạ dày rất đau, trên trán dần rịn ra mồ hôi lạnh, cô ôm chặt bụng cơ người nằm trên ghế sofa, mái tóc dài hơi mất trật tự lòa xòa trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang vận vẹo vì khó chịu..

Cho nên khi Hạ Nam từ phòng bếp đi ra thấy cô nằm co mình rên hừ hừ trên ghế, vội vàng bước nhanh đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, đưa tay ôm lấy cô ngồi lên ghế salon.

“Em sao vậy?: Hạ Nam vội vàng hỏi cô, một tay đặt lên bụng cô!

“Tôi.....đau bụng, chắc là do vừa rồi.....ăn nhiều....trong túi của tôi có thuốc đau bao tử!”

“Túi của em ở đâu?” Hạ Nam quay đầu nhìn xung quanh cũng không nhìn thấy túi của cô.

“Hình như ở trên xe rồi!”

“Được, để anh gọi người mang lên!” Nói xong liền lấy điện thoại gọi điện.

Hạ Nam nói chuyện điện thoại xong, nhìn người trong ngực đang nhú chặt mảy, gương mặt lộ ra vẻ khổ sở, tâm như bị ai đánh vào, chỉ hận không thể thay cô chịu khổ! Anh ôm cô vào phòng riêng nghỉ ngơi, đặt cô nằm trên giường lớn, còi giày rồi đắp chăn lên cho cô!

Mấy phút sau, Hạ Nam lấy vỉ thuốc từ trong túi xách vừa mang lên của cô, rót chén nước ấm rồi đút cho cô uống!

Sau khi uống thuốc xong, mi tâm của Tô Úy dần dần giãn ra, bụng cũng dần trở nên thoải mái! Có lẽ thuốc này có thành phần an thần, nên chỉ một lúc sau cô đã ngủ thiếp đi, trong nháy mắt căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh hít thở nhẹ nhàng và tiếng bước chân chậm chạp!

Ngủ được một lúc, mi tâm của Tô Úy đột nhiên nhú chặt, hình như đã gặp ác mộng, trong đầu không ngừng thoáng hiện lên những đoạn hình ảnh mờ nhạt.....

Đêm khuya tối như mực, trong một kho hàng cũ tạp nham, một bóng người ngã rầm xuống đất, ngay sau đó là mấy người hoảng hốt rời đi..

“Anh Khiếu Nhiên.....” Một bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại ngã ngào lên người nằm dưới đất, ôm lấy cơ thể kia khóc nức nở.....

“Anh Khiếu Nhiên.... ..” Tô Úy sợ hãi tỉnh dậy từ trong mơ, bật dậy thở hắt hắt, đôi tay không ngừng vò mái tóc đen nhánh của mình.

Hạ Nam ở ngoài nghe được âm thanh sợ hãi của Tô Úy, vội chạy vào xem, nhìn thấy Tô Úy co ro ngồi ở đầu giường, đầu đầu trong khuỷu tay, thân thể không ngừng run rẩy, bộ dạng kia như một đứa bé đang sợ hãi, nhìn cô lúc này chỉ khiến người ta muốn ôm lấy bảo vệ thật tốt!

“Bảo bối ngoan, không sao, không sao!” Hạ Nam ngồi xuống bên cạnh thận trọng ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô!

Người thấy mùi hương quen thuộc, Tô Úy từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt tuấn tú tràn đầy lo lắng, đôi mắt ngập nước thoáng qua vẻ phức tạp, ngay sau đó vòng tay ôm chặt lấy cổ anh, tựa đầu vào ngực anh khóc lớn làm cho chân tay Hạ Nam luống cuống, chỉ có thể ôm lấy cô, vỗ nhẹ lưng cô như muốn an ủi!

Trong phòng ngủ, Tô Úy như muốn khóc khô nước mắt, ra sức khóc, khóc đến kinh thiên động địa, mà Hạ Nam chỉ ôm chặt lấy cô, giống như muốn khảm chặt cô vào cơ thể mình! Có lẽ Tô Úy không biết, nghe tiếng khóc của cô trái tim của anh như bị ai cứa ra ngàn mảnh!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Nhớ lại

Căn cứ tổ chức Tiểu.

Khiếu Nhiên vẫn đeo chiếc mặt nạ đi qua từng cánh cửa điện tử đến căn phòng thí nghiệm nằm bên trong cùng của khu căn cứ!

“Lão đại, anh đã tới! Tất cả đều đã chuẩn bị xong xuôi!” Một bác sĩ trẻ mặc áo blu trắng nhìn thấy Sở Khiếu Nhiên đi đến liền cung kính mở miệng! Người đàn ông này chính là quý y mà Sở Khiếu Nhiên từng nhắc tới, tuy anh tuổi còn trẻ nhưng lại rất có tài!

“Tỉ lệ giải phẫu thành công là bao nhiêu?” Sở Khiếu Nhiên bỏ chiếc mặt nạ trên mặt xuống hỏi.

“100%” Quý y liếc nhìn mặt của Sở Khiếu Nhiên, mười phần tự tin chắc chắn nói!

Vậy thì tốt, bắt đầu đi” nói xong anh ta liền nằm lên bàn mổ!

Hai giờ sau, Quý y kết thúc ca phẫu thuật thành công.

Mà ở bên ngoài phòng thí nghiệm, một bóng dáng cao gầy cũng đứng dựa vào tường đứng hai tiếng. quý y mở cửa phòng thí nghiệm, cô liền đến hỏi, “Lão đại sao rồi? giải phẫu thành công không?” Giọng nói nhẹ như nước chảy, khuôn mặt cũng bình thản, chỉ là mọi người không thấy được sự lo lắng ẩn sâu trong đáy mắt.

“Giải phẫu thành công! Do thuốc mê nên tạm thời lão đại vẫn chưa tỉnh!” Quý y nhìn người phụ nữ có chút nhẹ nhàng trước mặt không khỏi nhũn mày, “cô nói xem, tại sao ba năm nay lão đại vẫn luôn cự tuyệt chuyện làm phẫu thuật bây giờ lại chủ động yêu cầu, trong này có phải có ẩn tình mà chúng ta không biết không?”

“Ít tò mò thôi đối với anh mới có lợi!” Giọng nói vẫn nhàn nhạt nhưng trong mắt lóe lên một suy nghĩ sâu sa.

Đúng vậy! ba năm qua, cô đã khuyên lão đại làm phẫu thuật vô số lần, nhưng đột nhiên bây giờ lại chủ động mở miệng! chẳng lẽ bởi vì người phụ nữ kia? Nghĩ tới đây khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ sở.

“Được rồi, được rồi! vậy tôi ra ngoài trước đây! cô ở đây chờ lão đại đi!” nói xong anh ta liền đi ra ngoài.

Giản Diệp đứng nguyên tại chỗ do dự nhìn phòng thí nghiệm một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhìn được mà bước vào.

cô đứng yên trước bàn mổ nhìn người đàn ông vẫn đang hôn mê, cho dù là đang ngủ nhưng hơi thở tàn nhẫn vẫn hiện hữu trên người anh như cũ.

Cho dù trên mặt cuốn đầy băng trắng nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến dung nhan tuấn mỹ của anh.

Chỉ là dù trong hôn mê, cả khuôn mặt cũng đã bị băng trắng xóa nhưng không có chút nào nhu hòa! Giản Diệp đưa tay lên rồi lại do dự bỏ tay xuống, cuối cùng không kiềm chế được mà vuốt nhẹ khuôn mặt ấy, có lẽ chỉ có lúc này cô mới có thể không chút kiêng kỵ nào mà thể hiện tình cảm của mình, không sợ người đàn ông trước mặt này nhìn thấu.

không biết trải qua bao lâu, cô nhìn thấy lông mi của người đàn ông kia khẽ động, biết anh sắp tỉnh lại, nhanh chóng thi lại tay của mình, thái độ cũng trở về như bình thường!

“Lão đại, anh tỉnh rồi sao ... cảm thấy thế nào?” Giọng nói của Giản Diệp vô cùng lãnh đạm nhìn người đàn ông mở mắt ra, trong đó không thiếu ý vị cung kính!

“không sao!” Sở Khiếu Nhiên bước xuống bàn mổ, sau đó đi ra ngoài!

Giản Diệp nhìn anh đi ra ngoài cũng bước theo!

“Hôm nay cô không cần đi theo tôi!” Sở Khiếu Nhiên thấy cô muốn đi theo, không quay đầu lại nói qua.

Nghe được lời của anh, Giản Diệp đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của Sở Khiếu Nhiên dần biến mất trong tầm mắt! cô thật lâu không có bước đi, cứ đứng yên như vậy, cuối cùng, dưới đáy mắt còn thoáng qua một giọt lệ lấp lánh, cuối cùng làm ướt khuôn mặt!

Quan hệ của bọn họ chỉ có thể là ông chủ và thuộc hạ, không thể là gì khác nữa! Giản Diệp ơi là Giản Diệp, không cần vọng tưởng nữa được không?

Trong nghĩa trang Tĩnh Viễn nằm ở ngoại ô thành phố Bắc Kinh, ánh mặt trời bao phủ khắp nơi tạo nên một không gian yên tĩnh!

Xa xa chỉ nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn màu đen chậm rãi đi vào nghĩa trang, chậm rãi bước lên từng bậc thang, tư thái này giống như một tín đồ thành kính.

cô đi đến trước một bia mộ nằm ở phía cao nhất trong nghĩa trang, đặt một bó cúc vàng lên bia mộ, sau đó đứng dậy.

Đứng trước ngôi mộ, kính râm đã che kính hết nửa khuôn mặt của cô, cô chậm rãi bỏ kính xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tin xảo, đó chính là Tô Uy.

Con người lạnh lạnh nhìn người bức hình của người thiếu niên in trên bia mộ, giống như nhìn thấy người thiếu niên ấy đang dịu dàng mỉm cười với cô, đáy mắt dần hiện lên sự ưu thương và đau buồn!

Anh Khiếu Nhiên, em về rồi đây! Úy Úy đã trở lại!

Anh Khiếu Nhiên, thật xin lỗi, thật xin lỗi! nếu không phải vì em, thì anh đã không phải nằm ở đây rồi!

Anh Khiếu Nhiên, anh hãy tha thứ cho sự yếu đuối của em, là em trốn tránh ba năm, là em đã quên đi anh, thật xin lỗi!

Anh Khiếu Nhiên, em đã nhớ lại rồi, chúng ta đã từng hẹn nhau đến cáp nhĩ tân nhìn tượng đá, mặc dù bây giờ anh không còn ở đây nhưng anh yên tâm, em sẽ hoàn thành ước định của chúng ta, chụp thật nhiều ảnh đăng lên mạng, anh nhất định biết đúng không? nói xong cô khẽ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm

.....

Tô Úy nhìn lại người thiếu niên thanh tú trên bia mộ, rồi xoay người rời đi! cô không phát hiện phía sau bia mộ cô vừa đứng đã xuất hiện một người khác, ánh mắt thâm thúy nhìn cô rời đi, khóe miệng dần dần nâng lên.

Trong đại sảnh sân bay thành phố A, Tô Úy ngồi đợi trên ghế chờ, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt thờ ơ, tư thái ưu nhã này khiến hành khách đang vội vã đi lại trên trong sân bay không nhận được cũng quay lại nhìn!

Khi cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn kéo một túi hành lý mới đứng dậy chậm rãi đi đến.

“Trợ lý Giang!” Giọng nói nhàn nhàn từ trong miệng cô thoát ra, gọi người đàn ông đang dáo dác nhìn quanh kia!

“Tổng giám đốc!” Giang Hạo nhìn thấy Tô Úy, cung kính chào cô!

“Ừm! Đi thôi, xe ở bên ngoài rồi!” Tô Úy nói xong liền đi ra khỏi sân bay, Giang Hạo chậm rãi bước theo sau!

Trong chiếc xe thể thao Porsche màu xám bạc, Tô Úy đang chuyện chú lái xe!

“Tôi đã thuê một phòng trọ nhỏ gần công ty cho anh, bây giờ tôi sẽ đưa anh đến đó! Tạm thời anh cứ giữ chiếc xe này đi, chờ sau khi công ty đi vào hoạt động sẽ đưa anh một chiếc xe khác!” Tô Úy nói xong, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, không chút nào nhìn về người đàn ông bên cạnh! “Còn nữa, tôi muốn ra ngoài một chuyến, công ty bên này nhờ anh quản lý, mấy ngày nữa sẽ lắp đặt thiết bị xong!”

“Ừm!” Giang Hạo gật đầu

“Tôi chờ anh ở đây, anh vào nhà chuẩn bị chút đi rồi chúng ta cùng đi ăn cơm!” Tô Úy xuống xe nói với người Giang Hạo rồi ném cho anh chùm chìa khóa!

“Ừm!” Giang Hạo chỉ đành bất đắc dĩ nhún vai.

Mấy phút sau, Giang Hạo đã đi ra! Vì không muốn để lâu đại chờ lâu nên Giang Hạo chỉ vào cất hành lý rồi đi ra luôn!

Tô Úy lái xe đến quán ăn trong một thị trấn nhỏ, cùng Giang Hạo đi vào!

Hai người ngồi trong đại sảnh chờ thức ăn mang lên, Tô Úy lắt điện thoại ra nhàn nhã chơi trò chơi mới tải trên điện thoại, mà Giang Hạo ngồi đối diện không nhìn được mà âm thầm quan sát cô, mái tóc đen hơi xoăn được buộc đơn giản sau gáy, tóc mái rủ xuống trán, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ có vẻ lạnh nhạt, ngón tay thon dài không ngừng loay hoay nghịch điện thoại!

Tô Úy giống như nhận thấy được người đối diện đang quét sát mình, ngẩng đầu lên!

Chống lại tầm mắt của cô, Giang Hạo có chút ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, chỉ biết cười trừ.

“Cô Tô, cô cũng ở đây sao?” Một giọng nói nhẹ nhàng mềm dẽo truyền đến tai hai người.

Hai người nương theo âm thanh quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp!

Trong lúc nhất thời, không người nào nói chuyện, Tô Úy càng giống như trầm tư im lặng cúi đầu, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo chút nghi hoặc và khó hiểu!

“Cô không nhớ tôi sao? Tôi là Quý Thiên Nhu là vợ chưa cưới của Hạ Nam!” Quý Thiên Nhu mỉm cười nói xong, trong ánh mắt còn hàm chứa địch ý nhỏ bé, cô ý nhấn mạnh ba chữ vị hôn thê như cổ tình khoe khoang!

Giác quan thứ sáu nhạy cảm của Quý Thiên Nhu khiến cô ta cảm thấy người phụ nữ lạnh lùng trước mặt này là một uy hiếp rất lớn, bởi vì chỉ cần nơi nào có cô ta, ánh mắt của anh Nam nhất định sẽ ở trên người cô ta, không còn chú ý đến bất kì người phụ nữ nào khác, bao gồm cả cô ta! Mà căn cứ vào quan sát của cô ta, người phụ nữ này cũng có tình cảm với anh Nam, bởi vì phụ nữ nhìn phụ nữ dĩ nhiên là rất chuẩn!

Nhưng ba mẹ anh Nam đã chọn cô ta làm con dâu nhà họ, cô tin rằng dù có muốn anh Nam cũng không thể phản đối!

Nhưng có lẽ cô ta đã quá ngây thơ, Hạ Nam không phải là loại người đơn giản để cho người ta tùy tiện sắp xếp, huống chi còn có ông nội ủng hộ anh! Bọn họ muốn sắp đặt anh, muốn anh đi hướng đông, nhất định anh sẽ đi hướng tây, cho nên có thể nói Quý Thiên Nhu tính sai rồi!

“Ồ” Tô Úy nhẹ nhàng đáp một tiếng, đáy mắt trong suốt thoáng qua một tia không vui, chợt lóe rồi biến mất, cho tới Quý Thiên Nhu đang chăm chú quan sát cô cũng không nhìn thấy được! Không biết vì sao nghe cô ta nói như vậy, trong lòng cô cảm thấy không thoải mái!

Hạ Nam đã có vị hôn thê rồi còn tới trêu chọc cô, mặc dù cô biết anh ta cũng không chào đón vị hôn thê này! Lần sau gặp được anh ta nhất định cô phải giáo huấn anh ta một trận mới được!

Quý Thiên Nhu nhìn lên người phụ nữ vẫn lạnh nhạt trước mặt, không khỏi có chút hoài nghi suy nghĩ của mình, người phụ nữ trước mặt thật sự có tình cảm với anh Nam sao?

“Vậy tôi đi trước, có vài người bạn đang chờ tôi!” Nói xong liền lễ phép gật đầu một cái, xoay người rời đi!

Sau khi Quý Thiên Nhu rời đi, khoe môi của Giang Hạo nhẹ nhàng ngoắc ngoắc! Anh không khỏi bội phục người phụ nữ trước mặt mình, người ta đã khiêu khích rõ ràng như vậy mà cô vẫn có thể không đổi sắc! Rõ ràng người phụ nữ kia có muốn đấu cũng cảm chắc thất bại trong tay!

Sau khi com nước xong, Tô Úy để Giang Hạo lái xe về còn mình ra bến xe bus bắt xe!

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nhận được gọi điện cho ai đó!

Cho đến khi bên kia nhàn rỗi, môi anh đào khẽ mở miệng nói, “Hạ tiên sinh, tôi vừa được gặp vị hôn thê của anh xong!” Nói xong liền lẳng lặng chờ bên kia đáp lời.

Chương này hơi ngắn nhỉ, thôi mọi người cố đợi để đoán xem anh Nam sẽ trả lời thế nào nhé. Bây giờ Lan pai đi sắp xếp đồ đạc để mai về quê đây, hẹn mọi người sau bốn ngày nữa nha, bye bye

Vì bây giờ mộ chương rất dài nên tôi sẽ tách ra thành nhiều đoạn nhỏ nha mọi người

“Anh có vị hôn thê từ lúc nào? Sao anh lại không biết?” Cho đến mấy giây sau, bên kia mới truyền đến âm thanh trầm thấp, còn kèm theo tiếng ngón tay gõ nhịp xuống bàn! Nghe được âm thanh nhàn nhạt quen thuộc, Hạ Nam còn không dám tin nhìn lại điện thoại, thực sự là “Bảo bối”! Bởi vì đã lâu anh không nhận được điện thoại của cô rồi! Nhưng nghe chuyện cô hỏi, anh liền nghi ngờ không biết mình có vị hôn thê từ lúc nào mà đến chính anh cũng không biết, nếu là cô anh còn có thể chấp nhận,... chỉ nghĩ trong lòng thôi mà cũng cảm thấy cực kì hạnh phúc rồi!

“A, anh không biết sao? Cô ấy nói mình tên là Quý Thiên Nhu!” Mặc dù bây giờ cô đã khôi phục trí nhớ, nhưng cô không muốn cho bất kì ai biết, bởi cô không cách nào đối diện với những chuyện mà mình đã trải qua trong ba năm qua! Cho nên cô định cứ tiếp tục như vậy, nói cô mềm yếu cũng được, mà nhất gan cũng chẳng sao!

“Quý Thiên Nhu?” Hạ Nam dùng gỗ máy tính, nghe cái tên cô vừa nói sắc mặt dần trầm xuống!

“Đúng thế, cô ấy nói với tôi như vậy đấy!” Giọng nói nhàn nhạt mang theo sự vô tội! Có lẽ Hạ Nam bên kia không thể nhìn thấy nụ cười ma mãnh chợt xuất hiện trên mặt cô!

Quý Thiên Nhu, là cô động đến tôi, đừng trách tôi không nói trước!

“Cô ta không phải là vị hôn thê của anh!” Giọng nói trầm thấp bá đạo truyền tới!

“A, thật vậy sao?” Trọng giọng nói của cô còn mang theo ý nghi ngờ!

“Bây giờ em đang ở đâu?”

“A...” Người đàn ông chuyển hướng quá nhanh khiến Tô Úy không kịp phản ứng, mấy giây sau mới nói ra địa chỉ, chỉ nghe bên kia nói một câu, “Ồ đó chờ anh!” Sau đó liền nghe thấy âm thanh tút tút tút!

Nhìn thời gian nói chuyện, khoe miệng Tô Úy nâng lên một đường cong không dễ phát hiện, ngay sau đó nghĩ lại lời anh nói, lại bắt đầu cảm thấy tức giận!

Thôi đi, có quý mới chờ anh ta!

Nhanh chóng đi đến trạm xe bus trước mặt, cô nhìn thấy một chiếc xe bus dừng lại liền nhanh chóng lên xe tìm chỗ ngồi!

Ở bên kia, khi Hạ Nam hỏi cô câu, “Em đang ở đâu?” thì đã đứng dậy lấy áo khoác trên ghế salon đi ra ngoài, ngay cả Hách Văn Viễn hỏi anh đi đâu, anh cũng không chờ được mà chạy luôn vào thang máy!

Khi Hạ Nam chạy xe đến địa chỉ cô đọc thì đã không thấy Tô Úy đâu!

Hạ Nam đang bức bối ngồi trong xe, chợt nghe có tiếng gõ cửa xe, còn đang vui mừng vì tưởng đó là Tô Úy, nhưng khi nhìn thấy người đứng bên ngoài khuôn mặt liền lập tức trầm xuống, người đó không ai khác chính là Quý Thiên Nhu vừa mời từ trong quán ăn ra ngoài.

“Lên xe đi!” Nghe được âm thanh lạnh lùng cô ta cảm thấy run sợ, nhưng đây là người đàn ông cô thích nên lập tức mở cửa ngồi vào trong!

“Cô là vị hôn thê của tôi?” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, Quý Thiên Nhu nghe lời của anh, cúi đầu đôi tay không ngừng vôn về tà áo ngoài. Sao anh ấy lại biết? Nhất định là Tô Úy nói cho anh biết, nghĩ tới đây đáy mắt thoáng qua sự tức giận cùng ghen tị! Không trách được sao anh ấy có thể phát hiện ra đúng lúc này cơ chứ? Tại sao cô nói ta nói một câu, Nam đã đến đây chất vấn cô? Tại sao? Cô có điểm nào không bằng cô ta sao?

“Em.... ..”

“Nếu như tôi đã khiến cô hiểu lầm điều gì thì tôi xin lỗi! Tôi hi vọng cô hiểu rõ điều này, hai chúng ta trừ quan hệ bác sĩ và bệnh nhân, thì cái gì cũng không phải! Tôi hi vọng sau này sẽ không phải tiếp tục nghe những lời này nữa!” Giọng nói như thành khẩn nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng khiến cho khuôn mặt mềm mại xinh đẹp của Quý Thiên Nhu trở nên tái nhợt khác thường, chỉ thấy cô ta cắn chặt môi dưới, hình như còn cắn đến chảy cả máu!

Nếu như người ngồi ở đây chính là Tô Úy, có lẽ Hạ Nam sớm đã đau lòng đến chết đi được, nhưng đáng tiếc cô ta lại không phải, Hạ Nam chỉ nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, sau đó môi mông khẽ mở, “Đi xuống đi!” Không dài dòng dây dưa chút nào!

Ngay sau khi Quý Thiên Nhu xuống xe, chiếc Lamborghini màu xám bạc đã khởi động rồi đi, chỉ để lại Quý Thiên Nhu tức giận nhìn theo.

Hạ Nam vừa lái đi không lâu đã nhìn thấy Tô Úy! Gương mặt tuần tú còn đang âm u ngay sau đó đã hiện lên ý cười chạm đến tận đáy mắt!

“Lên xe đi!” Tô Úy đang định chạy trốn toát cả mồ hôi khi nghe thấy âm thanh Dịu dàng truyền đến.

Tô Úy đứng bên cạnh sườn xe Hạ Nam, xấu hổ cười cười, có chút vô tội nói, “Vừa nãy em quên mất đã hẹn anh, cho nên Khi em nhớ ra liền vội vàng xuống xe chạy về đây liền.”

“Là lỗi của anh!” Hạ Nam nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

“Không phải, là em không đúng!” Chụp được bàn tay đang vẫy vò mái tóc mình, cô không khỏi mím môi, sau đó ngồi vào trong xe.

Hạ Nam chờ Tô Úy ngồi vào trong xe rồi đóng cửa xe giúp cô rồi mới xoay người về ghế ngồi!

Sau khi vào xe, Hạ Nam không lập tức khởi động xe mà rút mấy tờ khăn giấy lau mồ hôi trên trán cô!

Tô Úy nhìn người đàn ông đang giúp mình lau mồ hôi, đôi mắt trong suốt chớp chớp rồi cười nhẹ!

Thấy cô đột nhiên bật cười, Hạ Nam đưa tay捏 nhẹ mũi cô, động tác mập mờ này khiến ý cười trên mặt Tô Úy đột nhiên cứng đờ, khuôn mặt bỗng nhiên đỏ ửng, rất đáng yêu.

Hạ Nam cũng nhận ra một điều, kể từ mấy ngày trước trong phòng nghỉ của Hội sở giải trí Nam tước Hoàng triều, sau khi cô ôm anh khóc lớn thật lâu liền không xa cách và lạnh nhạt với anh như trước đây nữa rồi.

Hạ Nam nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô, không nhịn được cúi đầu sát lại gần cô, chờ Tô Úy phát hiện ra gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt mình liền hét to một tiếng, ngay sau đó một tay che lấp miệng mình, còn một tay chống lên ngực anh.

“Ha ha!” Hạ Nam hí mắt mỉm cười, ngồi thẳng người bắt đầu khởi động động cơ.

Sau khi Lăng Tuyết Nhi ngủ dậy ra ngoài, đã cảm thấy sáng nay rất lạ, nhưng không phát hiện lạ ở chỗ nào, chờ đến khi nhìn thấy một tờ giấy trên bàn trong phòng ngủ của Tô Úy, cuối cùng cô cũng biết kỳ lạ ở chỗ nào rồi, bình thường giờ này Tô Úy đã làm xong đồ ăn sáng rồi lên gọi cô xuống ăn cùng!

Lăng Tuyết Nhi lập tức gọi điện cho Tô Úy, lại phát hiện điện thoại của bạn tắt máy!

Đúng lúc ấy điện thoại của cô đột nhiên đổ chuông, nhìn thấy số điện thoại lạ, tưởng là Tô Úy nên lập tức nhận máy!

“Tô Úy ở đâu?” Âm thanh lạnh lùng quen thuộc khiến cô biết ngay đó là Hạ Nam.

“Tôi cũng không biết cô ấy chỉ để lại một tờ giấy nói muốn ra ngoài cho đỡ buồn, rất nhanh sẽ quay về!” Mới vừa nói xong, điện thoại đã mất liên lạc, điện thoại truyền đến âm thanh tút tút.

Hạ Nam vốn đang nhàn nhã vừa ăn sang vừa đọc báo, đột nhiên nhìn thấy trên trang nhất hình chụp một đôi nam nữ chột khựng lại, bởi vì tiêu đề bài báo này là: “Tài năng trẻ Diệp Phong chuẩn bị đính hôn cùng Đoàn San San – con gái tập đoàn Đoàn Thị.

Anh lập tức lấy điện thoại gọi cho Tô Úy thì không ngờ cô lại tắt máy, dự cảm bất an đột nhiên xuất hiện, gọi điện tới một số khác, sau khi gọi điện xong, Hạ Nam trợn tròn mắt, cô đã đi ra ngoài.

Vì người đàn ông này mà cô ấy bỏ nhà đi? Nghĩ tới đây anh tức giận siết chặt tờ báo, ném mạnh xuống đất!

Chỉ là bọn họ không biết Tô Úy đã rời thành phố A từ sáng sớm hôm nay nên không thể biết tin tức này.

Nhưng ngẫm nghĩ lại mới thấy không đúng, cô ấy đã mất trí nhớ, không thể nhớ được chuyện này mới đúng, chắc chắn không thể vì anh ta mà bỏ nhà đi được! vậy tại sao cô ấy lại như vậy chứ?

Trên tầng 118, hội sở giải trí Nam tước hoàng triều, không khí trong phòng lúc này có chút quái dị.

Bốn người đàn ông ngồi trên salon được sắp theo hình tròn, Lạc Phàm Tàn Kiệt và Hoa Vi Thần nhìn về mặt âm trầm của Hạ Nam đều bắt đầu dè dặt nhún vai.

Bọn họ đã tìm suốt một ngày nhưng cũng không tìm được tin tức của Tô Úy.

Trong không gian yên tĩnh, điện thoại của Hạ Nam đổ chuông, cơ hồ một giây tiếp theo anh liền nhận máy.

“Tôi đã thấy Tô Úy trên blog của cô ấy rồi, Tô Úy đi Cáp Nhĩ Tân rồi.” Là Tuyết Nhi.

“Cáp Nhĩ Tân?”

“Đúng vậy!”

“Được tôi biết rồi!”

Sau khi cú điện thoại, Hạ Nam rũ mắt trầm tư suy nghĩ một chút mới chậm rãi mở miệng, “Tớ muốn đi Cáp Nhĩ Tân một chuyến, cần bị giúp máy bay trực thăng!” lúc này gương mặt tuấn tú không còn âm u như trước nữa.

Ba người kia nghe được lời nói của Hạ Nam, sáu mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu một cái!

“Chậm đã, không cần chuẩn bị trực thăng, đặt giúp tớ một vé máy bay vào chuyến sớm nhất sang mai là được rồi!” Ba người nghe lời của anh thì đồng thời giựt giựt khóe miệng, Nam mà cũng có lúc do dự như vậy sao?

Tháng mười hai ở Cáp Nhĩ Tân nhiệt độ xuống dưới hơn mười độ, Tô Úy đi trên đường bộ mà như lạc vào một đất nước khác, nhìn kiến trúc mang phong cách Châu Âu xung quanh, cô có chút hâm mộ nhìn những cặp tình nhân không ngừng đi ngang qua mình!

“Tiểu thư xinh đẹp, cô có thể đồng ý chụp chung với tôi một tấm hình được không?” Nghe được âm thanh quen thuộc vang lên từ đằng sau, Tô Úy dừng bước, không dám tin chậm rãi xoay người, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt tuấn mỹ khiến vô số phụ nữ phải điều đứng, chỉ là

“Cô gái xinh đẹp ơi, liệu cô có thể đồng ý chụp chung với tôi một tấm hình được không?” Nghe được âm thanh quen thuộc vang lên từ đằng sau, Tô Úy dừng bước, không dám tin chậm rãi xoay người, trong mắt bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt tuấn mỹ khiến vô số phụ nữ phải điều đứng, chỉ là

“Anh.....” Khi nhìn thấy quần áo Hạ Nam đang mặc Tô Úy lập tức choáng váng, trời lạnh như vậy mà anh chỉ mặc một cái áo khoác ngoài màu đen mỏng dính, “Anh điên rồi hay sao mà lại mặc ít vậy?”

Tô Úy đảo mắt nhìn quanh lại phát hiện anh không mang bất kì túi quần áo hay va ly hành lý nào, cô không nhìn được tròng mắt lờm anh một cái! Người đàn ông này sao lại không biết chăm sóc bản thân mình như thế chứ, chẳng lẽ anh ấy không biết nhiệt độ ở Cáp Nhĩ Tân còn thấp hơn thành phố A mười mấy độ sao?

Cô nào biết thật ra là Hạ Nam cố ý không mang theo quần áo, anh muốn biết cô quan tâm, lo lắng đến anh chút nào không? Nhưng rốt cuộc hiện tại anh thấy chút hối hận rồi, nhiệt độ ở đây thực sự quá lạnh!

Cuối cùng anh cũng hiểu thế nào là gieo gió gặt? Anh còn nhớ rõ khi đưa hành lý cho bọn Lạc Phàm đem về, về mặt bọn họ giống như bị dọa đến cực điểm, ước chừng hỏi rất nhiều lần, “Nam, cậu nhất định phải như vậy sao, không sợ còn mạng đi mất mạng về à?”

“Không sao hết, sang bên kia tớ mua đồ là được!”, lúc đó anh nhẹ nhàng nói như vậy cuối cùng bây giờ anh không còn bình tĩnh được rồi!

Tô Úy đeo gắng tay vội kéo bàn tay lạnh buốt của anh đến cửa hàng quần áo gần đấy, mặc dù đã đeo gắng rất dày nhưng vẫn có thể cảm thấy bàn tay lạnh đến thấu xương của anh, cô không khỏi hoài nghi đầu óc của người đàn ông có bị hư hay không?

Bà chủ cửa hàng quần áo này là một phụ nữ trung niên, khi hai người bước vào, bà chủ nhìn quần áo mỏng manh trên người cậu thanh niên đẹp trai kia không khỏi choáng váng, còn không nhìn được mà ngó ra bên ngoài, chẳng lẽ bên ngoài trời đã hết lạnh rồi sao?

“Cái này cũng được!” Tô Úy ngồi trên ghế salon của cửa hàng nhìn nhả nhìn Hạ Nam vừa mới thay đồ ra!

“Bà chủ, gói hết những đồ này vào giúp tôi!” Chỉ đóng quần áo trên ghế, Tô Úy nói xong rồi lấy ví ra định trả tiền!

“Sao có thể để em trả chứ!” Đang nói mới nhớ ra anh đã vớt vát ví cho bọn Lạc Phàm rồi, trên người chẳng còn xu nào! Bây giờ anh mới hiểu cảm giác quần bách là như thế nào, Hạ Nam anh mà cũng có lúc mất thể diện đến mức này!

“Anh không mang ví sao? Được rồi, để em trả đi! Cũng lắm lúc nào về anh trả lại em cũng được!” Nhận thấy vẻ bối rối của Hạ Nam, Tô Úy liền lấy tiền ra trả liền cho bà chủ, còn nể mặt an ủi anh một câu! Chỉ là Tô Úy cũng rất buồn bực, sao đến cả ví tiền cũng không mang theo chứ, nếu anh ấy không

thấy cô thì biết làm thế nào đây?

Lúc này bà chủ rót cuộc không nhìn được mà liếc Hạ Nam một cái, thì ra cậu thanh niên này là “tiểu bạch kiếm” được bao dưỡng, không trách được!

Hạ Nam nhìn bà chủ thỉnh thoảng lại liếc mình một cái, anh liền lạnh lùng nhìn lại khiến bà chủ sợ hãi lập tức quay đi!

Sau khi ra khỏi cửa hàng bán quần áo, Tô Úy nhìn người đàn ông bên cạnh đã quần mấy lớp quần áo dày cộp quanh người mới bắt đầu cảm thấy thoải mái, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt!

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây?” Hạ Nam nhìn thấy cô cười, khuôn mặt lạnh lùng cũng dần trở nên nhu hòa!

“Trước tiên đến chỗ em ở đi, cất những đồ này đi đã!” Tô Úy cũng không ở lại khách sạn mà ở lại một nhà dân!

“Ông ơi, nhà mình còn thừa thêm phòng nào nữa không ạ?” Tô Úy đưa Hạ Nam đến ngôi nhà mà cô đã đang ở, chủ nhà là một ông lão đã ngoài bảy mươi tuổi!

“Không có rồi cháu ạ! A, chắc đây là bạn trai của cháu phải không, rất đẹp trai! Nếu không như vậy đi, để ông thêm kháng cho hai người được không? (Kháng là giường đất của người phương Bắc Trung Quốc, có xây bậc ở trên, bên trong có lửa để sưởi ấm)

“Không cần phiền như vậy đâu ông ơi! Để cháu dẫn anh ấy vào trước đã!” Tô Úy không phủ nhận cũng không thừa nhận khiến cho Hạ Nam còn có chút há hê!

“Sao em không ở khách sạn mà lại ở đây?”

“Ngoài khách sạn không có kháng, mà ở đây thì có! Để đồ xuống đi, chúng ta ra ngoài ăn đã!”

Tô Úy và Hạ Nam đi đến một nhà hàng rất nổi tiếng tên là Hoa Mai! Theo yêu cầu của hai người, nhân viên dẫn họ lên phòng riêng trên tầng hai, nghe lời giới thiệu của nhân viên, hai người ăn đồ nướng than hồng, có sườn, dịch sữa cá mè, tôm cùng canh nóng, nghe nói đây là những món ăn ngon nhất trong nhà hàng này!

“Em rất thích chỗ này sao?” Hạ Nam ngạc nhiên nhìn Tô Úy, êm ái hỏi!

“Đó là đương nhiên, em rất thích phong cảnh của thành phố này! Hơn nữa phụ nữ đều thích loại kiến trúc mang phong cách châu Âu như vậy đấy!” Ngồi ở đây nhìn cách bài trí xung quanh hình như cũng là một chuyện thú vị!

Sau khi ăn cơm xong, hai người cùng nhau đi ra ngoài, chậm rãi tản bộ ngoài trời lạnh giá

Hạ Nam dịu dàng nhìn người phụ nữ bên cạnh, chậm rãi nắm lấy tay cô cho vào trong túi áo mình vẫn không quên nhìn nét mặt của cô!

Tô Úy cảm nhận được xúc cảm trên tay, đôi mắt trong suốt chống lại đôi mắt đen thẳm của anh, có chút ngượng ngùng mà quay đầu đi!

“Này, chúng ta chụp hình đi!” Cô rút tay mình về, lấy máy ảnh trong túi ra, sau đó chủ động nắm tay anh!

“Anh nhớ cười đấy nhé, chụp ảnh phải cười mới đẹp!”

... ..

Màn đêm bất tri bất giác buông xuống, sau khi ăn cơm tối xong hai người về nhà trọ, đánh răng rửa mặt rồi chuẩn bị đi ngủ!

Tô Úy ngồi ở trên kháng khẽ cúi đầu trầm tư!

“Em đi ngủ đi, nhanh lên! Anh sẽ ngủ trên ghế salon!” Hạ Nam nhìn thấy cô hơi bối rối, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ừm!” Nhẹ nhàng đáp một tiếng, Tô Úy liền lên giường đất nằm xuống bọc chăn kín người, nhìn anh cuộn tròn trên ghế salon vẫn không nhìn được mở miệng, “Cái đó....chúng ta ngủ chung đi!”

“Không phải.....ý của em là, em sẽ chia một nửa giường cho anh, anh lên đây ngủ đi!” Nói xong mới phát hiện lời nói của mình mập mờ đến mức nào, liền vội vàng giải thích!

Nghe được lời của Tô Úy, khóe miệng Hạ Nam hơi nhếch lên, không từ chối câu nào, lập tức ôm bọc chăn đi đến! Hiện tại nếu từ chối mới là ngu ấy! Có thể để cô gái nhỏ này chủ động mở miệng cũng được coi là tiến bộ lớn rồi!

Lên giường nằm xuống, vòng tay ôm lấy cô đang cuộn chặt kín người, nhanh chóng hôn nhẹ lên trán cô một cái!

Nhiệt độ truyền đến trên trán khiến cô có chút ngượng ngùng, đang muốn xoay người lại liền nghe thấy âm thanh dịu dàng của Hạ Nam, “Ngoan, đừng động!” Nói xong liền nhắm hai mắt lại.

Tô Úy yên lặng nằm trong lòng anh, nhìn khuôn mặt tuấn tú quen thuộc không chớp mắt, tay không tự chủ mà chạm nhẹ vào khuôn mặt anh rồi lập tức

rút tay về! Một hồi lâu, hai mắt Tô Úy nhắm nghiền, trong không gian truyền đến tiếng hít thở đều đặn!

Mà đúng lúc này, Hạ Nam vốn dĩ nên ngủ say đột nhiên lại mở mắt ra, nhìn người con gái trong ngực mình, đôi mắt đen hiện lên ý cười sâu!

Cuối cùng người phụ nữ của anh cũng quay lại rồi, lúc nhìn anh cũng không còn anh mắt cảnh giác và phòng bị đó nữa! Cuối cùng mây cũng tan để nhìn thấy ánh trăng!

Môi mỏng nhẹ lướt trên mặt cô, nhẹ nhàng hôn từ mi tâm đến đôi mắt, đến chóp mũi rồi đến đôi môi anh đào đỏ hồng!

“Ưm....” trong giấc mộng như cảm thấy khác thường, Tô Úy nhẹ than một tiếng, bàn tay mềm mại nhỏ bé nhẹ chống trước ngực anh, không biết vô tình hay cố ý mà động đến dây cung trong lòng anh!

Chỉ thấy Hạ Nam không nhìn được gằm nhẹ một tiếng, ngay sau đó hôn lên đôi môi anh đào mê người đến dị thường, Tô Úy trong giấc mộng cảm thấy không thoải mái khẽ nhếch miệng khiến người đàn ông kia có càng có cơ hội, anh ôm ái nâng mặt cô lên, ti mi thường thức sự ngọt ngào từ trong miệng cô!

Nhẹ nhàng thả lỏng bàn tay đang nắm lấy cằm cô, Hạ Nam than nhẹ một tiếng, có chút ảo não âm thầm khinh bỉ chính mình! Con mẹ nó, lần nào người phụ nữ này cũng khiến anh mất khống chế!

Cảm thấy bụng dưới căng đau, nhẹ nhàng vén chăn đứng dậy, có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai! Chết mất thôi, trời lạnh như vậy không phải muốn anh tắm nước lạnh chứ!

Hạ Nam mới ra khỏi phòng, đôi mắt trong suốt chậm rãi mở ra, đáy mắt còn mang theo một tia mê ly nhàn nhạt, bàn tay nhỏ bé nhẹ vuốt đôi môi anh đào của mình, khi rút tay về còn lơ đãng đặt lên lồng ngực lại phát hiện tim mình như con nai nhảy loạn, đập đến cực nhanh!

Mà khuôn mặt Tô Úy cũng đỏ ửng dưới ánh đèn càn trở nên kiều mị.

“Anh sao vậy?” Nhìn Hạ Nam hắt hơi không ngừng, Tô Úy có chút lo lắng hỏi. Dĩ nhiên cô nghĩ anh bị cảm là do hôm qua ăn mặc phong phanh, mặc như thế mà không bị cảm mới là lạ đấy.

Nhưng cô không biết tối qua sau khi người đàn ông này ra khỏi giường liền vội chạy đi tắm nước lạnh! Thời tiết lạnh như vậy mà ngâm nước lạnh mấy tiếng, chả trách.... ..

Mà Hạ Nam đang liên tục hắt hơi nhìn thấy cô lo lắng, mặt còn không đỏ tím không đập mà nói dối, “Có thể là do hôm qua mặc ít quá nên mới thế này!” Có đánh chết anh cũng không dám nói cho cô biết, đêm quá bởi vì dục hỏa đốt người mà phải đi tắm nước lạnh! Nếu nói cho cô ấy biết, không biết anh còn sống thêm được ngày nào không nữa đây!

Kể từ sau khi gặp cô, số lần anh mất thể diện đã không thể đếm nổi nữa rồi!

“Vậy nếu không hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi!”

“KHông cần, anh chỉ bị cảm nhẹ thôi, chúng ta ra ngoài đi!” Nói xong liền tự nhiên dắt tay cô ra ngoài!

... ..

Cuối cùng vẫn nghe theo lời Tô Úy mà ở nhà nghỉ một ngày.

Tô Úy ngồi trong phòng nhân nhả nghịch điện thoại, thỉnh thoảng lại quay ra nhìn anh đang nằm ngủ trên giường, chợt thấy mặt anh ửng đỏ một cách bất thường hai mắt nhắm chặt!

Tô Úy để điện thoại xuống, đi đến bên người anh, đặt tay lên trán thấy nhiệt độ rất cao, không khỏi có chút lo lắng!

“Hạ Nam, anh tỉnh lại đi.....” Tô Úy ngồi bên giường, nhẹ nhàng vỗ gương mặt anh!

“Anh lạnh quá....” Hạ Nam thấy hơi ấm bên người liền nắm lấy thật chặt!

Tô Úy bị anh nắm chặt tay, thân thể có chút cứng ngắc mất tự nhiên.

“Hạ Nam, nếu không chúng ta đến bệnh viện đi!” Tô Úy chống tay lên ngực anh, lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, để anh ngủ một lúc...” giọng nói trầm thấp có hơi khàn khàn, trong giọng nói còn có chút vô lực và mệt mỏi.

Mà bên thành phố A, ba người đàn ông lười biếng ngồi trong phòng riêng trên tầng 118 của Nam Tước.

“Các cậu nói xem, đầu Nam lão đại có phải bị làm sao rồi không? Đi Cáp Nhĩ Tân mùa này mà chỉ mặc có mỗi một cái áo mỏng!” Hoa Vi Thần có chút không hiểu nhún vai, nhẹ lắc ly rượu trong tay. “Không mang theo hành lý còn chưa tính, còn đem ví tiền ném về cho chúng ta, nêu anh ấy không tìm được Tô Úy, anh ấy không sợ có mạng đi mất mạng về sao?”

“Yên tâm đi, tin tức mới nhất, hôm qua cậu ấy đã tìm được Tô Úy rồi!”, Lạc Phàm lên tiếng!

“Làm sao cậu biết?” Tần Kiệt và Hoa VI Thần đồng thanh hỏi.

“Trên blog của Tô Úy có ảnh chụp chung của hai người đó ở Cáp Nhĩ Tân!”

“A, là Lăng Tuyết Nhi nói cho cậu sao?”

“Chúng ta có nên gọi điện hỏi thăm một câu không, cũng nên biểu hiện chút tình nghĩa anh em chứ!”

“Kệ họ đi, đừng quấy rầy hai người họ bồi dưỡng tình cảm!”, Cho tới nay, chỉ cần nói đến vấn đề của Hạ Na, và Tô Úy, Tần Kiệt đều không mở miệng, bây giờ lại đột nhiên mở miệng nhẹ nhàng dùng giọng điệu nhạo báng nói!

“Tin tức mới nhất đây, đúng là chúng ta nên gọi điện thoại hỏi thăm một chút, bởi vì Nam bị bệnh rồi, hơn nữa hình như là bệnh nặng đấy!”

“Sao?”

“Tô Úy nói trên blog!”

“Sẽ không thật sự có mạng đi mất mạng về chứ?”

“Cầm cái mồm thối của cậu lại!”

Hạ Nam và Tô Úy ôm chặt nhau nằm trên giường gạch, cả hai người chỉ mặc một chiếc áo mỏng dưới lớp áp đơn.

Hạ Nam mê man ngủ, mà Tô Úy nằm bên cạnh mở to mắt ra nhìn anh, trong ánh mắt chỉ có sự lo lắng và khẩn trương.

Tối hôm qua mặc dù ngủ chung một giường, nhưng mỗi người một chỗ, nhưng bây giờ chỉ mặc một chiếc áo đơn mà ôm nhau ngủ, khó tránh khỏi có chút không quen, huống chi bây giờ cô cảm thấy dưới bụng mình đang chạm vào vật gì đó, dù chưa trải đời nhưng cũng biết đó là cái gì!

Nghe được tiếng chuông quen thuộc, Tô Úy đưa tay cầm điện thoại bên giường không nhìn số đã nhận máy!

“Tô Úy, tôi là Lạc Phàm, bạn của Hạ Nam, tôi không gọi điện cho cậu ấy nên mới gọi cho cô!”

“A, hình như anh ấy không mang theo điện thoại rồi!”

“Bây giờ cậu ấy sao rồi?” Thấy Tô Úy có ý hạ thấp giọng nói, liền hiểu rõ.

“Bây giờ anh ấy đang sốt cao nhưng lại không chịu đi bệnh viện, bây giờ đang ngủ rồi!” Tô Úy thấy mặt anh vẫn đỏ ửng một cách bất thường, sau đó nhỏ giọng trả lời.

“Như vậy thì không sao rồi, cậu ấy biết cách tự chăm sóc mình, nếu như không chịu được thì nhất định cậu ấy sẽ đi bệnh viện thôi!”

“Biết tự chăm sóc? Đây mà gọi là biết tự chăm sóc sao? Lúc tới đây còn mặc mỗi một cái áo mỏng dính, ở đây còn chưa tới mười độ, anh ấy không ngủ gật thì còn ai ngủ gật đây? Đến cả ví tiền cũng không mang theo, nếu như không gặp được tôi anh ấy định làm như thế nào đây?” Tô Úy nghe bên kia nói vậy không nhịn được rống lên! Nói xong mới thấy mình mất khống chế vội nói, “Thật xin lỗi!”

“A, có thể lúc cậu ấy đi vội vàng quá nên không kịp suy nghĩ nhiều như vậy!” Lạc Phàm nghe bên kia rống giận, khóe miệng giật giật. Có trời mới biết anh ta muốn nói cho Tô Úy biết là Hạ Nam cố ý đẩy biết bao nhiêu! Nhưng nhớ lại khuôn mặt âm trầm lạnh lùng của Hạ Nam, anh ta liền cố gắng cái ý tưởng nhất thời xúc động này xuống! Xúc động là ma quỷ a!

Thì ra Tô Úy cũng có lúc mất khống chế, thật đúng là không tưởng tượng được! Xem ra Tô Úy cũng không phải là không để ý đến Nam!

“Ừm!”.

“Vậy cô chăm sóc cậu ấy hộ chúng tôi, nếu có chuyện có thể gọi điện cho tôi!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Sau khi dập máy, Lạc Phàm quay sang nhìn hai người đang tò mò nhìn mình, chậm rãi mở miệng, “Yên tâm đi, Nam ôm được mỹ nhân về rồi! Đại khái là đang ngủ chung!”

Nghe lời của anh, hai người quay ra nhìn nhau!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Vào đồn cảnh sát

Màn đêm buông xuống, thành phố Cáp Nhĩ Tân tràn ngập trong ánh đèn chói mắt đến khác thường.

Đèn ne ông chiếu xuống căn phòng nhỏ, trên giường gạch trong góc phòng có hai người đang ôm nhau ngủ, kề nhau thật sát, cảnh tượng ấy có biết bao hài hòa và ấm áp!

“Uhm...” âm thanh tinh tế nhẹ nhàng của con gái vang lên trong không gian yên tĩnh!

“Bảo bối, em làm sa vậy?” Vì Hạ Nam ngủ không sâu giấc nên nghe chỉ nghe một tiếng động nhỏ đã phát hiện ra, mở mắt ra thì nhìn thấy khuôn mặt người phụ nữ trong ngực trở nên trắng bệch.

“Em đau...” Tô Úy vẫn nhắm mắt kêu đau.

Hạ Nam thấy trên trán cô rịn ra mồ hôi lạnh, đặt tay lên thì thấy không có sốt, lúc này mới hơi yên tâm!

“Em đau...”

Nghe thế một tiếng, Hạ Nam mới phát hiện hai tay đặt dưới chân của Tô Úy đang ôm chặt bụng mình, anh đặt tay của mình lên tay cô thì thấy tay cô lạnh ngắt! Kéo tay cô lên đặt trước ngực mình, sau đó nắm thật chặt tay cô!

“Em đau...!” Tô Úy chạm được đến hơi ấm, đôi tay cũng không gãy giữa, chỉ là trong miệng vẫn tiếp tục kêu đau, mắt khép chặt!

Một tay Hạ Nam nắm thật chặt tay cô, một tay còn lại xoa bụng cho cô, đôi mắt vẫn không quên nhìn kĩ mặt cô, thấy vẻ khổ sở trên mặt cũng đã giảm bớt!

“Em rất đau...” cảm thấy trên bụng có lực êm ái xoa nhẹ, Tô Úy từ từ mở hai mắt ra, ánh đèn khiến cô nheo mắt lại, nhìn gương mặt tuấn tú trước mặt, cô cười yếu ớt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ! Cô thật sự không biết phải làm sao để nói cho anh biết, giống như cô đã tới cái kia, hình như là đau bụng kinh, nhưng cô không mang băng vệ sinh theo, mà bây giờ cô....

“Bảo bối, em làm sao vậy, có khá hơn chút nào không, có muốn anh đưa em đến bệnh viện không?” Trong lúc nói chuyện, Hạ Nam vẫn tiếp tục nhẹ nhàng xoa bụng cho cô.

Tô Úy rút bàn tay đang bị anh nắm chặt trước ngực đi đến chỗ bụng mình, bắt được bàn tay đang xoa bụng mình!

Hạ Nam chú ý đến bàn tay đang bị cô nắm chặt, nhìn cô ý dò hỏi, chỉ thấy khuôn mặt Tô Úy vì đau bụng mà trở nên tái nhợt bây giờ lại đỏ ửng như quả cà chua, sau đó lí nhí nói, “Hình như em bị cái đó rồi, nhưng mà em lại không mang băng vệ sinh!”

Cho dù là âm thanh rất nhỏ, nhưng Hạ Nam vẫn nghe được rõ, đầu tiên là run sợ một hồi, ngay sau đó đứng dậy mặc quần áo, mấy phút sau liền đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Tô Úy nhìn cửa chăm chú, chớp chớp đôi mắt trong suốt.

Mười mấy phút sau, Hạ Nam liền cầm mấy gói băng vệ sinh được gói kĩ trong túi đen trở về ném ở trên bàn, đang muốn nói cái gì đó, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa thùng thùng, bên ngoài còn có âm thanh gào thét!

Tô Úy nghe mấy người bên ngoài nói mình là cảnh sát, muốn....

Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông đang mắt tự nhiên trước mặt, lại nhìn mấy gói băng vệ sinh trên bàn, khóe miệng giật giật!

“Cái đó, không có gì đâu, anh ra nói chuyện với bọn họ một chút, em cứ lo cho mình đi!” Chỉ nháy mắt sau, Hạ Nam liền khôi phục vẻ mặt tự nhiên, nói xong liền quay người đi ra ngoài! Mà Hạ Nam sau khi quay đi mặt liền hiện lên mấy vạch đen, một người chưa bao giờ thiếu tiền như anh lại còn phải đi làm cướp, cụ thể còn là cướp.....

Nếu như bị mấy người bạn tốt biết được bọn họ còn không cười ngất ra à!

Người đàn ông này, có muốn khoa trương hơn nữa không, không mang tiền thì trực tiếp đi cướp, cái này với thổ phỉ có gì khác nhau không?

Nhưng nhìn mấy gói băng vệ sinh trên bàn, cô đột nhiên cười ra tiếng! Bỗng nhiên cô phát hiện ra người đàn ông này cũng có lúc đáng yêu như vậy!

Tô Úy thay xong quần áo, liền chạy tới đồn cảnh sát! Nhưng chỉ vì mấy túi băng vệ sinh mà phải đến đồn cảnh sát sao? Cô không biết là Hạ Nam còn đánh thương đội trưởng đội an ninh!

Trong đồn cảnh sát, Tô Úy theo một viên cảnh sát mặc đồng phục đi đến cuối hành lang, có lẽ là do trời đã tối, trên hành lang trừ cô và vị cảnh sát kia không còn bất kì người nào qua lại, ngay cả khi cô ngó qua mấy phòng làm việc cũng không hề có ai!

Trong phòng thẩm vấn, Hạ Nam lạnh lùng ôm ngực ngồi đó, dù là hai viên cảnh sát trước mặt có hỏi thế nào, anh cũng không thém mở miệng, nhưng chỉ

cần có người hiểu anh một chút ở đây liền biết ngay anh bây giờ sắp không nhịn được nữa rồi! Chỉ thấy tròng mắt đen của anh ngày càng trở nên lạnh lẽo, bàn tay ôm trước ngực đang nắm thật chặt, bởi vì tức giận mà nổi cả gân xanh, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng!

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng tắm vẫn đột nhiên mở ra, một viên cảnh sát nói nhỏ với một trong hai người đang tắm vẫn anh, chỉ thấy viên cảnh sát kia vội đứng dậy tươi cười cung kính nói qua, “Thật xin lỗi, anh có thể đi, tôi sẽ đưa anh ra ngoài!: Đồn trưởng đồn cảnh sát vừa gọi điện đến yêu cầu họ thả người, bọn họ còn dám không thả sao? Chắc hẳn đây là một đại nhân vật! Nhưng là đại nhân vật này cũng quá khác người đi.... ..!”

Hạ Nam đứng dậy, không quay đầu đi thẳng ra ngoài, lưu lại mấy người quay ra nhìn nhau.

Đi ra đến cửa liền dừng bước, bởi anh thấy bóng người nhỏ bé đang đứng bên kia hành lang, áo khoác lông vũ màu trắng khoác bên ngoài càng tôn lên vóc người mỹ lệ của cô!

“Chúng ta về thôi!” Tô Úy đang muốn hỏi anh sao rồi, Hạ Nam liền ôm bà vai của cô đi ra ngoài!

Tô Úy chớp chớp mắt, ngay sau đó liền sáng tỏ!

Ban đêm, Hạ Nam ôm cô đi trên mặt đất lạnh lẽo, bóng hai người dưới ánh đèn mà hắt lại trên đường tạo nên một hình ảnh đẹp!

Hạ Nam núp trong ngực anh nhìn lên cái người cao hơn mình cả một cái đầu, cười tủm tỉm, ngay sau đó cười lớn ra tiếng

Nghe được tiếng cười, Hạ Nam cúi đầu dịu dàng nhìn người phụ nữ trong ngực mình, ngay sau đó cũng chiều nheo nhẹ cái mũi của cô!

Tô Úy thấy bàn tay anh hơi lạnh, liền cởi một cái găng tay của mình ra cho anh! Nhìn thấy động tác của cô, Hạ Nam liền đeo lại găng tay cho cô, sau đó lấy chiếc áo khoác thật dày đặt lên bụng cô, nhẹ nhàng nói, “Em đang không thoải mái, đừng để bị cảm lạnh!”

Tô Úy cong môi, đeo lại găng tay rồi nắm thật chặt lấy tay anh!

Hạ Nam cúi đầu nhìn người phụ nữ giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, dịu dàng, trong lòng đột nhiên cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn!

Đời này có em là đủ hạnh phúc rồi! Những lời này chính là suy nghĩ trong lòng anh lúc này!

Khi hai người ra đến đường lớn thì nhìn thấy một quán cháo 24h bên đường, Hạ Nam mới nhớ ra hai người còn chưa ăn cơm tối, mà bụng Tô Úy cũng vừa lúc kêu vang!

Nghe được tiếng kêu, Hạ Nam khẽ cười một tiếng, còn khuôn mặt Tô Úy thì đỏ bừng chỉ hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào mà chui xuống!

“Được rồi được rồi, còn cúi đầu nữa là em cắm mặt xuống đất luôn đấy! Chúng ta vào đây ăn chút gì đi!” Hạ Nam nói xong rồi dẫn cô vào bên trong quán cháo!

Khi hai người bước vào, bên trong vẫn còn rất vắng khách, Tô Úy như hổ đói ăn hết bát cháo, còn Hạ Nam từ từ ăn, thủy chung giữ tư thái ưu nhã! Thỉnh thoảng anh lại nhìn sang cô, trong mắt tràn đầy ý cười!

Điện thoại trong túi Hạ Nam đột nhiên đổ chuông, anh lấy điện thoại ra nhìn số điện thoại, nhủ mảy một cái ngay sau đó ra ngoài nhận máy, “Bây giờ mảy đang ở đâu?” Bên kia điện thoại truyền đến âm thanh uy nghiêm có chút tức giận chất vấn anh!

“Có chuyện gì?” Nghe âm thanh bên kia anh bắt đầu không kiên nhẫn!

“Mây còn giống một tổng giám đốc sao? Ba ngày thì hai bữa không ở công ty?”

“Nếu con không muốn làm thì ba cho phép sao?” Hạ Nam hỏi ngược lại, “Có chuyện gì? Nếu không có gì thì con phải ăn tối rồi!” KHÔNG để bên kia có cơ hội nói chuyện, liền trực tiếp dập máy.

Mà Hạ Vi Hào ngồi trong phòng khách của Hạ Gia thấy điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, tức giận ném di động ra xa!

“Sao rồi?” Tư Uyển Tâm nhìn chồng mình tức giận, liền đại khái đoán ra đã chuyện gì!

“Mới vừa rồi có một người bạn cũ gọi điện cho tôi, bảo nó đi Cáp Nhĩ Tân, bây giờ còn bị bắt vào đồn cảnh sát rồi vì tội cướp của đánh người! Không còn gì để nói nữa!” Hạ Vi Hào tức giận vỗ mạnh xuống bàn trước mặt!

“Cáp Nhĩ Tân? Cướp đồ đánh người?”

“Tình huống cụ thể thì không rõ lắm! Nhưng bây giờ đã ra rồi! Nghe nói lúc ấy nó đi với một con bé nào đấy, có thể vì chính cô ta mà nó mới đến Cáp Nhĩ Tân! KHÔNG được, tôi phải tra xem con bé kia là ai? Một đứa con gái lai lịch không rõ ràng sẽ làm hại đến tiền đồ của nó! Vợ của nó nên là một đứa giống như Thiên Nhu vậy!”.

“Em thấy đứa bé Thiên Nhu kia cũng không tồi, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, dịu dàng ít nói, đối với Nam một lòng! LÚC nào anh đến tìm nhà họ Quý ăn cơm một bữa đi!”

“Ừm!”

... ..

“Sao vậy?” Tô Úy thấy vẻ mặt anh hơi u ám, mở miệng hỏi.

“KHông sao!” Nhìn Tô Úy, trong nháy mắt Hạ Nam liền nhẹ nhàng cười đáp, không còn chút bức bối nào như lúc nãy nữa!

Đang muốn nói gì đó, điện thoại trong túi anh lại vang lên, anh lấy điện thoại ra nhìn, lần này anh không ra ngoài nghe máy nữa mà ngồi yên nghe máy, nghe được âm thanh bên kia, Hạ Nam nhẹ đáp một tiếng.

Hạ Nam vừa để điện thoại vào túi thì cửa của tiệm cháo bị đẩy ra, ngay sau đó một người đàn ông trung niên mặc áo bông màu xanh da trời đi đến chỗ hai người!

Tô Úy nhìn người đó đi đến bàn mình, không khỏi chuyển con mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy anh bình tĩnh nhìn người đàn ông vừa bước vào, giống như là đã biết rõ người đó sẽ đến!

“Nam thiếu, đây là thẻ và một ít tiền mặt!” Người đàn ông trung niên lấy một tấm thẻ cùng một xấp tiền mặt đặt trước mặt Hạ Nam, cung kính nói qua!

Hạ Nam nhẹ nhàng gật đầu một cái, người đàn ông trung niên kia liền gặp người chào họ rồi đi ra ngoài!

“Ha ha!” Tô Úy liếc nhìn tấm thẻ và một ít tiền mặt trên bàn, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn Hạ Nam!

... ..

Hai người ăn xong, về chỗ rửa mặt xong rồi lên giường ngủ, Hạ Nam thì tay ôm Tô Úy vào lòng, thân thể hai người kề sát nhau đến nỗi có thể cảm nhận hơi ấm của đối phương, thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của nhau!

Cả hai người đêm đó đều ngủ rất ngon!

Tô Úy biết Hạ Nam vì mình nên mới đến Cáp Nhĩ Tân, mà anh lại là Tổng giám đốc của một công ty nên chắc chắn có nhiều chuyện cần xử lý! Cho nên cô quyết định ở lại thành phố này nốt ngày hôm nay!

... ..

Ban đêm, ánh đèn chiếu sáng con đường lớn, người đi đường, xe cộ nối nhau không dứt, Tô Úy và Hạ Nam nắm tay nhau đi trên lối đi bộ!

Đột nhiên Tô Úy dừng bước, thấy cô dừng lại, Hạ Nam đi ở phía trước quay đầu lại nhìn cô, đối diện anh là khuôn mặt tinh xảo bị phóng đại của cô, ngay sau đó cổ đột nhiên bị ôm chặt, trên môi ấm áp, chỉ cảm thấy người phụ nữ trước mặt có chút vụng về cần môi của anh, đúng, không phải là hôn, là cắn!

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, cũng có thể nói là cắn anh!

Nghĩ tới đây, Hạ Nam liền giành lại quyền chủ động về tay mình, một tay ôm lấy hông cô dán sát vào ngực mình, một tay nắm lấy cằm cô, êm ái hôn người con gái trước mặt, thưởng thức sự ngọt ngào mà cô đem lại!

Cho đến tận khi hai người hô hấp khó khăn, Hạ Nam mới thả cô ra!

Chỉ thấy người phụ nữ trong lòng anh đang thở hổn hển, hai mắt mê mang, trên gương mặt đỏ ửng mắt tự nhiên, nhìn cô như thể anh lại không khống chế được mình, cúi đầu hôn lên đôi môi cô!

“Ô ô.....” Tô Úy nhẹ đập vào ngực anh, hi vọng anh buông cô ra, thế nhưng càng lúc anh càng hôn sâu, ai bao vừa rồi cô chủ động hôn anh làm gì!

Rất lâu sau, Hạ Nam mới buông cô ra, trước khi cho cô đi còn nói nhỏ một câu khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ bừng, tựa như giận dỗi xoay người đi trước!

Hạ Nam nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trước mặt, nhẹ cười một tiếng rồi lập tức đuổi theo!

Cuối cùng lần này Tô Úy đi Cáp Nhĩ Tân vẫn không đến được chỗ tượng đá!

San bay thành phố A.

Hạ Nam và Tô ÚY sóng vai đi trong đại sảnh sân bay, hai người đi cạnh nhau lại dẫn đến một hồi âm thanh thổn thức.

Hạ Nam thấy cô đột nhiên khác lạ, theo tầm mắt của cô nhìn theo, thì thấy có ba người đang đi ra khỏi cửa chính của sân bay!

Chờ đến khi anh kịp phản ứng, Tô Úy bên cạnh đã bỏ lại hành lý vội đuổi theo.

Tô Úy chạy ra ngoài chỉ còn nhìn thấy đuôi xe dần biến mất! Ngay sau đó cô gọi điện cho Lâm Minh Nguyệt! Bên kia vừa nhận máy bên kia đã vội vàng nói, “Úy Úy, ba mẹ đã biết chuyện của Minh Hiền hai người sắp đến đây rồi!”

“Vâng! Em biết rồi, em đến bệnh viện ngay đây!”, Nói xong liền vội vàng bắt xe đến bệnh viện Nhân Ái.

Mà Hạ Nam vừa đuổi tới bắt đắc dĩ lắc đầu, lấy điện thoại ra gọi điện!

Trong phòng chăm sóc đặc biệt bệnh viện Nhân Ái!

Tô Úy vừa chạy tới thì đã thấy ba người lẳng lặng đứng bên giường bệnh.

“Ba, mẹ, chị dâu!” Tô Úy cúi đầu chào, ngay sau đó đến gần ba người.

Nghe được âm thanh, ba người cùng quay ra, thấy Tô Úy từ từ đến đây, sau đó nhìn chằm chằm người đang nằm trên giường bệnh, trên người tỏa ra hơi thở đau khổ và bi thương!

“Ba mẹ, chúng ta ra ngoài trước đi!”, Lâm Nguyệt biết Tô Úy muốn ở một mình với Tô Minh Hiền một lúc, liền mở miệng! Hai người liếc nhau một cái, rồi ba người đi ra ngoài!

Tô Úy ngồi bên cạnh giường bệnh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn người đàn ông trên giường bệnh, bởi vì cô biết nhất định anh trai sẽ hiểu! Cô tin tưởng, cho dù không nói ra thành lời, nhưng anh trai nhất định sẽ hiểu lòng cô lúc này!

Trong phòng khách biệt thự của Hạ Nam

“Nam, đây là tài liệu lúc trước cậu bảo tớ tra, cậu xem đi, có thể nói đối với cậu là chuyện tốt, nhưng đối với Tô Úy thì còn chưa biết được!” Lạc Phàm ngồi trên ghế salon đứng dậy đưa một tập tài liệu cho anh!

“Diệp Phong? Nhìn kĩ lại thì không giống....” Hạ Nam mở túi tài liệu ra, đầu tiên nhìn thấy là một tấm hình! Thấy nụ cười quen thuộc, Hạ Nam khẽ nhếch miệng nhưng nhìn một người đàn ông khác đứng bên cạnh, anh liền nhú mày, cặp mắt nheo lại đầy nguy hiểm!

“Đúng vậy, anh ta không phải là Diệp Phong, người đó tên là Sở Khiếu Nhiên, là bạn trai của Tô Úy.....có thể nói là mối tình đầu! Tấm hình này được cắt ra từ một tờ báo cũ, hơn ba năm trước, Tô Úy là sinh viên trường đại học Sâm Nam, lúc đó suốt một tháng đầu cô ấy không đi học, một tháng sau cô ấy trở về trường mới gặp Diệp Phong, sau đó xảy ra một số chuyện! Lại ở chỗ, sau đó Sở Khiếu Nhiên không còn xuất hiện nữa, hơn nữa tớ cũng không tra được thêm bất kì thông tin nào về anh ta!” Sở Khiếu Nhiên trong hình giống Diệp Phong đến sáu bảy phần, nếu không nhìn kĩ thì khó mà phân biệt được!

“Về chuyện một tháng nay đã xảy ra chuyện gì, tớ cũng đã điều tra rồi! Vốn là không thu hoạch được gì, nhưng hiện tại đã phát hiện ra một đầu mối, mấy năm trước Tô Minh Hiền đã đưa Tô Úy đến Pháp để gặp một đại sư có khả năng thôi miên tên là Tô Nặc, nhưng lí do vì sao thì không thể tra ra được! Hiện tại Tô Minh Hiền đã hôn mê bất tỉnh, Tô Úy thì mất trí nhớ, cho nên chúng ta không thể tìm ra câu trả lời! Nhưng nghe nói người tên là Tô Nặc ấy sẽ đến thành phố A tham gia một buổi hội thảo hay nghiên cứu gì đó, nếu có hứng thú cậu có thể đi tìm ông ta!”

Nghe lời của Lạc Phàm, Hạ Nam rơi vào trầm tư!

“Ở đây còn có bản xét nghiệm DNA, cậu xem thì biết!”

Hạ Nam nhìn bản sao DNA trước mặt, sắc mặt càng trầm xuống!

“Đường như Tô Úy không phải là em gái của Tô Minh Hiền, cũng không phải là con gái ruột của Tô Chí và Thẩm Khiết! Đây là báo cáo DNA mà Tô Minh Hiền đã làm trước đây, có lẽ đã làm sau khi Tô Úy bị thương!”. Sau khi Tô Úy bị bắn vì đỡ đạn thay anh, Nam biết Tô Úy là em gái của Tô Minh Hiền, trong lòng vẫn luôn tồn tại khúc mắc, cho nên sau khi ra khỏi bệnh viện liền không đến thăm cô nữa, nhưng bọn họ đều biết thật ra Hạ Nam rất quan tâm đến Tô Úy, nên trong lòng cậu ấy càng thêm đau khổ, nếu như có kết quả này, có lẽ Nam sẽ không còn gánh nặng nữa! Nhưng không biết sau này Tô Úy có thể tiếp nhận sự thật này không?

“Cậu về trước đi! Chuyện hôm nay chỉ có hai chúng ta biết thôi!” Ý tứ rất rõ ràng là muốn giữ bí mật chuyện này!

Lạc Phàm đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên lại chậm rãi nói một câu, “Nghe nói cậu bị bắt vào đồn cảnh sát ở Cáp Nhĩ Tân vì giật đồ với đánh người, tớ có thể hỏi cậu một câu không: rốt cuộc là cậu cướp của người ta cái gì hả?” Sau khi nói xong vội lách người chạy ra ngoài.

“Cút!” Mới vừa chạy ra phòng khách đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ!

Sau khi Lạc Phàm đi, Hạ Nam vẫn ngồi trên ghế salon trầm mặc nhìn tài liệu trên tay.

Diệp Phong? Sở Khiếu Nhiên?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 22: Thân phận thật sự

Mấy ngày trước lễ giáng sinh, công ty quảng cáo Minh Nguyệt cuối cùng cũng thành công dời đến thành phố A.

Đề tài gây tranh cãi nhất ở thành phố A nhất định là: Công ty quảng cáo Minh Nguyệt từ thành phố chuyển đến thành phố A, đồng thời Tô Úy đảm nhận chức vụ Tổng giám đốc thay cho Tô Minh Hiền! Có thể nói Tô Úy ở thành phố A bây giờ cũng được coi là một đại nhân vật, hơn nữa báo chí còn bôi mớ chuyện cô ở cạnh làm cho công ty quảng cáo của Diệp Phong (cũng chính là người sẽ kết hôn với thiên kim tập đoàn Doãn Thị - Doãn Thiên Nhu), có rất nhiều hình hai người cùng nhau tham gia các bữa tiệc! Mọi người đều đang suy đoán: Tô Úy và Tổng giám đốc tiền nhiệm của công ty quảng cáo Minh Nguyệt – Tô Minh Hiền có quan hệ gì với nhau? Dù sao hai người đều họ Tô, có thể là người một nhà cũng không chừng!

Rốt cuộc mấy ngày trước đã có báo cáo chứng thực: Tô Úy là em gái của Tô Minh Hiền, là con gái bảo bối của nhà thiết kế nổi tiếng Thẩm Khiết, còn là thiên kim của tập đoàn Tô Thị lừng lẫy ở Bắc Kinh.

Khi nghe tin ấy mọi người đều khiếp sợ, không thể ngờ được giám đốc sáng tạo tiền nhiệm của công ty quảng cáo Minh Nguyệt lại có lại lịch lớn như vậy, vậy tại sao Tô Úy còn phải làm cho một công ty nhỏ như công ty quảng cáo Minh Nguyệt đến hơn ba năm? Mặc dù công ty quảng cáo Khải phong cũng được coi là có chút danh tiếng ở thành phố A., nhưng so với Tô Thị lừng lẫy ở Bắc Kinh thì chẳng là gì! Mà bây giờ rồi công ty quảng cáo Minh Nguyệt chuyển đến thành phố A hoàn toàn là vì trả thù Diệp Phong đi tìm người mới!

Bởi vì chuyện của Diệp Phong và Quý Thiên Nhu hồi đại học rất ít người biết, nên mọi người chỉ coi Diệp Phong đi tìm người mới, chứ không phải là nói lại tình cũ.

Có thể phỏng đoán như vậy là vì Tô Úy ở phương diện thiết kế quảng cáo rất có tài, ba năm qua trong giới thiết kế cũng được coi là có chút danh tiếng! Hiện tại cô chuyển công ty đến đây khó trách được có nhưng hiềm nghi này!

Bên ngoài bởi vì chuyện này mà ầm ĩ một trận, mà người trong cuộc như Tô Úy chỉ lạnh nhạt với tất cả, coi tất cả chuyện này không liên quan đến mình, không có ý định giải thích bất kì chuyện gì!

Trong phòng riêng trên tầng 118 Nam Tước.

“Tô Úy ở thành phố A bây giờ trở thành người nổi tiếng rồi, ngày ngày lên trang đầu của bao tờ báo! Cậu không định xóa hết những bài báo này chứ?” Lạc Phàm lười biếng ngã người trên sofa, nói chuyện với Hạ Nam.

“Ngày mai bảo bọn họ dừng lại đi!” Hạ Nam nghe anh ta nhạo báng, không thèm để ý nói, giọng nói tuy bình thản nhưng lại ẩn dấu sự lạnh lẽo khiến cho người ta chỉ nghe thôi mà cũng thấy sợ hãi! “Chú ý đến Tô Nặc giúp tớ, khi nào ông ta đến đây thì nhắc tớ! Kể từ khi anh và Tô Úy từ Cấp Nhì Tân trở về, tình cảm hai người càng lúc càng tốt, cho nên anh chỉ muốn đề phòng mọi chuyện, mà bây giờ Tô Nặc lại là người biết chuyện gì đã xảy ra, cho nên nhất định anh phải thử một lần!

Lạc Phàm nhẹ gật đầu!

“Đại sư Tô Nặc?” Tần Kiệt và Hoa VI Thần liếc mắt nhìn nhau khó hiểu, ngay sau đó quay ra nhìn hai người kia dò hỏi, chỉ thấy hai người kia hoàn toàn coi họ là không khí, nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái!

“Chẳng lẽ Nam cần thôi miên?” Họ đã từng nghe về đại sư Tô Nặc, hình như ông ta là người Trung Quốc, nhưng mấy năm trước đã sang Pháp định cư, nghe nói ông ta sắp đến ông ta sắp đến thành phố A để tham dự một buổi hội thảo nào đó, nhưng Nam cần gặp ông ta làm gì?

... ..

Đoán mấy lần cũng không có kết quả, hai người không còn gì để nói liền ngậm miệng lại!

“Các cậu nói xem, phụ nữ bình thường thích được tặng gì?”. Hạ Nam hỏi ba người, chỉ thấy họ nhìn anh y hệt như nhìn thấy quái vật!

“Tiền!”

“Xe!”

“Nhà ờ!”

... ..

Nghe được câu trả lời, anh không nhịn được hỏi lại, “Tô Úy sẽ thích những thứ này sao?”

“Có lẽ là thích!” Hoa VI Thần thuận miệng đáp khi nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của lão đại!

“Chắc là không đâu!”

Nghe được câu trả lời, khó có lần Hạ Nam không nổi giận, khóe miệng nhẹ kéo ra.

“Nếu không đề tới hỏi giúp cậu cho!” Thấy lão đại nhà mình không có nổi giận, Lạc Phàm nói, Lăng Tuyết Nhi là bạn tốt của Tô Úy, nhất định sẽ biết Tô Úy thích quà gì.

“Vậy cậu hỏi Giáng sinh cô ấy thích nhận quà gì là được!” Nghe lời nói của Lạc Phàm, ngay sau đó hiểu ý vội vàng mở miệng!

... ..

“Quà gì thì cũng không đòi thành tiền được, chỉ cần có tiền thì muốn mua cái gì thì mua cái đấy!” , Lạc Phàm đọc tin nhắn vừa gửi đến, sao anh ta có cảm giác đây không giống như là câu trả lời của Tô Úy vậy?

Nhưng thật ra chuyện là như vậy, khi Lăng Tuyết Nhi hỏi Tô Úy, cô còn đang sửa lại túi xách của mình, nhìn thấy tiền bên trong túi liền thuận miệng đáp!

“Cậu chắc chắn chứ?” Ba người khác cũng khó tin hỏi.

“Là Lăng Tuyết Nhi nhắn tin nói vậy mà!” Lạc Phàm nhún vai, tỏ ra mình không có lừa bọn họ.

Cũng bởi vì đoạn nhạc đệm đó, Tô Úy được Hạ Nam tặng một thẻ vàng không giới hạn.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc công ti quảng cáo Minh Nguyệt, Tô Úy nhìn tấm thẻ vàng trong tay, im lặng nhìn người đàn ông trước mặt!

“Đây là cái gì?”

“Quà Giáng sinh!” Thấy cô không vui mừng chút nào khi nhận quà, anh không khỏi có chút hoài nghi có phải Lạc Phàm đang mượn chuyện này để chinh anh hay không?

“Thì ra bạn gái trước của anh đều được tặng thẻ vàng vào giáng sinh?”

“Không có!”

“Cái có không có?”

“Anh nói là anh chưa từng có bạn gái, cũng không có tặng quà cho phụ nữ nào khác ngoài em!”

“Vậy ai bảo anh là em thích được tặng cái này?” Nghe lời của anh, trong lòng Tô Úy đột nhiên cảm thấy ngọt ngào!

“Em không thích sao, vậy em thích cái gì?”

... ..

Cuối cùng Tô Úy cũng phải im lặng.

Buổi tối lễ Giáng sinh đó, Tô Úy nhàn nhã ngồi xem ti vi trong phòng khách nhà Hạ Nam, bởi trong phòng rất ấm nên Tô Úy không mặc áo khoác ngoài, trên người chỉ mặc một chiếc áo ren đen, quần bó cùng màu càng tôn lên vóc người mỹ lệ!

“Bảo bối, ăn tối thôi!” Hạ Nam dịu dàng gọi cô từ trong phòng ăn.

Tô Úy quay đầu nhìn thấy anh đang bận rộn trong bếp, tươi cười chạy bàn ăn.

Nhìn thức ăn trên bàn mới phát hiện hôm nay anh chuẩn bị đồ tây, ở hai chỗ gần nhau bày những món ăn màu sắc rất đẹp, cùng một chai rượu vang mà cô không biết tên!

“Bảo bối, ngồi xuống đi!” Tô Úy mặc quần áo ở nhà kéo ghế ra chỗ cô, đứng bên cạnh làm tư thế mời, đợi sau khi cô ngồi xuống, để khăn ăn trước mặt cô rồi mới ưu nhã ngồi xuống bên cạnh Tô Úy.

Rót ra hai ly rượu đỏ, một ly đặt trước mặt mình, một ly đưa cho cô!

Đợi sau khi Tô Úy nhận ly rượu, Hạ Nam mới nhẹ nhàng cùng ly cùng cô.

“Anh nói đi, có phải anh có ý đồ gì không?” Tô Úy nhấp một ngụm rượu, mặc dù cô không hiểu nhiều về rượu đỏ, nhưng nhìn dấu hiệu trên chai rượu cũng biết ngay chai rượu này không hề rẻ! Cô để ly rượu xuống, hít mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, đôi mắt trong veo nhìn anh chăm chú, nếu nhìn kĩ còn có thể thấy vẻ giao hoạt trong đó!

Ánh mắt Hạ Nam vẫn chưa rời khỏi người cô, khóe miệng ẩn hiện ý cười, lúc này nhìn về phía cô càng thêm thâm thúy, ngay sau đó nhẹ giọng hỏi ngược lại, “Em thử nói xem!”

Tô Úy chớp mắt, mím môi nói, “Sao em có cảm giác như mình đang ngồi với một con sói lớn thế này?”

“Ha ha!” Hạ Nam nhẹ nhàng cười, vuốt tóc của cô nói, “Vậy sao anh không cảm thấy người ngồi cạnh mình là tiểu bạch thỏ đây?”

“Đó là đương nhiên, nếu như em là thỏ trắng thì chẳng phải đã bị anh ăn hết rồi sao?” Tô Úy tự tin mười phần nói xong mới phát hiện lời mình vừa nói nghe thế nào cũng rất.... ..!

“Ha ha! Đúng đúng, em không phải là tiểu bạch thỏ, vậy ăn nhanh lên đi!” Hạ Nam nhìn người phụ nữ bên cạnh, trong giọng nói tràn đầy dịu dàng và cưng chiều!

Tô Úy nhớ tới thức ăn ngon trước mặt lập tức lao vào ăn!

Hạ Nam nhìn tướng ăn của cô, bất đắc dĩ cười cười, không hiểu vì sao khi cô ăn luôn là lúc anh thích nhìn nhất!

Sau khi ăn tối xong, Tô Úy muốn rửa bát nhưng Hạ Nam nhất định không cho, nên bây giờ cô đang nhàn nhã ngồi ngoài phòng khách xem tivi, thỉnh thoảng lại nhìn vào trong phòng bếp!

Không lâu sau, Hạ Nam đi ra!

Tô Úy thấy Hạ Nam bước đến, liền cầm áo khoác vắt trên ghế sofa định mặc vào.

“Đã muộn thế này rồi, tối nay ở lại đây đi, nhà anh còn một phòng ngủ nữa, đi tắm rồi ngủ sớm một chút!” Tô Úy bị anh nắm tay ngăn lại, áo khoác bị vứt lại trên ghế.

Nhìn áo khoác ngoài, Tô Úy không khỏi mím mím môi, nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm lấy tay mình.

Hạ Nam buông cánh tay cô ra, ngay sau đó ôm cô lên nhà.

... ..

Sau khi tắm xong, Tô Úy mặc chỉ mặc một cái áo bông tắm màu trắng chân trần đi ra ngoài, vừa đi vừa dùng khăn lông lau nước còn sót lại trên tóc, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang đứng giữa phòng.

Thấy cô đi ra, Hạ Nam liền đi đến trước mặt cô, nhận lấy khăn lau trên tay cô, kéo cô ngồi xuống trước bàn trang điểm dịu dàng lau tóc giúp cô!

Tô Úy kinh ngạc nhìn người sau lưng mình, trên người anh lúc này chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm màu đen, đai lưng buộc lỏng nên hơi rộng, da thịt màu đồng lộ ra, có vẻ mê người và hấp dẫn.

“Đừng nhìn anh như vậy, nếu không anh sẽ không nhìn được mà ăn em đấy!”, Hạ Nam dừng lại động tác trong tay, chôn đầu vào hõm vai cô nói xong môi lưỡi không biết là vô ý hay cố tình lướt trên càn cổ trắng nõn trơn mềm.

“Đừng, buồn lắm.... ..”, Tô Úy cảm thấy trên cổ có chút ẩm ướt, rút cổ mình lại muốn ngăn người đàn ông phía sau lại, trong lúc vô tình lại khiến hai người càng gần nhau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Đến chơi

Hạ Nam cúi người ôm chặt lấy hông cô từ phía sau, gác cằm trên vai cô, không biết cố ý hay vô tình mà môi khẽ lướt qua mái tóc của cô, trong hơi thở còn mùi thơm thoang thoang của dầu gội!

Tô Úy cứng ngắc ngồi trước bàn trang điểm, đột nhiên cảm thấy trên eo chột lạnh, áo choàng màu trắng bị vén lên cao, ngay sau đó một bàn tay nóng rực nhẹ nhàng mà sát bên hông khiến cô không tự chủ mà run rẩy.

Cảm thấy nhiệt độ nóng bỏng lan dần ra khắp người, Tô Úy vội nắm thật chặt bàn tay đang làm loạn trên người mình!

Trong không gian yên ắng, hai người cứ giữ nguyên tư thế như vậy hơn một phút, Tô Úy cảm thấy ngực mình đập thình thịch như có ai đang đánh trống, thấy bàn tay đang di chuyển lên ngực mình, khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng! Hạ Nam thấy cô xấu hổ qua hình ảnh phản chiếu trong gương, không khỏi khẽ cười một tiếng, rút bàn tay đang để trước ngực cô ra.

Sau một khắc, Tô Úy vội vàng đứng lên nhưng lại bất cẩn vấp vào chân ghế nên loạng choạng suýt ngã xuống đất, theo bản năng cô nhắm chặt mắt lại! Không có đau đớn như trong dự liệu, cô mở hai mắt thì nhìn thấy đèn chùm trên trần nhà, cảm thấy trên hông có cảm giác bị ôm chặt, đang muốn nói chuyện thì nghe thấy tiếng rên đau đớn cô vội vàng bỏ dậy!

Nhìn người đàn ông vừa bị mình biến thành đệm lưng kia, Tô Úy vô tội mở to đôi mắt trong suốt oan ức nhìn anh!

Hạ Nam nhìn về mặt uất ức của cô, bất đắc dĩ nhún vai một cái!

“Đi thôi, đi ngủ đi!” Nói xong liền ôm cô lên giường.

Cho đến khi sắp đến giường, Tô Úy mới phản ứng lại, cảnh giác kéo dần khoảng cách với người đàn ông trước mặt.

TRời đất quay cuồng, hai người đã nằm trên chiếc giường to màu trắng, Tô Úy cảm thấy sự ấm áp vội ôm chần che kín hết người.

“Ngủ!” Chỉ nghe thấy một giọng nam trầm ấm vang lên bên tai, ngay sau đó hông bị ai đó ôm lấy.

Tô Úy nhìn người đàn ông trước mặt đang nhắm chặt mắt, đột nhiên nhớ đến một chuyện, ngay sau đó hung hăng cắn lên bả vai lộ ra bên ngoài áo choàng!

Mấy ngày cô bị trúng đạn anh cũng chẳng thèm đến thăm một lần, dù có bận rộn thì cũng phải có một ít thời gian chứ! Hừ hừ!

Cảm thấy đau đốn trên vai, gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ ần ần, nhìn chằm chằm Tô Úy đang hung hăng cắn chặt lấy bả vai mình!

Nhìn xem, anh đã muốn bỏ qua cho cô, hình như cô lại không muốn bỏ qua cho anh, nhất định muốn khiêu khích anh, nếu đã như vậy.... ..

Anh cúi xuống hẹ hôn cổ cô, mới vừa chạm đến làn da mềm mại, xúc cảm tốt đẹp đã phá tan một tia tự chủ cuối cùng của anh, anh hung hăng hôn mút thỏa thích làn da trắng nõn mềm mại!

“Ừm....”, cảm thấy cảm xúc ướt át trên cổ, Tô Úy cuối cùng cũng có chút sợ, thả lỏng hàm răng đang cắn chặt lấy vai anh, hai tay đặt trước ngực anh muốn đẩy ra.

Một tay Hạ Nam giữ chặt đôi tay của cô, tay còn lại khẽ nâng cằm của cô, môi mỏng có chút thô bạo hôn lên đôi môi anh đào, anh phát hiện ra sự chống cự của cô nhưng trong thâm tâm anh lúc này chỉ muốn dạy dỗ người phụ nữ kia, anh khẽ cắn môi của cô, khuấy đảo khoang miệng của cô thưởng thức lấy sự ngọt ngào. Nhận thấy cô dần buông lỏng, hai mắt nhắm chặt, anh buông bàn tay đang khống chế tay cô, chậm rãi rời khỏi người cô!

Tô Úy cảm thấy ngực hơi lạnh liền mở mắt ra, hai mắt mê ly nhìn người đàn ông đang mân mê ngực mình.

Chỉ thấy trông mắt đen nhìn cô thật sâu, đôi môi lướt trên vành tai của cô, nhẹ giọng nói qua, “Nếu có lần sau, nhất định anh sẽ ăn em!” Nói xong còn mỉa mai liếm liếm môi.

Tô Úy có chút khản trương thở dốc, gương mặt đã chuyển sang màu hồng, ánh mắt chạm đến dấu răng trên vai anh, có chút giao hoạt chớp chớp mắt.

Hạ Nam nhìn dấu răng trên vai mình, kéo áo ngủ lũng thùng trên người, bất đắc dĩ lắc đầu, một giây kế tiếp liền vén chăn đứng dậy đi vào phòng tắm.

Tô Úy ngước mắt nhìn phòng tắm khép chặt cửa, tình nghịch lẽ lười một cái.

Chờ đến khi Hạ Nam đi ra đã là chuyện của một tiếng sau, đứng bên giường nhìn người phụ nữ đã ngủ say, bất lực cười cười rồi vén chăn nằm cạnh cô!

Chỉ có cô mới có thể nhanh chóng đánh tan sự tự chủ mà anh vẫn luôn kiêu ngạo từ trước đến nay, chỉ có trời mới biết lúc này anh muốn cô thế nào! Ái, có lẽ cô chính là khắc tinh mà ông trời phái xuống để trị anh đây mà!

Nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của cô, ngay sau đó ôm lấy thân thể mềm mại quen thuộc!

Khi Tô Úy tỉnh dậy, nhìn sang bên cạnh đã không thấy ai, thấy bên cạnh vẫn còn hơi ấm, trong phòng còn thoảng thoảng mùi hương quen thuộc!

Đợi sau khi cô rửa mặt, thay quần áo xong, xoay người đã nhìn thấy anh đang lẳng lặng đứng ở cửa chờ cô, kinh ngạc nhìn bóng dáng kia, hình như người đàn ông này vô luận lúc nào cũng tỏa ra một hơi thở vương giả!

“Đi thôi, xuống ăn sáng đi!” Trong chớp mắt, anh tới bên cạnh dắt tay cô xuống nhà, cảm thấy mười ngón tay đan chặt vào nhau truyền đến cảm giác ấm áp khiến tim cô đập nhanh một nhịp, nhìn người đàn ông đi trước, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất ấm áp! Giống như ngày trước anh cũng đều dắt cô như vậy, loại cảm giác này khiến cô cảm thấy rất yên tâm!

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một câu nói: nắm tay mà chết, bên nhau đến già! Đúng, cô vô cùng khát vọng thời điểm ấm áp hạnh phúc này, đây chính là điều mà cô muốn, là điều mà cô vẫn luôn theo đuổi, có lẽ đây chính là hạnh phúc!

Có lẽ lúc này cô cũng không biết, trong tương lai bọn họ phải trải qua bao nhiêu chuyện mới có thể một lần nữa nắm tay nhau như vậy!

Sau khi ăn sáng xong, Hạ Nam đưa Tô Úy đến công ty rồi mới lái xe về công ty của mình.

Tô Úy vừa đến cửa phòng làm việc đã thấy Giang Hạo đứng bên ngoài chờ mình!

“Trợ lý Giang, có chuyện gì không?” Tô Úy đến trước mặt anh ta mới nhân nhậ mở miệng.

“Tổng giám đốc, bên trong có người tìm cô, là anh Diệp và cô Doãn!”, Khi Giang Hạo nói xong còn không quên quan sát về mặt Tổng giám đốc, chỉ là không thấy chút nào khác thường trên mặt cô, ngược lại còn rất bình thản!

Chẳng lẽ tin đồn ngoài kia chỉ là giả, không phải cô ấy vì người đàn ông kia nên mới chuyển công ty đến đây?

Tô Úy dĩ nhiên nhìn thấy ánh mắt tò mò của Giang Hạo, cô cũng biết nguyên nhân là do những tin đồn ngoài kia! Đối với những chuyện này cô cũng không muốn giải thích, có nhiều lúc càng giải thích càng khó giải quyết! Hơn nữa những điều này không hoàn toàn sai, cô thực sự ở công ty quảng cáo ba năm là vì Diệp Phong, chỉ là nguyên nhân này đến chính cô cũng không biết phải nói như thế nào!

Cô đẩy cửa đi vào, nhân nhậ nhìn hai người đang ngồi trên ghế salon, thấy hai tách trà còn bốc hơi nóng trước mặt hai người, đoán chắc bọn họ cũng vừa mới đến!

“Úy Úy, em đến rồi!” Doãn San San thấy Tô Úy đến, liền đứng dậy nghênh đón, trên gương mặt mang theo nụ cười rạng rỡ mà Diệp Phong chỉ lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn Tô Úy.

“Anh Diệp, cô Doãn, hai người đến tìm tôi có chuyện gì sao?” Bởi vì cô đang đóng giả làm người mất trí nhớ cho nên mới hỏi như vậy, lạnh nhạt mà xa cách nhìn hai người trước mặt giống như nhìn hai người xa lạ.

“Thật xin lỗi, chị đã quên em bị mất trí nhớ! Thật ra bọn chị đến đây là muốn gửi thiệp mời đến cho em!” Mềm mại nói xong, trên mặt còn có vẻ ngượng ngùng lấy một tờ thiệp đồ đưa cho cô!

“Được, đến lúc đó nhất định tôi sẽ đến!” Nhận lấy thiệp mời, Tô Úy bình thản nói.

“Vậy được, bọn chị đi trước đây, còn phải về công ty họp nữa!” Doãn San San nhìn cô bình thản, nhẹ nói, trong mắt lóe lên một tia khác thường!

Dù có thế nào Doãn San San cũng không thể ngờ Tô Úy lại là con gái của Tô thị lừng lẫy ở Bắc Kinh!

Tô Úy nhẹ gật đầu với hai người, rồi đến trước bàn làm việc xử lý tài liệu.

Cả quá trình Diệp Phong chỉ lạnh lùng nhìn cô, cho đến trước khi ra khỏi phòng làm việc, anh ta không nhìn được mà quay lại nhìn người phụ nữ đang chăm chú làm việc!

Đối với người phụ nữ ngồi trước bàn làm việc kia, cảm giác của anh về cô chính là một người anh không thể chạm vào, vĩnh viễn là vẻ mặt lạnh nhạt, cặp mắt kia ngoại trừ sự lạnh nhạt chỉ còn sự lạnh nhạt, khiến cho anh ta không bao giờ hiểu được suy nghĩ của cô!

Cô ấy ở bên cạnh anh ta ba năm, thế mà anh không hề biết cô là con gái của tập đoàn Tô Thị, thật là không biết là anh không quan tâm cô, hay là cô giấu quá kĩ!

Bên ngoài đều nói Tô Úy bởi vì anh ta mới ở lại Khải Phong ba năm, nhưng sự thật có phải như vậy không, ngay cả anh ta là người trong cuộc cũng còn chẳng biết, có lẽ yêu anh, nhưng tình yêu ấy anh không hề cảm thấy, nếu không anh cũng không thử dò xét cô ngày Doãn San San về nước, ngày đó anh ta nhìn thấy cô đứng bên ngoài cửa hàng ăn liền quay ra nói với Doãn San San: anh yêu em, bởi vì anh ta chỉ muốn biết phản ứng của cô! Sau đó cô ấy không chút do dự rời đi anh mới phát hiện, nói về lãnh tình không ai có thể bằng Tô Úy, ngay cả anh ta cũng cảm thấy không bằng!

“Phong, chúng ta đi thôi!” Doãn San San thấy Diệp Phong đột nhiên dừng bước cũng dừng lại theo, nhẹ giọng nói! Nhìn thấy anh đang nhìn chăm chú Tô Úy, trong lòng đột nhiên cảm thấy lo lắng!

Diệp Phong lấy lại tinh thần, cười dịu dàng với Doãn San San rồi ôm cô ta đến thang máy!

Sau khi hai người đi khỏi, Tô Úy chậm rãi đứng dậy đi đến trước cửa sổ, liếc nhìn tám thiệp đính hôn trên bàn, thủy mâu rong suốt thoáng qua sự chua xót và buồn bã!

Ở cùng nhau ba năm, nói không thích Diệp Phong chút nào thì là nói dối! Nhưng thật ra muốn nói cô thích anh ta đến mức nào, dường như chính cô cũng không thể nói ra! Nhớ đến thời gian ban năm, cô tựa hồ có cảm giác rất mật mờ, như những chuyện đó không thật sự xảy ra, mà hình như đã xảy ra rồi! Chỉ là mỗi lần nhớ đến cô đều có cảm giác như một màn sương mờ ảo, khiến mọi thứ đều trở nên rất nhạt như đang diễn ra trong mơ vậy!

Tô Úy nhận được điện thoại của La Tân Hán vào buổi trưa, thông báo Thịnh Thế đã quyết định công khai chọn đối tác làm ăn rồi, lập tức sẽ công bố trên báo!

Lúc xế chiều, Tô Úy mở một cuộc họp khẩn cấp!

“Chuyện của Thịnh Thế lần này đối với sự phát triển của công ty chúng ta ở thành phố A rất quan trọng! Tôi hi vọng mọi người có thể phối hợp với nhau thật tốt để có thể nắm bắt thời cơ này!” Ngồi ở chủ vị, Tô Úy nhân nhậ nhìn những người ngồi bên trong, ngay sau đó âm thanh lạnh lùng thoát ra từ miệng cô!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng*, Báo Bối Thật Xin Lỗi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 24: Tô Úy xảy ra chuyện

“Hạ Tổng, Tổng giám đốc đã đi họp rồi, nếu không anh vào chờ một lát đi!” Giang Hạo vừa từ phòng tổng giám đốc đi ra thì nhìn thấy Hạ Nam ngoài thang máy. Đối với người đàn ông lạnh lùng tuấn mỹ này, Giang Hạo đã biết anh ta là chủ tịch tập đoàn Hạ thị, từng ở nước Mỹ một thời gian, cũng rất có danh tiếng ở New York, anh ta thường xuất hiện trong phòng làm việc của Tổng giám đốc cho nên vẫn cố chút quen thuộc!

Hạ Nam nghe Giang Hạo nói, gật đầu một cái rồi bước vào trong phòng làm việc của Tô Úy.

Tô Úy cầm tài liệu đi vào trong phòng, cho đến khi ngồi vào bàn làm việc cô cũng không phát hiện trong phòng mình có thêm một người!

“A.....!” Tô Úy ngẩng đầu đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông ngồi đối diện mình từ lúc nào, giật mình kêu một tiếng, “Anh tới từ lúc nào vậy. Sao không gõ cửa?” Đợi khi đã bình tĩnh lại, Tô Úy liếc nhìn cửa phòng đã khép chặt, có chút oán giận nói!

Hạ Nam nhìn người phụ nữ đang cau có trước mặt, cũng không trả lời câu hỏi của cô, cũng không bới vì lời của cô mà tức giận!

Tô Úy nhìn người đối diện không nói lời nào mà chỉ nhìn mình, có chút không hiểu nhìn anh!

“Anh đã ngồi ở đây nửa tiếng rồi!” Chỉ thấy môi mỏng khẽ mở từ từ nói chuyện!

“À?”

“Em không nhìn thấy anh sao?”

“Em.....”

Trong chớp mắt, Hạ Nam đã đứng cạnh cô, nhẹ ản mi tâm giúp cô!

“Đừng cau mày, anh sẽ đau lòng!” Tô Úy nghe thấy âm thanh dịu dàng vang lên bên tai, hơi thở ấm áp khẽ thổi qua tai khiến cô không tự chủ mà co rút! Mà lời của anh cũng khiến lòng cô run lên, ngay sau đó cảm thấy tim đập rộn lên như con nai nhảy tung bưng.

“Hạ Nam, đừng làm bừa, đây là văn phòng đấy!” Tô Úy đẩy người đàn ông đang dính sát vào mình, nhỏ giọng nói xong, gương mặt dần trở nên đỏ ửng! Sao người này lúc nào cũng như vậy chứ? Đạo gần đây, hai người ôm ôm hôn hôn không ít, nhưng mỗi lần như vậy vẫn khiến cô rất ngượng ngùng, huống chi bây giờ còn đang ở văn phòng, nếu như có người đột nhiên tiến vào thì biết làm thế nào bây giờ, có muốn cô sống hay không đây?

Nhận thấy lời xin lỗi của cô, Hạ Nam rời khỏi vành tai của cô nhưng vẫn đứng đằng sau xoa nhẹ hai thái dương cho cô!

“Sắp tan làm chưa, chúng ta ăn cơm tối được chứ?”

“Em còn muốn làm thêm một chút, phải xử lý hết chỗ tài liệu này mới có thể xong việc!”, Sau khi Tô Úy tiếp nhận công ty quảng cáo mới phát hiện trên phương diện quản lý mình cũng chưa hiểu rõ lắm, cho nên đạo gần đây công việc của trở nên rất bận rộn, một đồng tài liệu khiến cô ngày nào cũng như thế, cô cảm thấy việc này còn khó hơn thiết kế rất nhiều!

“Những tài liệu này anh sẽ giúp em xử lý!” Nhìn cô rối rắm, Hạ Nam êm ái nói.

“A.....buông em ra!” Trong chớp mắt, Hạ Nam đã ngồi vào chỗ cô đang ngồi, hơn nữa còn kéo cô ngồi trên đùi anh! NGồi trong lòng anh khiến cô mất tự nhiên, đặc biệt là dưới móng đột nhiên có cảm giác như bị vật cứng động vào khiến cô xấu hổ, giùng giàng muốn đứng dậy!

“Ngoan, đừng động!” Hạ Nam một tay ôm lấy eo nhỏ của cô, một tay xử lý tài liệu trên bàn, bắt đầu giải thích tài liệu cho cô.

... ..

Thành phố được bao bọc bởi ánh đèn nên ông trần ngập khắp nơi, một chiếc xe thể thao Lamborghini chậm rãi đi từ bãi đỗ xe của tòa cao ốc Lam Lâm, hào vào dòng xe tấp nập ồn ào!

Bên trong xe không khí rất ấm, Tô Úy vừa lên xe không lâu đã ngủ thiếp đi!

Đến khi dừng đèn đỏ, Hạ Nam nhìn cô đang ngủ gà ngủ gật, nhẹ cười một tiếng!

Khi xe đến Dạ Oanh, anh ném chìa khóa xe cho nhân viên phục vụ, nhẹ nhàng mở cửa bế người phụ nữ đang ngủ say đi vào bên trong!

Tô Úy như đã quá quen thuộc với vòng tay của anh, trong lòng anh tựa quây như muốn tìm một tư thế thoải mái nhất rồi tiếp tục ngủ!

Hạ Nam nhìn Tô Úy trong lòng mình, bắt đầu dĩ cười cười, trong mắt mang theo tia sáng dịu dàng và cung chiều.

Ôm cô đi đến cửa, nhân viên phục vụ giúp anh kéo cửa, anh lịch sự gật đầu tỏ ý cảm ơn!

“Đến rồi!” Hạ Vĩ Sâm thấy Hạ Nam, gật đầu một cái, khi ánh mắt chạm đến người đang ngủ trong vòng tay Hạ Nam đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó sáng tỏ, mập mờ cười với anh!

Hóa ra tiểu tử này hôm nay đột nhiên gọi cho mình bảo làm đồ ăn là muốn cho người phụ nữ của nó!

Anh quay người đi lên phòng riêng trên tầng 2!

Một bàn khách trong góc nhỏ của đại sảnh, luôn có một ánh mắt nhìn theo khi hai người bước vào.

“Ba, là anh Nam mà, sao ba không cho con đến chào anh ấy chứ?” Quý Thiên Nhu mê luyến nhìn Hạ Nam vừa đi mất.

“Con không nhìn thấy nó còn ôm theo một người phụ nữ trong lòng sao? Bây giờ con ra định sẽ làm gì?” Quý Vòng Thành hỏi ngược lại con mình! Con gái mình cái gì cũng tốt, chỉ tội là quá ngây thơ rồi, lại không thể suy nghĩ sâu xa.

Nghe được lời của ba, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Thiên Nhu dần trầm xuống! Đúng vậy, anh Nam không thích cô ta, không thích một chút nào cho dù cô ta đến đó cũng chỉ thêm lúng túng thôi!

Tại sao người phụ nữ trong ngực anh không phải là cô chứ, tại sao anh ấy không thích cô ta? Vốn chỉ cho Tô Úy chỉ là người bình thường, chú Hạ nhất định sẽ không đồng ý chuyện của hai người đó, nhưng không ngờ cô ta lại là con gái của tập đoàn Tô tị, vậy thì phần thắng của cô ta lại càng nhỏ! Nếu không có Tô Úy, có phải anh Nam sẽ thích cô ta rồi không? Nghĩ đến đây, khuôn mặt cô ta trở nên vụn vỡ đứt tợn.

"Chú Hạ của con vừa gọi điện cho ba bảo chúng ta đến đó ăn một bữa cơm, có vẻ ông ấy rất hài lòng với con, có ý muốn làm thông gia!" Quý Vòng Thanh không chú ý đến vẻ khác thường của con mình, trầm ngâm suy nghĩ nói! Bằng trực giác của ông, Hạ Vĩ Hào vẫn chưa nhận được sự đồng ý của Hạ Nam, hơn nữa Hạ Nam tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường, so với Hạ Vĩ Hào chỉ có hơn chứ không có kém, sẽ không dễ dàng bị sắp xếp như vậy! Cho nên chuyện này bây giờ còn chờ sự quyết định! Ông cũng rất vui khi thấy hai nhà kết làm thông gia, nếu như vậy, đối với sự phát triển của hai công ty đều là chuyện tốt!

"Thật sao ba?" Nghe lời của ba, ánh mắt của Quý Thiên Nhu dần sáng lên, khuôn mặt mềm mại xinh đẹp hiện lên nụ cười ngọt ngào!

Quý Vòng Thành còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn con gái như đã đi vào cõi thần tiên, có chút bất đắc dĩ không đành lòng lắc đầu! Mấy ngày trước Hạ Vĩ Hào gọi điện đến, ông cũng chưa đồng ý bởi còn muốn xem xét tình thế, mặc dù ông cũng rất vui về với chuyện này, nhưng ông vẫn còn lo cho hạnh phúc của con gái! Xem ra bây giờ con gái đã hăm quá sâu với Hạ Nam rồi, vậy ông chỉ có thể tận lực thỏa mãn con mình! Mà Hạ Nam...

Quý Vòng Thành không tiếng động thờ dãi không nói thêm gì nữa, chỉ là trong lòng suy nghĩ không biết nên làm thế nào!

Cho đến không lâu về sau, nhìn con gái vì Hạ Nam mà trở nên điên cuồng, ông mới phát hiện mình đã phạm sai lầm đến mức nào!

.....

Khi Hạ Nam tới phòng bao, anh nhẹ nhàng đặt Tô Úy xuống ghế salon, lại cởi áo khoác xuống đắp cho cô, tăng nhiệt độ trong lòng rồi mới đi ra ngoài.

Thấy Hạ Vĩ Sâm đang đứng tựa bên hành lang, anh chậm rãi đi đến!

"Chú!"

"Không nhìn ra tên tiểu tử này cũng có lúc dịu dàng như vậy đấy!" Hạ Vĩ Sâm nhạo báng nói, "Con bé là em gái của Tô Minh Hiên sao?" năm đó bọn họ đã điều tra ra việc Hạ Nam gặp tập kích có liên quan đến Tô Minh Hiên! Nếu không được báo cáo từ mấy ngày trước, thì ông cũng không thể nào biết được, nhưng bây giờ đã biết, chỉ sợ nhà họ Hạ sẽ không chấp nhận Tô Úy!

Nhưng không thể phủ nhận, bỏ qua thân phận thì Tô Úy là một cô bé rất tốt, khiêm tốn nhã nhặn, kín đáo, lạnh nhạt nhưng vẫn vô cùng hào phóng!

"Ừm!" Hạ Nam nhẹ nhàng gật đầu.

"Vậy cháu nghĩ sao?"

"Đã là quá khứ thì hãy để nó qua đi! Huống chi Tô Minh Hiên cũng vì cháu mà vẫn hôn mê bất tỉnh trong phòng chăm sóc đặc biệt!" Khi nói ra những lời này, vẻ mặt Hạ Nam trở nên bi thương, đôi mắt đen nhìn chăm chú cửa phòng bao! "Hơn nữa Tô Úy cũng đã can giúp cháu một viên đạn trong bữa tiệc ở Thịnh thế, nên coi đây là đã thanh toán xong đi!"

"A, vậy sao?" Hạ Vĩ Sâm nghe lời anh nói, trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu một cái, "Vậy cháu thật sự thích con bé hay chỉ là do cảm giác áy náy?"

"Trước khi biết cô ấy là em gái của Tô Minh Hiên cháu đã quen cô ấy!" Hạ Nam kiên định nói không một giây suy nghĩ! Bởi vì anh biết rõ, anh thật sự thích người con gái bên trong. Thật sự rất thích!

"VẬY là tốt rồi! Có thời gian thì đưa con bé về Bắc Kinh gặp ông cháu đi!" Hạ Vĩ Sâm nghe anh nói vậy thì cũng yên lòng: "Con bé có biết chuyện giữa cháu và anh trai nó không?"

"Cũng không biết!"

"Còn nữa, hãy chú ý bên ba cháu đấy! Nghe nói ông ấy đang điều tra về con bé, chú cũng đã tận lực che giấu rồi! Nhưng chỉ sợ đến lúc chuyện này lộ ra, Tô Úy sẽ không chấp nhận nổi, quan hệ của hai đứa sẽ trở nên nguy hiểm!" Hạ Vĩ Sâm thấy Hạ Nam lắc đầu thì dặn dò!

"Vâng! Cháu biết rồi!"

"Nghe nói lúc trước cháu đi Cáp Nhĩ Tân, bởi vì giật đồ của người ta mà bị ném vào đồn cảnh sát, đã có chuyện gì vậy?"

"Khụ khụ...." Nghe được lời của ông, Hạ Nam mất tự nhiên ho khan! Sau đó lảng tránh nói qua loa, "Tất cả đều là hiểu lầm!"

"Ồ! Thật sao?" Thấy cháu mình quần bách, ông cười cười, "Để chú xuống chuẩn bị đồ ăn cho hai đứa!" Nói xong liền đi xuống lầu, còn Hạ Nam đi vào trong phòng!

Vừa đi vào bên trong, Hạ Nam đã thấy cô tình dậy đang ngó nghiêng bốn phía, lờ đờ bò dậy!

"Sao em lại ở đây?"

"Chúng ta đến đây ăn cơm tối!"

"Ồ!"

"Em có thích anh không?"

"A!" Vừa mới đứng lên, âm thanh từ tính truyền vào bên tai! Thân thể của cô bị Hạ Nam xoay người ôm vào trong ngực, hai chân giăng ra trên người anh! "Em.... .." đối diện với đôi mắt đen, Tô Úy trừng mắt nhìn!

"Thôi, em không cần nói đáp an cho anh!" Hạ Nam ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người cô, không nhịn được hôn lên đôi môi anh đào trước mặt, nhẹ nhàng mút cho thỏa thích! Đáp án này đối với anh cũng không quá quan trọng, chỉ cần anh thích cô là được rồi, cho dù hiện tại Tô Úy không thích anh cũng không sao, anh nhất định sẽ dần dần bước vào cuộc sống của cô, khiến cô dần dần thích anh, đối với chuyện này anh rất có tự tin!

"Ư....." Tô Úy phát ra tiếng than nhẹ, thân thể giùng giàng muốn xuống khỏi người anh, nhưng không nghĩ đến vừa mới giây giụa đã bị kéo về, lần này cô không dám làm gì nữa bởi vì cô cảm thấy giữa hai chân có vật gì đó đang dần cứng lên.

Hạ Nam nhìn cô không dám động đậy, thân thể cứng ngắc, mặt đỏ bừng thì không khỏi khẽ cười! Môi mỏng chuyển qua vành tai cô khẽ mút, ngay sau đó âm thanh khàn đục truyền đến bên tai cô, "Bảo bối, đây là phản ứng rất bình thường của một người đàn ông, mà em chính là người phụ nữ có thể khiến anh có phản ứng này!" Hai mươi mấy năm qua, cô là người phụ nữ có thể tiêu diệt sự tự chủ mà anh vẫn luôn kiêu ngạo, cô chính là khắc tinh, là độc dược của anh!

"Ừm, đừng nói nữa!" Một bàn tay nhỏ nhắn che miệng của anh, ngăn anh nói ra những lời nói khiến cô ngượng ngùng!

Chỉ là Tô Úy rất nhanh cảm thấy có gì không đúng, người đàn ông kia đúng là không nói gì nữa, nhưng môi lưỡi ướt át của anh lại khẽ liếm tay cô, khiến tay của cô.... ..

"Thật là buồn!" Cô nhẹ giọng nói xong, định rút tay mình về, nửa đường lại bị chặn lại.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa, Hạ Nam rất nhanh bình tĩnh lại, giúp cô sửa sang quần áo, ôm cô đặt xuống ghế bên cạnh! Sau đó sửa lại nếp nhăn trên áo mình rồi mới mở miệng, "Vào đi!"

Tô Úy bị Hạ Nam ôm trên ghế salon còn đang cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, có chút ảo não gỡ gỡ tóc mình.

Nghe được câu trả lời, Hạ Vĩ Sâm mới dẫn mấy nhân viên phục vụ vào, mấy nhân viên phục vụ đặt thức ăn xuống rồi lần lượt đi ra!

"Đã xong rồi, hai người có thể dùng bữa!"

Hạ Nam cúi đầu nhìn người phụ nữ trên ghế salon, nhẹ nhàng ôm cô đến bên bàn ăn!

"Giới thiệu với em, đây là chú của anh!" Hạ Nam đứng cạnh Hạ Vĩ Sâm cúi đầu giới thiệu với cô.

"Xin chào, Tô tiểu thư!" Hạ Vĩ Sâm mỉm cười nhìn Tô Úy đang cúi đầu.

Nghe được âm thanh, Tô Úy ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, "Xin chào, cháu là Tô Úy!"

Hạ Vĩ Sâm cười gật đầu, rồi nói, "Vậy chú không quấy rầy hai đứa nữa!" Nói xong liền đi ra ngoài, còn nhân tiện đóng cửa!

Sau khi Hạ Vĩ Sâm đi, Hạ Nam ôm cô ngồi vào bàn ăn, bắt đầu gấp thức ăn cho cô.

Tô Úy nhìn bàn ăn tinh xảo trước mắt, ảo não trong nháy mắt liền tan biến, bắt đầu lao vào ăn.

Hạ Nam nhìn cô khẽ cười, trong mắt tràn đầy sự dịu dàng và yêu thương!

... ..

Sau khi ăn cơm tối, Hạ Nam dưới sự cương quyết của Tô Úy, đành phải đưa cô về nhà.

TRước cửa nhà, Tô Úy vừa xuống xe định bước vào thì đột nhiên bị một bàn tay ấm áp giữ lại, dưới ánh đèn yếu ớt nhìn bàn tay đang dắt mình đi, cô ngược lên nhìn tên đầu sỏ, thì nhận được ánh mắt vô tội đáp lại, “Nếu không ôm em buổi tối anh sẽ không ngủ được, cho nên để anh ở lại đi!” Nói xong liền lôi cô vào trong nhà!

“Ai...” Tô Úy im lặng liếc nhìn người đàn ông đang nắm kéo mình đi, nói không ôm cô không ngủ được, vậy trước kia chẳng phải là ngày ngày không ngủ được sao? Có quỷ mới tin!

Đến trong phòng, Hạ Nam tự nhiên dắt cô lên tầng, giống như anh mới là chủ nhân của nơi này, còn Tô Úy chỉ là khách!

“Căn phòng bên trái!” Thấy anh định đi sang bên phải, cô mở miệng nhắc nhở!

... ..

Trong phòng ngủ, Tô Úy ngồi im trên giường đọc tạp chí thời trang, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phòng tắm, mặc dù đây không phải lần đầu tiên cô và người đàn ông này nằm chung giường nhưng cô vẫn rất hồi hộp, hít sâu một hơi, cô vén chăn nằm xuống, có thể là do mệt sắp chết nên vừa mới nằm xuống hai mắt đã nhắm lại.

... ..

Đợi đến khi Hạ Nam tắm xong, đi tới trước giường đã thấy cô co ro một đống, ngủ rất ngon rồi!

Hạ Nam thở dài một tiếng, điều chỉnh lại tư thế ngủ cho cô, rồi anh cũng vén một góc chăn nghiêng người nằm xuống ôm lấy cô vào lòng!

Hạ Nam nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người trong ngực đột nhiên cảm thấy không hề buồn ngủ, hơn nữa bụng dưới còn trào lên một trận khô nóng! Hạ Nam cười khổ, đây không phải là tự hành hạ mình sao? Có thể nhìn nhưng không thể ăn! Vừa rồi nhẽ ra anh nên nói với cô: anh không em thì không ngủ được, anh ôm em rồi thì lại càng không ngủ được!

... ..

Sáng hôm sau, Tô Úy mở hai mắt thì nhìn thấy gương mặt tuần tú phóng đại trước mặt, cô nhẹ nhàng nhấc cánh tay đang đặt eo mình ra, đang muốn đứng dậy thì đã bị lôi về, trời đất quay cuồng, cô bị giam dưới lồng ngực rắn chắc!

Đang muốn nói chuyện, đôi môi đã bị phủ lên, cô cảm thấy người đàn ông kia như muốn cắn xé mình, trên môi đau đớn khiến cô không khỏi nhíu mày! Người đàn ông này, sao lại thích cắn người như vậy, là câu sao? Ngay sau đó cô cảm nhận nụ hôn dần trở nên dịu dàng!

“Chào buổi sáng!” Chờ đến khi cô không còn thở nổi, anh mới nhẹ nhàng buông ra, thâm thúy nhìn cô!

Tô Úy thở hổn hển, hung hăng nhìn anh!

“Em ngủ thêm đi, anh đi làm đồ ăn sáng!” Khi cô còn đang hung hăng trừng mắt nhìn anh, thì nghe thấy giọng nói trầm thấp dịu dàng vang lên! Nói xong vẫn còn không quên xoa đầu cô như chó cảnh, ngay sau đó anh đứng dậy mặc quần áo rồi đi ra ngoài

“Rầm!” Cửa bị đẩy ra, Tô Úy nhìn ra cửa thì thấy Lăng Tuyết Nhi cười xấu xa đi đến gần cô!

“Nói, có phải hai người đã làm chuyện xấu gì trong này không? Lăng Tuyết Nhi mập mờ nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, còn không quên nháy mắt với cô một cái.

“Cái gì cơ?” Tô Úy mở to mắt vô tội hỏi ngược lại.

“Hai người...đã đến bước nào rồi?”

“Bước gì cơ? Chẳng hiểu cậu đang nói gì nữa!” Tô Úy nghe lời của bạn, im lặng liếc cô ấy một cái rồi đứng dậy thay quần áo!

“A, chẳng lẽ hai người đã làm rồi sao?”

“Vậy, anh ta có mang Durex không vậy? (khu, Durex là một hãng bao cao su rất nổi tiếng nha mọi người. Các nàng có thể hỏi bác Gúc để biết thêm chi tiết)

“Không mang cũng không sao, có thể mua thuốc tránh thai, dù sao cậu còn nhỏ như vậy, mang thai cũng không phải là tốt!”

... ..

Tô Úy nghe Tuyết Nhi tự biên tự diễn, khuôn mặt nháy mắt trở nên đỏ bừng, thật choáng nha, lời này mà cũng có thể nói ra sao?

“A, mặt cậu đỏ rồi kia! Ôi, thật là!” Lăng Tuyết Nhi thấy Tô Úy bình thường lạnh nhạt như vậy mà bây giờ lại xấu hổ!

“Cậu nói cái gì vậy? Bọn tớ còn chưa có làm gì hết, tớ vẫn còn là xử nữ!” Sau khi gào xong, mặt Tô Úy lại càng đỏ hơn, bởi vì không biết một bóng dáng cao lớn đã đứng trước phòng ngủ từ lúc nào.

Lăng Tuyết Nhi đầu tiên là sững sờ sau đó cười cười từ từ bước ra khỏi phòng, khi đi ngang qua Hạ Nam còn nhẹ nhàng buông một câu, “Ài, hai người đúng là quá cổ hủ, thời buổi này con thuần khiết ồm nhau ngủ!” Nói xong trọng tâm liền thờ dài, thật ra thì người nói ra câu này cũng chỉ là một cô gái chưa trải đời mà thôi, chưa gì đã làm như mình thành thực vậy rồi!

Tuy là nói nhỏ nhưng vẫn đủ để người trong phòng nghe được, Tô Úy nghe xong càng thêm xấu hổ, chỉ muốn tìm một lỗ nẻ nào mà chui xuống cho xong, cô bị thống cúi đầu, cuối cùng cô cũng biết cái gì gọi là bạn xấu! Mà Hạ Nam đang đứng ở cửa cũng chỉ khẽ cười một tiếng!

“Đi thôi! Xuống ăn điểm tâm đi!” Hạ Nam đi tới bên cạnh ôm Tô Úy đang cúi đầu lên, nhẹ nói!

“Cái đó, bạn em nói vậy đấy, anh đừng để ý!” Tô Úy ngược mắt lên nhìn khuôn mặt tràn đầy ý cười của anh vội vàng giải thích, chỉ sợ anh lại hiểu lầm cái gì!

“Không sao, lời cô ấy nói anh cũng thấy rất đúng!”

Nghe lời trong miệng anh thoát ra, cô lại bắt đầu ngẩn ngơ! Ngay sau đó xấu hổ dậm chân, thoát khỏi vòng tay của anh chạy nhanh xuống nhà!

Nhìn người con gái đang vò tung tóc mình, anh có chút bất đắc dĩ nhún vai một cái! Có trời mới biết anh muốn cô đến mức nào, nhưng từ trước đến giờ lòng tự trọng của anh rất cao, nếu cô không cam tâm tình

nguyện, cho dù chỉ là một chút xíu gãy giữa từ chối anh cũng sẽ lập tức dừng lại, anh biết cô vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận anh, anh nhất định sẽ chờ đến khi cô cho cam tâm tình nguyện, hơn nữa còn phải chờ đến khi cô cho anh một cái danh phận nữa! Cho nên anh muốn nhanh chóng lừa cô về nhà, chỉ khi đó Tô Úy mới thực sự là của anh.

.....

Sau khi ăn sáng xong, Hạ Nam đưa cô đến công ty trước rồi mới vòng về tập đoàn Hạ thị.

Mấy ngày tiếp theo, Hạ Nam không tiếp tục xuất hiện, ngay cả điện thoại cũng không gọi đến.

Tô Úy ngơ ngẩn ngồi trước bàn làm việc nhìn điện thoại, đưa tay muốn cầm lên rồi lại rút về!

Đúng lúc ấy điện thoại trên bàn đột nhiên đổ chuông, Tô Úy nhìn cũng không nhìn lập tức nhận máy, đang muốn mở miệng, đã nghe thấy âm thanh của La Tân Hàn, "Chiều nay đến phòng họp của Thịnh Thế, bước đầu đã chọn được 15 công ty, trong đó có Minh Nguyệt, cả 14 nhà phụ trách của 14 công ty còn lại cũng sẽ đến, chuẩn bị cẩn thận! Sau khi sàng lọc sẽ chỉ còn ba công ty, sau đó từ ba công ty đấy sẽ lựa chọn một đối tác!"

"Ừm!" Tô Úy không còn hơi sức đáp lời, vốn còn tưởng là Hạ Nam gọi đến. May mà còn chưa nói gì, nếu không liền mất mặt chết rồi!

"Sao thế, anh thấy em có vẻ hơi lạ!"

"Có gì lạ đâu, em rất tốt!" Noi xong không đợi bên kia nói gì thêm đã vội dập máy!

Mà trong phòng làm việc của Tổng giám đốc tập đoàn Thịnh thế, La Tân Hàn nghe tiếng điện thoại tút tút tút chỉ biết im lặng! Hình như là anh ta chưa làm gì chọc đến cô ấy hết!

Đúng là lòng phụ nữ như mò kim đáy bể, đúng là khó hiểu mà!

Tô Úy ảo não nằm bò lên bàn, gỡ gỡ mái tóc của mình, sau đó xoay ghế lại đối diện với cửa sổ, trong mắt thoáng qua sự phiền não!

Cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, cô đứng dậy lấy áo khoác ngoài vắt trên ghế rồi đi ra ngoài!

"Tổng giám đốc, cô đi đâu vậy?" Giọng Hạo vừa đi tới thấy Tô Úy ra thang máy mới hỏi, nhưng cô coi như không nghe thấy tiếp tục bước vào thang máy vừa mở ra!

Nhìn Tổng giám đốc biến mất trước mặt mình, Giang Hạo liếc nhìn tập tài liệu trong tay thật ra thì anh ta còn chưa kịp nói: Tổng giám đốc, có tài liệu cần cô kí tên!

Sau khi Tô Úy ra khỏi công ty, tho thẩn đi trên lối đi bộ, đi tới đi lui đột nhiên nghe thấy câu, "Cẩn thận!", suy nghĩ lập tức bị kéo lại.

Nhìn chiếc xe sắp đâm vào mình vội phanh gấp, theo bản năng cô lùi về sau mấy bước, nhưng không ngờ loạng choạng thế nào mà té ngã xuống đất!

Bên tai chỉ nghe thấy một tiếng chữ rủa, một người phụ nữ xinh đẹp xuất hiện trước mặt cô.

"Cô có sao không?" Cô ấy nhàn nhạt nói xong, vươn tay muốn đỡ cô dậy!

"Tôi tên là Giản Diệp!" Giản Diệp nói xong, vươn tay nhẹ nhàng bắt tay cô, không biết vì sao khi nhìn thấy người phụ nữ trước mặt, Giản Diệp có cảm giác rất quen thuộc, "Lần sau đi trên đường nên cẩn thận nếu không sẽ rất nguy hiểm!"

Tô Úy nhẹ gật đầu một cái, ngay sau đó không biến sắc quan sát người phụ nữ trước mặt, chiếc áo khoác nhẹ thoải mái bao lấy vóc người cao gầy, khuôn mặt thanh lệ thoát tục, quanh người tỏa ra hơi thở lạnh lùng khiến người tiếp xúc cảm thấy không thoải mái.

Hai người im lặng quan sát đối phương.

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi

Nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của em

Cánh diều mắc kẹt trên bầu trời âm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo dây diều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt.

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Tô Úy hoàn hồn, liếc nhìn số điện thoại gọi đến thì lập tức đập máy! Anh tưởng chỉ cần anh gọi đến là em phải nghe sau! Hừ hừ! Không thèm nhận!

Vừa mới cất đi, điện thoại lại đổ chuông, lại đập máy, lại vang lên,...hành động đó cứ lặp đi lặp lại mấy lần cô mới phát hiện ra trước mặt mình còn một người nữa, lập tức tắt máy!

Giản Diệp nghe tiếng chuông, đầu tiên là ngẩn ngơ rồi lập tức trở về dáng vẻ lạnh nhạt.

"Tôi có việc phải đi trước, nếu như có thời gian có thể đến Công ty quảng cáo Minh Nguyệt tòa nhà Lam Lâm tìm tôi, đến lúc đó nhất định tôi sẽ mời cô ăn cơm!" Tô Úy nói xong liền khoát tay, rồi xoay người nhanh chóng chạy về công ty mình!

Để lại Giản Diệp im lặng nhìn theo bóng dáng xa dần!

Tô Úy?

Qua một hồi lâu, Giản Diệp khôi phục vẻ mặt lạnh tanh sau đó xoay người rời đi!

Có lẽ không ai phát hiện về mặt của hai người giống nhau đến mức nào!

Hai người đều có vẻ mặt lạnh nhạt nhưng không hoàn toàn giống nhau, Tô Úy sự lạnh nhạt tỏa ra từ đôi mắt trong suốt không một gợn sóng, mà Giản Diệp lại thể hiện trên khuôn mặt! Hơn nữa, trên người Tô Úy tỏa ra khí chất ưu nhã mà vẫn rất cao quý, mà Giản Diệp - một sát thủ lãnh tính nên chỉ có sự lạnh lùng chết chóc.

Tô Úy vừa tới cửa tòa nhà Lam Lâm đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn cách đó không xa, cô giận dữ xoay người rời đi.

"Bảo bối, em muốn đi đâu?" Hạ Nam thấy cô quay người, vội vàng chạy tới ngăn cô lại.

"Ai là bảo bối của anh? Đừng có gọi linh tinh!" Tô Úy nhìn người đàn ông trước mặt, bĩu môi nói.

"Ha ha! Là em chứ còn ai chứ!" Hạ Nam thấy cái miệng nhỏ chu lên của cô thì cười tủm tỉm, dịu dàng ôm người phụ nữ trước mặt vào ngực mình!

"Buông em ra!" Tô Úy vùng vẫy đập tay lên ngực anh!

"Đừng động nữa, nếu không anh sẽ lập tức hôn em ngay tại đây!" Hạ Nam ôm chặt cô thêm, nhẹ nói bên tai cô!

Tô Úy im lặng mặc anh ôm, nhắm chặt hai mắt lại!

Hạ Nam nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của cô, bắt đầu dĩ thở dài!

Như vậy mà cũng ngủ được!

Nhẹ nhàng ôm ngang cô lên đi đến chỗ để xe cách đó không xa, chỉ thấy người phụ nữ trong lòng anh tựa mình mấy cái để tìm tư thế thoải mái rồi tiếp tục ngủ!

Đặt cô lên ghế phía sau, đắp chiếc áo khoác ngoài của mình lên người cô rồi tăng nhiệt độ máy sưởi!

Sau khi làm xong những việc này, Hạ Nam nghiêng người dựa vào sườn xe, châm một điếu thuốc, chỉ một lát sau tàn thuốc đã rơi đầy trên đất! Trong con mắt đã từng trải qua bao thăng trầm trên thương trường kia giờ đây trở nên bén nhợt, trên người anh tỏa ra hơi thở mệt mỏi khó hiểu.

... ..

Trong phòng họp Thịnh thế quốc tế, xung quanh có rất nhiều máy quay. Phòng họp rất rộng nhưng đồ trang trí cũng không nhiều lắm, trừ chiếc bàn dài hơn 10m và ghế da được sắp xếp xung quanh, cũng chỉ có một chiếc ti vi màn hình phẳng cực lớn được treo trên tường, cả phòng họp nhìn rất trống trải.

Cửa phòng bị đẩy ra, một nhóm người lần lượt vào chỗ ngồi!

La Tân Hàn ngồi ở vị trí chủ vị, con người lười biếng đảo quanh một vòng mười mấy người phụ trách bên trong, nhìn thấy một người thì ngẩn ra, ngay sau đó liền trở về như cũ.

Cũng đúng thôi, lần này Thịnh thế công khai tìm đối tác, lợi nhuận có dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được! Cho dù là công ty có lớn đến mức nào cũng hi vọng có thể hợp tác với Thịnh thế, bởi vì chuyện này có thể mang đến lợi ích rất lớn cho công ty họ!

Chỉ là.....hôm nay có vẻ anh ta sẽ được xem một màn kịch vui!

Đợi sau khi tất cả ngồi vào ghế của mình, La Tân Hàn liếc nhìn một chỗ ngồi để trống, hàng lông mày khẽ cau lại!

“La Tổng, có thể bắt đầu được chưa?” Một cán bộ cao cấp đứng bên cạnh hỏi La Tân Hàn.

“Chờ một chút, tôi gọi điện thoại đã” Nói xong liền đứng dậy ra khỏi phòng họp! Mặc dù vị cán bộ cấp cao kia không hiểu, nhưng lãnh đạo đã nói như vậy thì bọn họ cũng không dám có ý kiến gì!

La Tân Hàn nghe tin tức vừa được truyền đến, trên mặt không còn sự bất cần đời mà âm trầm cúp điện thoại, ngay sau đó gọi điện cho một người khác!

Sau khi cúp điện thoại, La Tân Hàn trầm tư vài giây sau đó đi vào phòng họp, anh ta trầm giọng nói, “Thật xin lỗi, buổi hội nghị hôm nay phải hủy bỏ, chúng tôi sẽ thông báo thời gian cho các vị sau!” Nói xong không nghe mọi người nghị luận, quay ra nhìn Hạ Nam ra dấu cho anh!

Khi nhìn thấy anh ta bước vào, trong lòng Hạ Nam đã có dự cảm xấu, nhận được ánh mắt của anh ta, anh đứng dậy đi theo, để lại một đám người quay ra nhìn nhau.

La Tân Hàn vừa ra đến thang máy đã trầm giọng nói, “Tô Úy bị bắt cóc rồi!”

Hạ Nam nghe được lời anh ta, trong lòng lập tức hỗn loạn, chưa bao giờ anh hoảng hốt như thế này! Nhưng anh rất nhanh lấy lại tinh táo, bởi anh biết rõ anh không thể sợ hãi, bảo bối của anh vẫn đang chờ anh đến đón!

Anh lập tức gọi điện, bên kia vừa nhận máy, anh đã nói, “Tô Úy bị bắt cóc rồi, triệu tập mọi người đi tìm cô ấy ngay!”, Nói xong liền cúp điện thoại.

Sắc mặt hai người trong thang máy đều âm u, không khí nặng nề khiến nhiệt độ trong thang máy cũng giảm xuống mấy độ.

“Cám ơn!” Khi La Tân Hàn định bước ra ngoài, thì nghe thấy lời cảm ơn lạnh lùng của người kia, mặc dù lạnh, nhưng anh ta vẫn cảm thấy rất thật.

“Không cần cảm ơn tôi.....tôi biết cô ấy hi vọng tôi sẽ làm như vậy!”, Đúng, cô ấy nhất định sẽ rất hi vọng! Bởi khi cô ấy thay anh ta cắn một phát súng kia đã thể hiện rõ vị trí của người đàn ông này trong lòng cô ấy!

Từ Thịnh thế ra ngoài, hai người liền chia nhau hành động!

Mà sau khi Sở Khiếu Nhiên ở biệt thự Tây Giao nghe được tin tức, cũng lập tức lao xe ra đường lớn!

Trong lúc đó, mấy tổ chức đồng loạt mở cuộc điều tra, cuối cùng đồn cảnh sát cũng phải không ít người đi tìm!

Trong một kho hàng cũ ẩm ướt khó chịu, một bóng dáng nhỏ nhắn co ro một góc, có lẽ vì đã hôn mê nên cô gái đó chỉ nằm yên không nhúc nhích, mái tóc đen che kín khuôn mặt.

Tô Úy dần dần lấy lại ý thức, cảm thấy tay chân mình bị trói, toàn thân vô lực, cô cố ngẩng đầu hípc mắt quan sát bốn phía, phát hiện nơi này là một kho

hàng đã cũ, xung quanh là hàng hóa lẫn lộn chất bừa bãi, cách chỗ cô ngồi không xa có một cái bàn gỗ sập xệ, hình như trên bàn còn một hộp gì đó, xem tình hình này có lẽ cô bị bắt cóc rồi!

Trong đầu thoáng qua hình ảnh ba năm về trước, Tô Úy đột nhiên cảm thấy sợ hãi, khuôn mặt trở nên trắng bệch, kích động muốn tháo dây trói.

Hạ Nam, tôi cứu em, mau tôi cứu em!

Tô Úy trong lòng lặng lẽ cầu xin, mặc dù biết cơ hội là rất nhỏ bé nhưng cô vẫn ôm hi vọng!

Mà Hạ Nam bên kia không có chút tin tức nào về Tô Úy cơ hồ như rơi vào trạng thái điện cuồng, đôi mắt đỏ rực. trên người tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, ngay cả những người bạn tốt cũng không dám tới gần anh!

Đột nhiên, anh như cảm nhận được điều gì, trong lòng hoảng hốt, hai tay ôm chặt lấy ngực.

Điện thoại trước mặt bỗng đổ chuông, chỉ trong một giây anh đã nhận máy, nghe được tin tức bên kia báo về, anh nhanh chóng chạy ra ngoài, mấy người đằng sau cũng vội chạy theo!

“Bùm!” Cửa chính của kho hàng rách nát bị đẩy ra, ngay sau đó có mấy người đi đến!

Nghe thấy có tiếng động, Tô Úy ngẩng đầu lên, thấy một đám người đang bước về phía cô không khỏi rụt vào trong góc!

“Chính là cô nàng này sao, đúng là mỹ nữ, da thịt vừa trắng nõn lại trơn mềm...” Một người đàn ông đầu trọc ngồi xổm xuống, tay của hắn sờ lên gò má cô khiến Tô Úy cảm thấy buồn nôn.

“Thả tôi ra...” Tô Úy ghét bỏ nói.

“Sao chúng tôi có thể thả cô đây? Có người đã trả giá rất cao để chúng tôi đến chăm sóc cô em đây!”

Nghe được lời nói của tên đầu trọc, mấy tên đằng sau cũng nở nụ cười thô bỉ.

“Là ai đã thuê các người?” Tô Úy ép mình trấn tĩnh lại, lạnh giọng hỏi.

Chợt nghe thấy âm thanh lạnh lùng của cô, mấy người đàn ông kia không khỏi kinh ngạc!

“Chúng tôi là người có lương tâm, không thể tiết lộ điều gì ra ngoài!”

“Không phải các anh cần tiền sao, được, chỉ cần các anh thả tôi ra, nhất định tôi sẽ trả các anh gấp mười lần số tiền các anh được nhận!” Tô Úy lạnh lùng nói với người đàn ông đầu trọc trước mặt mình!

“Vốn là vì tiền, nhưng bây giờ chúng tôi lại có hứng thú với thân thể cô em hơn! Ha ha, mấy người nói xem có đúng không?”

“Đúng vậy, mấy người đó đồng thanh nói xong, liền dán chặt mắt vào người cô!”

Tô Úy nhìn trời đã tối ở bên ngoài, khăn trương nắm chặt tay, khuôn mặt tái nhợt giờ đây là càng trở nên trắng bệch.

“Chỉ cần cô em giúp chúng tôi chơi vui một chút, nhất định chúng tôi sẽ thả cô em đi!” người đàn ông kia nói xong đã bị một người cắt đứt, “Người kia nói muốn cô ta chết không thấy xác!”

“Dù sao cũng phải chết, vậy hãy để cho mấy anh thoải mái đi!”

“Đừng có đến gần....!” Tô Úy nhặt mạnh thủy tinh ở phía sau lên cắt đứt sợi dây, sau đó ngồi dậy gờ miếng thủy tinh về phía bọn họ!

“Ha ha, đủ cay mới có mùi vị!” Mấy người nhìn lên người phụ nữ trước mặt, không sợ chút nào mảnh thủy tinh trong tay cô, ngược lại càng đến gần cô hơn.

Tô Úy nhìn đám người đang tiến lại gần mình, sợ hãi bước lùi về phía sau, cho đến khi đập lưng vào bức tường lạnh lẽo, cô hoảng sợ mở lớn đôi mắt!

“Đến đây đi, chơi với mấy anh một lúc!” Khi nói chuyện, mấy người đàn ông đã đi đến bên người cô, một tên giật mảnh thủy tinh từ tay Tô Úy, còn mấy tên khác bắt đầu xé quần áo trên người cô!

“Không, buông tôi ra...” Tô Úy nhìn áo khoác ngoài bị xé rách, toàn thân run lên vì kinh hoàng và sợ hãi.

... ..

Cửa kho hàng cũ nát bị đẩy ra, Hạ Nam xuất hiện trong bóng tối, không nghe thấy bất kì âm thanh gì trong kho hàng, anh chậm rãi đi vào, thân thể run lên, anh hi vọng bảo bối của anh sẽ xuất hiện biết nhường nào, hy vọng anh đã không đến muộn.....

Khi nhìn thấy quần áo công sở và đồng hồ đeo tay của cô bừa bãi trên mặt đất, tìm anh như bị ai xé nát, anh đến chậm.....anh là đồ khôn kiếp, anh đã

đến chậm!

Hạ Nam quỳ trên mặt đất run rẩy nhặt đồng hồ của cô lên, một tay không ngừng tự tát lên mặt mình.

Lúc ấy có lẽ cô ấy đã rất sợ, thế nhưng anh lại không ở bên cạnh cô! Là anh không tốt! Nhớ đến nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lòng anh đau đớn như bị ngàn vạn mũi tiêm đâm vào người.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Trở về

Trong một căn biệt thự ngoại ô thành phố.

Một thân thể nhỏ nhắn nằm trên chiếc giường trắng rất to, chỉ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đến sắc môi cũng trở nên trắng bệch, hai mắt nhắm chặt thỉnh thoảng lại lăm bắm trong cơn mê man!

Nếu như chăm chú có thể nghe cô không ngừng gọi một cái tên: Hạ Nam! Đúng, cô gọi Hạ Nam! Cô chính là Tô Úy!

Cách đó không xa, có một người đàn ông cao lớn đứng trước cửa sổ, dưới ánh đèn hắt lại, thân thể của anh ta càng trở nên nổi bật.

Đôi mắt lộ ra dưới lớp mặt nạ nhìn chăm chú ra ngoài đêm, suy nghĩ một lúc. Anh ta chậm rãi quay người lại, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trên giường, ánh mắt càng trở nên phức tạp, bàn tay xuôi bên người nắm thật chặt.

“Hạ Nam....cứu em!” Người con gái trên giường không ngừng lăm bắm, đôi tay quơ quàng trong không trung, chỉ là đôi mắt vẫn khép chặt.

Vốn định đến gần, nhưng nghe thấy lời cô thì thậm chí chợt dừng bước, kinh ngạc nhìn người trên giường hồi lâu rồi xoay người đi ra ngoài.

Khi bọn Lạc Phàm đến kho hàng cũ rách, bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình, bọn họ đứng ở đó, xuyên qua ánh trăng nhàn nhạt an tĩnh chiếu lên Hạ Nam đang quỳ dưới đất, không ngừng tự tát lên mặt mình.

Bọn họ chưa từng nhìn thấy Hạ Nam bị thương đến vậy, hậu quả của vụ tập kích năm năm trước khiến Nam không thể đi lại mà chỉ có thể ngồi trên xe lăn suốt một năm thì cậu ấy cũng không suy sụp như bây giờ!

Mấy người quay ra nhìn nhau, sau đó Lạc Phàm đi tới ngồi xổm xuống cạnh Hạ Nam, giữ lấy cánh tay đang tự đánh mình không ngừng, anh an ủi Hạ Nam, “Nam, đủ rồi, nếu Tô Úy ở đây cô ấy cũng không hi vọng nhìn thấy cậu thế này!”

“Nhưng không thấy cô ấy, có thể tớ đã mất cô ấy rồi!” Hạ Nam ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt chẳng chút dấu vết mà anh tự đánh mình, trong đôi mắt chỉ còn sự bi thương và yếu ớt! Đây là lão đại hiền ngang mạnh mẽ, lạnh lùng của bọn anh nữa sao?

“Đi thôi! Cô ấy không muốn cậu thế này đâu!” Đờ anh đi đến trước cửa, đột nhiên điện thoại trong túi Hạ Nam đổ chuông.

Sau khi Hạ Nam nghe thấy liên bất máy!

“Được, cảm ơn!” Hạ Nam tự đáy lòng nói ra

Sau khi cúp điện thoại, anh quay sang nói với bọn họ, “Tô Úy không sao rồi, bây giờ đã đưa đến bệnh viện, chỉ là bị sợ hãi quá thôi!”, Về mặt rõ ràng đã hơi thay đổi, trông mắt đen dần sáng lên.

“Được, vậy chúng ta mau đến đó thôi!”

Trong phòng bệnh của bệnh viện, bọn Lạc Phàm chỉ đến một lúc rồi về luôn, bây giờ chỉ còn hạ Nam ngồi bên mép giường và Hạ Nam đang ngủ say!

Đôi mắt đen của Hạ Nam chăm chú nhìn Tô Úy nằm trên giường bệnh, đôi tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé trắng nõn, nhìn đến vết thương rất sâu ở cổ tay cô thì ánh mắt lập tức tối xuống!

“Hạ Nam....cứu em. A....đừng có tới đây!” lời nói đứt quãng truyền ra từ trong miệng cô!

Hạ Nam nhìn cô không ngừng giãy giụa, trong lòng đau đớn như bị ai xe ra!

Kéo một góc chăn nằm lên giường, ôm cô thật chặt vào trong ngực!

Tô Úy trong giấc mộng cảm nhận được mùi hương quen thuộc, cựa mình mấy cái, sau đó tìm tư thế thoải mái im lặng ngủ say!.

Hạ Nam đếm không chớp mắt, chỉ yên lặng nhìn người con gái trong ngực.

Mà Tô Úy từ lúc được anh ôm chặt cũng không còn sợ hãi giãy giụa nữa, mà chỉ nằm yên mê man ngủ.

Tô Úy mở mắt ra nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt thì kêu lên sợ hãi!

Hạ Nam cũng bởi tiếng kêu của cô mà giật mình tỉnh giấc, nhìn cô mở to mắt hoảng sợ nhìn mình, anh liền hiểu anh đã dọa cô sợ.

“Bảo bối, thật xin lỗi, là anh không bảo vệ em!” Giọng nói trầm thấp dịu dàng, ẩn chứa sự trách cứ vang lên bên tai cô!

Tô Úy lắc đầu, ngón tay nhẹ nhàng mon trón gương mặt sưng đỏ của anh, đau lòng hỏi, “Rất đau phải không?”

“Không đau, thật đấy!” Hạ Nam tay cô lại, nắm thật chặt tay cô!

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Hạ Nam nhìn người phụ nữ trong lòng, nhanh chóng đứng dậy, ngồi trên ghế bên cạnh giường rồi mới đồng ý cho vào!

Cửa bị đẩy ra, Tô Úy nhìn thấy Lạc Phàm và Lăng Tuyết Nhi một trước một sau đi đến!

“Cậu làm tớ sợ muốn chết!” Lăng Tuyết Nhi nhìn thấy người nằm trên giường bệnh, nhanh chóng chạy tới ôm chặt lấy cô!

“Cậu xem không phải bây giờ đã không có chuyện gì rồi sao?”

“Đây là cháo tớ mua cho cậu, cậu đói chưa, để tớ đỡ cậu dậy!”

... ..

Hạ Nam cùng Lạc Phàm liếc nhau một cái, hai người hiểu ý đứng dậy đi ra ngoài!

Trên hành lang bệnh viện, hai người ngồi trên băng ghế dài!

“Tí nữa cậu xuống kiểm tra mặt cậu đi, đừng dọa Tô Úy sợ!”

Nghe lời nói của Lạc Phàm, Hạ Nam khẽ gật đầu.

“Tra ra được chưa?”

“Không tìm được bất kì ai tối qua hết!”

“Rồi cuộc là ai làm?”

“Theo tớ thấy chuyện này là nhằm vào Tô Úy!”

Nghe lời của anh ta, Hạ Nam không trả lời nhưng coi như đồng ý lời của anh.

Rốt cuộc Tô Úy đã đắc tội với ai đây?

“Tiếp tục tra, có tin tức thì báo cho tớ, mấy ngày nay tớ sẽ ở cùng cô ấy!” mặc dù Tô Úy đã tỉnh lại, cũng không bị thương tích gì lớn nhưng anh có cảm giác cô đang không ổn, hình như cô đang cố gắng áp chế tâm trạng mình, ngay cả đôi mắt kia cũng không giống bình thường!

“Ừm! À, đúng rồi, đại sư Tô Nặc mấy ngày nữa sẽ đến thành phố A!”

Hạ Nam nhẹ gật đầu.

Khi Hạ Nam vào phòng bệnh, thấy Tô Úy đang co ro nằm nghiêng sang một bên. Anh đến cạnh cô, đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc xoắn lò xo xoa trước mặt Tô Úy!

Anh phải làm thế nào mới có thể bảo vệ thật tốt cho cô đây?

Anh hi vọng vẫn có thể nhìn nụ cười của cô, chứ không phải khuôn mặt u sầu, lo lắng của cô!

Có lẽ do cả đêm qua chưa ngủ, Hạ Nam nằm bên cạnh cô một lúc đã ngủ thiếp đi!

Tô Úy vốn nên ngủ say đột nhiên mở mắt, nhìn người đàn ông bên cạnh, cô khẽ cười, sau đó đôi mắt dần trở nên âm trầm.

Cô vẫn còn nhớ rõ những khuôn mặt tối qua làm cô muốn nôn mửa kia, giống như chuyện ba năm về trước, cho dù không xảy ra chuyện gì nhưng chỉ

nghĩ đến chuyện mấy người đó động đến người mình cũng khiến cô cảm thấy mình thật dơ bẩn.

Cô cố gắng quên đi những chuyện kia nhưng cuối cùng vẫn luôn nghĩ tới.

Thật ra cô không thể nghĩ ra tại sao bọn họ phải làm như vậy, tại sao nhất định phải đẩy cô đến đường cùng mới cảm tâm?

Đến khi Hạ Nam tỉnh dậy đã không còn thấy người bên cạnh đâu, lòng anh đột nhiên cảm thấy hoảng sợ.

Anh bật dậy, thì nhìn tờ giấy gấp nhỏ bên giường bệnh, có chút run rẩy cầm lên, chỉ thấy trên đấy là nét chữ của cô: Đừng lo lắng, em ra ngoài cho khâu khóa, rất nhanh sẽ về thôi! Còn có: em thích anh! Tô Úy!

Nhìn ba chữ cuối cùng anh không cảm thấy vui vẻ chút nào!

Lấy lại tinh thần, Hạ Nam xoay người chạy ra ngoài bệnh viện.

Ở bên thành phố A hiện tại đang nghiêng trời lệch đất, Tô Úy đã lên đường đến Vân Nam du lịch, trên xe ô tô, cô không chọn ra nước ngoài mà lựa chọn chỗ này bởi lẽ cô nghe mọi người nói cảnh sắc nơi đây rất đẹp!

Tô Úy ngồi trên xe, ánh mắt bình thản nhìn ra bên ngoài, khung cảnh không ngừng lướt qua ô cửa kính.

Liên tiếp mấy ngày không có tin tức của cô, Hạ Nam cũng từ từ bình tĩnh lại! Nếu cô ấy đã không muốn anh tìm ra thì sao có thể để lại vết tích đây!

“Bắt đầu từ ngày mai, đừng tìm kiếm lại!” Âm thanh trầm thấp từ tính của Hạ Nam vang lên trong phòng bao của Nam Tước Hoàng triều!

Nghe được lời anh, ba người khác trên sofa không khỏi nhìn anh, chỉ thấy anh vẫn ngồi đó, trên mặt mang nụ cười thản nhiên!

Ba người quay ra nhìn nhau khó hiểu.

Sáng hôm sau, Hạ Nam đến quán bar của Thịnh thế Hào đình, bởi vì đại sư Nặc Tô đã đến thành phố A, anh đã hẹn gặp ông ta ở đây.

Khi anh vào bên trong, liếc mắt một vòng đã nhìn thấy một người mặc áo màu à phê ngồi bên cửa sổ, anh chậm rãi bước đến.

“Anh khỏe chứ, đại sư Tô Nặc?” Hạ Nam nhìn người đàn ông chỉ tầm ba mươi tuổi trước mặt nói.

“Xin chào, anh Hạ”, Tô Nặc quan sát người đàn ông đối diện, gương mặt lạnh lùng tuấn mỹ, dáng người cao lớn, khí chất cường đại, đích xác là một người đàn ông rất ưu tú.

“Tôi muốn biết ba năm trước, về.....”

“Về chuyện đã xảy ra với Tô Úy?” HẠ Nam vẫn chưa nói hết, Tô Nặc Khắc liền giúp anh nói nốt!

Hạ Nam kinh ngạc trong chốc lát, sau đó trở lại bình tĩnh!

“Cô ấy đã sớm biết cậu sẽ đến tìm tôi! Cô ấy gọi cho tôi bảo tôi nói cho anh biết sự thật! Nếu không anh nghĩ vì sao hôm nay tôi đến đây gặp anh? Những người thôi miên như chúng tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp, giữ bí mật của khách hàng là việc phải làm!

“Cô ấy có nói gì không?” Nói vậy nghĩa là Tô Úy đã hoàn toàn khôi phục trí nhớ, không trách được hôm ở phòng ngủ trong Nam Tước hoàng triều sau khi cô ôm lấy anh khóc rất lâu, hôm sau liền thay đổi, chắc hẳn khi đó đã lấy lại trí nhớ! Nhưng tại sao Tô Úy biết anh sẽ đến tìm đại sư Tô Nặc?

Tô Nặc Khắc lắc đầu, nói qua, “Thật ra thì tôi là chủ của cô ấy! Hơn ba năm trước, anh trai của Tô Úy là Tô Minh Hiên đã đến tìm tôi, lúc ấy con bé cứ im lặng ngồi như vậy, không nói câu nào! Hiên nói cho tôi biết, cô bé kể đến muốn xâm phạm con bé, nên mới trở thành như vậy! Sau đó cầu xin tôi hãy thôi miên Tô Úy, sau khi hoàn thành, tính tình cũng trở lại bình thường, nhưng mọi chuyện về bạn trai cũ đều quên đi, có lẽ đây là cái gọi là chúng mất trí nhớ có chọn lựa, quên tất cả những chuyện cô ấy không muốn nhớ!

Thì ra cô ấy đều đã nghĩ tới!

Buổi trưa Hạ Nam nhận được điện thoại ở nhà, bảo anh về nhà một chuyến! Cho nên khi anh về, nhìn thấy hai chiếc xe lạ trong gara, anh hơi nhúm mày!

Hạ nam vào đến phòng khách nhìn thấy ba người thì hiểu ra.

Hạ Nam gật đầu với mọi người tỏ ý chào hỏi.

“A Nam, hai bác này là...”

“Tìm con về có chuyện gì không? Nếu không có gì con đi trước!”, không đợi ba mình giới thiệu xong anh liền lên tiếng.

“Cái thằng nghiệt tử này, đây là thái độ gì hả?” Hạ Vi Hào ngồi trên ghế salon nhìn thấy Hạ Nam như vậy, không nhịn được mở miệng quát lớn.

“Nếu không có chuyện gì, con đi trước!” Nói xong liền quay người đi ra ngoài bỏ mặc những người trong phòng.

“Anh Nam.....!” Quý Thiên Nhu đang muốn mở miệng nhìn thấy Hạ Nam bỏ đi, liền vội chạy theo giữ tay anh lại.

“Buông tay!” Hạ Nam lạnh lùng nhìn bàn tay đang giữ lấy mình, ngay sau đó thô lỗ hất tay cô ta.

“Em.....”

“Tôi không muốn nói lại lần thứ ba, tôi và cô trừ quan hệ bác sĩ và bệnh nhân, không còn bất cứ thứ gì khác!” Nói xong không chút do dự rời đi.

Quý Thiên Nhu nhìn bóng lưng của anh, đôi tay xiết chặt, trên khuôn mặt xinh đẹp mềm mại giờ phút này chỉ có sự phẫn hận đầy dữ tợn.

Cô ta biết Tô Úy đã rời khỏi thành phố A, không ngờ dù như vậy anh Nam cũng không quay ra nhìn cô ta đến một lần! Tại sao?

Liền tiếp mấy ngày không ai biết Tô Úy đi đâu, chỉ biết cô đã biến mất khỏi thành phố A.

Trong phòng họp của Thịnh thế, rất nhiều người đã ngồi vào chỗ, nhưng thật lâu cuộc họp vẫn chưa bắt đầu! Chỉ thấy La Tân Hàn an tĩnh ngồi trên ghế chủ tịch, thỉnh thoảng lại lười biếng nhìn đồng hồ trên tay, như đang chờ người nào! Ở phía dưới mọi người bắt đầu quay sang nhỏ giọng bàn tán với nhau, hình như đang thắc mắc khi nào hội nghị này có thể bắt đầu, rốt cuộc bọn họ phải chờ ai đây?

Hạ Nam ngẩng đầu lên nhìn La Tân Hàn, trong đôi mắt hiện lên suy nghĩ sâu sa, nhìn sang ghế trống đối diện mình, rồi quét mắt một vòng phòng họp!

Ở đây đã có 14 người phụ trách của 14 công ty, chẳng lẽ người bọn họ chờ là.....

Bởi vì chuyện những công ty được vào top 15 trong dự án này đều được bảo mật, cho nên tất cả mọi người ở đây đều không biết những công ty nào được lựa chọn.

Đúng lúc ấy, cửa chính bị đẩy ra.

Nghe được âm thanh, mọi người đồng loạt nhìn ra ngoài, một người phụ nữ xinh đẹp bước vào, cô ta mặc một bộ váy nhạt màu, giày cao gót 10 phân cùng tông, nhìn qua rất nhỏ nhắn mềm mại nhưng khí thế thì không nhỏ chút nào.

“Thật xin lỗi, tôi đã đến muộn!” , đôi mắt trong veo nhìn quanh phòng họp một lượt, nhìn thấy Hạ Nam thì cô hơi ngạc nhiên, liền chuyển tầm mắt sang La Tân Hàn đang bất cần ngồi trên ghế chủ tịch! Nhìn như là nói chuyện với mọi người nhưng kì thực là người đàn ông đang ngồi trên ghế chủ vị kia!

“Được lắm, người phụ trách cuối cùng đã đến, chúng ta có thể bắt đầu!” La Tân Hàn âm thầm liếc cô một cái, ý bảo cô đã tới muộn hơn một tiếng!

Mà nghe anh nói những lời này, người trong phòng cơ hồ đều tập trung về người phụ nữ trẻ vừa tiến vào, chỉ thấy cô bình thản ngồi vào ghế ngồi còn trống, cũng chính là ghế ngồi đối diện Hạ Nam.

Chỉ cần có chút chú ý đến mấy tờ tạp chí gần đây là có thể nhận ra đây chính là Tổng giám đốc mới nhậm chức của Minh Nguyệt – Tô Úy! Cũng là con gái cuat tập đoàn Tô thị!

Nhưng vì cuộc họp đã bắt đầu nên mọi người đành thu hồi lòng hiếu kì của mình, chỉ thỉnh thoảng mới quay sang liếc nhìn Tô Úy.

Hạ Nam dịu dàng nhìn về người phụ nữ ngồi đối diện mình, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ có sự lạnh nhạt tự tin, khóe miệng khẽ nhếch lên, đôi mắt sâu thẳm hiện lên sự thích thú!

Nhận thấy cái nhìn chăm chú của anh, Tô Úy nháy mắt một cái với Hạ Nam, khẽ cười !

Cuộc họp diễn ra hơn bốn giờ, một tiếng đầu là do La Tân Hàn và một số nhân viên cao cấp phát biểu, ba giờ còn lại để các quản lý thuyết trình dự án của mình!

Cuối cùng có ba công ty lọt vào top 3, một là công ty quảng cáo Minh Nguyệt của Tô Úy, hai là tập đoàn Hạ thị của Hạ Nam, cuối cùng là tập đoàn Thẩm thị, bởi CEO của Thẩm thị là Trầm Kiệt Tư đã ra nước ngoài nên lần này là Tổng quản lý của Thẩm thị đại diện.

Một tuần sau sẽ tiếp tục thuyết trình để có thể chọn ra công ty cuối cùng có thể hợp tác với Thịnh thế.

Cuộc họp kết thúc, mười mấy người phụ trách của các công ty lần lượt ra về, cuối cùng trong phòng họp chỉ còn Tô Úy, Hạ Nam và La Tân Hàn ngồi lại.

“Chúng ta đi ăn cơm đi, em mời!” Tô Úy sửa sang tài liệu của mình xong xuôi, ngẩng đầu lên nói với hai người kia.

“Anh còn có chuyện, hai người cứ đi ăn đi!” La Tân Hàn chậm rãi nói xong, liền cầm tài liệu lên đi ra ngoài! Anh vẫn còn rất thức thời! Làm gì đã cảm thấy người ta ân ái với nhau sẽ bị chán ghét!

Trong nháy mắt, phòng họp to như vậy chỉ còn hai người bọn họ! Đôi mắt trong suốt chống lại đôi mắt đen thẳm thẳm, ngay sau đó hai người cười phá lên!

Hạ Nam sắp xếp tài liệu của mình xong, đi sang bên cạnh cầm tay Tô Úy kéo cô ra ngoài.

Cuối cùng, anh trực tiếp đưa Tô Úy về biệt thự của mình ở ngoại ô.

Tất nhiên hiện tại Tô Úy đang nhàn nhã ngồi xem ti vi ngoài phòng khách, còn Hạ Nam đang bận rộn trong phòng bếp.

Người mùi thơm tỏa ra từ phòng bếp khiến Tô Úy không cầm lòng được mà chạy vào trong, đứng ở ngoài cửa mắt sáng quắc nhìn bóng dáng đang tất bật bên trong, cho dù là đang mặc bộ quần áo ở nhà, bên ngoài còn đeo tạp dề nhưng không hề làm mất vẻ đẹp trai của anh, ngược lại còn trở nên rất ưu nhã, ôn hòa.

“Sao vậy? Đói bụng rồi à? Xong ngay đây!”

Tô Úy nhẹ lắc đầu một cái.

“Hạ Nam, sao anh lại tốt với em như vậy?” Âm thanh trầm thấp nhàn nhạt vang lên trong phòng bếp, cũng truyền đến tai anh! Không biết vì sao, anh càng hoàn mỹ Tô Úy càng cảm thấy lo lắng! Đúng, hiện tại cô rất thiếu cảm giác an toàn! Người đàn ông ưu tú như vậy, vốn không cần làm cho cô những điều này, nhưng anh vẫn làm!

Cho nên cô phát hiện mình đã dần đi lạc, cô quen được anh yêu thương dịu dàng, cô dần dần thích anh! Có lẽ loại thích này vẫn còn chưa sâu, nhưng lại đủ để khiến cô cảm thấy bất an! Cô sợ sẽ có một ngày người đàn ông này phát hiện hóa ra cô không tốt như vậy, mà quay đi!

“Đồ ngốc!” Hạ Nam nghe lời của cô, hơi sùng sốt trong nháy mắt, ngay sau đó tắt bếp, đi tới cửa bếp ôm cô vào lòng, đây cũng là việc anh thích làm nhất!

Có lẽ lúc này anh không biết không lâu về sau, cuộc đời của hai người chỉ vì một quyết định của anh mà thay đổi hoàn toàn! Cũng gián tiếp khiến hai người mất nhau rất lâu!

Sau khi ăn tối xong, Tô Úy và Hạ Nam ở lại trong biệt thự, Hạ Nam vào thư phòng xử lý một ít tài liệu, còn Tô Úy trên ghế salon kê trước cửa sổ trong phòng ngủ nằm chán ngịch máy tính! Đột nhiên mắt cô chợt sáng lên, nhìn thấy một mẫu thiết kế áo cưới, bên trên có tiêu đề là, “Áo cưới đẹp nhất!” Đây là một mẫu thiết kế tham gia dự thi một cuộc thi thiết kế nào đó! Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng nhất là đây là chiếc áo cưới thuộc về cô!

Tô Úy chăm chú tô vẽ về vẽ không chút nào để ý Hạ Nam vừa đẩy cửa bước vào, đã đứng yên lặng đằng sau lưng cô rất lâu.

Hạ Nam dịu dàng nhìn cô không chút hình tượng mà nằm choán hết cả ghế salon, khuôn mặt như sắp cắm cả vào bàn vẽ, lúc này cô mặc một bộ ngủ màu trắng, mái tóc xõa tung trên vai, khẽ cúi đầu cầm bút chì trong tay, chuyên chú phác họa những nét chì mới....

“A.... ..”, ngược mắt lên nhìn thấy anh đã đứng đó từ lúc nào, cô hét lên một tiếng, ngay sau đó nhảy dựng lên.

“Cẩn thận!” Hạ Nam nhìn cô sắp rơi xuống ghế, vội vàng đưa tay ra đỡ, hai người ngã ụp xuống ghế salon.

“Thả em ta!” Tô Úy chống tay trước ngực anh, gương mặt có chút ửng hồng nói! Bởi vì bây giờ cô đang vô cùng mập mờ mà dạng hai chân trên người anh, mà cô cũng chỉ quấn một chiếc khăn bông tắm, bởi vì tư thế này mà cũng đã bị trượt lên tận bắp đùi, mà bên dưới của cô chỉ mặc một.... ..

Mà Hạ Nam bị cô đè bên dưới cự nhiên lại nắm thật chặt eo cô!

“Bảo bối, cuối cùng em cũng trở lại!” Hạ Nam dịu dàng nói nhỏ bên tai cô, giống như thiên sứ truyền tới tin lành, nặng nề đập vào tim, cũng trấn an sự lo lắng tồn tại đã lâu trong lòng cô.

Hai tay cô vuốt nhẹ khuôn mặt trước mặt, nhẹ giọng nói, “Đau không?” Mặc dù trên mặt không còn dấu vết, nhưng đột nhiên cô vẫn cảm thấy đau lòng.

“KHông đau, không đau chút nào!” Hạ Nam bắt được bàn tay mềm mại nhỏ bé, nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Lo lắng

Ngày hôm sau Tô Úy đến công ty, bởi gần đây không làm việc mà tài liệu chất đống trên bàn cũng tăng thêm một chồng!

Mà Hạ Nam cũng vừa gọi điện cho cô báo mình có việc bận nên không thể đến đón cô!

Dưới màn đêm, cả thành phố chìm trong ánh đèn đủ màu, đứng trước cửa sổ, Tô Úy đang cầm một cốc trà nóng, đôi mắt trong suốt nhìn dòng xe đi lại không ngừng, mông lung suy nghĩ.

Qua thật lâu, cô sửa sang lại túi xách của mình, rồi chậm rãi đi ra bên ngoài.

Mà đối sang bên kia, Hạ Nam đang bị Hạ Vi Hào gọi về nhà cũ.

Hạ Nam vừa vào đến phòng khách đã thấy ba và mẹ của mình ngồi trên ghế salon, anh ngồi xuống đối diện hai người, lạnh lùng nhìn hai người đối diện rồi thu lại tầm mắt!

“Gọi con về có chuyện gì vậy?” Môi mỏng khẽ môi, âm thanh lạnh nhạt truyền đến! Nếu ai không biết còn tưởng là anh đang nói chuyện với những người xa lạ.

“Có phải đưa con gái lần trước đi cùng anh là cô ta?”, Giọng điệu Hạ Vi Hào rất lạnh nhạt, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng nhớ lại nguyên nhân hôm nay gọi anh về, lại đè nén tức giận trong lòng.

“BA điều tra con?” Hạ Nam nhìn tấm hình Tô Úy trước mắt, chân mày nhẹ cau lại, tròn mắt đen lạnh lùng nhìn Hạ Vi Hào đối diện.

“Nếu là cô ta, ta nhất định sẽ không để hai đứa đến với nhau!” Đối với ánh mắt lạnh lùng của con trai, kể cả người đã lăn lộn trên thương trường không biết bao nhiêu năm như ông ta cũng cảm thấy run sợ,

“Cái này không phiền ba quyết định!”

“Nhưng cô ta là em gái của Tô Minh Hiền, năm năm trước chuyện Tô Minh Hiền gây ra cho anh còn chưa đủ thảm sao? Bây giờ còn muốn em gái của nó hại anh một lần?” Nhìn giọng điệu kiên định của con trai, trong nháy mắt ông bỗng sững sờ, bởi con trai lúc này rất giống với ông khi còn trẻ!

“Đây là chuyện của con!”

“Ta sẽ không để cho anh hồ đồ nữa ! Nếu như anh không nghe lời thì đừng trách tôi sẽ đến tìm cô Tô! Tôi muốn cô ta hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng người làm cha mẹ này!”

“Ha ha....” Hạ Nam lạnh lùng cười, nụ cười này khiến hai người đối diện có chút sợ hãi.

“Anh cười cái gì?”

“Đừng có gây sự với cô ấy, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, đến lúc đó đừng trách con không niệm tình cha con!” Chồng lại ánh mắt của ba, Hạ Nam lạnh lùng trả lời.

“Mày đang nói cái gì? Chỉ vì một người phụ nữ mà mày muốn làm phản sao?”

“Con nói được làm được! Nếu không còn chuyện gì thì con đi trước!” Sau khi nói xong, không để ý hai người đối diện anh liền đi ra ngoài!

Anh vừa mới đến cửa phòng khách đã nghe thấy âm thanh tức giận, sau đó là giọng nói trấn an của mẹ!

Sau khi Hạ Nam đi ra ngoài, hai người vẫn ngồi im trên ghế salon.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Còn có thể làm sao? Chưa tới mười ngày nữa là kỉ niệm ba mươi năm thành lập tập đoàn Hạ Thị, đến lúc đó sẽ có rất nhiều khách quý! Tôi đã thương lượng với lão Quý, đến lúc đó chúng ta sẽ tuyên bố tin tức Hạ Nam kết hôn với Thiên Nhu, tin tức cũng đã phát ra ngoài rồi, nó sẽ không thể làm gì nữa, hơn nữa cũng có thể khiến cô Tô kia hết hi vọng!”, Từ đầu đến cuối ông vẫn chưa nghĩ đến tính tình của Hạ Nam rất giống nhau, một khi đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, cho nên bày ra chuyện này cũng đã uống công rồi!

Tư Uyển Tâm nhìn chồng bình thường thành thực bao nhiêu thì bây giờ tức giận bấy nhiêu, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, tính tình bướng bỉnh của con trai nhất định là di truyền từ chồng mình, hai người đều ngang bướng như con trâu, có kéo cũng không thêm quay lại! Nhưng hai người không phải là cha con sao, cho nên chỉ đành tùy bọn họ! Hy vọng quan hệ của hai người sẽ không còn căng thẳng như lúc này nữa.

Sau khi Hạ Nam ra khỏi nhà, tâm tình có chút phiền não lái xe băng băng trên lối đi bộ.

Dưới ánh đèn mờ mờ hắt lại từ căn nhà nhỏ, Hạ Nam nghiêng người dựa vào sườn xe, cặp mắt đen thâm thúy nhìn cửa sổ phòng ngủ trên tầng, từ ánh đèn yếu ớt hắt ra bên ngoài, anh đoán chắc bảo bối chưa đi ngủ! Lấy điện thoại ra, nhìn số điện thoại của cô, chần chờ một lúc rồi gọi đi!

Đợi rất lâu, bên kia mới bắt máy, “Anh xong việc rồi à?”

“Ừ! Em buồn ngủ chưa?”

Tô Úy ngồi trước máy tính khẽ chớp mắt, sau đó đáp lại, “Dĩ nhiên là buồn ngủ rồi!” Cô dĩ nhiên là không nói là mình đang đợi điện thoại của anh đâu!

“A, thất sao?”

“Đúng vậy! Anh không tin em sao?”

“Xét thấy em đã có tiền án nói dối, nên anh phải cân nhắc thật kỹ mới có thể quyết định có tin tưởng hay không!”

“Được rồi được rồi em nói là được....em vẫn chưa ngủ!”

“Sao em biết chuyện anh điều tra chuyện ba năm về trước?”, Khi Tô Úy còn cho rằng anh sẽ không nói gì thêm, đột nhiên anh lại mở miệng.

“Em nhìn thấy tập tài liệu trong thư phòng! Anh không trách em chứ?” Âm thanh nhu hòa còn có sự làm nũng bên trong.

“Vậy sao em không nói cho anh em đã lấy lại trí nhớ?”

“Anh có hỏi đâu? Huống chi em còn nghĩ anh rất thông minh, nhất định sẽ biết mọi chuyện!”

“A, vậy cái này là lỗi của anh đúng không?”

“Đúng vậy, là lỗi của anh!” Nhớ tới lần cô thay anh cản đạn, anh cự nhiên còn không đến bệnh viện thăm cô, Tô Úy tiếp tục nói chuyện cũng có chút buồn buồn.

“Được được, đều là lỗi của anh!” Hạ Nam nghe thấy giọng buồn buồn của cô liền mở miệng đáp lời.

“Không thêm nói chuyện với anh nữa, em muốn đi ngủ rồi!” Nói xong liền đắp máy, tắt máy tính, bỏ lên giường ngủ.

Trong suốt cuộc nói chuyện, hai người đều rất ăn ý mà không nhắc đến chuyện ba năm về trước! Bởi chuyện này trong lòng Tô Úy mãi là vết thương không bao giờ lành lại, mà Hạ Nam hiểu rất rõ điều này.

Hạ Nam nhìn phòng ngủ tối om, biết cô đã thật sự buồn ngủ, anh rũ mắt, tròng mắt đen càng trở nên thâm trầm.

Đúng, hiện tại anh rất sợ Tô Úy sẽ biết chuyện giữa anh và Tô Minh Hiền, anh sợ cô sẽ không tiếp nhận được mà rời đi! Không được, anh nhất định không cho phép chuyện này xảy ra.

Tô Úy cả đêm ngủ ngon dĩ nhiên không biết Hạ Nam đứng dưới nhà mình cả đêm, cho đến gần sáng mới lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Báo Bối Thật Xì Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Bữa tiệc kỉ niệm

Trong phòng làm việc, Tô Úy an tĩnh ngồi trước bàn làm việc, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ chống lên trán, khuôn mặt hiện lên sự lo lắng mơ hồ, ngay cả đôi mắt trong suốt kia cũng vì tức giận mà nheo lại, tờ báo Giang Hạo vừa mang tới vẫn nằm trên bàn làm việc.

Nếu chỉ đơn thuần đọc bài báo này, mọi người sẽ cho rằng đây là thông báo công ty Thịnh thế đã công khai chọn Minh Nguyệt làm đối tác, nhưng nếu không, mọi người sẽ hiểu bài báo này đang ngấm ngầm ám chỉ cô và Tổng giám đốc Thịnh thế có quan hệ không đúng đắn, bài báo này rõ ràng đang nhắm vào cô!

Cô thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc cô đã đắc tội với thần thánh phương nào mà nhất định phải khiêu chiến giành giới cuối cùng của cô nhiều lần như vậy.

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi

Nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh điều mắc kẹt trên bầu trời âm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo dây điều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt

Tiếng chuông liên tục vang lên trong phòng làm việc yên tĩnh, Tô Úy nhắm mắt thật lâu lấy lại tinh thần, cho đến khi điện thoại lại đổ chuông lần nữa cô mới nhanh chóng nhận máy.

“Nửa tiếng sau đến phòng cà phê trên tầng hai của khách sạn Thịnh thế, gặp nhau rồi nói!” Không đợi

bên kia nói chuyện, Tô Úy liền mở miệng, sau khi nói xong lập tức dập máy.

Sau khi Tô Úy cúp điện thoại, lập tức cầm túi xách của mình đến phòng làm việc của Giang Hạo.

Trực tiếp đẩy cửa đi vào, người ngồi trước bàn làm việc hơi sững sốt!

“Đưa chìa khóa xe của anh cho tôi dùng! Nếu hôm nay có thời gian thì đến Tư Duệ lấy xe đi, đây là phần thưởng xứng đáng của anh!” Nói xong liền lấy một tập tài liệu trong túi xách ra đưa cho anh.

Giang Hạo đưa chìa khóa xe cho cô, ngay sau đó khẽ gật đầu!

Mà Hạ Nam vừa đến công ti của mình, nhìn thấy tờ báo trên bàn làm việc của mình, lập tức lấy điện thoại ra gọi điện cho bảo bối, nhưng bên kia không có ai nghe máy.

Trong phòng làm việc của Tổng giám đốc công ty quảng cáo Minh Nguyệt, điện thoại không ngừng đổ chuông.

Hạ Nam đứng trước cửa sổ, thỉnh thoảng lại gọi lại cho cô, chỉ là vẫn không có ai nhận máy! Dần dần ánh mắt càng trở nên lạnh lùng, ngay cả hơi thở quanh thân cũng dần trở nên lạnh băng. Ngay cả nhiệt độ trong phòng dường như cũng giảm đi vài độ.

Đúng lúc ấy, anh có tin nhắn gửi đến, khi đọc xong càng trở nên lạnh lùng, trong lòng anh cũng cảm thấy càng lo lắng.

Sân bay thành phố A.

Một nhóm người mặc tây trang đứng bước ra từ lối soát vé thu hút không ít ánh mắt của mọi người trong sân bay, chỉ thấy người đi đầu trong đoàn người ấy là một người đàn ông trung niên chưa tới năm mươi tuổi, ông ta mặc một bộ âu phục được may thủ công và áo vest màu đen, gương mặt anh tuấn thuần thực, tư thái ưu nhã cao quý, toàn thân người đàn ông trung niên toát lên khí chất thành thực mẽ người.

“Xác định là tiểu thư sao?” Ông ta mở miệng hỏi, giọng nói lạnh nhạt thờ ơ vang lên.

“Chắc chắn là tiểu thư, cô chủ rất giống phu nhân!” Người đàn ông mặc tây trang đứng bên phải nói xong liền đưa một tờ báo cầm trong tay cho người đàn ông kia.

Người kia nhận tờ báo, đôi mắt lạnh nhạt liếc qua người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, sau đó ánh mắt dần trở nên âm trầm.

“Vậy bây giờ thế nào?”

“Tôi sẽ lập tức xử lý những tờ báo kia, ngay cả tòa soạn kia cũng dọn sạch!”

“Ừm! Bây giờ chúng ta về khách sạn! Cậu mang tất cả tài liệu của con bé cho tôi!”

“Vâng, thưa lão gia!”

Khi đoàn người đi ra khỏi sân bay, đã có một hàng xe dài chờ họ.

Thấy bọn họ đi đến, người đàn ông đứng cạnh chiếc xe đứng giữa cung kính mở cửa sau chờ người đàn ông trung niên ngồi vào!

Chỉ chốc lát sau, mười mấy chiếc xe đã rời khỏi sân bay.

Trong phòng cà phê khách sạn Thịnh thế.

Tô Úy và La Tân Hàn ngồi một bàn bên cạnh cửa sổ, cả hai người đều im lặng khiến không gian xung quanh có chút qui dị.

Lúc này trên mặt La Tân Hàn không còn vẻ mặt bất cần đời như bình thường nữa, mà như có gì đó che giấu, anh ta lẳng lặng nhìn người phụ nữ đối diện, nhìn cô bây giờ khiến anh ta có cảm giác rất khó hiểu, vẻ mặt lạnh nhạt, đôi mắt trong suốt, khóe môi khẽ nhếch lên như muốn nói mình bây giờ rất bình tĩnh! Nhưng loại bình tĩnh này lại khiến người ta cảm thấy ngọt ngào đến không thờ nổi!

“Anh thấy thế nào?” Một lúc lâu sau, Tô Úy mới nhàn nhạt mở miệng, nhẹ nhàng như gió thoảng qua tai.

“Rõ ràng là đang nhắm vào em đấy!” La Tân Hàn chắc chắn nói!

“Tra đến đâu rồi?” Vẫn là sự bình thản, đáy mắt cũng là những suy nghĩ sâu xa không ai nắm bắt được.

“Không thể tra được gì! Những bài báo hôm nay đã bị tịch thu toàn bộ, tòa soạn kia cũng đã biến mất!” La Tân Hàn nhìn cô muốn nói lại thôi, cuối cùng mở miệng, “Nhưng những việc này đều không phải anh làm! Đã có người ra tay trước anh!”

“Ồ!”, Cô mặc kệ là ai làm, chỉ cần giải quyết xong là tốt rồi.

“Tiếp tục tra!”

“Gần đây em có đắc tội với ai không?”

“Hình như là không có!” Tô Úy suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Ngày mai anh sẽ đăng một bài chứng minh những điều hôm nay viết ra đều là bịa đặt!”

“Ừm!”

“Vậy anh về trước, có gì thì liên lạc với anh!”

“Ừm!” Tô Úy khoát tay với anh!

Sau khi La Tân Hàn đi, Tô Úy vẫn ngồi im tại chỗ một lúc rồi mới đứng dậy đi ra ngoài.

Trên cầu thang xoắn hình tròn ốc, Tô Úy chậm rãi bước xuống dưới! Trong lúc vô tình, cô nhìn thấy một nhóm người mặc tây trang dưới đại sảnh, cuối cùng nhìn đến người đàn ông trung niên đi đầu, người đàn ông đó khoảng năm mươi tuổi, gương mặt anh tuấn, dáng người cao lớn, toàn thân tỏa ra sự thành thực mê người!

Người đàn ông kia đang chuẩn bị bước vào thang máy như cảm nhận được điều gì, xoay người nhìn về phía sau, chỉ thấy một bóng lưng nhỏ nhắn đang đi ra ngoài.

Vài giây sau ông ta thu lại ánh mắt, xoay người đi vào trong thang máy.

Mà mấy người đàn ông bên cạnh cũng bước vào cùng ông ta, còn lại thì đứng ở ngoài chờ thang máy tiếp theo.

Trong phòng tổng thống của khách sạn Thịnh thế, người đàn ông ngồi trên ghế sofa, một tay đỡ trán nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đôi mắt lạnh bạc phảng phất ưu thương nhân nhân.

Khi Tô Úy trở về công ty đã là chuyện của bốn tiếng sau, thấy mình dễ quên điện thoại trên bàn, cô im lặng đỡ trán! Chỉ trong vòng bốn tiếng mà anh ấy đã gọi hơn hai trăm cuộc, vậy thì cứ cách một phút anh ấy lại gọi một lần, anh ấy rảnh rồi lắm sao?

Mới vừa cầm lên điện thoại đã đổ chuông, cô vội vàng nhận máy!

“Cuối cùng em cũng nhận máy, anh còn tưởng em mất tích rồi chứ!”

“Em ra ngoài có chút việc, để quên điện thoại ở phòng làm việc!” Nghe thấy giọng nói lo lắng truyền tới, cô nhàn nhạt giải thích, “Em và Hàn là bạn tốt!”

“Anh hiểu!”

“Em... ..”

“Em không cần nói gì hết, anh thật sự hiểu!”, anh mở miệng cắt đứt lời giải thích của cô! Anh rất tin tưởng cô, không cần bất kì lời giải thích nào!, “Buổi tối anh đến đón em!”

Mặc dù khi đọc được bài báo, anh có chút tức giận, nhưng không phải là giận cô, mà là bực mình với người đã bịa đặt điều này!

“Ừm!”

“Đừng lo, có anh ở đây!”

“Ừm!”

... ..

Trong một phòng bao trên tầng 117 của Nam Tước hoàng triều.

Bốn người đàn ông ngồi xung quanh ghế salon, ánh sáng trong phòng nửa sáng nửa tối che khuất nét mặt của bọn họ.

“Có tra được thêm gì không?” Hạ Nam ngồi trong góc, khẽ nhấp một ngụm rượu rồi mới mở miệng.

“Không tra được thêm bất kì điều gì!”; Lạc Phàm thờ dài nói, “Khi chúng ta bắt tay điều tra, đã có người đi trước một bước xử lí toàn bộ tài liệu, một chút dấu vết cũng không tra được! Hơn nữa một tiếng sau khi tòa soạn cho đăng báo báo kia đã được thu mua rồi!”

“Vậy còn chuyện Tô Úy bị bắt cóc mấy ngày trước!”

“Cũng không có tiến triển gì thêm!”, Lạc Phàm chỉ đành bất đắc dĩ nhún vai, “Tớ thấy chúng ta nên đến hỏi La Tân Hàn, có lẽ anh ta sẽ biết thêm điều gì đó, dù sao chuyện Tô Úy lần trước cũng là anh ta báo cho chúng ta!

... ..

“Kể cả anh ta biết điều gì cũng sẽ không nói cho chúng ta biết!”, Hạ Nam nói, “Chú ý đến Tô Úy một chút!”

Lạc Phàm, Tần Kiệt và Hoa Vi Thần nhẹ đáp lời.

“Nghe Nhan Nhan nói cậu vừa mới đến Italy tìm nhà thiết kế Phàm Tư, mọi người đều nói anh ta là nhà thiết kế lễ phục nổi tiếng, có phải không? Hơn nữa người đó cũng không dễ nhận đặt thiết kế riêng đâu, cậu dùng cách gì mà thuyết phục được anh ta vậy?” Lạc Phàm trêu chọc anh!

Khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Nam dưới ánh đèn mờ có chút yếu ớt, chỉ thấy khóe miệng anh nâng lên một đường cong lớn, đôi mắt đen trở nên nhu hòa!

“Nam, không phải cậu đang dùng sắc dụ đấy chứ?”, Mãi không thấy anh nói chuyện, Lạc Phàm không khỏi mở miệng.

“Phốc.....sắc dụ? Cậu đang nói cái gì đấy, Phàm Tư người ta là con trai, nghe nói tính hướng rất bình thường. Kể cả nam có dùng sắc dụ người ta cũng chẳng thèm đâu!”, Lúc này Tần Kiệt mới bắt đầu mở miệng, trong giọng nói còn mang theo sự nhạo báng. (*Ồi máu hủ lại nổi lên rồi ^^)

Hạ Nam ngồi trong góc phòng không thèm để ý mấy lời trêu chọc của bạn mình, chỉ nhàn nhạt liếc bọn họ mấy lần rồi thu hồi tầm mắt.

Ba người còn lại nhìn thấy anh trầm mặc, quay ra nhìn nhau sau đó im lặng nhún vai.

Trong phòng thiết kế Lạc Nhan.

Tô Úy ngồi trước gương trang điểm, hai mắt đui hết cả lại vì buồn ngủ, mặc cho mỹ nữ đằng sau giúp cô làm tóc, mà Hạ Nam ngồi trên ghế salon bên cạnh nhàn nhã đọc tạp chí, thỉnh thoảng liếc về Tô Úy đang uể oải, chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu.

“Anh Nam, được rồi đấy, anh thấy thế nào!”, Lạc Nhan búi tóc Tô Úy xong, mới phát hiện cô ấy đã ngủ gật, hít thở đều đặn như đang ngủ trên giường nhà mình, khóe miệng Lạc Nhan hơi giật giật!

Hạ Nam ngẩng đầu, thấy cô hơi cúi đầu gật gù, đôi mắt nhắm chặt!

Anh đứng dậy, khẽ gật đầu với Lạc Nhan một cái, đi đến trước gương trang điểm!

Anh ngồi xổm trước mặt cô, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn gọi, “Bảo bối...”

“Ủ.....”, Tô Úy mơ mơ hồ hồ đáp lại một tiếng.

“Chúng ta nên đến bữa tiệc rồi!”, Anh đỡ người phụ nữ đang ngái ngủ dậy, nhẹ nhàng nói bên tai cô!

“A...”, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn gương mặt anh tuần trước mặt, cô giật mình kêu to, lùi về sau mấy bước.

“Ha ha ha.....” Lúc này, Tô Úy đang mơ ngủ mới phát hiện cách đó không xa còn một người khác, đang che miệng cười lớn, trong nháy mắt, khuôn mặt cô đỏ bừng hết cả lên.

Hạ Nam không vui quay lại nhìn Lạc Nhan một cái, Lạc Nhan đang cười thoải mái thấy anh không vui liền im bặt, như một cơn gió chạy biến khỏi phòng trang điểm.

Hạ Nam thu hồi tầm mắt, đã nhìn thấy người phụ nữ trước mặt đang che gò má của mình, một bộ dạng xấu hổ không muốn ai nhìn thấy!

Kéo tay cô xuống, Hạ Nam dắt cô ngồi xuống sofa, đưa bộ lễ phục sớm đã chuẩn bị xong đưa cho cô.

“Đi thay đi!”

Tô Úy nhìn túi quần áo trong tay, ngịch ngợm mở to mắt với anh, rồi đi vào phòng thay quần áo.

Hạ Nam ngồi trên ghế salon nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt chính là bộ váy cúp ngực màu đen bó sát lấy thân hình thon dài.

Mái tóc xoắn của cô lúc này đã được búi cao, trên khuôn mặt xinh đẹp phẳng phất sự ngượng ngùng, không có sự hài hước bình thường, lại tăng thêm

vài phần dịu dàng, bộ váy ren đen càng tôn lên làn da trắng nõn mềm mại, cô như một tiên nữ bước ra từ bức họa, uyển chuyển nhẹ nhàng!

Hạ Nam đứng dậy đi đến bên người cô, nhẹ kéo bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên mu bàn tay một nụ hôn!

“Bảo bối, em thật đẹp! Nếu như có thể, anh chỉ hy vọng hình dáng em lúc này chỉ có anh nhìn thấy!”, kéo cô xoay người đối diện với tấm gương to, hình ảnh của họ phản chiếu bên trong.

Tô Úy nhìn hai người trong gương, ý cười lan đến tận đáy mắt.

Lúc này, trong góc hội trường tổ chức lễ kỉ niệm 30 năm thành lập tập đoàn Hạ Thị, Lạc Phàm, Tần Kiệt và Hoa Vi Thần tùy ý quan sát khách mời bên trong, cuối cùng đều tập trung đến người Hạ Vi Hào, cũng chính là ba của Hạ Nam!

“Sao tớ cảm thấy buổi tiệc hôm nay đối với Hạ Nam là Hồng Môn Yến(*) vậy?”. Tần Kiệt hơi lo lắng nói, bởi vì anh ta thấy bên cạnh Hạ Vi Hào còn có một nhà ba người Quý Thiên Nhu, nhìn còn có vẻ rất thân mật! (*Hồng Môn Yến là một bữa tiệc làm nên một bước ngoặt quan trọng trong lịch sử Trung Hoa. Ở đây có ý là gây bất lợi cho anh Nam, mọi người có thể tra thêm bác Gúc để hiểu hơn nhé!)

“Theo tớ nghĩ thì chưa chắc đã thế đâu, cứ xem đi, chúng ta sẽ được xem một màn kịch vui!”, Lạc Phàm khẽ nhếch môi, không nói rõ! Nếu anh ta đoán không sai, hôm nay Hạ Nam sẽ cho mọi người xem một chuyện rất hay.

“Thật sao?” Tần Kiệt và Hoa Vi Thần đều nhìn về phía Lạc Phàm, chỉ thấy anh ta thờ ơ nhìn bọn họ!

“Thật, cứ chờ đi rồi biết! Chắc cậu ấy cũng sắp đến rồi đây!” Liếc nhìn đồng hồ trên tay, nhú mày nói với bọn họ.

Khách mời trong hội trường càng lúc càng đông, nhưng người đứng đầu tập đoàn Hạ thị - Hạ Nam vẫn còn chưa xuất hiện. ngay cả Hạ Vi Hào cũng bắt đầu nôn nóng!

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên ồ ạt thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, một cặp tình nhân bước vào, nam tuấn mỹ lạnh lùng, nữ mềm mại xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 28: Cầu hôn

Trong hội trường tràn ngập ánh đèn, tất cả mọi người đều tập trung nhìn đôi tình nhân vừa bước vào, xung quanh im lặng không một âm thanh, giống như giờ phút này chỉ cần một tiếng động cũng là không tôn trọng họ, mọi người tự giác đứng dạt sang hai bên nhường lại lối đi cho hai người.

Tô Úy nhàn nhạt liếc qua hội trường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo ý cười bình thản, chỉ là bàn tay đang khoác tay Hạ Nam có chút căng thẳng mà nín chặt thêm!

Hạ Nam biết cô đang lo lắng, anh cúi xuống gần tai cô khẽ nói, “Không sợ, có anh ở đây!”

Nghe được lời của anh, Tô Úy nhẹ gật đầu! Hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh cho mình!

Hạ Nam nhàn nhạt liếc chỗ Hạ Vi Hào đang đứng, nhìn thấy ba người khác thì ánh mắt trở nên lạnh lẽo, ngay cả không khí xung quanh cũng dần lạnh theo!

Anh cười lạnh một tiếng, rồi đưa cô đến chỗ bọn Lạc Phàm!

Tô Úy quay đầu nhìn gò má của anh, hơi cau mày!

Như nhận thấy sự khác thường của Tô Úy, Hạ Nam quay lại dịu dàng nhìn cô, khẽ môi khẽ nâng lên một nụ cười, nhẹ nhàng vuốt mi tâm của cô.

Cảm nhận được ánh mắt từ xung quanh, Tô Úy ngượng đến đỏ cả mặt, nắm chặt bàn tay đang làm loạn của anh!

Hạ Nam nhìn thấy gò má đỏ bừng của cô, khẽ cười một tiếng.

“Nam, hai người đến rồi!” Lạc Phàm nói xong, còn mập mờ đảo qua hai người, sau đó quay sang khẽ nhú mày với Hạ Nam!

“Ừm!” Hạ Nam nhàn nhạt gật đầu một cái, sau đó quay ra nói với Tô Úy, “Em ở đây với bọn họ một chút, anh với Phàm có việc gấp, một lúc nữa sẽ đến tìm em!” Nếu là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, ba người kia nhất định sẽ phải mở to mắt vì ngạc nhiên, nhưng vì đã nhìn thấy quá nhiều nên cũng không có cảm giác gì lắm!

Tô Úy khẽ gạt đầu một cái rồi buông tay anh ra!

Sau khi Hạ Nam và Lạc Phàm đi, Tô Úy ở lại trò chuyện với Tần Kiệt và Hoa Vi Thần.

Hạ Vi Hào đứng tại chỗ nhìn con trai mình đi cùng cô gái kia thì mặt trầm xuống, quay sang nhìn Quý Thiên Nhu.

Chỉ thấy cô ta vẫn tươi cười, cũng không có gì khác thường mới thu lại ánh mắt.

Bọn họ vừa mới thu lại tầm mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Quý Thiên Nhu bởi vì phần hận và ghen tị mà thay đổi sắc mặt, dưới ánh đèn rực rỡ mà trở nên hung tợn vụn vặt, nhưng chỉ trong nháy mắt liền biến mất.

Bên ngoài hội trường, dưới ánh đèn mờ, hai bóng dáng cao lớn đứng trong góc có chút mờ ảo, nhưng vẫn không mất đi sự tuấn mỹ!

"Có phát hiện ra thêm gì mới không?" Giọng nói trầm thấp vang lên có chút lạnh lẽo, cũng có chút du dương.

"Người của chúng ta phát hiện bên cạnh Tô Úy đột nhiên xuất hiện vài nhóm người, hơn nữa mục đích đều không rõ!" Lạc Phàm thu lại vẻ bình thản trên mặt, trầm tư nhìn lên Hạ Nam trước mặt.

"Vài nhóm người?" Hạ Nam lẩm bẩm, đôi mắt đen dưới ánh đèn mờ càng lộ vẻ thâm trầm, "Dù có thể nào cũng phải bảo vệ cô ấy thật tốt! Tối nay sau khi trở về, dùng hệ thông thông báo cho mấy người bảo vệ cô ấy cẩn thận một chút!"

"Ừm!" Lạc Phàm nhẹ gạt đầu, ngay sau đó như nhớ ra cái gì, khóe miệng khẽ nhếch lên, "Ông cụ nhà cậu tối nay sợ rằng lại có động thái gì lớn rồi, cậu dự định thế nào đây?"

"Nước đến đất chặn, binh tới tướng chặn!" Khi nói câu này, đôi mắt thâm thúy hiện lên ý cười thần nhiên.

.....

Hạ Nam và Lạc Phàm một trước một sau ưu nhã tiến vào hội trường, chậm rãi đi đến trong góc, dọc theo đường đi gây nên không ít ồn ào.

Đi tới cạnh Tô Úy, Hạ Nam tự nhiên vòng tay ôm lấy eo nhỏ, khiến cô mất tự nhiên ho khan một tiếng, tránh sang một bên, hung hăng nhìn anh chăm chăm!

Hạ Nam không để ý nhún vai một cái, xiết chặt vòng tay đang ôm lấy eo cô.

"Hai người có cần phải ngọt ngào thế không? Đây là trước mặt công chúng đấy nhá!" Lạc Phàm lên tiếng nhạo báng, càng khiến Tô Úy đỏ bừng mặt vì xấu hổ, hung hăng nheo mắt tay đang ôm chặt lấy cô.

Hạ Nam rên lên một tiếng rồi quay sang vô tội cười cười với cô.

Tô Úy nhìn anh đang cười với mình, mím mím môi, đang muốn mở miệng chợt nhìn thấy một người đang gây oanh động chỗ này, không khỏi có chút kinh ngạc chớp chớp mắt, đây không phải là người đàn ông mà cô vô tình gặp ở khách sạn Thịnh Thế sao?

Hạ Nam chú ý tới ánh mắt của cô, nhìn theo tầm mắt của cô thấy một người đàn ông trung niên tầm năm mươi tuổi, bộ âu phục được đặt may riêng càng tôn lên dáng người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn lạnh bạc, chỉ cần giờ tay nhắc chân một cái cũng thể hiện tư thái ưu nhã! Nhìn ông ta rất quen, đúng rồi, hình như là Tổng giám đốc của công ty quốc tế M - Mộ Thần Huyễn!

Không biết có phải ảo giác hay không mà anh cảm thấy người đàn ông kia vừa nhìn đến chỗ bọn họ.

"Cậu có thấy ông ấy rất giống Mộ Thần Huyễn - Giám đốc công ty quốc tế M không?" Có người tình mắt hỏi nhỏ người bên cạnh.

"Mộ Thần Huyễn?"

"Đúng vậy, nghe nói bữa tiệc xã giao kiểu này đều là do trợ lý của ông ấy đi thay, sao lần này lại tự mình tham gia?"

.....

Quốc tế M? Mộ Thần Huyễn.

Tô Úy nghe tiếng nghị luận của mọi người, nghi hoặc nhìn người đàn ông đang ôm mình, cô thật sự không biết quốc tế M là công ty thế nào, Mộ Thần Huyễn là ai? Chẳng lẽ cô thật sự lạc hậu rồi sao?

"Quốc tế M có tổng bộ ở NewYork, nhưng có hầu hết chi nhánh ở mọi thành phố trên Trung Quốc, hơn nữa mạng lưới ngành rất rộng nên ảnh hưởng tất nhiên là cũng rất lớn! Người đàn ông trung niên đó tên là Mộ Thần Huyễn, ông ta Tổng giám đốc công ty Quốc tế M, cũng là người sáng lập ra công ty đó! Bản thân Mộ Thần Huyễn chính là một truyền kì ở New York, dưới áp lực cạnh tranh lớn như vậy mà ông ta vẫn có thể tay trắng dựng nên một sự nghiệp lớn như vậy!" Hạ Nam nhìn thấy cô nghi hoặc, liền giải thích.

"Ồ! Ông ta như một vị thần vậy?"

"Thần hay không thì anh không biết, nhưng anh biết hai bên hắc đạo, bạch đạo cũng đều phải nhường ông ta mấy phần!"

"vậy đúng là một nhân vật truyền kì rồi, nhưng sao em lại cảm thấy ông ta cô đơn, tình mạch như vậy?" Tô Úy nhìn người đàn ông đang chậm rãi bước vào hội trường, tự hỏi bản thân.

"Hạ tổng đừng khách sáo!", Lần trước đến thành phố A, Mộ Thần Huyền cũng coi như biết mặt ông ta! Nhưng bây giờ nhìn qua tài liệu trong tay, ông biết người trước mặt mình là chủ tịch tập đoàn Hạ thị, Hạ Vĩ Hào, "Nghe nói ngài có một người con trai, từng ở Mỹ một thời gian, hơn nữa cũng rất nổi tiếng ở phố Wall, có thể giới thiệu với tôi không?"

"Đĩ nhiên!", nói xong liền dẫn ông đi đến chỗ Hạ Nam.

... ..

"Mộ tổng, đây là con trai của tôi – Hạ Nam!" Hạ Vĩ Hào giới thiệu cho Mộ Thần Huyền, lại phát hiện ông ta đang nhìn Tô Úy đứng cạnh Hạ Nam, ông ta không khỏi đánh giá cô gái trước mặt, vẻ mặt lạnh nhạt, trầm tính kín đáo! Chỉ là.... ..

Tô Úy cảm nhận được ánh mắt từ phía đối diện, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh bạc, anh tuấn thành thực! Cô nhàn nhàn cười với ông ta một tiếng.

Tô Úy nhìn bên cạnh còn một người nữa, cũng lễ phép cười chào hỏi!

Hạ Nam thấy ba mình nhìn Tô Úy chăm chú còn có thể hiểu, nhưng vị Tổng giám đốc của M Quốc tế cũng nhìn Tô Úy rất chăm chú khiến anh rất khó hiểu, đưa tay kéo cô ra sau mình!

Tô Úy nhìn anh khó hiểu, chỉ thấy anh cười nhẹ với cô, trên mặt không nhìn ra một điểm khác thường.

"Chào cậu, Hạ tổng!", Nói xong liền đưa tay ra.

"Mộ tổng, ngài khỏe chứ?" Mặc dù có chút không vui khi ông ta nhìn Tô Úy như vậy, nhưng anh vẫn lịch sự chào hỏi, bắt tay người kia.

"Cô gái bên cạnh cậu khiến tôi nhớ đến một người bạn cũ, nên không tránh khỏi thất lễ, thật xin lỗi!" Mộ Thần Huyền biết mình đã vô ý, khẽ gật đầu tỏ ý xin lỗi, "Đây là bạn gái của cậu sao?"

"Xin chào, tôi là Tô Úy!", Tô Úy nghe thấy lời nói của Mộ Thần Huyền, lễ phép mở miệng.

"Chào cô, cô Tô!"

... ..

Đúng lúc này, người dẫn chương trình bắt đầu nói chuyện, "Xin cảm ơn tất cả các vị khách quý đã có mặt ngày hôm nay.... ..xin mời Hạ tổng lên phát biểu khai mạc buổi lễ!"

Tiếng nói vừa dứt, hội trường vang lên một tràng pháo tay, mọi người đều tập trung nhìn về Hạ Nam.

Hạ Nam cầm tay Tô Úy, Tô Úy cảm nhận được xúc cảm trên tay, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hạ Nam thấy cô nhìn mình, cung chiều cười cười, âm thanh trầm thấp khẽ vang bên tai cô như muốn dụ dỗ, "Đừng sợ, có anh ở đây!", Nói xong liền dắt cô lên khán đài, tất cả mọi người đều tự giác tránh sang hai bên.

Chờ đến khi Tô Úy lấy lại tinh thần thì đã đứng trên khán đài, cô quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh thì thấy anh cũng đang nhìn mình

"Xin cảm ơn các vị khách quý đã có mặt ngày hôm nay để chung vui với tập đoàn chúng tôi, tôi hi vọng mọi người ở đây hôm nay sẽ làm chứng cho cho lời cầu hôn của tôi với cô gái bên cạnh này, hi vọng cô ấy có thể chấp nhận lời cầu hôn của tôi!", Hạ Nam đứng trên khán đài, đôi mắt đen như mực dịu dàng nhìn Tô Úy, âm thanh trầm thấp từ tính dưới sự khuếch đại của micro mà vang khắp hội trường.

Những lời này vừa nói ra, đã khiến xung quanh ồn ào bởi tiếng bàn tán nghị luận! Sắc mặt Hạ Vĩ Hào xấu đến cực điểm, khi con trai mình dắt tay Tô Úy lên khán đài ông nên hiểu ra mới phải, nhưng ông ta vẫn còn ôm hi vọng, hiện tại.... ..

Mộ Thần Huyền ưu nhã đứng trong góc phòng, đôi mắt lạnh bạc chăm chú nhìn chuyện đang diễn ra trên kia, gương mặt anh tuấn có chút rối rắm, bây giờ ông ta có thể làm gì đây, mặc cho chuyện này tiếp tục diễn ra, hay đứng ra ngăn cản? Nhưng ông ta lấy thân phận gì để có thể ngăn cản đây? Nghĩ tới đây lông mày liền cau lại!

"Như thế nào, không tệ chứ?". Nhìn hai người trên sân khấu, Lạc Phạm nhún mày nói với hai người kia.

Hai người còn lại im lặng nhún vai.

Quý Thiên Nhu nhìn hai người kia, sắc mặt tái nhợt, cắn môi, bàn tay nắm chặt thành quyền! Sao có thể như vậy? Không phải nói muốn công bố tin tức

cô ta và anh Nam sẽ đính hôn sao? Sao có thể biến thành như vậy?

Tô Úy còn kinh ngạc hơn, đứng im tại chỗ, nhìn gương mặt tuần tú kia. Anh ấy nói muốn cầu hôn? Nhưng anh ấy có nghĩ đến chuyện trước mặt nhiều người như vậy, nếu cô không đồng ý chẳng phải anh ấy sẽ mất hết thể diện sao? Hay anh ấy chắc chắn cô sẽ nhận lời?

Vậy cô sẽ nhận lời sao?

Người đàn ông trước mặt quỳ một chân xuống, trong tay cầm một hộp nhung tinh xảo, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn bảo thạch được tinh tế khắc thành đóa mạn đà la, dưới ánh đèn điện chiếc nhẫn càng trở nên chói mắt!

MỌi người thấy một màn này, đều ao ước ghen tị nhìn người phụ nữ trên khán đài! Dù sao đây cũng là người đàn ông được lòng biết bao phụ nữ, là hình tượng tiêu chuẩn trong suy nghĩ của biết bao cô gái ở đây!

“Bảo bối, lấy anh nhé!” Lời nói dịu dàng như một chất độc vang khắp cả hội trường, cũng làm biết bao người phụ nữ si mê!

Tô Úy nghe được âm thanh của anh, trong đầu trống rỗng! Cô có nên đồng ý không? Trong đầu cô thoáng qua một hình ảnh giúp cô hạ quyết tâm, hình như điều này cũng không có gì là không tốt!

“Em...” Còn chưa nói hết câu, liền nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài cửa, cô tò mò nhìn sang thì cảnh tượng bên ngoài khiến cô sững sờ đứng im.

Nhìn ra sự khác thường của cô, Hạ Nam nhìn theo, chỉ liếc mắt một cái, anh liền nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Lại bị tính toán

Ánh mắt Hạ Nam lạnh lùng xuyên qua đám người nhìn bóng dáng đang chậm rãi bước vào, anh có thể cảm thấy rõ ánh mắt của người đàn ông kia vẫn luôn chăm chú nhìn người phụ nữ bên cạnh anh, không thể nghĩ ngờ anh đang nhìn thấy Sở Khiếu Nhiên trong hình, nhưng không phải nói anh ta không còn sao? Vậy bây giờ chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ là cái tử hoàn sinh? (Chết đi sống lại!)

Không biết vì sao người kia càng đến gần, trong lòng anh càng cảm thấy lo lắng! Quay lại nhìn người phụ nữ bên cạnh, thấy nét mặt cô không ngừng thay đổi, từ kinh ngạc, hưng phấn, rồi đến thờ ơ, vui sướng, anh nhìn không sót một thứ gì!

Theo bản năng anh giữ tay phải của cô lại, cố gắng tăng thêm sức lực! Anh cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ rối loạn và lo lắng như lúc này!

Sức lực trên cánh tay khiến Tô Úy hoàn hồn, cô quay đầu nhìn gương mặt tuần tú quen thuộc mà xa lạ, vẫn là gương mặt tuần tú cùng sự yêu thương dịu dàng quen thuộc, nhưng trên khuôn mặt ấy lại xuất hiện sự phiền não và lo lắng mà cô chưa từng nhìn thấy.

Thấy anh đang lo lắng, Tô Úy nhẹ đặt bàn tay trái lên bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô, như muốn trấn an sự rối bời trong anh!

Hạ Nam vẫn nhìn cô chăm chú, sự bất an kia vẫn không giảm bớt chút nào, đôi mắt đen kia thoáng qua những cảm xúc xa lạ cô không thể hiểu!

Tô Úy nhìn anh, giờ phút này cô không biết phải giải thích như thế nào, cô muốn nói cho anh biết, cô muốn nói cô đồng ý, cô đồng ý gả cho anh, nhưng lời nói ra lại nghẹn đứng trong cổ họng.

Thấy anh đang nhìn thẳng về phía sau lưng mình, cô quay đầu lại thì thấy người đàn ông vừa mới bước vào đã đứng phía sau mình từ lúc nào!

... ..

Khách mời bên dưới kinh ngạc nhìn một cảnh trên khán đài, đây là tình trạng gì? Mọi người xì xào bàn tán, nhìn người đàn ông vừa mới xuất hiện càng thêm khiếp sợ! Hai người này.... ..

Diệp Phong đứng trong góc kinh ngạc nhìn khuôn mặt người đàn ông vừa đến, trong nháy mắt liền hiểu rõ! Khóe miệng nhếch lên đường cong giễu cợt, vừa như cười nhạo người khác cũng tựa như đang cười nhạo chính mình, hóa ra là vậy!

Lạc Phàm, Tần Kiệt và Hoa Vi Thần nhìn lên tình trạng đột phát trên đài cũng không bình tĩnh được nữa, một buổi cầu hôn sao bây giờ lại biến thành như vậy? Tần Kiệt và Hoa VI Thần cùng mọi người đồng loạt quay sang nhìn Diệp Phong.

Dĩ nhiên Lạc Phàm biết người đàn ông kia là ai! Khi nghe tin anh ta đã chết anh cũng đã kinh ngạc rất lâu, nhưng tình trạng bây giờ không phải quá quái dị sao? Cái tử hoàn sinh?

Mà Mộ Thân Huyền vẫn đứng trong góc, ánh mắt bí ẩn nhìn về tình trạng đang diễn ra, trên mặt hiện lên suy nghĩ sâu sa.

... ..

Như cảm nhận được ánh mắt dưới đài, Tô Úy quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, khả ái trùng to mắt với anh!

Hạ Nam nhìn về mặt của cô, bắt đầu dể thờ dài, ôm cô đi xuống dưới, khi đi ngang qua người đàn ông kia, nhẹ nhàng nói một câu, “Hai người xuống dưới rồi nói chuyện!”, Âm thanh tuy nhỏ nhưng đủ để anh ta nghe thấy!

KHông biết có phải là ảo giác của anh hay không mà anh cứ có cảm giác ánh mắt người đối diện rất không tốt, nếu anh nhớ không lầm, thì đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt!

Trong khoảng sân tao nhã bên ngoài hội trường.

Tô Úy an tĩnh đứng yên, vẻ kinh ngạc đã biến mất, giờ phút này chỉ có sự lạnh nhạt! Lúc này cô mới phát hiện, khi đối mặt với người đàn ông này cô đã không biết nên phải nói gì? Cảm kích, phiền muộn, hưng phấn, hay là an tâm và buông lỏng? Những thứ này đều không phải là suy nghĩ của cô lúc này.

Trong đầu cô không ngừng hiện lên những hình ảnh trước đây, khiến cô không tự chủ mà nở nụ cười, cười đến khuynh thành (*) (Ý nói là rất xinh đẹp!)

Sở Khiếu Nhiên đứng bên cạnh cô cũng không lên tiếng, chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn cô! Trong lòng anh ta hiểu rõ, cô lúc này không còn là cô gái nhỏ thích làm nũng trong ngực anh năm đó nữa!

Thời gian hơn ba năm, người thay đổi là anh ta, mà cô cũng thay đổi! Bên cạnh cô lúc này đã có người đàn ông khác, thay thế vị trí mà anh đã từng ngồi!

“Úy Úy, những năm nay em có sống tốt không?” Trầm mặc thật lâu, anh ta không nhận được lên tiếng! Cho dù anh đã sớm biết đáp án, nhưng vẫn hi vọng được nghe cô nói ra.

“Ừm!”, Tô Úy nghe lời của anh ta, quay đầu nhìn lại người đàn ông đã từng chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng mình, “Anh Khiếu Nhiên, anh đã về!”, Cô cười bình thản, giọng nói nhàn nhạt vang lên, du dương đến khác thường!

“Ừ, anh đã về!”

“Em.....cám ơn!” Dù có như thế nào cô cũng nên nói với anh một tiếng cảm ơn.

... ..

Trong góc hội trường, trải qua một đoạn nhạc đệm vừa rồi, mọi người đều chú ý đến chỗ Hạ Nam đang đứng, chỉ thấy anh vẫn đang bình tĩnh đứng đó.

“Sao có thể như vậy chứ? Anh ta không phải là....” Lạc Phàm không hiểu hỏi.

“Tớ cũng không biết! Tớ đã tra lai lịch của anh ta, không hiểu sao cứ có cảm giác anh ta không hề đơn giản!” Hạ Nam trầm tư nói.

“Vậy bây giờ phải làm sao đây? Chuyện cầu hôn lúc này của cậu phải làm sao đây?”

“Bây giờ còn có thể thế nào được chứ, cứ như vậy đi! Chuyện này cứ đợi đến khi nào thích hợp rồi nói!”, khi nói câu này anh cũng rất khó chịu.

“Cô ấy về rồi kia!” Lạc Phàm đang muốn nói gì thì đột nhiên thấy Tô Úy quay lại, thấp giọng nói xong, sau đó còn rất tự giác đi ra chỗ khác!

Hạ Nam thấy cô đến gần, khóe miệng không tự chủ mà nhếch lên!

“Nói chuyện xong rồi sao?” Tô Úy vừa mới đến bên cạnh Hạ Nam đã bị anh ôm vào ngực, giọng nói êm ái vang lên trên đỉnh đầu cô.

Tô Úy nhẹ nhàng đáp lời, cả khuôn mặt vui vào ngực anh, vòng tay ôm chặt lấy hông anh!

Người thấy mùi nước hoa xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt khiến cô cảm thấy rất quen thuộc, cô không khỏi hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, cô lên tiếng, “Em đồng ý!”, trong giọng nói còn mang theo sự làm nũng không dễ phát giác.

“À?” Anh nghe lời nói không đầu không cuối của cô, ngây ngẩn cả người mấy giây, sau đó mới kịp phản ứng lại, “Em nói thật?”

“Giả!”

“Anh mặc kệ, dù sao em cũng đã nói đồng ý thì không thể thay đổi!”, Nói xong liền lấy hộp trang sức trong áo khoác ngoài ra!

“Bảo bối, em nguyện ý gả cho anh sao?” Lấy chiếc nhẫn bảo thạch ra, vẻ mặt thành thật nhìn người phụ nữ trước mặt.

“Em đồng ý!”, Vừa mới nói xong, chiếc nhẫn bảo thạch đã được đeo vào ngón áp út của cô.

“Bắt đầu từ hôm nay em là của anh!” Nói xong liền ôm chặt cô vào trong ngực mình!

Mặc dù bọn họ đứng trong góc khuất nhưng Quý Thiên Nhu vẫn luôn chú ý đến hai người đã thấy rõ, cô ta nắm chặt tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự phẫn hận và không cam tâm!

“Em muốn đi toilet!”, Tô Úy lùi lại đưa áo khoác ngoài cho anh!

“Anh đi cùng em!”, Hạ Nam cười cười nói với cô.

“Không cần, em không phải trẻ con đâu!”

Nhìn bóng lưng cô rời đi, anh khẽ cười! Chợt có một ánh mắt nhìn anh chăm chú khiến anh thu lại nụ cười trên môi, cái nhìn này quá mức âm trầm sắc bén, càng khiến anh chắc chắn suy nghĩ của mình, người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản!

... ..

Nhìn tấm biển “Đang sửa chữa” ngoài toilet, cô bực mình bĩu môi, đi lên tầng hai.

Chỉ là cô không phát hiện ra, khi cô vừa đi không lâu, toilet bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, người đó nhìn cô rời đi, lạnh lùng cười một tiếng sau đó đem tấm biển đi!

Khi Tô Úy đi ra khỏi toilet chợt phát hiện hình như cửa bên ngoài đã bị ai khóa mất, cô dùng sức kéo cửa hi vọng có thể mở ra...

Cô dần bình tĩnh lại, liếc nhìn quần áo mới phát hiện cô mình đã để quên túi xách trên xe.

Đột nhiên cô nghe thấy bước chân bên ngoài, đáy mắt sáng lên!

“Có ai bên ngoài không? Có thể mở giúp tôi cánh cửa này không?”

... ..

Chỉ là cô hỏi liên tiếp mấy lần cũng không có ai đáp lại, Tô Úy không khỏi nghi ngờ có phải mình đã nghe lầm rồi không? Vậy cô phải làm sao bây giờ, điện thoại không mang nên không thể gọi cho Hạ Nam được! Vậy chỉ đành ngồi ở đây chờ đến khi có người đến thôi, mong là mau có người lên đây! Toilet tầng một không thể dùng thì mọi người nhất định sẽ lên tầng hai!

Chỉ là cô không biết toilet tầng một vẫn có thể sử dụng, toilet mà cô đang đứng rất ít người vào, hơn nữa tấm biển “Đang sửa chữa” là có người bày trò để hại cô mà thôi!

“A.. là ai?”, Đột nhiên cô bị người trong toilet dội một chậu nước lên người, toàn thân ướt sũng nước là nước, thời tiết hiện tại rất lạnh lẽo, lại thêm bị dính nước lạnh nên cô cảm thấy rét đến thấu xương, cô ôm chặt lấy thân thể của mình đứng trong góc phòng không ngừng run rẩy!

Hiện tại Tô Úy có thể chắc chắn tiếng bước chân vừa rồi cô không hề nghe lầm, bởi bây giờ cô nghe thấy tiếng bước chân xa dần! Có lẽ bây giờ cô đang bị tính toán rồi, hiện tại chỉ hy vọng Hạ Nam có thể nhanh chóng tìm ra cô!

Tô Úy vừa rời khỏi Hạ Nam, đã có rất nhiều người bước đến rồi rút mòi rượu anh!

Bởi phép lịch sự anh cũng đành phải uống cùng họ, sau đó trò chuyện với họ một lúc, trong khi nói chuyện vẫn không liếc xung quanh để tìm cô.

Nhưng nhìn xung quanh một vòng vẫn không thấy Tô Úy đâu, anh nhíu mày nhìn đồng hồ đeo trên tay.

Gật đầu xin lỗi với mọi người xung quanh, Hạ Nam đi đến toilet.

Có chuyện gì vậy? Hơn hai mươi phút rồi mà vẫn không ra ngoài?

“Sao vậy?” Lạc Phàm thấy Hạ Nam cau mày đi vào toilet, anh liền chạy theo!

“Cô ấy vào toilet hơn 20 phút rồi vẫn không ra ngoài! Tớ sợ cô ấy có chuyện gì nên đi xem sao!”

Đến toilet nữ, hai người trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Mấy người phụ nữ đang rửa tay bên trong thấy hai người đàn ông đột nhiên bước vào hốt hoảng hét lên!

“Thật xin lỗi, chúng tôi tìm người!” Lạc Phàm giải thích với mấy người phụ nữ đang đứng trước gương trang điểm.

Mấy người bên trong lúc này mới phát hiện hai người bước vào đều là nữ nam, trong nháy mắt liền thay đổi thái độ, mê mẩn nhìn hai người bọn họ!

Mở tất cả cánh cửa bên trong cũng không tìm thấy Tô Úy, trong lòng hai người đều có chung dự cảm bất an!

Trong phòng giám sát, Hạ Nam nhìn hình ảnh trước mắt, cau mày chạy lên toilet trên tầng hai! Một cước đá văng tấm biển “Đang sửa chữa”, đẩy cửa bước vào, vừa vào trong anh đã nghe thấy âm thanh rất nhỏ vang lên, anh bước nhanh đến căn phòng cuối cùng, nhìn dòng nước chậm rãi chảy ra từ bên

trong, anh run rẩy đẩy cửa ra thì thấy người phụ nữ của mình đang co ro ngồi trong góc không ngừng run rẩy, ngồi xổm xuống ôm chặt lấy cô, cảm thấy cơ thể lạnh lẽo trong lòng anh ôm chặt cô hơn!

“Em lạnh.... ..”, Người phụ nữ trong lòng không ngừng lẩm bẩm, thân thể run rẩy tiến sâu vào trong lòng anh, vòng tay ôm chặt lấy cơ thể ấm áp có thể cho cô độ ấm!

“Đáng chết!” Hạ Nam ôm cô đi cửa sau của hội trường, ngồi vào ghế sau xe đã mở sẵn.

Mấy giây sau chiếc xe phóng vút đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Tổ chức sát thủ

Xe vừa mới đến bệnh viện, cửa sau liền bị người kéo ra, Hạ Nam lấy chiếc áo khoác ngoài màu đen quần chặt cho Tô Úy, nhẹ đặt cô xuống giường cứu hộ đã sớm chờ bên ngoài, nhân viên cứu hộ nhanh chóng đẩy cô vào bên trong bệnh viện, gương mặt tuần tú tối tăm nặng nề, mu bàn tay nắm chặt đến nổi cả gân xanh, đầu ngón tay cũng trở nên trắng bệch, toàn thân lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi!

Trên hành lang bệnh viện, bác sĩ và y tá nhanh chóng đẩy Tô Úy vào phòng cấp cứu, ý tá đi cuối cùng trước khi đóng cửa phòng cấp cứu còn thận trọng nhìn người đàn ông âm trầm bên ngoài cửa, nhìn ánh mắt lạnh băng ấy không nhận được rung mình một cái!

Hạ Nam lạnh lùng đứng trước cửa phòng cấp cứu, chăm chú nhìn phòng cấp cứu như muốn nhìn xuyên thấu vào bên trong! Anh không để ý đến mình lúc này có bao phần nhếch nhếch, không để ý đến những giọt nước không ngừng nhỏ xuống từ trên người mình, không để ý bất kì kẻ nào.....

Không biết qua bao lâu, trên hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó mấy bóng người vội vàng xuất hiện trước cửa phòng cấp cứu.

Người mới đến cũng rất ăn ý không ai mở miệng, chỉ đứng cùng Hạ Nam nhìn chăm chú phòng cấp cứu.

Lạc Phàm, Tần Kiệt và Hoa Vi Thần nhìn quần áo lão đại đã dính nước, dưới chân anh thậm chí còn là một vũng nước lớn đọng lại, quay ra nhìn nhau bất đắc dĩ lắc đầu.

Dưới ánh đèn mờ trên hành lang bệnh viện, đoàn người lẳng lặng đứng trước cửa phòng cấp cứu, không có tiếng ồn ào, không một lời thì thầm, nếu có thì cũng chỉ là không khí im lặng đến quỉ dị, điều này khiến người ta cảm thấy một bầu không khí áp bức và khó thở trong đây!

Cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, một bác sĩ tầm tuổi trung niên vừa ra ngoài đã bị một nhóm người vây quanh, ông ngăn người ra một lúc rồi mới mở miệng, “Bệnh nhân vì dính nước lạnh nên phát sốt, chúng tôi đã hạ sốt cho cô ấy, chỉ cần sáng mai hạ sốt là ổn, cũng không có gì đáng ngại cả!”, Ông thật sự không thể tưởng tượng được trong thời tiết lạnh lẽo như vậy, một cô gái yếu đuối lại có thể ngâm nước lạnh hơn mười phút thì sẽ xảy ra chuyện gì! Ông dám cam đoan, nếu trễ hơn nửa giờ nữa thôi thì cô bé này nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Quét mắt nhìn người trước mặt, ông không nói thêm gì nữa đi về phòng làm việc của mình! Dù không xem nhiều tin tức lắm nhưng ông cũng nhận ra chàng trai vừa ôm cô bé đang nằm trong phòng cấp cứu đến là chủ tịch tập đoàn Hạ thị - Hạ Nam!

Trong phòng bệnh, hoàng hôn hắt ánh sáng yếu ớt cuối ngày lên tường, Tô Úy nằm trên giường bệnh vì sốt cao mà mặt phỉm hồng, nhắm nghiền hai mắt, đôi môi nhợt nhạt, tiếng hít thở đều đặn vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh!

Một bóng người đứng trước cửa sổ phòng bệnh, bóng lưng vững chãi mà cô đơn, ảm đạm, cánh tay rũ xuống đang nắm thật chặt, mơ hồ còn nhìn thấy cả gân xanh! Gương mặt tuần tú phản chiếu trên cửa kính càng thêm tối tăm lạnh lẽo, đôi mắt đen như mực càng trở nên sâu đến không lường được!

Đưa tay lấy bao thuốc trong túi quần, đang chuẩn bị châm lửa thì ánh mắt vừa chạm đến bóng dáng trên giường bệnh, anh lại bỏ bao thuốc vào trong túi.

Chậm rãi xoay người lại, đi tới bên cạnh giường bệnh, an tĩnh nhìn cô gái đang ngủ say!

Nghĩ kĩ lại, chỉ trong một thời gian ngắn mà số lần Tô Úy vào bệnh viện đã không còn đếm được trên đầu ngón tay, nói cho cùng vẫn là anh không bảo vệ cô cho tốt! Muốn buộc chặt cô bên người mình nhưng tại sao vẫn luôn khiến cô bị tổn thương! Chuyện này khiến anh cảm thấy mình rất bất lực!

Từ lúc nào mà anh cảm thấy mình không đủ sức làm một chuyện như thế này?

Nghĩ tới đây khuôn mặt càng trở nên trầm lắng, đôi mắt đen càng thêm tự trách ân hận!

Mặc dù buổi lễ kỉ niệm ba mươi năm thành lập tập đoàn Hạ Thị hôm qua không có nhà báo, nhưng vên vên chỉ trong một đêm, xã hội thượng lưu đều truyền tai nhau đầy đủ những chi tiết sự kiện diễn ra trong buổi lễ hôm qua, ví như chủ tịch tập đoàn Hạ thị cầu hôn Tổng giám đốc công ty quảng cáo Minh Nguyệt, xuất hiện người đàn ông thần bí chen ngang lời cầu hôn của Hạ Nam.... ..

Tô Chí và Thẩm Khiết ở Bắc Kinh dĩ nhiên cũng nghe được chuyện cầu hôn trong buổi lễ tối qua, hai người lập tức gọi điện cho con gái muốn chứng thực chuyện này!

Nhưng bên kia điện thoại chỉ truyền đến một giọng nữ đều đều: Số may quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!

“Sao rồi?” Tô Chí ngồi trên ghế salon hỏi vợ mình.

“Tắt máy!”

“Nếu không tí nữa em gọi lại thêm một cuộc đi, nếu không gọi được thì gọi cho Nguyệt nhi, hỏi xem chuyện bên đó là thế nào!”

“Ừm!”, Thẩm Khiết trầm tư nói tiếp, “Dạo gần đây em luôn có một dự cảm xấu, cứ có cảm giác sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì đó không hay!”

“Em muốn nói đến thân thể của Úy Úy?”

“Ừm!”

“Yên tâm đi, không sao đâu! Đã nhiều năm như vậy, sẽ không có ai biết!”, Tô Chí an ủi vợ mình!

“Anh có nhớ không, một tháng trước khi Minh

Hiên gặp nạn đã hỏi chúng ta một chuyện rất kỳ lạ, thằng bé hỏi chúng ta nhóm máu của Úy Úy! Lúc ấy em cũng không nghĩ nhiều nhưng bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy không thích hợp!”

“Hình như là vậy, lúc ấy anh cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ cũng cảm thấy có điểm kỳ lạ!”. Tô Chí trầm tư, mi tâm nhíu lại: “Yên tâm đi, sẽ không sao đâu!”

“Nếu như Úy Úy biết anh không phải là cha nó, chỉ sợ con bé sẽ không chấp nhận nổi!”, Thẩm Khiết lo lắng bắt an nói.

.....

Trong góc bệnh viện, hai người đàn ông đứng bên cạnh cửa sổ.

“Sao rồi?”, âm thanh trầm thấp khàn khàn của Hạ Nam vang lên.

“Do cô ta đội mũ lưỡi trai nên không thể nhìn rõ mặt, nhưng có lẽ cao tầm 1m68, hơi gầy!”, Lạc Phàm dừng lại một chút liếc mắt nhìn Hạ Nam sắc mặt không tốt, trên người vẫn mặc áo sơ mi đen tối qua, “Tối qua trong hội trường có nhiều người qua, cũng đều không phải là nhân vật đơn giản nên không tra được!”.

Hạ Nam nghe xong chỉ gật đầu một cái.

“Cậu nói có phải là do tờ bắt tài không?”, khi Lạc Phàm cho là Hạ Nam sẽ không nói chuyện anh bỗng nghe thấy Nam đang tự trách mình!

“Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi!”, Lạc Phàm an ủi vỗ vỗ vai Hạ Nam, cho dù lão đại tổ chức “Tước Dạ” có cường đại như thế nào thì trên thực tế anh cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, chỉ cần là người thì cũng sẽ có lúc mềm yếu! Mà điểm yếu lớn nhất của anh rõ ràng là người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh kia! Có lẽ Nam không biết rõ, nhưng mấy người anh em như anh biết rất rõ, chỉ cần là chuyện của Tô Úy, Nam lập tức sẽ biến mất năng lực phán đoán!

“Sắp tới cậu đến Mĩ một chuyến, chuyện tổng bộ của tổ chức về thành phố A đi, như vậy sẽ dễ dàng triệu tập nhân lực hơn!”

“Nam, cậu có thấy những chuyện gần đây xảy ra rất trùng hợp không? Đầu tiên là Tô Úy bị bắt cóc, sau đó bị vu khống là có quan hệ với Tổng giám đốc Thịnh Thế, bây giờ lại đến chuyện này. Rõ ràng đang có người muốn nhắm vào Tô Úy, hơn nữa chuyện hôm nay có thể chắc chắn kẻ đó muốn đẩy Tô Úy và chỗ chết! Nhưng vì nguyên nhân gì chứ, nhìn qua thì Tô Úy không thể đắc tội với bất kì người nào, đặc biệt còn là người muốn đẩy Tô Úy đến bước đường cùng!”, Lạc Phàm gật đầu một cái, nói ra suy nghĩ của mình!

Nghe được lời của Lạc Phàm, Hạ Nam hơi hí hửng, do dự một lúc mới mở miệng, “Giúp tờ tra hoạt động của cô ấy lúc bị bắt cóc!” Dạo gần đây Tô Úy liên tiếp gặp chuyện không may khiến anh bất an, không hề suy nghĩ đến điểm quan trọng này! Bây giờ nhờ Lạc Phàm nhắc nhở anh mới nghĩ ra, chuyện này chắc chắn không đơn giản!

“Tớ biết rồi!”, Lạc Phàm nghe lời của anh, hiểu rõ gật đầu, “Còn đây là tư liệu về Sở Khiếu Nhiên, cậu xem đi!”. Nói xong liền lấy một tập tài liệu đưa cho Hạ Nam.

Hạ Nam nhìn tư liệu của Sở Khiếu Nhiên, chân mày nhíu chặt hơn, trong miệng lẩm bẩm, “Tổ chức sát thủ “Tiểu?””

“Chuyện của anh ta chỉ có thể tra ra đến thế, dường như anh ta có quan hệ rất tốt với tổ chức sát thủ này!”

Hạ Nam nhẹ gật đầu, khoát tay ý bảo Lạc Phàm đi trước.

Sau khi Lạc Phàm đi, anh đứng yên một chỗ đọc tất cả tài liệu về Sở Khiếu Nhiên xong thì cảm bật lửa đốt tất cả giấy tờ trong tay, ngọn lửa dần thiêu rụi tất cả, sau cùng chỉ còn một đồng tro tàn dưới mặt đất.

Đứng tại chỗ ngây người một lúc, anh chậm rãi ra khỏi phòng bệnh.

Mở cửa phòng bệnh, nhìn thấy một bóng người đang ngồi bên cạnh giường bệnh, trong ánh mắt còn có sự khiêu khích và hận ý!

Hạ Nam hí hóp, không biến sắc quan sát người đàn ông trước mặt, mặc dù khuôn mặt của anh ta giống Diệp Phong đến sáu bảy phần nhưng khí chất lại rất khác nhau, nếu như Diệp Phong là con người thanh nhã lạnh nhạt thì người kia lại có ba phần lạnh lùng, bảy phần tàn độc, giữa hai lông mày mang theo sự tàn ác! Người như vậy rõ ràng là rất nguy hiểm!

Anh thu hồi ánh mắt, đi tới bên cạnh nhìn người phụ nữ bên giường bệnh, thấy cô vẫn đang ngủ ngon, gương mặt cũng không còn đỏ ửng vì sốt như đêm qua, trán cũng không còn nóng nữa mới dần yên tâm!

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, anh mới chậm rãi mở miệng “Xin chào, tôi là Hạ Nam!”, nói xong liền đưa tay ra.

“Xin chào, chúng ta lại gặp lại!”, Sở Khiếu Nhiên cũng đưa tay ra bắt lấy tay anh.

Hai người đàn ông âm thầm đo sức, không ai buông tay! Ai cũng nhìn đối phương bằng sự lạnh lùng và khiêu khích!

Rất lâu sau, bọn họ mới buông tay ra!

Từ bàn tay đỏ ửng của hai người có thể nhận ra vừa rồi hai người đàn ông đã dùng sức thế nào!

Trước giường bệnh, hai người đàn ông lạnh lẽo nhìn đối phương!

Hạ Nam nhìn hận ý ngày càng rõ trong mắt người đàn ông đối diện, có chút không hiểu, nếu như anh nhớ không lầm, đây là lần thứ hai hai người gặp mặt!

Chỉ là đôi mắt này... hình như anh đã gặp qua ở đâu đó!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Giải thích

Khi Tô Úy tỉnh lại đã là buổi trưa, sau khi tỉnh lại nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của Hạ Nam liền kiên quyết đuổi anh về nhà!

Sau đó bác sĩ đến kiểm tra qua, nói cô không có gì đáng ngại, sáng mai có thể về nhà!

Nghĩ lại Tô Úy mới thấy choáng váng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà số lần vào bệnh viện còn gấp mấy lần số năm cô sống trên đời!

Buồn chán ngồi trong phòng bệnh, Tô Úy đang định lấy điện thoại ra chơi điện tử lại phát hiện tắt máy, cô vội vàng mở lên, thấy có rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi lỡ, phần lớn là của ba mẹ, ngoài ra Giang Hạo và chị dâu cũng gọi mấy lần.

GỌi điện về cho mẹ, tiếng chuông vừa vang lên không quá năm giây, đã nghe thấy âm thanh của Thẩm Khiết, “Úy Úy, có chuyện gì mà con tắt máy suốt vậy?”

“A, không sao hết, điện thoại con hết pin thôi mà!”, Tô ÚY sợ ba mẹ lo lắng, nên chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ đáp trả.

“Mẹ đã nghe chuyện trong buổi lễ kỉ niệm ba mươi năm thành lập tập đoàn Hạ thi hôm qua rồi”, Thẩm Khiết không nói rõ nhưng bà biết Úy Úy sẽ hiểu rõ lời nói của bà.

“Chuyện đó mấy hôm nữa con về sẽ nói rõ hơn với ba mẹ!”, Nghe lời của mẹ, đầu tiên Tô Úy hơi sùng sốt một chút, sau đó mới hiểu mẹ đang nói đến lời cầu hôn tối qua!

“Đưa thằng bé về ra mắt ba mẹ đi!”. Nghe lời nói lập lòe nước đôi của con gái, Thẩm Khiết mở miệng.

“Vâng, con biết rồi!”.

... ..

Nói chuyện thêm một lúc lâu nữa hai người mới cúp điện thoại!

Đối với chuyện Khiếu Nhiên trở lại, cô không nói với Thẩm Khiết một câu nào! Cũng không phải nguyên nhân gì quan trọng, chỉ là cô không biết nên mở miệng thế nào! Tối hôm qua cô và anh Khiếu Nhiên nói chuyện có lẽ bởi đã hiểu nhau nên cũng không nhắc lại chuyện xảy ra năm đó, càng không hỏi đến chuyện vì sao anh ấy đột nhiên lại cải tử hoàn sinh!

Trong lòng cô vẫn luôn áy náy với anh Khiếu Nhiên, vì cô nên anh ấy mới chết, cho dù hiện tại anh ấy đã trở lại, nhưng phần áy náy này vẫn tồn tại như cũ, chỉ là trong lúc vô tình là từ từ quên đi!

... ..

Tô Úy đang buồn chán ngồi nghịch điện thoại, chợt nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ! Cô biết người bên ngoài tuyệt đối không phải Hạ Nam, bởi nếu là anh thì sẽ đi vào luôn chứ không bao giờ gõ cửa như bây giờ! Cô mím mím môi, từ lúc nào mà cô hiểu rõ người đàn ông kia như vậy?

“Vào đi!”, Cô đặt điện thoại lên bàn bên cạnh, rồi mới mở miệng.

Nhìn bóng dáng lạnh bạc bên ngoài cửa, cô hơi ngạc nhiên rồi lập tức trở về sự lạnh nhạt, lễ phép mở mienejg.

“Chào cô, Tô tiểu thư!”. Mộ Thần Huyễn chậm rãi bước tới, nói xong sau đó đôi mắt lạnh nhạt nhìn chăm chú người con gái trên giường bệnh đang cười nhợt nhạt!

“Chú ngồi đi!”, Nhìn người đứng thẳng bên cạnh giường bệnh, Tô Úy hơi bứt rứt nói.

Mộ Thần Huyễn gạt đầu, đặt giỏ trái cây lên bàn rồi mới ngồi xuống ghé salon!

“Mộ tiên sinh đừng khách sáo!”

“Cô Tô cũng không cần khách sáo!”

Tô Úy mắt tự nhiên nhìn người đàn ông trung niên. Trong mắt thoáng qua sự nghi ngờ!

“Cô Tô, cô ngàn vạn lần đừng để ý, bởi vì cô khiến tôi có cảm giác rất giống một người quen cũ nên mới mạo muội đến đây!”, Thấy cô nghi ngờ, ông ta mở miệng giải thích.

Tô Úy nghe được lời của ông ta, nhẹ nhàng gạt đầu, tỏ ý mình không ngại!

... ..

Mộ Thần Huyễn nói chuyện với Tô Úy rất lâu, cho đến khi ông ta nhận được một cuộc điện thoại mới rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi ông ta rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn mình cô, Tô Úy lại tiếp tục nghịch điện thoại! Chỉ là cô không còn tập trung như trước, ảo não gãi gãi tóc của mình, sau đó ném điện thoại lên trên bàn.

Không biết có phải do cảm giác hay không mà cô cảm thấy ánh mắt Mộ tiên sinh nhìn mình rất kì lạ, có lẽ thật sự giống như lời ông ta nói cô rất giống một người quen cũ, nhưng không hiểu vì sao cô cũng không cảm thấy ghét ông ta, ngược lại còn có một cảm giác rất kì lạ, không thể diễn tả bằng lời nói.

... ..

Sau khi Tô Úy xuất viện, ngày hôm sau đã đi làm!

Bởi vì đã gần cuối năm, các công ty đều bận rộn, Hạ Nam thỉnh thoảng mới gọi điện cho xô, vài ngày mới có một ít thời gian rảnh rồi đến thăm cô! Mà Tô Úy cũng vì dự án hợp tác với Thịnh Thế mà càng không có thời gian rảnh, bởi vì đây là một dự án rất quan trọng, lần này Tô Úy cũng tham gia thiết kế dự án này nên thường xuyên tự mình đi thăm dò thị trường!

Cả tầng lầu mười chỉ có phòng làm việc của Tổng giám đốc là vẫn sáng đèn, có thể nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang chăm chú xem tài liệu trước bàn làm việc, sau lưng cô là cửa sổ phản chiếu ánh sáng rực rỡ từ những bóng đèn nê ông của đường phố phồn hoa, cơ hồ đang chiếu sáng cả thành phố! Thành phố A dưới màn đêm của mùa đông càng thêm ồn ã nào nhiệt, đèn đường mờ vàng, những dòng xe nối nhau không dứt càng tăng thêm không khí ban đêm!

Rất lâu sau, Tô Úy mới ngẩng đầu lên từ đồng tài liệu, đôi tay nhẹ day day trán, híp mắt tựa vào ghế dựa! Liếc nhìn đồng hồ trên tay mới phát hiện đã hơi trễ, cô vội vàng thu thập tài liệu trên bàn, đúng lúc ấy tiếng chuông quen thuộc vang lên!

Cầm điện thoại lên nhìn số điện thoại gọi đến, thoáng do dự một lát rồi mới nhận máy!

“Anh Khiếu Nhiên, đã muộn thế này còn có chuyện gì sao?”

“Anh vừa đi qua công ty của em, thấy phòng làm việc của em vẫn sáng đèn, nên mới gọi hỏi em có muốn đi ăn khuya không?”. Sở Khiếu Nhiên nhàn nhàn nói xong, nghiêng người dựa sườn xe Aston Martin V8Vantage, ngẩng đầu nhìn ánh sáng yếu ớt hắt ra từ tầng mười! Đương nhiên anh ta sẽ không

nói cho cô biết, anh ta đã chờ ở đây từ lúc năm giờ đến tận giờ này.

“Vâng, đợi em một chút, em xuống ngay đây!”; Nói đến khuya cô mới nhớ đến phần đồ ăn mà Giang Hạo giúp cô mua đã để nguội lạnh trên bàn! Bây giờ cũng hơi đói rồi nên đi ăn khuya đúng là lời mời tốt nhất

Cúp điện thoại, Tô Úy cầm túi xách chậm rãi đi ra ngoài!

Trong thang máy, nhìn điện thoại trong tay, Tô Úy định gọi điện cho Hạ Nam nhưng không ngờ điện thoại lại bị sập nguồn!

Áo não ném điện thoại vào trong túi, Tô Úy đi ra khỏi thang máy.

Ra khỏi tòa nhà, Tô Úy đã nhìn thấy Sở Khiếu Nhiên đứng bên cạnh chiếc xe thể thao đỏ, ngần ngừ một lúc cô mới chậm rãi bước đến.

“Anh Khiếu Nhiên!”, cô khẽ gọi.

“Lên xe đi!”, Sở Khiếu Nhiên mở cửa sổ ghế phó lái đứng chờ cô, nhàn nói với Tô Úy, đôi mắt âm trầm không biến sắc liếc qua chiếc xe màu đen cách đó không xa!

Toi Úy gật đầu với anh ta rồi ngồi vào, không chút nào nhận thấy cảnh này đã bị người ngồi trong chiếc xe đen kia nhìn không sót một giây nào!

Giúp Tô Úy đóng cửa xe, trong ánh mắt thoáng qua một tia cười lạnh, ngay sau đó lên lên xe.

Khi anh ta tới chỗ này đã thấy chiếc xe kia đỗ ở đó, rõ ràng mục tiêu không phải là anh ta, mà là Tô Úy! Nhưng cô bé ấy thì có thể đắc tội với ai chứ?”

Vậy thì cứ im lặng xem xét tình hình thế nào đã!

Mấy giây sau. Chiếc xe đã chậm rãi hòa vào dòng xe đông đúc, chiếc xe màu đen kia cũng lập tức bám theo!

Trong xe thể thao, Tô Úy lẳng lặng nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe, trên khuôn mặt tinh xảo vẫn là sự bình thản, đôi mắt trong suốt vẫn là sự yên tĩnh nhưng phảng phất trong đó là sự phiền não và lo lắng!

Trong phòng riêng của một quán ăn lịch sự và tao nhã, Tô Úy ngồi đối diện Sở Khiếu Nhiên!

Có lẽ thời gian ba năm đã khiến quan hệ của họ nhạt đi rất nhiều, từ khi hai người bước vào quán ăn này cũng không nói với nhau một câu!

Tô Úy chỉ ngồi im, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ trên tay, nhìn lên người đàn ông đối diện đang cười bình thản.

“Em có chuyện gì bận sao?”, Chú ý đến động tác này của cô, Sở Khiếu Nhiên nhàn nhạt hỏi, anh ta che giấu cảm xúc của mình rất tốt! Anh ta biết bây giờ cô đang rất mất tự nhiên, thậm chí có chút khản trương, nhưng anh ta cũng biết, sự khản trương này không hề liên quan đến tình cảm cô giành cho anh ta, đây chỉ là do sự lạnh nhạt và xa cách tạo thành!

“A..không có!”, Như không kịp phản ứng, một lúc sau cô mới đáp lại.

“Anh đã nghe đến chuyện của anh em rồi, khi nào có thời gian đi với anh đến thăm cậu ấy được không?” Khi nói đến đây, đôi mắt anh ta thoáng qua sự khác thường! Khi nhìn tài liệu anh ta mới biết, lúc tập kích ở hội sở giải trí người anh ta bắn trượt lại chính là Tô Minh Hiên, đây là chuyện ngoài ý muốn!

Nghe được lời của anh ta, Tô Úy khẽ gật đầu, đôi mắt trong suốt như ẩn dưới một màn sương, ngay cả khuôn mặt tinh xảo cũng trở nên tối tăm!

Chỉ chốc lát sau, cô đã khôi phục sự lạnh nhạt của mình!

THức ăn vừa lên tới, hai người lẳng lặng ăn, không ai nói gì thêm!

... ..

Mà đối thành Hạ Nam đang ở trong biệt thự bây giờ mới ngẩng đầu lên từ tập tài liệu chất thành đống.

Đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhỏ tới cô gái bé nhỏ, khỏe miệng Hạ Nam khẽ nhếch lên, lấy điện thoại ra gọi điện cho cô mới phát hiện điện thoại của cô đã tắt máy.

Đang lo lắng ánh mắt chợt chạm đến thời gian trên đồng hồ thì mới tạm thời yên tâm!

Bay giờ đã gần nửa đêm, tắt điện thoại cũng là bình thường! NGHĩ tới đây, anh sắp xếp lại tài liệu trên bàn, tắt máy tính rồi về phòng đi ngủ!

Sáng sớm hôm sau, Hạ Nam ngồi trước bàn ăn điểm tâm, vừa đưa tay lật tờ báo, ánh mắt chạm đến ảnh chụp được phóng to nhất ngay trên trang đầu, cả người lạnh lùng, đôi mắt trầm xuống, đôi tay xiết chặt tờ báo, chỉ một giây sau tờ báo đã bị ánh vồ nát thành trăm mảnh!

Đúng lúc ấy chuông tin nhắn vang lên, anh cầm điện thoại di động nhìn mấy tấm ảnh vừa được gửi đến, liền hung hăng ném điện thoại ra ngoài.

Trên tờ báo là hình ảnh Tô Úy bước vào chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ trước tòa nhà Lam Lâm, bên người cô còn là người đàn ông mà cô từng thích – Sở Khiếu Nhiên!

Mà tin nhắn ẩn danh mà anh vừa nhận được là ảnh hai người họ tối qua!

Lúc Tô Úy bước vào công ty chợt cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình rất lạ, nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều!

Khi cô tới phòng làm việc, thấy tờ báo trên bàn thì vội lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Nam, cô sợ anh nhìn thấy bài báo này thì sẽ không tin tưởng cô nên cô nhất định phải giải thích với anh cho rõ!

Buổi sáng ngủ dậy thấy mấy cuộc gọi nhờ của anh, cô cho là không có việc gì nên không gọi lại, bây giờ lại nhìn thấy bài báo này.... ..

Gọi đi vô số lần nhưng bên kia vẫn truyền đến giọng nữ tiêu chuẩn: Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Cô nắm chặt túi xách của mình đi ra ngoài, đúng lúc đó gặp Giang Hạo cũng đang chuẩn bị gõ cửa phòng mình.

“Tôi đi ra ngoài một chút, có việc gì thì gọi cho tôi!”, Âm thanh nhàn nhạt mang theo sự lo lắng vang lên, người dần dần biến mất trong tầm mắt của Giang Hạo.

Giang Hạo thu lại tầm mắt của mình, chậm rãi bước vào phòng làm việc của Tổng Giám đốc, cầm tờ báo bị vứt vào sọt rác lên, sau đó đi về phòng làm việc của mình! Nhìn đã biết cô ấy định đi đâu!

“Ài, các cô nói xem có phải Tổng giám đốc của chúng ta một chân đứng hai thuyền không?”

“Không phải vậy chứ?”

“Nhưng không phải trên báo đã nói như vậy sao? Tổng giám đốc với người đàn ông tên là Sở Khiếu Nhiên đó nhìn rất thân mật đó!”

“Không thể nào? Một chân đứng hai thuyền ư, tổng giám đốc Hạ thật đáng thương! Mới vừa cầu hôn không lâu đã có chuyện này, đúng là thảm mà!”

... ..

Có người thì có bát quái, chỗ nào mà có phụ nữ thì bát quái lại càng nhiều hơn. (Bát quái: chuyện đề tám, bàn tán).

... ..

Tô Úy vội vàng lái xe đến tập đoàn Hạ thị, đi tới chỗ nhân viên đại sảnh mới biết hôm nay Hạ Nam không đi làm!

Cô lại lái xe đến biệt thự trên núi, vội vì lần trước anh đưa chìa khóa biệt thự cho cô nên cô dễ dàng vào được bên trong.

Nhìn phòng khách trống không, cô không khỏi nhú nhú mày, ném bừa túi xách lên ghế rồi chạy lên tầng.

Đứng trước cửa thư phòng màu đen, Tô Úy do dự giơ tay lên muốn gõ cửa rồi lại rụt rụt rút xuống!

Hạ Nam ngồi trước bàn làm việc trong thư phòng, lạnh lùng nhìn bóng dáng mảnh khảnh trong máy tính, có chút bất đắc dĩ lắc đầu! Từ khi cô bắt đầu bước chân vào căn biệt thự này, anh đã nhìn thấy cô trên màn hình theo dõi, anh không đứng dậy chỉ ngồi im, không phải là muốn xem cô sẽ có biểu hiện thế nào, nhưng nhìn bộ dạng chán chường của cô, anh không biết người phụ nữ này đang làm cái gì nữa!

Rốt cuộc ngoài cửa cũng vang lên tiếng gõ cửa nhẹ, một giây kế tiếp anh lập tức lên tiếng, giống như là nếu anh không đáp lại người phụ nữ kia sẽ lập tức thay đổi chủ ý, lại muốn quay lưng đi!

Nghe được tiếng nói, Tô Úy chớp mắt rồi đẩy cửa bước vào, thấy anh đang ngồi trước bàn làm việc cô chậm rãi bước đến.

Hạ Nam bình tĩnh nhìn cô đứng trước mặt mình.

“Em.... ..tối hôm qua là bởi vì chưa ăn cơm tối, sau đó vừa lúc anh Khiếu Nhiên đi ngang qua công ty, mới rủ em cùng đi ăn khuya, thật đấy, em không lừa anh!”, Tô Úy giơ tay phải bảo đảm, trên mặt nhìn thế nào cũng là vẻ đáng thương vô tội.

“Em vốn định gọi điện cho anh, nhưng mà điện thoại của em đột nhiên hết pin nên sập nguồn, cho nên.... ..”, không thấy anh đáp lại, Tô Úy tiếp tục nói, vẫn không nghe thấy anh đáp lại cô liền đứng im nhìn anh.

Cô đã giải thích như vậy mà nhìn nét mặt của anh rõ ràng là vẫn không tin cô, hơn nữa cũng không thèm nói một câu, nghĩ tới đây liền cảm thấy có chút uất ức! Phải biết rằng từ trước đến giờ cô chưa từng phải làm như vậy bao giờ, đây là lần đầu tiên nhỏ giọng giải thích với người ta, vậy mà người đàn ông lại trưng ra cái vẻ mặt ấy!

Hạ Nam nhìn vẻ mặt uất tức của Tô Úy, khóe miệng giật giật! Hình như anh đã nói gì đâu?

Đứng dậy, anh đi tới bên người cô, khi cô còn chưa kịp phản ứng liền ôm cô ngồi xuống ghế dựa.

Bị anh ôm quay lưng lại với anh, nên Tô Úy không thấy được vẻ mặt của anh, cho là anh vẫn chưa tin mình, liền bắt đầu nhò giọng tố cáo, “Em đã giải thích rồi mà anh vẫn không tin! Sớm biết vậy em đã không đến, gọi điện thì không nhận, đến công ty thì anh không có ở đây!”

Nghe cô bắt đầu tố cáo mình, anh chỉ đành bất đắc dĩ nói, “Vậy bây giờ là lỗi của anh đúng không?”, Môi dần dôi đến cần cổ trắng nõn lộ ra khỏi bộ đồ công sở.

“Đừng....buồn lắm..”, cảm thấy đôi môi của anh đang từ cổ mình chuyển sang làm loạn ở vành tai, lúc thì liếm láp, lúc lại cắn mút, hai tay của cô không ngừng đẩy anh ra.

Cảm thấy cô không ngừng ngọ nguậy, anh liền ôm eo của cô xoay người, khiến cô dạng chân ngồi trên đùi anh.

Tô Úy cảm thấy bên dưới khác thường, không ngừng lui về phía sau, trên mặt biến thành một tầng đồ ùng, không ngừng kêu to!

Hạ Nam nắm chặt eo nhỏ, khiến thân thể cô dựa sát vào người mình!

Ngay sau đó đưa tay giữ chặt gáy cô, bá đạo hung hăng hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át, đầu lưỡi xâm nhập đôi môi chưa kịp khép lại của cô, từ từ thưởng thức ngọt ngào trong miệng cô! Thấy cô gãi nhỏ dần nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn dần trở nên mê ly!

... ..

Trong phòng ngủ của biệt thự, hai bóng người ôm chặt lấy nhau, dưới ánh sáng mờ mờ của chiều tối mà trở nên rất hài hòa.

“Ừm.... ..”, kéo dài giọng nói, Tô Úy dần tỉnh lại, cảm giác đầu tiên của cô chính là thật mệt mỏi, so với quá khứ bất luận là chuyện gì cũng không mệt mỏi bằng lúc này!

Nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt, Tô Úy hét to một tiếng, bởi trong đầu cô thoáng qua một hình ảnh, khuôn mặt trắng xanh trở nên đỏ bừng.

Bị tiếng kêu kinh sợ đánh thức, Hạ Nam híp mắt nhìn lên người phụ nữ trước mặt, trong mắt còn mang theo ý cười! Người phụ nữ cuối cùng cũng chân chính thuộc về anh!

“Còn đau không?”, Quán thêm chân cho cô, anh nhẹ giọng hỏi.

Nghe được lời ấy, Tô Úy càng thấy xấu hổ, cả người chui vào trong chăn, chỉ thừa một tí đôi mắt ra ngoài! Bởi vì động tác này mà cô cảm thấy hạ thân hơi đau, không nhìn được mà than nhẹ!

“Sao vậy, vẫn đau sao?”, Nghe được tiếng rên của com Hạ Nam ở bên ngoài chăn ôm cả người cô vào trong ngực.

“Mau buông tay ra, buồn chết em rồi!”< Ở trong chăn quá buồn bức, cô đưa đầu ra ngoài, nhỏ giọng nói thầm, “Em đói!”, nhìn đồng hồ trên tường, cô vuốt bụng nhỏ giọng nói.

“Được, để anh đi làm cho em!”, Nói xong liền không kiêng kị gì mà đứng dậy khiến Tô Úy giật mình vội che kín hai mắt!

“Để anh đi chuẩn bị nước nóng cho em trước, sau khi tắm nước nóng em sẽ cảm thấy thoải mái hơn!”, Nhìn cô đỏ mặt che mắt, Hạ Nam cười khẽ cầm bộ quần áo ở nhà bị vứt dưới cuối giường lên, đi ra ngoài phòng ngủ!

Nghe tiếng bước chân đi xa dần, cô mới dám thả hai tay đang che mắt xuống!

Sau khi Hạ Nam đi, Tô Úy quán chân quanh người lê từng bước đến phòng tắm, kết quả vừa mới xuống giường thì thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống đất, tầm mắt vừa đúng lúc chạm đến dấu vết trên giường, cô ảo não gãi tóc mình, từ từ bước vào phòng tắm! Lúc đi ra trên người còn quán một chiếc khăn lông dày, chỉ là khi ánh mắt chạm đến người đàn ông đang đứng bên giường dọn ga trải giường liền ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 32: Cháu trai

Hạ Nam đứng bên giường dọn dẹp ga giường chợt cảm thấy có ánh mắt nhìn mình, anh quay sang thì thấy cô đang kinh ngạc đứng đó, đôi tay trắng nõn ôm chặt trước ngực đang quán khăn tắm, tóc đen buông xõa còn đang ướt sũng nước! Cho dù toàn thân đã bị bọc kín nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy rõ dáng người yểu điệu kia.

Ánh mắt của anh nóng quá mức khiến Tô Úy ngượng ngùng cúi đầu, nhớ tới những hình ảnh đêm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng, làm thế nào

cũng cảm thấy quần bách.

Nhìn cô đứng im trước cửa nhà tắm không nhúc nhích, Hạ Nam chậm rãi bước tới.

Trước mặt bỗng xuất hiện một đôi dép bông to, trong hơi thở phảng phất mùi hương nam tính quen thuộc, nếu cẩn thận còn có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Ngẩng đầu lên liền đối diện với khuôn mặt tuấn tú quen thuộc, anh dịu dàng cười với cô, nụ cười này như một liều thuốc làm cô mê mẩn, chỉ muốn đắm chìm trong đó.

Cho tới bây giờ cô vẫn luôn thích nụ cười của anh, thậm chí là mê luyến nụ cười ấy! Về phần là vì sao, có lẽ bởi vì nụ cười ấy quá mức dịu dàng, hơn nữa dường như nở chỉ thuộc về riêng cô.

“Ngồi xuống bàn trang điểm đi, anh sấy tóc cho em, nếu không sẽ bị cảm đấy!”, Đang trầm tư chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp mà dịu dàng truyền đến, vòng tay qua hông cô, kéo cô ngồi xuống trước bàn trang điểm.

... ..

Tô Úy nhìn anh dịu dàng sấy tóc cho mình qua hình ảnh phản chiếu trong gương, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ, chỉ giờ tay nhắc chân cũng lộ ra khí chất vương giả khiến người ta không thể nào rời mắt được.

Hạ Nam đứng đằng sau giúp cô sấy tóc, nhìn trước ngực cô bởi vì không quần khăn chặt mà lộ ra xuân sắc, bụng dưới căng thẳng, hô hấp cũng có chút không thuận, ngay lập tức quay đi.

Màn đêm bao phủ khắp thành phố, trong thời tiết lạnh như vậy lại khiến người ta có cảm giác yên bình.

Trong phòng ngủ của biệt thự, hai bóng người như ẩn như hiện chiếu lên trên cửa sổ, có vẻ ngọt ngào, hài hòa mà ấm áp.

... ..

Chúng ta đi đâu vậy?”, Sáng sớm, ngồi trên xe thể thao, Tô Úy tò mò nhìn sang người đàn ông đang nhàn nhã ngồi bên cạnh, không nhận được mở miệng.

“Sân bay”, hai chữ đơn giản.

“A....”

“Ngoan, tối hôm qua em đã mệt muốn chết rồi, bây giờ cứ nằm trong lòng anh ngủ một lát đi!”, Nói xong liền kéo đầu cô vào trong ngực anh, gương mặt bình tĩnh.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý! Nghe được lời nói của anh, khuôn mặt Tô Úy trở nên đỏ bừng, cả khuôn mặt nhô sâu vào trong ngực anh!

Nhìn thấy cô như vậy, Hạ Nam cười khẽ một tiếng, ngay sau đó vòng tay ôm chặt lấy cô.

Hai người ngồi trên ghế dài trong sân bay, Tô Úy nhìn về máy bay, nghe lời của anh, mím môi im lặng.

Thì ra anh ấy muốn đưa cô về gặp ông nội của anh ấy, lại sợ nếu cô biết trước thì sẽ không đồng ý nên bây giờ mới nói cho cô biết!

Mà Tô Úy nghe lời của anh, lại nghĩ tới lời nói của mẹ mấy hôm trước, trong lòng liền quyết định!

Sân bay Bắc Kinh.

Trong phòng chờ của sân bay, Hạ Sinh Uy có chút lo lắng ngồi trên ghế, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ trên tay.

Cháu nội mấy hôm trước có gọi điện về nói hôm nay sẽ mang vị hôn thê tới đây thăm ông, cho nên sáng sớm ông đã chạy đến sân bay, muốn nhìn thấy cháu trai và cháu dâu thật sớm! Phải biết rằng cháu trai của ông cũng đã hai mươi sáu tuổi rồi mà chưa bao giờ dẫn bạn gái về, chắc lần này nó rất quan tâm đến cô gái đó! Mấy ngày trước nghe nói nó đã cầu hôn một cô bé trong buổi lễ kỉ niệm, chắc chính là cô bé đó rồi, ông cũng muốn nhanh nhanh nhìn xem cô gái thế nào mà có thể bắt được tâm của cháu trai ông đấy!

Nghĩ tới đây trên khuôn mặt già nua hiện lên ý cười thỏa mãn, ngay cả đôi mắt tinh anh bén nhọn cũng tràn ngập ý cười.

“Lão gia, cậu Nam đã đến rồi, ở bên này!”, Đúng lúc ấy ngoài cửa vang lên một giọng nói gọi suy nghĩ của Hạ Sinh Uy về.

Hạ Sinh Uy vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi được mấy bước đã thấy hai người cách đó không xa, sau lưng bọn họ còn có vệ sĩ đi theo, trong đó có hai người còn kéo va ly.

“Ông nội, con về rồi!”, Hạ Nam nhìn thấy bóng người già nua bên ngoài phòng chờ, vội vàng ôm cô đi tới, tràn đầy ý cười nói, “Đây là vị hôn thê của con!”

“Ông nội!”> Thấy mình được nhắc đến, Tô Úy ngoan ngoãn chào hỏi, không biến sắc quan sát vị gia gia trước mặt! Gương già nua góc cạnh, không khó để nhìn ra lúc còn trẻ có lẽ ông rất đẹp trai! Đôi mắt lấp lánh có hồn, mơ hồ còn có thể nhìn thấy sự sắc bén, đầu đã đầy tóc trắng, thể hiện cho những năm tháng tang thương mà ông đã trải qua, trên người mặc một bộ quần áo Tôn Trung Sơn, đi một đôi giày da màu đen lộ ra sự cường thế! Nhìn ông lão trước mặt cũng khiến cô nhớ tới ông mình đã mất từ lâu!

“Được được! Chúng ta về rồi hãy nói!”, Cận thận quan sát cô gái điềm tĩnh lạnh nhạt trước mặt, trong mắt ông lộ ra ý tán thưởng.

Ngoài sân bay, mấy chiếc Limouse đã đỗ sẵn ở đó, khi bọn họ đi ra ngoài, mấy vệ sĩ mặc tây trang mở sẵn cửa xe giúp họ, sau đó cung kính đứng sang một bên chờ họ tiến vào rồi mới đóng cửa xe.

... ..

Tô Úy an tĩnh ngồi ở ghế sau, nhìn khu biệt thự quen thuộc bên ngoài cửa sổ, trong mắt thoáng qua sự kinh ngạc.

Cô quay đầu lại chạm đúng ánh mắt của anh, trong nháy mắt ngơ ngẩn sau đó mở miệng, “Ông ở khu biệt thự Phong Nhã sao?”

“Ừ! Ngày mai chúng ta sẽ về Uyển Đình Cư!”, Biết tâm tư của cô, anh nhàn nhạt nói qua.

“Ừ!”>

Đi vào trong nhà, Hạ Nam ôm Tô Úy ngồi xuống ghế sofa trong đại sảnh chờ Hạ Sinh Uy đi lên tầng.

Ngồi trên ghế salon, Tô Úy quan sát xung quanh, không có những màu xanh vàng rực rỡ như trong tưởng tượng của cô, ngược lại tất cả đồ đạc đều là màu trắng, trong phòng khách còn có mấy tranh của nhiều họa sĩ nổi tiếng.

Lúc đợi , người giúp việc bê trà lên cho hai người!

Nghe được tiếng bước chân nặng nề, hai người nhìn lên thì thấy ông đang đi xuống, trên mặt mang theo nụ cười hiền hòa.

Hạ Sinh Uy ngồi xuống đối diện hai người, hiền lành nhìn Tô Úy, mở miệng, “Úy Úy, ba mẹ cháu đang ở đâu?”. Mặc dù rất hài lòng với cô bé này, nhưng cũng nên hỏi một chút!

“Ba mẹ cháu cũng ở trong khu biệt thự Phong Nhã này, hai người ở Uyển Đình Cư!”

“Con là con gái của Tô Chí?”, Nghe được câu trả lời của cô, Hạ Sinh Uy thoáng kinh ngạc, quay lại nhìn Hạ Nam, thấy anh vẫn nhàn nhã thì mới thu lại tầm mắt.

“Vâng ạ, cha con là Tô Chí, mẹ con là Thẩm Khiết!”, Tô Úy chú ý tới vẻ mặt đột nhiên thay đổi của ông, cũng theo ánh mắt mà nhìn sang người đàn ông bên cạnh, phát hiện không có gì khác thường rồi mới lễ phép đáp lại!

Sau đó bọn họ tiếp tục trò chuyện!

Đã ăn cơm trưa nên Hạ Sinh Uy bảo người giúp việc chuẩn bị phòng để hai người nghỉ ngơi!

Hai người lễ phép gật đầu rồi lên lầu!

Hạ Nam đưa Tô Úy về phòng của cô, nói với cô mấy câu rồi xoay người ra ngoài!

Sau khi rời khỏi Hạ Nam cũng không về phòng của mình mà đi đến thư phòng cuối hành lang.

Hạ Nam đứng trước cửa, nhẹ nhàng gõ cửa, có người đáp lại rồi mới đi vào, ngồi xuống trước bàn đọc sách đối diện với Hạ Sinh Uy!

“Ông nội!”

“Con bé là em gái của Tô Minh Hiền?”, ông nhìn cháu trai của mình, mở miệng hỏi.

“Vâng!”. Hạ Nam nhẹ gật đầu, cũng không phủ nhận!

“Vậy con...”

“Ông nội, cháu thích cô ấy thật lòng, còn những chuyện khác không liên quan!”, Hạ Nam khẳng định, trong mắt lóe lên sự kiên định

Hạ Sinh Uy nghe được lời của anh nên không nói gì tiếp!

“Vậy ngày mai đến thăm ba mẹ con bé đi!”

“Con biết rồi!”

“Vậy con ra ngoài trước!” Hạ Nam đứng dậy lễ phép cúi đầu, sau đó đi ra ngoài.

Hạ Nam về căn phòng toàn một màu đen, thay quần áo ở nhà rồi ngả người trên ghế sofa, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đen như mực chỉ có sự yên tĩnh! Chỉ là dưới sự bình tĩnh này lại mơ hồ lộ ra vài phần âm trầm, khiến người ta không đoán ra được suy nghĩ của anh! Lúc này trên người anh như xuất hiện một tầng sương mù, mông lung mà uyển chuyển, khiến anh trở nên sâu sa mà bí hiểm.

Sáng hôm sau.

Sau khi ăn sáng xong, Tô Úy và Hạ nam đi đến Lạc Uyển Cư cách đó không xa.

Hai người sóng vai đi trên con đường nhỏ, đôi tay đan chặt vào nhau, lẳng lặng cảm nhận không gian yên tĩnh khó mà có được này!

Không khí mùa đông lạnh lẽo bao phủ quanh khu biệt thự, lại khiến không khí trở nên mát mẻ lạ thường.

Đến trước cửa Uyển Đình Cư, cô ấn chuông cửa, lát sau người giúp việc chạy ra mở cửa, thấy cô liền vui mừng nói, “Cô chủ, cô đã về! Ông chủ bà bà chủ đều đang chờ cô!”, Nhìn thấy bên cạnh Tô Úy còn một người đàn ông khác liền lễ phép gật đầu!

Tô Úy nhẹ nhàng gật đầu một cái, sau đó dẫn Hạ Nam đi vào!

Vừa mới vào nhà, Tô Úy đã nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, nhưng giọng nói kia hình như đều không phải là của ba mẹ, chẳng lẽ những người họ hàng kia lại đến, nghĩ đến đây mi tâm của cô hơi nhúu lại!

Thấy cô hơi nhúu mày, Hạ Nam vừa thay giày xong bước đến nhẹ nhàng cầm lấy tay cô!

Cầm thấy lực đạo trên tay, cô cười một tiếng, hình như chỉ cần thấy anh cô sẽ luôn bình tĩnh, chỉ cần anh ở đây thì mọi chuyện đều không quan trọng nữa! Thì ra trong lúc vô tình, cô đã hãm sâu rồi, cô đã lệ thuộc vào anh rất sâu, cho dù bây giờ không yêu anh nhưng vô hình đã có một sợi dây vô hình ràng buộc tình cảm của hai người! Kể cả khi ban đầu ở cạnh anh Khiếu Nhiên cũng không hề có sự lệ thuộc này! Nhưng điều này khiến cô bỗng nhiên cảm thấy lo lắng, cô sợ cuối cùng anh sẽ buông tay cô ra!

“Bất luận là thế nào, anh cũng đừng buông tay em ra trước, có được không?”, Âm thanh mềm nhẹ phảng phất sự lo lắng truyền đến tai anh!

“Nhất định sẽ không!”, Hạ Nam nhìn cô chăm chú!

Nghe lời của anh, cô cười khẽ!

Hai người sóng vai bước vào!

Trong phòng khách cũng không có mấy người họ hàng như cô nghĩ, chỉ thấy một bóng người ngồi quay lưng lại với hai người, đang cùng ba mẹ nói chuyện, xem bộ dạng thì có lẽ bọn họ đang nói chuyện rất vui vẻ.

“Ba mẹ!” Tô Úy lên tiếng gọi ba mẹ.

“Úy Úy đã về rồi!”, Ngay sau đó tầm mắt liền đặt trên người Hạ na, sau khi quan sát một lúc, hai người liếc nhìn nhau một cái.

“Ba mẹ, đây là Hạ Nam! Là người mà ba mẹ muốn gặp!”, Một câu không nói rõ mối quan hệ giữa hai người, nhưng lại có thể khiến ba mẹ biết thân phận của anh!

“Đây là ba mẹ em!”, Cô lại quay sang giới thiệu với Hạ Nam!

“Cháu chào bác trai bác gái!”, Hạ Nam chống lại ánh mắt quan sát của hai người, không tức giận chút nào, chỉ lễ phép hỏi thăm, “Đây là chút tâm lòng của con, xin hai người nhận lấy, con mong hai người sẽ thích!”, Nói xong liền đưa hộp quà tới!

“Cậu Hạ khách khí rồi!”, Thẩm Khiết đứng dậy nhận lấy món quà từ tay Hạ Nam, đặt xuống bàn uống nước, khi nhìn món quà bên trong thì không tự chủ mà ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bắt phàm kia thêm một lần nữa! Hai hộp quà thì một hộp là một ít trà loại rất ngon, còn lại là một bức tranh sơn thủy, rõ ràng là dựa theo sở thích của họ mà lựa chọn.

“Bác đừng khách sáo như vậy, hai người cứ gọi cháu là A Nam là được rồi!”

“Được, A Nam!”

“Hai đứa ngồi xuống đi, để bác giới thiệu, đây là cháu của bác – Trầm Kiệt Tư!”

“Cháu?”

Tô Úy ngồi trên ghế salon nghe thấy lời của mẹ liền nhìn sang, quả nhiên là Trầm Kiệt Tư.

Hạ Nam vừa mới đi vào đã nhìn thấy Trầm Kiệt Tư, mới vừa suy nghĩ vì sao anh ta lại ở đây! Chưa bao giờ anh nghĩ anh ta lại là cháu trai của mẹ Tô

Úy, trong nháy mắt nguy cơ đã bị giải trừ!

Trầm Kiệt Tư lịch sự gật đầu với hai người một cái, ánh mắt vẫn dịu dàng thâm thúy như vậy!

Gần đây bận công tác ở nước ngoài, sau khi trở lại đã biết Tô Úy là con gái của cô, chỉ đành bất đắc dĩ cười cười, nên lại rung động trong lòng! Vừa lúc cô gọi điện cho anh ta, cho nên anh ta mới đến đây!

Gặp hai người hoàn toàn không nằm trong dự liệu của anh ta, cho tới khi anh nhìn thấy hai người đến thì hoàn toàn ngỡ ngàng!

“Trầm Thiệu, thì ra anh là cháu của mẹ tôi?” Chống lại ánh mắt của Trầm Kiệt Tư, Tô Úy mỉm cười nói.

“Tôi cũng không ngờ cô chính là cháu của cô!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Nhớ

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu xuống hai bong người ngồi trên ghế salon, khiến xung quanh hai người như có một lớp ánh sáng bao phủ.

“Không ngại đưa tôi đi dạo xung quanh chứ?” Trầm Kiệt Tư nhìn Tô Úy đang trầm tư ngồi dựa vào ghế sofa, nhàn nhạt nói xong, ánh mắt vẫn dịu dàng thâm thúy như vậy!

“Cái đó..... được rồi!”. Nghe thấy lời anh ta, Tô Úy lấy lại tinh thần, liếc nhìn cầu thang, không thấy bóng dáng quen thuộc mới nhàn nhạt mở miệng. “Vậy bây giờ đi đi!”, Hạ Nam bị ba gọi vào thư phòng nói chuyện một hồi, còn mẹ cũng có chuyện nên đi ra ngoài rồi! Trong phòng khách to như vậy nhưng chỉ có hai người bọn họ và người giúp việc thỉnh thoảng ra vào. Cho dù biết người đàn ông kia là anh họ mình nhưng cũng không phải quá quen thuộc nên cũng không trò chuyện thoải mái được.

Cô rất tò mò không biết ba mình sẽ nói với Hạ Nam chuyện gì? Nghĩ đến đây không khỏi thất thần.

“Yên tâm đi, chú sẽ không ăn thịt cậu ấy đâu!” Như nhận ra sự bồn chồn của cô, Trầm Kiệt Tư mở miệng nói, trong giọng nói ẩn giấu sự bất đắc dĩ và thâm ý!

Bị đoán trúng suy nghĩ, Tô Úy lộ ra thần sắc quần bách, ngay sau đó đứng dậy ra ngoài, vẫn không quên vẫy vẫy tay với người đàn ông đằng sau, nói: “Đi thôi!”

Trầm Kiệt Tư thấy cô đi ra ngoài, liền ưu nhã đứng dậy đi theo!

Trong thư phòng trên lầu hai, Tô Chí ngồi trên ghế sofa, vẫy vẫy tay ý bảo Hạ Nam ngồi xuống. Hạ Nam lễ phép gật đầu một cái, sau đó ngồi xuống ghế cạnh ông.

Tô Chí cũng không lập tức mở miệng, mà là ưu nhã pha trà, trong nháy mắt hương trà thơm ngát đã lan tỏa ra khắp căn phòng. Tô Chí rót hai chén trà, một tách đặt trước mặt Hạ Nam còn một tách đặt trước mặt mình. Tách trà đặt dưới mặt bàn bốc hơi nghi ngút khiến cả căn phòng như bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng.

Tô Chí khẽ nhấp một ngụm nhỏ rồi chậm rãi đặt tách trà xuống, ngẩng đầu lên nhìn Hạ Nam, lông mày sắc nét, đôi mắt có hồn, gương mặt tuấn tú góc cạnh, khí chất ưu nhã, cao quý. Năm đó khi Minh Hiên dẫn Hạ Nam về nhà, ông dĩ nhiên cũng gặp qua. Thấy Minh Hiên nói đứa bé này đã ra nước ngoài không lâu sau đó, không ngờ bây giờ đã trở lại, còn lại..... dĩ nhiên ông cũng không biết vì sao năm đó anh phải ra nước ngoài.

“A Nam, cậu quen Úy Úy nhà chúng tôi bao lâu rồi?”

“Khoảng ba tháng.” Hạ Nam suy tư, nhàn nhạt trả lời.

“Nghe nói mấy hôm trước cậu đã cầu hôn Tô Úy?”

“Đúng ạ!”

“.....” Nghe được câu trả lời dứt khoát, Tô Chí trong nháy mắt có chút sững sờ. Nhìn thấy sự kiên định lóe lên trong mắt Hạ Nam, giọng ông cũng hạ thấp xuống.

“Từ nhỏ Úy Úy đã là một đứa bé có long tự tôn rất cao, vì nguyên nhân này mà ngay cả chúng tôi cũng không thân cận với con bé lắm, con bé cũng có rất ít bạn bè, may mà con bé còn có một anh trai luôn yêu thương bảo vệ nó, mà từ khi còn nhỏ nó cũng rất thích anh trai. Bây giờ anh trai của nó vẫn nằm trong bệnh viện hôn mê bất tỉnh, con bé không nói ra miệng nhưng tôi biết trong lòng nó rất khó chịu. Xem ra Úy Úy đối với cậu rất khác, cho nên

tôi hi vọng cậu có thể bảo vệ nó chứ đừng thương tổn đến nó.” Từ trước đến giờ Tô Chí luôn là một người kín kẽ âm trầm, ít nói chuyện. Đây là lần đầu tiên vì con gái mà ông nói nhiều đến vậy.

“Con bảo đảm nhất định con sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, nhất định sẽ không để cô ấy bị thương.” Giọng nói trầm thấp từ tính truyền đến tai Tô Chí.

“Được, Được.”

“Bác trai, cháu muốn thương lượng với bác một chuyện.”

“Ừm, nói đi.”

“Cháu muốn nhân dịp lễ mừng năm mới sẽ cử hành hôn lễ với Úy Úy”. Tuy đây là quyết định mà anh đã suy nghĩ từ rất lâu nhưng vẫn cần phải thương lượng với ba mẹ của cô trước, dù sao đây cũng là người thân cận nhất của cô, đây là sự kính trọng tối thiểu mà anh cần thể hiện.

“Hôn lễ?” Nghe thấy Hạ Nam nói đến hôn lễ, ông liền bối rối, tốc độ này có phải quá nhanh rồi không? “Bây giờ tôi không thể cho cậu một câu trả lời chính xác được, để tôi thương lượng với mẹ con bé đã.”

“Vâng ạ. Cháu cũng không muốn nhanh như vậy, nhưng tuổi tác ông nội bây giờ đã cao nên ông muốn chúng cháu sớm tổ chức hôn lễ, đây cũng là mong ước lớn nhất của ông”. Hạ Nam nhìn ra suy nghĩ của ông, anh nghiêm túc nói.

“Ông nội?” Mặc dù năm đó gặp qua Hạ Nam nhưng ông cũng không biết gia cảnh Hạ Nam như thế nào. Mấy ngày trước nghe tên cậu ta nhưng vẫn chưa biết rõ. Hai người cũng không điều tra thêm vì nghĩ sớm muộn gì cũng biết.

“Vâng, ông nội con ở Phàm Diên cư trong khu biệt thự này.”

“Cậu nói là ông Hạ.”

“Đúng vậy.”

“...” Nghe lời nói của anh, Tô Chí cúi đầu trầm tư. Hạ Sinh Uy từng là tổng tư lệnh, cho dù bây giờ đã về hưu nhưng vẫn có danh tiếng. Không ngờ người trước mặt lại là cháu trai của ông cụ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 34

Màn đêm buông xuống, người đi đường, những dòng xe đi lại không ngừng trên con phố phồn hoa, tòa nhà Lâm Lập cao vút, những ánh đèn nê ông đủ màu sắc chiếu sáng cả tòa thành thị!

Trong một quán rượu sang trọng, ánh đèn nhức mắt, âm nhạc inh tai nhức óc, đám người chơi đùa điên cuồng!

“Phong, đừng uống nữa!” Trong phòng bao xa hoa, cách âm rất tốt với không khí náo loạn bên ngoài! Tiêu Chính Nam nhìn Diệp Phong không ngừng uống rượu, đã thấy anh ta liền cướp lấy chai rượu trong tay anh ta, một giây sau đã bị giật lại, anh ta thật sự không nghĩ ra, người bạn thân của anh ta không phải mấy ngày sau sẽ đính hôn sao, sao còn ngồi đây rầu rĩ chán nản ngồi đây uống rượu giải sầu như vậy?

“Đến đây....cậu cũng uống đi!”

“Mẹ nó, con mẹ cậu ấy, đừng có uống nữa!” Nhìn người đàn ông trước mặt, Tiêu Chính Nam thật sự không thể nhịn được mà nói tục mấy câu, đoạt lấy chai rượu từ trong tay bạn, lại thấy anh ta lấy một chai rượu khác trên bàn tiếp tục uống!”

Anh ta thật sự hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn đành bất lực ngồi dựa vào ghế salon nhìn Diệp Phong.

“Tô Úy, nếu nói về lãnh tình....thì không ai đuổi kịp Tô Úy đâu! Ha ha...” Diệp Phong uống đến mơ mơ màng màng nhỏ giọng kể tội, trên mặt không còn vẻ lạnh lạnh tuấn nhã như bình thường, mà chỉ sót lại sự bi thương! Anh ta khép mắt dựa người vào ghế sofa, nhìn rất cô đơn!

“Cái gì? Tô Úy.....” Mặc dù anh ta nói rất nhỏ nhưng Tiêu Chính Phong vẫn có thể nghe được, anh ta có chút khiếp sợ nhìn bạn tốt! Đây là chuyện gì vậy? Hóa ra cậu ta vì Tô Úy mới biến thành bộ dạng này, anh ta thật không biết có nên nói đáng đời cậu hay không? Ban đầu người phụ nữ kia ở bên cạnh cậu ta, cậu ta lại đối xử với người ta lạnh nhạt như vậy, bây giờ người ta cũng rời đi, còn nhận lời cầu hôn của người đàn ông khác, sao bây giờ còn thế này chứ? Nghĩ đến người cậu hôn với Tô Úy, anh ta chỉ đành bất lực lắc đầu! Đây là người không thể nói động là động được đâu!

Huống chi với tính tình của Tô Úy, kể cả bây giờ cô ấy có một thân một mình cũng không thể quay lại bên cạnh cậu ấy, người phụ nữ kia không phải rất kiêu ngạo sao? Nếu không tại sao khi Doãn San San vừa về nước cô ấy đã nghỉ việc ở Khải Phong rồi?

Còn nữa, không phải mấy ngày nữa cậu ấy sẽ đính hôn sao, bây giờ cậu ấy bày ra bộ dạng này là muốn cho ai nhìn?

Hết cách rồi, nếu cậu ấy muốn uống...thì cứ để cậu ấy uống cho đã đi! Hi vọng ngày mai cậu ấy sẽ trở về như bình thường.

Trong phòng ngủ của một biệt thự sang trọng, xung quanh chỉ là một khoảng tối đen! Trên ghế salon loáng thoáng một bóng người, đôi mắt đen trong bóng tối phát ra ánh sáng khát máu, hần nhẹ lắc thứ chất lỏng màu đỏ trong ly sau đó ngửa cổ uống một hơi cạn sạch!

Cửa phòng chợt bị đẩy ra, một bóng dáng cao gầy men theo ánh sáng mờ mờ phát ra từ cửa sổ đi vào, có lẽ đã rất quen với cách bài trí trong phòng nên rất dễ dàng để cô có thể đến ghế sofa, chăm chú nhìn người đàn ông nằm trên ghế, đôi mắt trong bóng tối lóe sáng mà trong suốt!

Đột nhiên eo của cô bị giữ chặt, ngay sau đó bị kéo xuống ghế sofa, gắt gao dán chặt vào lồng ngực rộng rãi! Mùi hương nam tính quen thuộc thoang thoang mùi rượu khiến tim cô không khỏi đập rộn lên, ngay cả khuôn mặt lạnh lùng cũng thoáng đỏ ửng! Cảm thấy cần cổ mình không ngừng bị hôn lên, thân thể cô cứng ngắc! Bởi vì cô biết tất nhiên lúc này cô chỉ là thể thân của một người phụ nữ khác, quả nhiên bên tai vang lên giọng nói êm tai, “Úy Úy!”, ngay sau đó cô cảm thấy nụ hôn bá đạo kia rời khỏi người mình, cô chỉ cảm thấy sự nhục nhã!

Cô chỉ là thể thân của một người phụ nữ khác! Cô hiểu rõ điều này!

Cô tự nói với mình không cần rơi nước mắt, lại phát hiện nước mắt không kìm được mà chảy xuống!

Ngay sau đó cô nhắm thật chặt hai mắt, mặc cho người đàn ông kia làm loạn trên người mình.

Nhắm mắt rồi lại chớp mắt, chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, ngay sau đó bị đè chặt phía dưới.

“Úy Úy, đừng khóc!”, Mối lưỡi người đàn ông không ngừng liếm đi những giọt nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng nói với cô.

Nghe được giọng nói êm ái, trái tim cô trở nên hoàn toàn lạnh lẽo, đau đớn như bị ai xé rách.

Giản Diệp ơi Giản Diệp, mày còn hy vọng gì nữa! Tim của anh ấy không có chỗ cho mày, từ trước đến giờ đều không có!

Đôi tay vòng lên ôm cổ người đàn ông từ từ buông xuống, bàn tay nắm chặt, khóe miệng nhếch lên nụ cười mỉa mai.

Cảm thấy sự khác thường của cô, anh ta dừng lại một chút, rồi sau đó tiếp tục...

Đêm còn rất dài, chỉ là tâm không còn ở đây.

Cùng lúc đó, Tô Úy đang ngồi dựa vào đầu giường, trên đầu gối còn để laptop nghiêm túc vẽ bản thiết kế!

Tiếng gõ cửa vang lên, Tô Úy ngẩng đầu rồi đặt máy tính xuống bàn, chân không đi ra mở cửa.

Giẫm chân lên tấm thảm len lông cừu mềm mại, lòng bàn chân hơi buồn phiền vội vàng chạy ra mở cửa, Hạ Nam trong nháy mắt liền đi vào đóng cửa lại.

“Sao lại là anh?”, Tô Úy tròn to mắt, nhìn người đàn ông trước mắt! Mới vừa nghe được tiếng gõ cửa, cô còn khẳng định không phải là anh, bây giờ mới biết suy nghĩ ấy chẳng đúng gì cả!

“VẬY em cho là ai? Là anh họ gì đó của em sao? Hay là còn ai khác?” Hạ Nam tiến lên ôm lấy eo cô không vui nói! “Sao không đeo dép đã chạy ra rồi?”, Cúi đầu nhìn bàn chân nhỏ trắng nõn, bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng ôm ngang cô lên, giọng nói cũng trở nên dịu dàng.

“Ai ai....buông em ra!” Bị anh ôm vào trong ngực, Tô Úy cự quạ, đôi tay cũng không tự giác vòng lấy ôm cổ anh

“Đừng có cử động, nếu còn làm gì nữa anh không cam đoan là mình còn có tự chủ để không ăn hết đâu!”, Giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai khiến cô không dám lộn xộn, chỉ có thể hung hăng nhìn anh chăm chăm!

Hạ Nam đặt Tô Úy lên giường, kéo chăn lên cho cô, còn mình thì đứng bên giường cời áo khoác.

“Này này, anh đang làm gì đấy?”, nhìn người đàn ông đang cời áo, cô che kín chắn ngồi dậy cảnh giác nhìn anh.

“Em nhìn mà không biết sao, đương nhiên là đi ngủ!”

“NHưng không phải mẹ đã chuẩn bị một phòng riêng cho anh rồi sao?”

“Em yên tâm, anh cái gì cũng không làm, chỉ thuần khiết ngủ thôi!”, Nói xong liền kéo chăn xuống, đưa tay ôm cô vào trong ngực nằm trên giường lớn.

Hạ Nam nhìn Tô Úy trong ngực mình đang vội vã khấn trương thì cười khẽ, rồi nhẹ đặt một nụ hôn trên trán cô rồi nhắm mắt lại ngủ.

Một lát sau, tiếng hít thở đều đặn đã vang lên.

Tô Úy ngước mắt lên nhìn khuôn mặt anh, không khỏi cười cười, cảm thấy ngực mình cũng bị cái gì lấp đầy, ngay sau đó cũng rơi vào giấc ngủ.

Có lẽ cô không biết, tối nay, ở thành phố A có hai người đang vì cô mà mất ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Thử áo cưới

Hu hu, mình sắp thành cụt rùa mất rồi. Ôi buồn quá đi TT

Lúc xế chiều, chiếc Lamborghini thể thao màu xám bạc chạy băng băng trên con đường quốc lộ rộng lớn.

Trong buồng xe ấm áp, không khí im lặng đến quỷ dị.

Người đàn ông ngồi trên ghế lái thỉnh thoảng lại nhìn cô gái ngồi đằng sau qua kính chiếu hậu.

Chỉ thấy cô gái đằng sau đang giận dỗi nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ xe, một nửa gương mặt đỏ ửng, không biết là do tức giận hay là vì bên trong quá nóng, bàn tay nắm chặt đặt trên đùi, đầu ngón tay trắng bệch cơ hồ có thể nhìn thấy gân xanh nổi lên ở mu bàn tay.

Anh biết cô đang tức giận, anh biết nếu bây giờ lái xe thẳng đến cửa hàng áo cưới thử lễ phục, chắc chắn tí nữa cô ấy sẽ náo loạn với anh một trận.

Bất đắc dĩ, anh đành dừng xe lại bên đường, chậm rãi bước xuống xe vòng qua bên phải.

Về mặt của Hạ Nam cứng ngắc nghiêng người đứng dựa vào sườn xe, rút bao thuốc trong túi ra hút thuốc, trong hơi thở còn có sự tức giận và phiền não. Anh hơi híp mắt, nhìn vào một điểm vô định nào đó, suy nghĩ có chút hư vô mờ mịt.

“Người đàn ông dựa vào sườn xe kia thật là đẹp trai!”

“Đúng vậy, đẹp trai thật đấy! Cậu nói xem, anh ta đang làm gì vậy?”

“Chúng ta qua đó hỏi đi!”

“Hay là thôi đi!”

... ..

Mấy người phụ nữ qua đường nhìn thấy Hạ Nam mặc bộ quần áo màu đen thoải mái, dừng bước khe khẽ bàn luận, nhưng khi nhận ra trên người anh lộ ra hơi thở nguy hiểm thì nhanh chóng rời đi.

Tô Úy ngồi sau xe, cho đến khi cảm thấy bên cạnh sườn xe khẽ chấn động mới quay đầu nhìn về bên phía ghế tài xế, nơi đó đã không còn ai, cô có chút khẩn trương nhìn quanh, xuyên qua cửa sổ xe cô nhìn thấy bóng người mới yên tâm....

Tô Úy tháo dây an toàn, nhẹ mở cửa bước xuống xe, rồi đóng cửa xe lại.

Không biết là anh đang mãi suy nghĩ hay là đang tức giận, mỗi lần sau khi cô xuống xe người đàn ông kia đều quay lại nhìn cô, nhưng lần này anh vẫn giữ nguyên tư thế ấy, mắt nhìn thẳng phía trước, ngón tay kẹp điều thuốc đang hút dở....

Tô Úy đứng yên nhìn gương mặt hơi trầm xuống, bờ môi căng ra của anh, lần đầu tiên cô biết thì ra anh cũng không phải là người không biết tức giận, mà chỉ là anh luôn cố gắng kiềm chế tính tình của mình! Nhìn bộ dạng cô đơn tĩnh mịch của anh, cô đột nhiên cảm thấy mình rất trẻ con, vô lý ngang bướng.

Tô Úy chậm rãi đi đến trước mặt anh, vòng tay ôm lấy cánh tay rồi dựa vào vai anh, lại bị khói thuốc lá làm cho ho khan mấy tiếng, ho đến mức rom rớm nước mắt.

Hạ Nam cúi đầu nhìn cô gái trong ngực mình, quả quyết vứt điều thuốc đang hút dở trong tay xuống đất, rồi bỏ bao thuốc và bật lửa vào trong túi.

Thật ra khi cô mở cửa xe anh đã nhận ra, nhưng anh muốn biết người phụ nữ này có vì giận dỗi với anh mà bỏ chạy không, còn may là cô không chạy trốn! Cho nên anh phải nhanh chóng tiến hành hôn lễ của hai người, trong thâm tâm anh cảm thấy rất lo lắng, anh sợ người phụ nữ trước mặt chỉ trong nháy mắt sẽ không còn là của anh, sẽ rời xa anh mãi mãi!

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng Hạ nam anh sẽ có một ngày cũng phải lo lắng như thế này, mà những bất an này đều là vì người phụ nữ bên cạnh, nghĩ đến đây anh lại muốn khảm người phụ nữ này vào tận trong xương cốt của mình!

Xoay người, hai tay anh nâng cằm của cô, cúi đầu dịu dàng hôn lên đôi môi anh đào đỏ mọng.

Một cái chớp mắt tiếp theo, người phụ nữ trước mặt liền nhắm chặt mắt, hàng lông mi cong dày không ngừng lay động!

Nhìn khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết ở khoảng cách gần như vậy, tim của anh lại khẽ run một lần nữa! Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rất xinh đẹp, không phải là loại vẻ đẹp quyến rũ, mà là sự tinh khiết trong trẻo, là vẻ đẹp từ sâu bên trong nội tâm, loại vẻ đẹp này không thể nghi ngờ là độc được với bất kì người đàn ông nào, cho nên anh phải nhanh chóng cưới cô về nhà thì mới có thể yên tâm được.

Cảm thấy sự đáp lại trúc trắc không chút kĩ thuật cùng bàn tay mềm mại đặt sau lưng mình, anh chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, bắt đầu kêu gào.

Nhanh chóng buông người phụ nữ trước mặt ra, cố gắng bình ổn sự nóng ran và kích động trong lòng!

Cúi đầu nhìn chằm chằm người con gái đang mê man trong lòng, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo đột nhiên trở nên kiều mị đến lạ thường!

“Bây chúng ta đi thử áo cưới, hay về nhà?” Nhẹ nhàng vuốt lọn tóc xoắn ra của cô, giọng nói của Hạ Nam có chút khàn đục trong không khí lạnh lạnh này!

Tò Úy chớp nhẹ đôi mắt vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ, suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng: “Đi thử áo cưới đi!”, Trên khuôn mặt trắng nõn vì xấu hổ mà đỏ ửng! Thật ra cô giận dữ với anh cũng chỉ vì tính bá đạo, không thêm hỏi ý kiến cô đã quyết định kết hôn! Dĩ nhiên một phần nhỏ cũng là do cô cảm thấy lo lắng!

“Bác trai, bác gái đã đồng ý hôn sự của chúng ta, trước hôn lễ hai người sẽ đến đây!”

“Ba mẹ em?”

“Ừm!”

“Hừ!”, khẽ hừ một tiếng, cô mở cửa ngồi xuống bên cạnh ghế lái! Thì ra mình là người cuối cùng biết chuyện!

Canh chừng động tác của cô, Hạ Nam chỉ đành vòng qua ngồi lên ghế lái, liếc nhìn cô gái vẫn còn đang bĩu môi, anh cười khế, rồi lập tức khởi động xe nhanh chóng hòa vào dòng xe!

Phòng thiết kế áo cưới Thế Kỷ

Cửa chính bị đẩy ra, Diệp Phong và Doãn San San một đen một trắng cùng nhau bước vào.

Doãn San San liếc thấy ma mị trang bày bên ngoài cửa hàng mặc một chiếc áo cưới màu đen, đang muốn mở miệng, đã nghe thấy một giọng nói không nhanh không chậm vang lên: “Rất xin lỗi, áo cưới này là do một nhà thiết kế nổi tiếng làm ra theo ý muốn của một khách hàng, nên chúng tôi không bán! Nếu cô muốn xem áo cưới, xin đi lối này!”, nói xong liền dẫn bọn họ vào bên trong!

Doãn San San có chút luyến tiếc nhìn bộ áo cưới, rồi mới kéo người đàn ông bên cạnh đi vào bên trong! Nhà thiết kế Phàm Tư nổi tiếng? Bộ áo cưới này chuyển đến từ Italy? Hơn nữa không phải mọi người đều nói anh ta rất ít khi nhận thiết kế theo đơn đặt hàng sao?

Diệp Phong thay xong lễ phục màu đen thì có chút không yên lòng ngồi chờ trên ghế salon của phòng thiết kế, tay phải đỡ trán, lộ ra vẻ cứng nhắc!

“Phong, anh thấy em mặc bộ này thế nào?”, lúc đang ngây người, một giọng nói ngọt ngào mềm mại truyền đến trong tai, kéo anh ta ra khỏi suy nghĩ!

Anh ta ngẩng đầu lên thì thấy Doãn San San mặc bộ áo cưới đứng trước tấm gương to của cửa hàng, lúc này nhìn cô giống như thiên sứ dịu dàng kiều mị!

“Rất đẹp!”, Diệp Phong cười cười, ôn nhu nói qua! Nhưng đến anh ta cũng không biết nụ cười vừa rồi có bao nhiêu miễn cưỡng, giọng nói có bao nhiêu vô lực!

Doãn San San nhìn Diệp Phong không yên lòng ngồi trên ghế sofa, suy nghĩ dần trở về hai ngày trước, đêm đó cô nhận được điện thoại của Tiêu Chính Nam – bạn thân của Diệp Phong, nói anh đã uống say rồi, bảo cô đến biệt thự chăm sóc anh, cô liền lập tức chạy tới, nhưng không nghĩ cái tên trong lúc anh say rượu mà gọi ra không phải là cô, mà là.....

Ngay cả khi hai người triền miên đêm đó cũng thế, anh cũng gọi tên một người phụ nữ khác!

Cô ta nên sớm nghĩ tới, ba năm nói dài thì cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, sao có thể không sinh ra tình cảm đây?

Nhưng không sao, năm ngày sau cô ta và Diệp Phong sẽ đính hôn, cô ta tin rằng mình có thể đoạt lại trái tim của Diệp Phong!

“Tiểu thư, cô có muốn cái này không? Hay là thử thêm vài cái khác?” Một nhân viên phục vụ bước ra hỏi cô ta.

“Lấy cái này đi!”, Doãn San San liếc nhìn người đàn ông trên ghế sofa, nhẹ giọng mở miệng, nói xong liền đi vào bên trong! Cô ta biết, cho dù cô ta có thử bao nhiêu cái nữa thì đáp án vẫn chỉ có một, vậy thì mặc cái này hay cái khác sẽ có gì khác sao?

Cửa chính lại một lần nữa bị đẩy ra, hai bóng người màu đen bước vào!

“Nam, lễ phục của hai người đến rồi, vào thử đi!”, Cơ hồ khi hai người vừa xuất hiện trong cửa hàng, một bóng người đã đi trước mặt họ, nói với Hạ Nam xong, mặt không biến sắc quan sát người phụ nữ bên cạnh anh! Nghe nói anh rất cưng chiều người phụ nữ này! Nhưng khi nhìn khuôn mặt của cô, anh ta thoáng sững sờ, đây không phải là bạn tốt của em gái sao?

Tô Úy nhận thấy người đàn ông trước mặt đang quan sát mình, cô không khỏi nhìn lại một cái, hình như người này rất quen nên nhìn lại thêm một lần nữa, anh ta là Tề Minh Đông, tên tiếng anh là Rain, nhà thiết kế kiêm chủ cửa hàng, quan trọng nhất còn là anh Tề Phi.

“Anh Tề!”, Tô Úy lễ phép gọi!

“Hóa ra là Úy Úy, để anh đưa hai người vào!” Nói xong liền dẫn bọn họ vào bên trong.

“Sao vậy?” Hạ Nam thấy cô đứng im, nhẹ giọng hỏi, sau đó theo tầm mắt của cô nhìn thấy áo cưới màu đen mặc trên người ma nơ canh, “Bé ngọc, một chút nữa bọn họ sẽ mang đến cho em!”, Nói xong liền theo thói quen vuốt nhẹ tóc của cô.

“Ý của anh là bộ áo cưới này là của em?” Tô Úy nói xong, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười rục rịch!

“Tất nhiên rồi! Chúng ta vào trước đi!”, Nói xong liền ôm chầm lấy eo cô đi vào bên trong!

Hai người vừa bước vào đã nhìn thấy Diệp Phong, bộ vest tuxedo bao quanh thân thể cao lớn, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lạnh tuấn nhã, người đàn ông như vậy rất dễ thu hút người khác!

Diệp Phong nhìn hai người vừa bước vào, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó liền khẽ gật đầu với hai người.

Hai người cũng gật đầu đáp lại, rồi đi sang bên kia!

Hạ Nam thay xong lễ phục ngồi trên ghế salon, nhìn nhẽ chờ cô gái bên trong thay đồ, tay không ngừng mân mê chiếc đồng hồ trên tay, đây là quà cô tặng anh, vì vậy anh luôn mang theo bên mình!

Hạ Nam nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tô Úy mặc bộ váy cưới màu đen bước ra, rất vừa người, do thiết kế đặc biệt nên vóc người nhỏ nhắn càng thêm hoàn mỹ, lộ ra đường cong! Chiếc khăn che mặt vừa đúng che ở sống mũi thanh tú, giống như những nàng công chúa thời Trung Cổ, thanh nhã cao quý, dịu dàng trầm tĩnh, mà có chút thần bí! Mái tóc đen bóng buông xõa trên vai, càng tăng thêm vài phần quyến rũ.

Đôi mắt long lanh như vì sao dưới tấm khăn che mặt cẩn thận nhìn Hạ Nam, “Như thế nào, được không?”.

“Rất xinh đẹp!”, đối với vẻ đẹp của người phụ nữ này, anh không keo kiệt chút nào mà khen ngợi!

Tô Úy nghe được lời anh, trên mặt liền phỉm hồng!

Một bộ lễ phục thiết kế theo kiểu Anh màu đen bao quanh thân hình hoàn mỹ, thiết kế đơn giản nhưng lại lộ ra tư thái ưu nhã đến hoàn mỹ trên người anh!

“Anh cũng rất đẹp trai!”, Tô Úy nói ra từ tận đáy lòng, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ mở ra.

Diệp Phong ngồi bên kia ghế salon, nhìn cô từ xa, trong lòng chợt hiện lên những dao động! Trước đây không lâu, trong buổi lễ kỉ niệm của Hạ thị, nhìn hai người bên nhau hài hòa, trong lòng anh ta đột nhiên cảm thấy mất mát! Lại nhìn một màn cầu hôn kia nữa, anh ta thậm chí đã hi vọng cô sẽ không đồng ý, cuối cùng một người đàn ông khác đến chen ngang lời cầu hôn, chỉ đến khi nhìn khuôn mặt của người đàn ông kia anh mới nhận ra tất cả những điều này....anh ta thậm chí còn hi vọng người đàn ông kia chưa từng xuất hiện, bởi như vậy, tối thiểu anh ta còn có thể cho rằng ba năm qua cô đã yêu anh ta, chứ không phải chỉ là một thể thao! Nhưng sự thật mãi mãi là sự thật, không có cách nào thay đổi được!

Thì ra, cho tới giờ phút này, người lãnh tình không phải là anh ta, mà là cô ấy!

Mà bây giờ, nhìn thấy cảnh này, anh ta còn muốn cái gì, anh ta còn chưa đủ buồn cười sao? Tại sao nhìn cảnh này anh ta lại cảm thấy đau đớn đến vậy, hơn nữa loại đau này qua thời gian càng trở nên rõ ràng!

Thì ra không phải là không yêu, nếu có thì chỉ là thời gian để nhận ra thôi!

Có lẽ từ đầu đến cuối, Diệp Phong chưa từng nghĩ rằng ba năm đủ để thay đổi rất nhiều điều, bao gồm cả thích một người! Anh ta của ban đầu chỉ có sự chút xíu sự quan tâm cho cô, nhưng có lẽ không còn giống như hiện tại nữa!

“Phong!” Doãn San San vừa từ phòng thay đồ đi ra, nhẹ giọng gọi, lại phát hiện anh ta đang chăm chú nhìn một người, men theo tầm mắt của anh ta thì nhìn thấy một đôi tình nhân đang đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Gậy ông đập lưng ông

Doãn San San ghen ghét nhìn hai người cách đó không xa, khuôn mặt nhu mì có chút vặn vẹo, bàn tay dưới áo khoác trắng nắm thật chặt! Cô ta nhận ra bộ váy cưới mà Tô Uy đang mặc chính là bộ váy được treo bên ngoài, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thật Tô Uy mặc bộ váy cưới này rất hợp với khí chất cao quý thanh nhã bẩm sinh của cô!

Trong buổi lễ kỉ niệm thành lập tập đoàn Hạ thị, chính mắt cô ta nhìn thấy người đàn ông Hạ Nam lạnh lùng tuấn mỹ cầu hôn với cô, có thể nói cảnh ấy đã khiến cô ta ghen ghét đến chết đứng tại chỗ, mặc dù có khoảng nhạc đệm chen giữa, sự kiện cầu hôn kia cũng chấm dứt! Nhưng mấy ngày sau tin tức hai người kết hôn lại truyền ra, chắc hẳn Tô Uy đã nhận lời kết hôn của anh ta!

Bây giờ đứng đây nhìn bọn họ, cô ta càng hiểu rõ hơn điều này! Như vậy cũng tốt, người đàn ông kia đã thuộc về cô rồi

Chỉ mấy giây sau, cô ta liền lấy lại nụ cười ngọt ngào, thu lại tầm mắt của mình!

Cô nhìn Diệp Phong ngồi trên ghế salon, thấy anh vẫn đang nhìn chằm chằm hai bóng người cách đó không xa, chính xác hơn mà nói thì chỉ là một bóng người.

“Phong, anh không thay lễ phục ra sao?”, cô ta chậm rãi đi đến bên cạnh anh ta ngồi xuống, dịu dàng hỏi, trên mặt mang theo nụ cười kiều mị ngọt ngào!

“Anh đi thay đây!”, Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc khiến anh ta thu lại tầm mắt, đứng dậy muốn đến phòng thay quần áo.

“Đó không phải là Uy Uy sao? Sao cô ấy lại ở đây vậy? Hay chúng ta qua đó chào hỏi đi!”, Doãn San San thấy người đàn ông bên cạnh nhủ nhẹ mi tâm, nhưng vẫn làm bộ như không nhìn thấy, kéo anh ta đi tới bên kia! Tuy biết rằng Uy Uy đã mất trí nhớ, không có niệm tưởng gì với người đàn ông bên cạnh, nhưng cô ta vẫn muốn cắt đứt lòng của người đàn ông bên cạnh với Tô Uy.

Tô Uy và Hạ Nam đang đùa giỡn, đột nhiên nghe thấy đằng sau vang lên một giọng nói êm ái: “Uy Uy, em cũng ở đây sao?”, tấm gương khổng lồ trước mắt phản chiếu hình ảnh hai người đằng sau, Tô Uy và Hạ Nam cùng nhau quay người lại.

“Cô Doãn, Anh Diệp, chào hai người!”, Tô Uy nhàn nhạt nói, trong giọng nói lộ ra sự xa cách, không biến sắc thu lại ý cười trong mắt dưới lớp khăn che, ngay cả nụ cười trên mặt cũng dần phai đi!

“Uy Uy, nghe nói hai người sắp kết hôn, khi nào vậy? Đến lúc đó phải gửi thiệp cưới cho chị với anh Phong đấy!”, Doãn San San không chút nào để ý đến sự xa cách của cô, nhiệt tình nói chuyện!

“Chúng tôi...”

“Nửa tháng sau chúng tôi kết hôn, đến lúc đó thiệp mời nhất định sẽ đưa đến, mong hai người sẽ đến dự”. Tô Uy còn chưa nói hết, Hạ Nam đã bước đến lịch sự mà xa cách nói.

... ..

Bốn người đứng với nhau, không khí quý dị đến lạ thường lan ra xung quanh.

Ngay cả mấy nhân viên phục vụ bên trong cũng không nhận được mà chú ý đến bên này!

Chứng kiến bộ áo cưới trị giá hàng nghìn vạn mặc trên một người phụ nữ có phong cách càng khiến mọi người ước ao ghen tị! Phải biết rằng món đồ đó mới được vận chuyển từ Italy về mấy ngày trước, là nhà thiết kế nổi tiếng Phạm Tư đích thân thiết kế, khó lắm mới có được món đồ này! Nghe nói anh ta rất ít khi nhận lời thiết kế cho người khác, kể cả anh ta có muốn thì cũng toàn là người cao quý! Mà họ cũng biết bộ váy cưới này có giá lên đến tám trăm vạn! Áo cưới chỉ mặc một lần trong hôn lễ, lại mang tám trăm vạn ra mua, có thể thấy được bộ váy này quý giá đến mức nào! Cũng không biết là lễ cưới của hai người đó sẽ xa hoa đến như thế nào nữa, thật là hâm mộ những kẻ có tiền quá đi!

... ..

Diệp Phong nhìn cô mặc váy cưới ở khoảng cách gần như vậy, trong mắt thoáng qua sự kinh ngạc! Nhìn đến người đàn ông bên cạnh cô thì ánh mắt hơi trầm xuống!

Hạ Nam không biến sắc quan sát người đàn ông đối diện, ngay sau đó thu hồi tầm mắt! Hơi cúi đầu, đôi mắt đen như mực thoáng qua suy nghĩ sâu xa! Hình như người đàn ông kia có ý với người phụ nữ của anh....

Đúng lúc ấy, điện thoại của Hạ Nam đổ chuông, anh cầm điện thoại lên, nhìn thấy số liền nhận máy, nghe tin tức bên kia truyền tới, lông mày khẽ nheo lại!

Sau khi nhận điện thoại xong, quay lại nhìn cô thì đã không thấy hai người kia đâu rồi!

“Không cần nhìn, bọn họ đều đi rồi!”

“Anh có chút việc cần làm, để anh đưa em về trước”. Hạ Nam ngồi xuống bên cạnh cô, khoác vai cô dịu dàng nói.

“Không cần đâu, anh đi trước đi! Em muốn ra ngoài đi dạo một chút!”

... ..

Cuối cùng dưới sự thuyết phục của cô, Hạ Nam rốt cuộc cũng đi làm chuyện của anh!

Nhìn bộ áo cưới trên người mình, cô lấy điện thoại chụp lại, sau đó đăng lên blog!

Ngồi trên ghế salon, định nghỉ ngơi một chút rồi đi thay áo cưới.

“Ủy Ủy, sao Nam lại về trước vậy?”

“Anh Tề, anh ấy có chuyện nên đi trước rồi!”, thấy Tề Minh Đông, Tô Ủy lễ phép trả lời: “Cái đó....”

“Em muốn hỏi cái gì thì hỏi đi!”, thấy Tô Ủy như muốn nói xong lại thôi, Tề Minh Đông trực tiếp hỏi luôn.

“Bộ váy cưới vừa rồi không phải do anh thiết kế, đúng không?”

“Chắc chắn không phải anh rồi. Chẳng lẽ em không biết, bộ váy cưới này là do nhà thiết kế đại sự Phàm Tư thiết kế, hai ngày trước mới được chuyển về bằng đường hàng không”. Đối với chuyện này, anh ta còn hơi kinh ngạc, nhưng khi nhớ đến tính cách trầm kín của Hạ Nam, thì cũng không cảm thấy kì quái nữa.

Nhưng ý nghĩ này ngàn vạn lần không thể nói cho Tô Ủy biết, nếu không cô ấy nhất định sẽ thật lực phản đối.

“Nhà thiết kế nổi tiếng Phàm Tư?”, tất nhiên cô biết nhà thiết kế Phàm Tư, nhưng chẳng phải mọi người đều nói anh ta không dễ nhận thiết kế cho người khác sao?

... ..

Thay quần áo xong, cô đi ra khỏi cửa hàng áo cưới, gió đông thổi về mang theo hơi lạnh khiến cô không khỏi rụt cổ một cái.

Tô Ủy chậm rãi đi trên con đường nhựa rộng thênh thang, một chiếc xe thể thao màu đỏ chợt dừng lại trước mặt khiến cô dừng bước, cô hơi kinh ngạc nhìn chiếc xe trước mặt, chỉ thấy cửa xe chợt mở ra, một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện.

“Anh Khiếu Nhiên, sao anh lại ở đây?”

“Anh có chút việc nên đi ngang qua đây, sao em lại đến chỗ này?”. Anh ta đương nhiên biết nguyên nhân cô ở đây, vừa rồi ngồi trong xe anh ta đã thấy Hạ Nam bước ra từ cửa hàng áo cưới. Mặc dù không nhìn được bên trong, nhưng anh ta vẫn có thể mơ hồ đoán được nguyên nhân hai người đó đến đây! Huống chi mấy ngày nay anh ta còn nghe được tin tức hai người sẽ kết hôn.

“A, em có chút việc cần làm ở đây, bây giờ đang định đi về!”, Tô Ủy tránh nặng nề trả lời! Nếu cô nói với anh mình vừa cùng Hạ Nam đi thử áo cưới, hình như có hơi khó để mở miệng! Không biết vì sao cô cứ cảm thấy là lạ!

“Lên xe đi, anh đưa về!”, Đối với câu trả lời như cho qua chuyện của cô, Sở Khiếu Nhiên cũng không vạch trần, chỉ cười cười nói qua.

Tô Ủy trầm tư vài giây rồi mở cửa xe ngồi vào!

Chờ Tô Ủy thắt dây an toàn xong, Sở Khiếu Nhiên khởi động động cơ đi về phía trước.

“Nghe nói hai người sắp tổ chức hôn lễ?”, Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng trong giọng nói không có chút ý hỏi nào, mà ngược lại giống như một câu trần thuật vậy!

“À... ừm!”, Đầu tiên là sững sốt, sau đó cô khẽ gật đầu, khoe miệng lơ đãng nhếch lên, biểu hiện tâm tình của cô đang rất tốt!

Xuyên qua kính chiếu hậu, Sở Khiếu Nhiên nhìn nụ cười nhàn nhàn thoáng hiện trên khuôn mặt cô, tay cầm vô lăng nắm chặt lại rất nhanh, đầu ngón tay có chút trắng bệch, gân xanh nổi rõ! Anh ta đã sớm ngờ đến chuyện này, nhưng bây giờ nghe chính miệng cô trả lời, anh ta chợt phát hiện mình khó có thể tiếp nhận, sự không cam lòng và cảm phẫn dần hiện lên, hận ý với người đàn ông kia càng trở nên mãnh liệt!

“Bây giờ em có rảnh không? Có thời gian thì đến bệnh viện thăm anh em với anh!”, Thật ra thì anh ta và Tô Minh Hiền trước kia không quen gì lắm, điểm chung duy nhất chỉ có người phụ nữ này! Anh ta biết Tô Minh Hiền rất cưng chiều Tô Ủy, thậm chí có thể nói là sùng nịch, chỉ cần Tô Ủy muốn, mặc kệ là cái gì, Tô Minh Hiền nhất định sẽ làm cho bằng được, cho nên tình cảm giữa hai người rất sâu nặng! Anh ta cũng không biết, nếu Tô Ủy phát hiện ra chuyện phát súng kia là do anh bắn, thì liệu cô ấy có kích động đến mức muốn giết anh ta không?

Tô Ủy thoáng sững sờ, rồi nhàn nhạt gật đầu! Sau đó nghiêng đầu sang cửa sổ xe không nói thêm gì nữa, trên khuôn mặt lạnh nhạt thoáng qua sự mất hồn, đôi mắt nhuốm đầy sự tối tăm và đau thương!

Bệnh viện Nhân Ái.

Tô Úy ngồi trên băng ghế dài ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, thất thần nhìn vào bên trong qua tấm kính thủy tinh, đôi tay nắm chặt đặt ở trên đùi!

“Sao em không vào xem anh ấy một chút!”, Lâm Nguyệt ngồi bên cạnh cô nhẹ giọng hỏi.

“Em...”, đang muốn nói gì, thì đột nhiên điện thoại của Lâm Nguyệt đổ chuông.

Thấy chị dâu nhận điện thoại xong, về mặt khó xử, cô nhàn nhạt hỏi: “Sao vậy?”

“Có người gọi điện đến báo chị đến lấy báo cáo, nhưng bây giờ chị đi...!”

“Em có thời gian, để em đi lấy giúp chị!”

“Vậy có được không?”

“Là báo cáo gì?”

“Chị cũng không biết rõ lắm, nhưng hình như trước kia Minh Hiền muốn lấy!”

“Được, em biết rồi!”

... ..

Ban đêm yên lặng tĩnh mịch, dĩ nhiên đã không còn thấy đoàn một chiếc xe thể thao sang trọng dừng lại trên lối đi bộ.

Đột nhiên, người phụ nữ trong xe nhìn thấy mấy chiếc xe màu đen lao ra từ trong màn đêm, trong giây phút hai xe sắp đụng nhau, tiếng phanh xe vang lên chói tai! Khi cô ta còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trên như bị ai đập vào gáy rồi lập tức mất đi ý thức.

Trong bóng tối tỏa ra mùi khó ngửi của kho hàng cũ nát, khắp nơi bao phủ bởi không khí lạnh lẽo, đè nén khiến người ta không thở nổi!

Người phụ nữ bên trong dần tỉnh lại, cô ta cảm thấy hai tay hai chân của mình đang bị trói chặt, nằm nghiêng trên mặt đất tối tăm, lạnh đến thấu xương, trong hơi thở đầu là mùi hương khó ngửi, cô ta không khỏi mắng nhỏ! Lúc nào Quý Thiên Nhu phải chịu khổ như thế, hơn nữa cô ta cảm thấy người mình càng lúc càng lạnh!

Trong bóng tối, cô ta hơi ngẩng đầu thì nhìn thấy một bóng dáng cao lớn lạnh lẽo, cố hết sức đè áp chế thân mình không run rẩy, cố đè nén sự sợ hãi xuống! Cô ta biết mình đã bị bắt cóc rồi, nhưng tại sao, rốt cuộc là ai làm?

“Anh là ai?”, bởi vì sợ mà giọng nói cũng trở nên run rẩy!

“Cô vẫn chưa biết tôi là ai sao?”, Âm thanh lạnh lùng truyền đến giống như từ thần đến từ địa ngục.

“Vậy vì sao anh bắt tôi đến đây?”, nghe âm thanh lạnh lùng ấy, sự sợ hãi đè nén lại dần dần dâng lên, nước mắt không ngừng chảy ra, trong không gian tĩnh mịch vang lên tiếng “bộp bộp”: “Còn không nhanh trả tôi đi, tôi chính là con gái của tập đoàn Quý Thị, nếu ba tôi phát hiện ra thì ông ấy sẽ nhanh đến đây thôi!”

“Tập đoàn Quý Thị? Ha ha, cô cho rằng tôi sẽ sợ ba cô sao? Đừng có coi thường tôi như thế!”, người đàn ông bí ẩn lạnh lùng cười, trong âm thanh tràn đầy cuồng ngạo không ai bì nổi.

“Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?” Quý Thiên Nhu hoảng sợ kêu to.

“Có ai nói cho cô biết, nếu động vào người của tôi thì sẽ có hậu quả gì chưa?”

Người phụ nữ ngồi trên đất từ từ trấn định lại, gần đây cô ta đâu có đắc tội với ai đâu? Trừ khi là....

“Là người phụ nữ đó báo anh đến bắt tôi phải không? Gọi cô ta ra đây, tôi muốn thấy cô ta!”. Quý Thiên Nhu tức giận hét to, giùng giàng muốn đứng dậy nhìn rõ người đàn ông đang quay lưng, nhưng vì tay chân đều bị trói, còn chưa đứng dậy đã nặng nề ngã lại về mặt đất lạnh lẽo.

“Ha ha ha.....”, tiếng cười trầm thấp vang lên càng khiến không gian trở nên lạnh lẽo: “Đã có ai nói cho biết thực ra cô rất ngu xuẩn không?”

“Rốt cuộc anh là ai?”

“Tô Úy không phải là người cô có thể đụng đến!”, Người đàn ông đột nhiên xoay lưng lại, nhìn người phụ nữ chật vật nằm trên mặt đất, lạnh lùng trần thuật lại câu nói, đôi mắt âm trầm kia trong bóng tối càng trở nên đáng sợ!

“Anh quả nhiên là...”, nhìn thấy người đàn ông kia đã quay đầu lại, cô ta cố hết sức ngẩng đầu lên, nhìn lại cô ta chính là khuôn mặt với chiếc mắt nạ và đôi mắt lạnh lẽo băng giá, quả nhiên giọng nói của anh ta lạnh đến thấu xương, tầm mắt nhìn từ trên cao xuống càng khiến cô ta có cảm giác ngọt ngào

đến vô lực!

Người đàn ông đeo mặt nạ vỗ tay mấy cái, vài giây sau, mấy người đàn ông cao lớn liền bước vào!

“Phục vụ cô Quý đây cho tốt, rồi đưa hình chụp đến cho tôi”, giọng nói lạnh lùng truyền đến tai Quý Thiên Nhu, cô ta kêu to: “Tên ma quỷ kia, tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu!”

“Tôi khuyên cô tốt nhất đừng có hành động thiếu suy nghĩ, nếu như cô không muốn ảnh khiêu dâm của mình phát tán như báo lá cải ngoài kia!”. Thoáng ngừng lại, anh ta tiếp tục mở miệng: “Chỉ là, nếu như cô vẫn tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ như vậy, thì không chỉ ảnh khiêu dâm, mà tập đoàn Quý thị cũng sẽ chôn vùi theo việc làm của cô đấy!”

Cô ta mở to đôi mắt đầm nước nhìn anh ta, muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu, chỉ tiếc rằng người đàn ông kia chẳng nhúc nhích chút nào!

“Tại sao anh lại làm như vậy?”

“Đây chính là cái gọi mà gây ông đập lưng ông, cô nên biết điều này!”

“Nhưng không phải cuối cùng cô ta đã không xảy ra chuyện gì rồi sao? Làm ơn đừng đối xử với tôi như vậy...ô ô...”

“Ha ha, chỉ cần có người đến cứu cô, không phải là không xảy ra chuyện gì sao?”

“Nhưng làm sao tôi biết được có ai đến cứu tôi không đây?”

“Cô biết sợ, vậy cô có từng nghĩ rằng Úy Úy cũng biết sợ không?”, trong âm thanh mang theo sự run rẩy, cặp mắt nóng lên, toàn thân càng trở nên lạnh lẽo! Trong bóng tối, hình như anh còn nhìn thấy bóng dáng của Tô Úy, cô đang đau khổ cầu xin...cảm ơn trời đất, có người đến cứu cô, nếu không anh thật sự không biết phải làm thế nào.

“Van cầu anh hãy bỏ qua cho tôi....tôi đảm bảo sẽ không đến quấy rầy cô ta nữa, xin anh đấy!”.

“Các cậu phục vụ cô ta cho tốt!”, nói xong không để ý đến cô ta mà quay đầu đi thẳng ra khỏi kho hàng cũ.

“Cầu xin các anh hãy tha cho tôi....không cần...”, tiếng cầu khẩn đau khổ hòa lẫn với âm thanh của quần áo bị xé rách.

“A.....”, ngay sau đó là tiếng hét vang xa cả mấy dặm

... ..

Hai tiếng sau, Quý Thiên Nhu khó nhọc bước ra từ kho hàng cũ nát bốc mùi, trên khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, quần áo trên người rách toét và còn không đủ để che thân, cả người chỉ có thể dùng một từ để hình dung: chật vật không chịu nổi!

Cô ta vòng tay ôm chặt lấy người mình, cố gắng làm ấm cơ thể một chút, thân thể lão đảo như muốn ngã, trong đôi mắt chứa đựng ánh sáng tàn độc.

Tô Úy, tất cả là tại mày, nếu như không vì mày, tao sẽ không chật vật khổ sở đến mức này! Tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu, một ngày nào đó tao sẽ đem trả cho mày tất cả những nỗi nhục nhã ngày hôm nay tao phải chịu đựng!

Có lẽ bây giờ cô ta không thể ngờ, không lâu về sau, những chuyện cô ta làm ra mang đến không biết bao nhiêu tai nạn và phiền toái cho ba cô ta!

“Cô muốn báo thù sao?”, nghe được giọng nói trong bóng tối, cô ta dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đeo mặt nạ đứng cách cô ta một mét, không biết vì sao anh ta lại xuất hiện ở đây, nhưng đôi mắt kia bao phủ sự lạnh lẽo không khỏi làm cô ta run rẩy!

“Muốn!”, từ trong mắt người đàn ông đối diện, cô ta cảm thấy khí thế mạnh mẽ và hơi thở âm lạnh! Cô ta biết người đàn ông này nhất định rất nguy hiểm, nhưng cũng vì anh ta nguy hiểm, nên cô ta mới tin tưởng anh ta sẽ là đồng minh của mình, cô ta có thể nhìn thấy hận ý trong ánh mắt người đàn ông ấy, mặc dù không biết sự hận thù ấy từ đâu mà đến nhưng anh ta hỏi như vậy, thì nhất định bọn họ cùng hận một người!

Có lẽ người đàn ông kia đã nói đúng, Quý Thiên Nhu là người đàn bà ngu xuẩn!

Đồng minh? Anh ta và Quý Thiên Nhu sẽ trở thành đồng minh sao? Đường như cô ta chỉ là một quân cờ trong tay của anh ta! Hơn nữa cô ta muốn xuống tay với Tô Úy, quả thực là đã tìm đến con đường chết! Người đàn ông trước mặt này không thể tha thứ cho hành động ấy!

Cô ta không biết rằng, người đàn ông kia đứng trong bóng tối suốt hai giờ, nói cách khác, anh ta hoàn toàn có thể cứu cô ta, nhưng lại hoàn toàn không có ý định đó.

“Được, để tôi đưa cô về!”, Người kia không nói thêm gì nữa, đi đến chỗ chiếc xe hơi màu đen cách đó không xa! Anh ta chờ bên ngoài, tất nhiên là biết cô ta đã gặp chuyện gì bên trong! Anh ta không cứu, bởi vì cô ta không xứng để cho anh ta ra tay, người nào muốn làm tổn thương đến Úy Úy đều không thể tha thứ!

Không nghĩ rằng Hạ Nam lại là đối thủ mạnh như vậy, chuyện có người đứng sau sai khiến mấy người đàn ông xâm phạm đến Tô Úy đã bị anh ta dấu đi, nhưng không ngờ vẫn để anh ta đi trước một bước tra ra được ai là người đứng sau, cũng ra tay trước chiếm được ưu thế, không chút do dự mà xử lý

một người phụ nữ yếu ớt!

Đối với phương pháp giải quyết này, hai người ngược lại không mưu mà hợp*!

Nếu như biết trước, anh ta chắc chắn sẽ xử lý giống hệt như này!

*Không mưu mà hợp: Không bàn bạc trước mà có cùng ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 37: Bất thường

Khi Hạ Nam về đến biệt thự đã là mười giờ tối, nhìn cả biệt thự tối đen như mực, anh có chút mất mát thờ dài, có lẽ hôm nay cô chưa về đây! Bình thường Tô Úy sẽ không ngủ sớm như vậy, mà đèn phòng ngủ của cô không bật thể hiện cho việc cô không có ở đây!

Đi vào trong phòng khách, Hạ Nam không bật đèn, quen đường đi đến bên tủ rượu rót ra một ly rượu đỏ, xoay người ngồi xuống chiếc ghế sofa đặt trước cửa sổ.

Hạ Nam có chút nhức đầu vuốt ve trán mình, sau đó đổ tất cả chất lỏng màu đỏ vào trong miệng!

Chỉ cần nửa tháng nữa là đến hôn lễ của hai người rồi, nhưng lo lắng trong lòng anh ngày càng rõ ràng! Điều anh có thể làm bây giờ là dùng hôn lễ để uy hiếp tất cả những người đó! Đối với những người cố gắng làm tổn thương bảo bối của anh, anh quyết sẽ không nương tay, nhất định sẽ khiến cho kẻ đó sống không bằng chết!

... ..

Đặt ly rượu xuống, anh đứng dậy đi lên lầu, dùng chân trước phòng ngủ của cô, theo thói quen đẩy cửa bước vào! Anh cảm thấy không khí lạnh như ập vào người mình, đèn đường mờ sáng hắt vào trong phòng ngủ, khiến anh nhìn thấy tấm cửa kính sát đất! Anh đi vào đóng tất cả cửa sổ, đang định đi ra thì đột nhiên anh nhìn quanh một vòng!

Lúc nhìn đến góc phòng ngủ anh chợt nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đang ngồi đó, anh vội bước lên bật đèn!

Ngồi xổm xuống, ôm cô gái nhỏ bé vào trong ngực, anh cảm thấy nhiệt độ lạnh băng trên người cô thì càng ôm cô chặt hơn! Chỉ thấy đôi mắt cô đỏ ngầu, trên gương mặt tràn đầy dấu vết của nước mắt đã khô!

Anh cẩn thận từng ly từng tý ôm cô lên giường!

Cho đến khi đặt cô xuống, cô mới lấy lại tinh thần, mở to đôi mắt hoảng sợ nhìn Hạ Nam, đáng vẻ giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi!

“Anh về rồi sao?”, Giọng nói khàn khàn vang lên rất nhỏ, trên mặt hiện lên một nụ cười, chỉ là nụ cười ấy thoát nhìn cũng thấy rất miễn cưỡng!

“Sao vậy?”, nhìn thấy cô cười còn khó coi hơn lúc khóc, anh theo bản năng nhíu mày!

“Em...không sao hết! Em muốn đi ngủ!”, nói xong liền đắp chăn quay lưng về phía anh rồi nằm xuống!

“Được rồi! Em ngủ trước đi, anh đến thư phòng sắp xếp một chút tài liệu!”, anh biết cô đang giấu anh điều gì đó, bây giờ anh nhất định phải xem đó là điều gì!

Tô Úy nghiêng người khẽ gật đầu, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân xa dần, cô mới ngồi dậy, vùi đầu thật sâu vào trong khuỷu tay, đôi mắt mắt hờn nhìn chằm chằm túi xách trên ghế.

Lòng hiếu kỳ đáng chết! Cô chưa bao giờ ghét lòng hiếu kỳ của mình giống như lúc này! Tại sao cô lại muốn mở túi giấy để rồi nhìn thấy bản xét nghiệm AND chết tiệt kia chứ?”

Tại sao có thể như vậy? Cô không phải là con đẻ của ba mẹ, không phải là em gái của anh hai, vậy rốt cuộc cô là ai?

Thời khắc cô nhìn thấy hai bản xét nghiệm kia, cô tự nhủ với chính mình, nhất định là sai rồi, làm sao có thể như vậy được? Nhưng sự thật bày ra ngay trước mắt, có muốn ngụy biện thế nào cũng không được nữa rồi!

Trong thư phòng cuối hành lang, Hạ Nam vừa mới đóng cửa lại, liền lấy điện thoại ra gọi điện, chờ bên kia nhận máy, anh liền mở miệng: “Lập tức điều tra xem chiều nay sau khi cô ấy rời khỏi cửa hàng áo cưới đã đi đâu, gặp những ai, tra được thì gọi điện cho tôi!”

Sau khi cúp máy, Hạ Nam ngồi đằng sau bàn làm việc, ném bừa điện thoại lên bàn đọc sách!

Đờ gáy, híp mắt nhìn lóp sương mù mỏng manh qua cửa sổ kính, tất cả đều có vẻ mông lung mờ ảo, mơ hồ có thể nhìn thấy đèn đường mờ mờ và bóng đêm bao phủ khắp nơi!

Chỉ chốc lát sau, điện thoại bị anh ném trên bàn đồ chuông, anh cầm điện thoại lên nghe, nghe tin tức bên kia tra được, sắc mặt trở nên âm trầm, đến khi bên kia báo cáo xong, anh nhẹ đáp một tiếng rồi cúp máy!

Sở Khiếu Nhiên? Tại sao lại là anh ta? Rốt cuộc anh ta muốn làm gì đây?

Hạ Nam cho rằng vì Sở Khiếu Nhiên đưa cô đến bệnh viện mới khiến Tô Úy thành ra như thế, nhưng anh nào biết được nguyên nhân chính là hai bản xét nghiệm DNA kia.

Hạ Nam phiền não ngồi trên ghế hút thuốc, chỉ chốc lát sau, xung quanh anh đã phủ đầy khói thuốc trắng mờ mờ, trong gạt tàn cũng chất đầy đầu lọc và tàn thuốc lá!

Chờ đến khi anh quay về phòng, Tô Úy đã co người ngủ say từ lúc nào rồi, trên gương mặt còn vương đầy nước mắt! Anh bắt đấm dĩ thờ dài, điều chỉnh tư thế ngủ đắp kín chăn cho cô, rồi đi vào phòng tắm!

Năm ngày sau, khách sạn năm sao cao cấp trong trung tâm thành phố A đang cử hành một bữa tiệc đính hôn cực lớn, đây là bữa tiệc đính hôn của người đàn ông tài tuấn (tài giỏi + anh tuấn), cùng con gái của tập đoàn Doãn Thị - Doãn San San!

Trong phòng nghỉ rộng rãi, Doãn San San ngồi trước gương, mặc cho người tạo mẫu trang điểm cho cô ta, trên khuôn mặt tinh xảo tràn đầy ý cười, rốt cuộc hai người bọn họ cũng đã đính hôn, đợi ba năm cuối cùng cũng có ngày này!

Chỉ là cô ta không biết mình đang phải đối mặt với số mạng gì, không phải người xưa đều nói “làm điều ác tất phải trả giá” sao! Những việc làm trước đây của cô ta nhất định sẽ khiến cho bữa tiệc hôm nay trở nên đặc sắc!

Trong đại sảnh rực rỡ với những gam màu xanh vàng, vai nam chính là Diệp Phong đang bước vào chào hỏi khách mời, chỉ là anh ta cảm thấy hôm nay có rất nhiều người nhìn mình rất quái dị, về phần tại sao, chính anh ta cũng không hiểu nổi.

Trong phòng ngủ biệt thự của Hạ Nam

“Ưm...”

“Bảo bối, chúng ta phải dậy thôi!”, Hạ Nam ôm ái lắc lắc thân thể mềm mại của cô, cố gắng gọi Tô Úy dậy: “Người ta đã mời em đến tiệc đính hôn rồi đấy, em mà không dậy thể nào cũng đến muộn cho mà xem!”

... ..

Thấy cô vẫn không có phản ứng, Hạ Nam giao hoạt cười cười, nhẹ nói: “Em mà không dậy, anh sẽ hôn em đấy!”. Nói xong liền rời môi lên cắn cổ trắng nõn của cô, nhẹ nhàng mút lấy.

“U”, cô gái đang vui mình trong chăn cảm thấy cổ khác lạ, nhẹ than một tiếng, sau đó mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt chính là đỉnh đầu phóng đại.

“Hạ Nam, anh làm gì đấy?”, bàn tay bé nhỏ không xương đẩy lồng ngực của anh, ngoài miệng không vui găm gừ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ, hung hăng nhìn anh chăm chăm! Người đàn ông này sao lại như vậy, cả ngày lẫn đêm đều muốn làm chuyện này!

“Bảo bối, oan cho anh quá, anh chỉ gọi dậy thôi mà em chẳng có phản ứng gì cả, mà bữa tiệc đính hôn sắp bắt đầu rồi, em mà còn không dậy nhất định sẽ muộn mất, cho nên anh mới...”, Hạ Nam nhìn đôi mắt có thể phun ra lửa của cô, nước mắt lưng trong giải thích, gương mặt tuấn tú còn mang theo sự uất ức.

“Đều tại anh...”, cầm chiếc đồng hồ đeo tay để trên tủ đầu giường lên nhìn, ảo não rống lên rồi kích động vén chăn muốn xuống giường, nhìn thấy trên da mình những dấu vết khả nghi lại tiếp tục rống to: “Aaaaa, cái tên khốn kiếp này, bây giờ em mặc lễ phục kiểu gì đây?”

“Bảo bối, chú ý hình tượng chú ý hình tượng....! Để anh tìm đồ có thể che kín cho em mặc là được chứ gì!”, nói xong liền chốt dạ đi tìm đồ cho cô mặc.

Chờ đến khi hai người đánh răng rửa mặt, thay quần áo xong đã là chuyện của một tiếng sau!

Tô Úy nhìn bộ quần áo màu xanh dương nhạt bao kín lấy mình trong gương, khoe miệng liền giật giật!

“Bảo bối, chúng ta đi thôi!”

“Chúng ta?”

“Đúng vậy, chúng ta!”, nói xong liền ôm cô đi ra ngoài!

... ..

Từ buổi tiệc mừng sinh nhật tập đoàn Hạ thị lần trước, Tô Úy và Hạ Nam trở thành đối tượng được đàm tiếu nhiều nhất trong các buổi tụ họp! Mà mấy ngày gần đây lại nghe tin hai người muốn kết hôn, ao ước ghen tị đều có đủ!

Cho đến khi Tô Úy và Hạ Nam sánh đôi xuất hiện tại đại sảnh, liền đưa tới một hồi ồn ào, đồng thời cũng thu hút sự chú ý của nam chính ngày hôm nay – Diệp Phong! Anh ta men theo tầm mắt của mọi người nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng cao quý kia ôm lấy người phụ nữ ở bên cạnh anh ta rờn rã ba năm đi đến bên này! Cho tới giờ phút này, anh ta mới phát hiện thực ra mình không hề hiểu người con gái ấy, thì ra cô ấy cũng có thể cười nghiêng nước nghiêng thành như vậy mà không phải là bộ dạng đối phó, khiến cho người ta không hiểu nổi tâm tư của cô!

“Quả nhiên là trai tài gái sắc!”

“Nghe nói hai người đó sắp kết hôn, thật là xứng đôi!”

... ..

Đối với những ánh mắt và sự bàn tán bình luận kia, Tô Úy nghe được liền ghé vào tai anh nói: “Sao em cảm thấy như chúng ta đang đến sở thú vậy?”

“Vậy hóa ra em đang nói chúng ta là động vật sao?” Hạ Nam nghe lời của cô,....khóe miệng giật giật!

“Không phải, ý em muốn nói bọn họ là động vật, chúng ta là người bình thường!”

Diệp Phong nhìn bọn họ thân mật như vậy, cảm thấy mắt có chút đau nhói, anh ta nắm chặt tay, ấn nhẫn kích động trong nội tâm!

Cho đến khi hai người đi đến trước mặt anh ta, nói chính xác hơn là bọn họ, bởi bên cạnh anh ta lúc này còn có người con gái sẽ kết hôn cùng anh ta – Doãn San San!

“Chúc mừng hai người!”, Tô Úy nhìn chủ nhân bữa tiệc hôm nay, từ tận đáy lòng nói! Đối với người đàn ông này, cô thích anh ta ba năm, nhưng trên thế giới này quá khứ, hiện tại và tương lai đều được phân định rất rõ ràng, mà anh ta đã là quá khứ, không phải là hiện tại và tương lai của cô.

“Cám ơn!”, không đợi Diệp Phong nói chuyện, Doãn San San liền trả lời, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười ngọt ngào!

Đúng lúc ấy, điện thoại trong túi cô đổ chuông, cô khẽ gạt đầu, xoay người sang chỗ khác nghe điện thoại!

Nhận điện thoại xong, trên mặt Tô Úy lộ vẻ vui mừng, sau đó quay sang nói với Hạ Nam: “Vừa rồi chị dâu gọi đến báo anh hai có dấu hiệu tỉnh lại, bây giờ em muốn vào bệnh viện!”

Nghe được lời của cô, đầu tiên Hạ Nam ngẩn ra, ngay sau đó theo thói quen vuốt nhẹ tóc cô, không để ý bên cạnh còn có những người khác!

“Thật xin lỗi, anh Diệp, cô Doãn, chúng tôi có việc gấp phải đi trước! Chúc mừng hai người!”, Nói xong không đợi bọn họ trả lời, liền dắt người phụ nữ bên cạnh đi ra ngoài hội trường, mà mọi người cũng rất tự giác nhường lối cho hai người!

Diệp Phong nhìn hai bóng người biến mất trong tầm mắt, mãi một lúc lâu mà không lấy lại được tinh thần!

“Phong!”, Doãn San San nhẹ giọng gọi anh ta, bàn tay siết chặt, trong lòng phần hận không dứt!

Diệp Phong lấy lại tinh thần, Tiêu Chính Nam đi tới đây, ghé vào bên tai anh ta nói nhỏ một câu, vẫn không quên liếc mắt nhìn người phụ nữ mềm mại bên cạnh!

Nghe Tiêu Chính Nam nói xong, sắc mặt Diệp Phong trở nên âm trầm, liếc nhìn Doãn San San bên cạnh, rồi xoay người đi về hướng phòng nghỉ.

Doãn San San kinh ngạc nhìn Diệp Phong rời đi, đột nhiên có một dự cảm xấu nổi lên, rồi lập tức đi theo.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Chân tướng tập kích

Trong phòng nghỉ của khách sạn, Diệp Phong ngồi trên ghế sofa nhìn những bức hình trên mạng, bàn tay vì tức giận mà nắm chặt, gân xanh nổi rõ cả lên, đầu ngón tay trắng bệch, trên gương mặt tuấn tú hiện lên sự lo lắng, trong đôi mắt lộ ra sự lãnh lẽo đến tận xương tủy.

“Vậy bây giờ cậu định thế nào?”, Tiêu Chính Nam ngồi trên ghế salon đối diện anh ta từ từ hỏi, bộ dạng chẳng để ý! Vừa rồi anh ta chỉ tùy tiện mở trang web kia lên, không ngờ lại phát hiện ra những tấm hình này, hai người là bạn tốt, anh ta tất nhiên phải nói cho Diệp Phong biết, về phần cậu ấy định xử lý ra sao thì không phải chuyện của anh ta!

“Hủy bỏ bữa tiệc đính hôn!”, không trách được những người khách kia lại nhìn anh ta như vậy, thì ra tất cả là do những bức ảnh này! Trong đó là hình ảnh Doãn San San lên giường cùng mấy người đàn ông khác nhau!

“Phong, hôm nay là bữa tiệc đính hôn của chúng ta, đừng hủy bỏ được không?”, Cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, giọng nói êm ái của Doãn San San vang lên, trong âm thanh còn mang theo sự cầu khẩn!

“Cô đến đây xem những cái này đi!”, Diệp Phong không trả lời, chỉ quay màn hình ra chỗ cô ta đang đứng.

Doãn San San nghe lời Diệp Phong, chuyển tầm mắt lên màn hình máy tính, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, hoảng sợ nhìn những tấm hình kia, bước chân không ngừng lùi về phía sau, cho đến khi chạm phải bức tường lạnh lẽo, cô ta không ngừng lắc đầu, lắp bắp: “Không thể nào.....đây không phải là em...nhất định không phải.....đúng rồi, có người hại em...không phải...không phải!!!”

“Phong, người kia không phải là em, thật sự không phải đâu, em xin anh đừng hủy bỏ bữa tiệc đính hôn này!”, Doãn San San cầu xin anh ta, bàn tay nắm chặt lấy tà váy màu trắng, thân thể mảnh khảnh lão đạo muốn ngã, trên khuôn mặt tinh xảo quằn rừ đầm nước mắt, khiến người ta cảm thấy vừa vừa xót xa vừa yêu thương!

“Cô muốn nói rằng tất cả những tấm hình này đều là Photoshop sao?”, Diệp Phong lạnh lùng nói xong, trong ánh mắt không che giấu chút nào sự chán ghét!

“Em...em bị ép buộc, em không hề muốn!”, thân thể Doãn San San ngã gục xuống đất, hoảng sợ ngược nhìn Diệp Phong, anh ấy chưa bao giờ nhìn cô ta với ánh mắt chán ghét xa cách như vậy, đây tuyệt đối không phải là điều mà cô ta muốn!

Diệp Phong gật đầu với Tiêu Chính Nam, Tiêu Chính Nam hiểu ý gật đầu đi ra ngoài, chỉ một lát sau, bố mẹ của Diệp Phong và Doãn San San liền chạy tới, bốn người nhìn hai đứa con của mình mà nghi hoặc không thôi!

“Có chuyện gì vậy?”, bà Doãn nhìn thấy con gái của mình nhợt nhạt ngồi bệt xuống đất, vội vàng chạy đến đỡ cô ta dậy.

“Mẹ, Phong muốn hủy bỏ bữa tiệc đính hôn...ô..ô...Con không muốn!”, nhìn thấy mẹ của mình, Doãn San San ôm chặt lấy bà, khóc thầm nói!

Âm thanh mang theo tiếng nước nở khiến bốn người cùng khiếp sợ!

“A Phong, con nói gì vậy?”, Bà Diệp – Thư Niệm Vân quát Diệp Phong, chỉ là khi nhìn thấy tấm hình trên máy tính chợt dừng khựng lại!

Mà người còn lại nhìn thấy tấm hình kia cũng trở nên u ám!

... ..

Trong chiếc xe thể thao sang trọng, Tô Úy ngồi cạnh ghế lái, đôi tay kéo lại áo khoác nam trên người, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng lên, khoe miệng nhếch cao, mắt nhìn thẳng về phía trước, không biết là đang nghĩ gì mà không nhìn thấy hai bàn tay đang nắm lấy vô lăng của Hạ Nam nắm chặt lại, như đang ấn nhấn điều gì đấy, lại hình như đang tức giận! Hạ Nam thở dài một tiếng, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô, từ từ trở lại bình tĩnh!

Trên băng ghế ngoài phòng cấp cứu, Lâm Nguyệt thấy hai người đến, khẽ gật đầu rồi quay lại chăm chú nhìn cửa phòng cấp cứu!

“Chị dâu, đừng lo quá, anh hai nhất định sẽ tỉnh lại!”, Tô Úy ngồi xuống bên cạnh Lâm Nguyệt, nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay của cô, nhẹ giọng an ủi!

“Ừ...nhất định sẽ tỉnh lại!”

... ..

Hạ Nam tựa vào tường nhìn vào bên trong phòng cấp cứu, trong lòng ngổn ngang đủ điều, sâu tận trong nội tâm anh không biết mình nên hy vọng người bên trong tỉnh lại, hay là hy vọng cậu ấy không bao giờ tỉnh lại nữa!

Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra....

Tô Úy và Lâm Nguyệt cơ hồ như đứng lên cùng một lúc, Hạ Nam theo sát phía sau.

“Bác sĩ, anh hai tôi sao rồi?”

“Bệnh nhân đã không có gì đáng ngại rồi!”

“Vậy lúc nào thì anh ấy tỉnh lại!”

“Cái này....bây giờ chúng tôi chưa thể cho mọi người được đáp án chính xác!”

... ..

Cuối cùng, không biết vì nguyên nhân gì, bữa tiệc đính hôn của Doãn San San và Diệp Phong cũng không bị hủy bỏ! Những hình ảnh được phát tán trên mạng cũng bị xóa đi, nhưng mặc dù đã được xử lý, nhưng vẫn không tránh được miệng lưỡi thể gian, thậm chí còn có người lưu lại ảnh rồi tải lại lên mạng! Cho nên kết quả có thể nghĩ, tất cả mọi người đều thêm mắm thêm muối vào sự kiện này, mà Doãn San San chỉ ở trong nhà, đóng cửa một mực không bước ra ngoài!

Sau đó mấy ngày, Tô Úy vì chuyện hợp tác với tập đoàn Thịnh Thế, nên công việc rất bận rộn, mà Hạ Nam lại cự kì nhàn nhả, trừ việc chuẩn bị hôn lễ cho hai người, anh còn kiêm cả nhiệm vụ tài xế, đầu bếp đưa cô đi làm, và chuẩn bị đồ ăn cho cô!

Trong phòng làm việc Tổng Giám đốc công ty quảng cáo Minh Nguyệt, Tô Úy ngồi trước bàn ăn đồ ăn sáng, mở miệng muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, thật ra cô muốn hỏi tại sao Hạ Nam đưa cô đi gặp ông nội và chú của anh, nhưng lại không đưa cô đi gặp ba mẹ?

Cô mở miệng, nhưng âm thanh lại dừng lại ở cổ họng, bởi cô sợ phải nghe một đáp án mà mình không mong muốn!

Hạ Nam thấy cô muốn nói lại thôi, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng và cưng chiều!

“Không có gì!”, Nhìn khuôn mặt dịu dàng của anh, cuối cùng Tô Úy vẫn không hỏi tiếp, mà chỉ quay sang cười trừ với anh!

“Tôi nay anh có việc nên không đến đón em được, em tự về được không?”, Hạ Nam nhìn dáng ăn không chút nữ tính nào của cô, cười khẽ, trong lòng chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn như lúc này!

“Được rồi được rồi, em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, em cũng không còn là đứa trẻ lên ba, biết rõ đường về nhà mình chứ!”, Tô Úy nghe lời của anh, nghiêng răng nói.

... ..

Cho đến khi chuẩn bị tan làm, trong phòng làm việc của cô tiếp đón một vị khách không mời mà đến!

Nhìn người vừa đến, Tô Úy có thể khẳng định cô chưa từng nhìn thấy người phụ nữ này! Bên ngoài bà ấy mặc một chiếc áo khoác lông màu đen, vẻ mặt rất hiền từ, nhưng trên người bà không hề có sự hung hăng khinh người như những người phụ nữ nhà giàu khác, mà ngược lại còn có một phong cách yên tĩnh thanh nhã!

“Cô là....”

“Cô Tô, xin chào, tôi là mẹ của Hạ Nam – Tư Uyển Tâm!”

“Cháu chào cô ạ, mời cô ngồi!”. Nghe bà ấy nói mình là mẹ của Hạ Nam, Tô Úy có chút ngẩn ngơ, ngay sau đó bình tĩnh mở miệng, nhưng sâu trong đáy mắt thoáng qua sự khâm trọng khó thấy!

“Cô Tô, hôm nay tôi đến đây thật sự là đường đột, nhưng là vì A Nam, cô phải đến gặp cháu, có lẽ những lời này, cô vốn không nên nói ra!”. Tư Uyển Tâm nhìn người con gái lạnh nhạt trầm tĩnh trước mặt, trong lòng sinh ra không ít hảo cảm, quả thật là người con gái phù hợp với con trai của bà!

Thấy Tô Úy gật đầu, bà mới lại mở miệng: “A Nam có lẽ di truyền từ ba nó, từ trước đến giờ đều ít nói lại nóng nảy, cho nên sáu bảy năm trước trong một trận cãi vã với ba nó, A Nam đã tức giận chuyển ra ngoài sống, cho đến năm năm trước, A Nam gặp tập kích, thằng bé bị hôn mê bất tỉnh được chuyển đến một bệnh viện nổi tiếng ở Mỹ, đến khi tỉnh lại đã là chuyện của nửa tháng sau, nhưng hai chân của thằng bé vì chuyện này mà không thể đi được, đành phải ngồi xe lăn, thằng bé rất cố gắng tập vật lý trị liệu, cuối cùng một năm sau mới có thể đứng dậy đi lại bình thường! Nhưng cháu cũng biết rồi đấy, lòng tự tôn của A Nam từ trước đến giờ vẫn luôn rất cao, mà một năm ngồi trên xe lăn kia, ngay cả chuyện cơ bản nhất cũng phải có người bên cạnh giúp đỡ, chuyện này đối với thằng bé quả thật là chuyện si nhục đến mức nào!”

Tô Úy nghe đến đó, lòng ngổn ngang trăm mối, không biết vì sao nhưng cô không muốn tiếp tục nghe câu chuyện này nữa!

“Dĩ nhiên trong lúc này, chúng ta cũng đã cố gắng hết sức để điều tra chuyện này! Phải rất lâu sau, cuối cùng chúng tôi cũng tra được chuyện này có liên quan đến anh trai của cháu – Tô Minh Hiên, là cậu ấy đã đứng sau chuyện này!”

Tô Úy không tin mở to hai mắt nhìn bà ấy chăm chăm, đôi tay đan chặt vào nhau!

“Hôm nay cô không tới để ly gián quan hệ giữa hai đứa, bởi vì cháu là người có quyền hiểu rõ chuyện này nhất, cô cũng hi vọng hai đứa có thể hạnh phúc!”

... ..

Về phần sau đó bà ấy nói gì, khi nào thì đi, Tô Úy hoàn toàn không biết, cô cứ ngơ ngác ngồi đó, sắc mặt trắng bệch, trong đầu không ngừng vang lên những câu nói kia! Tại sao có thể là anh hai, nhất định là nhầm rồi, đúng, nhất định là nhầm rồi!

Ban đêm, trong quán bar Đế Đô- một quán bar sang trọng nhất thành phố A, ánh đèn lập lòe nhiều màu sắc khác nhau, âm nhạc ỉn tai nhức óc, đám người điên cuồng chơi đùa, tất cả đều có vẻ xa hoa, lười biếng!

Trong phòng bao của quán bar, Tô Úy ngồi uống rượu một mình mà không thèm để ý đến dạ dày đang không ngừng quặn đau của mình.

Đột nhiên, điện thoại đặt trên bàn đồ chuông, không biết bởi vì Tô Úy không nghe thấy tiếng chuông hay không muốn nhận điện thoại mà không thèm để ý đến.

Mà Hạ Nam bên kia không ngừng gọi đi gọi lại, cho đến vô số lần vẫn không có người nhắc máy. Đột nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến, anh vội vàng chạy ra ngoài!

Khi Hạ Nam chạy đến quán bar Đế Đô đã là chuyện của nửa tiếng sau, anh nhìn người phụ nữ tóc tai tán loạn nằm say khướt trên ghế, vội thanh toán rồi đưa cô đi ra ngoài!

Giản Diệp đứng trong góc nhìn Hạ Nam ôm Tô Úy rồi khỏi, rồi mới xoay người đi lên tầng hai!

Đứng trước cửa phòng bao xa hoa, Giản Diệp âm thầm chờ dài một tiếng rồi mới khẽ gõ cửa, nhận được sự đồng ý từ bên trong, cô đẩy cửa đi vào, bên trong là một khoản không gian tối đen, nhưng chỉ liếc mắt là cô có thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia! Cô biết hôm nay mình còn một trận đánh ác liệt nữa mà mình phải đối mặt, cô tuyệt đối không thể để cho mình lạc lối thêm nữa!

“Sao lâu vậy?”. Âm thanh nguội lạnh vang lên!

“Trên đường bị kẹt xe!”, Giản Diệp lạnh nhạt nói xong, tự nhiên như đang không hề nói dối!

“A, thật sao?”. Trong bóng tối, một đôi mắt tản ra ánh sáng khát máu khóa chặt lấy cô.

“Ừm!”, hình như cô không phát hiện ra, vẫn lạnh nhạt đáp, sau đó đi tới ngồi xuống ghế salon trong góc phòng!

“Lại đây ngồi!”

Nghe lời của anh ta, Giản Diệp vẫn như cũ không di động, chỉ là đôi mắt trong bóng tối không ngừng chuyển động, hình như đang giằng giụa với chính mình!

“Lại đây ngồi đi, tôi không muốn nói lại lần thứ ba!”, Đối với sự khác thường gần đây của Giản Diệp, quả là ngoài ý muốn của Sở Khiếu Nhiên, mèo con ba năm qua vô cùng nghe lời gần đây lại rất thích khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh ta, không còn hề gọi là tối, cũng không còn ngoan ngoãn phục tùng, giống như có gì đó từ từ thay đổi giữa hai người bọn họ, mà sự thay đổi này khiến anh ta cảm thấy lo lắng khác thường!

Giản Diệp bất đắc dĩ bước lại gần, mới vừa đến gần ghế sofa, liền bị một bàn tay kéo xuống, đầu nằm trên vai anh ta, ngửi thấy mùi hương quen thuộc đến tận xương tủy, bàn tay cô không khỏi níu chặt lấy quần áo trước ngực anh ta, cảm thấy eo mình bị bàn tay nào đó giữ chặt, cô chỉ có thể nhỏ giọng kêu đau, một giây tiếp theo, lực tay trên eo cô nhỏ dần đi, điều này khiến cô khó hiểu!

Hình như bình thường mặc kệ cô có kêu đau như thế nào, anh ấy cũng chưa bao giờ mảy may cau mày, sao bây giờ lại...?

Khi cô còn đang mãi suy nghĩ, liền cảm thấy sau gáy mình đột nhiên nóng rực, theo bản năng cô từ chối anh ta!

Cảm thấy cô đang kháng cự, anh ta lật người đè cô xuống ghế sofa, một tay bắt được hai tay của cô, đôi môi lạnh bạc má đạo hôn lên môi cô, tựa như đang trừng phạt cô đang không nghe lời!

“Ồ ô...”, Giản Diệp muốn đẩy anh ta ra, nhưng vì sức lực nam nữ cách xa, cô không tài nào nhúc nhích anh ta được, Giản Diệp lại một lần nữa bị anh ta bá đạo hôn lấy!

... ..

Mà đối thành Hạ Nam, anh vừa đưa Tô Úy về biệt thự của mình, đặt cô xuống ghế salon, vào phòng tắm xả nước nóng rồi ôm cô đi vào! Ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người cô, Hạ Nam khẽ nhíu mày, lột sạch quần áo trên người cô rồi ôm vào bồn tắm lớn, nhìn cô nhắm chặt hai mắt, Hạ Nam đành cõi áo khoác nửa ngồi nửa với giúp cô tắm rửa, nhưng việc này quả thật khiến anh cần sự tự chủ cực mạnh! Đối với cô gái trước mặt, sự tự chủ của anh vẫn luôn rất thấp, bây giờ còn trong tình cảnh không một mảnh vải che thân như lúc này, anh đã phải rất cố gắng mới có thể kiềm chế mình không ăn cô sạch sẽ!

Tô Úy cảm thấy quanh người ấm áp, hé mắt nhìn thấy gương mặt tuấn tú góc cạnh, cô đưa tay đặt lên gương mặt ấy, kéo môi lại gần!

“Ha ha, anh rất đẹp trai!”

Hạ Nam nhìn Tô Úy vì say rượu mà càng quyến rũ động lòng người, hầu kết không tự chủ giật giật!

Bàn tay nhỏ bé mềm mại dính đầy bọt xoa đầy lên mặt anh, môi tiến sát lại gần, cơ hồ cả hai người như sắp dính vào nhau vậy!

Hạ Nam bắt được đôi tay đang làm loạn kia, ấn cô về lại bồn tắm, định giúp cô tẩy sạch bọt tắm trên người, nhưng vừa đặt cô trở về Tô Úy lại lập tức sát lại!

... ..

Ngày hôm sau, Tô Úy vừa mở mắt đã nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, cô mở trừng hai mắt, cố nghĩ lại xem tối qua đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ nhớ mình

năm đó, cho nên lần đầu tiên thấy con bé, ông đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng thật sự là con bé sao?

“Cậu đã gặp con bé sao?”

“Đúng vậy, con bé là con gái của bạn tôi!”

... ..

Thật ra thì cái thế giới này cũng có lúc thật nhỏ, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy người như vậy, có lúc thế giới này lại vô cùng lớn, tìm tìm kiếm kiếm lâu như thế nhưng cũng không tìm được người muốn tìm!

Phòng làm việc của Tổng giám đốc công ty quảng cáo Minh Nguyệt!

Bên trong yên tĩnh, Tô Úy mặc bộ đồ công sở màu đen đang ngồi trước bàn làm việc xử lý tài liệu! Bởi vì sắp tới sẽ đến ngày bản thiết kế giữa hai công ty đi vào thi công, nên tài liệu chất thành đống, nhân lúc có thời gian cô liền tranh thủ làm cho xong!

Điện thoại bị vứt bừa trên bàn đột nhiên đổ chuông, Tô Úy giống như không nghe thấy tiếp tục làm việc, cho đến khi thật sự không chịu nổi nữa, nhìn cũng không thèm nhìn đưa tay nhận máy, một tay khác tiếp tục xử lý tài liệu.

“Chào cô, cô Tô”, giọng nói êm ái bên kia truyền tới khiến Tô Úy khẽ cau mày!

“Cô là Quý Thiên Nhu?”, liếc nhìn dây số xa lạ, Tô Úy thả tập tài liệu trong tay xuống, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, không nhanh không chậm nói xong, chỉ là trên gương mặt lạnh nhạt thoáng qua sự lo lắng mơ hồ!

“Trí nhớ của cô Tô thật tốt!”, Bên kia vang lên tiếng cười của Quý Thiên Nhu, lại khiến Tô Úy không khỏi có chút khẩn trương.

“Cô tìm tôi có chuyện gì không?”, nếu cô nhớ không lầm, quan hệ giữa hai người không tốt đến mức có chuyện để nói như thế này chứ?

“Hình như cô Tô vẫn đang muốn điều tra việc Tô Minh Hiền bị bắn một tháng trước đúng không?”

“Sao cô biết được?”. Tô Úy nghe bên kia nói chuyện, lo lắng trong lòng càng thêm rõ ràng, mi tâm cau chặt lại thành một chỗ!

55

“Cô không cần quan tâm vì sao tôi lại biết, nếu cô muốn biết đáp án, nửa tiếng nữa, đến cửa hàng đồ Tây đối diện tập đoàn Hạ thị, không gặp không về!”, rồi lập tức cúp máy.

Tô Úy nghe tiếng tút tút truyền tới, bàn tay siết chặt điện thoại, đôi mắt trong suốt trở nên âm trầm, tựa hồ đang đấu tranh! Cô biết rõ đây có thể là bẫy rập, nhưng cô lại do dự, cô muốn biết đáp án!

Đầu tiên thám tử đưa cô hai túi giấy, nhưng một túi lại biến mất !Khi cô muốn tìm lại anh ta, thì phát hiện người kia đã biến mất! Sau đó cô tìm người khác điều tra, nhưng không thể tìm thêm một dấu vết gì!

Chỉ thoáng từ chối mấy giây, cô liền cầm điện thoại và di động chạy ra khỏi phòng làm việc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 40: Mộ thần huyền!

Lan định là sau 26 mới đăng nhưng hôm nay là sinh nhật diễn đàn nên Lan đã quyết định sẽ đăng luôn. Chúc diễn đàn thêm một tuổi mới sẽ có thêm nhiều niềm vui mới, nhiều thành viên mới, luôn đoàn kết, gắn bó và thân thiết với nhau như bây giờ nhé. Yêu lắm khi được là một thành viên trong gia đình thân thương này... Happy birthday!!!!!!!!!!!!

Chẳng lẽ muốn cô hỏi anh, tại sao anh lại muốn cầu hôn với cô? Hay là hỏi anh, có phải anh là người đã bắn phát súng kia không? Hay là có phải anh đã ở cùng Quý Thiên Nhu tối qua không? Hay vì tối qua hai người ở chung nên anh mới tắt máy.....

Nếu như hôm qua cô không hề tin tưởng Quý Thiên Nhu chút nào, thì hiện tại, cô còn may mắn không tin sao? Không, bây giờ tối thiểu cô đã tin một nửa, thậm chí vượt qua cả một nửa! Bởi tất cả những điều này xảy ra quá đúng lúc, vừa khéo khiến cô không biết có nên tin tưởng người đàn ông này hay không?

Cô thật sự không biết, sự tin tưởng của mình liệu có khiến cô thất bại thảm hại không? Cô thật sự hi vọng tất cả mọi thứ hiện tại mình có đều là thật, mà không phải dùng những lời nói dối để xây dựng lòng tin!

Cô chăm chú mà nghiêm túc nhìn anh, giống như đang khắc anh thật sâu vào trong đáy mắt, thậm chí là trong trí óc.

Lông mi thật dài, mày rậm, sống mũi cao, đôi môi mỏng khêu gợi, gương mặt góc cạnh rõ hình dáng, quả thật là khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ đến mức khiến cả thế giới phải phát cuồng.

diễm ☆ đàn ☆ l ☆ ê ☆ qu ☆ ý ☆ đ ☆ ôn

Vài sợi tóc lòa xòa buông xuống càng khiến anh trở nên cuồng dã! Dáng người cân đối, khi giờ tay nhắc chân đều tỏa ra khí chất cao quý! Nếu nói đến tai họa quốc dân thì có thể hình dung đến người đàn ông yêu nghiệt này.

Cho dù hiện tại đang ản ản, đang tức giận nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến khí chất ưu nhã hoàn mỹ kia.

Nhưng tại sao bây giờ cô mới phát hiện, thật ra cô không hiểu người đàn ông bên cạnh này chút nào hết? Nói cho cùng anh ấy vẫn là một bí mật có quá nhiều tầng lớp mà cô không thể nào lí giải cho hết được.

... ..

Tháo dây an toàn trên người ra, cô xoay cả người sang đối mặt với anh, đặt hai tay lên chân anh bắt đầu...vuốt nhẹ. Thật ra cô không thể tưởng tượng ra anh- một người đàn ông kiêu ngạo như vậy lại phải ngồi xe lăn suốt một năm ròng, ngay cả việc cơ bản nhất cũng phải có người giúp đỡ thì sẽ ra sao?

Có lẽ cô đã hiểu nguyên nhân vì sao khi cô trúng đạn nằm trong viện lâu như vậy mà anh không hề đến thăm cô!

Xe thể thao đột nhiên phanh gấp “két” một tiếng, do quán tính nên cả người Tô Úy lao về phía trước.

“A...”, Tô Úy theo bản năng nắm chặt quần áo của người đàn ông bên cạnh.

Không có đau đớn như trong dự liệu, Tô Úy mở mắt thì chạm ngay phải đôi mắt thâm thụy như biển sâu kia, sâu đến không lường được, khiến người ta phải si mê! Dời đi tầm mắt, cô thấy tay mình đang nắm chặt quần áo của anh! Hai tay của anh thì ôm chặt lấy eo cô, mà hai chân cô thì ngồi dẹt trên người anh, cả người mượn lực của anh tựa vào tay lái.

“Vì sao tôi qua không về nhà? Gọi điện cũng không thấy bắt máy!”

“Em...”, Tô Úy rũ mắt, hình như là suy tư một hồi rồi mở miệng: “Hôm qua em và đồng nghiệp đến quán bar, uống nhiều quá lại vừa đúng lúc gặp Trầm Thiệu, anh ấy không biết nhà em ở đâu nên đưa em về nhà anh ấy!”, ánh mắt cô lúc ấy có chút hốt hoảng.

Đôi mắt đen đã nhìn thấy sự thay đổi trong mắt cô, tuy biết rằng cô đang nói dối nhưng anh cũng không vạch trần, chỉ nhẹ gạt đầu, ôm cô xuống bên cạnh ghế tài xế, thắt dây an toàn cho cô rồi mới khởi động xe rồi đi!

... ..

“Mọi người đọc báo sáng nay chưa?”

“Đọc rồi! Không nhầm chứ? Rõ ràng là mấy ngày nữa sẽ kết hôn mà còn

ôm nhau với người đàn ông khác! Đúng là vô liêm sỉ!”

“Các cô có phát hiện ra người đàn ông kia chính là CEO của Thẩm thị - Trần Kiệt Tư Không? Sao cô ta lại mệnh tốt như vậy chứ, gia thế hiển hách, ngay cả những người đàn ông liên quan tới cô ta cũng là cực phẩm!”

“Đây chính là cái số của người ta rồi, cô có hâm mộ cũng không được đâu!”

.....

Cho dù những tờ báo kia đã được thu hồi chỉ trong một buổi sáng, nhưng vẫn không tránh khỏi một chút bàn tán, đơn giản đúng là nói mấy ngày sau Tô Úy chuẩn bị kết hôn nhưng vẫn dây dưa với người đàn ông khác, không có liêm sỉ...v...v.

Mà người trong cuộc là Tô Úy còn đang bận làm việc coi như tất cả những chuyện kia đều không liên quan đến mình, cái gì cũng không lọt vào mắt cô!

Bởi vì hôn lễ được tổ chức ở thành phố A, nên trước hôn lễ ba ngày, Tô Chí, Thẩm Khiết và Hạ Sinh Uy cùng nhau từ Bắc Kinh đến thành phố A.

Hạ Sinh Uy ở tại biệt thự của Hạ Nam, mà Tô Chí và Thẩm Khiết ở tại biệt thự của Lâm Nguyệt mới chuyển vào.

Tô Úy thì chuyển từ biệt thự Hạ Nam về căn nhà của mình.

Trong phòng khách nhà họ Hạ ở thành phố A, Hạ Vi Hào và Tư Uyển Tâm ngồi trên chiếc ghế salon mềm mại đắt tiền.

“Ba ngày sau là tổ chức hôn lễ, chuyện của quá khứ không nên để bọn nhỏ phải gánh chịu, chuyện của bọn nó thì để chúng nó tự giải quyết đi!” Hạ Sinh

Uyên lên tiếng, trong giọng nói không có ý cho phép kháng cự!

“Ba...” Hạ Vĩ Hào muốn nói gì, nhưng chưa nói hết đã bị chặn lại.

“Dù chúng ta làm gì thì cũng chỉ muốn bọn nhỏ hạnh phúc vui vẻ đúng không? Cho nên có một số việc để bọn nhỏ tự trải nghiệm đi, hai đứa đừng có nhúng tay vào! Nếu như vậy thì quan hệ giữa con và A Nam mới có thể hòa hoãn một chút! Con tự suy nghĩ xem chuyện này có lý hay không đi!”

“Nhưng mà ba...” Hạ Vĩ Hào muốn nói gì nữa, nhưng Tư Uyên Tâm ngồi bên cạnh đã kéo kéo tay của ông, ý bảo chồng không nên nói nữa: “Chúng con biết rồi ạ!”

....

Phòng chăm sóc đặc biệt bệnh viện Nhân Ái.

Tô Úy thay bộ quần áo cách lý ngồi trước giường bệnh, đôi tay nhỏ bé vuốt ve gương mặt anh tuấn của anh hai, đẩy mắt thoáng qua sự ưu thương và ù dột.

Anh hai, anh biết không, hôn lễ của chúng em ngày mai sẽ được tổ chức ở Thịnh Đại, hơn nữa tất cả khách khứa đều là danh nhân, chính khách, thương nhân.

Anh hai, em còn nghe nói, hôn lễ này đều là anh ấy tự tay sắp xếp! Hơn nữa, vì muốn kết hôn với em, mà anh ấy quay lưng lại với cha mình, còn mất đi chức vị Tổng giám đốc! Cho nên anh ấy thật lòng muốn kết hôn với em, đúng không? Vậy nên anh sẽ tha thứ cho sự buông thả của em lần này đúng không?

Anh hai, ngày mai là hôn lễ của em rồi, em hi vọng anh có thể tham gia hôn lễ của em, nếu như vậy em chẳng còn gì tiếc nuối nữa! Thật ra em chỉ nói cho mình em điều này thôi, em rất sợ, em sợ....”

Trong phòng bệnh Tô Úy nói không ngừng, giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng trở thành tiếng nấc nghẹn ngào!

Tô Úy đứng dậy, nhẹ nhàng hôn lên gò má của anh, nói: “Anh hai, có phải anh chê em rất phiền đúng không? Nếu anh không cảm thấy như vậy, tại sao anh vẫn mãi chưa chịu dứt em?”

.....

Dần dần tiếng bước chân êm ái càng ngày càng xa, cho đến khi khuất hẳn, có lẽ Tô Úy không biết rằng khi cô xoay người đi, trên khuôn mặt tuấn mã kia rĩ ra một giọt nước mắt chạy dọc theo khóe mắt rồi nhỏ xuống ga giường biến mất không dấu tích.

Tô Chí và Thẩm Khiết vừa bước vào khách sạn Thịnh Thế, liền có một người đàn ông mặc comple trắng thớm đến chào đón, lễ phép dẫn hai người lên phòng cao cấp trên tầng hai.

Sau khi hai người bước vào, nhìn xung quanh thì phát hiện ngoài một vị khách ngồi gần cửa sổ thì không còn ai khác, rõ ràng nơi này đã được bao trọn, vị khách kia chính là người đã tìm hai người.

Mộ Thần Huyền đang ngồi im chột cằm thấy có người đang nhìn mình, ngẩng đầu lên thấy hai người thì lịch sự mỉm cười.

Chống lại tầm mắt của đối phương, bọn họ nhìn nhau, sau đó ưu nhã bước tới chỗ Mộ Thần Huyền.

“Mời hai vị ngồi!”

“Cảm ơn!”

Sau khi hai người ngồi xuống, gọi cho mình hai tách cà phê nóng hổi rồi ngồi im lặng, nếu người kia đã tìm bọn họ trước thì tất nhiên ông ta phải mở miệng trước!

Thẩm Khiết không biến sắc quan sát người đàn ông trung niên trước mặt, tuổi chưa tới năm mươi, mặc đồ công sở thiết kế, gương mặt anh tuấn thành thực, tư thái ưu nhã cao quý, cả người tỏa ra mị lực mê người!

Nhưng hình như bà chưa từng gặp người nào như vậy, nhìn thì hình như là khá quen, nghĩ tới đây bà quay sang nhìn Tô Chí bên cạnh, nhưng cũng chỉ thấy chồng mình khẽ lắc đầu, tỏ ý mình không biết!

“Chào ông bà Tô! Tôi là Mộ Thần Huyền, lần này tìm hai người là tôi đã mạo muội rồi!” giọng nói lạnh nhạt khiêm tốn, khiến cho người nghe cảm thấy rất thoải mái!

“Không biết ngài Mộ có chuyện gì?” Mộ Thần Huyền, quốc tế M? không trách được nhìn rất quen, nhưng dường như bọn họ chưa hề có chút giao tiếp nào cả!

“Thật ra tôi tới tìm hai người chính là muốn biết về chuyện của Tô Úy!”

“Úy Úy? Rốt cuộc anh là ai?” Thẩm Khiết nghe vậy, theo bản năng nhủ mảy lại, ngay sau đó giọng nói cũng trở nên nguội lạnh đứng lên! Mà Tô Chỉ ngồi bên cạnh bà cũng không tốt hơn là bao nhiêu, sắc mặt âm trầm lạnh lùng nhìn người đàn ông đối diện!

“Xin hai người đừng hiểu lầm, tôi thật sự không có ác ý, chỉ là về ngoài của Tô Úy rất giống với người vợ Từ Yên của tôi đã rời khỏi nhà hai mươi mấy năm về trước, cho nên tôi mới mạo muội đến đây quấy rầy như thế này!”

“Từ Yên?” Thẩm Khiết có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Úy Úy chính là con ruột của người đàn ông trước mặt sao?

“Hai người đã gặp Từ Yên rồi sao?”

“Vậy hai mươi năm trước ông đã ở đâu? Sao bây giờ mới xuất hiện?”

“Thật ra tôi vẫn luôn tìm kiếm, chỉ là không tìm được, cho đến một thời gian ngắn trước đây, tôi mới có chút tin tức thì mới biết cô ấy đã qua đời!” Mộ Thần Huyền nói xong, trên khuôn mặt anh tuấn phảng phất sự thê lương, cùng cô đơn, trong mắt thoáng qua sự tự trách!

Thẩm Khiết nhìn người đàn ông đối diện, bất đắc dĩ lắc đầu, kể lại toàn bộ câu chuyện hơn hai mươi năm trước cho ông!

“Đã nhiều năm như vậy, chúng tôi đều muốn giấu kín chuyện này, tôi hi vọng nếu thật sự có khả năng, tạm thời chúng ta không nên nói cho con bé biết! có lẽ chuyện này đối với ông là không công bằng, nhưng ông cũng không hi vọng cuộc đời con bé lại có biến đổi đến nghiêng trời lệch đất như vậy đúng không? Con bé có thể không thể tiếp nhận trong một thời gian ngắn như vậy!”

Mộ Thần Huyền nghe lời của Thẩm Khiết..., nhẹ gật đầu coi như là đồng ý!

Mà Tô Úy ở trong phòng của mình chăm chú về bản thiết kế, là một chiếc váy cưới màu trắng, không có quá nhiều chi tiết, chỉ là thiết kế đơn giản mới mẻ, cổ điển kết hợp với hiện đại, nhẹ nhàng mà không mất đi cảm giác thời thượng! nhưng một thiết kế đơn giản như vậy cũng có thể bùng sáng.

Thiết kế này Tô Úy sẽ dùng để tham gia cuộc thi “Áo cưới đẹp nhất!”

Không lâu về sau, bộ váy cưới này được trao giải xuất sắc nhất, chỉ là khi đó Tô Úy đã biến mất khỏi thành phố A, không một ai biết cô đi đâu, giống như là tan biến trong không khí vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 41: Tin tưởng anh

Bầu trời lâu rồi không trong sáng

Vẫn giữ mãi nụ cười của em

Đã khóc rồi nhưng vẫn không thể chôn vùi tội lỗi của tôi

Cánh diều mắc kẹt trên bầu trời âm đạm

Nỗi khát khao vẫn chờ đợi để cứu giúp

Tôi kéo lại dây diều, ôn lại sự dịu dàng mà em trao

Nỗi cô đơn đã bị cách ly sang một phía

Cười vào những lời hứa mà anh không dám thốt.

Tiếng chuông êm ái chậm rãi vang lên trong phòng ngủ yên tĩnh, giọng khàn khàn của Châu Kiệt Luân khiến Tô ÚY cảm thấy rất dễ chịu! “Mắc Cạn” đây là bài hát mà Tô Úy thích nhất, không chỉ đơn thuần là vì dễ nghe, mà còn vì hàm ý ẩn chứa sau nó, “Mắc cạn” tên như ý nghĩa sâu sa của nó vậy, mà điều cô thích chính là lớp nghĩa này! Buông tay nói thì rất đơn giản, nhưng nếu muốn đứng lên và vượt qua thì không dễ dàng như thế, mà Tô Úy đã phải dùng suốt ba năm ròng rã của tuổi thanh xuân để chứng minh cho điều này....

Tô Úy cầm điện thoại lên nhận máy, khóe môi lơ đãng nhếch lên, ngay cả khuôn mặt bình thường lạnh nhạt giờ phút này cũng trở nên không tự nhiên, biến thành một màu hồng nhàn nhạt!

“Đã ngủ chưa?” Vừa mới nhận máy, bên kia đã truyền đến giọng nói trầm thấp từ tính, cho dù không nhìn thấy người bên kia, cô cũng có thể mượn tượng ra về mặt của anh lúc này, đó nhất định là nét mặt dịu dàng!

“Còn chưa đâu!”

“Mau đi ngủ đi, ngày mai sẽ mệt mỏi cả ngày đấy! Sáng sớm mai anh sẽ cho xe đón em đến khách sạn, đến lúc đó anh không được đi cùng, anh sẽ chờ em ở khách sạn!”

“Được rồi, em đi ngủ đây!” Tô Úy chu môi, buồn buồn đáp lời, trong giọng nói rõ ràng có chút không vui mừng!

“Sao vậy?”

“Không có, em đi ngủ đây!” Nói xong liền dập máy! Không tự mình đến đón cô, để cho người khác đến đón, thật đúng là không có thành ý!

Tắt máy vì tính, chuẩn bị đi ngủ!

Đúng lúc ấy, tiếng chuông điện thoại là vang lên, nhìn cũng không nhìn, như làm nũng nói: “Còn có chuyện gì sao? Em đang chuẩn bị đi ngủ!”

Nhưng bên kia truyền tới không phải là giọng nói trong dự liệu, nghe âm thanh bên kia, Tô Úy liếc nhìn dây số, theo bản năng nhú mày lại, ngay sau đó nhàn nhạt nói: “Đã muộn như vậy mà anh Diệp tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Em nhất định phải lạnh nhạt với anh như vậy sao?” Diệp Phong ngồi trong quán bar, nghe câu nói đầu tiên được truyền tới, đầu tiên là sững sờ, sau đó thì sáng tỏ, những lời này tuyệt đối không phải là nói với anh ta! Trong ấn tượng của anh ta, cô không phải cái loại phụ nữ thích làm nũng với người khác, nhưng bây giờ cô lại đối với một người đàn ông khác như vậy! Nghe giọng nói êm ái mang theo làm nũng, anh nắm thật chặt tay, trong mắt có chốc lát mất hồn! Anh ta biết ngày mai cô sẽ kết hôn với người đàn ông lạnh lùng kia, hơn nữa nghe nói đó còn là hôn lễ lớn đến khác thường, tất cả mọi việc đều là do người đàn ông kia một mình ôm hết! Chỉ nghĩ tới những điều này hân cũng khiến anh ta cảm thấy lòng quặn đau

“Có chuyện gì vậy?” Cho đến bây giờ, Tô Úy không muốn dây dưa với anh ta một chút nào hết, dù sao anh ta cũng đã đính hôn, mà ngày mai cô cũng sẽ kết hôn rồi! Cho dù đã từng thích người đàn ông này, dĩ-vãng-lẽ-quý-đôn nhưng vật đổi sao dời, nàng cũng chỉ có thể bình thản đối mặt với tất cả! Cho nên hiện tại nếu tránh được thì cũng nên tránh!

“Ngày mai em sẽ kết hôn sao?”

“Ừm! Cho nên tôi muốn nghỉ ngơi, nếu anh không có chuyện gì quan trọng thì tôi cúp máy trước!”

“Đợi chút —— ra ngoài theo uống với anh một ly đi, anh đang ở quán bar Đế Đô!” không cho nàng cơ hội nói chuyện, liền trực tiếp cúp điện thoại! Thật ra anh ta cũng không biết cô có tới hay không, chỉ là theo bản năng không muốn nghe đáp án của cô, mặt khác anh ta cũng đang đánh cuộc, đánh cuộc cô sẽ đến! Dù sao ba năm nay Tô Úy chưa từng từ chối yêu cầu của anh ta, hi vọng lần này cũng giống như vậy!

Tô Úy nghe trong tiếng cúp máy “Tút tut tut. . . .” vang lên, thật cau mày thật chặt, suy nghĩ một rồi thay quần áo đi ra ngoài!

Nửa giờ sau, Tô Úy lái xe tới đến quán bar Đế Đô!

Tô Úy đi vào quán bar Đế Đô, nghe âm nhạc diết tai nhức óc, nhìn có ánh đèn nhiều màu sắc khác nhau đang không ngừng nhấp nháy, Tô Úy cau mày theo bản năng, ním chặt đôi môi, trên mặt thoáng qua vẻ chán ghét khó thấy!

Tô Úy ngược mắt quét mắt một vòng, nhìn thấy một người đàn ông trong một lô ghế riêng, chậm rãi đi tới, trên mặt khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt không một chút dao động, miệng nhàn nhạt nhếch lên, trong đôi mắt ngoại trừ lạnh nhạt không còn gì khác!

Ngồi đối diện Diệp Phong, ánh mắt nhàn nhạt quét qua hàng ly mà Diệp Phong đã uống, ngay sau đó dời đi tầm mắt! Lô ghế mà Diệp Phong ngồi cũng không quá ồn ã, tối thiểu khi nói chuyện người đối diện cũng có thể nghe thấy!

“Tìm tôi có chuyện gì?” Cho đến khi cảm thấy Diệp Phong đã nhìn thấy mình, cô mới nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như vậy!

Diệp Phong mở mắt nhìn cô, cười chua xót! Tại sao cô vẫn luôn ở trong trạng thái lạnh nhạt ấy khi ở trước mặt anh như vậy, hình như cái gì cũng không lọt vào mắt xanh của nàng, cô như vậy khiến anh ta cảm thấy cô thật xa vời, giống như những ngôi sao trên trời cao kia vậy, chỉ có thể nhìn thấy mà không thể chạm vào!

“Em nhất định phải đối với anh lạnh nhạt như vậy sao?”

“. . . .” Nghe được lời của anh ta, Tô Úy nâng mắt lên, nhìn về phía người đàn ông đối diện, sâu trong đáy mắt hiện lên sự lạnh lẽo, ngay sau đó bình tĩnh lại nói! “Ngày mai tôi sẽ kết hôn, cho nên không phải tôi nên tránh những hiểm nguy sao?”

“Em đã nhớ lại mọi chuyện đúng không?” Diệp Phong nói như khẳng định, đôi mắt khóa chặt nụ cười của cô, hi vọng có thể thấy vẻ mặt nào khác ngoài sự lạnh lùng! Nhưng mà hiển nhiên anh ta phải thất vọng rồi, sau khi anh ta nói xong, người phụ nữ đối diện ngoài việc liếc nhìn anh một cái, cái gì đáp lại cũng không có!

“. . . .” Tiếng huyền nào trong quán rượu không chút nào che giấu được không khí qui dị giữa hai người! Ánh đèn sáng tối lúc này lẳng lặng chiếu lên hai người, lộ ra sự hài hòa!

“Bây giờ nói những lời này cũng chẳng có ý nghĩa gì hết!” Giọng nói không lớn không nhỏ, lạnh nhạt vang lên trong không gian, đủ để cho người đàn ông

đổi điện nghe được!

"Thật ra nếu nói về lãnh tình, không ai sánh được với Tô Úy em cả?" Giọng nói lạnh lạnh vang lên như muốn tổ cáo, gương mặt tuấn tú mang theo vẻ bi thương hiếm thấy!

Tô Úy không quan tâm chút nào đến sự tổ cáo của anh ta, chỉ lạnh tanh nhìn Diệp Phong, trong mắt lóe lên một tia mờ mịt cùng kinh ngạc! Cô thật sự không hiểu anh ta nói những lời này là có ý gì!

.....

Không biết đã trải qua bao lâu, Tô Úy liếc nhìn trên đồng hồ, mới phát hiện đã gần mười giờ, cô nên trở về đi nghỉ ngơi rồi! Hôm nay cô đến đây, cũng bởi trong lòng cô vẫn phảng phất cảm thấy áy náy, dù sao mọi chuyện trong ba năm qua cũng đều do cô!

"Ta gọi điện cho tài xế của anh, để cho anh ấy tới đón anh!" Tô Úy liếc nhìn người đàn ông đã có chút mơ hồ, nói với anh ta xong đang muốn gọi điện thoại, chỉ thấy người đàn ông đổi điện đứng lên, trong chớp mắt tiếp theo, điện thoại trong tay cô đã ở trong tay anh ta!

"Trả điện thoại cho tôi!" Vươn tay để cho anh đưa điện thoại di động lại cho mình, trên mặt cũng đã có vẻ tức giận.

Người đàn ông đổi điện mở đôi mắt mông lung nhìn cô, nhưng vẫn không trả điện thoại cho cô!

"Em lái xe chứ? Em đưa anh về đi?" Anh ta chắc chắn cô sẽ lái xe đến, bởi anh ta nhìn thấy chìa khóa xe của cô trên bàn, mà vừa rồi cô không hề uống rượu, chỉ uống nước ngọt, cho nên lái xe cũng không thành vấn đề!

Tô Úy híp mắt, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng gật đầu, dẫn đầu đi ra ngoài quán bar! Đối với anh ta, cô thủy chung vẫn còn áy áy, cho nên lại thỏa hiệp với anh ta một lần nữa!

Chờ đến khi Tô Úy đưa Diệp Phong về nhà, rồi về đến nhà mình thì đã gần mười hai giờ đêm, nàng vội vàng rửa mặt rồi đi ngủ!

Phòng bao, tầng 118, Hội sở giải trí Nam Tước.

"Tất cả những người đi vào ngày mai đều phải kiểm tra cẩn thận, tôi không hy vọng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn! Phàm, sáng mai cậu giúp tôi đi đón Tô Úy, tôi ở đây chờ mọi người!" Môi mỏng khẽ mở, giọng nói lạnh nhạt vang lên nhưng khó nén được sự vui mừng trong đó!

"OK! Nhưng mà tớ thấy cô ấy hy vọng người đến đón cô ấy là cậu mà không phải tôi đâu!" Lạc Phàm nhún mày, nhún nhún vai tỏ ý mình thì không sao cả!

"Là như thế sao?" Hạ Nam nghe bạn mình nói, quay sang nhìn Lạc Phàm, trong ánh mắt khó nén vẻ nghi hoặc! Nhưng nhớ lại giọng nói của cô trước khi cúp máy, hình như quả thật là như vậy!" "Vậy tự tôi đi đón đi!"

Đối với cách làm do dự không quyết của Hạ Nam, ba người còn lại chỉ biết im lặng nhún nhún vai, rất rõ ràng cũng đã thành thói quen! Chỉ cần liên quan đến chuyện của Tô Úy, tính tảo của Hạ Nam tuyệt đối sẽ biến mất, lý trí hoàn toàn không còn như bình thường... Người đang yêu mà, cho nên bọn họ dù có thấy cũng không thể trách được!

"Nam, cậu xem cái này chưa?" Lạc Phàm nói xong rồi đưa một tập tài liệu cho anh!

Hạ Nam nhận lấy túi giấy, nhìn tài liệu bên trong, sắc mặt từ từ trở nên âm trầm, bàn tay nắm túi giấy thật chặt, phát ra âm thanh "Khanh khách.!"

"Là hán làm?"

"Tôi cũng đang điều tra, vừa mới phát hiện được cái này! Đầu tiên là chuyện cậu và Tô Úy gặp tập kích ở thành phố C, sau đó hệ thống nội bộ của tổ chức bị phá hỏng, tiếp theo lại là tập kích trong bữa tiệc ở Thịnh Thế, sau đó nữa là lần đầu súng, lần nào cũng là nhắm vào cậu, nhưng mà tôi lại không hiểu một điều, tại sao hán biết cậu là lão đại của "Dạ Tước"? Chẳng lẽ có người nhìn thấy cậu không đeo mặt nạ ngoài bọn tôi sao?"

Nghe lời của Lạc Phàm, Hạ Nam hạ mắt, hình như là đang trầm tư cái gì?

Một hồi lâu, Hạ Nam mới mở miệng: "Chờ đến sau hôn lễ, động thủ lần nữa!" Nếu tin tức này là thật, sớm muộn gì anh cũng sẽ tìm hán để tính sổ! Nhưng hiện tại trong mắt anh không gì quan trọng bằng hôn lễ của anh và Tô Úy!

*

Hiện tại, đề tài tranh cãi lớn nhất ở thành phố A chính là hôn lễ của chủ tịch tập đoàn Hạ thị - Hạ Nam và Tổng giám đốc công ty quảng cáo Minh Nguyệt - Tô Úy! Trước hôn lễ khoảng một tuần, ở tất cả các trạm xe, ti vi quảng cáo, các đài lớn, báo chí tạp chí đều rít rít giật tít: Hoàng tử và Công chúa hào môn —— Hôn lễ kinh điển trong truyền cổ tích!

Hôn lễ của hai người được cử hành trong hội sở giải trí Nam Tước, nghe nói ngày hôm đó cả hội sở dừng hoạt động chỉ vì buổi hôn lễ này! Phải biết Nam Tước là vốn là hội sở giải trí lớn nhất và cao nhất ở thành phố A, một ngày buôn bán có thể đạt được doanh số lên đến vài tỷ, cho nên chỉ cần nhắm tính cũng biết được buổi hôn lễ này đã tiêu tốn biết bao nhiêu tiền của! Điều này cũng càng khiến mọi người suy đoán sâu hơn, liệu Hạ Nam có phải là ông trùm giấu mặt đứng sau Nam Tước?

Mọi người còn nghe nói váy cưới cô dâu mặc trong hôn lễ giá trị lên đến vài chục triệu, là bộ váy cưới mới được chuyển đến từ Italy cách đây không lâu! Những thứ khác trong hôn lễ như trang sức...v.v lại càng không phải nói, đều là giá trị ngàn vạn!

Cho nên nói buổi hôn lễ này cũng khiến người ta ghen tị muốn chết, cũng làm vô số danh媛 thực nữ ước ao ghen tị ở trong lòng!

Ngày hôm sau, Tô Úy mới vừa rời giường rửa mặt xong, đứng ở trên ban công từ xa đã nhìn thấy mười mấy chiếc xe đi đến bên này, hình như trước mặt mỗi chiếc xe đều dán chữ hi đỏ, có thể là do đã biết Hạ Nam không tới, nên vẻ mặt của Tô Úy cũng không vui vẻ nhiều, chỉ là nhàn nhạt mím mím môi, sau đó đi xuống phía dưới!

"Cậu còn đứng đây sao!"

"Sao tớ cảm thấy cậu còn hưng phấn hơn cả tớ thế?" Tô Úy liếc nhìn bộ mặt kích động của Lăng Tuyết Nhi, trêu ghẹo nói!

"Đó là dĩ nhiên, Tô Úy nhà chúng ta sắp kết hôn, hơn nữa tớ còn là phụ dâu của hai người, dĩ nhiên là vui vẻ rồi!"

"Ha ha!" Tô Úy nhìn đáng vẻ vui thích của cô ấy cũng không nhịn được nở nụ cười!

"Cậu nhất định phải sống thật hạnh phúc đấy!" Nói xong liền cho cô một cái ôm thật chặt

"Ừ!"

"Chúng ta đi ra ngoài đi! Vị kia nhà cậu chắc đến rồi đấy!" Nói xong liền lôi kéo cô đi ra ngoài!

"Anh ấy nói ở khách sạn chờ tớ, anh ấy sẽ cho Lạc Phàm đến đón!"

"Không phải đâu, cậu xem bên kia ——" Lăng Tuyết Nhi liền nghi ngờ, chẳng lẽ cô nhìn lầm rồi sao, rõ ràng nam chính là Hạ Nam đang tươi cười đi đến hay sao!

Tô Úy men theo tầm mắt của Lăng Tuyết Nhi, thấy bóng người màu đen cách đó không xa ưu nhã đi tới cũng hơi ngẩn ra, không phải tới qua anh ấy bảo sẽ chờ cô ở khách sạn ư, sao lại đến đây rồi?

Bởi vì đường vào nhà rất hẹp, tất cả đoàn xe cũng chỉ có thể dừng ở đầu đường, chỉ có Hạ Nam chậm rãi đi tới, hôm nay anh mặc bộ lễ phục Anh thủ hóm ở cửa hàng, đường may tinh xảo, bó sát từng đường cong càng tôn lên vóc người, cũng đột nhiên hiểu ra sự ưu nhã của anh là bẩm sinh không ai có thể sánh kịp, không ai có thể bỏ qua khí thế vương giả ấy! Chỉ thấy khóe miệng anh hiện lên ý cười bình thản, ánh mắt nhìn về phía cô dịu dàng mà cung chiêu!

Tô Úy nhìn người đàn ông ấm áp như ánh dương đang dần bước về phía mình, chớp chớp mắt đẹp, sau đó hướng về phía anh nghịch ngợm cười cười, trong nháy mắt một dòng nước mắt chậm rãi chảy qua tim!

"Đi thôi, bảo bối của anh!" Hạ Nam đứng lại trước mặt cô, sau đó thận trọng ôm cô trong ngực!

"A —— Tuyết Nhi ——" Tô Úy lấy lại tinh thần liền phát hiện đã ở trong ngực anh, có chút ngượng ngùng giùng giàng, đôi tay cũng không tự chủ mà ôm lấy cổ anh, gương mặt vui vào lồng ngực rộng lớn chợt nhớ tới vừa rồi vẫn còn ở bên cạnh cô Tuyết Nhi!

"Cô ấy đi trước rồi!" Hạ Nam giải thích, Tô Úy theo tầm mắt của anh nhìn, quả nhiên thấy Lăng Tuyết Nhi đứng ở cách đó không cười mập mờ nhìn hai người, mà bên cạnh cô ấy là một hàng tuần nam mỹ nữ, ánh mắt đều là nhìn về phía hai người!

Tô Úy cảm thấy vô cùng có lỗi, đem trọn gương mặt cũng vui vào lồng ngực anh!

Hạ Nam đến gần đoàn xe, lập tức liền có người giúp hai người mở cửa xe phía sau, trước tiên Hạ Nam ôm cô thả vào ghế sau, còn anh thì ngồi bên cạnh cô!

Mấy phút sau, một đoàn xe sang trọng từ từ đi thẳng về Nam Tước ——!

Bên trong xe, Tô Úy đan hai tay vào nhau, hai mắt khép chặt, cắn chặt môi dưới để đỡ khăn trương hơn! Cô biết hôn lễ hôm nay rất lớn, chắc hẳn những người đến đều là những người có vai vế lớn trong hai giới! Nghĩ tới những thứ này khiến cô lại không nhịn được mà khăn trương!

"Không cần khăn trương, mọi chuyện đã có anh!" Hạ Nam nhìn cô gái nhỏ bên cạnh có chút luống cuống, dịu dàng nói xong, bàn tay lớn của anh nhẹ phủ lên bàn tay đang đan lại của cô!

Tô Úy nghe được lời anh, Tô Úy từ từ mở hai mắt ra, lông mi thật dài khẽ run, hai mắt trong suốt nhìn chằm chằm gương mặt tuần tú sau đó cười gật đầu một cái!

Đúng, đã có anh ở đây, cô không cần sợ bất kì điều gì nữa, chỉ cần có anh là được rồi!

Chỉ là bây giờ cô không thể ngờ rằng, buổi hôn lễ được mọi người coi là “Hôn lễ kinh điển” sẽ có kết cục như vậy, mà người khiến cô tổn thương nhất lại cũng chính là người đàn ông mà cô tin tưởng nhất này!

Quyển 3 - Chương 42-1: Tôi không đồng ý (hôn lễ) (1)

Từ sớm, Hách Văn Viễn đã chờ ở cửa hội sở giải trí Nam Tước Hoàng Triều, nhìn thấy mười mấy chiếc xe đón dâu sang trọng vàng vừng ở cửa hội sở, lập tức đi đến trước mặt chiếc xe sang trọng nhất, chậm rãi mở cửa sau ra, đứng cung kính ở bên sườn xe, chờ người ở bên trong đi ra ngoài, mà ở phía sau anh ta có hơn mười người đàn ông tây trang nghiêm chỉnh cũng cung kính đứng ở nơi đó!

Hạ Nam chậm rãi từ trong xe bước ra ngoài, sau đó khẽ cúi người xuống, đưa Tô Úy ở trong xe đang muốn đi xuống, ôm ngang ở trong ngực trước sự ngưỡng mộ của mọi người đi đến phòng nghỉ sang trọng trong hội sở, ở nơi đó đã sớm có một nhóm thợ trang điểm, nhà tạo mẫu tóc đợi sẵn từ lúc nào...!

Tô úy bị Hạ Nam ôm vào trong ngực, đôi tay ôm lấy cổ của anh ta, vùi trọn gương mặt vào trong ngực anh ta, nghe được nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh....người được mùi hương nam tính, quen thuộc của anh, trong lòng cảm thấy an tâm một chút!

Ở cửa sau, có rất nhiều ký giả, nhìn thấy nhân vật nam chính trong buổi hôn lễ hôm nay đang ôm một người con gái đi vào trong hội sở, tất cả các ký giả bị chặn ở bốn phía đều giờ mấy ảnh trong tay hướng về hai người liên tục bấm máy, chỉ thấy người đàn ông có dáng vẻ góc cạnh rõ ràng, cao lớn anh tuấn, bản lĩnh, phong cách cao quý bất phàm, nhưng đáng tiếc là người con gái luôn vùi mặt vào ngực anh ta nên không nhìn rõ được nhan sắc!

.....

Bên trong phòng nghỉ ngời sang trọng, sau khi Hạ Nam đặt Tô Úy xuống, lập tức đi ra bên ngoài trước! Còn lại Tô Úy an tĩnh ngồi ở đó, mặc cho những thợ trang điểm, nhà tạo mẫu tóc giúp cô trang điểm, chuẩn bị kiểu tóc, thỉnh thoảng cũng tùy ý nói chuyện với bọn họ! Có lẽ có chút khân trương, cho nên đây là lần đầu tiên Tô Úy không có buồn ngủ, ngược lại rất có tinh thần!

Cuối cùng cô bị thúc giục thay áo cưới!

Khi cô dâu từ trong phòng thay đồ đi ra ngoài, mọi người nhìn thấy thì có chút kinh sợ, một bộ áo cưới tuyệt đẹp, thiết kế đặc biệt chỉ một màu đen, bao quanh vóc người nhỏ nhắn của cô, làm cho dáng người càng thêm hoàn mỹ, lộ ra đường cong dịu dàng! Khăn che mặt màu đen che đến sống mũi, làm cho sắc thái trên khuôn mặt trở nên thần bí, giống như công chúa thần bí trong thành bảo ở thời Trung Quốc cổ xưa. Mái tóc dài, đen bóng hơi xoăn được tạo hình búi tóc công chúa, cao quý mà đẹp mắt!

.....

Bên trong phòng nghỉ rất nhanh chỉ còn lại một mình Tô Úy, cô ngồi dựa vào ghế sofa, nhắm mắt ngủ một chút!

Cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, một bóng dáng cao to từ bên ngoài nhẹ nhàng đi vào, lập tức nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngồi dựa vào ghế sofa đang chớp mắt, có chút bất đắc dĩ cười cười!

Anh đi tới bên cạnh cô, cầm hộp trang sức tuyệt đẹp trong tay nhẹ nhàng đặt ở trên bàn thấp trước mặt, ngồi xuống bên cạnh cô, cặp mắt chăm chú nhìn vào dung nhan xinh đẹp, tuyệt mỹ của cô, đôi tay nhẹ nhàng đặt lên gương mặt mềm mại, trắng nõn của cô.

Có lẽ chưa ngủ say, Tô Úy rất nhanh cảm nhận được cảm xúc ấm áp trên gương mặt mình, ngay sau đó mở mắt ra, đập vào mắt chính là gương mặt tuấn tú quen thuộc!

Nhìn thấy anh ta, đôi tay cô không tự chủ mà ôm cổ anh, dán thật chặt vào người anh! Vùi trọn cái đầu vào trong lồng ngực của anh, hơi hít hít, ngửi được mùi hương nam tính trên người anh, không nhịn được hít mũi một cái, giống như muốn ghi nhớ mùi hương này thật kỹ!

“Bảo bối, hôm nay em thật đẹp!” Cầm của Hạ Nam đặt trên đầu của Tô Úy, nhẹ nhàng cạo sát, đôi tay ôm thật chặt eo cô! Bắt đầu từ hôm nay, cô gái trước mặt này chính là bảo bối của anh, bà xã của anh rồi, anh cảm thấy giờ phút này, anh là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới.

“Ông xã, hôm nay anh cũng rất đẹp trai!” Giọng nói thân nhiên mang theo chút thẹn thùng cứ như vậy vang lên ở trong phòng nghỉ ngời to lớn! Mà Hạ Nam nghe cô xưng hô như vậy, thì sững sờ trong chốc lát mới hoàn hồn! Đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, cảm thấy trong lòng dâng lên một chút rung động, cô gái nhỏ này về sau vẫn sẽ gọi anh như vậy, rất thân mật, nghĩ đến một chút đã cảm thấy ngọt ngào!

“Bà xã, em thật là đáng yêu!” Hạ Nam Lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn khuôn mặt của cô gái nhỏ đang giấu ở trong ngực mình, một tay nâng cằm, chỉ thấy nguyên khuôn mặt nhỏ nhắn đều ửng đỏ! Cúi đầu nhẹ nhàng hôn chóp mũi, môi, xương quai xanh của cô, cuối cùng trở lại trên môi từ từ ngậm lấy, thừa lúc cô than nhẹ hé miệng ra, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào trong miệng của cô, thưởng thức môi, lưỡi mềm mại, tốt đẹp của cô.

Đôi tay Tô Úy ôm sát cổ anh ta, dần dần nhắm mắt lại, bị mê hoặc bởi nụ hôn của anh ta.

“ Khụ khụ_____” Một trận ho khan vang lên ở cửa phòng nghỉ đang rộng mở !

Tô Úy theo bản năng đẩy người đàn ông trước mặt ra, mở cặp mắt có chút mê ly nhìn về phía cửa thì thấy cha, mẹ, Tuyết Nhi cùng đám người Lạc Phàm đang đứng ở đó! Rất rõ ràng âm thanh vừa rồi chính là của Tuyết Nhi đứng ở trước mặt phát ra, suy nghĩ một chút đã cảm thấy mắt mặt, trong nháy mắt gương mặt càng đỏ hơn!

Không biết mình nên mở miệng nói cái gì, chỉ có thể nhú mày, trừng mắt nhìn Hạ Nam!

Trái lại, Hạ Nam rất bình tĩnh nhìn về phía mấy người kia, trên gương mặt không có chút nào mất tự nhiên! Sau đó từ trên ghế sofa đứng dậy, nhìn mọi người ở cửa lễ phép gật đầu một cái!

Chốc lát, mọi người từ trong kinh ngạc đã kịp phản ứng, từ cửa đi vào!

“ Cha, mẹ!” Tô Úy dựa sát Hạ Nam đứng lên!

“ Tô Úy con đã trưởng thành, hôm nay đã kết hôn rồi, về sau muốn cùng A Nam sống hạnh phúc thì không nên cứ hồ một chút là giờ tính khí trẻ con có biết không?” Thẩm Khiết nhìn con gái trước mặt dạn dò, trong mắt dâng lên một tầng hơi nước.

“ Cha, Mẹ, cảm ơn hai người!” Tô Úy đưa tay ôm lấy Thẩm Khiết, nhẹ giọng gọi hai người! Dù không phải cha mẹ ruột của cô, nhưng có thể thấy được họ thật sự yêu thương , quan tâm cô! Điều này cô thấy rất may mắn, cho nên dù tương lai thế nào, họ vĩnh viễn là cha, mẹ của mình, vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

.....

Sau khi tất cả mọi người đi ra ngoài, trong phòng nghỉ chỉ còn lại Tô Úy cùng với Hạ Nam!

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng nghỉ yên tĩnh, cũng không ai mở miệng trước!

Hạ Nam đưa tay mở hộp trang sức tinh xảo trên bàn, lấy ra dây chuyền giúp Tô Úy đeo lên cổ trong lúc cô còn đang sững sờ!

Lấy lại tinh thần, Tô Úy nhìn dây chuyền Lam Bảo Thạch trên cổ mình, dây đeo bằng bạc trắng, gắn trên đó là Lam Bảo Thạch được mài cắt tinh tế thành hình dáng đóa hoa Mạn Đà La , cô theo bản năng giơ tay trái mình lên, nhìn chiếc nhẫn Lam Bảo Thạch trên ngón tay giữa của mình! Dù là hoa hay màu sắc đều giống nhau như đúc!

Cô khẽ ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, chỉ thấy anh ta cũng đang nhìn cô, khóe miệng cô nhẹ nhàng nâng lên!

.....

Đại sảnh hội sở giải trí Nam Tước Hoàng Triều rộng rãi, sang trọng, trang trí lộng lẫy, ánh sáng chói mắt của đèn treo chiếu xuống làm thỏa mãn tầm mắt của khách mời, tất cả mọi người vui mừng trò chuyện với nhau, bàn luận về hôn lễ kinh điển từ trước tới nay chưa từng có.

Cửa đại sảnh được tạo hình vòm từ những đóa hoa bách hợp cùng sợi bông ,thảm đỏ bằng nhung trải dài trên mặt đất, trên khán đài là một tivi LCD màn hình cực lớn đang trình chiếu những tấm hình cưới của hai nhân vật chính! Bốn phía đều được trang trí tạo nên bầu không khí rất vui vẻ!

Dưới khán đài, những người tinh mắt đang bàn luận, tại sao cha mẹ của chú rể từ đầu đến cuối đều không thấy xuất hiện ? Chẳng lẽ thật sự như bên ngoài đồn rằng, cha mẹ của chú rể không đồng ý cho hôn sự này! Còn có tin tức nói Hạ Nam vì cử hành hôn lễ này mà chấp nhận bỏ cả chức vị Tổng giám đốc Hạ Thị, không biết có thật không?

.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 42-2: Tôi không đồng ý (hôn lễ) (2)

Một người khác trong phòng nghỉ, Hạ Sinh Uy Âu phục phẳng phiu ngồi trên ghế sofa, bộ mặt tức giận đang gọi điện cho Hạ Vi Hào cùng Tư Uyển Tâm, thật là phẫn rỗi, rõ ràng gọi cho hai người tới tham gia hôn lễ, thế nhưng hai người cũng không có xuất hiện, bây giờ gọi điện thoại còn không bắt máy!

“ Cha, không cần gọi lại đâu, nếu bọn họ không muốn đến, thì có ép buộc cũng không được! Coi như hết!” Hạ Vi Sâm ngồi đối diện ông cụ, khuyên giải!

“ Đúng vậy !Ông nội, không nên tức giận! Quá tức giận sẽ không tốt cho thân thể!” Hạ Văn Hà trong bộ lễ phục màu trắng đang ngồi bên cạnh Hạ Vi

Sâm, đứng dậy đi qua ngồi bên cạnh ông cụ, ôm lấy cánh tay ông làm nũng nói!

“Vĩ Hào cùng Uyên Tâm không đến, chỉ sợ ông bà thông gia không vui!” Đối với cô gái Tô Úy này, ông cũng thật lòng cảm thấy không tệ, rất xứng đôi với cháu trai của gia đình họ, nhưng mà chuyện như vậy chỉ sợ sẽ làm cho cô tủi thân!

“Cha, yên tâm đi, họ không phải là loại người không hiểu chuyện! Huống chi A Nam đã sớm cùng cha mẹ Tô Úy nói chuyện này, họ đều nói không có ý kiến!”

“Ai, thiệt là!”

“Ông nội, chúng ta đi xem chị dâu một chút đi, hôm nay chị ấy cực kỳ xinh đẹp!”

“Đưa nha đầu này, chuyện gì cũng biết à!”

“Ông nội, đó là đương nhiên! Con nói cho ông biết, con nhìn thấy chị dâu trước ông nữa đó! Lúc ấy con biết ngay là anh họ khẳng định rất thích người ta, chỉ là không ngờ anh họ hành động nhanh như vậy, hiện tại đã lừa được người ta mang về nhà!” Hạ Văn Hà rất là tự hào nói!

.....

Tiệc cưới bắt đầu, Tô Úy mặc bộ áo cưới màu đen, kéo cánh tay Tô Chí chậm rãi từ cửa đại sảnh đi vào, đi phía sau cô chính là Lăng Tuyết Nhi làm phụ dâu, cô ấy mặc bộ lễ phục áo cưới màu trắng!

Tô Úy mặc áo cưới màu đen vừa đi vào cửa đại sảnh, tất cả tầm mắt đều bị hấp dẫn, tất cả khách mời ở đây đều nhỏ giọng bàn luận!

Hạ Nam mặc trang phục màu đen đứng ở trên khán đài, ánh mắt tập trung vào bóng dáng nhỏ nhắn đang đi về phía anh ta, trên gương mặt tuấn tú, góc cạnh rõ ràng mang theo ý cười thần nhiên, dịu dàng, dần dần nụ cười dịu dàng này trở thành lạnh nhạt, nhưng mà trên mặt anh ta không nhìn thấy được bất kỳ biểu hiện gì!

Chân Tô Úy đạp trên mặt thảm nhung màu đỏ, đi qua cánh cửa hình vòm được tạo thành từ những đóa bánh hộp cùng sợi bông, đi về phía người đàn ông trên khán đài! Cặp mắt Tô Úy dưới khăn che mặt màu đen cũng nhìn về phía anh ta, ánh mắt có chút ngây dại! Thật ra thì cho đến bây giờ, Tô Úy cũng biết là anh ta rất tuấn mỹ, bởi vì bản thân của anh ta chính là một vật sáng, bất luận là ở đâu, làm chuyện gì cũng đều có thể hấp dẫn tầm mắt của mọi người! Kể từ sau khi cùng anh ta sống chung, cô càng thêm hiểu rõ anh điều này! Mà bắt đầu từ hôm nay, người đàn ông tuấn mỹ, ưu tú này chính là ông xã của cô, của cô ____ Đáp án được miêu tả có chút sinh động, cô lại kiên quyết dẫn xuống ý nghĩ này!

Cho nên họ sẽ hạnh phúc! Nghĩ tới đây khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên!

Mất thời gian mấy phút cô mới đi đến trước mặt anh ta, mấy phút ngắn ngủi, mà cô cảm giác thật lâu giống như qua một thế kỷ vậy, nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ của người đàn ông ngày càng đến gần, Tô Úy cảm thấy tim của cô đập kịch liệt, trên gương mặt dần dần thay đổi, đỏ ửng lên! Nghe cha dặn dò mấy lời, sau đó tay của cô bị tay của anh ta nắm chặt trong tay, cô cảm thấy hôm nay cô là người con gái hạnh phúc nhất thế giới, hôn lễ thịnh thế mà cô từng mơ ước, có người thề cùng người đàn ông yêu thương, cùng chiều mình!

Trên khán đài yên tĩnh, chỉ còn lại hai người cùng vị Mục Sư chủ trì hôn lễ !

“Chú rể, Hạ Nam tiên sinh, anh có nguyện ý cưới Tô Úy tiểu thư làm vợ, dù cho cô ấy khỏe mạnh hoặc là ngã bệnh, giàu có hoặc là nghèo khó, thủy chung với cô, thương yêu cô, cho đến khi sinh mạng kết thúc....hay không!” Lời nói của Mục Sư vang lên khắp cả bữa tiệc trong đại sảnh, mặc dù tất cả mọi người đều biết câu trả lời của họ sẽ là : tôi nguyện ý! Nhưng vẫn không nhịn được nín thở, nghiêm túc lắng nghe!

“Tôi không đồng ý!” Một giọng nói trầm thấp, từ tính vang to giữa buổi tiệc trong đại sảnh, khiến cho tất cả người có mặt ở đây đều kinh hãi!

Tô Úy quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đôi mắt dưới khăn che mặt màu đen tròn to, không thể tin được! Anh ta vừa nói gì, anh ta vừa nói không đồng ý! Nhìn vẻ ngượng ngùng trên gương mặt của anh ta, đôi tay Tô Úy đang mang bao tay bằng sợi bông nắm chặt thành quả đấm, thân thể không ngừng run rẩy!

Hạ Nam chỉ thần nhiên nhìn Tô Úy một cái rồi đi xuống phía dưới khán đài.

“Hạ Nam, anh đứng lại! Em muốn biết được nguyên nhân!” Tô Úy không chút do dự đi theo người đàn ông xuống dưới khán đài, lớn tiếng hỏi, trong giọng nói mang theo chút run rẩy! Lúc này, giống như toàn bộ thế giới của cô sụp đổ, cô chỉ thấy bóng lưng cao lớn của anh ta! Vào giờ phút này, cô hi vọng biết bao anh ta sẽ quay đầu lại nói với cô một câu : anh chỉ đùa giỡn thôi! Chỉ cần anh ta nói như vậy, cô sẽ tin tưởng, hơn nữa sẽ tha thứ cho anh ta!

Nghe được lời của cô... Hạ Nam dừng bước, về chịu đựng hiện lên trên gương mặt góc cạnh rõ ràng, đôi tay nắm chặt thành quyền, sau đó bước nhanh ra ngoài, giống như có làn sóng đuổi theo phía sau!

“Hạ Nam, chỉ cần hôm nay anh bước ra ngoài cánh cửa này, thì chúng ta sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào!” Tô Úy gào thét khàn giọng, sau đó nhìn người đàn ông biến mất trong tầm mắt của mình, cô điên cuồng cười lớn, nhưng mà cười ra nước mắt! Cô ôm ngực, cảm thấy nơi đó dâng lên một nỗi đau cuộn cuộn, giờ phút này giống như có cái gì đó sắp vỡ tan tành! Tô Úy, hiện tại hãy cam tâm đi, mây đã thua cuộc, mây chính là kẻ ngu ngốc, cho đến nay mây luôn là người cao ngạo, tự tôn! Thế mà ngay cả nguyên nhân anh ta cũng khinh thường nói cho mây biết!

Tô Úy tự nói với chính mình : “mây còn không có nói đồng ý, cho nên hôm nay không phải là anh ta không cần mây nữa, mà là mây không cần anh ta!”

Sau đó lễ bước chân nặng nề đi ra khỏi phòng tiệc!

Lúc này, trong phòng tiệc mọi người mới lấy lại tinh thần, nhìn về phía khán đài đã không còn thấy hai người, bắt đầu lớn tiếng bàn luận!

Chỉ không tới hai phút, hai người đã biến mất khỏi phòng tiệc cưới!

“Nhanh đi tìm anh họ của con trở về, nó phản rồi, dám đối xử với Tô Úy như vậy!” Hạ Sinh Uy lấy lại tinh thần, bộ mặt tức giận nhìn trên khán đài, nói gì đó với Hạ Vân Hà, ngay sau đó đi về phía Tô Chí cùng Thẩm Khiết, việc này đối với ông ta là ngoài dự tính, không ngờ tiểu tử ngu ngốc kia lại làm như vậy!

“A!” Bị kêu như vậy, Hạ Vân Hà giật mình, từ trong con chấn động lấy lại tinh thần, lập tức đi ra ngoài!

Mà ngồi trên bàn tiệc, Lạc Phàm, Tuấn Kiệt cùng Hoa Vi Thần cũng là khuôn mặt khiếp sợ, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, sao Nam lại đối xử với Tô Úy như vậy? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến đây, ba người cũng bước nhanh ra ngoài!

Lấy lại tinh thần, Tô Chí cùng Thẩm Khiết cũng nhanh chóng đi ra ngoài!

Khi mọi người cùng tới cửa hội sở, thì không còn thấy bóng dáng của hai người đâu!

Ở tại cửa ra vào có rất nhiều phóng viên nằm vùng, thấy nhiều người như vậy đi ra ngoài, cũng rồi rít xôn lên!

.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 43-1: Tôi muốn cô ta sống không bằng chết (1)

Một cuộc hôn nhân thịnh thế mới bắt đầu, vì cô dâu biến mất mà kết thúc, rất nhanh tất cả khách mời được tiễn ra về, mà hôm nay chuyện xảy ra trong hôn lễ, tất cả tin tức đều bị phong tỏa!

Lúc này, trong phòng nghỉ của hội sở giải trí Nam Tước Hoàng Triều thật yên tĩnh, một nhóm người ngồi ở trên ghế sofa, thái độ cũng có chút khó coi, không khí ngưng đọng, nặng nề khác thường, khiến người ta không thở nổi!

“Cha, con cho người đưa cha về trước!” Trên mặt Hạ Vĩ Sâm cũng mang chút phiền muộn, chỉ là khi nói chuyện với Hạ Sinh Uy, sắc mặt bình tĩnh lại một chút, sau đó mặt không biến sắc quan sát Tô Chí cùng Thẩm Khiết đang ngồi đối diện! Thật sự hôm nay, hành động của A Nam rất quá đáng, chẳng qua là chuyện này khó tránh khỏi có chút kỳ lạ! A Nam cũng không phải là một đứa bé nói dối, cho nên nếu nó nói thích Tô Úy muốn kết hôn với cô ta thì đúng là thật lòng muốn kết hôn với cô ta, nhưng mà không biết tại sao ở trong hôn lễ nó lại làm như vậy? Thật không thể tưởng tượng nổi!

“Anh chờ một chút, đến chỗ tiểu tử hồ đồ đó lấy hành lý đến đây cho tôi, tôi không muốn ở nơi đó nữa!” Hạ Sinh Uy tức giận, cả khuôn mặt cũng tái xanh, tên tiểu tử hồ đồ này tại sao có thể làm như vậy. Hiện tại, họ không biết phải làm như thế nào để cho Tô Úy không phải đau lòng, phải đối mặt với cha mẹ cô như thế nào! “A Chí, A Khiết, hôm nay thật xin lỗi, đợi khi nào tìm được đứa cháu hồ đồ nhà tôi, nhất định sẽ đưa nó đến nhà tạ tội, sẽ cho Tô Úy một lời giải thích!” Ông nhìn Tô Chí cùng Thẩm Khiết nói, vẻ mặt thật áy náy!

“Ông Hạ, ông nói quá lời rồi! Thật ra thì suy nghĩ một chút, hôn lễ hôm nay xảy ra chuyện như thế này, trách nhiệm lớn nhất là của tôi, là tôi không suy tính chu đáo, tôi không nên vội vàng đồng ý hôn sự của chúng nó, dù sau thời gian chung đụng của hai đứa cũng không lâu, cũng chưa hiểu rõ nhau!” Vẫn luôn im lặng, Tô Chí chợt mở miệng, trong giọng nói thản nhiên mang theo sự xa cách cùng hối tiếc! Đúng, chuyện này là do ông sơ sót, từ đầu đến cuối ông đều không nghĩ đến điều này! Ông cảm thấy Hạ Nam rất tốt, hơn nữa ông nhìn thấy anh ta rất cung chiêu và bao dung đối với Tô Úy, vì vậy mới nói vợ ông đồng ý, nhưng không ngờ chính mình bị anh ta lừa dối, nếu biết thì đã không dốc lòng như vậy! Nghĩ tới tình hình lúc này, ông rất hối hận đến nỗi ruột trong bụng cũng muốn xanh lên!

Nghe lời nói của Tô Chí, Hạ Sinh Uy cũng biết là Tô Chí có ý gì, chính là sự việc đến đây kết thúc, về sau không còn quan hệ gì nữa! Dù cho ông có tức sôi ruột, thì ông cũng đành phải tạo ra vẻ mặt tươi cười tiếp nhận, dù sao chuyện này do họ sai rồi, hơn nữa ông đối với cô gái Tô Úy kia vốn có ấn tượng không tệ, hiện tại xảy ra chuyện này càng thêm cảm thấy có lỗi với con gái người ta!

“A Chí, A Khiết, tôi thay gia đình cùng đứa cháu hồ đồ nhà tôi nói lời xin lỗi, nếu tìm được Tô Úy xin cho tôi biết một chút, tôi nhất định trời đất cháu khôn nạn này đến nhà xin lỗi, sẽ cho Tô Úy một lời giải thích!” Nói xong, không cho họ có cơ hội mở miệng lập tức đi ra ngoài, chỉ là nhìn thấy bóng lưng có chút hiu quạnh cô đơn! Thật vất vả mới thấy được hôn lễ của đứa cháu trai này, không ngờ đứa cháu khôn khiếp lại làm ra chuyện như thế, vì sao ban đầu lại muốn tổ chức hôn lễ? Mất mặt là chuyện nhỏ, quan trọng là làm hao tài, tổn của, tổn thương người lại tổn thương mình!

Hạ Vĩ Sâm cũng khẽ gật đầu với họ rồi mới dẫn Hạ Vân Hà đi ra ngoài!

“Tô tiên sinh, Tô phu nhân, tôi cho tài xế đưa hai người về thôi!” Lạc Phàm nhìn bóng lưng ba người biến mất trong tầm mắt, mới quay đầu lại đối diện với sắc mặt lạnh lẽo, nặng nề của Tô Chí và Thẩm Khiết nói, lời nói lễ phép mà không mất đi tôn kính!

“Không cần, tài xế chúng tôi đã đến!”

Đúng lúc ấy thì tiếng chuông điện thoại của Lâm Nguyệt vang lên, cô xem dãy số là của bệnh viện, chẳng lẽ là Minh Hiên xảy ra chuyện gì, nghĩ đến lại vội vàng tiếp nhận điện thoại, nghe tin tức bên kia truyền tới, cô không dám tin hết lời: “Thật sao, anh ấy đã tỉnh lại, tốt quá, cảm ơn!”

“Ba mẹ, bệnh viện gọi điện thoại đến nói rằng anh Hiên đã tỉnh lại, bây giờ đã chuyển tới phòng bệnh bình thường!” Cúp máy, Lâm Nguyệt vui sướng nhìn Tô Chí cùng Thẩm Khiết nói!

“Thật tốt quá!” Thẩm Khiết nghe được con trai mình tỉnh lại, sắc mặt u ám trở nên hòa hoãn hơn, nhìn Tô Chí ở bên cạnh mình!

“Bây giờ, chúng tôi đi đến bệnh viện trước! Lạc tiên sinh, nếu như bên này các anh có tin tức gì của Tô Úy trước tiên xin báo cho chúng tôi biết, cảm ơn nhiều!” Sắc mặt Tô Chí hồi phục lại, nhìn Lạc Phàm lịch sự nói!

“Được, không thành vấn đề!” Lạc Phàm nhẹ nhàng gật đầu! Đôi mắt kia cũng thâm thúy vô cùng, sâu không thấy đáy!

Đội sau khi Tô Chí, Thẩm Khiết cùng Lâm Nguyệt ba người đi khỏi, trong phòng nghỉ to lớn chỉ còn lại Lạc Phàm, Tần Kiệt cùng Hoa Vi Thần, ba người bọn họ đều cúi đầu trầm tư!

“Hai người nói xem có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Tôi cảm thấy phản ứng của Nam có chút không bình thường, thường ngày cưng chiều Tô Úy như vậy không giống như là giả tạo, nhưng mà ở trong hôn lễ lại làm như thế, thật sự làm chúng ta không ứng phó kịp!” Lạc Phàm ngẩng đầu lên, giọng nói sâu kín truyền đến, chỉ là trong giọng nói có chút nặng nề!

“Tôi cũng cảm thấy như vậy!” Tần Kiệt và Hoa Vi Thần gật đầu, bày tỏ chính mình cũng suy nghĩ như vậy! Chẳng qua, không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Điện thoại cho Nam cũng không có người bắt máy, nên muốn chứng thực cũng không có biện pháp!

Đúng lúc ấy thì điện thoại trong túi Lạc Phàm vang lên, Lạc Phàm lấy điện thoại đi động ra, liếc nhìn dãy số, nhanh chóng bắt máy: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe được bên kia trả lời, anh ta cau mày thật chặt!

.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 43-2: Tôi muốn cô ta sống không bằng chết (2)

“Cha mẹ của Nam bị bắt cóc, rồi yêu cầu anh ta hủy bỏ hôn lễ! Trước hết, chúng ta hãy chạy đến tập hợp cùng Nam!” Đáp lại ánh mắt dò xét của hai người khác trong phòng nghỉ, Lạc Phàm mở miệng giải thích, sau đó đi ra ngoài!

Hai người còn lại quay mặt nhìn nhau, sau đó cũng theo sát Lạc Phàm!

*

Ba người nhà Tô Chí rất nhanh đã chạy đến phòng bệnh riêng của Tô Minh Hiên, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc tựa vào trên giường, đầu cúi thấp xuống không biết đang suy nghĩ chuyện gì!

“Minh Hiên, cuối cùng anh đã tỉnh lại!” Lâm Nguyệt chạy nhanh đến, đôi tay ôm chặt lấy Tô Minh Hiên, nước mắt không ngừng chảy ra!

“Đau _____” Tiếng rên nhẹ nhàng kéo tinh thần của Lâm Nguyệt trở lại, cô nhẹ nhàng buông Tô Minh Hiên ra, đôi tay vội lau nước mắt! “Minh Hiên, thật xin lỗi, em quên anh đang bị thương!”

Tô Minh Hiên nhìn Lâm Nguyệt lau nước mắt, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn Tô Chí cùng Thẩm Khiết đứng trước giường bệnh nhẹ giọng nói: “Ba mẹ, đã để cho hai người lo lắng!”

“Đứa bé ngoan này, tình là tốt rồi, tình là tốt rồi!” Thẩm Khiết nói xong trong mắt dần dần hiện ra nước mắt!

Tô Minh Hiên nhìn ngoài cửa, không thấy em gái của mình, không kiềm được mở miệng nói: “Hôn lễ của Tô Úy đã kết thúc, đáng tiếc con không thể tham dự được!” Mặc dù anh ta đang hôn mê, nhưng mà anh có nghe được lời em gái nói với anh, biết cô hôm nay kết hôn, còn biết... Nghĩ tới lòng có

chút co rút đau đớn, thì ra là những thứ này nó đều biết, rốt cuộc đưa em gái này đã hạ xuống bao nhiêu quyết tâm, trong cuộc hôn nhân này, trên lưng không còn mang gánh nặng gì nữa! Hiện tại thì tốt rồi, anh đã tỉnh lại,nó sẽ sống thật tốt cuộc sống hạnh phúc của mình!

Nghe anh ta nói như vậy, sắc mặt của ba người trở nên u ám, ngay sau đó lập tức khôi phục lại bình thường.

Nhưng mà, Tô Minh Hiên đã nhìn thấy rõ ràng sắc mặt của họ thay đổi, lớn tiếng hỏi: “ Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Giọng nói khiến người nghe cảm giác có chút âm u, bởi vì mới tỉnh lại mà gương mặt tuần tú tái nhợt càng trở nên u ám!

.....

Thẩm Khiết kể hết đầu đuôi mọi chuyện xảy ra trong hôn lễ hôm nay cho Tô Minh Hiên nghe!

Sau khi nghe xong, Tô Minh Hiên khẽ cúi đầu, cặp mắt đen lóe lên chút ánh sáng lạnh lùng, ngay sau đó bình tĩnh trở lại!

Anh ngẩng đầu lên, thân nhiên nói : “ Nguyệt nhi, ba mẹ chắc cũng mệt rồi, đưa họ về nhà nghỉ ngơi đi ! Em cũng về nghỉ ngơi cho tốt !”

“ Vâng! Vậy em đưa ba mẹ về trước, có chuyện gì hãy gọi điện thoại cho em!”

“Ừm!”

“ Minh Hiên, vậy con nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta sẽ đến thăm con!”

Sau khi dặn dò, ba người đi ra khỏi phòng bệnh, trong phòng bệnh chỉ còn một mình Tô Minh Hiên! Trầm tư một chút, anh cầm điện thoại đi động lên, gọi một cuộc điện thoại, giọng nói lạnh lẽo, nặng nề truyền đi : “ Tô Ủy mất tích, cho dù lật đổ cả thành phố A cũng phải mang cô ấy bình an trở về!”

“ Vâng, tôi lập tức phái người đi tìm!” Người bên kia nghe giọng nói quen thuộc, đầu tiên là ngáy ngẩn cả người, ngay sau đó thân nhiên trả lời!

.....

Từ mấy ngày trước, tổng bộ “ Dạ Tước ” ở Mỹ được dời đến thành phố A, hiện tại đang nằm trong một tòa lâu đài cổ tương đối bí mật ở ngoại thành phía đông, tòa lâu đài cổ này thuộc về bất động sản của Hạ Nam! Lâu đài cổ chính là một tòa nhà rộng mấy trăm mét vuông, năm tầng lầu, bởi vì có niên đại khá lâu, cho nên có vẻ cổ xưa và hoang vắng. Nhưng mà nếu có người nhìn thấy bên trong chắc sẽ hết sức kinh ngạc, cửa điện tử chống trộm cao cấp tiên tiến nhất, các thiết bị khoa học kỹ thuật, đồ điện tử cảm ứng mới nhất,..v.v..... Bên trong kho bảo hiểm còn có rất nhiều loại vũ khí, súng ống hiện đại nhất, nhưng mà trừ những người cấp cao trong tổ chức, thì không có mấy người biết đến!

Ba người nhóm của Lạc Phàm vừa lái xe vào bãi đậu xe ở tầng hầm, lập tức đi vào bên trong, trước lúc đi vào vẫn không quên quan sát bốn phía, phát hiện không có gì khác thường mới mở cửa đi vào!

Từng lớp cửa điện tử chống trộm hiện đại từ từ mở ra, sau khi tất cả đi vào thì chậm rãi đóng lại!

Thẳng đến bên trong một gian phòng, bọn họ đi vào, liếc mắt thì nhìn thấy một bóng dáng đang nằm tựa trên ghế sofa, trên người anh ta còn mặc bộ quần áo hôn lễ màu đen, nhưng mà trên gương mặt tuần tú không thấy một chút vui vẻ nào, ngược lại càng thêm u ám, lạnh lùng!

“ Như thế nào?”

“ Đang tìm, vẫn chưa tìm được!”

“ Rốt cuộc là ai làm?”

“ Là cô ta!” Hạ Nam chỉ vào tấm hình trên bàn thấp lạnh lùng nói, trong đôi mắt đen như mực phát ra ánh sáng âm u! Xem ra lần trước dạy dỗ còn chưa đủ!

Ba người nhìn theo ngón tay của anh ta, thì thấy một tấm hình nằm ở trên bàn, trong hình, gương mặt của người phụ nữ bị gạch chéo màu đỏ thật lớn! Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, ba người quay mặt nhìn nhau, ngay sau đó trong lòng thầm mặc niệm cho cô ta mấy giây! Nhưng mà tính tình của người phụ nữ này vẫn không thay đổi, thật sự muốn tìm cái chết, hiện tại coi như Phật Tổ Như Lai có đến đây, chỉ sợ cũng không bảo vệ được cô ta! Lão đại “ Mị” tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

“ Nam, Tô Minh Hiên đã tỉnh lại!” Lạc Phàm nói đến đây, không quên quan sát nét mặt Hạ Nam, chỉ thấy anh ta hơi híp mắt lại, trong mắt có chút mơ hồ, bất định, sắc mặt thì không có gì thay đổi quá lớn, nên nói tiếp một câu: “ Tô Ủy không tìm thấy, đã phái người đi tìm, cho đến bây giờ cũng không có tung tích của cô ấy!”

Lạc Phàm vừa nói xong, sắc mặt Hạ Nam lập tức trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh ta!

“ Sau khi lấy lại tinh thần, chúng tôi lập tức phái người đi tìm, nhưng mà vẫn chưa có kết quả!”

“ Không phải vẫn luôn phái người đi theo cô ấy sao?”

“ Không phải hôm nay là hôn lễ của hai người sao? Bởi vì có anh ở đây, nên mới thu hết người về, ai biết được đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, làm cho

tất cả mọi người ứng phó không kịp!” Lạc phạm nói xong, trong giọng nói mang theo chút tức giận! Dù gì cũng nên nói cho bọn họ biết trước một chút, để họ có thể chuẩn bị tâm lý! Như vậy, hiện tại Tô Úy cũng không biến mất!

“Trước hôn lễ hai mươi phút, tôi mới nhận được điện thoại nên không kịp nói!” Tầm mắt Hạ Nam trầm xuống, mở miệng giải thích!

Trái lại, khoe miệng ba người bọn Lạc Phạm có chút co rút, anh ta vừa mới giải thích với bọn họ sao? “Mẹ” lão đại của Dạ Tước chưa từng giải thích vậy mà lại mở miệng giải thích với bọn họ, thật là kinh ngạc!

“Ừ, bây giờ đã phái người đi ra ngoài tìm, chắc là rất nhanh sẽ tìm được!”

“Ừm!” Hạ Nam nắm tay thật chặt, không chế cơn giận của mình!

Đúng lúc ấy thì điện thoại Hạ Nam vang lên, mắt nhìn đây số rồi nhận máy, nghe được tin tức bên kia, Hạ Nam lạnh lùng nói : “Mang cô ta đến tổng bộ!” Sau khi nói xong thì ngắt máy!

“Như thế nào ?”

“Đã tìm được họ, tôi cho người đưa họ trở về rồi! Về phần cô ta lập tức sẽ được mang đến đây!”

“Anh định xử lý như thế nào?”

“Tôi muốn cô ta sống không bằng chết!” Nói xong, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, môi mím chặt! Chỉ cần là người quen biết của anh ta đều hiểu rõ, nét mặt này chính là muốn nói có người sắp gặp nạn!

“Tôi cảm thấy nhiệm vụ trước tiên là tìm Tô Úy trở về mới phải! Còn có ba mẹ cô ấy, đây cũng là một chuyện không dễ dàng !” Lạc Phạm nhắc nhở, lúc này vừa nghe những lời Tô Chí nói, hiện tại sợ rằng Hạ Nam muốn kết hôn cùng Tô Úy càng thêm khó, nếu bây giờ không tìm được Tô Úy trở về, e rằng tình cảnh của Nam sẽ liên tiếp gặp nạn! Nghĩ đến không khỏi có chút lo lắng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 44-1: Kết quả của việc chạm vào chỗ hiểm (1)

Khi Quý Thiên Nhu dần dần tỉnh lại, cô ý thức được tình cảnh nguy hiểm bây giờ của mình, mặc dù không mở mắt nhưng vẫn nghe được âm thanh gió thổi hơn nửa hình như là cô đang nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, cảm giác này rất giống với lần trước bị bắt cóc, chẳng lẽ lại là....Nghĩ tới đây bỗng thấy toàn thân lạnh lẽo thấu xương, thân thể run rẩy không ngừng!

Quý Thiên Nhu từ từ mở mắt, chống lại ánh sáng mãnh liệt trên nóc nhà chiếu xuống, theo bản năng cô đưa tay lên che kín mắt, trong lòng cũng đang dâng lên một chút hy vọng, nếu là bắt cóc tại sao người ta không trói cô lại, như thế không phải cô có thể chạy trốn sao?

Cô chậm rãi đưa tay dời đi, lọt vào tầm mắt là bóng lưng mỏng lưng, nhìn bóng lưng cao lớn này, cô theo bản năng co rút thân thể....Bởi vì bóng lưng này đã khắc sâu trong đầu cô, có lúc nửa đêm lại xuất hiện trong giấc mơ, tạo thành cơn ác mộng của cô, anh ta hủy hoại cô, lúc đó cô van xin anh ta bỏ qua cho cô nhưng vẫn không được....

Cô ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện nơi này bốn bề đều là một màu trắng, trừ ở trong góc có một ghế sofa màu đen ngoài ra không còn thứ dụng cụ gia đình nào khác!

Cô muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện toàn thân mình vô lực, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm im trên mặt đất!

“Tĩnh!” Nghe được giọng nói lạnh lẽo thấu xương, cô khẽ rung mình! Chỉ là giọng nói này rất quen thuộc, anh ta là _____ Hiện nhiên đáp án đã quá rõ rồi!

Cô chậm rãi xoay người, nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông thì tròn tròn mắt, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, bởi vì cô thấy được trong mắt của anh ta chính là ánh sáng lạnh lẽo ,khát máu! Anh ta quả nhiên là _____

“Hình như cô ngại sống quá lâu đúng không?” Lúc này, Hạ Nam không mang mặt nạ, cũng không mang dụng cụ thay đổi giọng nói, mà lộ rõ gương mặt tuấn mỹ, lạnh lùng ở trước mặt cô ta!

“Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?” Quý Thiên Nhu có chút không dám tin, run run hỏi, dường như muốn có được đáp án quan trọng nào đó!

“Tôi nói rồi, động đến người không nên động của tôi thì phải trả giá thật đắt, hình như Quý tiểu thư đã quên rồi sao?” Giọng điệu không nhanh, không

chậm, dường như mang theo chút vui đùa, đắc ý, nhưng mà người phụ nữ đang ngồi dưới đất nghe vào trong tai lại cảm thấy lạnh lẽo khác thường, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang trắng bệch càng trắng bệch hơn!

“Vậy anh muốn thế nào?” Quý Thiên Nhu đề xuống sợ hãi thật sâu trong lòng, hung hăng nhìn chằm chằm anh ta nói!

“Cô cho là thế nào?”

“Ha ha, dù sao tôi cũng thắng, cô ta thua! Hai người cuối cùng vẫn không có kết hôn, không phải sao?” Nghe được giọng nói lạnh lùng của anh ta, cô ta nhẹ nhàng cười, trong mắt tràn đầy ý hận, nhìn kỹ còn mang theo một chút đắc ý! Nói xong chống tay xuống đất cố gắng ngồi dậy!

“Bóp___bóp___bóp___” tiếp sau đó là âm thanh mấy cái tát vang dội, gò má Quý Thiên Nhu lập tức sưng lên!

Hạ Nam đeo bao tay màu đen, bàn tay bóp thật chặt cần cổ người phụ nữ kia, mở cặp mắt đỏ tươi nhìn cô ta, dường như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta!

“Anh muốn... muốn giết... Tôi sao? Ha Ha, nói cho anh biết... Cô ấy quay về... Không được nữa! Tôi mà không... Đến đó... Người khác cũng đừng nghĩ sẽ đoán ra được!” Quý Thiên Nhu nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt tuấn mỹ gần như nổi điên, có chút si mê, có chút căm hận, có chút không cam lòng... Rất nhiều, rõ ràng là cô gặp anh ta trước, tại sao anh ta lại thích cô ta, quan tâm cũng là cô ta! Vì cô ta, anh ta có thể không thèm để ý một chút nào mà hủy hoại một cô gái khác! Là vì cái gì đây?

“Cô nói cái gì?” Anh ta lạnh lùng nói, động tác trên tay không ngừng siết chặt, dường như là thật sự muốn bóp chết người phụ nữ trước mặt này!

“Ha Ha, tôi nói... Cô ấy... không về được, vĩnh viễn cũng... không về được!” Mặc dù cô biết nói như vậy sẽ làm cho anh ta nổi điên, có thể lập tức sẽ giết cô, nhưng mà cô không nhịn được vẫn nói như vậy! Bây giờ cô có chết trên tay anh ta, thì cũng có thể xem như anh ta còn là của cô, dù cho hận nhưng cũng là yêu! Cô dần dần mất đi ý thức, bắt đầu có chút mơ hồ, cảm thấy khó chịu khác thường, đôi mắt dần dần trợn trắng!

Ở trong một gian phòng khác, ba người đàn ông nhìn thấy hình ảnh trên màn hình giám sát thì đều mở to mắt, thì ra là Nam cũng đánh phụ nữ, thật là thêm chút hiểu biết! Người phụ nữ này thật là may mắn, có thể để cho người đàn ông việc gì cũng không động thủ vậy mà không chút do dự ra tay đánh phụ nữ! Nhưng mà họ biết, Nam không kiềm chế được là bởi vì cô gái nhỏ Tô Uy kia, dám suy nghĩ động đến trên người cô ấy, như vậy sẽ chết nhanh hơn một chút!

“Hai người nói xem, Nam có thể giết chết cô ta hay không?” Tần Kiệt có chút lo lắng hỏi hai người kia, thấy thế nào cũng có chút vui sướng khi kẻ khác gặp họa!

“Tôi thấy sẽ không đâu, anh ta sẽ không dễ dàng để cho cô ta chết như vậy!” Lạc Phạm nhẹ nhàng nói, thái độ cũng không còn u ám như trước, ngược lại khóe miệng mang theo nụ cười tùy tiện gian tà!

“Giết chết cô chỉ sợ làm dơ bàn tay của tôi, tôi sẽ không để cho cô chết một cách thoải mái như vậy, tôi muốn cô sống không bằng chết!” Một giây trước khi cô ngừng thở, Hạ Nam buông lỏng tay ra, lời nói càng thêm lạnh thấu xương, ánh mắt nhìn Quý Thiên Nhu không che giấu sự chán ghét và lạnh lẽo!

Đột nhiên bị buông ra, Quý Thiên Nhu lao lao nằm trên mặt đất, cặp mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, vẻ mặt tái nhợt đáng sợ! Câu nói vừa rồi của anh ta như tống cô vào địa ngục, thì ra giết chết cô, anh ta cũng cảm thấy dơ bẩn tay của mình!

Thật ra thì có lúc yêu một người không phải là sai, sai là do suy nghĩ quá cố chấp, sai là người mình yêu lại không yêu mình hơn nữa còn xem mình như cỏ rác!

Ở trong một gian phòng khác.

“Như thế nào? Tôi nói không sai chứ?” Lạc Phạm mở miệng cười khê, nhíu mày nhìn bọn họ!

“Các người nói xem, chúng ta có nên đi trước hay không, để tránh một lát nữa bị vạ lây?”

“Tôi thấy cứ như vậy đi!”

“Tôi thấy chúng ta nhất định gặp nạn rồi!” Đang chuẩn bị đứng dậy, ba người đồng thời nhìn về phía điện thoại đang phát ra tiếng chuông! Chính là trong túi áo khoác của Lạc Phạm! Lạc Phạm lấy điện thoại ra liếc nhìn dãy số nói, ngay sau đó nhận máy!

“Ừ, được, chúng tôi biết rồi!”

Ngắt máy, Lạc Phạm nháy mắt ý bảo bọn họ đi cùng!

.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 44-2: Kết quả của việc chạm vào chỗ hiểm (2)

Mấy chiếc xe vàng dừng ở trước cửa tòa nhà bệnh viện tâm thần nổi tiếng ở thành phố A, mấy người đàn ông mang mặt nạ, kéo người phụ nữ từ ghế xe sau đi xuống, đưa tới trước mặt chiếc xe thể thao sang trọng nhất ở phía trước, chỉ nghe người ở bên trong nói: “Dẫn cô ta đi vào, nói Tường Thành chăm sóc cô ta thật tốt!” Trong lời nó có ý nhấn mạnh hai chữ “chăm sóc”, mấy người kia cũng hiểu ý gật đầu, ngay sau đó mang theo người phụ nữ đó đi vào bên trong bệnh viện, trước lúc vào bệnh viện cô ta bị bắt buộc mang mặt nạ được chế tạo dành riêng cho cô ta!

Cùng ngồi trong chiếc xe thể thao sang trọng này, ba người đều ngược nhìn lên phía trước mặt, chỗ này là tòa nhà bệnh viện tâm thần, ngổn ngang trong gió rồi, lão đại không hồ là lão đại, chuyện như vậy cũng có thể nghĩ ra, thật là bội phục! Một người bình thường nếu được đưa đến nơi này “chăm sóc” thật tốt, sợ là cũng biến thành không bình thường! Cũng may mà bọn họ không có thù oán với lão đại, suy nghĩ một chút cảm thấy trên người có một luồng khí lạnh thoáng qua!

.....

Suốt cả một ngày, mấy bang hội gần như lật đổ cả thành phố A, vẫn không có tin tức của Tô Úy!

Buổi tối hôm đó, thành phố A xảy ra một chuyện lớn, đó là thiên kim tiểu thư Quý Thị _ Quý Thiên Nhu bị lộ hình khiêu dâm cùng mấy người đàn ông, hình ảnh lộ ra rõ ràng gần như không sót điểm nào. Trong lúc nhất thời, cổ phiếu tập đoàn Quý Thị bất ổn, nhanh chóng rớt giá....

Sáng ngày thứ hai, truyền thông điên cuồng đưa tin tập đoàn Quý Thị phá sản, chủ tịch tập đoàn Quý Thị _ Quý Hoàn Thành nhảy lầu tự tử, Quý phu nhân bệnh tim tái phát cũng qua đời, tất cả mọi người rồi rít suy đoán nguyên nhân, dù sao thì ở thành phố A, Quý Thị cũng được coi là công ty lớn, tại sao trong một đêm lại phá sản, vợ chồng chủ tịch Quý Thị tử vong, điều này không khỏi có chút khác thường! Ngay cả thiên kim tiểu thư Quý Thiên Nhu trước thì bị lộ hình ảnh khiêu dâm, hiện tại không rõ tung tích! Chẳng lẽ gần đây Quý Thị đắc tội với người nào sao? Nhưng nếu là như vậy thì thật là quá kinh khủng, trong một đêm có thể khiến một công ty lớn phá sản, đây là hạng người nào, thủ đoạn gì đây?

Sống trong phòng bệnh của bệnh viện tâm thần, Quý Thiên Nhu xem tin tức thì tròn tròn mắt, không thể tin được bản tin trên là thật! Nhưng mà trong đầu thoáng qua một câu nói, cô dần dần tin, anh ta từng nói muốn cho Quý Thị chôn theo, không ngờ trong một đêm thì làm được, thật là một người đàn ông đáng sợ, nếu như có thể, cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy, cô hại chết cha mẹ của cô, cũng làm cho mình sống ở nơi địa ngục này, nhìn những vết thương bầm tím trên người, cuối cùng cô cũng hiểu anh ta nói sống không bằng chết là như thế nào, là để cho cô trải qua cuộc sống phải chịu áp bức và lăng nhục, không còn chút danh dự, đây chính là để cho cô sống không bằng chết

Cái nơi ma quỷ này! Không được, cô nhất định phải nghĩ biện pháp trốn đi!

.....

Dần dần, mấy bang hội mở rộng tìm kiếm từ thành phố A sang những thành phố khác, thậm chí là ở quốc gia khác, trên các trang web cũng đăng đầy thông báo tìm người! Nhưng suốt một tuần lễ trôi qua cô dường như biến mất vô căn cứ, không có một chút tin tức nào!

Hạ Nam bắt đầu hơi sợ, anh ta nhớ đến lời nói của Quý Thiên Nhu, sắc mặt trở nên u ám!

Hạ Nam đứng trước cửa phòng bệnh được làm bằng song sắt đang đóng chặt của Quý Thiên Nhu, lẳng lặng nhìn vào người phụ nữ bị vây đánh ở bên trong, lẳng lặng nghe tiếng gào thét, tiếng nghẹn ngào bên trong. Trên mặt không một chút dao động ngược lại còn mang theo vẻ lạnh lẽo như băng!

“Lão đại, anh đã đến rồi!” Tường Thành mặc áo bác sĩ màu trắng đi tới, có chút cung kính nói!

“Cô ta như thế nào?”

“Theo sự giao phó của anh, rất chiều cô cô ta tin rằng cô ta sẽ có ấn tượng rất sâu!” Đối với người phụ nữ bên trong, có ân oán gì với lão đại anh ta không biết rõ, anh ta chỉ là tuân lệnh lão đại giao phó phải chăm sóc cô ta thật tốt! Chỉ là trong lòng anh ta vẫn thoáng qua chút nghi ngờ, mặc dù lão đại có vẻ hung dữ vô tình, nhưng rất ít khi đối xử với phụ nữ như thế, chẳng lẽ là người phụ nữ này chạm phải chỗ hiểm của anh ta rồi!

Đối với việc lão đại rất cưng chiều một cô gái, anh ta cũng biết, là nghe Lạc Phàm nói, nghe nói trong hôn lễ xảy ra chút chuyện, hiện tại cô gái kia không tìm thấy, trong tổ chức đã phái tất cả người đi tìm vẫn không có chút tin tức nào, chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến người phụ nữ kia! Nếu như là vậy thì mọi việc đã rõ!

“Tôi muốn đi vào hỏi cô ta mấy câu, giúp tôi sắp xếp một chút!”

Tường Thành chần chừ một lúc rồi gật đầu, lập tức đi sắp xếp!

Quý Thiên Nhu ngồi chồm hổm ở góc tường trong phòng bệnh có chút hoảng sợ nhìn người đàn ông lạnh lùng ngồi trên ghế sofa, trong mắt tràn đầy lo lắng và sợ hãi! Đối với người đàn ông này, từ lúc ban đầu cô si mê cho đến bây giờ thì sợ hãi, chỉ cần anh ta xuất hiện trong tầm mắt của mình, cô lập tức không kiềm chế được toàn thân run rẩy!

Hạ Nam ngồi ở nơi đó lạnh lùng nhìn cô ta, một lúc lâu sau, anh ta đứng dậy đi đến trong góc...

Anh đứng ở nơi đó nhìn xuống cô ta, lạnh lùng hỏi: “Tô Úy ở đâu?”

Quý Thiên Nhu như chú mèo nhỏ bị hoảng sợ, ôm đầu của mình, nhất định không nhìn người đàn ông trước mặt!

“Tôi hỏi cô, Tô Úy ở đâu?” Giọng nói của anh ta trầm thấp lạnh lùng khiến cho cô càng thêm sợ hãi, chỉ có thể ngẩng đầu, ngay sau đó có chút điên cuồng mà cười nói: “Không phải tôi đã nói rồi sao? Cô ấy không về được, vĩnh viễn sẽ không về được! Cô ta ở chỗ nào? Hình như bay trên trời, hình như ở dưới biển...”

Nghe lời cô ta nói..., Sắc mặt Hạ Nam cực kì âm u, sau đó không nhìn cô ta một cái, lập tức đi ra ngoài, trước khi đi ra lạnh lùng nói: “Cô hãy sống cả đời ở chỗ này đi, tôi sẽ phải người chăm sóc cô thật tốt!”

Trong góc, Quý Thiên Nhu nhìn bóng dáng cao lớn đi ra, thân thể căng thẳng mới buông lỏng! Cô không cần sống ở chỗ này, cô nhất định phải rời đi, nơi này thật đáng sợ! Nhìn những vết thương bầm tím trên người, đôi tay cô nắm lại thật chặt!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 45: Năm năm sau

Suốt thời gian một tháng, mấy bang hội ở đây đều cố gắng hết sức tìm kiếm bóng dáng của Tô Úy, dường như tất cả mọi nơi đều đã tìm qua, internet, đăng tin trên báo, dán thông báo tìm người, có thể nói hầu như lật tung thành phố A cùng mấy thành phố lân cận nhưng mà vẫn không có tin tức, giống như người này chưa bao giờ xuất hiện! Ai cũng không biết Tô Úy đi đâu, xảy ra chuyện gì?

Căn cứ tổ chức “Tiểu”

“Thế nào, có tin tức của cô ấy rồi sao?” Ngồi dựa trên ghế sofa, Sở Khiếu Nhiên hỏi bóng dáng xinh đẹp đang đứng trước mặt, tay nhẹ đỡ trán, lông mày nhíu lại, trên khuôn mặt đều là vẻ mệt mỏi!

“Báo cáo lão đại, vẫn không có! Bọn họ vẫn không có tin tức của cô ấy!” Giản Diệp nhìn vẻ mặt mệt mỏi của người đàn ông trước mặt thì có chút đau lòng nhíu mày! Nhưng chỉ là trong nháy mắt, cô liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng! Làm thế nào cô cũng không nghĩ tới, thì ra trước đây không lâu cô gái tên là Tô Úy mà anh luôn gọi trong lúc say chính là Tô Úy này.

“Ừ, tiếp tục đi tìm đi! Quý Thiên Nhu hiện tại ở nơi nào?”

“Kể từ sau hôn lễ đến nay một tháng cũng không tìm được cô ta!”

“Ừm, cô đi ra ngoài trước đi!” Nói rồi nhìn cô ta khoát tay một cái!

Giản Diệp nhìn anh ta, sau đó cung kính gật đầu đi ra ngoài!

.....

Trong phòng làm việc của Tổng Giám Đốc tập đoàn Hạ Thị ở tầng 88, nhiệt độ xuống thấp, Hách Văn Viễn đứng ở trước cửa, do dự hình như không dám gõ cửa, mà lúc này Tô Minh Hiền đang đứng phía sau anh ta nhìn thấy dáng vẻ do dự, thì nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai anh ta ý bảo rời đi, chính là để anh đi vào thì tốt hơn! Hách Văn Viễn hiểu ý của anh ta gật đầu một cái rồi đi đến phòng làm việc của mình! Trong lòng vẫn không quên chúc anh ta may mắn, dù sao bây giờ tổng giám đốc thật không dễ chọc, suy nghĩ một chút đã cảm thấy lạnh người...

Nhìn bóng dáng rời đi, Tô Minh Hiền nhíu mày, sắc mặt cũng có chút khó coi! Tìm suốt cả tháng vẫn không có tin tức của Tô Úy, anh ta không biết nên làm sao nói với ba mẹ, hiện tại ba mẹ đã về Bắc Kinh, nhưng dường như ngày nào cũng gọi ba đến năm cuộc điện thoại đến hỏi thăm, anh ta không biết nếu không tìm được thì phải nói như thế nào!

Tất cả đều phải trách người đàn ông bên trong này, nhưng mà nghe nói hiện tại gần một tháng nay anh ta cũng không được tốt lắm, có thể nói là cực kỳ không tốt!

Cho nên đi đến nơi này, có lẽ là có chút không đành lòng! Hơn nữa, tháng trước anh còn chính mắt nhìn thấy Hạ Nam hèn mọn như vậy, anh hiểu là Hạ Nam rất yêu Tô Úy, như vậy là đủ rồi! Cho dù anh ta có làm sai một chuyện, vẫn có thể tha thứ được, nhưng mà điều kiện để tha thứ là phải tìm Tô Úy về trước đã!

Tô Minh Hiền mới vừa đẩy cửa ra, lập tức bị tình hình bên trong làm cho giật mình, trong phòng làm việc có thể dễ dàng thấy được chính là một màu tối tăm, xông vào mũi là mùi khói thuốc lá và rượu nồng nặc khiến anh bị sặc, dường như nước mắt muốn chảy ra, chỗ như thế có thể ngồi ngơ ngẩn vậy sao, anh ta đang rất hoài nghi!

“Cút ra ngoài!” Còn chưa kịp thích ứng bóng tối bên trong phòng, Tô Minh Hiền lại nghe thấy giọng nói trầm thấp khàn khàn ngay phía trước mình truyền đến, giọng nói mang theo tính khí lạnh lẽo như băng!

Theo hướng giọng nói phát ra, Tô Minh Hiền mơ hồ thấy bóng dáng phía sau bàn làm việc, híp mắt lại, cũng không có mở miệng trả lời!

Tô Minh Hiền nhìn rèm cửa sổ đang buông xuống ở phía cửa sổ sát đất suy nghĩ một chút rồi sải bước đi tới bên đó _____

Đi đến cửa sổ sát đất, kéo màn cửa ra, ánh sáng bên ngoài thẳng tắp chiếu vào. Đang ngồi trên ghế, Hạ Nam theo bản năng nhắm hai mắt lại, đến lúc thấy rõ ràng bóng dáng đứng ở cửa sổ sát đất thì lạnh lùng mở miệng nói : “ Anh đến làm gì?”

Tô Minh Hiền kéo hết rèm cửa sổ ra, không nhanh không chậm mở miệng nói : “ Tới xem một chút anh đã chết hay chưa?”

“ Vậy thì chỉ sợ anh phải thất vọng rồi, tôi còn chưa có chết!” Hạ Nam giật giật thân thể của mình, nguyên nhân có lẽ quá lâu không vận động nên anh ta cảm thấy thân thể đau đốn rõ ràng! Hiện tại, dường như chỉ có cảm giác đau nhức này mới có thể để cho anh ta cảm thấy được mình còn sống!

“ Nhìn bộ dạng quỷ quái này của anh xem, coi như không chết nhưng cũng không khác lắm!” Tô Minh Hiền tùy ý quan sát người đàn ông đang ngồi dựa đầu trên ghế, sau đó dời tầm mắt sang nơi khác! Bây giờ có thể nói Hạ Nam không còn chút hình tượng nào nữa, quần áo dơ bẩn, cầm cọc đầy râu ria, cặp mắt đỏ ngầu, vẻ mặt mệt mỏi, đầu tóc lộn xộn, rất dễ nhận thấy đây không phải một ngày, hai ngày tạo thành! Người đàn ông này già vò mình thành ra như vậy là vì muốn trừng phạt chính mình sao? Có lẽ là vậy! “ Bây giờ Tô Úy không có ở đây, coi như anh già vò mình đến chết, cũng không nhìn thấy ! Như thế này không bằng anh tốn thêm chút thời gian đi tìm cô ấy !”

Nghe lời Tô Minh Hiền nói, Trong đôi mắt đen của Hạ Nam thoáng qua một chút dao động, trên mặt lộ ra một chút xúc động, nhưng mà rất nhanh lại biến mất! Suốt cả tháng qua, anh ta đã không thể tìm cô ấy trở về, anh không biết cô ấy giờ ở nơi nào, có lẽ đúng như Quý Thiên Nhu nói là cô ấy thật sự sẽ không trở về nữa, nhưng mà lời của cô ta tin được không? Trong một tháng này, anh đi tìm Quý Thiên Nhu mấy lần, cũng không hỏi được tin tức gì của báo bối, có lúc giận đến mức thiếu chút nữa bóp chết Quý Thiên Nhu, nhưng mà đều ở một giây cuối cùng lại buông lỏng tay ra! Bởi vì cô ta không thể dễ dàng chết đi như vậy, cô phải trải qua cuộc sống không phải cuộc sống con người!

“ Nếu cô ấy không về được nữa thì làm sao đây?” Giọng nói trầm thấp vang lên trong không gian yên tĩnh, mang theo tiếng rên rỉ cùng đau đốn nhẹ nhẹ, hình như đang nói với chính mình mà cũng giống như đang hỏi người đàn ông trước mặt!

Nghe được giọng nói của anh ta, Tô Minh Hiền sững sờ nhìn về mặt mắt hờn của anh ta, ngay sau đó mở miệng: “ Sẽ không đâu, Tô Úy không sẽ có việc gì, chỉ là nó rời nhà đi ra ngoài, chờ thêm một thời gian nữa nó sẽ tự mình trở về thôi!” Giọng nói kiên định như đang an ủi mình mà cũng giống như an ủi người khác!

Hạ Nam cũng không lên tiếng, chỉ khẽ cúi đầu, giống như đang suy nghĩ điều gì!

“ Bác trai, bác gái như thế nào?” Hạ Nam cúi đầu, trầm giọng hỏi, hình như là suy nghĩ thật lâu mới dám mở miệng hỏi!

“ Họ xem như ổn rồi, ít nhất so với anh bây giờ vẫn tốt hơn nhiều!” Nghe được giọng nói, Tô Minh Hiền không dám tin những lời này lại có thể từ trong miệng anh ta hỏi ra, đúng là hiếm thấy! Nhưng mà nghĩ tới ngày đó tại cửa biệt thự, hình ảnh anh ta quỳ gối trước mặt ba mẹ mình thì lại cảm thấy không ngạc nhiên lắm, một người đàn ông đã từng kiêu ngạo như vậy vì muốn được tha thứ mà sẵn sàng vứt bỏ tự tôn của bản thân, điều này có thể nói rõ anh ta đã thật sự yêu sâu sắc hay không___ Như vậy, lựa chọn ban đầu của Tô Úy cũng là xứng đáng, chỉ là bây giờ nó đang ở nơi nào đây?

“ Ừm”

.....

Hai bóng dáng cao lớn dưới ánh hoàng hôn rọi xuống kéo dài ra thật mỏng manh, hai người đứng thẳng chỉ lẳng lặng nhìn đối phương!

Hạ Nam thân nhiên ngược nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt không khơi dậy nổi một chút rung động, trầm giọng mở miệng hỏi: “ Rốt cuộc anh là ai?”

“ Anh không nhớ thật sao? Ha ha!”

“ Hình như tôi thật sự không nghĩ ra!” Đôi mắt Hạ Nam nặng trĩu, suy tư, mở miệng nói!

“ Thật sao? Tôi nhắc cho anh một chút, ba năm trước đây , ở bờ biển!” Sở Khiếu Nhiên lạnh lùng nhìn ánh hoàng hôn chiếu xuống gương mặt mệt mỏi của người đàn ông, ánh mắt nhìn anh ta suốt đời này không thay đổi được sự căm hận và không cam lòng!

“ Anh là Dã Lang!” Nghe được lời anh ta nói, Hạ Nam cúi đầu suy tư! Mười mấy giây sau, anh ta ngẩng đầu nhìn đôi mắt lạnh lùng xen đầy ý hận, lạnh giọng nói sang! Đôi mắt này quả nhiên là đã gặp, không trách được ban đầu nhìn thấy cũng cảm thấy quen thuộc!

“ Không sai, chính tôi là Dã Lang của ba năm trước đây!”

“ Nhưng anh nên biết, từ đầu đến cuối tôi cũng không có nợ nần gì anh! Chúng ta ở hai phía đối lập nhau nên nhất định phải có một người thắng một người thua!”

“Nhưng tôi không cam tâm!”

“Mặc kệ anh có tin hay không, phát súng năm đó cũng không phải là chủ ý của tôi!” Thật ra thì phát súng kia là bởi vì tay anh bị thương không cẩn thận đụng phải ____ Nhưng không ngờ phát súng đó lại bắn trúng anh ta đang đứng ở bờ biển, khiến anh ta bị rơi xuống biển!

.....

Tin tức về hôn lễ của chủ tịch tập đoàn Hạ Thị _ Hạ Nam cùng tổng giám đốc công ty quảng cáo Minh Nguyễn _ Tô Úy xảy ra chuyện, mặc dù tin tức đã bị phong tỏa không cho đăng lên báo, nhưng vẫn không tránh được nhanh chóng lan truyền trong giới thượng lưu! Huống chi trong một tháng này liên tục phát động tìm người càn chứng minh tin tức này là đúng sự thật!

Trong lúc bên này khí thế tìm người sôi sục, thì trong phòng VIP của một bệnh viện tư nhân ở NewYork, một bóng dáng nhỏ nhắn đang chìm trong hôn mê, toàn thân quần vải màu trắng thật dày, cắm đầy kim tiêm và dụng cụ chữa bệnh!

Một bóng dáng cao to ưu nhã ngồi trước giường bệnh, nhìn thăm thiết bóng dáng nằm trên giường, sâu trong cặp mắt màu đen là trĩu nặng đau đớn cùng bi thương, gương mặt tuấn tú đầy vẻ mệt mỏi thoáng qua sự lạnh nhạt, dường như không có cách nào làm giảm bớt u buồn và tang thương!

Đã lâu như vậy, cô ấy vẫn nằm trên giường bệnh như cũ không hề khởi sắc, anh ta vẫn đang nói thật nhiều bên tai cô hi vọng thức tỉnh ý chí sinh tồn của cô! Bác sĩ nói với anh rằng, ý chí sinh tồn của bệnh nhân rất quan trọng, cho nên cơ thể bình phục rất chậm không có chuyển biến tốt! Anh ta không biết có thể làm những gì cho cô, anh chỉ có thể bỏ hết công việc của mình cả ngày ở cùng với cô!

Anh ta đã mất đi Từ Yên, anh không muốn bỏ lỡ nhiều hơn nữa!

.....

Năm năm sau, cuối mùa xuân, tại thị trấn nhỏ miền nam nước Pháp.

“Lão đại, đã chắc chắn vé xe lửa đi Paris vào lúc một giờ chiều, nếu không có gì thay đổi bốn giờ chiều có thể đến khách sạn!” An Ny nhìn sắc mặt lạnh nhạt của người phụ nữ trước mặt nói, trong giọng nói mang theo một chút cung kính và sùng bái không thể nhận ra! Người phụ nữ trước mặt này bất quá hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, cả người tỏa ra khí chất ưu nhã, cao quý, đó chính là lão đại của cô, đồng thời hiện tại cũng là ngôi sao mới trong lĩnh vực thiết kế thời trang _ SKY! Tài nghệ thiết kế của cô khiến vô số bậc thầy trong giới thời trang cảm phục, rất nhiều người còn từ ngàn dặm xa xôi tìm đến chỗ ở của cô, chỉ vì muốn thấy mặt của cô, nhưng tất cả đều bị từ chối gặp mặt!

Mấy năm qua, cô ấy ở nước Pháp tiến hành nhiều buổi phát biểu về những thiết kế thời trang của mình, nhưng bởi vì cô ấy làm việc khiêm tốn, nên mỗi lần phát biểu đều là do phụ tá thay cô lên đọc bài diễn văn, cho đến nay ở nơi công cộng cô ấy chưa bao giờ dùng thân phận SKY để ra mặt!

Mà cô cũng chỉ biết một chút tư liệu của cô ấy! Cô biết cô ấy và cô đều là người đến từ Trung Quốc, tên tiếng Trung là Tô Úy, còn một tên tiếng Anh gọi là FIR! Về phần tên tiếng Anh FIR này, là cô vô tình thấy được trong lúc lơ đãng cô ấy ký tên trên bản thiết kế, không biết tại sao cô ấy ký xong cái tên này rồi lại lau đi sau đó ký lại tên SKY, nhưng mà làm phụ tá không tiện hỏi đến những vấn đề này! Còn có một điểm rất quan trọng, SKY chính là học trò của nhà thiết kế thời trang quốc tế Kiệt Lặc Thụy, ai cũng biết mấy năm qua, nhà thiết kế thời trang quốc tế nổi tiếng Kiệt Lặc Thụy chưa từng thu nhận học trò, hiện tại thu nhận cô ấy cũng thật là làm cho bên ngoài chấn động!

Nhưng mà bên ngoài cũng chưa từng có người hoài nghi SKY, ngôi sao mới tài hoa trong lĩnh vực thiết kế thời trang, bởi vì thiết kế của cô có thể nói có sức ảnh hưởng rất lớn, dẫn dắt xu hướng thời trang theo trào lưu mới.

SKY nhẹ nhàng gật đầu, bày tỏ mình đã biết!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 46: Bỏ lỡ

Chiếc xe thể thao màu đen vững vàng dừng ở trước cửa nhà trẻ quý tộc nổi tiếng trong trấn nhỏ ở miền nam, SKY mặc một bộ trang phục màu đen từ bên trong ghế tài xế bước xuống đi đến chỗ bảo vệ nhà trẻ, sau khi ghi tên mình ở chỗ bảo vệ thì đi vào bên trong!

Vừa đi vào, xa xa đã thấy bóng người nhỏ bé quen thuộc chạy về phía mình, cô ngồi chồm hổm xuống, ôm đứa bé chạy đến trước mặt mình vào trong ngực, hôn một cái lên đôi má của nó!

“Tô Tô, làm sao mẹ có thời gian mà sang đây thăm con, không phải là xế chiều hôm nay mẹ phải khởi hành đi đến nơi nào sao?” Đứa bé ở trong ngực cô kích động liên tục cọ xát, dùng giọng điệu mềm dẽo mở miệng nói, lời nói ra không giống chút nào là của một đứa bé bốn tuổi, hoàn toàn giống một tiểu đại nhân!

“Niệm Niệm, mẹ nói con bao nhiêu lần, không được gọi Tô Tô, gọi mẹ thôi!” SKY đỡ trán, có chút nhứt đầu nói! “Thôi, không nói chuyện này cùng với con nữa!” Nói nhiều lần như vậy mà bé cũng không chịu đổi cách xưng hô, cô thật sự không biết làm sao mà cô có thể sinh ra tên tiểu quý như vậy!

“Tô Tô, con có thể không cần phải đi học không?” Chớp đôi mắt đen, tiểu Tô Niệm bĩu môi làm ra vẻ đáng thương mở miệng!

“Thế nào, có người khi dễ con sao?” Nghe được bé nói như vậy, cô cẩn thận kiểm tra toàn bộ thân thể của bé từ trên xuống dưới, chỉ sợ bé bị người khác ức hiếp làm bị thương!

“Tô Tô, mẹ không cần phải lo lắng, con không ức hiếp người khác là tốt rồi, sao có thể có người ức hiếp con! Con chỉ cảm thấy thật nhàm chán thôi!” Thật ra thì tiểu Tô Niệm trong lòng thầm nghĩ tại sao những bạn nhỏ khác đều có cha mẹ, còn bé chỉ có mẹ thôi! Không phải là mẹ không tốt, mà là bé cũng muốn có một người cha, như vậy nếu mẹ không có thời gian, cha còn có thể dẫn bé đi chơi, mà những người bạn nhỏ khác cũng không cười bé... Nhưng mà, ở trước mặt mẹ, bé không dám nói chuyện này, bởi vì cậu Kiệt nói cho bé biết, ngàn vạn lần không được nói từ cha này, nếu không mẹ sẽ đau lòng! Bé đã từng hỏi qua cậu Kiệt, tại sao các bạn nhỏ khác có cha mà bé lại không có cha, cậu Kiệt chỉ im lặng cười cười, cũng không trả lời bé! Từ đó về sau, tiểu Tô Niệm cũng chưa từng hỏi lại!

Nguyên nhân bởi vì công việc mà SKY có lúc phải bôn ba khắp nơi, không có thời gian chăm sóc cho tiểu Tô Niệm, không thể làm gì khác hơn là tìm bảo mẫu phụ trách chăm sóc cho bé! Cho nên số lần dẫn bé đi chơi rất ít, có thể đếm trên đầu ngón tay, đối với chuyện này, chính cô cũng rất áy náy, nhưng mà hết cách rồi, cô muốn kiếm tiền! Mà tiểu Tô Niệm so với những bạn nhỏ cùng trang lứa khác cũng là hiểu chuyện hơn nhiều lắm, chưa bao giờ khóc lóc làm khó cô!

Nghe lời nói non nớt của bé, khỏe miệng SKY giật giật, một đứa trẻ như vậy lại nói với cô mình rất nhàm chán, bé biết cái gì gọi là nhàm chán sao?

“Niệm Niệm, chúng ta đi tìm cô giáo của con, chờ một chút sẽ dẫn con đi chơi, buổi chiều mẹ phải đi đến Paris, có thể mấy ngày mới quay về, con phải ngoan ngoãn ở nhà, nghe lời bà Quyền, biết không?” Bà Quyền là người mà SKY thuê về để làm bảo mẫu, thay cô chăm sóc cho tiểu Tô Niệm! Vuốt ve mái tóc ngắn ngắn của tiểu Tô Niệm, SKY cẩn thận quan sát khuôn mặt non nớt có đường nét xuất sắc này, dường như có thể từ trên người bé thấy được hình bóng một người đàn ông khác!

Tiểu Tô Niệm nhìn chằm chằm gương mặt của mẹ mình, ánh mắt không động, đưa đôi tay nhỏ bé trắng nõn ra trước mặt cô lắc lắc!

“Tô Tô, mẹ làm sao vậy? Có phải là bị bệnh hay không?” Tiểu Tô Niệm nói xong, đưa tay nhỏ bé ra sờ lên trán của SKY, sau đó lại sờ trán của mình!

“Không có việc gì, chúng ta đi thôi!” Lấy lại tinh thần, Tô Úy lắc đầu một cái, tại sao lại nhớ đến anh ta! Năm năm qua, cô vẫn mang theo tiểu Tô Niệm ở chỗ này, nơi này gọi là Provence, một trấn nhỏ ở miền nam nước Pháp, cô không muốn biết bất kỳ tin tức gì trong nước, cũng tận lực để cho mình an nhàn ở một nơi không cho ai biết đến.

Nhưng có lúc, trong lúc lơ đãng vẫn nhớ đến một ít chuyện trước kia!

.....

*

Cùng lúc đó, tại phi trường quốc tế.

Hai bóng dáng cao lớn từ cửa phi trường bước ra ngoài, khiến cho hành khách các nước đang vội vàng tới lui trong phi trường một phen thổn thức!

Mấy người đàn ông nước Pháp mang giày Tây đi đến lối vào của phi trường thì dễ dàng bắt gặp người họ cần tìm, nhanh chóng đi về phía hai bóng người kia!

“Xin chào, tôi là Kell, người phụ trách tập đoàn Khải Tư Đặc!” Người đàn ông nước Pháp đứng gần nhất sử dụng tiếng Trung không quá lưu loát giới thiệu về mình, lịch sự đưa tay về phía anh ta, ánh mắt không biến sắc quan sát người đàn ông trước mặt! Tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cao lớn bản lĩnh, không thể bỏ qua khí thế vương giả của anh ta, toàn thân tản ra khí chất lạnh lùng, làm cho người ta nhìn mà sợ!

“Xin chào, tôi là Hạ Nam!” Hạ Nam lịch sự đưa tay ra bắt tay cùng anh ta, ánh mắt thân thiện quan sát một vòng mấy người trước mặt Kell! Màu tóc vàng óng chói mắt, khuôn mặt thanh tú, phong cách nho nhã, lịch sự! Đôi mắt hẹp dài thoáng qua ánh sáng thông minh!

“Hội nghị đã định vào chín giờ sáng mai, anh thấy như thế nào?”

“Được, không thành vấn đề!”

“Vậy hiện tại tôi đưa anh đến khách sạn nghỉ ngơi!”

“Vậy được, làm phiền anh vậy!”

.....

Màn đêm buông xuống, các toà nhà sang trọng trong thành phố lớn được bao phủ bởi ánh đèn nê ông chói mắt, có vẻ rất rực rỡ, xa hoa!

Trong phòng thương vụ VIP của khách sạn sang trọng thuộc tập đoàn Khải Tư Đặc, Hạ Nam mặc áo choàng tắm màu đen ngồi dựa đầu trên ghế sofa, nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay, cặp mắt đen như mực nhìn về phía ánh sáng đèn nê ông chói mắt ngoài cửa sổ soi sáng cả bầu trời, trong mắt có chút tối tăm và ưu thương, ngay sau đó cả khuôn mặt cũng mang đầy vẻ lo lắng.

Năm năm rồi, không biết làm thế nào mà anh sống được đến bây giờ? Mỗi ngày anh giống như cái xác không hồn, sống trong sự tự trách thật nhiều! Có lúc thậm chí anh đã suy nghĩ, ban đầu là anh đã làm sai phải không? Nếu như ban đầu anh không làm như vậy, có phải cô vẫn còn bên cạnh anh, họ có thể sống bên nhau rất hạnh phúc, thậm chí đã có thêm một hai đứa con nữa phải không?

Năm năm qua, anh chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm tung tích của cô ấy, nhưng mà tin tức lần lượt truyền về càng làm cho anh thêm thất vọng, khiến cho anh từ từ mà trở nên chết lặng!

Mà mỗi lần yên tĩnh nhớ tới cô ấy, ngực của anh sẽ mơ hồ đau đớn, giống như bị xé rách!

.....

Cùng lúc đó, trong một gian phòng khác trong khách sạn lại là một cảnh tượng khác.

Trong phòng, một hàng trang phục màu sắc không khác biệt lắm được treo ngay ngắn trên giá!

SKY đứng nhìn những bộ trang phục trước mặt, nói gì đó với phụ tá An Ny, trên mặt đều là vẻ nghiêm túc và nghiêm túc!

.....

“Ngày mai nhất định nhớ kỹ những trang phục này phải được ra sân diễn theo thứ tự, ngàn vạn lần không thể phạm sai lầm, bởi vì sai lầm một lần sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của cả buổi biểu diễn!” SKY dừng một chút mới mở miệng: “Buổi biểu diễn thời trang ngày mai là do tập đoàn Khải Tư Đặc tài trợ, người tham dự sẽ rất nhiều, cho nên tôi sẽ không ra mặt, chỉ có thể vất vả cho cô rồi!” Lúc nói mang theo một chút áy náy không thể nhận ra! Năm năm qua, trong công việc, An Ny đã giúp đỡ cô không ít, tất cả các buổi họp báo của cô đều do cô ta ra mặt thay cô điều khiển, cô chỉ ở phía sau hậu trường! Mà cô ta chưa bao giờ có nửa câu oán hận, làm hết phận sự của mình, giúp cô xử lý tốt tất cả mọi chuyện!

“Tôi biết rồi, lão đại!” Nghe lời của SKY..., An Ny nhẹ giọng đáp lại, không nhìn được đưa mắt nhìn trên mặt của cô ấy, chỉ thấy vẻ lạnh nhạt trên gương mặt nhỏ nhắn, hiện tại không nhìn ra được một chút ý tưởng nào của cô ấy!

“Ừ, cứ như vậy đi! Cô cũng về nghỉ trước đi!”

“Ừm!” An Ny nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi ra ngoài, lúc đi đến cửa, không kiềm chế được quay đầu nhìn bóng dáng đi về phía cửa sổ sát đất, bắt gặp bóng lưng nhu mì cô đơn, hiu quạnh! Đối với lão đại của mình, cô có chút tò mò, cô rất ít thấy cô ấy cười, vĩnh viễn vẫn là khuôn mặt lạnh nhạt, nhưng mà cô có thể thấy được từ trên vầng trán của cô ấy một chút ưu thương cùng âm đạm, dù rất cạn, cũng rất rõ ràng! Loại ưu thương, âm đạm này giống như đã dung hợp trên người cô ấy trong thời gian dài, thấm vào đáy lòng, sâu tận xương tủy, khiến cho người ta nhìn mà cảm thấy thương xót!

.....

Bên ngoài, ánh sáng chói mắt của đèn nê ông lẳng lặng chiếu rọi lên bóng dáng nhỏ nhắn đang co ro thân thể, trán đổ mồ hôi hột, chân mày nhíu chặt, hơi mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn vằn vệt đồng thời thân thể khẽ run lên, chứng tỏ cô ta ngủ cũng không được yên ổn! Chỉ thấy động tác của cô càng lúc càng nhanh, như giật mình trong mộng tỉnh lại, bật ngồi dậy thở hổn hển, đôi mắt trong suốt lạnh lạnh dưới vầng sáng mờ mờ, mang chút tối tăm cùng lạnh lẽo như băng!

Dần dần, hơi thở của cô trở lại bình thường, chân không bước xuống đất, co rúc ở trên sofa, ôm chặt thân thể của mình!

Năm năm qua, cô đã không nhớ rõ đã có bao nhiêu lần từ trong mộng tỉnh lại, sau đó cứ co ro như vậy, tròn tròn mắt cho đến lúc trời sáng! Năm đó trong hôn lễ anh ta đã nói một câu “Tôi không đồng ý!”, câu nói đó đã trở thành ác mộng của cô, in sâu trong đầu, giống như là châm chọc cho hành động ngu ngốc ban đầu của mình, hoặc như là ở sâu trong tận đáy lòng đã đặt vào một hồi chuông, thỉnh thoảng nhắc nhở mình không nên tái phạm sai lầm lúc trước!

.....

Ngày thứ hai.

Trong phòng họp VIP của khách sạn, đang tiến hành một cuộc hội nghị hợp tác kinh doanh, vụ hợp tác này là giữa tập đoàn Hạ Thị và tập đoàn Khải Tư Đặc.

Trong phòng họp, có mười lăm người trừ hai người Hạ Nam và Hách Văn Viễn là người Trung Quốc, còn lại đều là người Pháp, cho nên khi thảo luận công việc đương nhiên là phải dùng tiếng Pháp!

.....

Sau khi hội nghị kết thúc, Hạ Nam đang chuẩn bị đi ra ngoài, Kell gọi anh ta lại, sử dụng tiếng Trung Quốc không được lưu loát nói với anh ta: “Hạ tiên sinh, hiện tại anh có thời gian rảnh không? Nếu như có, hôm nay trong công ty đang tổ chức một buổi biểu diễn thời trang, anh có thể đi cùng đi với tôi!”

Nghe lời anh ta nói, Hạ Nam suy tư gật đầu, sau đó mấy người cùng nhau đi ra ngoài!

Mới vừa đi ra khỏi khách sạn, Hạ Nam giống như là cảm giác thấy được cái gì ở phía xa xa, chỉ thấy phía sau một chiếc xe taxi! Theo bản năng, anh xoa nhẹ nơi trái tim mình, cảm thấy nơi đó không bình thường nhanh chóng đập mạnh, có chút suy nghĩ sâu xa vội nhìn theo chiếc taxi ngày càng xa dần!

Tại sao lại như vậy chứ? Mới vừa rồi hình như chính mình cảm nhận được hơi thở của cô rồi, nhưng mà có thể sao? Hình như là không thể nào!

Có thể là mình quá nhớ cô ấy phải không?

Nghĩ đến đây thì bất đắc dĩ lắc đầu!

.....

Mà ngồi ở trong xe taxi, SKY dùng tiếng Pháp lưu loát nói ra địa điểm mình muốn đến, sau đó híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt nhanh chóng thoáng qua một bóng dáng cao lớn, mạnh mẽ, theo bản năng cô vượt vượt đôi mắt mình, lúc mở mắt ra nhìn về nơi đó lần nữa thì đã không còn thấy bóng dáng kia đâu!

Cô thu hồi tầm mắt, khòe miệng châm chọc ngoác lên! Làm sao anh ta có thể ở chỗ này chứ? Có phải là cô nhớ anh ta muốn điên rồi hay không?

Một giây kế tiếp, ý thức được suy nghĩ của mình, ở trong lòng hung hăng xem thường chính mình!

.....

Hai người họ ai cũng không nghĩ tới, sau năm năm xa cách, lần đầu tiên khoảng cách của hai người lại gần nhau như thế, họ cứ như vậy mà bỏ lỡ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 47: Vết sẹo

SKY đi vào quán cà phê đã hẹn sẵn, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy một bóng dáng đang ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ sát đất thì chậm rãi đi đến.

Xa xa, Trầm Kiệt Tư đã nhìn thấy bóng hình xinh đẹp đang đi đến bên này, từ từ đứng dậy, hai bước đi đến ghé đôi điện kéo ghế ngồi ra, lúc SKY đi đến trước mặt thì dùng tay làm dấu mời ngồi!

SKY nhìn anh ta, lễ phép gật đầu, rồi sau đó ngồi xuống!

Đợi sau khi cô ngồi xuống, Trầm Kiệt Tư mới đi về chỗ ngồi của mình, dáng vẻ trang nghiêm mười phần thân sĩ!

Trầm Kiệt Tư nhìn SKY ngồi đối diện, khẽ thở dài! Bây giờ so với lần gặp đầu tiên, cô càng thêm lạnh nhạt, ngay cả có thể nói là lạnh lùng, đôi mắt trong suốt lạnh lẽo và sâu xa, dường như không còn dao động! Nhìn cô như vậy, làm cho người ta có cảm giác xa cách ngàn dặm!

SKY nhìn người đàn ông vẫn dịu dàng, ưu nhã ngồi đối diện, ngay sau đó dời tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ!

“Sao hôm nay anh có thời gian đến đây?” Lời nói lạnh nhạt và không có chút nhiệt độ nào!

“Anh đến nơi này bàn công việc, được biết bên này em có một buổi biểu diễn thời trang, nhân tiện ghé thăm em một chút!” Giọng nói trước sau vẫn dịu dàng từ tính! Sâu trong đáy mắt là một chút thâm thúy, làm cho không ai có thể biết anh ta đang nghĩ gì!

“Ồ!” SKY thật thấp giọng đáp một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, tầm mắt vẫn nhìn về phía ngoài cửa sổ!

Trầm Kiệt Tư nhìn gò má hơi có vẻ lạnh nhạt của cô, suy tư mở miệng: “Em dự định mang theo tiểu Tô Niệm vẫn tiếp tục ở chỗ này sao?” Thật ra thì anh có thể nhìn ra được, đối với chuyện tình cảm của quá khứ cô vẫn không bỏ xuống được, thậm chí có thể nói là bài xích!

Nghe được lời anh ta nói, SKY quay đầu, đôi mắt lạnh lùng chống lại ánh mắt dịu dàng, thâm thúy của anh ta, đáy mắt dâng lên một chút rung động, sau đó khôi phục lại vẻ lạnh nhạt ban đầu!

“Cô và đương Kiệt cũng rất nhớ em, chẳng lẽ một chút em cũng không muốn về thăm họ sao?” Trầm Kiệt Tư đợi rất lâu cũng không thấy câu trả lời của cô, nên tiếp tục mở miệng! “Hơn nữa, năm năm qua, họ cũng chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm tin tức của em!” Dĩ nhiên anh hỏi bọn họ cũng bao gồm cả Hạ Nam!

Trầm Kiệt Tư nói xong thì nhận thấy được SKY đang mất hồn nhìn bên ngoài cửa sổ, nhìn theo tầm mắt của cô, thì thấy cách đó không xa, một tivi LCD được treo trên cao đang trực tiếp buổi biểu diễn thời trang của tập đoàn Khải Tư Đặc! Anh biết buổi biểu diễn thời trang của cô là do tập đoàn Khải Tư Đặc tài trợ, cũng không muốn nói nhiều, cho nên anh ta cũng không biết, thật ra lúc cô nhìn quang cảnh buổi biểu diễn đang trực tiếp trên tivi thì chợt thấy bóng dáng người đàn ông đó!

“Đề em suy nghĩ một chút!” SKY rất nhanh lấy lại tinh thần, mở miệng nói, sâu trong đáy mắt dần dần hiện lên một chút âm đạm và ưu thương không dễ phát giác! Tuy là nói như vậy, nhưng mà cô không có chút nào suy nghĩ đến việc này!

.....

Hai người nói chuyện một lúc, Trầm Kiệt Tư nhận được điện thoại nên rời đi trước!

Sau khi Trầm Kiệt Tư đi, cuối cùng SKY cũng không kiềm chế được đưa mắt nhìn về phía tivi LCD đang truyền hình trực tiếp buổi biểu diễn thời trang của tập đoàn Khải Tư Đặc, chăm chú nhìn đám đông trên màn hình, quang cảnh nguy nga, náo nhiệt. Cuối cùng cũng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, làm hại cô nghĩ mình mới vừa hoa mắt nhìn lầm người, trong lòng cô dâng lên một chút thất vọng mà chính cô cũng không biết!

Nhìn thật lâu, cô cũng không tìm kiếm bóng dáng kia nữa, chậm rãi thu hồi tầm mắt, cúi đầu, khẽ nhủ mảy, đôi mắt trong suốt vô tình dâng lên một tầng sương mù, dần dần mờ nhạt cả tầm mắt của cô!

.....

Vừa đi ra khỏi thang máy, SKY đã nhìn thấy An Ny đang tựa vào cửa phòng của cô chăm chú xem tài liệu trong tay, bỗng sợ run lên, sau đó nhanh chóng thu hồi lại suy nghĩ của chính mình, từ từ đi đến cửa gian phòng!

Hình như An Ny nhìn thấy được có người đi tới nên ngẩng đầu lên thì thấy lão đại của mình, cô xếp tài liệu trong tay, đứng thẳng cung kính chờ cô ấy đi đến!

“Buổi biểu diễn thời trang kết thúc rồi sao?”

“Ừm! Thời trang của chúng ta được xếp diễn trước, cho nên tương đối mau! Cái đó...” An Ny nhẹ nhàng đáp lời, có chút muốn nói rồi lại thôi.

“Có chuyện gì?” SKY nhận thấy được cô ta muốn nói gì lại thôi, nên mở miệng hỏi!

“Người phụ trách tập đoàn Khải Tư Đặc chính là Kell muốn gặp cô một lần!” An Ny thận trọng nói xong, vẫn không quên quan sát vẻ mặt của lão đại mình, thấy sắc mặt cô ấy từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh mới thở phào nhẹ nhõm!

“Cô nên biết, tôi sẽ không gặp!” SKY đi vào bên trong, sắc mặt bình tĩnh, không nhanh không chậm nói! “Nếu buổi biểu diễn đã kết thúc, ngày mai chúng ta sẽ trở về, một chút nữa cô đi đặt đèn tôi một vé xe lửa!” Như vậy, cô có thể sớm trở về gặp tiểu Tô Niệm, nghĩ như vậy, khoe miệng cô lơ đãng nâng lên, cả khuôn mặt cũng không còn vẻ lạnh nhạt thường ngày, ngược lại lộ mờ hiện lên một chút ánh sáng dịu dàng!

“Ừ, biết rồi, vậy tôi đi ra ngoài trước!” An Ny nhìn thấy vẻ mặt nhu hòa, không giống vẻ lạnh nhạt thường ngày thì cũng nhẹ nhàng cười! Cô biết là lão đại của mình nhớ đến tiểu Tô Niệm ở nhà, cũng chỉ có lúc này, cô ấy mới có thể thay đổi như vậy, không phải lạnh lẽo, xa cách ngàn dặm!

.....

Giữa trưa ngày thứ hai, SKY trở lại nhà, trực tiếp ngả mặt tựa vào trên ghế sofa, có chút mệt mỏi vuốt vuốt mi tâm của mình!

Chợt nghĩ đến điều gì, lập tức cầm túi xách của mình đi ra ngoài!

Sau khoảng chừng mười phút lái xe, cô đi đến một phòng khám bệnh tư nhân!

.....

“Có phải cô lại uống thuốc ngủ hay không?” Trình Nặc mặc áo bác sĩ màu trắng liếc nhìn kết quả xét nghiệm trong tay, trầm giọng hỏi, trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ ra vẻ lo lắng, đôi mắt dưới cặp kính gọng vàng nhìn chăm chăm người phụ nữ cả người tản ra khí lạnh đang ngồi đối diện.

“Buổi tối tôi không ngủ được nên mới uống!” SKY gạt đầu, thản nhiên nói, ra vẻ sự việc không liên quan đến mình! Chỉ là ở sâu trong đáy mắt thoáng qua một chút áy náy!

“Tôi nhớ đã từng nói với cô, thân thể của cô vốn không được uống nhiều những thứ thuốc này vì nó có dụng phụ, hơn nữa liều lượng cô uống đã vượt qua phạm vi có thể chịu đựng được của người bình thường! Cô rốt cuộc có thể quý trọng chính mình một chút hay không?” Bộ dáng của Trình Nặc chỉ

tiếng rên rỉ không thành tiếng, ánh mắt có chút tức giận nhìn SKY!

Nghe được lời của cô ta... SKY cuối đầu, dường như là không có lời nào để nói!

Trình Nặc nửa ngày không thấy cô mở miệng, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục nói: “Cô biết không? Năm năm qua, mỗi lần kiểm tra cho cô, tôi đều sợ! Chưa kể tinh thần của cô ngày càng kém, mà thân thể cũng kém theo, cô còn cố tình uống một lượng thuốc ngủ lớn như vậy, có phải cô muốn mình chết mới vừa lòng hay không?” Dường như, câu nói sau cùng là hét lên! Hai người họ biết nhau năm năm rồi, năm năm qua Trình Nặc luôn cho rằng trạng thái tinh thần của cô không tốt lắm có thể nói là rất tệ, nhưng mà cô không có biện pháp gì! Vì cô ấy ngủ không được, cho nên cô mới cho cô ấy tạm thời dùng thuốc ngủ, nhưng không ngờ cô ấy lại dựa vào thuốc này để duy trì giấc ngủ!

“Tôi thật sự không nghĩ vậy, nhưng mà tại vì tôi ngủ không được, tôi...” SKY có chút kích động kéo tóc của mình, đầu cúi thấp xuống, hai mắt cũng trở nên mờ hồ!

“SKY, tâm bệnh thì cần phải có tâm dược, vì vậy cô nên trở về đi! Đi tìm tâm dược của mình!” Trình Nặc đứng dậy đi đến bên cạnh SKY, bắt lấy đôi tay đang kéo tóc của cô ấy, nhẹ giọng nói! “Nếu như cô vẫn tiếp tục như vậy, tiểu Tô Niệm phải làm sao đây?” Đối với chuyện xảy ra năm năm trước của SKY, Trình Nặc hoàn toàn không biết, nhưng có lúc SKY lơ đãng trong lời nói nên cũng hiểu phần nào, cho nên cô biết đây là tâm bệnh, cái gọi là tâm bệnh cần phải có tâm dược, đối với cô cũng là bất đắc dĩ!

Nghe được tên tiểu Tô Niệm, SKY giống như là ở trong mộng mới tỉnh lại, từ từ trở nên bình tĩnh lại, dừng kéo tóc mình, ngay cả đôi mắt kia cũng trở nên trong sáng! Đúng, cô còn phải chăm sóc tiểu Tô Niệm, cô không thể có chuyện được!

Thấy SKY dần dần bình tĩnh lại, Trình Nặc mới thở phào nhẹ nhõm, hiện tại có lẽ chỉ có tiểu Tô Niệm mới có thể gọi lý trí của cô nhiều lần bị mất trở về, có thể thấy được bé đối với cô ấy quan trọng như thế nào!

Nói cách khác, tiểu Tô Niệm đối với cô ấy mà nói là vô cùng quan trọng! Nếu không tại sao ban đầu bất chấp nguy hiểm tính mạng cô cũng muốn sinh ra đứa bé này?

“SKY, cô hãy suy nghĩ một chút đề nghị của tôi đi!” Trình Nặc nói xong, vỗ nhẹ lên vai SKY, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình!

SKY chỉ khe khẽ gật đầu, bày tỏ mình sẽ xem xét lại!

.....

Sau khi rời khỏi phòng khám bệnh, SKY lái xe đến nhà trẻ của tiểu Tô Niệm, đứng cách một khoảng nhìn tiểu Tô Niệm chơi đùa một mình, trong lòng có chút đau nhói! Bắt đầu từ lúc nào, tiểu Tô Niệm đã cô độc như vậy, giống như xung quanh người bé dựng lên một lớp màng, ngăn người khác ở bên ngoài! Có lẽ là cô thật sự quá sợ hãi đối với bé rồi phải không?

Tiểu Tô Niệm dường như nhìn thấy được tâm mắt của cô, ngẩng đầu nhìn thấy là cô thì nhanh chóng chạy đến bên cạnh cô!

“Tô Tô, mẹ đã về rồi!” Nháy mắt, bĩu môi, non nớt nói!

SKY ngồi chồm hổm xuống ôm thật chặt tiểu Tô Niệm vào trong ngực, dịu dàng nói: “Niệm Niệm, thật xin lỗi!” Là mẹ không tốt, không để cho con có một cuộc sống của một gia đình hoàn thiện!

“Tô Tô, đừng khóc, là ai khi dễ mẹ, con sẽ thay mẹ dạy dỗ người đó!” Tiểu Tô Niệm non nớt nói xong, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng lau nước mắt thay cô, trong mắt không kiềm được mà rơi lệ!

“Niệm Niệm, con có muốn cùng mẹ trở về nước, đi gặp cha, mẹ, anh, chị dâu của mẹ cũng chính là ông bà ngoại, cậu, mợ của con không?”

“Cậu? là cậu Kiệt sao?” Tiểu Tô Niệm mở to mắt, có chút mê hoặc, đáng vẻ nhỏ bé này đáng yêu khác thường!

“Không phải, đó là một người cậu khác!”

“A, như vậy sao! Có phải cậu kia cũng sẽ giống như cậu Kiệt thích Niệm Niệm, thương yêu Niệm Niệm không?”

“Đúng vậy, không chỉ có cậu, còn có ông bà ngoại, mợ của Niệm Niệm, họ cũng sẽ rất ưa thích, thương yêu Niệm Niệm!”

“Vậy cha Niệm Niệm? Cha cũng sẽ ở nơi đó sao? Cha cũng sẽ thích và yêu thương Niệm Niệm sao?” Chóp đôi mắt to, có chút mong đợi nhìn mẹ mình!

Nghe lời bé nói, trong nháy mắt, SKY như mất hồn, ngay sau đó thu lại vẻ mặt, dịu dàng mở miệng: “Dĩ nhiên rồi, Niệm Niệm đáng yêu như thế, cha con tất nhiên rất ưa thích!”

“Nhưng những người bạn nhỏ khác đều nói, cha không thích Niệm Niệm, cho nên mới lâu như vậy cũng không tới gặp Niệm Niệm?” Nghe lời của cô, tiểu Tô Niệm có chút nửa tin nửa ngờ, đôi mắt đen như mực nhìn mẹ mình không nháy mắt, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng khác thường!

“Không phải đâu, cha Niệm Niệm rất bận cho nên mới không tới thăm Niệm Niệm!” SKY bắt chước bé, giọng nói dịu dàng, đôi tay trắng nõn, mềm mại nhẹ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của bé!

Tiểu Tô Niệm cũng đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra vuốt gò má của mẹ mình, sờ đến trên má phải, chạm phải một vết sẹo thật nhỏ bị tóc che kín thì dịu dàng nói: “Tô Tô, con thôi cho mẹ một chút sẽ không đau!” Nói xong lập tức thổi nhẹ nhàng lên má phải của cô!

Nghe lời của bé, theo bản năng SKY đưa tay xoa nhẹ vết sẹo rất nhỏ trên má phải, trong mắt thoáng qua một ý nghĩ lạnh lùng! Có lẽ cô cần phải trở về!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sủng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 48

Mấy ngày sau.

Phi trường quốc tế thành phố A.

SKY, tiểu Tô Niệm cùng An Ny đi lại ở trong đại sảnh của phi trường, ba người vừa xuất hiện khiến vô số người đi đường dừng chân ngắm nhìn!

SKY mặc một bộ áo khoác màu đen, chân mang giày cao gót mười mấy centimet màu đen, dáng người có vẻ nhu mì, cao gầy, nhỏ nhắn hết sức nổi bật! Một bộ kính râm màu đen cực lớn dường như che khuất cả khuôn mặt, đồng thời che khuất đầy mắt sâu thẳm và âm đạm! Tóc dài đến eo, đen nhánh, bóng mượt tùy tiện xõa trên vai, theo bước chân đi mà nhẹ nhàng lay động, tạo thành một đường cong hoàn mỹ chấp chới, đáng vẻ đặc biệt quyến rũ!

Tay cô dắt theo tiểu Tô Niệm mặc một bộ áo vest được cắt may tinh mỹ, nhìn qua đặc biệt có kiểu cách của một ngôi sao nhỏ tuổi! Dáng vẻ xuất sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trong đám đông có vẻ nổi trội khác thường, chỉ thấy bé mở to đôi mắt tròn đen như mực quan sát chung quanh, ánh mắt mang theo chút tò mò cùng hưng phấn!

Mà phía sau hai người là Any Ny lại mặc một bộ áo khoác vải ka-ki, chân mang giày cổ cao cùng màu, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, thoát nhìn rất xinh đẹp đáng yêu!

“An Ny, hiện tại truyền ra tin tức nhà thiết kế FIR trở về nước, hai ngày sau, lần đầu tiên sẽ tiến hành buổi phát biểu thời trang ở cao ốc trung tâm thương mại!” Đôi môi đỏ mọng của SKY nhẹ nhàng nâng lên, giọng nói thản nhiên không có chút nhiệt độ nào vang lên gây chú ý trong đại sảnh của phi trường.

Nghe được giọng nói, An Ny liếc nhìn SKY, trong mắt thoáng qua một chút khó tin, dù sau cái tên tiếng Anh FIR này lão đại chưa từng mở miệng nói qua, mà cô cũng chỉ là ngoài ý muốn phát hiện trong lúc cô ấy lơ đãng ký tên! Hiện tại, lão đại mở miệng chính là ____ điều này thực sự khiến cho cô có chút kinh ngạc, nhưng mà làm phụ tá, những thứ này cô đều không quan trọng, cô chỉ làm tốt giao phó của lão đại cho cô là được rồi!

Cho nên chỉ là liếc mắt một cái, sau đó cô thu hồi ánh mắt, nhẹ giọng đáp: “Được, lão đại! Tôi sẽ làm ngay!” Nói xong lập tức lấy điện thoại di động ra bấm một mã số điện thoại!

Mà tiểu Tô Niệm bị SKY dắt trong tay lại nghi ngờ, tròn mắt nhìn cô, hình như là nghe không hiểu lời của hai người nói ____

.....

“Me, đó là mình tinh sao? Con xem trên ti vi, tất cả mình tinh đều mặc như vậy!” Một giọng nói ngây thơ của trẻ con truyền ra trong không khí.

Nghe được âm thanh non nớt, người mẹ trẻ nhìn theo hướng tay của bé, chỉ nhìn thấy một nhóm người xông ra từ đại sảnh của phi trường!

Mà cách người bạn nhỏ không xa, một bóng dáng cao lớn giống như là cảm thấy cái gì đó, dừng bước, cặp mắt nhìn về phía lối ra, chỉ thấy một nhóm người xông ra từ đại sảnh, trong nháy mắt, đôi mắt đen như mực sâu xa thoáng qua một vẻ thất vọng!

“Tổng giám đốc, làm sao vậy?” Hách Văn Viễn thấy tổng giám đốc của mình dừng bước, cũng nhìn theo tầm mắt của anh ta, lại phát hiện không có gì khác thường, chỉ là một đám người xông ra từ đại sảnh mà thôi. Nhìn ánh mắt của tổng giám đốc mình có chút mất hồn, không khỏi mở miệng hỏi.

“Không có việc gì, đi thôi!” Hạ Nam lấy lại tinh thần, môi mím khe khẽ, dẫn đầu đi về phía cửa lên máy bay. Bàn tay lại theo bản năng mon men trốn vị trí trái tim, tại sao mới vừa rồi anh ta cảm thấy nhịp tim mình tăng tốc, cảm thấy hơi thở của cô ấy, giống như là cô ấy đã trở lại! Cảm giác này giống như mấy ngày trước ở nước Pháp, trước cửa khách sạn ở Paris, cảm giác quá chân thật, rồi lại như vậy để cho anh không thể làm gì! Làm sao có thể chứ? Năm năm rồi, anh vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm cô ấy, nhưng vẫn không có chút tin tức, hiện tại làm sao cô ấy có thể xuất hiện ở nơi này đây? Nghĩ tới thì lắc đầu cười khổ!

Chẳng lẽ là bởi vì chính mình quá nhớ nhưng cô ấy rồi sao? Nhất định là vậy!

Năm năm qua, có lúc anh cũng suy nghĩ, nếu như ban đầu biết làm như vậy sẽ có kết quả này, thì anh có làm như vậy hay không?

Nhưng mà đáp án anh ta cũng không biết, còn tại sao anh làm như vậy là bởi vì họ là cha mẹ của anh, nên anh không cách nào bỏ được ____ nhưng mà

anh nhất định sẽ phải người đuổi theo, bảo vệ cô thật tốt!

.....

Ở nơi khác, một chiếc xe thể thao sang trọng màu đen dừng ở cửa một căn nhà nhỏ hai tầng có vẻ cũ nát, SKY dựa vào bên phải sườn xe, khẽ ngẩng đầu nhìn căn nhà nhỏ trước mặt, đôi mắt dưới cặp mắt kính mang theo chút ưu thương và âm thầm!

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mở ra lần nữa, đáy mắt trong suốt! Giống như là nghĩ đến điều gì, khóe miệng của cô nâng lên như cười giấu cợt, giống như đang cười nhạo người khác, mà cũng chính là cười nhạo mình!

Không nhìn lại căn nhà nhỏ lần nữa, xoay người trở về ghế tài xế, khởi động xe rời đi, trong không khí còn vương chút lạnh nhạt và bi thương !

.....

Vừa tới phi trường quốc tế nước Mỹ, Hạ Nam nhận được điện thoại trong nước, nói là hôm nay Tô Úy trở về nước, hai ngày sau sẽ tiến hành một buổi phát biểu thời trang ở cao ốc trung tâm thương mại!

Ngay sau đó, Hạ Nam vứt bỏ hội nghị quan trọng lần này, chỉ đơn giản giao phó cho Hách Văn Viễn đại diện tham gia, còn mình lập tức suốt đêm trở về thành phố A!

Ở trên máy bay, Hạ Nam suy nghĩ hàng vạn lần! Cô ấy đã trở lại, cuối cùng bảo bối của anh ta cũng đã trở lại! Rất kích động nhưng đồng thời cũng không quên ban đầu mình đã làm tổn thương cô ấy!

Chỉ là không sao, tất cả anh đều có thể giải thích!

.....

Phòng riêng sang trọng ở tầng 118 của hội sở giải trí Nam Tước Hoàng Triều.

“Đây là những tài liệu mới thu thập được cho anh!” Lạc Phàm cầm mấy quyển tạp chí trong tay ném cho Hạ Nam đang ngồi trầm tư! “Thì ra cô ta chính là SKY hoặc FIR, là học trò thân bí của ngôi sao thời trang thế giới Kiệt Lạc Thụy, ấn đầu cũng quá kỹ rồi!”

Nghe được lời anh ta nói, Hạ Nam mở tạp chí trong tay ra, quả nhiên có rất nhiều bài báo về cô ấy, chỉ là không có hình của cô ấy, hơn nữa còn dùng tên tiếng Anh là SKY, không trách được bọn họ tìm lâu như vậy cũng không có tin tức của cô ấy! Hóa ra là như vậy!

“Vậy bây giờ anh dự định làm thế nào? Nghe nói anh đi tìm cô ấy, nhưng cô ấy không muốn gặp anh!”

Nghe lời anh ta nói, Hạ Nam ngẩng đầu, cả khuôn mặt lạnh lùng, tối tăm, đôi mắt đen như mực thoáng qua một tia ảo não cùng bất đắc dĩ!

Vốn tưởng rằng cô trở lại, dù sao cũng sẽ cho anh ta một cơ hội giải thích, nhưng anh không ngờ khi anh vội vã chạy đến khách sạn cô ở thì bị chặn lại ở cửa, ăn bữa môn canh thật to (có thể hiểu là : từ chối không cho khách vào nhà)! Khi đó anh liền hiểu rõ, cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy, thậm chí ngay cả cơ hội để cho anh giải thích cũng sẽ không dễ dàng, hoặc là cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ tha thứ cho anh !

.....

Mà ở một nơi khác, SKY đã mang theo tiểu Tô Niệm trở về Bắc Kinh!

Tối nay, biệt thự Phong Nhã Uyển Đình sáng rực rỡ ánh đèn Curie, cực kỳ náo nhiệt, mấy người ngồi ăn tối ở trong phòng, thỉnh thoảng tiếng cười đùa vang vọng ra bên ngoài!

Sau khi ăn tối xong, trong phòng khách, SKY ngồi trên ghế sofa, đối mặt với Tô Chí và Thẩm Khiết mang theo nụ cười áy náy, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa cầu thang, dường như đang tìm kiếm gì đó!

“Tô Úy, năm năm qua con đi đâu?” Thẩm Khiết nhìn sắc mặt đứa con gái còn lạnh nhạt hơn năm năm trước, khẽ thở dài, chuyện ban đầu ai cũng không nghĩ tới, nhưng không nghĩ cô đi lần đó chính là năm năm, bây giờ trở về còn mang theo một đứa con trai khoảng bốn tuổi!

“ConCon vẫn sống ở nước Pháp!” SKY cúi đầu, đầy phiền muộn nói, trong giọng nói lộ ra chút áy náy! “Cha, mẹ, con có lỗi, đã để cho hai người phải lo lắng!” Dường như mấy năm gần đây, cô vẫn luôn để cho họ vì cô mà lo lắng, đối với chuyện lần này, cô cảm thấy rất có lỗi!

“Vậy, đứa bé con mang về là...?” Đối với đứa bé cô mang về, mặc dù trong lòng Thẩm Khiết đã có đáp án, nhưng vẫn không nhịn được mở miệng hỏi, hi vọng từ trong miệng cô nghe được đáp án chính xác!

“Đó là con của con!” Nghe được lời của Thẩm Khiết hỏi, SKY khẽ ngẩng đầu, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt, ánh mắt dịu dàng nhìn phía cửa cầu thang!

“Đứa bé là con của con và....” Thẩm Khiết nhìn ánh mắt dịu dàng của con gái, theo tầm mắt của cô thấy cô đang nhìn về phía cửa cầu thang trống không!

Đối với chuyện xảy ra trong hôn lễ năm năm trước, nói không có chút nào tức giận Hạ Nam khẳng định là gạt người, dù sao tất cả cũng bởi vì anh ta mà ra, hơn nữa cũng vì chuyện này mà con gái của họ đã mai danh ẩn tích suốt năm năm! Thế nhưng, năm đó một màn kia vẫn làm cho họ rung động thật nhiều, ai có thể nghĩ anh ta như vậy sẽ hèn mọn quỳ gối trước mặt họ cầu xin được tha thứ, hơn nữa từ cách nói chuyện, vẻ mặt thật sự để cho họ thấy được tình yêu chân thật và hối hận của anh ta! Chẳng qua khi ở trong tình huống như vậy, họ cũng rất tức giận, nên tất nhiên sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh ta!

“Không phải, đó là con của một mình con!” Thẩm Khiết chưa kịp nói xong, SKY lập tức mở miệng cắt đứt lời của bà,... Lúc nói ra những lời này, giọng nói có chút cứng nhắc, ngay cả gương mặt nhỏ nhắn, lạnh nhạt cũng vụt qua một chút kích động và tức giận! Thấy cô vội vàng phản bác, họ càng khẳng định hơn suy nghĩ của mình!

Hai người nhìn nhau, ngay sau đó gạt đầu hiểu rõ!

Thẩm Khiết biết cô không muốn nhắc tới cái tên này, nhanh chóng tùy ý đổi chủ đề khác!

.....

“Có thời gian rảnh, đi gặp anh trai và chị dâu của con đi, hai đứa nó cũng rất lo lắng cho con, năm năm qua vẫn luôn phái người đi ra ngoài tìm con!”

“Dạ! Cha, mẹ, con có thể nhờ hai người giúp con không?”

“Ừ, con nói đi!”

“Con muốn gửi Niệm Niệm ở chỗ hai người mấy ngày!” Thật ra thì SKY cũng biết cha, mẹ đã đoán được đứa bé này là của cô và ai, cho dù cô có phủ nhận thì cũng không gạt được họ! Bởi vì Niệm Niệm có hình dáng xuất sắc, khuôn mặt quả thực là phiên bản thu nhỏ của anh ta! Nếu cha mẹ đoán được thì anh ta cũng không ngoại lệ! Nhưng mà cô không muốn giữ họ có quan hệ gì nữa, cho nên cô không thể mang theo Niệm Niệm bên người!

Nghe lời cô nói...., Tô Chí cùng Thẩm Khiết chỉ nhìn nhau, ngay sau đó Thẩm Khiết mở miệng: “Không thành vấn đề!”

“Cảm ơn cha, mẹ!”

“Nhưng nếu đã trở lại, cũng không thể đem đứa bé giấu đi được!”

“Con biết rõ, qua một thời gian ngắn nữa con sẽ hỏi ý kiến của Niệm Niệm!” Đang nói chuyện, SKY chỉ thấy Niệm Niệm chạy tới, thẳng tắp nhào vào trong ngực cô cọ xát, non nớt nói: “Tô Tô mẹ gạt người, không phải mẹ nói là cha Niệm Niệm ở đây sao? Thế sao Niệm Niệm không thấy đâu?” Nói xong ngước mặt lên, chớp chớp đôi mắt to, có chút điểm đậm đáng yêu!

“Mẹ làm sao mà lừa gạt Niệm Niệm đây? Chỉ là cha quá bận rộn, đợi cha con thông thả sẽ tới gặp Niệm Niệm thôi, cho nên Niệm Niệm phải ngoan ngoãn sống ở đây, không nghịch ngợm có được hay không?” Bất giác đôi mắt đen như mực kia, trong nháy mắt cô sững sờ, nhưng rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại!

“Mẹ, có phải mẹ muốn để cho Niệm Niệm ở chỗ này hay không?”

“Niệm Niệm không thích ở nơi này sao?”

“Niệm Niệm dĩ nhiên là thích à..., Nhưng mà Niệm Niệm muốn ở cùng với mẹ!”

“Nhưng mà mấy ngày tới mẹ sẽ rất bận, không có thời gian chăm sóc con... trước tiên con hãy ngoan ngoãn sống ở đây nghe lời ông bà ngoại, chờ mẹ hết bận sẽ lập tức đón con có được hay không?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 49: Vô tình gặp ở phi trường

Cuối cùng, tốn rất nhiều thời gian, SKY mới thuyết phục được tiểu Tô Niệm để cho bé đồng ý ở lại chỗ này, chờ mình hết bận sẽ đến đón bé! Đối việc mang theo bé ở bên người, là cô suy tính thật kỹ mới quyết định! Nếu mang theo tiểu Tô Niệm trở lại, chuyện đối mặt tiếp theo cô cũng đã nghĩ tới, tính toán ít nhất cũng phải cùng anh ta gặp mặt, bị anh ta phát hiện tiểu Tô Niệm là con anh ta! Nhưng mà qua thời gian năm năm, có lẽ anh ta cũng đã có gia đình của mình, có lẽ còn có một đứa con khác thuộc về anh ta! Cho nên anh ta chẳng lẽ lại đi để ý những chuyện này, cũng có lẽ là anh ta đã không còn

nhớ rõ cô chính là người quan trọng nhất đã từng xuất hiện trong sinh mệnh của anh ta!

Lúc nghĩ tới, đôi mắt màu đen âm ỉ rù xuống, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cũng không khôi phục lại vẻ lạnh nhạt bình thường, mà bao phủ bởi một vẻ u buồn, bất đắc dĩ!

Trên thực tế, cô không thể không thừa nhận, sâu trong nội tâm của cô không hi vọng anh ta có một đứa con khác, thậm chí là đã có gia đình! Về phần nguyên nhân vì sao, cô cũng không dám nghĩ, cũng không cho phép mình suy nghĩ đến!

Cho nên, năm năm qua cô sống ở nước Pháp, chưa bao giờ lưu ý tin tức trong nước, thậm chí là không muốn biết tất cả tin tức trong nước, đặc biệt là tin tức về người đàn ông đó, bởi vì cô không có dũng khí thừa nhận cô vẫn còn có tình ý ____ vẫn còn có tình ý với người đàn ông đó, người đàn ông lạnh lùng đó chưa bao giờ biến mất trong giấc mộng lúc nửa đêm tĩnh lặng của cô!

Cô sợ biết được tin tức kết hôn của người đàn ông đó, cô sợ mình không kiềm chế được mà chạy về phá hư hôn lễ của anh ta, cô sợ mình trở thành một người phụ nữ ghen tị, cô sợ một lần nữa thấy bản thân mình bất lực, ngu xuẩn và ngốc nghếch. Rất nhiều chuyện đều là chính cô không thể tiếp nhận, cô cũng sẽ không đi ném thù, cho nên cô lựa chọn để cho mình không biết chuyện gì! Cô cho là làm như vậy cô sẽ không có gì để nhớ, không có gì tưởng niệm, nhưng không nghĩ người đàn ông kia cứ xuất hiện rõ ràng trong giấc mộng, mà cảnh tượng trong hôn lễ năm đó làm cho cô không biết làm sao thậm chí rất khó chịu, nó như cơn ác mộng vẫn đi theo làm phiền cô!

.....

Bởi vì ngày mai sẽ là buổi phát biểu thời trang đầu tiên sau khi cô về nước, nên cô sắp xếp cho tiểu Tô Niệm xong lập tức phải trở về chuẩn bị cho buổi phát biểu!

Phi trường thành phố A

Vừa ra cửa phi trường, Diệp Phong lạnh lùng nhìn xung quanh đại sảnh phi trường, đang muốn thu hồi tầm mắt, chợt nhìn thấy một bóng dáng màu đen làm cho cố định tầm mắt của mình lại!

Không nhìn phụ tá ở sau lưng, anh ta chạy nhanh về phía bóng dáng kia ____

“Được, tôi đã đến bên này, chờ một chút sẽ chạy đến đó.” SKY nói xong thì cúp điện thoại, đột nhiên cô rù xuống, trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày đen sáng bóng, nhanh chóng nhìn ra đó là đôi giày da phẩm chất rất sang trọng ____ Cô dừng bước, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt là gương mặt thanh tú phi thường đã từng rất quen thuộc, dường như so với năm năm trước càng thêm thành thực, tuấn nhã! Anh ta mặc bộ đồng phục công sở màu xám tro được cắt may tinh xảo, càng lộ ra thêm vẻ cao lớn! Cặp mắt lạnh lùng thần nhiên nhìn cô, trong đáy mắt dâng lên một chút rung động, hình như là không nghĩ tới sẽ gặp cô ở đây, có lẽ chính xác mà nói là không nghĩ đến có thể gặp lại cô! Cứ như vậy, bình tĩnh đứng trước mặt nhìn cô, ánh mắt càng thêm sâu xa, nhìn kỹ có thể phát hiện một chút ánh sáng dịu dàng!

Cô mặc áo khoác màu đen ôm lấy thân thể mềm mại, nhỏ nhắn! Tóc dài, đen bóng, hơi xoắn lại tùy ý xoa trên vai, cho thấy một mặt nhu mì của người phụ nữ! Cùng với mái tóc cắt ngang trán lộ ra khuôn mặt trái xoan, cô không phải là người phụ nữ đặc biệt xinh đẹp, nhưng là người mỗi lần gặp có thể làm cho người ta kinh ngạc, bởi vì gương mặt ấy là loại đặc biệt dễ nhìn, càng nhìn càng thấy đẹp mắt!

Hình như người con gái trước mặt này so với năm năm trước không có thay đổi bao nhiêu, vẫn thanh xuân và mỹ lệ, chỉ là thành thực hơn một chút nên có vẻ yêu kiều và xinh đẹp hơn! Trong đôi mắt lạnh lẽo kia trừ chút kinh ngạc ban đầu khi nhìn thấy anh ta, thì không có chút dao động nào nữa, so với năm năm trước càng thêm lạnh lạnh, thậm chí là lạnh lẽo!

“Đã lâu không gặp!” Diệp Phong nhìn người con gái trước mặt nói!

“Đã lâu không gặp!” SKY thần nhiên nói, trong đôi mắt cũng chỉ là gió thoảng mây bay!

“Em có thể cùng đi uống một ly cà phê không?” Diệp Phong nhỏ giọng hỏi, trong giọng nói không khỏi mang theo chút thận trọng, ánh mắt nhìn về phía SKY quan sát xen lẫn chút mong đợi! Thật ra thì anh ta cũng không còn chắc chắn cô ấy sẽ đồng ý đi uống cà phê cùng anh ta, nhưng mà lại không kiềm được nên mở miệng!

Nghe lời của anh ta, SKY trầm tư, cuối cùng khi nhìn thấy ánh mắt mong đợi của anh ta thì gật đầu một cái, sau đó hai người một trước một sau đi ra khỏi phi trường! Mà ở nơi không xa, phụ tá của Diệp Phong nhìn thấy hai người đi ra, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó hiểu rõ, cũng xoay người đi ra khỏi phi trường, chỉ là anh ta rất thức thời lên xe taxi không có quấy rầy hai người! Bởi vì, anh ta biết cô gái vừa rồi, rõ ràng lúc trước cô ấy chính là giám đốc sáng tạo Tô Uy! Anh ta đã ở bên cạnh Diệp Phong từ khi công ty mới thành lập, nên đối với chuyện tình của tổng giám đốc và vị giám đốc sáng tạo này anh cũng biết ít nhiều, thậm chí cả một số chuyện mà bên ngoài không biết ____ Nhưng mà làm phụ tá, những chuyện này dĩ nhiên không nằm trong phạm vi quản lý, cho nên anh ta nên tránh là tốt hơn nhiều, anh ta cũng không muốn trở thành kỳ đà cản mũi, như vậy thật đáng xem thường!

.....

Hai người đi đến trước mặt một chiếc xe thể thao sang trọng màu đen đã chờ sẵn ở ngoài phi trường, Diệp Phong sau khi mở cửa xe ra, kiên nhẫn đứng ở bên phải sườn xe chờ SKY lên xe, trang nghiêm có phong cách một thân sĩ!

SKY nhìn động tác của anh ta, cũng hơi sửng sốt một chút! Dường như trong ấn tượng, anh ta chưa bao giờ giúp cô mở cửa xe ra, mà bây giờ anh ta thay đổi tính tình rồi sao?

Nhưng mà, dĩ nhiên cô cũng không phải là loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, chỉ là sững sốt một chút rồi nhanh chóng lên xe! Đợi cô ấy ngồi vào ghế phía sau, Diệp Phong cũng ngồi vào ghế phía sau ____ bên cạnh cô ấy !

SKY liếc mắt nhìn anh ta, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, ngay sau đó chuyển ánh mắt sang ghế phụ bên cạnh tài xế trước mặt, trống rỗng! Như thế nào cũng không nghĩ ra, không phải anh ta nên ngồi vào ghế kế bên cạnh tài xế sao?

Cô ở bên cạnh anh ta ba năm, cũng thường xuyên ngồi xe cùng anh ta, nhưng mà anh ta luôn ngồi ở ghế phụ bên cạnh tài xế, còn cô ngồi ở ghế phía sau, dường như là anh ta muốn giữ khoảng cách giữa hai người! Nhưng bây giờ tình trạng này, cô thật không đoán ra tâm tư của anh ta!

Chẳng lẽ hiện tại anh ta đã kết hôn, cho nên không còn sợ cô quấy rối sao?

Nghĩ tới đây cũng không muốn suy nghĩ nhiều!

Năm năm qua cô sống ở nước Pháp, đối với chuyện tình trong nước cũng là thờ ơ, không để ý chút nào, cho nên cô không biết là người đàn ông bên cạnh này căn bản vẫn chưa kết hôn. Hơn nữa, năm năm trước khi sắp chuẩn bị đính hôn, anh ta đã cùng Doãn San San giải trừ hôn ước! Đối với chút chuyện này cô sẽ không biết, cô cũng không có bất kỳ hứng thú nào muốn biết!

.....

Quán cà phê được trang trí xa hoa nhưng không mất đi vẻ thanh lịch, trang nhã, chỉ có thừa thớt vài người, thoáng trong không khí là mùi cà phê nhàn nhạt!

Một bàn bên cạnh cửa sổ sát sàn, hai người ưu nhã ngồi ở chỗ ngồi của mình, thỉnh thoảng cảm lý cà phê trước mặt mình từ từ thưởng thức! SKY đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, xuyên qua cửa sổ, thỉnh thoảng có một chiếc xe vụt qua, trong cửa hàng đối diện, nhiều người ở đó không rõ bày biện, trang trí cái gì, khoe miệng cô nhẹ nhàng nâng lên, trong đôi mắt càng thêm trong suốt, thanh thản! Cô cảm thấy cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn những thứ cảnh vật này, đó cũng là một sự hưởng thụ niềm vui cuộc sống, nhưng mà đã bao lâu cô không được nhìn ngắm như vậy rồi, cô cũng không nhớ rõ ____

Cuộc sống thật sự là một việc khó khăn, vĩnh viễn cũng không biết được cuộc sống trong một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì? Cho đến giây phút thật sự này, cô mới hiểu thì ra tất cả mọi thứ đều không tốt đẹp như trong tưởng tượng!

Mà lúc này, Diệp Phong lại nhìn chằm chằm người con gái đối diện, nhìn thấy khoe miệng cô nâng lên cũng không nhịn được nhẹ nhàng cười!

“Mấy năm nay em có khỏe hay không?” năm năm trước, đối với hôn lễ thịnh thế của cô và Hạ Nam, lúc đó anh ta cũng có mặt, cho nên biết rõ ràng chuyện xảy ra, anh ta cũng không ngờ cuối cùng hôn lễ sẽ biến thành như vậy! Chẳng qua khi tất cả mọi người kịp phản ứng, thì cô và Hạ Nam đã biết mất khỏi đại sảnh của buổi tiệc!

Sau đó, chính là việc tìm kiếm quy mô lớn trước nay chưa từng có, nhưng mà lại không có chút tin tức nào của cô, cô mai danh ẩn tích ở một nơi nào đó trên thế giới! Không ai nghĩ tới, cô cứ như vậy mà biến mất, vừa biến mất chính là năm năm!

“Rất tốt!” SKY nghe lời anh ta nói, tự thu hồi tầm mắt đang nhìn bên ngoài, đơn giản nói, trong giọng nói là tràn đầy sự xa cách và lạnh lùng!

“Vài năm nay, em vẫn sống ở nước ngoài sao?” Diệp Phong thử dò xét hỏi! Bởi vì Diệp Phong vừa đi công tác ở nước ngoài trở về, cho nên anh ta tất nhiên không biết hiện tại thành phố A đang tranh cãi về đề tài gì, nếu không anh ta cũng sẽ không hỏi vấn đề này! Hiện tại, mọi người bàn luận đề tài nóng bỏng nhất chính là học trò của siêu sao thời trang quốc tế Kiệt Lạc Thụy_ Nhà Thiết kế FIR về nước, lần đầu tiên sẽ tổ chức buổi phát về thời trang của riêng mình! Mà tất cả phương tiện truyền thông đều đưa tin nhà thiết kế này có tên tiếng Trung là Tô Úy và một tên tiếng Anh khác là SKY.....

“Ừm!” Đối với câu hỏi của anh ta, SKY im lặng một chút, sau đó nhún vai một cái, đề tài của anh ta thật không có chút tính kiến thiết nào!

“Vậy lần này em trở về là chuẩn bị ở lại đây luôn sao?”

“Có lẽ vậy!” Lúc nói, mang theo một chút phiến muộn! Thật sự, việc này cô vẫn còn đang suy tính! Dường như năm năm qua, cuộc sống không tranh quyền thế đã làm cho cô cảm thấy thật ra thì cứ tiếp tục như vậy mà sống cũng thật tốt, an nhàn, thoải mái, bình yên, hình như đây là điều mà cho đến nay cô vẫn luôn theo đuổi!

.....

Qua thời gian rất lâu, SKY vẫn ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ trong quán cà phê, dù Diệp Phong đã rời đi từ sớm!

Cho đến khi nhìn bóng lưng Diệp Phong vừa rời đi, SKY mới phát hiện cô đã sớm chân chính buông xuống việc để cho một người đàn ông mà cô xem là quan trọng nhất tồn tại ba năm trong tuổi thanh xuân của mình! Cũng là vào giờ phút này cô mới phát hiện, thật sâu trong lòng mình nên cảm tạ anh ta, bởi vì anh ta để cho cô biết rõ, thì ra cô là người kiêu ngạo không ai bì nổi, nhưng cái cô muốn có được cũng không thể lấy được! Cũng là anh ta dạy cho cô làm thế nào để yêu một người, cho dù cô có kiêu ngạo như vậy nhưng cũng bởi vì anh ta mà học được cách yêu, dù cuối cùng người cô yêu không phải là anh ta!

Ý thức được mình yêu người đàn ông kia, cả người nàng sững sờ ở đó, trong lòng có chút run rẩy, ngay sau đó bình tĩnh trở lại!

.....

Quyển 3 - Chương 50: Hiện trường buổi phát biểu

FIR nhìn người đàn ông chậm rãi đi về phía mình, tay nắm chặt thành quyền, ngoài mặt vẫn lạnh nhạt như vậy, khóe miệng treo lên nụ cười lạnh lùng, châm chọc.

Chỉ liếc mắt một cái, dường như đã cách mấy đời!

Chỉ là trong nháy mắt, Hạ Nam đã đi đến trên khán đài, đối diện với chỗ ngồi của FIR, đôi mắt đen như mực sâu xa nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn, tinh xảo của cô ấy, trên gương mặt góc cạnh rõ ràng mang theo vẻ lạnh lùng cũng từ từ trở nên nhu hòa, ngay cả hơi thở quanh thân cũng thay đổi không còn lạnh lẽo như vậy, ngược lại nhuộm dần một tầng ánh sáng ấm áp, dịu dàng!

FIR khẽ cúi đầu, sau đó dưới ánh mắt đang nhìn của mọi người, chậm rãi đứng lên, đôi mắt trong suốt không hề dao động chống lại ánh mắt đen như mực, lạnh lùng sâu xa của anh ta, trong mắt cũng là gió thoảng mây trôi, xa cách lạnh lùng, không quan tâm lắm, nhìn anh ta như đang nhìn một người xa lạ! Dần dần, khóe miệng cô nâng lên một nụ cười trào phúng lạnh lẽo, giống như đang giễu cợt mình, lại giống như đang giễu cợt người đàn ông đang đứng trước mặt!

Hạ Nam thấy rõ nụ cười trào phúng, lạnh nhạt trên môi cô, theo bản năng hí híp mắt! Vốn dĩ gặp được cô thì trong lòng rất kích động và vui sướng nhưng dần dần tiêu tan, thay vào đó là một chút tức giận giấu sâu trong tận đáy lòng!

Hơn nữa, anh ta nghe được cô mới vừa nói câu nói kia, đáy lòng anh ta càng tức giận hơn, hai tay đang buông xuống bên người cũng nắm thật chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, đầu ngón tay trắng bệch, cho thấy anh ta đang kiềm chế sự tức giận của mình! Cô nói: giữa họ chỉ là quen biết mà thôi, không có giao tình quá sâu! Thật sao? Bọn họ không có nhiều giao tình sao? Nếu là anh nhớ không lầm thì năm năm trước, bọn họ rất thân mật, quan hệ nên có đều đã có, chuyện gì xảy ra cũng đã xảy ra!

Nếu như ban đầu không xảy ra sự kiện đó, cô bỏ anh ta đi nhiều năm như vậy thì cô sớm đã bị dán nhãn dành riêng của anh ta, thế nào để mặc cho cô lạnh lùng xa cách như vậy mà nhìn anh! Nhưng mà anh ta biết chuyện năm đó đã làm tổn thương cô, cho nên hiện tại anh muốn đoạt cô về nhất định phải bình tĩnh, không gấp được!

Nhưng mà bây giờ nhìn cô cứ gấp gấp phải sạch quan hệ của hai người, thật sự làm cho anh ta rất khó chịu, thậm chí là có chút tức giận, anh ta tức giận muốn ở trước mặt mọi người ôm thật chặt cô vào trong ngực, yêu thương vô hạn, tuyên bố với mọi người cô là vật sở hữu của anh ta...

Trước mặt mọi người, ở mọi phương diện, hình tượng của Hạ Nam đều hiện ra là một người đàn ông tham muốn giữ lấy vô cùng mạnh mẽ, đối với cô gái trước mặt, anh ta cũng không ngoại lệ!

Hai người cứ bình tĩnh như vậy đứng nhìn đối phương, hai ánh mắt va chạm kịch liệt trong không khí, ngay cả bầu không khí chung quanh cũng trở nên kỳ dị!

Ngồi ở bên cạnh FIR, An Ny nhìn người đàn ông lạnh lùng, tuấn mỹ trước mặt, trong nháy mắt cũng kinh ngạc sửng sốt! Xảy ra chuyện gì đây? Người đàn ông này nhìn thế nào lại thấy quen như vậy... cô gắng suy nghĩ, cô xác định là chưa từng gặp qua anh ta, tiếp theo sau đó chớp mắt một cái, hai mắt cô tròn to! Tiểu Tô Niệm? Tại sao anh ta cùng với Tiểu Tô Niệm đáng đáp giống nhau như vậy? Chẳng lẽ anh ta là _____

Cô khẽ quay đầu nhìn lão đại đứng bên cạnh, chỉ thấy dáng vẻ thân nhiên của cô ấy, hình như không có gì khác thường, ngay cả vẻ mặt cũng không có bất kỳ thay đổi nào! Nhưng mà tại sao cô lại cảm thấy, lúc này trên người lão đại lại tản ra chính là khí tức nguy hiểm vậy?

Mà đông đảo ký giả ở dưới khán đài cũng phát hiện không khí quái dị ở bên trên, đưa mắt nhìn người đàn ông tuấn tú cùng người phụ nữ xinh đẹp, đồng thời không quên bấm máy chụp hình trong tay mình!

Phải biết nhà thiết kế FIR chính là đệ tử của siêu sao thời trang quốc tế Kiệt Lạc Thụy, sau khi về nước lần đầu tiên tổ chức buổi phát biểu thời trang riêng của mình, vị này rất nổi danh trong và ngoài nước, năm năm qua chưa từng xuất hiện trước mặt công chúng, cho nên dễ hiểu, một tấm hình của cô tuyệt đối có thể làm tin tức trang đầu các tờ báo ngày mai, huống chi hiện tại ở đây còn xuất hiện thêm một người đàn ông lạnh lùng tuấn mỹ, khí chất bất phàm không rõ lai lịch, tấm hình này hai người đứng trái ngược nhau, trong nhất thời, tuyệt đối có thể gây nên sóng to gió lớn!

Có lẽ bọn họ không biết, chính là nếu người đàn ông trên khán đài không cho phép, thì dù bọn họ có chụp nhiều hình hơn nữa cũng không có cách nào mang ra khỏi hội trường này, coi như may mắn lộ ra ngoài, chỉ cần không có sự đồng ý của anh ta, những tấm hình này vẫn không có cách nào xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, càng không cần nói là ở trang đầu của tờ báo!

.....

Dù FIR mang giày cao gót, chiều cao cũng đến một mét bảy, nhưng mà ở trước mặt Hạ Nam cao lớn, bản lĩnh, chiều cao một mét chín thì cũng có vẻ mảnh mai!

Cô khẽ ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt vốn đang lạnh lạnh trong lúc lơ đãng lại thoáng qua một chút quyến luyến! Mặc dù chút quyến luyến nhanh chóng xóa sạch, nhưng mà lúc này Hạ Nam đang chú ý quan sát vẻ mặt của cô nên nhìn thấy rất rõ ràng!

Chỉ thấy khóe miệng anh ta hơi nâng lên, sự phát hiện này làm cho nội tâm vô cùng kích động! Như vậy, suy nghĩ của cô cũng không phải như những gì cô nói, cô đối với anh ta tuyệt đối không phải giống như ngoài mặt xa cách, lạnh lùng như vậy!

Chỉ cách một cái bàn nhỏ hẹp được trải khăn màu đỏ, Hạ Nam dễ dàng ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên trán cô !

Đối với hành động này của anh ta, FIR có vẻ luống cuống tay chân một chút, cô không hiểu tại sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này, cô cũng không hiểu tại sao anh ta phải làm như vậy, làm cho cô không thể lý giải được hành động của anh ta, chẳng lẽ, anh ta cảm thấy chuyện trong hôn lễ năm năm trước đối với cô còn chưa đủ nhục nhã sao ____

FIR không tránh ra khỏi ngực anh ta, cũng không nói lời nào! Bởi vì vào giờ phút này cô biết giây phút đối với anh ta mà nói là vô nghĩa, không phải sức lực của nam, nữ luôn cách xa sao? Hơn nữa, cô cảm giác được sự khác thường quen thuộc trên người anh ta mà cô từng hiểu rõ, nghe nhịp tim anh ta đập mạnh, cô phát hiện dần dần bị trầm luân, theo bản năng không muốn đẩy anh ta ra! Cô tự nói với mình, sẽ để cho mình một lần nữa trầm luân trong giây lát ____

Đúng lúc này, đột nhiên cô bị ôm lấy nhấc bổng lên, đối mặt với tình huống bất thành linh này, cô theo bản năng nhắm hai mắt lại, đôi tay gắt gao nắm thật chặt mái tóc mềm mại của mình, chính xác hơn phải nói là che gò má của mình!

Đối với hành động của cô, Hạ Nam chỉ xem là cô xấu hổ, cũng không suy nghĩ nhiều! Có lẽ Hạ Nam cũng không nghĩ tới, do lần thiếu suy nghĩ này mà con đường theo đuổi bà xã gặp nhiều trở ngại! Bởi vì trong tình yêu, con người đều tự ti, luôn suy nghĩ đơn phương là người kia quá hoàn mỹ, mình không xứng với người ta! Trên con đường tình yêu, thật ra thì tất cả mọi người đều mắc phải một bệnh chung, chính là lấy suy nghĩ của mình làm suy nghĩ của đối phương, sau đó giúp đối phương quyết định!

Anh ta thận trọng ôm cô từ trên khán đài đi xuống, hướng bên ngoài hội trường đi tới, coi cô như trân bảo!

Trong hội trường, toàn bộ ký giả nhìn một màn trước mắt đều mở to mắt, có chút không thể tin được, thậm chí quên mất cả việc chụp hình!

Chờ họ kịp phản ứng thì trước mặt xuất hiện một nhóm đàn ông cao lớn, tây trang trắng thớm, nhanh chóng đoạt lấy máy ảnh trong tay họ, lấy cuộn phim ra, lại đem máy ảnh trả cho họ, sau đó nhanh chóng biến mất, động tác của nhóm người này rất liên mạch, giống như đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp!

Đám đông ký giả liếc nhìn máy ảnh không có cuộn phim trong tay mình, lại đưa mắt nhìn phía cửa hội trường! Bọn họ gặp phải cướp sao, hay là chỉ muốn đoạt lấy cuộn phim trong máy ảnh của bọn họ? Xem ra hôm nay trở về không tránh khỏi bị cấp trên mắng một trận, tin tức trang đầu quan trọng như vậy cũng để bị mất!

.....

Lúc Tô Ủy mở mắt, đối diện chính là cặp mắt đen như mực, sâu xa kia! Đôi mắt này, năm năm trước cô đã nhìn vô số lần, nhưng cũng bị chôn sâu trong đó vô số lần, hôm nay cho dù đối với cô vẫn có sự mê hoặc, cô cũng không thể để mặc cho mình chôn sâu trong đó!

Theo bản năng, cô nuốt một ngụm nước bọt, gom tất cả suy nghĩ vào sâu trong đáy mắt, ánh mắt lạnh nhạt khiến cho người đàn ông trước mặt có chút phát điên!

Trong hành lang dài yên tĩnh, anh ta đặt cô dựa trên tường, cánh tay lo lớn lực lưỡng siết thật chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, ngón tay thô kệch xuyên qua lớp quần áo thật mỏng, có chút tức giận ma sát lên da thịt bóng loáng trên lưng cô, làm thân thể cô nhẹ nhàng run rẩy!

Cô cũng không để ý che gò má của mình, đôi tay bắt đầu dùng hết sức giằng giàng, chỉ là đầu cũng cúi thấp xuống!

Một tay Hạ Nam bắt được hai tay của cô áp chế lên phía trên đầu, khiến cho cô muốn giãy giụa cũng vô lực, dần dần cô yên tĩnh lại, cũng không dám động đậy thân thể một chút nào, thân thể cứng ngắc mặc cho anh ta ôm vào trong ngực! Bởi vì cô nhận thấy rõ ràng vật cứng đang dán chặt nơi bụng mình đang rục rịch ngóc đầu dậy, không phải cô không biết là chuyện gì, cô không phải là một cô gái mới lớn, cô là mẹ của một đứa bé, nên dĩ nhiên biết vật cứng kia là cái gì! Nghĩ tới cảm thấy nóng rang cả gương mặt, vẻ mắc cỡ hiện ra ửng đỏ!

Đối với việc này, Hạ Nam cũng có chút lúng túng, nhưng cũng không biểu lộ ra trên mặt!

Anh ta nhẹ nhàng liếm vành tai bên trái của cô, đem hơi thở nóng rực phun ở bên tai cô, làm cô không tự chủ được mà run rẩy đứng lên!

“Em vẫn mê người như lúc ban đầu vậy!” Giọng nói trầm thấp, khàn khàn vang lên ở trong không khí, anh nhắm cặp mắt mê luyến lại, kéo dài nụ cười xuống phía chân cổ!

Cho đến khi nụ hôn của anh ta đến cảm phải của cô ____

FIR đột nhiên kêu lên sợ hãi, dùng hết sức đẩy thân thể anh ta ra!

Không có bất kỳ phòng bị nào, bất thành linh bị một lực lớn đẩy ra, Hạ Nam ngã nhào xuống đất, khi anh còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, lúc

này người con gái nhỏ vừa rồi còn ở trong ngực cũng đã biến mất trước mặt anh ta!

Anh ta từ dưới đất đứng lên, vồ nhẹ nhàng trên người bởi vì ngã xuống đất bị bụi bặm dính vào, dù là lúc này trên người anh ta vẫn lộ ra đầy vẻ ưu nhã và khí chất cao quý!

Anh ta nhìn cuối hành lang yên tĩnh, lại không phát hiện bóng hình xinh đẹp, bất đắc dĩ lắc đầu, có lẽ là anh ta ép quá chặt, nên mới có thể làm cô hoảng sợ!

Vừa rồi lại có thể quên mất chuyện quan trọng, thôi, chờ một chút đi tìm cô giải thích thật rõ ràng mọi chuyện năm đó là được !

.....

Ở khúc quanh cuối hành lang, FIR đứng đó len lén nhìn bóng lưng anh ta dần dần biến mất, trong mắt dâng lên một tầng sương mù ẩm ướt, dần dần mờ hồ cả tầm mắt! Tay phải nâng lên, nhẹ nhàng đặt lên vết sẹo rất nhỏ đến mức không thể nhìn thấy ở trên má phải!

Mặc dù không nghĩ sẽ thừa nhận sự thật này, nhưng cũng không có cách nào phủ nhận nó, sự thật là cô còn để ý đến anh ta! Năm năm qua, cô vẫn không có cách nào đuổi anh ta ra khỏi nội tâm sâu thẳm của cô, dù là quên, cũng chỉ là giả bộ quên thôi! Trong giờ phút anh ta chân chính đứng ở trước mặt cô, đoạn tình cảm bị cô che giấu ở sâu trong nội tâm bỗng hiện ra rõ ràng, dần dần làm mê hoặc lý trí của cô, khiến cô chỉ muốn trầm luân trong sự dịu dàng của anh ta ____

Nhưng mà bây giờ họ ____ có thể ở cùng một chỗ sao?

Năm năm trước, chính anh không có bất kỳ lời giải thích nào mà bỏ lại cô ở lại hiện trường buổi hôn lễ, để cho cô một mình đau khổ, để cho cô một mình chịu đựng một màn hôn lễ bôi rối kia, để cho cô cảm giác mình chính mà một thằng hề,... khi đó gần như toàn bộ thế giới của cô cũng sụp đổ!

Cho nên cô quyết định không để cho mình phạm sai lầm một lần nữa, làm như vậy, cô không biết mình có chịu đựng được hay không!

Còn nữa, anh ta hoàn toàn tốt đẹp không chê được, mà cô lại là người phụ nữ có chỗ thiếu sót ____

Cho nên họ tuyệt đối sẽ không thể ở cùng một chỗ !

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 51

Cuối khúc quanh của hành lang, ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sát đất chiếu lên bóng dáng FIR đang đứng ngược sáng tạo thành một cái bóng đen hắt lên trên sàn nhà, đầu cúi xuống, rũ mái tóc đen, lông mày nhíu lại, con ngươi trong suốt, vẻ mặt lạnh nhạt, nhỏ nhắn bản lĩnh, cả người hơi thở lạnh lẽo, có vẻ vô cùng cô đơn, hiu quạnh và đau khổ!

Không biết bao lâu, cô không chút nào do dự xoay người đi sang bên kia, xoay người trong nháy mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tình xảo mang theo một chút kiên định và dứt khoát!

.....

Màn đêm buông xuống, ánh đèn nê ông chói mắt bao phủ cả thành phố xa hoa, làm cho cả thành phố trở nên sáng rực, lộng lẫy!

Trên tầng cao nhất của khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, trong phòng tổng thống sang trọng, một vùng tối tăm tĩnh mịch.

Trong bóng tối yên tĩnh, trên ghế sofa, một bóng dáng mờ hồ hai chân bắt chéo, nghiêng người áp vào cửa sổ sát sàn, có vẻ mảnh khảnh càng tỏ ra xinh đẹp, dịu dàng!

Giữa ngón tay mảnh khảnh kẹp một điều thuốc lá đang cháy, thỉnh thoảng đưa lên môi hút nhẹ, ngay sau đó hít vào thở ra một ít khói trắng, vì trong bóng tối càng tăng thêm một chút màu sắc khác thường!

Dần dần, toàn bộ thân thể của cô cũng bị khói trắng vây quanh, có vẻ mờ lung và uyển chuyển!

Cặp mắt trong suốt lẳng lặng dừng lại nhìn ánh sáng chói mắt ở bên ngoài, trong bóng đêm mang theo vài phần thâm trầm, ánh mắt càng phát ra vẻ sâu xa, làm cho người ta không đoán ra cảm xúc chân thật của cô!

Luân quần Mây xám vây cả một khung trời

Nhưng vẫn không mò đi bao nụ cười ..

Nhớ em. . . làm tâm hồn thao thức trắng đêm

Nước mắt đã tìm ra khóe môi

Áy náy không còn che dấu được lâu

Khi người đã xa, anh nhớ đến những chuyện ngày qua

Những cơn mưa đang chê trách anh rằng

Lời hứa anh không giữ với em.

Nhưng có sao lại một lần , một lần nữa em tha thứ...

Trong không gian tĩnh mịch, dễ dàng nghe tiếng chuông điện thoại reo lên! Trong bóng tối đèn hiển thị của điện thoại cũng không ngừng lóe sáng!

Trên ghế sofa, bóng dáng nhỏ bé liếc nhìn theo hướng điện thoại di động phát ra, có chút miễn cưỡng đưa tay!

Nhìn đây số , cô nhanh chóng nhận máy!

.

Hai mươi phút sau,, FIR đi đến quán bar Đê Đô!

Cô nhìn ánh đèn nhiều màu sắc khác nhau lóe lên, theo bản năng híp híp mắt, quán bar này vẫn giống như ban đầu cực kỳ náo nhiệt và xa hoa cực hạn, nhưng người và vật cũng không còn!

Không để ý ánh mắt của mọi người chung quanh đặt trên người mình, cô nhanh chóng xuyên qua đám đông đi đến phòng bao đã hẹn trước!

Đứng ở cửa phòng bao, cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đang định cất bước đi vào, chợt thấy hai người khác bên trong thì dừng lại. . . . cô giật mình nhìn bóng dáng cao lớn đang ngồi trong góc, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc!

Tầm mắt nhìn về phía Lăng Tuyết Nhi, chỉ thấy Tuyết Nhi làm ra vẻ mặt vô tội nhìn cô, sau đó khẽ cúi đầu!

Đôi lúc không nên trách cô. . . . Đôi lúc cũng là bị ép buộc không biết làm sao!

“Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, cũng nên đi thôi!” Lạc Phạm nhìn Hạ Nam đang ngồi trong góc nhúu mày, sau đó cúi đầu ôm Tuyết Nhi đi ra khỏi phòng bao, lúc đến cửa thuận thế đẩy FIR đang sững sờ ở cửa vào trong, rồi đóng cửa lại!

Nghe tiếng đóng cửa, đang đứng trong phòng, dường như FIR ý thức được điều gì, không nhìn lại bóng dáng đang ngồi trong góc, lập tức xoay người muốn rời đi!

Nhưng mà chưa kịp đi đến cửa, bên hông cô đã bị ôm lấy bởi một đôi tay to lớn, mạnh mẽ!

Mặc dù không có quay đầu lại, cô cũng biết là anh ta! Theo bản năng, cô nhắm mắt lại!

Trong hơi thở đều là mùi quen thuộc dễ ngửi, mùi vị riêng này đã từng quen thuộc đến tận xương tủy, nhưng mà hôm nay, cô cảm thấy đã có một chút xa lạ!

Người đàn ông phía sau cũng không nói lời nào, cô lại cảm thấy trên người anh ta một luồng khí lạnh và tức giận!

Bởi vì bên hông cô bị đôi tay lực lưỡng buộc chặt , làm cho thân thể cô càng kề sát thân thể anh ta, điều này làm cô vô cùng ảo não và nhục nhã, kéo cánh tay của anh ta, hi vọng anh ta có thể buông cô ra, nhưng mà cô lại cảm thấy bị siết chặt hơn!

Năm năm trước đã làm như vậy với cô, bây giờ tại sao anh ta lại ôm cô? Chẳng lẽ là sợ cô năm năm trước nhục nhã còn chưa đủ, hiện tại lại muốn tiếp tục sao? Nhưng mà cô bây giờ không phải là cô của năm năm trước, cô sẽ không tin tưởng anh ta nữa, cho nên mặc kệ anh ta có làm gì cũng đều vô dụng!

“ Buông tôi ra!”

Giọng nói lạnh nhạt của FIR lướt nhẹ trong không khí, lại càng thêm kích thích anh ta, vốn định buông ra, hai tay của anh ta càng không khỏi siết chặt hơn!

“ Buông tôi ra, thật là đau.” Đôi tay của FIR không ngừng vỗ vào người đang ông đang giữ chặt eo mình, thân thể cũng đang ở trong ngực anh ta không ngừng giằng giằng!

Nghe được lời của cô, người đàn ông phía sau bắt đầu đi thờ dài, buông hai tay đang giữ chặt eo cô ra, đổi sang giữ lấy cánh tay cô, thuận thế xoay người cô lại đối diện mặt mình, rồi ôm cô vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên tóc của cô!

Bị buộc phải đối mặt với anh ta, FIR cau mày thật chặt, đôi tay chống đỡ lên lồng ngực của anh ta, vô tình sờ lên ngực trần của anh ta thì có chút luồng cuồng thu tay về, lúc này mới phát hiện, dường như nút áo của anh ta đã mở ra một nửa, lộ rõ lồng ngực to lớn!

Nghe nhịp tim anh ta đập mạnh, nghe mùi hương nam tính vô cùng quen thuộc trên người anh ta, cô cảm thấy lòng mình có chút giống như chú nai nhỏ chạy loạn, gương mặt không tự giác mà nhuộm dần một màu đỏ ửng!

Dường như là nghĩ đến chuyện gì, sắc mặt của cô dần dần trầm xuống lạnh lẽo, ngay cả cặp mắt trong suốt kia cũng từ từ trở nên lạnh lẽo như băng, đôi tay cũng bắt đầu mạnh mẽ từ chối anh ta!

Hình như là nhận thấy được cô từ chối mình, người đàn ông nhẹ nhàng buông cô ra.....

“Bốp!” Một cái tát hung hăng cứng rắn vỗ lên mặt anh ta!

Người đàn ông có chút không dám tin nhìn người con gái nhỏ đang cúi đầu trước mặt, khẽ vuốt ve gò má bị đánh, dần dần, trên gương mặt góc cạnh, tuần tự rõ ràng hiện lên một chút lo lắng, ngay cả hơi thở quanh thân cũng trở nên lạnh lùng!

Vươn tay nắm lấy cằm nàng, khiến cho cô nhìn anh ta! Từ nhỏ đến lớn còn chưa bao giờ có người đánh thẳng mặt của anh ta, mà người con gái nhỏ này lại dám, hơn nữa còn không chút nào sợ hãi thực hiện rồi, sức lực cũng thật lớn, ngay cả anh ta cũng cảm thấy có chút ỳ tai, đầu hơi choáng váng!

Chỉ thấy cô mở đôi mắt hoảng sợ nhìn anh ta, hai tay gắt gao kéo tóc che mặt, một bộ đáng đáng thương!

Nhìn thấy trên gò má anh ta in dấu năm ngón tay rõ ràng, đôi mắt trong suốt thoáng qua một chút khác thường, theo bản năng đưa một tay ra hướng về phía gò má của anh ta, đang lúc sắp chạm đến gương mặt anh ta, thì dừng lại, nhanh chóng thu hồi tay mình, sắc mặt cũng khôi phục lại về lạnh lạnh!

Người đàn ông nhìn thấy động tác cùng với biểu tình biến hóa của cô, có chút tức giận tăng thêm lực tay, cho đến khi thấy cô lộ ra vẻ mặt khổ sở mới buông lỏng bàn tay đang nắm cầm cô ra!

“Tại sao?” Mặc kệ cô giãy giụa, đôi tay siết thật chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô!

“....” Vừa nghe anh ta hỏi không đầu không đuôi, cô mở to hai mắt, sử dụng ánh mắt dò xét! Không cần suy nghĩ nhiều, cô cũng biết anh ta muốn hỏi chuyện gì, nhưng mà cô quyết định giả ngu!

“Bảo bối, thật xin lỗi!” Đối diện với ánh mắt trong suốt của cô, anh khẽ than thở, một bộ vẻ bắt đầu đi, nhưng mà trên khuôn mặt rất dễ nhận thấy đã nhuộm dần một vẻ dịu dàng và cưng chiều! Vốn muốn mở miệng lời nói cũng thay đổi khí chất, ngay cả giọng nói cũng không tự chủ mà trở nên êm ái! Bọn người Lạc Phàm nói không sai, người con gái nhỏ này chính là khắc tinh của anh ta! Chỉ cần một ánh mắt của cô, có tức giận hơn nữa cũng phải trực tiếp nuốt xuống! Khiến cho cô ta không vui, đơn giản là đi tìm cái chết! Bên này khuôn mặt anh ta tức giận, mà cô thì vẫn thanh thản, lạnh nhạt!

“Ai là bảo bối của anh? Xin đừng gọi loạn! Còn nữa, anh có lỗi gì với tôi? Chúng ta có quan hệ gì sao?” Đối với lời của anh ta nói ra, cô có chút kinh ngạc! Anh ta mới vừa muốn hỏi tại sao là vì chuyện gì, là vì cô không muốn gặp anh ta sao? Nhưng mà thế nào vừa thoáng qua lại thay đổi đề tài?”

“Em thật sự không chịu tha thứ cho anh sao?” Anh ta làm bộ đáng thương hỏi, trên mặt cũng là một bộ tính cách trẻ con.

“Phải tha thứ cho anh chuyện gì? Nếu như nhớ không lầm, năm năm trước chúng ta đã không còn quan hệ gì!” FIR nhíu mày, lạnh lùng hỏi!

“Ai nói? Em là vợ của anh! Năm năm trước, chúng ta đúng là có nhận giấy chứng nhận kết hôn đấy!”

“Chúng ta nhận giấy kết hôn lúc nào chứ?” Cô giận dữ.

“Nhất định đã nhận rồi, không tin chúng ta trở về, anh lấy cho em xem!”

“Cút” Nghe lời anh ta nói, cô không nhịn được hét lên! Nếu cô nhớ không lầm, năm năm trước, từ khi anh ta rời khỏi đại sảnh buổi hôn lễ thì hôn lễ của họ cũng đã xóa sạch! Dần dần, cô hình như nhớ lại chuyện trong hôn lễ thịnh thế, cô nhớ rõ ràng anh ta từ từ mất hẳn trong tầm mắt của mình, loại đau thương này, cô không bao giờ nghĩ sẽ chịu đựng một lần nữa! Cô gọi khàn cả giọng nhưng anh ta không chút do dự rời đi, dần dần hình ảnh trong đầu cô dừng lại, giống như là ông trời treo trước cô! Nghĩ đến khóe miệng của cô giễu cợt câu lên!

.....

Cuối cùng, dĩ nhiên FIR không có cùng anh ta trở về, mà thừa dịp anh ta đi vệ sinh len lén chạy trốn!

Cho đến khi chạy trốn được ra bên ngoài quán bar, cô mới thở phào nhẹ nhõm! Chờ xe mình được đưa đến, cô lập tức lái xe rời đi!

Cô không phát hiện là cách mười mét sau lưng cô, người đàn ông vốn đang ở trong phòng bao, dường như phát hiện cô đã ra ngoài, sau một khắc liền đứng ở nơi đó, đưa mắt nhìn cô rời đi!

Gương mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng ẩn trong bóng tối ,có vẻ có chút hứng thú không rõ !

Cặp mắt đen như mực sâu xa nhìn theo hướng cô rời đi, lộ ra một vẻ u ám nặng nề!

Hai tay xuôi bên người nắm thật chặt, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, khớp xương xanh nhạt rõ ràng, kiểm chế cơn giận của mình! Anh không biết anh đã phải cố gắng bao nhiêu, mới có thể kiểm chế bản thân của mình đứng lại tại chỗ, nhìn cô dần dần mất hẳn ở trong tầm mắt của mình!

Khi nhìn thấy cô rời khỏi gian phòng này, nhìn ánh mắt mập mờ của cô, anh cũng biết cô có chủ ý gì, nhưng mà vẫn để mặc cho cô ấy làm gì thì làm

Mặc kệ như thế nào, anh ta cũng không có cách nào nhìn cô chịu thêm bảy kỳ ủy khuất nào nữa, dù là bởi vì anh ta mà uất ức cũng không được!

Chuyện tình năm năm trước là anh không đúng, là anh có lỗi với cô! Cho nên hiện tại cô bài xích anh như vậy, anh cũng không có trách cô, chỉ có thể làm hết sức theo cô!

.....

Đứng tại chỗ, suy nghĩ bay xa, cho đến cực kỳ lâu , anh ta mới xoay người đi đến chiếc xe thể thao màu đen dừng ở ven đường đã rất lâu!

.....

Chỗ ngồi phía sau trong xe thể thao màu đen, Hạ Nam yên lặng, dựa lưng vào ghế, hai chân ưu nhã bắt chéo, hai tay nắm lại gác ở trên đùi, hơi hít cặp mắt nhìn cảnh đêm nhanh chóng vụt qua bên ngoài cửa sổ!

Thình thoảng, ánh đèn lúc sáng, lúc tối rơi vào gương mặt vốn tuần mỹ của anh ta, càng lộ ra vẻ yêu nghiệt bộc phát! Môi mím chặt, vận mi tâm, hít cặp mắt lại, không khỏi cho thấy người đàn ông này đang cố gắng chịu đựng cơn tức giận của mình!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 52: Nguyên nhân bỏ cô rời đi

Trên tầng cao nhất câu lạc bộ tư nhân Thượng Thành, đây là câu lạc bộ tư nhân sang trọng nhất thành phố A, vốn nằm ở khu đất trung tâm phồn hoa, cho nên không hề nghi ngờ những người xuất hiện ở trong gian phòng này của câu lạc bộ tất cả đều là nhân vật lớn!

Lúc này, trong một gian phòng tập thể hình dành riêng sang trọng, một bóng dáng nhỏ nhắn đang chạy bộ trên máy!

Cô hơi cúi đầu , hai mắt nhắm nghiền, mái tóc đen bóng, xoắn dài đã bị mồ hôi thấm ướt, ngay cả trên gương mặt tinh xảo kia cũng đã tràn đầy mồ hôi, những giọt mồ hôi kia theo cần cổ chậm rãi chảy xuôi, thẳng tắp chảy xuống trước ngực cô, làm cho quần áo dán chặt trên người, ngay cả như vậy, cô cũng không dừng lại động tác chạy bộ của mình, hơn nữa còn có khuyh hướng càng lúc càng nhanh!

Không biết bao lâu, cửa rộng mở, một bóng người chậm rãi đi tới!

Bóng dáng kia vừa mới kịp đến bên máy chạy bộ, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn cũng khẽ sửng sốt một chút, cặp chân mày hơi nheo lại, tựa như đang suy tư chuyện gì!

Cô ta mới vừa rồi còn đang suy nghĩ, cô ấy tại sao lại hẹn cô ta tới nơi này. ... Bởi vì cô ta cũng biết cô ấy không thích vận động mạnh, thậm chí là ghét, phòng tập thể hình này cũng giống như của hội sở, dụng cụ thì không cần phải nói, cô ấy cũng không bao giờ vào phòng tập thể hình của hội sở, sử dụng những thứ dụng cụ này càng không thể nào!

Nhưng mà hiện tại đây là tình huống gì?

Họ mới năm năm không gặp, nhưng mà thời gian năm năm này không phải đã khiến cô ấy thay đổi hoàn toàn đó chứ?

Lúc cô ta đang hết sức trầm tư, thì một quyền mạnh mẽ đánh tới, theo bản năng cô ta ra quyền ngăn cản quả đấm đánh tới, rất nhanh sau đó phản kích lại!

Thế nhưng khi cô ta nhìn thấy người tập kích mình thì dường như theo bản năng muốn thu hồi quả đấm, suy nghĩ này chỉ xuất hiện một giây sau đó chỉ nghe thấy giọng nói lạnh nhạt không chút dao động truyền tới: “Lấy hết toàn lực đánh, nếu không bị thương chính là cậu!”

Lăng Tuyết Nhi cảm thấy cô ấy tập kích rất mạnh mẽ cũng không chút do dự dùng sức , cũng là dùng hết toàn lực phản kích, bởi vì cô cũng cảm thấy lúc cô ấy ra quyền linh hoạt và nhạy bén không kém mình chút nào!

Nhìn đáng đáp năm năm không gặp, cô ấy thật sự là thay đổi rất nhiều, ngay cả bản lĩnh cũng trở nên tốt như vậy.

Đúng vào lúc này, trong phòng bao cùng độ cao của cao ốc đối diện, ba người đàn ông xuyên qua ống nhòm nhìn hai người phụ nữ đối diện đang đánh nhau thì hết sức kinh ngạc, sau đó tất cả ánh mắt nhìn trên người Hạ Nam đang ngồi trên ghế sofa, chỉ thấy anh ta cúi đầu. ...

Hạ Nam cảm thấy ánh mắt mọi người chăm chú nhìn mình, khẽ ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của những người kia, đôi mắt đen như mực của anh ta híp lại, nhìn về mặt khác thường của ba người, chậm rãi đứng dậy, đi đến ống nhòm trước mặt.

Đợi đến khi nhìn rõ tình hình bên trong ống nhòm, thì có chút mất hồn, ánh mắt lạnh lùng thoáng qua về kinh ngạc và không thể tin !

Điều này sao có thể? Mặc dù bản lĩnh của Lăng Tuyết Nhi không tính là cao thủ giỏi nhất, nhưng cũng được coi là có bản lĩnh không tệ trong tổ chức, đẳng cấp bậc trung. ...

Nhưng mà bây giờ, cư nhiên bị người con gái nhỏ đó ép đến không hề có lực chống đỡ, có thể thấy được bản lĩnh của cô ấy cực cao!

Anh lại không biết bảo bối của mình tại sao lại có bản lĩnh tốt như vậy, nhìn đáng đáp thật sự là anh rất không hiểu được cô rồi! Rốt cuộc, bản lĩnh này của cô ấy là vẫn có từ trước, hay là.

Anh lại không dám nghĩ tiếp, chỉ lạnh nhạt nói : “Tìm tất cả tư liệu năm năm qua cô ấy sống ở bên ngoài mang đến đây cho tôi!”

Ba người nghe lời nói của anh , thì đối mặt nhìn nhau, ngay sau đó nhẹ nhàng đáp lời!

.....

Sau hai mươi phút, đánh nhau xong, hai người phụ nữ dựa lưng vào nhau ngồi trên mặt đất được trải thảm thật dày!

Hai người thở hổn hển, nhưng mà rất nhanh chóng điều chỉnh tốt hô hấp của mình!

Rất lâu sau, FIR mở miệng : “Trở về nói cho anh ta biết, nói anh ta rút hết toàn bộ người theo giúp tớ về đi, bây giờ tớ không cần bất cứ người nào bảo vệ!” Lúc nói, ánh mắt vẫn là thản nhiên, không có chút dao động nào!

Nghe lời của cô ấy., Khuôn mặt Lăng Tuyết Nhi kinh ngạc, quay đầu, chỉ thấy sắc mặt thản nhiên của cô ấy, không nhìn ra chút khác thường nào!

Chỉ là làm sao cô ấy biết được?

“Làm sao cậu biết tớ.”

“Lúc mới bắt đầu, tớ chỉ biết bên cạnh có không ít người đi theo, nhưng mà là địch hay bạn, tớ thật đúng là không biết! Nhưng mà một ngày, hai ngày, tớ phát hiện hình như họ không có ác gì, cho nên cũng mặc cho bọn họ đi theo!” Cô thản nhiên nói, lúc nói đến chỗ này thì dừng lại một chút, mới nói tiếp : “Cho đến một lần, tớ cùng anh ta đứng ở thư phòng, nghe anh ta gọi điện thoại nói có người thân cận theo giúp tớ, tớ mới biết thì ra những người đó là do anh ta sắp xếp đến bảo vệ tớ!”

“Chỉ là từ đầu đến cuối, tớ không nghĩ đến cậu cũng là người bên cạnh giúp tớ, cho đến năm năm, sau lần gặp lại đó, tớ lại nhớ một ít chuyện lúc trước, nên mới xác định chuyện này!”

.....

FIR vẫn ngồi tại chỗ, ánh mắt lạnh nhạt, nặng nề nhìn mũi chân của mình, trong đầu vẫn nhớ đi nhớ lại câu nói của Tuyết Nhi trước khi đi, cô ta nói : năm năm qua, anh vẫn sống ở căn nhà nhỏ hai tầng của cô trước kia!

Thật sao? Sau khi làm tổn thương cô, lại làm như vậy còn có ích gì không?

Nghĩ tới khổ sở cười cười!

Từ đầu đến cuối, anh một mực nói thật xin lỗi với cô, chỉ là anh có lỗi gì với cô chứ? Tại sao anh không mở miệng, thậm chí cũng không muốn giải thích với cô một lời, nguyên nhân vì sao bỏ cô mà đi trong hôn lễ?

Đúng, có lẽ điều cô muốn rất đơn giản, chính là một lời giải thích muộn dù đã năm năm rồi, nhưng mà anh lại chậm trễ không hề mở miệng!

Có lẽ cô không biết, nguyên nhân anh không nói chính là bận tâm đến cô, anh không muốn nhắc lại chuyện năm năm trước xảy ra trong hôn lễ một lần nữa, sợ làm cho cô sẽ nhớ lại chuyện không vui đó! Bởi vì ngay cả khi anh nhớ lại chuyện đó, dường như anh cũng cảm thấy đau lòng, chính là vì cô mà đau lòng!

Rất lâu sau, FIR từ trên mặt đất đứng dậy, từ từ đi ra ngoài!

Cô chậm rãi đi ở trên hành lang dài, xa xa chợt nhìn thấy hai bóng người cùng nhau đi đến bên này!

Nhìn thấy họ, cô cũng chỉ chần chờ một giây, rồi đi về phía họ!

Khi đối mặt với nhau, hai người nhìn thấy cô, rõ ràng đều là sống sót!

Ba người đứng bình tĩnh, quanh thân tiết ra hơi thở quý dị!

FIR thân nhiên lướt qua hai người trước mặt, ánh mắt không có chút dao động nào, chỉ là thật sâu trong tận đáy mắt có chút cảm khái và nhớ lại! Đối với người đàn ông trước mặt này, cô đã không còn cái cảm giác tim đập thình thịch khi nhìn thấy anh ta như lúc ban đầu! Nhưng mà với anh ta, cô cũng rất khó quên, dù sao anh ta cũng là mối tình đầu của cô, nhưng mà cũng chỉ như thế thôi!

Sở Khiếu Nhiên nhìn chằm chằm người con gái kín kẽ, lạnh nhạt hơn trước mặt, có cảm giác dường như đã có mấy đời! Thời gian trôi qua thật mau, trong chớp mắt đã tám năm trôi qua! Ở trong lòng anh ta đã từng nghĩ tới, nếu như ban đầu không phải anh ta buông tay cô, thì có phải họ đã cùng sống hạnh phúc với nhau cho đến già hay không? Nhưng tất cả mọi chuyện đã xảy ra, cũng không có biện pháp cứu vãn, cho nên hiện tại nguyện vọng lớn nhất chính là cô có thể hạnh phúc, so với mọi thứ, điều này làm cho anh ta cảm thấy vui mừng! Cũng là lúc này anh ta mới phát hiện ra, anh đã từng không cam tâm và căm hận nhưng dần dần cũng theo thời gian mà tan biến!

Giản Diệp nhìn người con gái lạnh nhạt như vậy trước mặt, mới chợt hiểu, vì sao cô ta là người phụ nữ duy nhất được cho phép ở bên cạnh anh ta, nguyên nhân đều do người con gái trước mặt này! Nghĩ tới trên mặt lộ ra một chút sâu thâm!

Cô ta chuyển ánh mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy anh ta chăm chú nhìn cô ấy, trong ánh mắt dễ dàng nhận thấy được sự dịu dàng và vui vẻ, điều này đối với cô ta chưa bao giờ có! Đúng vậy, đây chính là sự khác biệt, cô ta chỉ là thể thân cho người con gái này mà thôi!

Cô ta biết lão đại cũng không hi vọng cô ta quấy rầy đến họ, mà cô ta cũng không muốn làm kỳ đà cản mũi cho người ta ghét và trách mắng! Cho nên cô ta nhẹ nhàng buông cánh tay anh ta ra xoay người muốn lập tức rời đi!

“Cô đi vào trong xe trước đợi tôi... tôi sẽ đến ngay!” Chẳng qua cô ta lại nghe được anh ta nói như vậy!

Cô ta nhìn anh ta, trong ánh mắt thoáng qua kinh ngạc, anh ta lại không có quên cô ta vẫn còn ở bên cạnh anh ta, còn mở miệng nói như vậy! Đây không phải có thể hiểu là anh ta cũng có một chút quan tâm cô ta sao?

Nghĩ tới cô ta nhẹ nhàng gạt đầu, xoay người đi, trong nháy mắt khóe miệng hơi nâng lên!

FIR nhìn bóng lưng dần dần biến mất, lại nhìn người đàn ông trước mặt, tầm mắt của anh ta đang dõi theo bóng dáng kia đi, thân nhiên nói : “ Cô ta thích anh!” Những lời này không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định ! Phụ nữ nhìn phụ nữ, vô cùng chính xác!

Nghe những lời này của cô ấy, anh ta thu hồi tầm mắt của mình, trong ánh thoáng qua một chút khác thường, nhưng lại không có trả lời!

Biết anh ta muốn nói gì đó với mình, cô tự nhiên xoay người đi trở lại phòng tập thể hình lúc này! Cô biết anh ta sẽ theo kịp!

Trong phòng tập thể hình, về mặt FIR lười biếng ngồi ở trên ghế sofa, nhíu mày với người đàn ông ngồi đối diện, ý bảo anh ta có thể nói!

“Năm năm trước, chuyện xảy ra trong hôn lễ của hai người, thật sự cũng không phải là chủ ý của Hạ Nam, là bởi vì Quý Thiên Nhu bắt cóc cha mẹ của anh ta yêu cầu anh ta phải làm như vậy!” Một câu nói đơn giản giải thích nguyên nhân bỏ rơi cô rồi đi trong hôn lễ năm đó!

“.....” Im lặng, vẫn là im lặng.....

FIR ngồi ở trên ghế sofa, theo bản năng hai tay nắm chặt! Lòng mày rù xuống, ẩn trong đôi mắt trong suốt dâng lên một chút rung động, nội tâm cũng dấy lên một phen chấn động!

Hóa ra là như vậy! Chẳng qua là tại sao khi đó không nói cho cô biết? Hay là mọi chuyện đã định sẵn từ trước rồi?

Thật ra thì Sở Khiếu Nhiên cũng không biết tại sao mình lại giải thích tất cả mọi chuyện thay người đàn ông kia? Có lẽ là bởi vì anh ta muốn nhìn thấy người con gái trước mặt này hạnh phúc chăng? Anh biết cô yêu người đàn ông kia, năm năm trước đã biết, cho nên anh không để ý mọi chuyện mà nói giúp anh ta một phen!

Cũng có lẽ là do ban đầu anh thật cảm phục người đàn ông kia, anh không ngờ lúc gặp mặt lần đầu, anh ta lại làm như vậy.....

Nhưng mà anh ta cũng biết, sở dĩ khi đó Hạ Nam sẵn lòng nhận một phát súng, hoàn toàn là bởi vì người con gái trước mặt này, chỉ vì anh ta cho rằng cô sẽ không trở về nữa rồi!

.....

Thấm thoát màn đêm buông xuống, còn lại một mình ở trong phòng tập thể hình, FIR lấy lại tinh thần, nhìn trên trần nhà không biết đèn đã sáng từ lúc nào, thì giật mình mới biết trời đã tối!

Từ trên ghế sofa đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài.....

Đứng trước cửa câu lạc bộ , cô đưa mắt nhìn ánh đèn nê ông lóng lánh bốn phía, vừa liếc mắt, cô lập tức nhìn thấy cách đó không xa, một bóng dáng đang đứng dựa vào sườn xe Dưới ánh đèn chói mắt, gương mặt góc cạnh rõ ràng kia càng trở nên tuấn mỹ, yêu nghiệt hơn! Lại thêm vóc người cao lớn, hoàn mỹ càng lộ ra bản lĩnh xuất sắc!

Không thể nghi ngờ, bất luận anh ta đi đến nơi nào cũng tồn tại cảm giác mười phần đàn ông !

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 53: Cô ta trốn thoát

Có lẽ nhìn thấy được tầm mắt của cô, anh cũng nhìn về phía cô, trong ánh mắt nhìn cô có chút dịu dàng! Khoảng cách không gần không xa, tầm mắt cứ như vậy tập trung thật chặt vào gương mặt tinh xảo của cô, giống như là muốn ghi nhớ cô thật sâu ở trong đầu, dần dần, gương mặt đó, nụ cười đó hoàn toàn giống như trong trí nhớ của anh!

Cất bước đi về phía cô, bước chân mang theo chút kích động!

FIR đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng dáng cao lớn đang đi về phía mình, chỉ có cảm giác tâm mình bỗng bẽ bàng bất định, dần dần mới ổn định trở lại!

Tiếp theo một cái chớp mắt, cô lập tức bị một sức mạnh ôm thật chặt, sức lực này như muốn hòa cô vào thân thể của đối phương!

Cả khuôn mặt bị buộc dán thật chặt vào lồng ngực của anh, nghe mùi hương quen thuộc trên người anh, nghe tiếng tim anh đập vang vang, cô theo bản năng nắm thật chặt áo trước ngực anh, mắt khẽ nâng lên nhìn mặt anh, trong ánh mắt nhuộm dần một vẻ đắm chìm mà chính mình cũng không phát hiện!

Hơi thở của người đàn ông nóng rực phả ra ở trên khuôn mặt xinh xắn của cô, khiến cô có chút không thích ứng cả khuôn mặt rực xuống, ngay cả thân thể cũng không tự chủ được mà co rút, cảm thấy có chút lạnh!

Lúc này mới nhớ đến, trên người đang mặc quần áo thể thao mà câu lạc bộ chuẩn bị cho khách! Bây giờ là cuối mùa xuân, gió ban đêm vẫn có chút lạnh, hơn nữa hôm nay trên người cô bởi vì vận động mà ra nhiều mồ hôi, mặc dù hiện tại mồ hôi đã khô, nhưng cái loại cảm giác nhơ nhớp đó vẫn còn, cho nên có chút không thoải mái, thậm chí cảm thấy có chút lạnh!

Hình như là nhận thấy được động tác của cô, Hạ Nam buông thân thể cô ra, nhanh chóng cởi áo khoác mình ra, khoác lên trên người cô !

“ Cái đó không cần, bây giờ tôi sẽ đi về thay quần áo!” Bàn tay duỗi ra khước từ áo khoác của anh, xoay người đi về phía câu lạc bộ ở sau lưng!

“ Đi vào trong xe trước, anh lập tức cho người mang quần áo xuống!” Trước lúc cô xoay người, anh giữ cánh tay cô lại, ôm cô trong ngực theo hướng xe mình đi tới, động tác kia cẩn thận khác thường, coi cô như trân bảo!

Đối với lời anh nói, cô không có cho ý kiến từ chối, ngoan ngoãn đi theo anh đến chỗ xe đang dừng ở ven đường!

Sau khi sắp xếp cho cô ngồi ở ghế kế bên tài xế, anh đứng ở bên sườn xe lấy điện thoại di động của mình ra tìm một mã số rồi gọi đi!

Ngồi ở vị trí kế bên ghế tài xế, FIR quay đầu nhìn bóng dáng đang đứng bên sườn xe, bờ mi rũ xuống, trong đôi mắt trong suốt, long lanh dâng lên một chút rung động, có vẻ càng thêm sâu xa, càng khó hiểu! Chỉ là khóe miệng cô nâng lên một đường cong nhàn nhạt, khuôn mặt nhuộm dần ánh sáng dịu dàng, cho thấy lúc này tâm tình của cô khá tốt!

Nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, dường như năm năm qua cô chưa từng nghĩ đến! Cô nghĩ nếu gặp lại lần nữa ít nhất cô phải hận anh, nhưng lại chưa từng nghĩ qua, lòng của cô lại có thể bình tĩnh như vậy! Hoàn toàn như trước kia, ở bên cạnh anh vẫn còn có cảm giác an tâm!

Ngay cả cô cũng không biết, cho đến cùng thì cô không muốn quan tâm đến anh, hay là đang yêu anh quá nhiều, nhiều đến mức có thể dung túng cho việc đã từng làm tổn thương cô! Cho dù ban đầu anh có nổi khờ tâm, nhưng mà tổn thương thì vẫn tồn tại không phải sao? Ngay cả, chuyện đã xảy ra lúc trước cũng là do người khác nói cho cô biết, còn anh từ đầu đến cuối vẫn không cho cô một lời giải thích nào!

Nghĩ như vậy, sắc mặt cũng dần dần trầm xuống, mấy giây sau lại một lần nữa khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt!

.....

Không tới năm phút đồng hồ, đã có người mang quần áo xuống tới, sau khi lấy được quần áo, Hạ Nam mở cửa xe chỗ kế bên ghế tài xế, cầm quần áo đưa cho FIR, nhấn xuống một cái nút trong xe, bốn phía trong buồng xe, rèm che màu đen lập tức được kéo xuống!

FIR có chút nghi ngờ nhìn anh trước mặt, nhìn lại một chút rèm che bốn phía bên trong đang kéo xuống!

Trước lúc đóng cửa xe, Hạ Nam thân nhiên nói : “ Trước tiên hãy thay quần áo đi, rồi anh dẫn em đi ăn một chút gì!”

Đối với chuyện này, FIR sững sốt một chút, ngay sau đó nhanh chóng thay đổi quần áo! Mặc dù bốn phía đều là rèm che màu đen,cô biết bên ngoài khẳng định không nhìn thấy được cảnh tượng ở bên trong, nhưng mà nghĩ tới người đàn ông kia đang đứng ở bên ngoài vẫn không kiềm chế được, trên gương mặt nhuộm dần một tầng đỏ ửng!

Thay quần áo xong, cô mở cửa xe bên phía chỗ ngồi của mình ra!

Nghe tiếng động, Hạ Nam quay đầu, nhìn thấy chính là một cô gái nhỏ mặc một bộ quần áo thoải mái màu đen! Cho dù như thế cũng không che giấu được trên người cô, từ trong ra ngoài tản ra phong cách ưu nhã và cao quý!

Đối với ánh mắt sáng quắc của anh đang nhìn mình, theo bản năng, đôi mắt cô rũ xuống, gò má vốn đang ửng đỏ lúc này càng có vẻ đỏ hơn, thậm chí có chút khấn trương nắm chặt quả đấm của mình!

Phát hiện ra sự khác thường của cô, Hạ Nam nhẹ nhàng cười, ngay sau đó tiến tới bên cạnh cô.... Vốn đang khấn trương, FIR nhìn thấy anh dựa vào gần chỗ cô, theo bản năng đưa tay lên, chỉ là một giây kế tiếp rèm cửa màu đen chậm rãi kéo thẳng lên, mắt lại nhìn thấy tay mình đang chống đỡ vào ngực của anh, thì cô cảm thấy xấu hổ muốn chui xuống hố mà trốn! Rốt cuộc trong đầu cô đang suy nghĩ chuyện gì hả ?

Nghĩ tới thì ngượng ngừng thu tay lại, có chút quần bách vồ vồ đầu mình!

Nhìn sắc mặt túng quẫn của cô, Hạ Nam nhếch miệng lên một đường cong thật lớn, tâm tình cũng tốt khác thường!

.....

Bên trong buồng xe yên tĩnh khác thường, FIR khẽ nghiêng đầu nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh!

Năm năm không gặp, anh vẫn tuấn mỹ như năm đó vậy, chỉ là so với năm năm trước, anh càng thành thực hơn, cả người tản ra ý vị sâu sa, thành thực, nam tính, quyến rũ!

Vậy năm năm qua, anh cũng không có người phụ nữ nào sao?

“ Cái người này, năm năm qua cũng không có người phụ nữ nào sao?” Khi cô giật mình, phản ứng kịp thời, thì suy nghĩ trong lòng đã nói ra khỏi miệng!

Đối với câu hỏi của cô gái nhỏ này, Hạ Nam thoáng gấp dừng xe tại chỗ!

Không có chút chuẩn bị nào, theo quán tính thân thể FIR nghiêng về trước, thật may là có nịt dây an toàn nên mới không bị tổn thương!

Sau khi dừng lại, Hạ Nam quay đầu nhìn về mặt hối tiếc của cô gái nhỏ, có chút dờ khóc dờ cười! Cô gái nhỏ này không thể kín đáo một chút sao?

“ Có!” Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên ở trong buồng xe tĩnh mịch!

“ À” FIR nghe được anh nói “ Có” trong nháy mắt không có hiểu ý, nhưng mà nhớ tới vấn đề mình mới hỏi vừa rồi, thì hiểu được là anh đang trả lời vấn đề của cô! Nhưng mà....

Đột nhiên Hạ Nam áp sát đến bên tai cô nhỏ giọng nói! Nghe được lời của anh nói, cô đỏ bừng cả khuôn mặt, hình như không dám tin , mở to mắt nhìn anh, người đàn ông này làm sao sẽ....

Hạ Nam nhìn cô thì bật cười , tâm tình rất vui, đôi tay nhẹ nhàng vuốt gò má của cô!

Đã bao nhiêu lâu không được cười vui vẻ như thế, hình như anh cũng không nhớ được, dường như sau khi cô rời khỏi anh thì đã không còn cười được nữa!

Cảm thấy trên gương mặt có chút ẩm áp thô kệch, theo bản năng cô đưa tay giữ lấy bàn tay đang làm loạn trên mặt mình, kéo tóc che thật kín bên mặt phải gần đến tai của mình, đầu hơi cúi thấp, ngay cả cặp mắt trong suốt kia không hề dao động cũng thoáng qua một vẻ bối rối và luống cuống!

Hạ Nam nhìn tay mình bị giữ lấy, chỉ xem là cô xấu hổ, cũng không suy nghĩ nhiều, nên anh bỏ lỡ không nhìn thấy vẻ hốt hoảng và bất định trong mắt cô!

Xe thể thao vững vàng chạy ở lối đi bộ, FIR thỉnh thoảng liếc về phía người đàn ông bên cạnh, trong mắt lóe lên một vẻ phức tạp!

Sao cô có thể hi vọng anh ta phát hiện bí mật của mình chứ, càng hi vọng anh ta không biết! Trong lòng của cô rất mâu thuẫn!

Nếu như anh phát hiện ra, anh có chê cô không đủ hoàn mỹ không? Anh còn có thể quán lấy cô như vậy không? Có lẽ là không thể nào? Có khả năng anh sẽ cách cô thật xa chăng?..... Nghĩ tới thì cười khổ, trong ánh mắt phát ra một chút mất mát và lạnh lẽo như băng!

Đúng lúc này thì điện thoại trong túi áo của cô vang lên!

Nghe tiếng chuông riêng thuộc về con trai mình, theo bản năng cô nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy anh cũng hơi nghiêng đầu nhìn cô chằm chằm, cô vội vàng cúi thấp đầu, nhưng lại không chút nào muốn để ý tới chuông điện thoại trong túi không ngừng vang lên!

“Điện thoại di động của em đang đổ chuông!” Hạ Nam cho là cô không nghe thấy tiếng chuông, mở miệng nhắc nhở, một tay vuốt mái tóc mềm mại của cô!

“Ừ” Nghe anh nói, cô trả lời thật nhỏ, lấy điện thoại di động ra, cũng không cần nhìn qua mà trực tiếp ngắt máy!

Chỉ là chưa tới mười giây, tiếng chuông điện thoại lại vang lên!

Ngắt máy lần nữa, vang lên nữa, ngắt máy lần nữa....

Cho đến lúc chuông điện thoại vang lên lần thứ mười, cô quyết định tắt máy!

Điện thoại di động của cô khi nói chuyện nghe rất lớn, nếu như bây giờ nhận máy, tất nhiên người đàn ông bên cạnh cô sẽ phát hiện, đến lúc đó thì cô sẽ phiền toái! Mặc dù cô tính toán trường hợp kém nhất, thì bọn họ sẽ chạm mặt nhau, cho anh biết Niệm Niệm là con của anh ! Nhưng mà nếu không phải không còn cách nào khác, cô sẽ chưa cho họ dễ dàng gặp mặt đâu!

Niệm Niệm, ngàn vạn lần không được trách mẹ, mẹ cũng là bất đắc dĩ thôi! Chờ một chút trở về sẽ lập tức gọi điện thoại cho con!

Thật ra thì cô không biết, bây giờ hành vi của cô mới khiến người ta hoài nghi, mà người đàn ông bên cạnh cô đã nheo lại ánh mắt nguy hiểm, đang suy nghĩ!

Mà ở thành phố Bắc Kinh xa xôi, Tiểu Tô Niệm đang cầm điện thoại di động, nghe bên trong truyền tới tín hiệu tắt máy không biết bao nhiêu lần, khuôn mặt trở nên rối rắm uất ức!

“Niệm Niệm, như thế nào rồi?” Thẩm Khiết nhìn bộ mặt rối rắm uất ức của Tiểu Tô Niệm dịu dàng hỏi!

“Bà ngoại, Tô Tô không nhận điện thoại của con, còn tắt máy nữa..... Ô, ô, ô..... Tô Tô cũng không cần con nữa rồi!”

“Niệm Niệm, đừng khóc, mẹ con làm sao mà không cần con chứ? Có thể là điện thoại của mẹ con hết pin nên tự tắt nguồn rồi! Trước hết, chúng ta ngồi lên ghế sofa nghỉ một lát, chờ một chút điện thoại mẹ con sạc pin xong, biết là con gọi tới sẽ gọi lại cho con thôi!”

“Có thật không?” Nghe được lời của Thẩm Khiết, trong cặp mắt đen như mực của Tiểu Tô Niệm phát ra ánh sáng hào quang chói mắt! Chỉ cần không phải mẹ không cần bé là tốt rồi!

“Đương nhiên là thật rồi, lúc nào thì bà ngoại lừa gạt con !” Thẩm Khiết an ủi, mang cậu đến bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, trước bàn thấp cậu đang ngồi đặt lên một ít đồ ăn vặt. Sau đó ngồi xuống ở bên cạnh, tùy tiện trò chuyện cùng cậu!

Dĩ nhiên trong lúc này, bà cũng cho người nhà gọi điện cho con gái mình, nhưng mà vẫn nghe được tín hiệu tắt máy!

*

Hạ Nam mang theo Tô Úy đến “Dạ Oanh”, khi lại một lần nữa bước vào nơi này, trong đầu cô, ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ, những thứ đã bị quên lãng dần dần thức tỉnh! Cô hơi nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, trong nháy mắt có chút mất hồn!

“A Nam, Tô Úy, hai người tới rồi!” Một giọng nói quen thuộc truyền đến, cô nhìn Hạ Vi Sâm đứng trước mặt, gật đầu với ông ta! “Vây hai người vào phòng bao trước đi, tôi đi chuẩn bị thức ăn, lập tức sẽ cho người mang đến!”

Trong phòng bao, Hạ Nam ngồi kế bên FIR, Hạ Nam vẫn giống như lúc trước đến đây, ưu nhã pha trà, pha xong sau đó rót ra hai ly, một ly đặt trước mặt cô, một ly đặt trước mặt mình!

FIR bung ly trà trước mặt người một hơi, vẫn giống như hương vị ban đầu, sau đó từ từ thưởng thức!

Gương mặt Hạ Nam nhu hòa nhìn cô, trong ánh mắt thoáng qua vẻ dịu dàng và cưng chiều! Thật ra thì cho đến bây giờ, mong ước của anh cũng không nhiều, chỉ hi vọng cô có thể bình an ở bên cạnh của anh, như vậy là đủ rồi! Nhưng mà, dù là ước mơ đơn giản như vậy, cũng đã từng là hy vọng xa vời của anh, hiện tại cũng may là cô đã trở lại, bảo bối của anh đã trở lại và anh cũng vẫn ở nơi này!

“Điện thoại di động của anh đang reo!” Thấy người đàn ông nhìn mình ngơ ngẩn, FIR đưa tay quơ quơ trước mặt anh!

Lấy lại tinh thần, anh lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn dãy số phía trên, ở trước mặt cô không chút nào kiêng kỵ bất máy, nhưng mà khi nghe tín tức bên trong truyền đến, cả khuôn mặt cũng trầm xuống, lạnh lẽo, nhẹ nhàng đáp một tiếng lập tức ngắt máy!

Cúp điện thoại, Hạ Nam nhìn cô gái nhỏ đang cúi đầu trước mặt, trong nháy mắt thu hồi lại vẻ mặt của mình, nhưng mà nhìn cặp mắt kia lập tức làm cho người ta cảm thấy u ám, lạnh lẽo!

Mà FIR cũng đã nhận ra sự khác thường của anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay của anh, dịu dàng nói: “Có phải anh có chuyện gì hay không hả? Nếu như có, anh đi trước đi, chờ ăn xong, tôi tự mình thuê xe trở về!” Lời nói ra tràn đầy lo âu và quan tâm!

“Không có việc gì!” Hạ Nam nhìn cô cười dịu dàng, lập tức đưa tay muốn vuốt tóc của cô, nhưng lại bị cô nghiêng mình tránh khỏi!

“Không cần vôn về tóc của tôi nữa...cũng đừng làm loạn!” Lúc nói mang theo một chút mùi vị nũng nịu!

Hạ Nam nhìn cô, không nói câu nào, chỉ lặng lặng nhìn cô! Nếu như có thể, anh hi vọng lúc này thời gian dừng lại, như vậy, anh sẽ vĩnh viễn có cô, mà không phải thường xuyên cảm thụ được cô lúc gần lúc xa!

.....

Chiếc xe sang trọng vững vàng dừng lại ở trước cửa khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, Hạ Nam quay đầu nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang ngủ say trên ghế phụ, cúi đầu thờ dài! Cô gái nhỏ này vẫn giống như trước kia, bất cứ lúc nào, ở đâu cũng có thể ngủ được!

Nhưng mà anh không biết được, năm năm qua, cô gái nhỏ trước mặt này không ngủ được, thời gian ngủ mỗi ngày không quá ba giờ, hơn nữa còn phải nhờ vào thuốc mà ngủ !

Nếu mà năm năm đó không có mang thai Tiểu Tô Niệm, có lẽ hiện tại thật sự là anh không gặp được cô gái nhỏ này rồi! Bởi vì mang thai Tiểu Tô Niệm đã giúp cô có ý chí sinh tồn mà thức tỉnh trở lại, cũng làm cho cô đấu tranh từ chỗ chết mà sống lại!

.....

Vốn là ngủ không sâu, nên khi anh định ôm cô thì FIR tỉnh lại, đôi mắt mới thức dậy hơi có vẻ mờ lung nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mặt mình, hai tay không ý thức đặt lên gương mặt của anh, nhẹ nhàng vuốt ve! Trên mặt còn in nụ cười si ngốc!

Thật ra thì cô nghĩ là đang ở trong mộng, cho nên mới dám to gan hành động như vậy!

Đối với động tác của cô gái nhỏ, Hạ Nam đang muốn ôm cô xuống xe thì cũng giật mình, cảm thụ được xúc tron mềm trên đôi tay mềm mại của cô, thân thể anh không khỏi run lên...

“A...” Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, anh lại nghe được một tiếng kêu sợ hãi! Chỉ thấy cô gái nhỏ trước mặt vẻ mặt mê hoặc nhìn anh, dĩ nhiên cô đối với chuyện vừa rồi có chút kinh ngạc.... Mới vừa rồi xem ra mình nằm mơ rồi, nghĩ tới nhẹ nhàng lắc đầu!

“Đã đến nơi rồi, để anh ôm em hay em tự mình đi xuống?” Hạ Nam đứng trước cửa xe, dù đang bận nhưng vẫn ung dung nhìn cô, khóe miệng đùa giỡn nâng lên!

“Cái đó, tôi tự xuống!” Nói xong nhanh chóng nhảy lên! “A....”

Hạ Nam đang muốn gọi cô chậm một chút, nhưng mà còn chưa kịp mở miệng, thì đã nghe được tiếng cô kêu rên! Chỉ thấy cô ôm đầu ngồi về chỗ kế bên ghế tài xế, bộ mặt uất ức nhìn anh, thái độ có chút điềm đạm đáng yêu, trong lòng căng thẳng nhìn Hạ Nam!

“Thế nào, anh ôm em đi lên!” Nói xong đưa tay phải ra định ôm cô!

“Không cần, tôi tự mình đi lên!” Nói xong bấu môi, xuống xe, khoát tay một cái, cũng không quay đầu lại phía sau lưng!

Hạ Nam dõi theo bóng lưng của cô, đành bất đắc dĩ cười cười! Nếu như bình thường, anh nhất định sẽ theo sau, nhưng mà hôm nay không được, anh còn có chuyện phải xử lý! Xoay người trở về ghế tài xế, mấy giây sau, xe thể thao nhanh như gió biến mất ở cửa khách sạn!

Đang đứng ở trong đại sảnh của khách sạn, FIR quay đầu nhìn chiếc xe thể thao ngoài cửa đã biến mất, mím môi có chút tức giận! Không đuổi theo thật à, tại sao như vậy chứ?

Nhưng mà cô nhớ tới mới vừa rồi trước khi ăn cơm, anh nhận điện thoại ,sau đó thì sắc có vẻ không tốt, nên cũng có chút hiểu rõ!

Làm như nhớ ra chuyện gì, lấy điện thoại trong túi xách ra vội vàng mở máy, vừa mới mở máy, nhìn thấy vô số tin nhắn lúc tắt máy thì mở ra xem, nhìn đây số phía trên, khóe miệng cô nhẹ nhàng kéo ra, tên tiểu tử này thật là có đủ nghị lực....

.....

Trên ghế tài xế trong xe thể thao sang trọng, Hạ Nam mang tai nghe kín đáo lạnh lùng nói với người bên kia :“Trước tiên, các anh hãy ở đó đợi tôi... Tôi lập tức tới ngay!” Sau khi nói xong lập tức ngắt máy!

Đáng chết, cô ta lại có thể trốn thoát, không phải là cô ta đã điên rồi sao, làm sao mà trốn thoát được? Chẳng lẽ từ trước đến nay đều do cô ta đang giả bộ điên khùng, mục đích của cô ta là gì? Muốn chờ một thời cơ thích hợp để chạy trốn sao? Vậy bây giờ bỏ trốn, chỉ là trùng hợp hay còn là....

Dần dần, trong lòng của anh dâng lên một nỗi bất an!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 54: Có người theo dõi

Nửa giờ sau, Hạ Nam lái xe đến một tòa lâu đài cổ nằm ẩn giấu ở ngoại ô phía Đông của thành phố A, bây giờ nơi đây chính là tổng bộ “Dạ Tước”!

Thông qua từng lớp cửa điện tử chống trộm cao cấp, anh đi đến một căn phòng nằm tận cùng phía trong.

Bên trong phòng, bốn nam một nữ đang ngồi trên ghế sofa, thấy Hạ Nam đi vào thì rời rít nhìn anh, chỉ thấy anh mím chặt môi mỏng, híp cặp mắt lại, bộ mặt âm u, đi về phía bọn họ, ngay cả quanh thân cũng mang đầy khí lạnh, không khó nhìn ra bây giờ anh rất nguy hiểm!

Mấy người đối mặt nhìn nhau, sắc mặt cũng không được tốt lắm! Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, bọn họ đều khó chối tội!

Lúc mọi người đang nhìn nhau, Hạ Nam đã ngồi vào ghế sofa đối diện với Tưởng Thành, ánh mắt lạnh lùng nhìn người đối diện, trong ánh mắt mang theo dò xét và chỉ trích!

Đối với tầm mắt lạnh lùng này, thân thể Tưởng Thành không chịu đựng được mà run lên, nhìn anh thận trọng mở miệng: “Lão đại, chuyện này là do tôi sơ sót, xin lão đại cứ trách phạt!” Anh ta cũng không biết chuyện làm sao sẽ biến thành như vậy, năm năm trước ở bên trong này rõ ràng cô ta rất an phận, mấy ngày trước đột nhiên không ăn, không ngủ, còn vô duyên vô cớ cùng người ở bên trong đánh nhau, hôm nay lại còn từ trong bệnh viện chạy ra ngoài....

Nếu chỉ là một người điên điên khùng khùng từ trong bệnh viện chạy ra ngoài cũng không có chuyện gì, chẳng qua người này là do lão đại có tình giao cho anh ta “chăm sóc” thật tốt, hiện tại không thấy người, cho nên việc này ý nghĩa không giống nhau!

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Anh không phải nói là cô ta điên rồi sao, làm sao lại để cho cô ta trốn thoát?” Giọng nói lạnh lẽo giống như từ trong địa ngục truyền tới, âm trầm, lạnh lẽo khác thường, làm cho người nghe cảm thấy rợn cả tóc gáy! Hơn nữa bộ mặt của anh âm u, nguội lạnh, ngay cả vẻ mặt bình thản thường ngày của Lạc Phàm cũng không kiềm chế được mà đổi sắc một chút, bây giờ lão đại thật đáng sợ! Anh ta tin tưởng nếu như người phụ nữ kia xuất hiện ở trước mặt của lão đại, thì lão đại tuyệt đối sẽ không chút do dự mà trực tiếp lấy mạng của cô ta!

“Năm năm qua, mặc dù cô ta điên điên khùng khùng, nhưng cũng được coi là an phận, dù ăn cơm, hoặc ngủ đều rất bình thường, cũng không âm ỉ, không làm khó, xem như bên trong có người đánh chết cô ta, cô ta cũng không âm ỉ, không làm khó, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.... Cho đến mấy hôm trước, cô ta đột nhiên không ăn, không ngủ, còn vô duyên vô cớ đánh nhau với người bên trong, không có cách nào khác đành phải nhốt cô ta vào một phòng riêng, ngày hôm nay người đem cơm trưa cho cô ta bị đánh nát xù, cô ta bỏ trốn, chúng tôi lập tức sai người đi tìm đến bây giờ cũng không có tin tức của cô ta!” Lúc Tưởng Thành nói cũng không quên liếc mắt nhìn lão đại đang ngồi đối diện với mình, chỉ thấy anh cúi đầu, không thấy được thái độ của anh! Nhưng mà từ hai tay nắm lại gác ở trên đầu gối bất chéo, có thể thấy được, lúc này anh rất tức giận, thậm chí nguy hiểm gần như sắp bộc phát!

“Từ mấy ngày trước, cô ta bắt đầu làm như vậy?” Hạ Nam ngẩng đầu lên, nhìn Tưởng Thành hỏi! Trên gương mặt tuấn tú, góc cạnh rõ ràng đã không còn vẻ u ám như lúc mới vào, mà trở nên bình tĩnh! Nhưng mà mọi người đều có chung một cảm giác, lão đại bình tĩnh như vậy hình như là báo trước sắp có bão táp! Càng như thế, bọn họ càng thấy được lúc này lão đại rất nguy hiểm!

“Khoảng năm ngày trước!” Tưởng Thành không biết lão đại vì sao muốn hỏi chuyện này, nhưng mà vẫn bỏ qua suy nghĩ riêng nghiêm túc trả lời!

Nghe đáp án như thế, ngoại trừ Tưởng Thành, năm người còn lại đều có một dự cảm xấu, dường như ngay tức khắc không giữ được bình tĩnh nữa!

Nếu như là năm ngày trước, vậy chuyện này cũng có chút gay go, bởi vì năm ngày trước chính là ngày Tô Úy trở về nước!

Nếu quả thật là như vậy, thì Tô Úy sẽ gặp nguy hiểm! Nếu bọn họ đoán không sai, năm năm qua, Quý Thiên Nhu chỉ là giả bộ điên khùng! Người phụ nữ này quả thật đáng sợ, đã có tâm tư sâu xa như vậy, thời gian dài như vậy đã lừa gạt được bọn họ!

Mà bây giờ Hạ Nam đang hối hận đã giữ lại mối họa này, ban đầu trực tiếp xử lý cô ta là xong rồi, như thế thì hiện tại sẽ không có nhiều tai họa về sau!

Tưởng Thành nhìn khuôn mặt mấy người kia càng thêm u ám, thì biết chuyện bây giờ không ổn!

Một giây kế tiếp đã nghe được giọng nói lạnh lùng từ lão đại: “Hiện tại chỉ cần tìm được cô ta, lập tức giải quyết thẳng cô ta!” Trong giọng nói không khỏi để lộ ra sự lạnh lẽo thấu xương!

Mọi người nghe được lời anh nói, đều gật đầu, hiện tại xem như lão đại không có mở miệng, bọn họ tìm được cô ta cũng sẽ trực tiếp giải quyết cô ta, cô ta chính là một mối họa, để lại tuyệt đối nguy hiểm vô cùng!

“Nam, tìm cách gắn cái này vào trong điện thoại di động của Tô Úy!” Lạc Phàm lấy từ trong túi ra một cái hộp màu đen tinh xảo, lấy đồ vật bên trong ra đưa cho Hạ Nam!

“Đây là? Camera mini?” Hạ Nam nhìn vật gì đó chỉ bằng hạt gạo trong tay mình, thân nhiên dò hỏi!

“Ừ, đây là của bạn tôi ở Mỹ gửi về, chính là sản phẩm nghiên cứu khoa học mới nhất, nó rất nhỏ, không dễ dàng bị phát hiện!”

“Cảm ơn!”

“.....” Nghe câu “Cảm ơn” của Hạ Nam, tất cả đều ngây ngẩn cả người! Đây là lão đại của họ sao? Hay là bọn họ nghe nhầm? Đường như lão đại mới vừa nói cảm ơn!

“Phải thêm người có bản lĩnh tốt âm thầm bảo vệ cô ấy, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ hỏi tội các anh!” Không đợi bọn họ kịp phản ứng, thì đã nghe được giọng nói lạnh lùng của anh! Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, đều cho là mình đã nghe nhầm!

.....

Sáng sớm ngày thứ hai, FIR nhanh chóng đi đến cao ốc Lam Lâm, cũng chính là chỗ công ty quảng cáo Minh Nguyệt! Trở lại đã mấy ngày, nhưng vẫn không có thời gian đi gặp anh trai, vừa lúc tranh thủ chút thời gian này đi đến gặp anh ta một chút!

FIR đứng ở trước cửa cao ốc Lam Lâm, hình như là cảm thấy cái gì, chậm rãi quay đầu lại sau khi phát hiện không có gì khác thường, mới đi vào trong cao ốc! Nhưng mà trong nội tâm cũng là chíp bông, luôn cảm thấy có người nhìn chằm chằm ở sau lưng! Thế nhưng khi quay đầu lại, thì không nhìn thấy gì cả! Cô chu mỏ, đối với việc tự mình nghi thần nghi quỷ có chút bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó sải bước đi vào bên trong!

“Tổng.....” Mới từ trong thang máy đi ra, FIR lập tức nghe thấy giọng Giang Hạo từ trong phòng của tổng giám đốc phát ra ngoài! Mà rõ ràng Giang Hạo cũng nhìn thấy cô, đang muốn mở miệng gọi cô, nhưng không biết gọi thế nào mới thích hợp!

“Gọi tôi là FIR đi!” FIR nhìn ra anh ta đang khó xử, không nhanh không chậm lịch sự mở miệng! Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vẫn mang vẻ lạnh nhạt!

“Nhà Thiết kế FIR, chào cô!” Gần đây, nếu nói đề tài tranh luận lớn nhất thành phố A thì phải là cô gái trước mặt này rồi! Năm năm trước, cô biến mất khỏi thành phố A, mặc cho bọn họ lật tung khắp nơi trên thế giới cũng không tìm thấy bóng dáng của cô! Năm năm sau, cô trở thành nhà thiết kế thời trang thần bí nổi tiếng trong và ngoài nước, chạm tay có thể bóng, mới vừa trở về thành phố A lại trở thành đối tượng theo đuổi của giới truyền thông!

“Không cần phải khách sáo, gọi tên tôi là được rồi!”

Giang Hạo gật đầu, dẫn cô đi đến phòng làm việc của Tổng Giám Đốc!

Giang Hạo đứng trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, nhẹ nhàng gõ cửa, nghe được bên trong đáp lại, đang chuẩn bị dẫn cô đi vào, thì thấy cô khoát tay với anh ta, ý bảo chính cô tự đi vào được rồi, để cho anh ta đi làm việc!

Giang Hạo gật đầu với cô, sau đó nhanh chóng đi về phòng làm việc của mình!

FIR nhẹ nhàng đẩy cửa ra, liếc mắt nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ngồi trước bàn làm việc đang cúi đầu xem văn kiện!

Đối với việc anh ta tỉnh lại, cô đã sớm biết từ trong miệng Trầm Kiệt Tư nói ra, đây cũng là nguyên nhân khiến cô có thể yên tâm sống ở nước ngoài năm năm qua!

Thật lâu sau, Tô Minh Hiên cũng không nghe được tiếng động đi vào, thì ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, nhìn thấy người đến trên mặt mang theo nụ cười ấm áp!

“Anh, em đã trở về!” Khuôn mặt tươi cười nhìn anh ta, cô thản nhiên nói, đáy mắt cũng thoáng qua một chút ý cười!

“Trở lại là tốt rồi!” Nhìn em gái có vẻ lạnh nhạt khác thường trước mặt, đầu tiên anh hơi ngẩn người, ngay sau đó lấy lại tinh thần, đứng dậy đi đến ghế sofa trong phòng làm việc!

FIR cũng theo sau anh ta đi đến ghế sofa!

Trên ghế sofa, hai người ngồi đối diện, nhất thời trong phòng làm việc trở nên yên tĩnh!

“Nghe mẹ nói, em mang về một đứa bé trai!” Ngồi tựa đầu trên ghế sofa, Tô Minh Hiên có chút mệt mỏi, vuốt vuốt mi tâm của mình!

“Dạ!” Nghe được anh ta hỏi, cô cũng không ngạc nhiên, bình thản trả lời!

“Là của Hạ Nam!” Tô Minh Hiên chắc chắn nói! Ánh mắt khóa thật chặt trên người cô, hi vọng từ trên mặt cô nhìn ra được một chút xúc động! Nhưng mà anh ta hoàn toàn thất vọng, trên mặt của cô trừ lạnh nhạt và lạnh nhạt thì không còn bất kỳ điều gì khác!

“Dạ!” Đối với việc này, cô không muốn lừa dối anh ta! Đồng thời cô cũng biết căn bản không lừa được anh ta, cho nên quyết định thừa nhận!

“Anh ta không biết!” Nếu như anh ta biết, hiện tại có mặt ở nơi này khẳng định không chỉ có một mình cô!

“Dạ!”

“Vậy bây giờ em dự định như thế nào? Vĩnh viễn che giấu đứa bé ở Bắc Kinh sao?”

“Không, ý định của em là ngày mai sẽ đón bé đến đây!”

“.....” Đối với việc cô làm như vậy, Tô Minh Hiền cũng là trăm mối vẫn không có cách giải! “Năm năm trước, anh ta....”

Không đợi anh ta nói xong, FIR đã thản nhiên mở miệng: “Em đã biết rồi!”

“Vậy bây giờ em dự định như thế nào?”

“.....” Im lặng, vẫn là im lặng.....

Lúc tưởng như em gái mình sẽ không mở miệng, thì bên tai vang lên giọng nói lạnh nhạt của cô: “Mặc kệ như thế nào, chuyện đã phát sinh thì không thể xem như không có chuyện gì xảy ra, không phải sao? Dù cho anh ta ban đầu có nỗi khổ tâm gì!”

Nghe giọng nói của cô, lần đầu tiên Tô Minh Hiền phát hiện hình như anh ta chưa thực sự hiểu rõ đứa em gái bảo bối mà anh đã yêu thương từ nhỏ đến lớn này! Thậm chí nhìn cô lúc này cảm thấy có chút xa lạ!

Lạnh nhạt, hờ hững như vậy, giống như là không để việc gì vào trong mắt, không có vui, giận, yêu, ghét, không có sức sống không khác gì một con búp bê!

Chẳng qua anh không biết, thật ra thì cô không phải chuyện gì cũng không để ý, chỉ là thói quen tự mình che giấu mà thôi!

Dường như nhớ tới chuyện gì, Tô Minh Hiền mở miệng: “Em biết rồi phải không?” Có lẽ những lời này người khác nghe vào tai sẽ không hiểu đây là ý gì, nhưng anh ta biết cô hiểu được!

Nghe anh ta hỏi, FIR cũng không có lập tức trả lời, mà cúi đầu suy tư một lúc mới mở miệng: “Dạ, em biết rõ em không phải là con gái ruột của cha mẹ!” Lúc nói, giọng nói vẫn lạnh nhạt như vậy, đôi mắt trong suốt cũng không hề dao động! Giống như đang nói sự việc không liên quan đến mình! Hay là năm năm trước, cô đã thấu hiểu được sự thật này, cho nên bây giờ mới có thể bình tĩnh mà cư xử như thế!

“Em có nghĩ đến việc đi tìm cha mẹ ruột của mình hay không?” Tô Minh Hiền nói xong, vẫn không quên quan sát vẻ mặt của cô, chỉ thấy cô vẫn thản nhiên như vậy! Cô khẽ cúi đầu, cho nên anh cũng không thấy được trong đáy mắt cô lướt qua một chút hoảng hốt và luống cuống!

“Không muốn!” Gần như không chút suy nghĩ lập tức mở miệng!

Cho dù vẻ mặt của cô vẫn lạnh nhạt như thế, nhưng từ trong lời nói của cô nghe ra thì cô không muốn tiếp tục vấn đề này! Cho nên anh cũng không tiếp tục, mà tùy tiện chuyển sang chuyện khác: “Nếu như có thời gian, em hãy đi tiếp chuyện cùng chị dâu em đi, hiện tại cô ấy đang mang thai, ở nhà một mình, luôn nói là rất buồn bực, mà anh thì gần đây công ty quá bận rộn không có thời gian bên cạnh cô ấy!” Lúc nói trên mặt mang theo nụ cười vui thích, ngay cả trong đôi mắt cũng đầy ý cười!

“Dạ, chờ sau khi em mang Niệm Niệm trở về, em sẽ lập tức đi gặp chị dâu!”

.....

FIR từ trong cao ốc Lam Lâm đi ra ngoài, bởi vì không có lái xe nên muốn đi bộ đến trạm xe buýt, đi được vài bước cô không nhìn được mà quay đầu lại nhìn, đôi mắt dưới cặp mắt kính màu đen lạnh lùng quét qua bốn phía, sau khi không có phát hiện điều gì khác thường thì thu hồi tầm mắt!

Hình như từ lúc vừa đến đây cô đã cảm thấy có người đi theo mình, loại cảm giác này làm cho cô cực kỳ khó chịu!

Cô lấy điện thoại ra gọi đi, nghe được câu trả lời bên kia thì ngắt máy, nhanh chóng đi đến trạm xe buýt!

Cho nên cô không phát hiện, cách phía sau cô không xa, một bóng người bí mật trong góc chậm rãi đi ra ngoài, người này mặc một bộ đồ màu đen, đầu đội nón lưỡi trai, vành nón kéo thật thấp xuống, làm cho người ta không thể nhìn thấy phần gương mặt từ sống mũi trở lên của người này!

.....

“Hôm nay có người theo dõi tôi!” Trong phòng làm việc của tổng giám đốc Thịnh Thế Quốc Tế, ngồi ở trên ghế sofa, FIR nhìn người đàn ông đối diện nói, trên mặt mang theo chút tức giận và khó chịu!

“Rất bình thường, sau khi cô trở lại, một ngày đó mà không có người theo dõi cô thì mới xem như là kỳ quái chứ?” Nụ cười trên gương mặt bất cần đời, ánh mắt lưỡi biếng của La Tân Hàn nhìn người con gái đối diện từ từ nói!

“Tôi không phải nói người của anh ấy phải theo bên cạnh tôi!”

“Cái gì?” Nghe được lời của cô...., La Tân Hàn thu hồi về bất cần đời trên mặt, trở nên nghiêm túc!

“Từ trong khách sạn đi ra ngoài, tôi luôn cảm thấy có một đôi mắt nhìn tôi chằm chằm, cảm giác như gió lướt qua, quan trọng hơn là tôi không biết người nào!” Nói xong nhẹ nhàng cau mày!

“Tôi biết rồi, tôi lập tức cho người đi thăm dò!”

“Ừ, ngày mai tôi phải về Bắc Kinh một chuyến, sẽ ở bên đó mấy ngày, đến lúc tôi trở lại hi vọng anh đã có kết quả!” FIR tùy tiện vuốt tóc mình, mắt híp lại nhìn về một điểm nào đó! “Tôi để cho anh điều tra sự kiện đó như thế nào rồi?”

“Tạm thời còn chưa có tin tức gì, dù sau cũng đã cách năm năm, trở lại điều tra chuyện này có chút khó khăn!”

“Ừ, anh hãy cố gắng làm hết sức!” Lúc nói, trong ánh mắt thoáng qua một chút ánh sáng lạnh lẽo!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 55: Điện thoại gọi đến + lòng dạ đen tối(I)

La Tân Hàn nhận thấy trong mắt cô lóe lên chút ánh sáng lạnh lẽo rồi biến mất, chân mày nhíu lại, vốn là người nhạy bén nên không có mở miệng hỏi!

“Bây giờ cô trở lại, phải ở chỗ này luôn sao?” Không biết bao lâu, La Tân Hàn liếc mắt nhìn người con gái ngồi đối diện, nhíu mày, thân nhiên mở miệng!

FIR nghe được giọng nói của anh ta thì híp cặp mắt của mình lại, làm như đang suy tư chuyện gì, xoa nhẹ trán của mình, đang muốn mở miệng nói gì thì điện thoại trong túi vang lên, lấy điện thoại ra nhìn dây số phía trên, đột nhiên trong lòng có một dự cảm xấu, trong nháy mắt đầu óc cũng trống rỗng... Cô cũng không biết vì sao lại có thể như vậy?

Bấm nút nghe, nghe giọng nói bên trong truyền đến, đột nhiên điện thoại ở trong tay rơi xuống đất, từ từ sắc mặt trở nên tái nhợt, cặp mắt hoang mang sợ hãi nhìn điện thoại rơi xuống dưới chân, hình như là không thể tin được, mở to mắt, nhẹ nhàng lắc đầu!

Ngồi đối diện trên ghế sofa, La Tân Hàn chú ý đến sự khác thường của cô, mi tâm chau nhẹ lại, môi mỏng nhấp nháy, nhàn nhạt mở miệng hỏi thăm: “Sao rồi, đã xảy ra chuyện gì?” Rốt cuộc xảy ra chuyện gì có thể để cho một người phụ nữ luôn trầm tĩnh, lạnh nhạt như cô lại xuất hiện vẻ mặt hoảng hốt, luống cuống như thế!

“Đưa tôi đến sân bay!” Nghe được giọng nói của anh ta, trong nháy mắt, ánh mắt cô trở nên trấn tĩnh, trong suốt, trên mặt cũng khôi phục lại vẻ trầm tĩnh, lạnh nhạt như trước! Nói xong đưa tay nhặt điện thoại di động lập tức đứng dậy đi nhanh ra cửa!

Nghe được lời của cô..., La Tân Hàn không chần chừ chút nào, đứng dậy đi đến trước bàn làm việc, cầm chìa khóa xe nhanh chóng đi theo!

Trong hành lang dài, chỉ nghe tiếng giày giẫm trên sàn nhà vang lên “Cộp, cộp, cộp”, nghe vào có chút hỗn loạn, vội vàng, không khó đoán được trong lòng người đang gấp gáp hốt hoảng, hai bóng người một cao một thấp, một trước một sau nhanh chóng đi đến cửa thang máy!

Thang máy chuyên dụng kín mít, FIR cùng La Tân Hàn yên tĩnh đứng ở bên trong, không ai mở miệng nói chuyện!

FIR khẽ ngẩng đầu, ním môi thật chặt, nhìn chăm chăm những con số trên màn hình không ngừng thay đổi!

La Tân Hàn đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn mềm mại của cô, nhẹ nhàng chao mày, đôi tay cắm vào trong túi áo cũng nắm thật chặt lại! Lúc này trên khuôn mặt không còn vẻ bất cần đời thường ngày, mà trở nên u ám, trong đôi mắt kia cũng có vẻ sâu xa giống như hồ sâu vạn trượng không đo được, làm cho người ta không hiểu anh ta đang suy nghĩ chuyện gì!

“Đình!” Cửa thang máy vừa mở ra, chớp mắt một cái, FIR liền chạy nhanh ra ngoài!

La Tân Hàn nhìn dáng vẻ chạy vội vàng của cô, cũng bước nhanh đi theo!

.....

Mấy phút sau, chiếc xe thể thao Maserati màu đen nhanh chóng lái ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ!

Trên ghế tài xế, La Tân Hàn chuyên chú lái xe, không ngừng vượt qua những chiếc xe khác, tốc độ nhanh khác thường!

Anh ta khẽ nghiêng đầu liếc nhìn FIR đang ngồi ở ghế bên cạnh, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt bình thường, khóe miệng cũng nhẹ nhàng nâng lên! Nhưng mà anh biết trong lòng cô không bình tĩnh khác thường, bởi vì hai tay cô nắm chặt gác trên đầu gối, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, đầu ngón tay cũng bởi vì nắm chặt mà trắng bệch, có thể thấy được cô dùng rất nhiều sức lực! Anh ta biết là cô muốn dùng đến cảm giác đau đớn để duy trì cho mình tỉnh táo!

FIR khẽ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, trên cửa kính phản chiếu gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo lạnh nhạt, cô giơ tay xoa nhẹ một nơi nào đó trên má phải, trong ánh mắt thoáng hiện lên một nỗi đau nhói!

Mặc dù Tiểu Tô Niệm mới bốn tuổi, nhưng bé thật sự rất hiểu chuyện, cũng sẽ không làm cho cô phải bận tâm!

Mỗi khi cô bận rộn, cô sẽ giao bé cho bảo mẫu chăm sóc, bé cũng không ầm ĩ, không làm khó dễ!

Một đứa bé ngoan, hiểu chuyện như vậy, nhưng bây giờ bởi vì té từ trên cầu thang xuống mà phải vào bệnh viện cấp cứu, hiện giờ còn không biết tình trạng ra sao!

Thật ra thì Tiểu Tô Niệm không muốn đi bệnh viện, ngay cả phòng khám bệnh cũng không muốn đi, cô luôn cho rằng, không biết có phải vì nguyên nhân này hay không mà ngay từ nhỏ bé rất ít ngã bệnh, gặp phải cảm vặt phát sốt, cũng chỉ uống thuốc qua một hai ngày là khỏi! Cho nên trong nhà các loại thuốc cảm, ho khan là không thể thiếu!

Từ khi sinh bé ra cho đến nay, cô cũng cảm thấy mình rất có lỗi với bé! Cô không cho bé một cuộc sống gia đình hoàn chỉnh, cũng vì lúc mang thai không đủ tháng nên phải sinh mổ, vừa sinh ra phải nằm trong lồng sưởi ấm chừng nửa tháng! Khi cô lê thân thể suy nhược đứng ở cửa sổ thủy tinh của bệnh viện nhìn thấy rõ ràng thân thể nhỏ nhắn cắm đầy kim tiêm nằm ở trong lồng ấm, hình như trong lòng của cô có cái gì đó sôi trào! Trong phút chốc, cô hối hận là đã mang bé đến thế giới này để chịu phần đau khổ này đây! Trong phút chốc, cô hận người đàn ông tuần mẩy lạnh lùng kia! Trong phút chốc, cô hi vọng chưa từng gặp anh ta! Bởi vì nếu không phải vì chuyện hôn lễ kia, nếu không phải vì cô đau lòng chạy đi.... thì tất cả mọi chuyện tuyệt đối sẽ không như thế!

Nhưng mà tất cả điều này có thể trách ai được đây? Không phải đều là do chính cô lựa chọn hay sao?

Mà trên thế giới này cũng không có cái gọi là thuốc hối hận không phải sao?

.....

Trong đại sảnh của sân bay, FIR và La Tân Hàn ngồi gần nhau trên ghế chờ !

FIR vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, có vẻ bình tĩnh khác thường! Nhưng mà chỉ cần người hiểu cô sẽ biết, ngoài mặt nhìn cô càng bình tĩnh thì trong lòng lại càng không bình tĩnh!

Đúng lúc ấy thì phòng truyền thanh của sân bay vang lên!

Nghe thấy thông tin của phòng truyền thanh, FIR nhìn người đàn ông bên cạnh nhẹ nhàng gật đầu, đứng dậy đi đến cửa lên máy bay, cô cũng rõ ràng nghe được giọng nói thân nhiên từ tính mạng theo chút lười biếng truyền đến: “ Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi, ngàn vạn lần không được một mình chịu đựng!”

La Tân Hàn không tiếp tục hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, bởi vì anh ta hiểu rõ, cô không muốn nói xem như có hỏi vô số lần, cũng sẽ không có được đáp án! Đây chính là đạo lý mà anh hiểu được khi bọn họ sống chung với nhau ba năm qua.

Nghe được anh ta nói, FIR tạm dừng bước chân của mình, sau đó cũng không quay đầu lại, khoát tay về phía sau rồi nhanh chóng sai bước đi đến cửa lên máy bay!

Đối với người đàn ông sau lưng này, tự đáy lòng cô rất cảm tạ , tuy là nhận ủy thác của người khác, nhưng cũng đối xử thật lòng với cô, chỉ cần cô yêu cầu, anh ta nhất định có thể vì cô mà làm được! Quan trọng hơn là anh ta biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi!

.....

Đến sân bay Kinh Đô, FIR thuê xe trực tiếp đi đến cửa bệnh viện!

Ánh nắng buổi chiều thẳng tắp chiếu rọi trên người cô, khiến toàn thân cô dát lên một tầng ánh sáng màu vàng lóa mắt! Cô ngẩng đầu nhìn những tòa cao ốc màu trắng trước mặt, chống lại ánh sáng chói lóa, mắt hơi híp lại, tay nhẹ nhàng nâng lên che bớt một phần ánh sáng!

Nhẹ nhàng thở một hơi, chậm rãi đi vào bên trong!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 55-2: Điện thoại gọi đến + lòng dạ đen tối (II)

Chẳng qua lúc này, ai nhìn cô cũng sẽ bị dọa đến giật mình, cặp mắt vô hồn, môi đỏ mọng biến sắc, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy trắng, đi bộ cũng có chút nghiêng ngã!

Cho nên khi cô đi vào đại sảnh bệnh viện, thì lập tức có một ý tá trực quỳ tiến lên đón lấy cô, còn tưởng rằng cô bị bệnh nên lịch sự hỏi thăm, khi cô nói không phải, y tá cũng sốt nửa ngày không kịp phản ứng, đợi cô ta lấy lại tinh thần, quét mắt nhìn bốn phía đã không còn thấy bóng dáng của cô đâu,

không tìm thấy bóng dáng đó, cô ta nhẹ nhàng lắc đầu rồi trở về vị trí của mình!

Khi FIR lao đảo đi đến cửa phòng bệnh của Tiểu Tô Niệm, Tô Chí và Thẩm Khiết đang một trái một phải ngồi trên giường bệnh, thấy vẻ mặt tái nhợt của cô, cũng lập tức đứng dậy đỡ cô!

“Tô Úy con làm sao vậy, có cần mẹ đi gọi bác sĩ đến xem một chút hay không?” Thẩm Khiết nhìn vẻ mặt tái nhợt của con gái mình dịu dàng nói, chỉ thấy Tô Úy ngồi ở trước giường bệnh nhìn chăm chăm bóng người nhỏ bé trên giường, tay phải thận trọng đưa tới vuốt ve khuôn mặt của bé!

“Bé như thế nào rồi?” Tô Úy chớp chớp hai mắt của mình, nhẹ nhàng lắc đầu, tầm mắt mờ hồ vẫn nhìn chăm chăm bóng người nhỏ bé nằm trên giường bệnh, lạnh nhạt hỏi, giọng nói lại khàn khàn gay gắt!

“Ồ đầu may mấy mũi, hiện tại bởi vì còn thuốc mê nên chưa tỉnh lại! Nhưng mà bác sĩ nói đã không có gì đáng ngại, chờ bé tỉnh lại làm thêm một đợt kiểm tra não bộ xác định chắc chắn không có bị chấn thương sọ não, thì ở thêm mấy ngày nữa sẽ không có chuyện gì!” Thẩm Khiết nói xong, trong giọng nói mang theo sự tự trách! “Đều do mẹ không tốt, nếu không phải tại mẹ không chăm sóc tốt cho bé, bé cũng không biến thành như vậy!”

Nghe được Tiểu Tô Niệm không có việc gì đáng ngại, FIR chớp chớp hai mắt của mình, khoe miệng nhẹ nhàng ngoắc ngoắc, chỉ cần bé không có việc gì là tốt! Một giây kế tiếp trước mắt là một vùng tăm tối, trước khi mất đi ý thức, cô nghe được tiếng cha, mẹ gào lên....

.....

Gió rét thổi nhẹ khiến cho người ta cảm thấy lạnh thấu xương, cả thành phố cũng chìm trong không khí lạnh lẽo!

Trong thời tiết giá lạnh, một cô gái mặc áo cưới màu đen chậm rãi đi ở trên phố đông đúc, không thể nghĩ ngờ sẽ làm cho người khác chú ý, đối với ánh mắt quan sát ngạc nhiên của mọi người, cô không thêm để ý chút nào, hay nói đúng hơn là không phát hiện tầm mắt của mọi người! Cô cúi đầu chậm rãi đi tới, trong tầm mắt toàn là cảnh hoang vu và đau buồn, nguyên cả khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ rời rắm, âm u khác thường! Nếu có người chú ý sẽ phát hiện dưới làn váy cưới là đôi chân trần giẫm đạp trên mặt đất lạnh lẽo, giày đã sớm không thấy nữa!

Cô không biết mình phải đi đâu, nơi nào mới là nhà của cô đây?

Dần dần cô lạc đường, cô không biết mình đã đi đến nơi nào? Cô vốn là người không rành đường, vốn không nhận biết được phương hướng, đứng trong hoàn cảnh xa lạ, cảnh tượng bốn phía đều mờ mịt,....

Đúng lúc này cô nghe được tiếng động cơ xe Mercedes-Benz vang đến bên tai, cô cho là anh hồi hận tìm đến cô, dù sao bên cạnh cô vẫn có người của anh âm thầm đi theo! Nhưng cô không biết, hôm nay bởi vì là ngày đặc biệt nên tất cả người đi theo cô đã bị rút hết về!

Đi theo hướng âm thanh, chỉ thấy một chiếc xe hơi màu đen chạy như bay về phía cô, hơn nữa không có dấu hiệu chậm lại! Đột cô lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn và lạnh lẽo thấu xương... lúc này cô biết mình đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo, trong tiềm thức cô muốn đứng lên, nhưng mà ý thức của cô trở nên không hề rõ ràng nữa.....

“Tô Úy, mau tỉnh lại...” Nghe được âm thanh quen thuộc, FIR từ trong giấc mộng tỉnh lại, mở đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn Thẩm Khiết trước mặt, trong mắt lóe lên một chút mờ mịt, luống cuống! “Tô Úy, con làm sao vậy hả?” Nói xong thì đỡ cô ngồi dậy!

Đối với ánh mắt lo lắng của Thẩm Khiết, FIR mở trừng hai mắt, muốn nói mình không có việc gì, lại phát hiện âm thanh cứng ngắt ở trong cổ họng! Cô biết chắc là cô lại gặp ác mộng, hơn nữa còn sợ hãi kêu ra tiếng!

Thời gian năm năm qua, đối với con ác mộng này, cô đã nằm mơ thấy vô số lần! Cho nên đã tập cho cô thành thói quen, chỉ là tiếng hét sợ hãi của cô luôn làm cho Tiểu Tô Niệm ở phòng cách vách giật mình tỉnh lại, sau đó ôm chầm của mình đến phòng ngủ cùng với cô, nói là ngủ cùng nhau sẽ không sợ nữa! Đối với sự thân thiết của bé, cô luôn rất vui mừng và cao hứng!

Kỳ lạ là, mỗi khi bé ngủ bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, lòng của cô cảm thấy an tâm và bình tĩnh khác thường, loại cảm giác này giống như khi cô ở bên cạnh người đàn ông tuần mỵ đó!

“Tô Úy, con cũng đói bụng rồi, để mẹ đi làm cho con chút thức ăn!” Nhìn sắc mặt không tốt của con gái, nghĩ là bởi vì cô không ăn cái gì để suy cạn thể lực mà té xỉu, nên mở miệng nói!

FIR nhìn Thẩm Khiết nhẹ nhàng gật đầu, dĩ nhiên cô cũng biết nguyên nhân vì sao mình té xỉu!

Đợi sau khi mẹ mình đi rồi, lúc này cô mới phát hiện toàn thân trên dưới của cô đã đầy mồ hôi, ngay cả chân màu trắng che trên người cũng bị thấm ướt một chút!

Đúng vậy! Gần đây cô hay gặp con ác mộng giống năm năm qua, nhưng mà những lần trước không có rõ ràng, vừa rồi cô nhớ rõ tất cả cảnh tượng trong mộng, đó là sự thật sao, như vậy đúng là làm cho người ta cảm thấy ngột thở,...

Đôi tay cô ôm chặt đầu mình, vùi đầu vào trong chăn! Cô thật không biết mình đã đắc tội với người nào, tại sao nhiều lần lại muốn lấy mạng của cô?

FIR ăn xong rồi, thì đi đến phòng bệnh của Tiểu Tô Niệm! Cô để cho cha mẹ mình đi về, còn cô thì ở lại nơi này coi chừng! Tô Chí và Thẩm Khiết không lay chuyển được sự kiên trì của Tô Úy nên cũng chịu theo ý cô! Mặc dù sắc mặt cô vẫn còn một chút không tốt lắm, nhưng cũng không có gì đáng ngại!

FIR ngồi ở trên ghế sofa nằm bên trái của phòng bệnh, nhìn bóng người nhỏ nhắn hôn mê trên giường bệnh, trong lòng có chút chua chát, đau đớn!

Đôi tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của bé, trong ánh mắt nhìn bé mang theo một chút ánh sáng dịu dàng!

.....

Mà ở bên thành phố A này, tại phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn Hạ Thị.

Ngồi ở trên ghế làm việc xoay tròn, Hạ Nam đã gọi không biết bao nhiêu lần cùng một dãy số, vẫn nghe được âm báo giống nhau: thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không có người nhận máy, xin vui lòng gọi lại lần nữa....!

Nếu như không phải là đã xác nhận cô gái nhỏ đó không có xảy ra việc gì, thì sợ rằng anh sẽ điên mất!

Biết cô đã về Bắc Kinh rồi, vốn là muốn cùng đi với cô, nhưng không nghĩ hiện tại lại có một vụ án quan trọng gần hai ngày cũng không đi được!

Mặc dù bận rộn nhưng anh vẫn không nhận được mà muốn nghe giọng nói của cô một chút, vậy mà cô gái nhỏ này không biết tại sao lại không nhận điện thoại của mình!

.....

Mà lúc này đứng bên cửa sổ phòng bệnh, FIR kinh ngạc nhìn điện thoại trong tay mình không ngừng đổ chuông, dãy số trên màn hình cô không thể quen thuộc hơn được nữa, không có nhận máy, cũng không có ngắt máy, chỉ để mặc cho nó đổ chuông!

Dường như trên gương mặt xinh đẹp, lạnh nhạt trầm tĩnh có chút rối rắm, trong đôi mắt cũng thoáng qua một chút phân vân !

Rốt cuộc nhận hay không nhận đây? Có chút ảo não gãi gãi đầu mình! Trong lòng âm thầm quyết định, nếu như anh có thể kiên trì năm phút nữa, cô sẽ nhận máy!

Đây cũng là vì mình mà cũng là tìm cho người khác một lối thoát!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 55-3: Điện thoại gọi đến + lòng dạ đen tối (III)

Cô nhìn thời gian từng giây một trôi qua, trong lòng vừa không kìm nén được vừa rối rắm, ngay cả nhịp tim cũng tăng nhanh không bình thường!

Khi ở ba giây cuối cùng, cô đang chuẩn bị nhận máy, thế nhưng tiếng chuông lại ngừng reo! Cô nhìn trên màn hình điện thoại đi động đã tối lại như bình thường, tiếng chuông cũng không còn vang lên nữa! Trong ánh mắt thoáng qua một chút thất vọng mà chính cô cũng không nhận thấy!

Cô bấu môi, bỏ điện thoại vào trong túi, đi về phía giường bệnh bên cạnh....Chưa kịp chạm đến giường bệnh đã thấy Tiểu Tô Niệm mở mắt thì tạm dừng bước, trên mặt cũng thoáng qua một chút mất tự nhiên! Nhìn trong ánh mắt trong sáng của bé cũng biết bé đã tỉnh lại từ lâu rồi, nhớ tới hành vi vừa rồi của mình, không nhận được giặt giũ khó miệng!

Đi đến bên giường bệnh, nhẹ giọng hỏi thăm: “Niệm Niệm, con cảm thấy như thế nào rồi? Có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không?”

“Tô Tô, mới vừa rồi mẹ đang làm gì thế? Tại sao điện thoại gọi đến lại không nhận hả?” Chớp đôi mắt to của bé, có chút nghi ngờ hỏi, giọng nói non nớt dễ nghe khác thường!

Nhưng mà bây giờ FIR nghe vào trong tai thì không phải chuyện như vậy, chỉ thấy bộ mặt cô lộ vẻ lúng túng, ho nhẹ: “Chuyện đó....”

“Con hiểu rõ, mẹ nhất định đang muốn khảo nghiệm nghị lực và kiên nhẫn của người ta... Đúng không ạ?” Cô chưa kịp nói xong, Tiểu Tô Niệm đã mở miệng, nháy mắt đáng yêu khác thường! Đối với trình độ thông minh của bé, cô đã sớm nhận ra, nhưng mà lại bị bé nói một câu trúng tâm tư của mình thì thật là....

Nghe lời của bé nói, cô càng nhũn mày! Tiểu quý này là đứa trẻ bình thường sao? Trong tình huống như thế một đứa bé bình thường có thể nói chuyện như vậy sao? Không phải sẽ nằm trước ngực mẹ mình mà khóc một trận sao?

Nhưng mà suy nghĩ một chút đến những chuyện của bé trong bốn năm qua, thì sáng tỏ, nếu bé làm như vậy thì còn có phải là bé nữa không?

FIR không nhìn ánh mắt của bé, nhẹ nhàng đỡ bé ngồi dậy, liếc nhìn vài trang băng bó trên đầu, rồi cầm quả táo trên bàn lên sau đó lấy dao nghiêm túc gọt vỏ, thỉnh thoảng nhìn về phía bóng người nhỏ bé trên giường bệnh, trong đôi mắt mang theo ý cười dịu dàng!

Đối với việc FIR không nhìn mình, Tiểu Tô Niệm chỉ đành phải lắc lắc cái đầu nhỏ nhắn của mình, bĩu môi nhỏ nhắn, rõ ràng đã thành thói quen, ngay đó chuyển đổi mắt đen như mực quan sát xung quanh! Ngửi mùi thuốc khử trùng làm cho bé không thoải mái, nhẹ nhàng cau mày!

“Tô Tô, con muốn xuất viện!” Chộp hai mắt của mình, kéo nhẹ cánh tay của FIR, làm bộ đáng thương nói với cô!

Nghe bé nói, FIR đặt quả táo và dao gọt trái cây lên bàn, nhìn biểu cảm đáng thương của bé, dịu dàng dụ dỗ: “Ngoan, ngoan nào! Con bây giờ chưa tốt lắm vẫn không thể xuất viện!” Lúc nói mang theo một chút khẩn trương và lo lắng!

“Ồ! Được rồi!” Tiểu Tô Niệm bĩu môi, nghiêng đầu nhìn FIR một hồi mới mở miệng! Nhưng lúc nghiêng đầu cũng cảm thấy thật là đau! Bàn tay nhỏ bé xoa nhẹ, không kêu lên chút nào, vẫn không quên liếc mắt nhìn FIR, thấy cô không có gì khác thường, mới thoáng yên tâm! Bởi vì nếu như bé nói đau, Tô Tô nhất định sẽ lo lắng, bé nhất định không thể để cho Tô Tô lo lắng!

Chẳng qua bé không phát hiện, mặc dù vẫn cúi đầu gọt táo nhưng thật ra FIR đã thu tất cả những mờ ám của bé vào trong đáy mắt, nhìn bé xoa xoa đầu của mình, cô cũng biết bé khẳng định rất đau! Đối với chủ ý của bé, cô cũng biết, cũng bởi vì biết mà càng đau lòng cho con trai của mình hơn! Ngay cả trong đáy mắt cũng dần dần dâng lên một tầng hơi nước, từ từ nước mắt không kìm được mà chảy xuống, từng giọt màu trắng rơi vào trên lưỡi dao!

Tiểu Tô Niệm thấy mẹ mình chảy nước mắt thì lập tức nói: “Tô Tô, con không có đau chút nào, mẹ không cần phải khóc đâu!” Nói xong đưa bàn tay nhỏ bé lau nước mắt cho cô!

Nghe lời của bé, FIR đặt lại trái cây gọt xong lên trên bàn, đưa tay ôm thân thể của bé vào trong ngực, chỉ cảm thấy đáy lòng sôi trào mãnh liệt, chua xót vô cùng!

Thật ra thì cho tới nay cô đều biết mình không phải là người mẹ tốt, có lúc nói chăm sóc con trai của mình còn không bằng nói con trai mình đang chăm sóc cho mình, con trai của cô vĩnh viễn đều dễ dàng nhìn thấu tâm tư của cô, hầu như lúc làm chuyện gì cũng rất cẩn thận không muốn cô lo lắng, càng sẽ không làm cho cô tức giận!

.....

Đợi cho lòng mình bình phục lại, cô phát hiện thân thể nhỏ bé bị cô ôm trong ngực đã ngủ say, cô thận trọng đặt bé nằm trở lại trên giường, giúp bé đắp chăn, sau đó đứng dậy đi đến bên cửa sổ!

Đứng bên cửa sổ, xuyên qua tấm kính thủy tinh nhìn cảnh sắc bên ngoài, trong mắt lóe lên một suy nghĩ sâu xa!

Thật ra đến bây giờ, cô biết Tiểu Tô Niệm cũng đã biết cha của bé là người nào! Thế nhưng bé chưa từng mở miệng hỏi qua cô bất cứ chuyện gì về cha, cô biết là bé sợ cô đau lòng!

Lúc này có lẽ nên nói cho bé biết, dù sao bé cũng có quyền được biết không phải sao? Về phần bọn họ có muốn sống chung với nhau hay không đều không quan trọng!

Nghĩ đến đây thì lập tức bấm một dãy số trên điện thoại di động gọi đi, nhưng mà thật lâu cũng không có người nhận máy! Nghe giọng nữ bên trong truyền đến: thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không có người nhận máy, xin vui lòng gọi lại lần nữa....! Đột nhiên có chút hiểu được tâm tình của anh lúc này vừa mới gọi đến, quả nhiên không được tốt lắm! Thế mà anh lại gọi tổng cộng bốn mươi cuộc điện thoại!

Trong ấn tượng của cô, năm năm trước giống như anh là người duy nhất, không có người khác gọi hơn hai trăm cuộc điện thoại! Cô chỉ có thể nói nghị lực và kiên nhẫn của anh không phải loại bình thường! Cùng tiểu quý này thật rất giống nhau! Lúc nghĩ đến thì nhìn về phía Tiểu Tô Niệm nằm trên giường bệnh băng ánh mắt dịu dàng!

Gọi mười cuộc vẫn không có người nhận, cô không thể không hoài nghi người đàn ông bên kia đang muốn trả thù cô vừa rồi không nhận điện thoại của anh, có chút ảo não gãi gãi đầu của mình, sau đó bỏ điện thoại di động vào trong túi!

Để ý như vậy, cô còn gọi làm gì chứ?

Cô không biết lúc còn ba giây khi cô chuẩn bị nghe điện thoại thì tiếng chuông ngừng reo, là bởi vì người đàn ông bên kia phải chủ trì một cuộc hội nghị quan trọng nên đi đến phòng họp rồi! Mà bây giờ không nghe điện thoại của cô là bởi vì điện thoại của anh đặt ở phòng làm việc của mình, còn anh thì vẫn ở trong phòng họp!

Chờ Hạ Nam trở lại phòng làm việc thì đã là hai giờ sau, anh cầm điện thoại đang muốn tiếp tục gọi đi, chợt phát hiện trên máy có mười cuộc gọi nhờ nhìn dãy số thì cười vui vẻ!

Như vậy, cô gái nhỏ không phải là không muốn nhận điện thoại rồi, chắc là mới vừa rồi điện thoại của cô không có trên người cho nên mới không nhận điện thoại anh gọi đến! Anh phỏng đoán như vậy! Sau đó bấm gọi lại dãy số kia, trong nháy mắt tâm tình trở nên vui vẻ, ngay cả vẻ mặt nguội lạnh cũng biến thành dịu dàng!

Anh không biết cô gái bên kia luôn nhìn điện thoại di động, nghe đổ chuông nhưng không có nhận điện thoại của anh, nếu anh biết, chắc sẽ không khỏi hộc máu!

Nghe tiếng chuông, FIR đặt hộp thức ăn trong tay xuống, không nhanh không chậm lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn dãy số phía trên, nhận máy!

“Này, anh có chuyện gì hả?”

“Em mới vừa gọi điện thoại cho anh sao?”

“Tôi gọi cho anh là bởi vì thấy anh gọi cho tôi!” Vốn là muốn nói ra những lời muốn nói, nhưng giờ khắc này làm thế nào cũng không nói ra được! Chẳng lẽ cô phải nói cho anh biết : năm năm trước, tôi có mang thai con của anh, hiện tại đã bốn tuổi rồi, bé muốn gặp anh!

Những lời như vậy, dù có đánh chết cô cũng không nói ra được!

“Anh không có việc gì, chỉ muốn nghe giọng nói của em một chút mà thôi!”

“A, anh ăn cơm chưa?” Nghe lời của anh, FIR không nhận được, nhũu mầy, tùy tiện mở miệng không muốn tiếp tục đề tài này!

“Vẫn chưa, tương đối bận rộn, mới vừa họp xong!” Không có ý muốn giải thích lý do mình không nhận điện thoại, nhưng mà như vậy cũng xem như để cho cô biết không phải là anh cố ý không nhận, mà do anh vừa rồi đang họp không nghe được!

“Ồ! Vậy tôi ngắt máy trước đây, anh đi ăn cơm đi!”

“Em đang quan tâm anh sao?”

“Không có, tôi chỉ quan tâm chính tôi thôi, bởi vì bây giờ tôi đang ăn cơm, tôi sợ không ăn cơm sẽ làm cho mình đói bụng!” Nghe anh nói, cô hơi sững sốt một chút! Cô đang quan tâm anh sao? Có lẽ là....!

“Ừ! Vì không để cho bảo bối nhà chúng ta đói bụng, anh lập tức ngắt máy!” Nói xong thì ngắt điện thoại!

Nghe bên kia truyền tới âm thanh “Tút, tut,...” Báo ngắt máy, FIR có chút tức giận ném điện thoại di động lên bàn, chống lại tầm mắt của đứa con trai mình, nhũu mầy một cái, ho nhẹ: “Ngoan, ăn cơm nào!” Nói xong cầm hộp thức ăn lên tiếp tục ăn !

“Tò Tò, tại sao mẹ không nói cho người ta biết, lúc người ta gọi điện thoại đến mẹ luôn nhìn điện thoại di động, nghe đồ chuông nhưng không có nhận máy hả?”

Nghe bé nói, FIR trực tiếp bị sặc thức ăn!

“Tò Tò, mẹ không sao chứ?” Nói xong bưng ly nước trên bàn đưa cho cô! Lúc này cô không có chú ý trong mắt bé lóe lên một chút gian xảo!

“Không có việc gì!” Nhận lấy ly nước của bé đưa đến, uống một hớp, liếc nhìn Tiểu Tô Niệm trước mặt, chậm rãi mở miệng! Nhưng trong lòng đang nghĩ, tên tiểu quý trước mặt này lòng dạ cũng đen tối đây, quả nhiên của người nào sẽ giống loại người đó!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 56

Tiểu Tô Niệm ở trong bệnh viện một tuần lễ, FIR cũng ở lại chăm sóc bé suốt một tuần qua, Tô Chí và Thẩm Khiết mỗi ngày cũng đều đến thăm! Mà ở thành phố A xa xôi, Hạ Nam bởi vì công việc rất bận nên chưa kịp chạy đến, nhưng mà mỗi ngày gọi vài ba cuộc điện thoại tất nhiên là không thể thiếu! Đương nhiên anh cũng không biết mỗi lần nhận điện thoại của anh thì cô gái nhỏ đang ở trong bệnh viện, đang chăm sóc một người có quan hệ vô cùng lớn với anh!

Rốt cuộc ngày hôm nay Tiểu Tô Niệm có thể xuất viện, dĩ nhiên là bé rất vui mừng, thay quần áo thật sớm, chờ mẹ mình làm xong thủ tục xuất viện, lập tức sẽ được ra ngoài! Mà càng làm cho bé vui mừng hơn chính là mẹ bé nói ngày mai sẽ mang theo bé cùng nhau trở về thành phố A _ Nơi mẹ bé đang làm việc, còn có thể cha của bé cũng ở đó, bé nhanh chóng sẽ có thể gặp được cha rồi! Nghĩ đến những điều này lập tức làm cho bé hưng phấn khác thường!

FIR làm xong thủ tục, vừa vặn thấy bé đã thay quần áo từ sớm, tiện tay thu dọn đồ đạc rồi dắt bé đi ra ngoài bệnh viện!

Nhưng mà dọc theo con đường đi ra ngoài bệnh viện, cũng đưa tới một hồi kinh động không nhỏ! Bởi vì có thể nói, hiện tại FIR là đối tượng theo đuổi của giới truyền thông, dĩ nhiên những tin tức của cô gần đây cũng không hề ít chút nào! Mà bây giờ cô lại dắt theo một đứa bé xuất hiện ở nơi này, cũng thật sự khiến cho mọi người tò mò!

“Nhìn xem, không phải cô ấy chính là ngôi sao thiết kế FIR gần đây trên ti vi thường hay đưa tin sao?”

“Nhìn rất giống, nhưng cô ấy dắt theo bé trai kia là ai? Dường như không có nghe nói cô ấy kết hôn, vậy đứa bé kia là sao đây?”

.....

FIR dắt Tiểu Tô Niệm đi ra đại sảnh của bệnh viện, đối với ánh mắt tò mò và xì xào bàn tán này, cô làm như không nghe không thấy! Mà Tiểu Tô Niệm bên cạnh cô thì rất ngạc nhiên, mở to mắt quan sát xung quanh, đối với ánh mắt của những người hiếu kỳ, đôi mắt đen như mực của bé không ngừng chuyển động!

Bởi vì có việc nên Tô Chí và Thẩm Khiết không thể đến đón Tiểu Tô Niệm xuất viện, nhưng từ sớm đã cho một chiếc xe chờ sẵn ở bên ngoài bệnh viện!

Cho nên hai người vừa ra cửa bệnh viện đã có người đi đến nhận lấy đồ vật trong tay FIR, sau đó mở cửa xe thay họ, đợi hai người ngồi xuống rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa xe lại!

.....

Lúc xế chiều ngày thứ hai, FIR nhanh chóng dẫn Tiểu Tô Niệm trở lại thành phố A, rồi sau đó mang theo bé đến nơi cô hiện đang ở tại phòng tổng thống của khách sạn Thịnh Thế Hào Đình!

Thật ra lần này trở về nước, cô cũng định ở lại thành phố A rồi, bởi vì ở nơi này vẫn còn nhiều thứ cô không thể dứt bỏ hết được! Vì vậy, ở khách sạn cũng không phải là kế hoạch lâu dài, cho nên cô đã nhờ Thẩm Khiết Tư mua một căn nhà ba tầng ở gần biệt thự Hoa Đình, hiện tại chờ lắp đặt thiết bị xong là có thể dời đến đó ở!

.....

Ở khách sạn nghỉ ngơi cho khỏe suốt một ngày, sáng ngày hôm sau, FIR đáp ứng yêu cầu của Tiểu Tô Niệm dẫn bé đi chơi! Chờ lúc hai người quay trở lại khách sạn đã ba giờ chiều!

FIR dẫn Tiểu Tô Niệm đi đến cửa khách sạn, mới vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang dựa vào tường, theo bản năng muốn nhanh chóng mang Tiểu Tô Niệm đi trốn! Nghĩ đến lập tức hành động, nhưng vừa mới xoay người thì nghe thấy một giọng nói trầm thấp từ tính truyền vào trong tai...

“Bảo bối, em muốn đi đâu hả?” Rất rõ ràng cô mới vừa xuất hiện ở chỗ này, anh đã chú ý đến cô! Thấy cô vừa muốn xoay người rồi đi thì lập tức sai bước đi về phía cô!

Nghe giọng nói quen thuộc truyền đến ở phía sau lưng không đến một mét, FIR đành chấp nhận nhắm hai mắt lại, chậm rãi xoay người về phía Hạ Nam mang theo nụ cười cứng nhắc! Theo bản năng cô đẩy Tiểu Tô Niệm ra phía sau lưng giấu đi!

Có lúc càng muốn che giấu, lại càng dễ bị phát hiện!

Cũng bởi vì động tác theo bản năng của cô vừa rồi, mới làm cho Hạ Nam chú ý đến cô gái nhỏ trước mặt trong tay còn nắm thật chặt một cậu bé! Điều này làm cho anh vô cùng khó chịu, phải biết từ lúc cô gái nhỏ này trở về anh cũng không có nắm tay thật chặt như vậy mà dặt dẹo, tại sao cậu bé này lại được cô nắm tay thật chặt dặt dẹo như thế!

Trong nháy mắt có chút đồ kỵ với cậu ta, muốn nhìn rõ bộ dáng của cậu ta ra sao, nhưng bởi vì thân thể nhỏ bé bị giấu ở sau lưng cô gái nhỏ nên không thể nhìn được!

Hạ Nam không nhìn thấy được hình dáng của cậu bé kia, thì dời tầm mắt ở trên mặt của FIR, chỉ thấy trên mặt cô mang theo nụ cười cứng nhắc, ánh mắt có chút hoảng hốt bất định,....

Dường như có gì đó rất khả nghi! Hôm nay tại sao cô nhìn thấy anh lại có vẻ mặt như vậy chứ?

Nghĩ tới không nhìn được lại dời tầm mắt về phía bóng người nhỏ bé sau lưng cô, chỉ thấy một cái đầu nhỏ nhỏ lộ ra lại rút trở vào! Nhưng rất tiếc là anh không nhìn được hình dáng của bé!

Bị mẹ giấu ở sau lưng, Tiểu Tô Niệm thừa dịp chú đẹp trai trước mặt đang nhìn mẹ mình, trong nháy mắt bé đưa cái đầu nhỏ tròn trịa, mở to mắt nhìn Hạ Nam, sau đó rất nhanh rút đầu trở vào!

Nhưng mà trong mắt cũng tràn đầy nghi ngờ, chú đẹp trai trước mặt này là ai? Tại sao mẹ lại muốn giấu mình ở sau lưng như thế? Còn nữa, nhìn chú đẹp trai này sao lại cảm thấy quen quá vậy?

Bé nghiêng đầu tự hỏi mình, bàn tay không bị nắm kia nhẹ nhàng vuốt trán của mình, sờ đến mấy vết may trên trán đã kết vảy thì hơi nhíu mày!

“Làm sao mà anh ở đây?” Lấy lại tinh thần, FIR hỏi, ánh mắt vẫn còn ngập mờ bất định!

“Anh không thể ở đây sao?”

“Có thể! Tôi còn có chuyện, tôi đi trước đây!” Vừa nói xong thì cũng vừa kéo Tiểu Tô Niệm tách ra!

“Đợi chút...?” Đường như câu “đợi chút” này là anh nghiêng răng nghiêng lợi nói ra được, sắc mặt cũng lạnh lẽo cực điểm! Bởi vì anh đã thấy mặt cậu bé

trong tay cô đang dặt....

“Bảo bối, có phải em nên cho anh một lời giải thích hay không hả?” Hạ Nam nhìn phiên bản thu nhỏ của mình, nhìn cô gái nhỏ đang quay lưng lại với mình nói.

“Giải thích chuyện gì hả?” FIR nghe được câu “đợi chút” của anh cũng biết là chuyện không ổn, quay đầu lại mở to mắt nhìn anh, trong đôi mắt tràn đầy vẻ vô tội.

“Em còn giả bộ ngu sao?” Hạ Nam nhìn bộ mặt vô tội của cô gái nhỏ, có chút nhức đầu vuốt trán mình, hét to !

Một giây kế tiếp chỉ thấy cô gái nhỏ trước mặt làm ra dáng vẻ đáng thương đưa mắt nhìn anh, nước mắt cũng theo gò má chảy xuống!

Nhìn dáng vẻ của cô gái nhỏ này, anh biết mình có phần mất khống chế, đang muốn mở miệng an ủi, lại nghe thấy.....

“Mẹ, chúng ta không cần để ý đến chú xấu xa này, chúng ta đi!” Giọng nói non nớt, lại mang theo một chút ý vị khiêu khích, đôi mắt đen như mực khiêu khích nhìn Hạ Nam! Đến bây giờ, nếu không biết chú đẹp trai trước mặt này là ai, thì bé cũng quá ngu ngốc! Nhưng mà ông ta lại khiến mẹ chảy nước mắt, cho dù nước mắt là mẹ miễn cưỡng nặn ra cũng không được!

Đúng lúc ấy thì điện thoại Hạ Nam vang lên, liếc nhìn hai người trước mặt, lấy điện thoại di động ra nhìn dãy số phía trên, sau đó quay lưng về phía hai người mà nhận máy!

Thừa dịp Hạ Nam đang nghe điện thoại, Tiểu Tô Niệm kéo cánh tay mẹ mình đi vào trong khách sạn, mà FIR cũng thuận theo đi vào, chẳng qua khi xoay người, trong phút chốc vẻ đáng thương trong mắt cô biết mất, ngay cả nước mắt cũng không chảy xuống nữa, ngược lại khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên!

Đối với vẻ mặt biến hóa của mẹ mình, Tiểu Tô Niệm bĩu môi, non nớt nói : “ Tô Tô, mẹ kém quá à, mới vừa rồi lại có thể khóc nhè!” Lúc nói lời này trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ghét bỏ!

Đối với lời nói của đứa con nhà mình, cô khẽ nhủ mày! Cô không phải khóc nhè như vậy đâu! Mà rõ ràng chính là muốn ăn vạ với người đàn ông kia có được hay không hả? Cô cũng biết dáng vẻ đó sẽ ăn đứt người đàn ông kia! Nhưng mà lại không nghĩ con trai vẫn đang ở bên cạnh, thật mất mặt!

.....

Chờ Hạ Nam nói chuyện điện thoại xong, bên cạnh đã không còn bóng dáng một lớn , một nhỏ nữa, rõ ràng là thừa dịp anh đang nghe điện thoại mà chạy trốn!

Mới vừa rồi anh nghe điện thoại là của Lạc Phàm gọi đến, nói là đã điều tra được tư liệu của cô gái nhỏ này năm năm trước sống ở nước Pháp, dĩ nhiên trong lúc đó cũng có nói đến đứa bé mà cô dặt trong tay.... Bé đã bốn tuổi rồi, nếu như anh đoán không lầm, đứa bé đó chính là con của anh!

Nhớ tới ánh mắt khiêu khích mới vừa rồi, anh đã không thể nhịn được mà muốn bắt bé lại đánh cho một trận, dám khiêu khích cha của mình!

Cuối cùng, Hạ Nam bị chặn ở ngoài cửa, mặc cho anh gõ cửa thế nào, bên trong vẫn không mở cửa! Nếu không phải biết chắc hai người đang ở bên trong, anh thật sự sẽ có chút hoài nghi bên trong không có ai sao?

.....

Phòng riêng sang trọng ở tầng 118 của hội sở giải trí Nam Tước Hoàng Triều, Hạ Nam ngồi ở trên ghế sofa chăm chú nhìn xấp tài liệu, toàn bộ quá trình anh đều cau mày!

Trong phòng, mấy người còn lại cùng nhìn về phía sắc mặt không được tốt lắm của Hạ Nam, họ đã xem qua phần tài liệu này, nên cũng biết lão đại mình tại sao lại có vẻ mặt như vậy!

Họ cũng không nghĩ đến, sau một màn hôn lễ năm năm trước, Tô Úy lại có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy!

“Nam, thật ra thì chuyện Tô Úy xảy ra tai nạn giao thông không phải chúng tôi điều tra được, mà là....” Lạc Phàm thấy Hạ Nam đặt tài liệu trong tay xuống bàn thì lạnh nhạt mở miệng, nhưng chưa nói hết đã bị Hạ Nam cắt ngang : “ Là La Tân Hàn!”

“Ừ!” Đối với việc này, Lạc Phàm cũng rất kinh ngạc, làm sao anh lại đoán được là La Tân Hàn! “ Còn nữa, tôi còn điều tra được Tô Úy và La Tân Hàn có quan hệ với nhau, thay vì nói là quan hệ bạn bè không bằng nói chính là quan hệ chủ nhân và người bảo vệ, bởi vì cho đến nay anh ta luôn cho người âm thầm bảo vệ cô ấy, lại còn giúp cô ấy giải quyết một số công việc ngoại giao, ngay cả lúc ban đầu công ty quảng cáo Minh Nguyệt đi dòi, cũng do một tay La Tân Hàn lo liệu. Mặc khác, trên danh nghĩa Tô Úy có 20% cổ phần công ty Thịnh Thế Quốc Tế, anh nghĩ xem trong khi tổng giám đốc La Tân Hàn chỉ có 5% cổ phần , mà cô ấy lại có nhiều như vậy, điều này thật sự làm cho người ta rất kinh ngạc!” Thật ra thì mong muốn điều tra ban đầu của Lạc Phàm là Tô Úy và La Tân Hàn không phải có mối quan hệ thân mật đặc biệt, nhưng mà không ngờ lại điều tra được chuyện này làm cho anh ta cũng không dám tin!

“ Thịnh Thế Quốc Tế sao?” Thịnh Thế Quốc Tế là một công ty lớn trên thế giới, chỉ tính những tài sản có thể đánh giá được đã lên đến hàng nghìn tỉ đồng, còn những tài sản không tính toán được chỉ sợ là một con số rất kinh người! Cho nên 20% cổ phần Thịnh Thế Quốc Tế, đây chính là một con số khổng lồ! Nhưng mà cô gái nhỏ này làm sao lại có thể có nhiều cổ phần như vậy? Chẳng lẽ cô ấy là.... Chính là tổng giám đốc phía sau màn của Thịnh

Thế Quốc Tế sao? Nếu mà như vậy thì tất cả đã rõ! Thế nhưng sự thật có phải như vậy hay không?

Nghĩ đến khả năng này, Hạ Nam hơi nhú lông mày!

“Về chuyện năm năm trước Tô Ủy xảy ra tai nạn giao thông, các anh mau sớm điều tra rõ, rốt cuộc là ai làm, sau khi tìm ra thì trực tiếp giải quyết cho xong!” Hạ Nam hí cặp mắt lại, lạnh lùng nói xong, trên gương mặt tuấn tú mang theo vẻ lạnh lẽo và độc ác!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 57: Vậy chúng ta làm một cuộc giao dịch đi

Ánh nắng ban mai bao phủ cả thành phố phồn hoa, khiến cho cả thành phố càng thêm rực rỡ! Ánh mặt trời chói mắt xuyên qua cửa sổ lẳng lẳng chiếu vào, khiến cho căn nhà nhỏ hai tầng cũng được nhuộm dần không khí ấm áp!

Hạ Nam ưu nhã ngồi trước bàn ăn dùng bữa ăn sáng, đúng lúc ấy thì điện thoại di động đang đặt trên bàn vang lên!

Nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên, anh không nhanh không chậm đặt thức ăn xuống, cầm điện thoại di động lên, liếc nhìn dãy số phía trên rồi nhận máy!

“Alo!” Có lẽ bởi vì sáng sớm mới rời giường không lâu, nên toàn thân trên dưới của anh mang theo một chút lười biếng, không tập trung!

Nghe tin tức của Lạc Phạm thông báo ở bên trong, anh hé mắt, đứng dậy bước đi nhanh đến trước sofa, cầm hộp điều khiển bật ti vi LCD đang treo ở trên tường lên...

Trước đây không lâu, ngôi sao kế thời trang thần bí FIR về nước, khoảng nửa tháng trước, lần đầu tiên lộ diện sau buổi phát biểu thời trang riêng của mình, đã nhanh chóng trở thành đối tượng tranh nhau đưa tin của giới truyền thông, có vô số tạp chí, chương trình truyền hình mời cô tham gia phỏng vấn, nhưng đều bị cô từ chối!..... Mà bây giờ, theo tiết lộ của một người có quan hệ với cô cho biết, nhà thiết kế xinh đẹp có sức ảnh hưởng lớn này hình như chưa kết hôn nhưng đã có con, một đứa bé khoảng bốn tuổi.... Về phần những thông tin này có phải là sự thật hay không, chúng tôi đang trong quá trình làm rõ....

Trên màn hình LCD một nữ ký giả mặc quần áo công sở màu đen đang đọc bản tin này....

Hạ Nam nhìn trên màn hình là quang cảnh trước cửa khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, một đám ký giả cầm máy quay phim chờ sẵn, anh nhẹ nhàng nhú mày, sắc mặt u ám, không tự chủ được nắm thật chặt điện thoại di động trong tay!

“Lập tức sắp xếp người đuổi hết ký giả đi, tôi sẽ chạy đến đó ngay! Một giờ sau, tôi không hi vọng những tòa soạn này vẫn còn tồn tại ở thành phố A! Còn nữa, điều tra xem là ai tiết lộ tin tức này, sau khi tìm được thì phải trừng trị nghiêm khắc!” Giọng nói lạnh nhạt mang theo khí thế mãnh liệt! Lúc đang nói chuyện điện thoại cũng vừa cầm chìa khóa xe đi ra ngoài!

.....

Mà lúc này ở trong phòng tổng thống của khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, bóng dáng một lớn một, nhỏ mặc quần áo ở nhà nhàn nhã nằm ở trên sofa màu đen bằng da thật, mắt đều nhìn chăm chăm vào tiết mục trên ti vi, trong tay cầm túi thức ăn vặt, miệng đang nhai thức ăn, thỉnh thoảng phát ra một ít tiếng cười dễ nghe... Bức tranh này, nhìn qua có vẻ ấm áp, hài hòa!

“Tô Tô, con đói rồi!” Tiểu Tô Niệm chớp đôi mắt to của mình nhìn FIR ở bên cạnh nói, vẫn không quên vỗ vỗ bụng nhỏ của mình!

“Hả...” Nghe được giọng nói, FIR thu hồi tầm mắt đang xem tiết mục trên ti vi lại, nhìn trên bàn trước mặt không ít túi thức ăn vặt, khóe miệng hơi giật giật, nhìn đồng hồ trên tay mới phát hiện đã sắp mười giờ sáng rồi! “Được rồi, để mẹ đi nấu thức ăn!” Nói xong thì đi vào trong phòng bếp!

Vì nơi này là phòng tổng thống nên đương nhiên sang trọng khác thường, trừ phòng nghỉ ngơi, còn có phòng bếp, phòng thay quần áo, phòng vệ sinh, v.v. hơn nữa tất cả các thiết bị bên trong đều là sản phẩm công nghệ cao mới nhất từ nhiều nơi trên thế giới đặc biệt mang đến để lắp đặt! Dĩ nhiên là phòng sang trọng như vậy không phải bất cứ người nào cũng có thể vào ở, đây là phòng Thịnh Thế Quốc Tế, vì thân phận đặc biệt của người kia mà sắp xếp!

Mở tủ lạnh ra, bên trong cũng chỉ có chút thức ăn, không có món ăn mặn rồi! Không nói gì, lắc đầu, lấy thức ăn ra chuẩn bị tùy tiện xào hai món ăn, sau đó chờ ký giả rồi đi sẽ xuống mua thêm! Cô đã gọi điện thoại cho La Tân Hàn đi xử lý, tin tưởng sẽ không sai biệt lắm!

“Tô Tô, bên ngoài có người gõ cửa!” Lúc đang rửa rau, thì nghe thấy âm thanh phía sau truyền đến!

“Ai vậy?” Không nhanh không chậm, lau sạch nước trên tay, quay đầu lại liếc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút kỳ quái của Tiểu Tô Niệm, trừng mắt đi ra ngoài! Sau lưng cô, Tiểu Tô Niệm chậm rãi đi theo!

Là ai đến lúc này chứ?

“Chính là chú xấu xa ngày hôm qua!” Khi cô đang còn nghi hoặc, thì nghe thấy Tiểu Tô Niệm ở phía sau nói như vậy, cô dừng bước, liếc nhìn mắt mèo ở trên cao, quay đầu lại, trong mắt mang theo chút nghi ngờ, ngay sau đó thì hiểu rõ!

“Làm sao con biết hả?” FIR nhíu mày hỏi!

“Chuyện này, Tô Tô.....Không phải mẹ nói là không thể tùy tiện mở cửa cho người lạ sao? Cho nên...”

“Cho nên sao hả? Trước tiên con mở cửa ra, thấy không phải người quen nên đã đóng cửa lại phải không?” FIR có chút buồn cười ngắt lời bé! Tiểu quý này thật sự là... Bé lại làm như vậy, nếu quả thật là người xấu đứng ngoài cửa như lời bé nói, bé còn có thể đóng cửa được sao!

“Đạ.....” Cúi đầu, nhanh chóng xoay người, trong đôi mắt đen như mực lóe lên một chút gian xảo!

Không tiếp tục để ý đến tên tiểu quý này, FIR đi về phía cửa mở cửa ra, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt u ám của người đàn ông kia nhìn cô chăm chăm!

“Vào đi!” FIR mím mím môi, không để ý bộ mặt u ám của Hạ Nam, thản nhiên nói! Nói xong cũng không để ý đến anh nữa mà đi vào bên trong!

Hạ Nam nhìn FIR đi vào bên trong, nhanh chóng lách mình vào cửa thuận tay đóng cửa lại, khuôn mặt tối tăm cũng đã vui bớt một nửa! Ruột cuộc đi đến đây, cô cũng cho phép anh đi vào, chuyện này đối với anh mà nói thật sự là chuyện tốt!

Mới vừa đi hai bước, đã nhìn thấy Tiểu Tô Niệm khiêu khích nhìn anh, trong nháy mắt rất tức giận! Nhưng lại cố đè xuống cơn giận của mình, đi theo người phụ nữ trước mặt vào trong bếp!

“Anh vào đây làm gì?” Nghe tiếng bước chân từ phía sau lưng truyền đến, FIR quay đầu lại thì nhìn thấy người đàn ông cũng đi theo, nhíu mày, hỏi! Nhìn đến động tác của anh thì hiểu rõ! Thấy anh đang đặt thức ăn cầm trong tay vào trong tủ lạnh!

“Đến đây đi!” Nói xong đoạt lấy rau cải trong tay cô đang cầm! “Giúp anh đến tủ lạnh lấy thịt gà và thịt bò mới vừa mua ra đây!”

“Ồ!” FIR nhẹ nhàng gật đầu, hai ba bước đi đến tủ lạnh lấy thịt gà và thịt bò bên trong ra!

.....

Nửa giờ sau, bốn món mặn một món canh được bày ở trên bàn ăn sang trọng màu đen!

Tiểu Tô Niệm chân không giẫm ở trên ghế ngồi mềm mại, nhìn bốn món ăn mặn một món canh trên bàn, chớp chớp đôi mắt đen như mực, nhìn lại một chút trong phòng bếp! Nhìn cũng biết, những món ăn này không phải mẹ bé làm, mặc dù chưa thưởng thức, nhưng từ màu sắc, hương vị thì biết những món ăn trên bàn cùng với những món mẹ làm hoàn toàn không cùng một cấp bậc rồi! Không nhìn ra cha của bé cũng có tay nghề này sao?

Đoán chừng nếu FIR biết Tiểu Tô Niệm suy nghĩ như vậy, chắc là không khỏi phải học máu!

“Niệm Niệm, ngồi xuống, ăn cơm!” Từ trong bếp đi ra, FIR thấy Tiểu Tô Niệm đang đứng ở trên ghế ngồi nhìn thức ăn trên bàn thì nói!

“Đạ!” Tiểu Tô Niệm đáp lời, lập tức ngồi xuống, nghiêng đầu nhỏ nhắn nhìn chăm chăm một người khác từ trong bếp đi ra, chớp mắt suy nghĩ, rất là đáng yêu!

“Tiểu quý, nhìn cái gì, có phải cảm thấy chú rất đẹp trai hay không hả?” Chống lại tầm mắt của bé, Hạ Nam có chút tự luyến cười nói!

“Thôi đi, so với cậu Kiệt, chú còn kém xa!” Tiểu Tô Niệm khinh bỉ nhìn Hạ Nam, non nớt nói!

Nghe được bé nói, trên mặt Hạ Nam không giấu được vẻ tức giận, hung hăng nhìn chăm chăm bé!

Dù bị Hạ Nam nhìn chăm chăm nhưng Tiểu Tô Niệm cũng không có nhìn tầm mắt của anh, nhận lấy chén canh của FIR đưa đến, cúi đầu uống canh, vẻ mặt này muốn có bao nhiêu bình tĩnh thì có bấy nhiêu bình tĩnh!

“Ngồi xuống, ăn cơm!” FIR nhìn sắc mặt giận dữ của Hạ Nam và vẻ mặt bình tĩnh của Tiểu Tô Niệm, có chút bất đắc dĩ lắc đầu! Trong ánh mắt nhìn Hạ Nam rõ ràng là đang nói: Hạ Nam à Hạ Nam, lớn như thế này lại bị một đứa trẻ chọc cho lộ ra vẻ mặt giận dữ như vậy, năm năm không gặp đúng là có tiến bộ! Gương mặt mang vẻ ghét bỏ!

Dĩ nhiên Hạ Nam hiểu biểu tình trong ánh mắt của cô muốn nói cái gì, chính vì vậy càng làm anh thêm buồn bực và tức giận!

Dù như vậy, nhưng Hạ Nam cũng từ từ thu lại vẻ buồn bực và tức giận, nghe lời của FIR ngồi xuống bên cạnh cô, nhận lấy chén canh của cô đưa đến, cũng cúi đầu yên tĩnh uống canh!

FIR nhìn động tác ưu nhã của hai người giống nhau như đúc, nhẹ nhàng cười cười, cũng cúi đầu uống canh trong chén của mình!

Quả nhiên mùi vị rất ngon! Uống canh, Tiểu Tô Niệm thầm đánh giá trong lòng! Xem ra bé muốn cùng cha của mình làm một cuộc giao dịch, có lẽ đây

thật là một ý tưởng tốt! Lặng lẽ quan sát hai người bên cạnh, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên! Theo tình hình lúc này, giao dịch này bé nhất định kiếm lời! Ha ha!

Dĩ nhiên lúc này FIR với Hạ Nam không biết họ đang bị con trai họ âm thầm tính kế! Mà suy nghĩ của Hạ Nam thì Tiểu Tô Niệm chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi không đáng sợ, nhưng mà anh lại không biết đứa con anh là loại người gì, tất nhiên cũng có chút đặc tính di truyền của anh ví dụ như : thông minh, quái gở, lòng dạ đen tối,... Anh càng không biết đứa trẻ này hoàn toàn là một thiên tài thiếu nhi, bốn tuổi nhưng đối với máy tính đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa (xuất sắc), quan trọng hơn nữa là bé lại thích xâm nhập vào trang web, hệ thống máy tính công ty lớn ăn cắp tư liệu ! Nói một cách khác, chỉ là bé không muốn vào trang web, không muốn xâm nhập hệ thống máy tính, không muốn ăn cắp tài liệu thì sẽ không làm bằng không thì không có trang web, hệ thống máy tính , tài liệu công ty nào bé không xâm nhập, không ăn cắp được!

Một năm trước, một số công ty lớn ở nước Pháp bỗng xuất hiện tình trạng cả hệ thống máy tính bị tê liệt, suốt mấy ngày cũng không có cách nào khôi phục lại, tất cả những chuyện này là do bé không chế! Chẳng qua tất cả đều do người khác bỏ ra số tiền kèch xù nhờ bé làm, hơn nữa bé chỉ giới hạn giao dịch trên web! Nhưng mà bé nhận những việc này cũng phải xem tâm tình, tâm tình tốt thì nhận, tâm tình không tốt có ra nhiều tiền hơn nữa cũng không nhận!

.....

Một bữa cơm, được xem là ẩm áp , hài hòa !

Sau khi ăn cơm xong, FIR đi rửa chén, Tiểu Tô Niệm và Hạ Nam ngồi trên sofa mắt to, mắt nhỏ nhìn nhau !

Tiểu Tô Niệm nghiêng đầu suy tư, nhìn Hạ Nam ngoắc ngoắc ngón tay!

Hạ Nam nhìn cử chỉ ngoắc tay của bé, nghi ngờ, nghiêng đầu đưa tới!

“ Chú là cha của con sao?” Tiểu Tô Niệm mở trừng hai mắt, mang theo chút khiêu khích hỏi, lời nói ra còn mang theo một chút khí phách!

“...” Vừa nghe lời bé nói, trong lòng Hạ Nam hơi giật mình! Sau khi lấy lại tinh thần, khẽ gật đầu!

“ Chú thích Tô Tô?” Nhìn Hạ Nam gật đầu, bé lại hỏi tiếp, chẳng qua lúc hỏi câu này rõ ràng không còn vẻ khí phách vừa rồi, ngược lại được hỏi một cách cẩn thận!

Hạ Nam nghe được lời của bé, chớp chớp đôi mắt đen như mực, ánh mắt lạnh lùng, dường như không hiểu lời của bé, suy nghĩ một chút nhưng sau đó hiểu là bé nói đến ai, thì gật đầu!

“ Vậy chúng ta làm một cuộc giao dịch đi!” Nhìn thấy Hạ Nam gật đầu, bé im lặng sau đó mới mở miệng, trong giọng nói mang theo đầy sự tự tin!”

“ Giao dịch cái gì?” Nghe bé nói, Hạ Nam hơi híp mắt nhìn tên tiểu quỷ có gương tương tự như anh ở trước mặt, thật sự có chút không hiểu bé muốn làm gì? Đây là đứa trẻ bốn tuổi sao? Sao anh lại có cảm giác giống như đang đối mặt với kẻ địch lớn vậy ?

Tiểu Tô Niệm thấy Hạ Nam hình như cũng có chút hứng thú, đứng lên áp sát lỗ tai của anh nói nhỏ!

Hạ Nam nghe xong lời của bé, ngoắc ngoắc khoe môi, nhìn bé cau mày “ Con nói thật chứ?”

“ Đó là đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chú phải tuân thủ giao dịch dưới mọi tình huống!”

“ Vậy được, không thành vấn đề!”

.....

Cứ như vậy, hai cha con nhanh chóng quyết định giao dịch!

Khi FIR từ trong phòng bếp đi ra ngoài, thì thấy hai bóng người một lớn, một nhỏ hài hòa ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, trong lòng cô thoáng qua một dòng nước ấm áp! Có lẽ là tình cha con bẩm sinh đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 58: Sự thật tai nạn xe ô tô

Có lẽ nhìn thấy được tầm mắt của cô, gần như hai người đồng thời quay đầu lại nhìn về phía cô, ánh mắt đen như mực nhìn cô, trong đáy mắt đều mang chút đau lòng và thương xót!

Đối với ánh mắt lạnh lùng, sâu xa của Hạ Nam, FIR giật mình đứng yên tại chỗ, thậm chí cô còn có thể cảm thấy trái tim của mình đập mạnh không bình thường, phát ra âm thanh “Phịch, phịch, phịch...” Ý thức được việc này, vẻ mặt của cô có chút luống cuống, hai tay buông xuống cũng không không chế được mà nắm chặt thành quả đấm! Một hồi lâu sau mới thả lỏng hai tay, gượng cười nhìn anh!

Nâng bước đi đến sô pha, cả quá trình cũng không quay lại nhìn Hạ Nam, mặc dù cô biết tầm mắt của anh luôn đặt trên người mình! Trong lúc nhất thời bên trong phòng dâng lên không khí quái dị!

“Tò Tò, không phải chúng ta có thể đi chơi rồi sao!” Tầm mắt của Tiểu Tô Niệm quét qua lại trên người FIR và Hạ Nam, dĩ nhiên cũng phát hiện ra không khí quái dị giữa hai người! Chóp chóp đôi mắt tròn vo, non nớt nói qua!

“Ừ! Mẹ dẫn con đi rửa mặt trước, sau đó thay quần áo, rồi chúng ta sẽ đi!” FIR nhìn bé cười cười, ôm bé từ trên ghế sô pha xuống, dắt bé đi đến phòng vệ sinh!

Hạ Nam nhìn bóng lưng một lớn, một nhỏ đi vào phòng vệ sinh, anh cũng không biết trong lòng có cảm giác gì? Cảm thấy trong lòng rối loạn, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng!

Nhớ đến chuyện của tiểu quỷ mới nói với anh, trong lúc vô tình anh mới phát hiện thật ra anh giống như thiếu hai người rất nhiều! Mà tất cả thiệt thòi này đều do sự việc năm đó, hôn lễ ngọt ngào hạnh phúc vốn thuộc về anh và bảo bối của mình! Lúc này đối mặt với cô gái nhỏ này thật ra thì trong lòng của anh luôn cảm thấy như có như không cảm giác vô lực và áy náy, cảm giác này khuấy động thật sâu trong tim anh!

.....

Hạ Nam nhìn bóng dáng một lớn, một nhỏ từ trong phòng thay đồ đi ra, khóe miệng hơi nhếch lên!

Chỉ thấy người phụ nữ mặc một bộ đồ màu đen, chân mang giày thể thao màu đen, trang phục đơn giản như vậy, cũng không che giấu được phong cách cao quý, ưu nhã tỏa ra từ trên người cô! Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trầm tĩnh lạnh nhạt trải qua thời gian gọt giũa càng toát ra phong cách thành thực, nhu mì, vừa lộ ra vẻ đáng yêu và xinh đẹp! Vóc người trong trang phục màu đen vẫn gầy gò như vậy, nhưng lại không mất vẻ dịu dàng toàn thân!

Mà Tiểu Tô Niệm lại mặc một bộ quần áo màu xanh da trời được cắt may tinh xảo, vóc người nho nhỏ mặc bộ quần áo Âu phục trẻ em có vẻ cực kỳ vừa người! Khuôn mặt nhỏ nhắn có hình dáng xuất sắc mang theo ý cười vui vẻ, đôi mắt đen như mực ẩn chứa một chút sâu lắng và lạnh lẽo!

Hạ Nam nhìn FIR cầm túi xách, dắt Tiểu Tô Niệm đi ra cửa, trong lúc này ánh mắt cũng không có nhìn đến anh, trong nháy mắt nổi lên một chút tức giận, ngay cả khuôn mặt tuấn tú vốn dĩ đang dịu dàng cũng trở nên cực kỳ u ám! Nhưng mà anh biết không thể tức giận với cô, dù sao ban đầu cũng là do anh sai lầm, hơn nữa còn để cho cô chịu nhiều đau khổ như vậy....

Nghĩ đến thì chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ hơi thở trở lại bình thường, để xuống cơn giận của mình, chờ lúc mở mắt ra, trong mắt về tức giận đã không thấy nữa, ngay cả vẻ u ám trên gương mặt tuấn tú cũng biến mất không thấy tăm hơi!

Anh mới vừa mở mắt ra định nói gì đó, thì nghe giọng nói của Tiểu Tô Niệm vang lên trong không khí: “Tò Tò, chúng ta để cho chú xấu xa này đi ra ngoài chơi cùng chúng ta đi!” Nghe được lời bé nói, khóe miệng anh hưng hăng kéo ra, chú xấu xa sao? Anh giống chú xấu xa chỗ nào hả?

Đang dắt Tiểu Tô Niệm đi nhanh ra cửa, nghe bé nói, FIR dừng bước, quay đầu lại liếc nhìn Hạ Nam vẫn đang ngồi trên ghế sô pha, trên mặt mang theo nụ cười nhợt nhạt, cô ngồi xổm xuống định mở miệng nói với Tiểu Tô Niệm rằng: chú ấy có việc không cùng đi với chúng ta được! Nhưng mà chưa kịp mở miệng nói thì đã nghe thấy giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông truyền đến: “Được, anh có lái xe đến đây, hai người muốn đi đâu, anh chờ hai người đi!” Nói xong từ trên ghế sô pha đứng dậy đi về phía bọn họ, mắt khóa thật chặt trên người cô gái nhỏ đang khẽ cau mày! Anh biết tại sao nét mặt cô như vậy, bởi vì nét mặt cô vừa rồi rõ ràng là muốn từ chối anh đi cùng với họ, nhưng mà anh đâu thể để cho cô được như ý muốn, cơ hội ở chung một chỗ tốt như vậy mà để mất thì thật đáng tiếc!

Nghe anh nói như vậy, FIR cũng không tiện từ chối nữa, chỉ mím mím môi, đứng dậy dắt Tiểu Tô Niệm đi ra ngoài!

Hạ Nam thấy cô không có kiên quyết từ chối nữa mới thờ phào nhẹ nhõm, anh biết nếu như cô có ý từ chối, anh cũng không còn cách nào! Đối với tính khí bướng bỉnh, không chịu khuất phục của cô, có đôi khi anh cũng thật hết cách, năm năm trước đã như thế, năm năm sau vẫn vậy, anh biết cô chính là khắc tinh của anh, nhược điểm của anh, phản nghịch của anh,...

.....

Trên hành lang thật dài được trang trí vàng son rực rỡ, Hạ Nam nhìn phía trước mặt không đến một mét, bóng dáng một người lớn nắm tay một trẻ nhỏ, trong lòng cảm giác tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc!

Anh đã từng cho rằng, hình ảnh hạnh phúc đơn giản như thế sẽ không bao giờ còn nữa với anh, chưa từng nghĩ sau năm năm, lại có thể mang đến cho anh những thứ tốt đẹp nhất thế giới như vậy! Cho dù đứng cách xa như vậy nhìn hai người, anh đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc và thỏa mãn!

.....

FIR dắt Tiểu Tô Niệm đứng ở trước cửa khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, chờ Hạ Nam đi lái xe đến!

“Tò Tò, có phải bởi vì con kêu chú xấu xa đi cùng chúng ta khiến cho mẹ không vui phải không hả? Nếu đúng như vậy, chúng ta không cần mang theo chú ấy nữa cũng được!” Tiểu Tô Niệm nháy mắt, ngẩng đầu nhìn trên khuôn mặt không chút vui vẻ của FIR, có chút thận trọng mở miệng, trong lòng hơi

hối tiếc vì việc mình vừa làm!

Chẳng qua bé không biết, xem như vừa rồi bé không có mở miệng, Hạ Nam cũng sẽ đi theo bọn họ!

“Mẹ đâu có không vui!” Nghe lời bé nói, FIR ngồi xổm xuống đối mặt với bé, vuốt vuốt mái tóc ngắn ngủn trên đầu bé dịu dàng mở miệng! “Niệm Niệm, có phải con muốn gặp cha hay không?” Đối với sự hiểu biết của Tiểu Tô Niệm cô cảm thấy vui mừng gấp bội, còn cảm thấy có chút áy náy! Chính cô cũng biết, Tiểu Tô Niệm luôn muốn gặp cha của mình, mà bây giờ không phải cũng nên nói cho bé biết, thật ra chú xấu xa này chính là cha của bé, từ đó để cho hai người họ quen biết nhau, dù sau thì bé cũng có quyền lựa chọn! Chẳng qua cô không biết, tiểu quỷ trước mặt đã biết chú xấu xa đó chính là cha của mình, hơn nữa còn cùng cha làm một cuộc giao dịch!

Tiểu Tô Niệm nghiêng cái đầu nhỏ của bé, nhìn mẹ trước mặt, chớp chớp đôi mắt tròn vo của mình, hình như đang suy nghĩ chuyện gì đó!

Tiểu Tô Niệm muốn nói chuyện gì, thì nghe thấy tiếng xe hơi truyền đến, đảo mắt đã nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đen dừng ở trước mặt hai người....

Hạ Nam từ trên ghế tài xế bước xuống, đi qua phía hai người, đứng một bên giúp họ mở cửa xe sau, chờ hai người ngồi vào chỗ rồi mới chậm rãi đóng cửa xe lại, đi qua phía ghế tài xế ngồi vào!

Trên ghế tài xế, Hạ Nam chăm chú lái xe, nghe ở chỗ ngồi phía sau hai người nói chuyện vui vẻ với nhau, khóe miệng lơ đãng nâng lên, xuyên qua kính chiếu hậu, thỉnh thoảng nhìn về phía hai người, chỉ thấy trên mặt họ cũng treo nụ cười thản nhiên, nhìn họ cười, anh cũng không nhịn được mà nở nụ cười!

.....

Hạ Nam dừng xe ở bãi đậu xe ngầm của trung tâm thành phố, ba người đi bộ về phía trung tâm thương mại!

Một quãng thời gian trước FIR rất bận rộn, loay hoay thì đưa con nhà mình đã đến lúc cần sắm sửa quần áo và trang sức nhưng cũng không có thời gian thiết kế, cho nên hôm nay tính toán trước tiên sẽ mua cho bé mấy bộ quần áo, sau đó dành chút thời gian tự mình thiết kế mấy bộ cho bé!

Đã sớm nghe nói “Mị Chi Yêu” ở trung tâm thương mại này có một cửa hàng rất lớn, quả nhiên đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy bảng hiệu mang tên “Mị Chi Yêu” màu vàng, cửa kiếng xung quanh....

Năm năm qua, cô ở nước Pháp, cũng không có hỏi qua bất cứ tin tức gì trong nước, dĩ nhiên bao gồm chiều hướng phát triển của “Mị Chi Yêu” cô cũng không có biết đến! Chẳng qua sau khi về nước, nghe người ta nhắc đến nhãn hiệu “Mị Chi Yêu”, giống như phát triển rất tốt!

Dù sao nhãn hiệu cũng là do chính một tay mình sáng lập, nên cũng có chút lưu tâm! Mà chỉ cần phát triển rất tốt, như vậy cũng đủ rồi!

FIR dắt Tiểu Tô Niệm đi vào, Hạ Nam theo sát phía sau!

FIR quan sát cách trang trí và trưng bày bên trong, hơi giật giật khóe miệng, quả nhiên rất tốt! Đang quan sát, cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên ở bên tai: “Lão đại, cô đã trở lại!”

Quay đầu nhìn lại đã thấy Dịch Tuyền đứng ở trước mặt, mừng rỡ nhìn cô!

“Ừ!” FIR nhìn cô ta khẽ gật đầu! Thấy cô ta đang nhìn hai người bên cạnh, cô thản nhiên giới thiệu: “Đây là con trai tôi, bé tên là Tô Niệm! Niệm Niệm chào đi Tuyền đi!”

“Con chào đi Tuyền!”

“Chào con, Niệm Niệm!” Dịch Tuyền khẽ ngồi xổm xuống, nắm tay Tiểu Tô Niệm, mỉm cười nói!

“Vị này là.... Là chủ tịch tập đoàn Hạ Thị _ Hạ Nam! Còn vị này là Dịch Tuyền!” FIR ngập ngừng mở miệng, ánh mắt vẫn thản nhiên như vậy!

“Hạ tổng, xin chào!” Đối với người đàn ông trước mặt này, thì cô ta nghe được không ít tin đồn, nhưng mà chưa từng gặp qua, hôm nay gặp mặt quả nhiên khí thế phi phàm, vô cùng tuấn mỹ! Cô ta hình như nghĩ đến chuyện gì, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tô Niệm, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ! Tại sao cô cảm thấy hai người họ giống nhau như thế, quả thật như là một khuôn đúc ra vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 59: Sự thật tai nạn xe ô tô (II)

“Chào cô!” Cô gái nhỏ này giới thiệu như vậy, rõ ràng là muốn cho thấy quan hệ của họ không thân thiết! Tuy có chút không vui, nhưng anh vẫn không thay đổi sắc mặt!

“Tôi muốn giúp Niệm Niệm chọn mấy bộ quần áo, dẫn tôi đi xem một chút đi!”

“Được, lão đại mời đi theo tôi!” Nói xong thì dẫn bọn họ đi đến khu quần áo trẻ em!

.....

Chọn được mấy bộ quần cho trẻ em, FIR lấy phiếu ra định tính tiền, thì Dịch Tuyền cho cô biết là Hạ Nam đã thanh toán rồi!

Thanh toán thì thanh toán, dù sao đó cũng chính là mua cho con trai của anh, nên cũng xem như là chuyện đương nhiên! Nghĩ đến cũng không kiểu cách, vui vẻ tiếp nhận!

Bởi vì Hạ Nam dẫn Tiểu Tô Niệm đi rửa tay, cho nên chỉ còn lại FIR và Dịch Tuyền ngồi ở bên trong phòng nghỉ ngơi!

Dường như Dịch Tuyền phân vân thật lâu, mới thận trọng mở miệng: “Lão đại, cái đó... Hạ tổng và Niệm Niệm là cha con có đúng hay không?” Lúc nói vẫn không quên quan sát vẻ mặt của lão đại mình, thấy cô vẫn luôn mang vẻ mặt lạnh nhạt mới thở phào nhẹ nhõm!

Đợi rất lâu, lúc Dịch Tuyền cho rằng FIR sẽ không trả lời mình, thì cô ấy nhẹ nhàng đáp lại một tiếng!

Dịch Tuyền nghe được lời của cô... thì có chút kinh ngạc, mới vừa rồi chỉ là tò mò tại sao hai người họ lại giống nhau như vậy, nhưng không nghĩ họ thật sự là cha con!

.....

“Niệm Niệm, làm sao vậy?” Đi ra khỏi trung tâm thương mại, FIR và Tiểu Tô Niệm đứng ở ven đường chờ Hạ Nam lái xe đến! FIR nhìn thấy Tiểu Tô Niệm hết nhìn đồng lại nhìn tây, giống như đang tìm kiếm cái gì thì dụi dụi hỏi!

Nghe giọng nói của mẹ mình, bé thu hồi lại vẻ mặt, thân nhiên trả lời “Không có việc gì ạ!” Sau đó lập tức cúi đầu nhìn dưới mặt đất, vẻ mặt suy tư, trong đôi mắt đen như mực mang ánh sáng lạnh lẽo thật không phù hợp với độ tuổi của bé!

Mới vừa rồi, nếu như bé nhìn không lầm, hình như có người đi theo bọn họ, hơn nữa khi phát hiện tầm mắt của bé thì nhanh chóng tránh đi, việc này có cái gì đó không đúng, xem ra bé phải nhắc nhở cha của mình, để cho cha chú ý một chút!

Nhưng mà nếu như bé nhìn thấy, thì cha của bé có thể không nhìn thấy sao? Dù gì cha cũng là “Mị” lão đại của tổ chức hắc bang thế giới “Dạ Tước” à!

Trong bãi đậu xe ngầm, trong một góc bí mật, một chiếc xe thể thao màu đen đậu ở đó, trên ghế tài xế một người đàn ông tuổi trẻ đang nói chuyện điện thoại: “... Bây giờ chúng tôi đang ở quảng trường trung tâm thương mại, có người đang theo dõi chúng tôi, anh mau chóng điều tra một chút xem là ai!... Ủ!” Nói xong lập tức ngắt điện thoại, tùy tiện ném điện thoại sang ghế bên cạnh!

Hạ Nam có chút nhíu mày vuốt vuốt trán, trên mặt vẻ tối tăm càng thêm rõ ràng, trong mắt thoáng hiện suy nghĩ lạnh lùng và độc ác, ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề! Toàn thân càng dâng lên một tầng hơi thở lo lắng!

Nhớ đến hai người đang chờ anh ở trung tâm thương mại, anh nhắm mắt lại, một lát sau, khôi phục lại vẻ mặt! Khỏe miệng treo nụ cười yếu ớt, ánh mắt dịu dàng, gương mặt tuấn tú cũng trở nên ôn hòa lại!

Sau khi hoàn toàn bình tĩnh trở lại, mới khởi động xe lái ra khỏi bãi đậu xe!

FIR nhìn chiếc xe dừng lại trước mặt hai người, nhìn lại đồng hồ đeo trên cổ tay, mắt nhắm lại!

Hạ Nam từ trên ghế tài xế đi xuống mở cửa xe cho hai người, đối với ánh mắt của cô gái nhỏ đang quan sát mình, anh hơi cười cười mở miệng: “Mới vừa rồi anh có chút đau bụng, không được thoải mái, phải đi vệ sinh, cho nên hơi lâu một chút!”

Nghe Hạ Nam nói đau bụng, không được thoải mái, ánh mắt của FIR trùng xuống, thân nhiên mở miệng: “Anh không được thoải mái, để tôi lái xe cho!” Trong giọng nói mang theo một chút quan tâm, khẩn trương và lo lắng mà chính cô cũng không phát hiện!

“Không có việc gì, anh đã tốt lắm rồi!” Đối với việc cô gái nhỏ này quan tâm mình, anh nhẹ nhàng cười! Nhìn dáng vẻ cô như vậy cũng không phải là không quan tâm đến anh, sự phát hiện này khiến cho tâm tình của anh trở nên rất tốt!

Sau khi Hạ Nam đưa họ về khách sạn, dặn dò mấy câu đơn giản, nói là có chuyện rồi lái xe rời đi!

Còn lại hai người, FIR và Tiểu Tô Niệm lại giống như buổi sáng, ngồi dựa đầu trên ghế sofa nhìn nhả xem tiết mục trên tivi, trước bàn vẫn là một đồng hồ đồng hồ!

*

Mà bên kia, sau khi rời khỏi khách sạn, Hạ Nam lái xe trực tiếp đi đến tổng bộ của tổ chức “Dạ Tước” ở phía đông!

Đã sớm chờ ở bên trong, bốn người đàn ông một người phụ nữ thấy lão đại mình đi vào, đều cung kính ngồi ngay ngắn người lại! Dù không có nhìn sắc

mắt của anh cũng biết sắc mặt của anh không được tốt lắm! Ngay cả mới vừa đi vào cả người đã tản ra hơi thở lạnh lẽo, điều này không khỏi khiến cho họ hơi run rẩy thân thể một chút!

“Hôm nay có người theo dõi chúng tôi, nếu như tôi đoán không sai đó chính là Quý Thiên Nhu, tôi không cần biết các anh bằng cách nào cũng phải mau sớm giải quyết cô ta cho xong!” Giọng nói lạnh lùng mang theo khí phách lảng lảng vang lên ở trong phòng, không thể phủ nhận sự thật là hiện tại anh có chút hối hận ban đầu đã không trực tiếp giải quyết cô ta, nếu mà như vậy thì sẽ không có hậu quả như bây giờ! “Về chuyện năm năm trước Tô Úy xảy ra tai nạn ô tô, cũng sẽ điều tra được từ cô ta, hi vọng mau sớm cho tôi kết quả!” Nếu như ban đầu Quý Thiên Nhu từng nói “Tô Úy sẽ không trở về”, như vậy vụ tai nạn ô tô kia tuyệt đối có liên quan đến cô ta!

Sau khi nghe xong, mọi người đều im lặng gật đầu!

Trong căn phòng trở nên im lặng có chút ngột ngạt kỳ lạ, không có một chút âm thanh, đúng lúc ấy thì, một giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, so với giọng điệu lạnh lùng trước đó, lúc này cũng có phần dịu dàng hơn: “Phải một số người đi tìm một người có biệt danh là Quý Y!”

“Quý Y! Đó không phải là người được mệnh danh là thiên tài thần y sao?” Lạc Phàm nghe Hạ Nam nói như vậy, lại nhìn ánh mắt, vẻ mặt của anh đã dụ xuống, thì thân nhiên nói! Quý Y, vốn là Trì Nghị, tuổi còn trẻ nhưng rất có tiếng tăm trong giới y học, anh ta đối với các bộ phận trên cơ thể con người đều có những nghiên cứu rất đặc biệt, nghe nói y thuật cao minh, chỉ khi anh ta không muốn cứu, còn không thì không có gì anh ta không cứu được! Nhưng mà những chuyện này chỉ là tin đồn, về phần anh ta có y thuật cao siêu như vậy hay không, vậy thì không thể nào biết được! Bởi vì vị thần y này tính tình kỳ quái, chỉ cứu những người có duyên, chỉ cứu người mà anh ta muốn cứu, nhưng mà những người được anh ta cứu chữa cuối cùng có cứu sống được hay không cũng không ai biết, vì những người đó đều biến mất, không thể nào kiểm chứng! Hơn nữa người này như là thần long kiến thủ bất kiến vi *(thấy đầu không thấy đuôi), không có người nào nhìn thấy diện mạo thật của anh ta! Nói như vậy, tìm ra được quả thật đúng là rất khó khăn!

“Ừ!” Đối với mức độ khó khăn của việc này chính Hạ Nam cũng biết, nhưng mà anh hết cách rồi, chỉ cần có một chút hi vọng, anh đều nguyện ý thử một lần! Đây là anh nợ cô, anh nhất định phải làm như vậy!

*

Trong một quán cà phê ở trung tâm thành phố, hai bóng dáng mảnh khảnh, xinh đẹp ẩn dưới ánh đèn mờ mờ huyền bí!

Chỉ thấy một người phụ nữ mặc áo sơ mi màu đỏ, phía dưới mặc quần màu trắng bó sát người, lộ ra vóc dáng mảnh khảnh của cô ta! Nhưng mà làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ là dù ngồi trong quán cà phê, cô ta cũng không có lấy xuống kính mắt lớn đủ để che kín nửa gương mặt của cô ta!

Một người phụ nữ khác mặc quần áo công sở màu đen, trên đầu một mũ lưỡi trai kéo xuống thật thấp, rất rõ ràng là không muốn cho người khác nhận ra!

“Cô tìm tôi có chuyện gì?” Người phụ nữ áo đỏ mở miệng, trong giọng nói rõ ràng là không được kiên nhẫn!

“Cho tôi một trăm triệu đồng!” Người phụ nữ khác mở miệng!

“Tại sao?”

“Cô nói xem, tại sao tôi đến đây?” Người phụ nữ quần áo màu đen lạnh lùng nói!

“Cô phải biết hiện tại tôi cái gì cũng không có, chỉ còn một cái mạng rě tiền này! Nhưng mà tôi lại không báo được thù, tôi chết sẽ không cam tâm!” Cô ta cười lạnh, thoáng ngừng lại, rồi mới mở miệng nói tiếp: “Mà cô thì không giống như tôi, cô còn người thân, người yêu của cô, gia đình của cô! Nếu như tôi nói ra sự thật vụ tai nạn xe ô tô năm đó, cô nghĩ xem, người đàn ông kia có bỏ qua cho cô hay không?”

“Nhưng mà cô cũng là người tham dự vào!” Người phụ nữ áo đỏ có chút kích động nói xong, trong mắt, nước mắt rịn ra! Đối với người đàn ông lạnh lùng đó, cô chỉ tiếp xúc với anh ta mấy lần nhưng cũng cảm nhận được trên người anh ta một luồng khí lạnh như băng, trong lòng run rẩy, nghe lại chuyện năm năm trước thì càng sợ hãi, nếu như anh biết vụ tai nạn kia là do cô làm, cô tuyệt đối không sống được!

“Nhưng người lái xe không phải là cô sao? Hơn nữa, bây giờ cô cho là tôi còn cái gì đáng để sợ nữa đây?”

“Nhưng cô biểu tôi đi đâu lấy ra nhiều tiền như vậy chứ!”

“Nhà cô không phải có rất nhiều tiền sao? Còn nữa, không phải là cô còn có một người chồng chưa cưới giàu có sao?”

“...” Có chồng chưa cưới giàu có ư? Đó là chồng chưa cưới của cô sao? Sợ rằng lập tức sẽ không phải nữa! Tại sao người phụ nữ kia vừa trở lại, anh lập tức giải trừ hôn ước với cô? Anh thật sự rất tàn nhẫn, không để ý một chút nào đến tình cảm của bọn họ! Điều là do người phụ nữ kia, lúc trước là cô ta tận mắt nhìn thấy rõ ràng có ấy bị xe đâm vào, tại sao có thể như vậy, tại sao cô ấy còn chưa chết, tại sao? Điều này thật không công bằng!

Dĩ nhiên, cô ta vẫn không muốn thừa nhận cho dù là người phụ nữ kia không trở lại, người đàn ông kia vẫn muốn giải trừ hôn ước với cô ta! Chuyện này vĩnh viễn cũng không thay đổi được!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 60: Hồi tưởng lại sự thật phát sinh

Hiện tại, Doãn San San nhớ lại tất cả mọi chuyện của vài năm qua, thì cảm thấy dường như đã có mấy đời!

Năm đó, cô và Diệp Phong đều là sinh viên năm thứ ba đại học Sâm Nam chuyên ngành thiết kế quảng cáo, lúc ấy cô và anh ta còn là bạn bè trai gái, hơn nữa hai bên cha mẹ có thể nói là đã biết rõ, đối với việc hai người yêu đương thì cũng tương đối ủng hộ! Đối với anh ta, có thể nói cô muốn gì được đó, nuông chiều có thừa! Cô đã từng cho là quan hệ của họ sẽ luôn luôn tốt đẹp cho đến kết hôn, sinh con, trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn nhất thế giới dắt tay nhau sống đến cuối đời! Cô đã từng trải qua suy nghĩ vậy! Cô yêu anh ta, đây là sự thật, chưa từng thay đổi!

Năm đó nếu không phải Tô Úy xuất hiện, có lẽ bọn họ thật sự sẽ rất hạnh phúc! Cô cho rằng sẽ như vậy!

Nhưng cuối cùng, Tô Úy lại xuất hiện, hơn nữa khiến cô ý thức được chưa bao giờ có cảm giác nguy cơ như vậy!

Năm ấy, Tô Úy tiến vào phân hệ thiết kế thời trang của Đại Học Sâm Nam với số điểm cao nhất, từ khi cô ấy vào phân hệ, những tin đồn về cô ấy chưa từng gián đoạn! Tin đồn cô ấy có dung mạo đẹp, tin đồn cô ấy có phong cách rất tốt, tin đồn cô ấy quái gở, lạnh lùng... Sở dĩ có những tin đồn như thế là bởi vì cô ấy rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người, ngay cả đi học cũng rất ít thấy bóng dáng cô ấy trên lớp học, cho nên rất ít người gặp qua cô ấy! Nhưng mà người như vậy vừa vào phân hệ lần đầu tiên lại có thể giành được giải nhất trong cuộc thi toàn trường, ngay cả trường tổ chức tranh tài thiết kế thời trang cũng đoạt được hạng nhất! Trong khoảng thời gian ngắn, cô ấy một lần nữa lại trở thành nhân vật làm mưa làm gió của đại học Sâm Nam!

Sau đó không lâu, cô ấy nhiều lần đại diện cho trường tham gia tranh tài thiết kế thời trang cấp quốc tế cũng lấy được nhiều giải thưởng ưu tú nhất! Vì thế, có không ít giáo sư nổi danh quốc tế thăm hỏi, ngay cả siêu sao thiết kế thời trang vang danh quốc tế Kiệt Lặc Thụy cũng đã từng nhiều lần tìm đến, muốn thu nhận cô làm học trò!

Đây là một chuyện hết sức khó khăn! Chuyện này dù đối với người nào khẳng định cũng sẽ rất vui mừng mà không nói nên lời! Thế Nhưng cô ấy lại khiến cho vị siêu sao này ăn bẽ môn canh thật to (bị từ chối không gặp mặt)! Lập tức chuyện này càng khiến cho mọi người âm ỉ bàn tán!

Sau đó không lâu, thêm một chuyện của cô ấy khiến cho mọi người phải rớt mắt kiếng, đó là liên tục vượt hai cấp, lên thẳng năm thứ ba! Trong khoảng thời gian ngắn chấn động toàn trường, thậm chí là tất cả các trường đại học của thành phố A!

Nhưng người tạo ra những thứ chấn động này thì không thấy đâu, vẫn giống như trước kia, thần long kiến thủ bất kiến vi, chưa bao giờ xuất hiện ở trước mặt mọi người! Cho đến một lần tổ chức đêm liên hoan ở sân trường mời học sinh ưu tú lên đọc phát biểu, mọi người mới nhìn thấy được vị học sinh ưu tú trong truyền thuyết, quả nhiên là xinh đẹp đúng như lời đồn, xinh đẹp đến mức tận cùng xinh đẹp!

Cô ấy đơn giản phát biểu mấy câu, ngay lập tức giành được một tràng tiếng vỗ tay!

Trên khán đài cô ấy tự tin, kiêu ngạo, khoa trương, lạnh nhạt, giống như cái gì cũng không lọt vào trong mắt của cô ấy! Khi giơ tay, nhấc chân cũng lộ ra khí chất cao quý, ưu nhã! Đôi mắt trong suốt quan sát mọi người, giống như đang quay đầu lại nhìn người giúp việc của mình, ánh mắt mang theo một chút khinh thường, tùy tiện!

Từ đó về sau, Tô Úy giành được danh hiệu hoa khôi của trường! Vốn dĩ những thứ này Doãn San San cũng không để ý đến, cô để ý chính là ánh mắt lạnh nhạt của Diệp Phong lại có thể chăm chú nhìn một người con gái tên là Tô Úy!

Cô dần dần có chút hoảng sợ, bằng trực giác của người phụ nữ, cô cảm thấy cô gái kia là mối đe dọa đối với mình!

Cho đến bây giờ Diệp Phong luôn xuất sắc, Doãn San San cũng biết, hoàn cảnh gia đình anh ra rất được, diện mạo tuấn tú, tính tình lại tốt! Cho nên trong trường có không ít nữ sinh theo đuổi anh ta, nhưng anh ta vẫn chưa bao giờ lộ vẻ cảm động! Mà cô cũng vô cùng tin tưởng anh ta sẽ là người bạn đời của cô ta, đối với những chuyện như vậy cô chưa từng để ý đến! Cho đến khi Tô Úy xuất hiện, nhìn anh ta từ từ đặt tầm mắt trên người cô ấy, cô dần dần bị đánh mất lý trí của bản thân mình!

Ban đầu khi hành động thiếu suy nghĩ, cô thật sự không biết đó chính là hậu quả, nếu không cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy! Nhưng mà cho đến bây giờ, trên thế giới này cũng sẽ không có cái gọi là thuốc hồi hận, cũng làm cho cô hối hận thật lâu, cho đến hơn năm năm sau, trong lòng của cô luôn tràn đầy hối tiếc, vẫn còn sợ hãi!

Cô bỏ tiền tìm mấy người bắt cóc Tô Úy chuẩn bị phá hủy cô ấy, chụp lấy ảnh nude của cô ấy, như vậy, cô ấy sẽ không còn sạch sẽ, cô ấy còn có tư cách gì mà hấp dẫn tầm mắt của Phong đây?

Kết quả ra sao?

Những người nhận tiền của cô lại có thể phá hủy chính cô, còn chụp ảnh nude của cô! Vĩnh viễn cô cũng không quên được tình cảnh của ngày hôm đó, cô nhớ rõ ràng bộ mặt rất bẩn thỉu của những người đó! Doãn San San cô cuối cùng đã biết cái gì gọi là gieo gió gặt bão!

Đến ngày thứ hai, cô nhận được điện thoại, đó là điện thoại của một người mà cô không quen biết, người bên kia lạnh lùng nói cho cô biết, nếu cô không

muốn ảnh nude của mình bị phát tán khắp nơi, thì lập tức rời khỏi thành phố A! Đối với việc này, cô rất sợ, nhưng mà cô không dám nói cho bất cứ người nào biết...

Cuối cùng, cũng bởi vì chuyện này mà cô rời đi khỏi thành phố này! Không một lời từ biệt đối với tất cả mọi người, âm thầm ra đi lặng lẽ!

Cứ như vậy, ba năm đầu khổ trôi qua, cô cho rằng tất cả cũng đều đã qua, cô trở về nước, trở lại bên cạnh người đàn ông kia, nghe anh ta nói câu “anh yêu em!” Vui sướng trong lòng lớn hơn tất cả!

Nhưng mà cuối cùng cô không nhìn thấy được lúc người đàn ông kia nói câu đó, ánh mắt đang nhìn tới nơi nào, nếu như thấy được, cô cũng không ngại thẹn như vậy mà cho rằng “Anh ta yêu cô” đâu!

Mọi người đều nói, ở trong tình yêu người phụ nữ chính là một kẻ ngốc, thật ra thì điều này đúng ở trên người cô một chút cũng không sai, thật sự cô là một kẻ ngốc, không hơn không kém một kẻ ngốc!

Xem như trở lại bên cạnh anh một lần nữa, cô vẫn còn cho rằng bọn họ sẽ có tương lai tốt đẹp, sẽ sống cả đời với nhau!

Sau đó cô mới biết được, thì ra ba năm nay Tô Úy vẫn luôn ở bên cạnh anh ta, mà anh ta cũng không có từ chối! Khi đó, cô đã hiểu, thật ra thì tất cả mọi thứ đã thay đổi, thật sự đã thay đổi!

Nhưng mà cô vẫn còn lòng tin và tự nhủ với chính mình là anh ta yêu cô! Thật ra thì đó là một cách làm tự lừa mình dối người!

Mà biểu hiện của anh ta trước sau vẫn để cho cô cho là anh ta thật sự yêu cô, còn cô gái Tô Úy đó chỉ là thể thân của cô mà thôi! Cô thật sự cho là như vậy, chẳng qua thường thì sự thật bày ra trước mặt lại có chút tàn khốc!

Cho đến đêm đó triền miên, chính tai cô nghe được từ trong miệng anh ta gọi tên cô gái kia, cái tên đó không phải là cô – Doãn San San, mà là Tô Úy!Đột nhiên cô mới phát hiện thật ra người đáng buồn cười vẫn là cô, cô thành thể thân của một người phụ nữ khác, vậy mà vẫn còn ở đó mừng rỡ như điên!

Cho dù là như vậy, cô vẫn không nghĩ đến sẽ buông tay, có thể nói là cô chưa bao giờ suy nghĩ muốn buông tay, bởi vì không lâu sau đó họ sẽ đính hôn! Cô sẽ không dễ dàng buông bỏ!

Cho đến ngày đính hôn của bọn họ, những ảnh nude của cô ba năm trước bị phát tán trên mạng, cô nghe anh ta không chút do dự, lạnh lẽo, vô tình nói rằng sẽ hủy bỏ buổi tiệc đính hôn, trong giây phút đó, đột nhiên cô thức tỉnh! Thì ra từ đầu đến cuối cô vẫn không giữ được anh ta, không giữ được trái tim của anh ta, ít nhất trong giờ khắc này trong lòng của cô cũng lạnh lẽo đến mức tận cùng, đau đến cực hạn!

Cô nhìn anh ta, chưa bao giờ cảm thấy xa lạ như vậy, cảm giác đó giống như cô và anh ta thật sự chỉ là một người xa lạ mà thôi, anh ta không yêu thương, chưa từng cung chiều cô! Nếu không thì tại sao anh ta lại muốn đối xử vô tình với cô như vậy chứ?

Cho dù đến cuối cùng, anh ta vẫn thỏa hiệp mà cử hành buổi tiệc đính hôn này, nhưng chỉ có cô biết, anh ta có bao nhiêu không muốn và chán ghét, bởi vì cô thấy được từ trong mắt anh ta không che giấu chút nào sự chán ghét thật nhiều!

Mà năm năm trước, vụ tai nạn xe ô tô của Tô Úy thì sao? Cũng chính là xảy ra ở trong tình huống như thế !

Kể từ sau khi đính hôn, Diệp Phong luôn tránh mặt cô khắp nơi! Đối với việc này, cô có thể cho rằng nguyên nhân là do những bức ảnh nude kia gây ra, cô cần phải cho anh ta thời gian, cô thật sự đã cho anh ta thời gian!

Cho đến khi cô nhận được điện thoại của một người bạn tốt nói là Diệp Phong và Tô Úy đang ở quán bar Đế Đô, cô vội vã chạy đến đó, nhìn thấy hình ảnh của anh ta cùng Tô Úy đi chung với nhau, cô mới phát hiện mình có bao nhiêu ngây thơ! Có chết cô cũng không muốn tin, cô cứ như vậy mà thua mất, cô cần rằng thật chặt cổ kiềm chế lừa gạt của mình, hiện tại cô biết nếu cô làm như vậy, anh ta sẽ nhờ vào cố đó mà giải trừ hôn ước của họ! Cô tuyệt đối sẽ không vì vậy mà để cho anh ta đạt được mục đích, chết cũng sẽ không!

Khi đó, cô hận Tô Úy thấu xương, cô ấy rõ ràng biết cô và Diệp Phong đính hôn, cô ấy vẫn còn cùng anh ta ở chung một chỗ, hơn nữa cô còn biết ngày mai cô ấy và Hạ Nam sẽ kết hôn, nghe nói đám cưới này long trọng khác thường, nếu như đám cưới này lặp lại như lần trước liệu có phải đặc sắc khác thường không?

Cô ta cười lạnh lùng, chụp lại hình ảnh của hai người, sau đó mặt không biến sắc xoay người rời đi! Ngày mai trong hôn lễ của bọn họ, cô sẽ vạch trần bộ mặt của người phụ nữ này, cô muốn cho hôn lễ của cô ấy không được cử hành, muốn cho cô ấy trong hôn lễ trở thành một chuyện cười!

Chính xác cô đâu trước đêm kết hôn gặp lại bạn trai cũ, hơn nữa bạn trai cũ lại có vợ chưa cưới thì phải? Đề tài này phải rất là đặc sắc!

Ngày hôm sau, cô đi đến khách sạn nơi cử hành hôn lễ, mới biết nơi đó canh phòng rất nghiêm ngặt, căn bản cô không thể vào được! Cô đi ra cửa sau, lại phát hiện càng không thể vào được!

Cô chỉ có thể ngồi trên xe, chờ ở bên ngoài cửa sau, đợi có cơ hội có sẽ đi vào!

Nhưng mà không bao lâu, cô lại nhìn thấy chính xác chủ rể Hạ Nam và cô dâu Tô Úy, hai người lần lượt đi ra!

Hạ Nam mặc một bộ Âu phục màu đen, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ u ám, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo! Dĩ nhiên cô biết không nên đi trêu

trọc anh ta, dù sao mấy lần gặp anh ta đều cho cô cảm nhận được sự lạnh lẽo khiến cho cô phát run!

Tô Úy mặc một bộ áo cưỡi màu đen, không thể phủ nhận là cô ta xinh đẹp! chẳng qua lúc này trên nét mặt của cô có gì đó không đúng lắm, khuôn mặt cứng ngắt, mắt hờn, khuôn mặt trang điểm tinh xảo đã bị nước mắt thấm ướt, có vẻ chật vật không tả nổi!

Liên tưởng đến mới vừa rồi bóng dáng Hạ Nam rời đi trước, trong lòng cô có suy tính, chẳng lẽ Hạ Nam không cần cô ấy nữa, hôn lễ của bọn họ cũng không có cử hành! Nếu là như vậy thật quá tốt, đây mới thật là ông trời đang giúp cô, không hề làm gì cả cũng đã được mục đích!

Cô lái xe chậm rãi đi theo Tô Úy, chỉ thấy cô ấy đi không có mục đích, có chút ngờ ngàng, có chút bất lực, còn mang theo chút buồn bã và bi thương! Có lẽ do cô quá chăm chú nhìn Tô Úy trước mặt nên không phát hiện thật ra thì có một chiếc xe hơi màu đen đang theo sau cô!

Khi đến khi cô đi đến một nơi vắng vẻ, trong lòng cô bỗng nhiên sinh ra một kế! Nếu như Tô Úy chết, Diệp Phong cũng sẽ không còn nhớ nhưng cô ấy nữa! Nghĩ đến như vậy, cô tăng tốc độ xe lên, lúc này cô chỉ một lòng lập tức muốn cô ấy không còn tồn tại, như vậy lòng của Diệp Phong sẽ trở lại trên người cô!

Cho đến khi thân thể Tô Úy bay lên cao rồi rơi xuống mặt đất, cô mới lấy lại tinh thần!

Nhìn xuyên qua kính xe phía trước thấy Tô Úy hơi thờ thoi thóp nằm trên mặt đất, trong lòng cô hoảng sợ! Cô giết người, cô giết người rồi sao?

Đúng lúc này, có người gõ cửa sổ xe của cô, cô kinh ngạc nhìn người phụ nữ xinh đẹp xuất hiện trước mặt, trong nháy mắt trong đầu cô trống không, cô biết cô ta chắc chắn đã nhìn thấy cô đụng Tô Úy! Cô ta sẽ báo cảnh sát sao?

“Yên tâm đi, tôi sẽ không báo cảnh sát đâu!” Giọng như là biết cô lo lắng, người phụ nữ kia mở miệng!

“Thật!” Nghe được cô ta nói không báo cảnh sát, cô kích động hỏi thấy cô ta gạt đầu, cô mới yên lòng!

Tôi làm sao mà báo cảnh sát chứ? Người này thế nhưng lại thay mình giải quyết phiền phức lớn, vốn là muốn tự mình ra tay, không ngờ cô ta thay mình ra tay? Tôi cảm tạ cô còn không kịp! Nghĩ đến lạnh lùng ngoắc ngoắc khóe môi, nhìn về phía bóng dáng Tô Úy đang thoi thóp trên mặt đất, trong ánh mắt lại còn thêm lạnh lẽo, âm u!

Dĩ nhiên, Doãn San San cũng không biết người phụ nữ trước mặt đang suy nghĩ gì, sau khi thấy cô ta cam đoan, thì vội vã lái xe rời đi! Cho nên cô không nhìn thấy sau khi cô rời khỏi, người phụ nữ kia đi về phía Tô Úy đang thoi thóp trên mặt đất làm chuyện gì!

.....

Năm năm qua rồi, cho dù những hình ảnh nude ở đêm đó cũng đã bị tiêu hủy rồi, nhưng mà ánh mắt mọi người có vẻ chán ghét khác thường khi nhìn thấy cô, giống như là nhìn thấy những hình ảnh nude kia vậy, trong mắt cô chứa nhiều sắc thái khác thường! Cho nên gần năm năm, dường như cô không ra cửa, ngay cả ít lần ra ngoài cũng đều phải cài trang, sợ bị người ta nhận ra!

Hiện tại, người phụ nữ này xuất hiện trước mặt cô, muốn mượn cơ nhìn thấy cô đụng Tô Úy năm năm trước mà làm khó cô!

Năm năm trước bởi vì quá hoảng hốt, cho nên không có suy nghĩ ra, hiện tại suy nghĩ kĩ lại cảm thấy có chút khả nghi! Tại sao người phụ nữ này lại xuất hiện ở nơi đó, trừ khi là theo dõi họ, nhưng cô tin chắc cô và cô ta không có đụng chạm gì, cho nên mục tiêu của cô ta chỉ có thể là Tô Úy

Ngẫm nghĩ lần nữa, mới biết cô ta là người nào, cô ta là Quý Thiên Nhu! Cô đã hiểu, hóa ra là như vậy, thật ra thì cô đã làm thay chuyện mà người phụ nữ này muốn làm, không trách được ban đầu cô ta nói sẽ không báo cảnh sát!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 61: Boss phía sau màn (I)

Trong phòng bao ở lầu hai của quán ăn “Dạ Oanh”.

FIR nghe giọng nói ở đầu bên kia truyền đến, mắt nhìn một lớn, một nhỏ ngồi thẳng trước mặt mình, trên mặt thoáng qua một chút bối rối!

“Không có việc gì đâu, em có chuyện thì đi trước đi, xế chiều hôm nay anh không phải đi đến công ty, Niệm Niệm để anh đưa về là được rồi!” Hạ Nam nhìn về lưng túng của cô gái nhỏ, dịu dàng nói!

Nghe anh nói như vậy, FIR nói với người bên kia: “Được, tôi lập tức đến đó!” Dù sao Hạ Nam cũng là cha của Tiểu Tô Niệm, anh ấy cũng sẽ chăm sóc tốt cho bé! Mấy ngày gần đây, bọn họ cũng rất ấn ý không có bàn đến vấn đề Tiểu Tô Niệm là đứa bé của ai, có lẽ là anh đã sớm biết nguyên nhân, hoặc giả là anh ấy căn bản cũng không quan tâm đến chuyện này....

Nhưng mà mỗi ngày anh đến chỗ họ trình diện rất có quy luật, ví dụ như giờ ăn sáng, giờ cơm trưa, cơm tối, có khi đến trước đợi đến lúc ăn cơm cùng bọn họ ở khách sạn! Có khi tự mình ra tay nấu cơm cho bọn họ ăn, thỉnh thoảng cũng sẽ mang bọn họ ra ngoài ăn cơm!

Mỗi ngày anh ta đều đến báo danh, FIR vẫn cho rằng anh ta muốn nói gì, nhưng mà mấy ngày trôi qua rồi, anh vẫn không có mở miệng nói gì! Nếu anh không mở miệng, cô cũng sẽ không ngu đến nỗi mở miệng trước!

Đối với người đàn ông trước mặt này, cô mãi mãi vẫn không đoán ra được chút nào, cặp mắt đen như mực kia vẫn quá mức sâu xa, giống như vực sâu vạn trượng không nhìn thấy đáy, sâu không lường được!

Cúp điện thoại, FIR đưa tay vuốt mái tóc ngắn ngắn của Tiểu Tô Niệm bên cạnh, nhìn bé dịu dàng nói : “Niệm Niệm, hiện tại mẹ có chuyện phải làm, con cùng... cùng chú này trở về trước đi! Mẹ làm xong việc sẽ lập tức chạy về!” Lúc nói chuyện, giọng nói êm ái, trên khuôn mặt lạnh nhạt nở một nụ cười dịu dàng! Chẳng qua khi nói đến Hạ Nam thì có chút ngập ngừng!

Tiểu Tô Niệm ngẩng đầu, đôi mắt tròn trịa đen như mực nhìn chằm chằm Tô Úy một hồi lâu mới chậm rãi gật đầu!

Nhìn thấy bé gật đầu, FIR cầm túi xách của mình đứng dậy, trước lúc muốn rời đi thì nhìn Hạ Nam lịch sự nói: “Vây làm phiền anh chờ một chút đưa bé trở về!” Trong giọng nói mang theo chút lạnh nhạt xa cách, đôi mắt trong suốt nhìn anh!

“Làm gì mà khách khí như vậy hả? Con của em không phải là con của anh sao?” Hạ Nam bắt được cánh tay phải của cô, khiến cho cô muốn rời đi cũng phải đứng lại tại chỗ! Lời nói mập mờ của anh khiến cho Tô Úy đang muốn giãy giụa cũng đành bỏ qua, cô quay đầu nhìn lại người đàn ông đang tức giận trước mặt, trong mắt lóe lên một chút nghi ngờ và khó hiểu! Lời này của anh là có ý gì? Ý muốn nói anh đã biết Tiểu Tô Niệm là con mình sao, hay là anh vẫn không quan tâm bé là con của ai, chỉ cần là con của cô thì là con của anh sao? Nói như vậy là cô phải nên cảm tạ anh đã yêu thương và đối đãi tốt với cô sao? Không biết vì sao, nghĩ đến chuyện này trong lòng cô rất không thoải mái, trong lòng không ngừng đảo lộn! Là anh hiểu lầm cô sao, hay là.... cô lại không dám nghĩ tiếp, khuôn mặt trở nên trắng bệch, cặp mắt nhìn chằm chằm anh, hình như là muốn tìm thứ gì đó từ trong mắt của anh? Nhưng mà vẫn giống như trong quá khứ, cô trừu nhìn thấy được vẻ sâu xa và sâu xa, còn lại không tìm thấy được gì khác!

Hạ Nam nhìn người phụ nữ trước mặt phát hiện sắc mặt của cô càng tái nhợt, có chút ảo não thầm mắng mình, nhưng mà trên khuôn mặt cũng không biến sắc! Cứ như vậy cầm lấy cánh tay cô kéo đi ra ngoài, không cho cô có chút cơ hội mở miệng và phản kháng nào!

“Hạ Nam, anh muốn làm gì, còn một mình Niệm Niệm ở đó...” Lúc phản ứng kịp thời, cô đã bị anh kéo ra khỏi phòng bao, ngược mặt thì bắt gặp khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng và đôi mắt đen như mực ,sâu như biển !

Trong hành lang yên tĩnh, FIR cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt, đôi tay chống đỡ trên lồng ngực to lớn của Hạ Nam!

Hạ Nam đưa tay vây chặt thân thể cô ở giữa bức tường và thân thể của mình, nhìn ánh mắt cảnh giác của cô, ánh mắt càng phát ra vẻ sâu xa, bờ môi càng mím thật chặt!

Hai tay ép chặt vào tường chậm rãi di chuyển xuống, ôm chặt lấy eo nhỏ của cô, dường như cô càng ngày càng mảnh mai, vòng eo chỉ đủ đầy một nắm tay của anh!

“Hạ Nam, buông tôi ra, Niệm Niệm vẫn còn ở trong phòng bao!” Hiện tại FIR không có tâm trí để ý đến người đàn ông trước mặt, chỉ một suy nghĩ đặt trên người Tiểu Tô Niệm ở trong phòng bao, chỉ sợ bé xảy ra chuyện gì! Mà trên thực tế, trong phòng bao, Tiểu Tô Niệm yên tĩnh ngồi ở vị trí ban đầu, đối với hai người vừa đi ra ngoài chỉ liếc một cái rồi lập tức thu lại tầm mắt! Cúi đầu, trong đôi mắt hiện ra sự bình tĩnh thật không phù hợp với tuổi của bé! Nếu là một người bạn nhỏ khác, chỉ sợ là đã sớm hét to lên rồi, nhưng mà bé lại có thể cứ như vậy mà ngồi ở chỗ cũ, ngay cả tư thế ngồi cũng không thay đổi, không chút nào bị hai người đi ra ngoài làm ảnh hưởng!

Cảm thấy hơi thở nóng rực phả ra trên mặt mình, FIR co rút thân thể, đôi tay chống đỡ thật chặt ở trước ngực của Hạ Nam!

“Hạ Nam, tôi cho anh biết, nơi này là hành lang , không cần làm loạn nữa!” FIR nhìn người ông trước mặt càng ngày càng gần, nhỏ giọng cảnh cáo, chẳng qua trong giọng nói lại xen lẫn một chút run rẩy!

Trả lời cô là hơi thở nóng rực trên môi cô, càng phát ra sự bá đạo và mạnh mẽ!

Cô mở to mắt, không thể tin nhìn người đàn ông trước mặt, liều mạng giãy dụa, cũng không thoát khỏi lồng ngực của anh, lại cảm thấy anh càng bá đạo mạnh mẽ mà gần, cần môi cô tiếp sau đó là nhột nhạt mùi máu tươi!Giấy giữa làm cho túi xách trên tay cô rơi xuống đất!

Cảm thấy trên môi đau đớn, cô khẽ mở miệng, lại làm cho anh có cơ hội lợi dụng! Đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng liếm láp ngọt ngào trong miệng của cô, sức lực phát ra càng bá đạo, mạnh mẽ!

FIR nhận thấy được sức lực trên tay của anh càng tăng thêm, biết tránh không khỏi lồng ngực của anh, nên chỉ có thể bỏ qua giấy giữa, yên tĩnh ở trong ngực của anh, nhưng lại cảm thấy tức giận nhục nhã, ngay sau đó hung hăng cắn đầu lưỡi của anh đang xông vào miệng mình, cho dù mùi máu tanh nồng nặc lan tràn trong miệng hai người, anh cũng không dùng hôn cô! Cho đến cực lâu sau, hơi thở cả hai người có chút không ổn định, anh mới từ từ rời môi cô ra, nhưng mà đôi tay vẫn ôm thật chặt bên hông của cô, sức lực này giống như anh sợ buông ra một giây kế tiếp cô gái nhỏ trước mặt sẽ biến mất!

“Hạ Nam, anh là đồ khốn khiếp!” Ổn định hơi thở, FIR giơ tay lên đang muốn đánh vào mặt anh, nhưng mà ở nửa đường đã bị anh cản lại!

“Thế nào? Còn muốn một lần nữa sao?” Nhủ này, nhếch môi hỏi, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp môi dưới của mình, đáng về đó muốn có bao nhiêu mê hoặc thì có bấy nhiêu!

“Sắc lang, buông tôi ra!” Gò má ửng đỏ, cắn môi, nhìn anh chăm chăm nói thật nhỏ!

Đúng lúc ấy, hai người đồng thời nhìn về hướng giọng nói truyền ra, chỉ thấy Tiểu Tô Niệm đứng ở cửa phòng bao ngẩng đầu nhìn hai người trước mặt, chớp chớp mắt... “Tô Tô, hai người đang làm gì?” Giọng nói dịu dàng truyền đến!

Nghe được giọng nói, giống như theo bản năng FIR đẩy Hạ Nam ra, đứng tại chỗ khẽ cúi đầu, gương mặt ửng đỏ, trong mắt tràn đầy ảo não, không muốn sống nữa, lại có thể làm như vậy trước mặt con trai mình...

Mà Hạ Nam bởi vì không có bất kỳ phòng bị nào, bị cô đẩy ra nên lao đảo hai cái mới đứng vững lại! Nhìn về phía người vừa đẩy anh, chỉ thấy cô khẽ cúi đầu, khuôn mặt mang vẻ ảo não, chỉ kém không có che mặt lại mà nói mất mặt chết mất, không muốn sống nữa!

Giật giật khoé môi, nhìn Tiểu Tô Niệm đứng ở cửa, lại phát hiện tên tiểu tử kia nhìn họ như đang suy nghĩ điều gì đó!

.....

Chờ khi FIR chạy đến nơi hẹn trước, đã là một giờ sau, vừa đi vào đã nhìn thấy La Tân hàn sớm ngồi chờ ở bên trong!

Đi đến ngồi xuống đối diện với anh ta, gọi một ly cà phê đen!

Đưa mắt nhìn thì thấy người đàn ông đối diện nhìn cô như đang suy nghĩ điều gì, trên gương mặt tuần tú mang theo nụ cười bất cần đời thoáng qua một chút nghi ngờ, sau đó khẽ nhếch môi cười!

FIR bị anh ta cười đến có chút khó hiểu, nhẹ nhàng nhún mày, dò xét nhìn anh ta!

“Mới vừa rồi còn đang suy nghĩ, Tô mỹ nữ từ trước đến nay luôn đứng giờ không biết vì sao lại đến trễ, hiện tại gặp được thì đã biết!”

Nghe lời anh ta nói, trong nháy mắt FIR hiểu anh ta có ý gì, hung hăng trừng mắt liếc anh ta!

“Mới vừa rồi anh nói có việc gấp, là chuyện gì?” Chấn chỉnh lại vẻ mặt, FIR thản nhiên hỏi!

“Chuyện này...” La Tân Hàn nhìn cô, có chút do dự mở miệng: “Thật ra tôi gặp phải phiền phức lớn, muốn nhờ cô giúp tôi một việc!”

“Ừ!”

“Sắp tới Thịnh Thế Quốc Tế muốn tổ chức một buổi biểu diễn thời trang, nhưng mà hiện tại, nếu công ty thuê thêm một số nhà thiết kế phải chịu mất tiền lương rất cao, cho nên muốn nhờ cô giúp tôi chủ trì buổi biểu diễn thời trang này!”

“Hả? Lúc nào thì Thịnh Thế Quốc Tế lại liên quan đến ngành nghề thời trang nữa rồi vậy?” Đối với chuyện này trái lại cô rất kinh ngạc, làm việc lâu như vậy, mặc dù Thịnh Thế Quốc Tế có liên quan đến rất nhiều ngành nghề, chỉ riêng ngành nghề thời trang là không có!

“Cách đây mấy ngày, BOSS yêu cầu tôi như vậy, tôi cũng không có cách nào!” La Tân Hàn im lặng nhún nhún vai! BOSS yêu cầu là một chuyện, nhưng mà chuyện này lại khá khó khăn, cho nên anh ta chỉ có thể dùng loại chiến thuật vòng vo này thôi! “Cô sẽ không giúp tôi sao?”

“Tại sao lại là tôi, bằng danh tiếng của Thịnh Thế Quốc Tế, muốn tìm bao nhiêu nhà thiết kế mà không được?” FIR giật giật khoé môi, vẻ mặt như không thèm để ý!

“Vấn đề là một tuần lễ sau sẽ tổ chức buổi biểu diễn thời trang, hiện tại cô biểu tôi đi đâu mà tìm nhà thiết kế hả?”

“Một tuần lễ sau?” Nghe lời của anh ta, FIR mở to hai mắt, rõ ràng không biết có chuyện như vậy!

“Đừng nói cho tôi biết, cô không biết một tuần lễ sau Thịnh Thế Quốc Tế muốn tổ chức một buổi biểu diễn thời trang chứ?” Nhìn vẻ mặt của cô, La Tân Hàn đành phải im lặng không nói gì, hóa ra bên này anh ta làm ra khí thế sôi sục ngất trời, nhưng người vốn là trong cuộc lại không biết một chút nào! Ông trời, mang đến một tia sét đánh chết tôi đi!

“Đúng là như vậy!” FIR bình tĩnh gật đầu!

“Vậy cô cũng không có xem báo sao?”

“Thật đúng là không có xem!”

“Rốt cuộc cô có giúp tôi chuyện này hay không?”

“Chuyện này sao, dĩ nhiên là phải giúp, nhưng mà tôi lại có một điều kiện!”

“Điều kiện gì?” Nghe lời của cô..., Trong mắt La Tân Hàn lóe lên ánh sáng hài lòng, cuối cùng cũng chịu vào cuộc rồi! Nhưng mà cũng thật sự không ngờ cô lại dễ nói chuyện như thế này!

“Muốn gặp anh ta một chút!” FIR thật sự rất tò mò, BOSS phía sau màn rốt cuộc là ai?

“Ai vậy?”

“BOSS phía sau màn!”

“Chuyện này, tôi muốn xin ý kiến trước một chút!” Suy tư, La Tân Hàn mở miệng! Đối với việc BOSS sai anh bảo vệ cô gái trước mặt này, anh ta cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc quan hệ của họ như thế nào đây?

“Được, không thành vấn đề, sau khi xin phép được thì gọi điện thoại cho tôi! Tôi còn có chuyện đi trước đây!” Nói xong cầm túi xách của mình đứng dậy đi ra ngoài!

Đi ra khỏi cửa, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số quen thuộc, gọi đi, mới biết thì ra bởi vì Hạ Nam nhận được điện thoại nên quay về công ty, mà Tiểu Tô Niệm cũng bị anh mang theo đến đó!

.....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 62: Boss phía sau màn (II)

FIR đi vào đại sảnh ở lầu một của tập đoàn Hạ Thị, nhìn tòa cao ốc Hạ Thị vẫn cực kỳ sang trọng, có chút buồn phiền lạnh nhạt!

Có lẽ là bởi vì Hạ Nam đã thông báo rồi, cho nên dọc đường đi đến cửa phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng 88 cô không gặp trở ngại nào!

Đứng ở cửa, FIR giơ tay lên, lại để xuống, giơ lên, lại để xuống, cứ như vậy lặp lại mấy lần, cuối cùng mới nhẹ nhàng gõ cửa!

“Vào đi!” Nghe giọng nói quen thuộc từ tính, cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào! Đập vào mắt chính là bóng dáng của Hạ Nam ngồi ở trước bàn làm việc, chỉ thấy anh cúi đầu, chăm chú làm việc !

Sau khi đánh giá qua loa căn phòng làm việc này, FIR nhanh chóng thu hồi tầm mắt mình, muốn tìm bóng dáng của Tiểu Tô Niệm nhưng hình như không có ở nơi này!

Khoảng cách không gần không xa, cho dù anh đang cúi đầu làm việc, cũng có thể nhận ra hơi thở tản ra trên người cô, trong trẻo lạnh lùng và hờ hững!

“Niệm Niệm ở bên trong phòng nghỉ ngơi, bé ngủ thiếp đi rồi!” Ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng dáng của cô đứng ở trước bàn làm việc thì dịu dàng giải thích!

“A, vậy tôi đi xem bé một chút vậy!” Nói xong, như trong trí nhớ đi đến phòng nghỉ ngơi!

“Bé ngủ say rồi, em cứ ngồi nơi này nghỉ ngơi một chút đi! Chờ anh xong việc sẽ đưa hai người trở về!”

“Ừ!” Nghe lời anh nói, FIR muốn bước đi cũng dừng lại tại chỗ, ngay sau đó gạt đầu đi đến ghế sofa!

Hạ Nam nhìn bóng dáng đi đến ghế sofa, nhẹ nhàng nhếch môi, ngay sau đó vui đùa vào trong công việc!

FIR ngồi trên ghế sofa, chán đến chết, liếc mắt nhìn trên tờ báo trước mặt, đập vào mắt chính là tin tức một tuần lễ sau Thịnh Thế Quốc Tế tổ chức buổi biểu diễn thời trang, suy tư gọi điện thoại! Coi như đây là một ván cờ, cô cũng nên vào cuộc thật tốt mới đúng!

Sau khi gọi điện thoại xong, FIR lười biếng dựa vào trên ghế sofa, đầu khẽ nghiêng nhìn người đàn ông đang ngồi ở bàn làm việc, nháy mắt một cái sau đó nhìn anh không chớp mắt, trong đôi mắt dưới hàng lông mi rậm thoáng qua một chút rung động!

Nhận thấy được tầm mắt của cô, Hạ Nam khẽ ngẩng đầu, thì thấy cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt của mình!

.....

Chờ khi anh ngẩng đầu lần nữa, đèn treo trên nóc đã chiếu sáng cả phòng làm việc, bên ngoài cửa sổ phía sau lưng anh là ánh đèn nê ông lóng lánh, khắp nơi phát ra ánh sáng chói mắt!

Ngước mắt nhìn thì thấy trên ghế sofa, cô gái nhỏ hơi nghiêng thân thể nằm ở đó, hai mắt nhắm nghiền, đôi tay ôm thật chặt ở trước ngực!

Đến gần ghế sofa, anh chậm rãi đứng ở phía trước ghế, yên lặng nhìn người con gái nhỏ trước mặt dù đang ngủ nhưng mi tâm vẫn hơi nhíu lại, đôi tay

không tự chủ đưa tới, muốn vuốt ve lên mi tâm hơi nhũn lại của cô!

Nhưng mà tay còn chưa chạm đến mi tâm của cô, bất thành linh xảy ra một lực đẩy ra khiến cho thân thể anh ngã về sau, eo đụng vào góc bàn, anh khẽ cau mày, chỉ thấy cô gái nhỏ nằm nghiêng trước mặt mở đôi mắt mờ mờ nhìn anh, chợt bật ngồi dậy, cúi đầu kiểm tra quần áo của mình, thấy quần áo mặc trên người vẫn còn hoàn chỉnh, mới thở phào nhẹ nhõm! Ngay sau đó hơi cảnh giác nhìn anh!

Nhìn biểu tình biến hóa của cô, Hạ Nam có chút dở khóc dở cười!

“Đi thôi, đi gọi Niệm Niệm ra, anh đưa hai người về!” Anh đứng lên, đi đến trước bàn làm việc!

“Ừ!” Nhẹ nhàng trả lời, sau đó lập tức đi đến phòng nghỉ ngơi!

Hạ Nam nhìn theo bóng lưng của cô, bất đắc dĩ cười!

Trước khi đưa hai người trở về, Hạ Nam lại dẫn hai người đi siêu thị mua ít thức ăn!

.....

“Tô Tô, tại sao hôm nay con lại cảm thấy lưng chú xấu xa có cái gì đó không đúng vậy?” Tiểu Tô Niệm nhìn bóng dáng Hạ Nam bận rộn trong bếp, nói ra suy nghĩ của mình!

“Thật sao?”

“Mẹ xem, mỗi khi chú ấy đều đứng bình thường như vậy, nhưng bây giờ lại đứng như thế này!” Vừa nói vừa đứng ở trên ghế sofa làm ra động tác!

FIR nhìn động tác của bé, ánh mắt lại nhìn bóng dáng đang bận rộn trong bếp, chợt run rẩy!

Chẳng lẽ mới vừa rồi ở trong phòng anh bị cô đẩy hay sao?

“Niệm Niệm, trước hết con hãy ở đây xem ti vi, mẹ đi xem một chút!” Nói xong từ trên ghế sofa đứng dậy, đi đến nhà bếp!

Đứng ở cửa phòng bếp, nhìn anh một chút, mới đi vào!

“Tôi đến đây, trước hết anh ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi!”

Nghe được giọng nói, Hạ Nam quay đầu lại nhìn thấy chính là cặp mắt ửng đỏ!

“Làm sao vậy?” Lúc hỏi, ánh mắt của Hạ Nam nhìn về phía Tiểu Tô Niệm ở trên ghế sofa, chỉ thấy Tiểu Tô Niệm khoát tay vô tội!

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi tôi không phải cố ý!”

“Anh biết rõ là em không phải cố ý, huống chi anh cũng không phải không có chuyện gì sao?” Đòi tay dừng động tác, anh xoay người đối mặt với cô, êm ái nói, khóe môi nhếch lên ý cười nhân hậu! “Thật ra nên nói xin lỗi chính là anh!”

Hạ Nam giờ tay nhẹ nhàng phủ lên mặt của cô!

FIR nhìn thấy động tác của anh, theo bản năng cô co rút thân thể, cúi đầu xuống!

Hạ Nam nhận thấy được sự cự tuyệt trong lòng của cô, thì nhẹ nhàng nắm cầm cô khiến cho cô ngẩng đầu lên nhìn anh! FIR không ngừng chớp mắt, nhìn về phía đôi mắt của anh dường như cô muốn né tránh điều gì, ngay sau đó nhắm chặt hai mắt lại! Cô biết anh nhất định sẽ biết chuyện gì? Nhưng mà cô lại không có dũng khí mở hai mắt ra, cô sợ sẽ nhìn thấy từ trong mắt anh sự chán ghét không muốn nhìn khuôn mặt cô!

Hạ Nam nhìn lông mi khẽ run của cô, hai mắt mím chặt, môi cũng mím chặt thành một đường thẳng, vẻ mặt căng thẳng, trong lòng khẽ co rút đau đớn!

Anh chậm rãi vươn tay, sờ lên gương gặt bị tóc che kín của cô, nhìn thấy trên má phải vết sẹo thật nhỏ và máy trợ thính mini, anh nhắm hai mắt lại!

Chờ lúc anh mở mắt ra lần nữa, bắt gặp chính là đôi mắt ảm đạm và khó hiểu đang nhìn anh, tại sao lúc này nhìn cô, anh có một loại cảm giác lạ lẫm!

“Anh đã thấy được, về sau cũng không nên đến tìm tôi nữa!” Giọng nói lạnh lùng giống như trong kẽ răng nặn ra, trên mặt mang theo một chút kiên quyết!

“Tại sao?”

“Anh cũng thấy đấy, tôi bây giờ không hoàn mỹ nữa rồi, tôi chỉ là một người tàn tật, không phải tôi không xứng với anh sao?” Hai mắt nhắm lại, không muốn để nước mắt chảy xuống, đồng thời cũng không muốn nhìn đến nét mặt của anh, cô sợ nhìn thấy anh lộ ra vẻ mặt đồng cảm, thương hại! Cô thật sự không can!

“Xứng hay không xứng với anh, không phải do anh quyết định hay sao?” Hạ Nam biết tính cách quật cường của cô, biết tính tự ái của cô, biết tính cách

mạnh mẽ, biết tính kêu gọi của cô! Anh biết lúc này anh có chút lo sợ, rất có thể anh bị chặn ở ngoài cửa, không chỉ là cửa căn phòng này, mà còn là cửa lòng của cô! “Anh thật sự không quan tâm đến dung mạo của em như thế nào?”

“Nhưng mà chính tôi, tôi cảm thấy không xứng với anh!” Mờ hai mắt ra, nước mắt trong mắt cũng không khổng chế nổi nữa mà theo gương mặt chảy xuống! Trong tình yêu, thật ra thì cô cũng có chút tư ti!

“Không sao, anh có thể gạch lên mặt mình một dao!” Đang lúc nói chuyện, Hạ nam đã lấy được một con dao gọt trái cây cắt lên trên gò má của mình!

“A...” Máu theo gương mặt của anh nhỏ xuống, chẳng qua anh biết đây không phải là máu của mình, mà là của cô gái nhỏ, cô lấy tay cầm con dao thay anh! “Không nên làm như vậy!” Cô nhìn anh nhẹ nhàng lắc đầu, cắn môi thật chặt!

Ném dao găm ra, Hạ Nam có chút hốt hoảng ôm cô đi ra ngoài!

Đặt cô trên ghế sofa, nhìn trên tay cô đang chảy máu, đôi tay anh có chút run rẩy!

Trong lúc anh không biết phải làm sao, thì trước mặt xuất hiện một hộp cấp cứu!

“Còn không mau băng bó cho Tô Tô đi!” Giọng nói non nớt, trong đó không thiếu phần khẩn trương và lo lắng!

Lấy lại tinh thần, anh luống loát băng bó cho cô!

FIR vẫn im lặng ngồi ở đó, nhìn người đàn ông trước mặt, về mặt lo lắng đang băng bó cho cô! Thật ra thì cô vẫn còn lý trí, ít nhất là cô không phải dùng tay phải để ngăn cản dao găm thay cho anh, nói cách khác, cô chấp nhận không làm được chuyện mới vừa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 63: Boss phía sau màn (III)

Tiểu Tô Niệm đã đi ngủ, FIR và Hạ Nam ngồi sát bên nhau trên ghế sofa, trong không gian yên tĩnh, dường như có thể nghe tiếng nhịp tim của mỗi người!

Hạ Nam vươn cánh tay nhẹ nhàng ôm FIR vào trong ngực của mình!

“Về sau không cần ngu ngốc như vậy, dao găm không phải thứ gì tốt để ngăn cản đâu! Hôm nay nếu không phải anh đã khổng chế sức lực, thì tay của em đã bị phé rồi!” May mà nhờ anh phát giác kịp thời, nhìn thấy cô đưa tay ra, nếu không thật sẽ không biết biến thành dạng gì nữa? Nghĩ đến cũng cảm thấy run sợ, cô gái nhỏ trước mặt này mãi mãi cũng khiến người ta không an tâm được!

“Vậy cũng không cho anh làm như thế! Em muốn anh thế!” FIR khẽ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt người đàn ông, cố chấp nói!

“Được, anh thế!” Đối với ánh mắt cô chấp của cô, anh dịu dàng nói! “Đã đến lúc rồi, chúng ta tắm một cái rồi đi ngủ!” Nói xong lập tức mang theo cô đi đến phòng tắm!

.....

“Anh định làm gì hả?” Trong phòng tắm, FIR đứng phía xa xa!

“Tắm, nếu không còn có thể làm gì? Đến đây!” Hạ Nam nhìn cô, ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo cô đến đây! FIR đứng tại chỗ không nhúc nhích, hơi cảnh giác, ánh mắt sâu kín nhìn anh!

Thấy cô đứng bất động tại chỗ, Hạ Nam sai bước đến bên cạnh cô, nhắc bông cô lên không ôm cô trực tiếp đi đến bồn tắm!

“A... buông em ra!” FIR liều mạng giùng giằng, tay không bị thương nhè nhẹ chống đỡ ở trước ngực anh!

“Không cần cử động nữa, nếu không anh không dám bảo đảm chỉ là tắm!” Ở trước mặt cô gái nhỏ này, sự tự chủ của anh rất kém! Vậy mà cô gái nhỏ này còn ở đây trên trọc anh!

Nghe lời anh nói, FIR yên lặng ở trong ngực anh, không giãy giụa nữa, chẳng qua là ánh mắt vẫn cảnh giác nhìn anh!

Đứng trong bồn tắm hình vuông to như vậy, FIR nhìn người đàn ông trước mặt nhỏ giọng mắng!

“Anh đi ra ngoài đi, em tự mình nhất định có thể làm được!”

“Không được, tay của em không thể đụng vào nước!”

“Em chỉ bị thương một cái tay thôi mà!”

“Không có thương lượng, nhanh lên một chút! Nếu không anh lập tức giúp em cởi đây!” Nghiêng con mắt đứng ở trước mặt cô, hơi uy hiếp nói! “Lại nói toàn thân cao thấp của em có chỗ nào mà anh chưa từng nhìn thấy hay sao?” Lúc nói trên gương mặt xem như chuyện đương nhiên!

“Cái người khốn khiếp này, đi ra ngoài nhanh lên!” Nói xong nhanh chóng muốn đẩy anh ra khỏi phòng tắm!

“Xem ra, ý em chính là muốn anh giúp em cởi quần áo !” Nói xong lập tức đưa tay phải giúp cô cởi quần áo, trên mặt mang theo nụ cười đùa giỡn!

“Không cần, em tự mình làm!” Nói xong đưa lưng về phía Hạ Nam cởi quần áo trên người mình!

Hạ Nam nhìn bóng dáng cô đưa lưng về phía mình, có chút bất đắc dĩ thở dài! Cảm thấy bụng dưới của mình dâng lên một luồng nóng ran, lùi về phía sau mấy bước! Đây là anh đang hành hạ chính mình hay sao? Có thể nhìn mà không thể ăn được!

Xem như anh không tồn tại, xem như anh không tồn tại...

Quay lưng về phía anh, ở trong lòng Tô Úy tự nhủ, sau đó cởi hết quần áo trên người mình, trực tiếp ngồi vào bồn tắm, dĩ nhiên cũng đưa lưng về phía anh!

Làm bộ xem như không có người trong phòng tắm, có quý mới biết trong lòng cô có bao nhiêu lúng túng, một đấng mày râu đứng ở chỗ này xem cô tắm, cô có thể bình tĩnh mới lạ đó! Cho dù bọn họ chuyện gì nên xảy ra cũng đã xảy ra!

Tay phải tắm không đến hết cơ thể, đang muốn đưa tay trái ra, chẳng qua một cái tay khác động tác so với cô còn nhanh hơn...

FIR nhìn người đàn ông trước mặt giúp cô tắm rửa sạch sẽ thân thể, có chút ảo não đỏ bừng cả mặt!

Mà nhìn lại người đàn ông trước mặt, thật không tin là anh ta giúp cô tắm rửa, cô nhìn anh không nháy mắt!

.....

Sau hai giờ, Hạ Nam mặc áo choàng tắm màu trắng từ trong phòng tắm đi ra ngoài!

Đập vào mắt chính là bóng dáng nhỏ nhắn co rút ở trên giường, thì chậm rãi đi đến!

Ngồi ở đầu giường, Hạ Nam nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế ngủ cho cô, cúi đầu ở trên trán cô đặt xuống một nụ hôn, nhẹ nhàng cười cười, đứng dậy đi đến phòng ngủ của Tiểu Tô Niệm!

Dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, hình dáng khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ tình mị, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, tình yêu thương của anh càng sâu đậm hơn! Hai người họ đều là những người quan trọng nhất của anh, bắt đầu từ bây giờ, anh nhất định phải bảo vệ họ thật tốt, không để họ bị một chút tổn thương nào!

.....

Khi FIR tỉnh lại, thì trời đã sáng! Cô mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn!

Đưa tay ôm lấy thân hình bé nhỏ trước mặt, sau đó ngồi vậy, đảo mắt một vòng cũng không phát hiện người nào khác trừ Tiểu Tô Niệm!

“Chú xấu xa đi xuống mua điểm tâm rồi!” Giọng nói non nớt giải đáp nghi ngờ của cô!

“Ừ!” FIR cúi đầu suy nghĩ một lát, giống như là đã quyết định, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì người mà con gọi là chú xấu xa này chính là cha của con!”

“Dạ!” Tiểu Tô Niệm nghe được lời của cô nhẹ nhàng trả lời một tiếng!

FIR nhìn Tiểu Tô Niệm bình tĩnh trước mặt vẻ mặt không thể bình tĩnh hơn nữa, có chút nghi ngờ, bé không phải rất muốn gặp cha mình ư, tại sao bây giờ dáng vẻ lại như thế này đây?

Trong lúc đang còn suy nghĩ, điện thoại di động của cô vang lên! Liếc nhìn dây số, rồi nhận máy!

“Tôi đã xin phép được rồi, BOSS bằng lòng gặp mặt cô, nhưng mà muốn sau khi buổi biểu diễn thời trang lần này!” Vừa mới nhận máy, bên kia đã truyền đến giọng nói từ tính lời biếng của La Tân Hàn!

“Không thành vấn đề! Xế chiều hôm nay, khoảng một giờ rưỡi cho máy chiếc xe đến sân bay đón tôi và đồng nghiệp đến công tác, sau đó sắp xếp cho họ chỗ ăn ở! Mặc khác, sắp xếp cho chúng tôi phòng họp yên tĩnh, những thứ cần chuẩn bị tôi sẽ gửi đến hộp thư của anh!”

“Cô sắp đặt tôi sao?” La Tân Hàn nghe nói thế, còn không biết mình bị sắp đặt thì cũng quá ngu!

“Cũng vậy mà thôi!” Đơn giản nếu muốn cô vào Thịnh Thế Quốc Tế, chút chi phí này có cần phải hoảng hốt như vậy sao? Bây giờ, cô thật sự có chút

khó hiểu! Xem như cô đồng ý tiếp nhận buổi biểu diễn thời trang này thì thế nào, dù sao cũng không có ký hợp đồng, đến lúc đó chuyện này vẫn có thể đổi ý!

Về phần nguyên nhân làm như thế với La Tân Hàn, là vì cô muốn gặp của BOSS phía sau lưng anh ta! Chẳng qua cô thật tò mò, rốt cuộc ba năm qua là ai đã giúp cô như vậy? Chỉ cần gặp được người đó rất nhanh sẽ có được đáp án mình muốn biết!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sủng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 64: Đứa bé kia là con trai của cháu

Sau khi cúp điện thoại, FIR đứng dậy, cô nhú mày liếc nhìn tay trái bị băng bó! Đang muốn đi tới phòng tắm để thay quần nhưng phát hiện có cái gì đó không đúng, cô cúi đầu thì thấy đôi tay nhỏ bé trắng nõn nắm vạt áo của cô!

FIR nhìn chủ nhân của cái tay nhỏ xinh, thấy cậu đang ngẩng đầu, mở to mắt nhìn tay trái bị băng bó của cô.

“Chú xấu xa nói tay của Tô Tô bị thương, không thể tự rửa mặt, chú dặn Tô Tô phải chờ chú về giúp Tô Tô tắm!” Thanh âm non nớt mưng sữa, đồng tử đen như mực lộ ra vẻ kiên định, ý tứ rất rõ ràng, vô luận thế nào hôm nay cậu chắc chắn không buông tay ra.

Nhìn sự kiên định trong mắt tiểu Tô Niệm, lại nhìn tay trái bị thương của mình, bất đắc dĩ FIR chỉ có thể dùng tay phải dắt cậu đi tới ghế sa lon.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, cả hai nhìn nhau, trong mắt đều là sự nghi ngờ, Hạ Nam có chìa khóa nên tuyệt đối không phải là anh, nhưng ai lại đến vào giờ này!

FIR để tiểu Tô Niệm ngồi ổn định trên ghế sa lon rồi xoay người đi mở cửa, nhìn qua mắt mèo thấy có hai người ngoài cửa, ánh mắt cô lộ vẻ kinh ngạc.

Có thể nào cô cũng không nghĩ ra, đứng ở ngoài cửa lại là---

Mở cửa, FIR nhìn hai người ngoài cửa lễ phép gật đầu một cái!

“Bác trai, bác gái, mời hai bác vào!” Là cha mẹ của Hạ Nam, Hạ Vi Hào và Tư Uyển Tâm, đối với họ cô không rõ là ghét hay vui mừng, nói chính xác hơn là xa lạ! Bởi vì 5 năm trước, số lần cô nhìn thấy họ trước hôn lễ chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

Khi nói chuyện, thần sắc FIR trầm tĩnh lạnh nhạt.

Dẫn họ đi vào, mời ngồi, sau đó cô đi vào phòng bếp rót nước mời khách.

Hạ Vi Hào cùng Tư Uyển Tâm ngồi trên ghế sa lon, đối diện với bé trai ngồi ngay thẳng bình tĩnh nhìn hai người, nhìn qua thì cậu bé chừng 4 – 5 tuổi, khuôn mặt tương tự con trai của mình đến bảy tám phần, ngay cả thần thái cũng giống hệt! Hèn chi Vi Sâm nói đây là con trai của A Nam, có nói không phải cũng sợ là không có ai tin!

Ở đối diện, tiểu Tô Niệm đối với hai người đang quan sát mình lại không thêm để ý chút nào, đôi mắt cậu nhàn nhạt đảo qua hai người, sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

FIR bưng hai ly nước đặt lên bàn trước mặt hai người, cô ngồi xuống bên cạnh tiểu Tô Niệm.

“Không biết hai bác tới nơi này có chuyện gì không?” Nhàn nhạt nhưng lễ phép hỏi thăm, khóe môi hơi nhếch ý cười.

“Không có chuyện gì, chính là tới thăm con một chút!” Tư Uyển Tâm nhìn FIR cười, nói, trong lòng tán thưởng sự trầm tĩnh của cô, 5 năm nay, A Nam đã trải qua cuộc sống như thế nào bà đều nhìn thấy, bà biết, tất cả đều có liên quan tới cô gái có khí chất không tầm thường này, hiện tại cô đã trở về, cuộc sống của A Nam cũng có ánh sáng mặt trời, bà chỉ hi vọng chúng có một cuộc sống thật tốt, đây cũng là hi vọng của vợ chồng bà, với cô gái này, hai người họ vô cùng áy náy, nếu không phải 5 năm trước vì họ mà phát sinh sự kiện kia, cô cũng không trôi dạt ở nước ngoài nhiều năm như vậy, còn một mình sinh con, đúng là chịu không ít khổ cực.

Thấy tầm mắt của hai người dừng trên người tiểu Tô Niệm, FIR nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc ngắn ngắn của con trai, nhìn con cô dịu dàng nói: “Niệm Niệm, chào ông nội, bà nội!” Một số việc không cần thiết che giấu, coi như có muốn giấu diếm cũng chưa chắc đã giấu được, rõ ràng hai ông bà vì tiểu Tô Niệm mà tới, cô không phải đồ ngốc, dĩ nhiên là nhìn ra được!

Tiểu Tô Niệm ngước cái đầu nhỏ nhìn mẹ, chớp chớp đôi mắt to tròn, thấy cô nhẹ nhàng gật đầu mới quay đầu kêu: “Cháu chào ông nội, bà nội!”

“Cháu ngoan!” Hai người hài lòng cười, Tư Uyển Tâm lập tức lấy ra hai bao lì xì từ trong túi xách đưa cho tiểu Tô Niệm, nói: “Tên cháu là Niệm Niệm, đúng không? Đây là quà gặp mặt ông bà nội cho cháu.” Vừa nói vừa bỏ vào trong túi áo của cậu bé, nhưng túi áo thì nhỏ mà 2 bao lì xì lại dày nên không đút vào được.

Tiểu Tô Niệm nhìn người lớn trước mặt quá mức nhiệt tình, cậu im lặng nhếch nhếch khóe miệng, sau đó nhìn mẹ cầu cứu, vẻ mặt cô cũng đầy vẻ bất đắc dĩ, nói: “Nếu ông bà nội cho thì con cầm đi.”

Nghe mẹ nói, tiểu Tô Niệm ngẩn bần tay vẫn còn đang nhét bao lì xì ở túi áo mình, trực tiếp cầm lấy hai bao lì xì dày, thản nhiên cảm ơn: “Cảm ơn ông nội bà nội.”

Bàn tay nhỏ nhỏ của cậu cầm 2 bao lì xì dày cộm, trong lòng cũng đã hiểu rõ ràng.

.....

Trong thang máy sáng trọng, Hạ Nam giờ tay trái đang cầm bữa sáng mới mua, tay phải cầm điện thoại bấm số, đợi bên kia nghe máy thì mở miệng: “Sáng nay tôi có việc phải đi xử lý, giúp tôi dời cuộc họp tới buổi trưa..... Ừ...”

‘Đỉnh’ cửa thang máy mở, anh đi ra ngoài thì thấy cửa nhà đã mở, nhẹ nhàng cười, nghe bên kia báo cáo qua loa xong liền cúp điện thoại.

Vừa vào cửa đã trông thấy hai mẹ con ngồi trên ghế sa lon, hai mẹ con đang chăm chú nhìn người đối diện nên không thấy anh về, theo tầm mắt hai mẹ con anh mới phát hiện có khách.

Nhìn thấy hai người kia, ánh mắt của anh hơi khó chịu.

Hầu như cùng một lúc, bốn người đồng thời đưa mắt nhìn về phía anh.

“A Nam về rồi!” Mở miệng đầu tiên là Tư Uyển Tâm, bà vừa mỉm cười vừa nói.

Hạ Nam nghe bà gọi liền gật nhẹ đầu, đưa mắt nhìn sang FIR cùng tiểu Tô Niệm, thấy hai mẹ con cũng đang nhìn mình, anh cười cười giờ bữa sáng lên, rồi đi thẳng vô phòng bếp.

Anh dọn tất cả bữa sáng ra một cái mâm, bung ra ngoài rồi nhìn về phía bốn người nói: “Ăn điểm tâm đi”

“Bác trai bác gái, mời hai bác ăn điểm tâm!” Cô liếc nhìn Hạ Nam rồi nhìn hai ông bà, nói. ~~chuong moi nhat tren ddllequydonn~~

Nghe cô nói, hai ông bà chột lấy lại tinh thần, lúc nào thì con trai họ biết phục vụ người khác thế này, hơn nữa trên mặt không có vẻ gì là bức mình, nhìn dáng vẻ này của anh thì công lao thuộc về cô gái trước mặt này rồi.

“Được!” Hai ông bà nhìn nhau đồng ý, liếc nhìn Hạ Nam cũng không thấy anh phản đối.

“Tô Tô, mẹ còn chưa rửa mặt à!” Đợi lúc người lớn chuẩn bị ăn điểm tâm, tiểu Tô Niệm ngồi bên cạnh mới nhắc nhở, lời của cậu khiến FIR kích động muốn đánh người, vừa rồi là ai lôi kéo không cho cô đi rửa mặt, hại cô này giờ cũng quên mất!

Nhận thấy ánh mắt ba người kia cũng đang nhìn mình, cô hung hăng nhìn chăm chăm tên nhóc bên cạnh: “Ai là đầu sỏ!” Tên nhóc này lại không thèm nhìn cô, tự nhiên ăn bữa sáng của mình, vẻ mặt bình tĩnh như việc không liên quan tới mình.

Tiểu quý này thật sự do cô sinh ra sao? Hiện giờ cô hết sức hoài nghi có phải bệnh viện có sai lầm gì không! Tên nhóc này đúng là không thèm để lại mặt mũi cho người mẹ đã sinh ra mình.

Nhìn gương mặt tức giận của FIR, Hạ Nam cười cười, tru nhả đứng lên đi tới cạnh cô, trong lúc cô chưa kịp phản ứng đã nắm tay cô dắt đi về phía phòng vệ sinh.

“Tay của em bị thương, nên anh dặn con không cho em tự đi rửa mặt, đợi anh về giúp em tắm rửa, do anh quên mất, ời, trí nhớ của anh.....!” Hạ Nam vừa kéo tay cô rồi đi vừa nói.

Mà Hạ Vỹ Hào và Tư Uyển Tâm đang đưa mắt nhìn nhau, ngay sau đó cũng nhẹ nhàng cười, từ khi nào thì con trai họ cũng biết chăm sóc người khác như vậy?

.....

Hạ Nam dọn dẹp bàn ăn xong, đi tới ghế sa lon ngồi xuống trước, làm như suy tư thật lâu mới mở miệng nói: “Ba mẹ, sáng hôm nay con cùng Ủy Ủy có một số việc cần làm, trước hết nhờ ba mẹ chăm sóc Niệm Niệm, đến tối chúng con tan việc sẽ qua đón cháu.”

Đối với việc anh chủ động nói chuyện với hai ông bà, làm ông bà cả kinh tròn to hai mắt, rời khỏi nhà họ Hạ nhiều năm như vậy, anh chưa từng chủ động mở miệng nói một câu nào với họ.

Với Hạ Nam, trải qua quãng thời gian lâu như vậy, anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều, có một số chuyện dù muốn dứt bỏ cũng không thể nào cắt bỏ được, 5 năm trước nếu không phải anh ngoan cố, mọi chuyện cũng không đến nỗi hồng bét như vậy, còn khiến cho người phụ nữ nhỏ bé trước mặt chịu nhiều khổ sở, anh đã học được rằng, một số chuyện nên nghĩ thoáng mà thỏa hiệp, đối với anh điều này cũng không phải là chuyện gì xấu, còn với người bên cạnh anh không chừng lại là chuyện tốt.

“Được!” Hạ Vỹ Hào cùng Tư Uyển Tâm hôn hờ đồng ý.

FIR nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, thật sự cô không biết bọn họ có chuyện gì cần làm?

Hạ Nam cười cười, trừng mắt nhìn cô.

Tiểu Tô Niệm ngồi bên cạnh im lặng, về mặt này.....Mấy người lớn đều không hỏi ý kiến mình, liền tự quyết định rồi a!

.....

Chiếc xe thể thao màu đen vững vàng dừng trước cửa bệnh viện, phục hồi tinh thần lại, FIR nhìn bệnh viện trước mắt, rồi nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh, chỉ thấy anh cúi đầu chuẩn bị xuống xe, cô kéo nhẹ tay áo của anh, nghi ngờ hỏi: “Có ai nằm viện sao?”

“Ngoan, anh dẫn em đi băng bó lại vết thương trên tay.” Tối hôm qua anh chỉ giúp cô rửa sạch và băng bó đơn giản mà thôi, đương nhiên là không được, tay của bảo bối nhà anh nhất định phải bảo vệ cho tốt, tuyệt đối không thể để bị sẹo.

Đang khi nói chuyện, anh đã xuống xe, đi qua phía bên kia mở cửa xe giúp cô.

FIR mở dây an toàn trên người rồi bước ra khỏi xe.

Hạ Nam nắm tay không bị thương của cô đi vào bệnh viện, anh đi không quá nhanh, tốc độ đủ để người phụ nữ anh dắt sau lưng đuổi theo kịp bước chân anh.

Dắt cô đi một mạch đến phòng làm việc của viện trưởng, nhẹ nhàng gõ cửa một cái, nhận được tiếng đáp lại ở bên trong, mới đẩy cửa đi vào.

Ngồi trước bàn làm việc, Tần Đào nghe tiếng gõ cửa, liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người đi vào thì sửng sốt, ngay sau đó cười, nói: “Thế nào, có thời gian đến chỗ của chú?”

“Chú Tần, giúp cô ấy băng bó tay một chút!” Hạ Nam dắt FIR đi tới trước bàn làm việc của ông, gờ tay trái bị thương của cô lên.doc truyện trên đđ LEQUYDON

Nghe anh nói Tần Đào bàng hoàng giật giật khóe miệng, ông cũng biết, anh không có việc gì thì không lên ‘điện tam bảo’, liếc nhìn người phụ nữ trước mặt, nhận ra cô là ngôi sao mới mà mấy ngày gần đây đã trở thành đề tài nóng của thành phố A, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng FIR, dĩ nhiên ông cũng biết cô chính là Tô Uy, cô dâu đã biến mất khỏi hôn lễ 5 năm về trước, hơn nữa sự biến mất của cô lúc đó đã gây ra một trận tìm kiếm âm ỉ, chỉ kém không có lật cả địa cầu lên mà thôi.

Tần Đào kêu phụ tá mang dụng cụ vào, tự mình giúp cô rửa sạch, băng bó lại vết thương.

Xử lý xong, ông đang định dọn dẹp dụng cụ thì giọng nói trong trẻo của người phụ nữ trước mặt vang lên: “Tần viện trưởng, chú xem anh ấy một chút, anh ấy cũng bị thương.” Đối với người đàn ông trung niên trước mặt, 5 năm trước cô cũng đã gặp qua, tên ông là Tần Đào, viện trưởng của bệnh viện này, đồng thời cũng chính cha của Tần Kiệt.truyện chi đang tại dđlequydon

Nghe được lời của cô, Tần Đào đang muốn dọn dẹp dụng cụ chợt ngăn ra ông nhìn về phía Hạ Nam đang ngồi đối diện, thấy ánh mắt của anh chăm chú nhìn người phụ nữ này, thần sắc lộ vẻ dè dặt chừng chiu.

“Thế nào, người ta quan tâm cháu như vậy, để chú xem vết thương giúp cháu!” Tần Đào trêu chọc, nói.

“Không cần, không có chuyện gì!” Hạ Nam thờ ơ trả lời, không để ý lời trêu chọc của Tần Đào.

“Anh phải khám.” FIR nhìn anh, giọng điệu kiên định, ý tứ rõ ràng, hôm nay anh không nghe lời cô thì không đi khỏi đây.

“Được rồi!” Nhìn ánh mắt kiên định của cô, Hạ Nam bất đắc dĩ nhún vai một cái, bắt đầu cởi nút áo âu phục màu đen của mình.

Thấy anh cởi nút áo, biết anh đã đồng ý, cô liền quay mặt đi không nhìn anh nữa.

Tần Đào nhìn hai người thì nhếch môi cười nhẹ, hóa ra đúng thật là có người có khả năng trấn áp tên tiểu tử thú vị này, rõ là được mở rộng tầm mắt, cô gái nhỏ trước mặt này đúng thật là có ý tứ.

Hạ Nam nằm trên ghế sa lon, trên người anh.....!

Tần Đào nhìn thấy trên lưng anh có một vết máu bầm, hài hước thật, vết bầm này đối với cậu ta đúng là không coi vào đâu, nhưng đã có người mở miệng, thôi thì cho cậu ta ít thuốc giảm đau vậy.

“Chờ một chút để chú ghi toa thuốc, cháu nên nghỉ ngơi cho tốt mấy ngày, ngàn vạn lần không nên làm loại vận động kịch liệt, cô Tô, cô hiểu tôi nói chứ? Tốt hơn cô nên đốc thúc cậu ấy.” Tần Đào vừa nói vừa đi về phía bàn làm việc.

“A!” FIR nghe ông đột nhiên kêu tên của mình thì không kịp phản ứng, nhưng nghĩ đến lời của ông cô liền đỏ mặt, không biết như thế nào để tiếp tục đề tài này.

“Chú Tàn, chú cũng không cần trêu đùa cô gái nhỏ, nếu không khuya nay cháu về nhà lại phải quỳ trên bàn giặt!” Hạ Nam từ trên ghế sa lon đứng dậy, bắt đầu mặc lại áo.

Lời này của anh vừa nói ra, mặt của FIR càng đỏ hơn, ánh mắt hung hăng trừng anh.

“Cô Tô, cô đi lấy thuốc giúp cậu ấy đi, ra ngoài quẹo trái sau nữa quẹo phải là đến rồi.” Tàn Đào đưa đơn thuốc cho FIR, nhìn cô nói.

FIR không phải kẻ ngốc, bảo cô đi lấy thuốc là muốn cô tránh đi, mặc dù trong lòng biết rõ, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nhận đơn thuốc, nhìn Hạ Nam một cái, thấy anh gật đầu liền đi ra ngoài. chuong moi nhat dang tai ddlequydon

Cô đi ra ngoài rồi Tàn đào mới chậm rãi mở miệng: “Nghe nói lần này cô ấy trở về còn mang theo đứa con trai 4 - 5 tuổi, vậy cháu định làm thế nào?” Từ sau khi Tô Úy trở về thành phố A, mỗi ngày cô đều xuất hiện trên trang nhất của các tờ báo lớn, muốn không biết cũng khó, mấy ngày trước báo chí còn đưa tin cô chưa kết hôn, đối với Hạ Nam, Tô Úy như là sinh mạng của anh, điều này ông đã thấy được vào 5 năm trước, nhưng sự việc đến nước này, người đàn ông kiêu ngạo như Hạ Nam phải làm sao đây?

“Dạ, đứa bé kia là con trai của cháu!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 65: Đón người

“Dạ, đứa bé kia là con trai của cháu.”

“Đứa bé đó là con trai cháu?” Nghe anh nói Tàn đào giật mình, nhìn về mặt ‘không có chuyện gì lớn’ cùng đôi mắt đen thâm thúy của anh, ông biết anh không nói giỡn, té ra đứa bé là con của anh, chả trách lại bình tĩnh đến bây giờ.

“Vậy cháu định lúc nào thì cho hai mẹ con họ danh phận chính thức?” Ông nhú mồm nhìn anh hỏi. chuong moli nhat tai dd lequydon

“Cháu cũng muốn nhanh chóng cho hai mẹ danh phận, nhưng phải được sự đồng ý của họ đã.” Lúc nói xong, gương mặt tuấn mỹ cứng rần lạnh lùng của anh tràn đầy sự bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt không mất sự dịu dàng cứng chịu, có lẽ trên thế giới này, chỉ có hai mẹ con cô mới có thể khiến anh toát ra vẻ nhu tình như vậy.

“Hay là bởi vì chuyện 5 năm trước phát sinh trong hôn lễ?”

“Dạ.”

“Cô ấy không nghe cháu giải thích à?”

“Cháu.....” Nghe ông nói, Hạ Nam lơ mờ đưa mắt nhìn ông, mở miệng muốn nói rồi lại thôi, không phải là cô không nghe anh giải thích, mà hình như anh chưa từng giải thích qua với cô.

“Thật ra thì phần lớn phụ nữ là động vật cảm tính, ý nghĩ của họ có lúc chúng ta đoán không ra, nhưng đa phần đều có trái tim rất mềm yếu, chỉ cần cháu chủ động nói rõ tất cả mọi chuyện, hẳn là có khả năng làm cho cô ấy cảm động.” Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của anh, ông đại khái cũng đoán được, không ngờ, tên nhóc này từ trước đến nay luôn mạnh mẽ quyết tuyệt, lại có lúc do dự như vậy.

Tàn Kiệt, Lạc Nhan, Lạc Phàm và Hạ Nam, bốn người bọn họ cùng nhau lớn lên, đương nhiên ông đã nhìn bọn họ lớn lên từng ngày, trong bốn người này thì Hạ Nam là sống nội tâm nhất, thật không hiểu, anh luôn mạnh mẽ quyết đoán, cho nên ở bất kỳ chuyện gì cũng chiếm thế thượng phong, mà bây giờ một người quyết tuyệt như anh cũng có nhược điểm, cũng có việc khiến anh do dự, đúng là không ngờ, hoặc giả có rất nhiều người cũng không ngờ.

“Vâng.” Nghe lời ông, Hạ Nam khẽ gật đầu, bày tỏ tự mình biết nên làm thế nào.

.....

Dưới bãi đậu xe, chiếc xe sang trọng đậu ở một góc khuất, không khí trong xe tĩnh lặng đến mức có chút kỳ lạ. truyện đang tren dd lequydon

Ngồi ở ghế lái, ánh mắt Hạ Nam khóa chặt người phụ nữ nhỏ ngồi bên cạnh, khuôn mặt xinh đẹp trầm tĩnh lạnh nhạt lộ vẻ nhu hòa.

“Anh lái xe đi.” Chống lại đôi mắt thâm thúy đen như mực của anh, FIR cau mày nhẹ cô hơi mất tự nhiên, hai tay cô siết chặt đặt trên đầu gối, chứng tỏ lúc này cô đang khẩn trương, cô thật sự không hiểu hành động của anh, tại sao lại dừng xe ở chỗ này rồi cứ nhìn cô không nháy mắt.

“Anh đã giúp Niệm Niệm làm xong thủ tục nhập học, ngày mai chúng ta cùng nhau đưa con đến trường!” Hạ Nam nhìn về mặt mất tự nhiên của người

phụ nữ trước mặt, liền muốn trêu chọc cô, đột nhiên anh dán khuôn mặt của mình sát vào cô, dọa cho FIR sợ đến nổi lùi cả người về phía sau.

“Thế nào không cẩn thận như vậy, nếu ngã nhào làm sao bây giờ?” Hạ Nam đưa tay kéo cô ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói bên tai cô, ầm ập khe khẽ chạm lên mái tóc mềm mại, tóc cô có mùi thơm nhàn nhạt quanh quần chóp mũi của anh.

Theo bản năng, FIR trốn tránh môi anh, hai tay chống đẩy thân thể đang tiếp cận của anh.

“Hạ Nam, đừng làm rộn!” Thanh âm của FIR mềm nhũn, nghe vào trong tai thật mê hoặc, anh hơi thả lỏng sức lực, đưa tay nâng nhẹ cằm của cô, nhìn môi cô mọng đỏ anh nhanh chóng dán đôi môi mọng của mình hôn lên.

“Đừng....” Cảm nhận được đôi môi bá đạo đang ngang ngược gặm cắn, tay cô vốn muốn đẩy anh ra, đổi lại thành nắm chặt áo sơ mi đen trước ngực anh, vô thức đáp lại nụ hôn của anh.

Từ trong mắt của anh, cô có thể thấy rõ hình ảnh phản chiếu của chính mình, tóc tai lộn xộn, hai hàng mi dài, đôi mắt trong suốt mê ly mị hoặc, khuôn mặt vốn trắng nõn giờ đây đã ửng đỏ..... Điều này làm cô rất hoài nghi. đây có phải là cô hay không, tại sao cô lại có dáng vẻ quyến rũ như vậy?

.....

Cho đến lúc cả hai đều thở hổn hển, Hạ Nam mới buông cầm cô ra, môi hơi thả lỏng nhưng vẫn ôm chặt cô, dường như anh sợ nếu buông tay ra, người phụ nữ trước mặt liền biến mất không tìm thấy! doc truyện tren đđ LEQUYDON

Chậm rãi hít thở, FIR nhẹ nhàng dựa vào trong ngực anh, để mặc cho anh ôm, cả khuôn mặt cô cũng vui vào lồng ngực to lớn cao ngất của anh, bàn tay nhỏ bé mềm mại vẽ vòng tròn ở trước ngực anh.

Hạ Nam nhận ra được động tác của người phụ nữ nhỏ đang vui trong ngực mình, thân thể anh run rẩy, cảm thấy bụng dưới dâng lên luồng nhiệt mãnh liệt, đòi hỏi cần phát tiết.

Tựa hồ nhận ra gì đó, FIR từ trong lồng ngực anh ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt vô tội nhìn anh, gương mặt ửng hồng!

“Anh....” Liếc nhìn âu phục khác thường của anh, cô tròn mắt nhìn anh, vẻ mặt ghét bỏ, tức giận vuốt lại mái tóc, tên này lại tùy ý động dục ở đây.

Hạ Nam liếc nhìn phía dưới của mình, mặc dù có chút lúng túng, nhưng mặt anh vẫn tỉnh bơ thản nhiên, trong lòng đang suy nghĩ, lúc nào mới có thể mang người phụ nữ này lừa đến nhà mình để ăn tươi, trả thù cô đã ghét bỏ mình.

“Chờ một chút, anh muốn đến công ty, còn em?” Nhìn cô đang vuốt tóc, Hạ Nam hỏi, trong giọng nói mang theo sự ảm nẫn.

“Một giờ rưỡi em phải đi sân bay đó người.” Nghe được lời anh, cô quay đầu trả lời.

“Đón người? Muốn anh đưa em đi không?”

“Không cần, một lát sẽ có người tới đón em!” Cô đã thông báo cho An Ny đến đón mình.

Anh biết cô phải có không gian riêng tư, cho nên cũng không hỏi gì nữa, đưa cô đi ăn chút gì đó, đợi đến khi có người tới đón cô mới tự mình lái xe trở về công ty.

....

Sân bay quốc tế của thành phố A, lúc xế chiều.

Trong phòng chờ của sân bay yên tĩnh lạ thường, chỉ có một mình FIR mặc y phục đồng bộ màu đen, hai chân ưu nhã vắt chéo ngồi trên ghế, đeo mắt kính đen cơ hồ che cả khuôn mặt cô, mái tóc tùy ý xõa trên vai làm tăng thêm vẻ quyến rũ của cô.

Nghe thấy loạt bước chân tiến về phía bên này, FIR ưu nhã đứng dậy đi ra ngoài, mới vừa đi ra khỏi cửa liền thấy hơn mười người đứng trước mặt mình.

“Nhà thiết kế SKY” Hơn mười người gần như đồng thanh nói, tiếng Trung lưu loát, trong giọng nói có sự khâm phục cùng tán thưởng, đối với nhà thiết kế thời trang trẻ tuổi này, bọn họ vô cùng bội phục.

Mười mấy người này là bạn bè cùng làm việc trong phòng thiết kế khi cô còn ở Pháp, phần lớn là người Pháp, dĩ nhiên trong số đó cũng có vài người Trung Quốc, lần này mời họ đến là vì thời gian chuẩn bị cho buổi diễn thời trang của Thịnh Thế Quốc Tế có hạn, cần bản một mình cô không giải quyết được, buộc lòng phải mời họ tới giúp một tay.

“Mọi người cực khổ rồi.” Đôi môi anh đào lạnh nhạt khe khẽ cất giọng: “Trước tiên mọi người theo tôi đi ra ngoài, xe đang đợi.”

Vừa nói vừa dẫn đầu đi ra ngoài, Hơn mười người chậm rãi đuổi theo ở phía sau.

Một đám người đi lại trong sân bay có vẻ dị thường gây ra sự chú ý.

Vừa mới đi tới đại sảnh sân bay, liền thấy bên ngoài đậu một hàng xe xa hoa, khi bọn họ đến gần lập tức có người mở cửa sau xe, đợi bọn họ ngồi vào

mới nhẹ nhàng đóng cửa xe.truyen dang tai dd lequydon

Mấy phút sau, một hàng xe xa hoa vững vàng rời khỏi sân bay.

Dẫn đầu là chiếc xe thể thao màu đen, FIR ngồi ở phía sau, cô tựa lưng mắt hơi nhắm lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ trán, nhủ chặt mày, môi anh đào mím lại, khuôn mặt nhỏ nhắn rất tái nhợt.

An Ny ngồi lái xe phía trước, nhìn qua gương chiếu hậu, thấy tình huống của FIR ở phía sau có chút lo lắng hỏi: “Lão đại, có phải cô lại không thoải mái không?”

“Ừ!”

“Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Không cần, trở về khách sạn đi, tôi uống thuốc rồi nghỉ ngơi một chút là không sao.”

An Ny thấy cô kiên trì, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lái xe, thỉnh thoảng liếc nhìn chỗ ngồi ở phía sau.

La Tân Hàn sắp đặt cho mọi người nghỉ ngơi ở khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, vì món ăn ở đây rất ngon.

Trên tầng cao nhất của khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, trong phòng tổng thống, FIR đang co rút trên chiếc giường lớn màu trắng trong phòng ngủ, tiếng chuông báo thức kêu âm ỉ cũng không làm cô thức tỉnh, trong lúc ngủ mơ cô cũng không an ổn, hai tay không ngừng lay động, dường như là gặp ác mộng.

Trán cô toát mồ hôi lạnh, gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ giờ đây trắng bệch đến đáng sợ, vẻ mặt rối rắm khiến người nhìn sinh lòng thương tiếc.

Mà hiện tại, trên tầng 88 ở tập đoàn Hạ thị, trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Hạ Nam ngồi trước bàn làm việc nghe điện thoại, bên kia truyền tới tiếng nhắc nhở không có người bắt máy, anh vô cùng sốt ruột, chỉ sợ cô đã xảy ra chuyện gì!

Anh gọi một cuộc điện thoại cho số khác, nghe đầu bên kia nói xong, nhẹ nhàng trả lời rồi cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe trên bàn vội vàng đi ra ngoài, đến khi Hách Văn Viễn phản ứng đã không thấy bóng dáng của anh.

Dọc đường, Hạ Nam như đua xe chạy thẳng đến Thịnh Thế Hào Đình, trong thang máy, Hạ Nam bất giác vuốt ve lồng ngực của mình, cảm thấy ngực hơi đau đốn, anh nhủ mày, trong lòng có dự cảm xấu, dường như mỗi một lần ngực đau đốn là bảo bối của anh xảy ra chuyện, đây coi như là ‘tâm linh’ trong thông’ sao? Còn lần này.....

‘Đình’ một tiếng, thang máy mở ra, Hạ Nam bước nhanh ra ngoài.

Anh đi vào thì thấy trong phòng khách không có một bóng người, liền đi về phía phòng ngủ.....

Đi chưa tới cửa phòng anh đã nghe trong phòng có âm thanh ngậm trầm thấp, bước nhanh vào thì nhìn thấy thân hình nhỏ bé xinh đẹp đang co rút trên giường lớn, hai tay không ngừng lay động, ánh mắt có chút ửng đỏ, anh đưa tay áp sát cô vào trong ngực, ôm cô đi ra ngoài.

.....

FIR mở mắt ra, thấy chói mắt liền gượng tay che đi một phần ánh sáng, ngửi được mùi thuốc, nhìn quanh toàn màu trắng, cô biết mình đang ở bệnh viện, nhưng làm thế nào mà cô tới được bệnh viện? Hình như một chút ấn tượng cô cũng không có.

Giương mắt liền thấy gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông đang ngồi trước giường bệnh, thấy cô tỉnh lại, sự lạnh lùng nặng nề trên gương mặt tuấn tú mới thoáng nhu hòa đôi chút, anh khẽ thở dài, dịu dàng đỡ cô ngồi dậy.

“Đói bụng chưa? Anh đi mua cho em!” Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, anh không nhịn được cuối cùng đành mở miệng, chẳng qua thanh âm có chút lạnh lùng cứng rắn.doc chuong moi nhat tai ddlequydon

“Anh tức giận?”

“Không có!”

“Anh đang tức giận!” Nhìn sắc mặt lạnh lùng nặng nề của anh, cô mở trừng hai mắt, không biết người đàn ông trước mặt này tức giận cái gì? “Có phải anh chê em phiền toái?” Gương mặt cô ủy khuất, mắt hơi ươn ướt, còn lộ vẻ phiền não.

“Em ở đây nói những nói cuội gì đó?” Nghe cô nói, Hạ Nam bỗng rống lên.

“Anh hung dữ với em!”

“Được rồi, xin lỗi, là anh không đúng! Em muốn ăn gì, anh đi mua cho em.”

“Em không muốn ăn thức ăn mua bên ngoài, em muốn anh nấu cho em ăn!” Cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng cong cong, làm nũng giống như trẻ con, khiến

Hạ Nam không biết phải làm sao!

“Được, anh nấu cho em, em đúng là đồ ngốc!” Vuốt vuốt mái tóc mềm như tơ của cô, anh dịu dàng nói, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Anh không phát hiện ngay lúc anh vừa rời đi, người phụ nữ kia đã bắt đầu cào cào tóc của mình, ngay cả đôi mắt đen bóng trong suốt cũng lộ ánh nhìn tinh ranh, vẻ mặt có chút hung dữ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 66: Mặc chứng uất ức

Đến khi Hạ Nam mang theo hộp thức ăn trở lại thì đã là 1 giờ sau, vừa đi vào phòng, anh thấy cô ngồi trên giường bệnh, hơi cúi đầu dịu dàng nói điện thoại, sắc mặt vô cùng nhu hòa, khoe miệng khẽ cười, chứng tỏ tâm tình của cô đang rất tốt.

“....Được, vậy con phải ngoan ngoãn, sáng ngày mai mẹ sẽ đi đón con, được rồi, ngủ ngon.!” Bên kia truyền đến tiếng ‘đô đô đô...’, cô mới chậm rãi cúp điện thoại, ngẩng lên thì thấy Hạ Nam đang cầm hộp thức ăn đứng yên lặng trước giường bệnh, bí ẩn nhìn cô, hai mắt cô mở to nhìn anh cười cười, cô đặt điện thoại đi động lên bàn cạnh giường: “Em đói bụng!” Liếc nhìn đồ ăn trong tay anh nũng nịu nói.

Hạ Nam biết cô đói bụng, im lặng lấy thức ăn trong hộp ra dọn lên cái bàn thấp trước mặt cô, nhìn mấy món ăn ngon lành bốc hơi nóng, cô nghi ngờ nhìn Hạ Nam một cái, những món ăn này thật sự là anh làm sao? Chẳng qua cô chỉ thuận miệng nói đùa thôi mà, anh lại cho là thật, nhưng đã trễ như thế này, anh làm sao mà làm được?

Có lẽ là thật sự đói bụng, cô cũng không nói nhiều, liền cầm đũa lên ăn.

Thực tế, Hạ Nam phải đi siêu thị 24 giờ mua nguyên liệu và mượn nhà bếp công cộng của bệnh viện, anh chỉ nấu ít món ăn mà ngày thường cô thích.

Đang ăn, bỗng nhiên cô dừng đũa, nhìn anh đang ngồi trên giường, dịu dàng nói: “Có muốn ăn một chút không? Anh nấu nhiều quá, một mình em ăn không hết đâu.” Vừa nói cô vừa liếc nhìn Hạ Nam, chỉ thấy sắc mặt anh âm trầm, cô chột dạ vuốt vuốt tóc, không biết mình có chỗ nào đắc tội với vị đại gia này!

Đối với người phụ nữ không có lương tâm ở trước mặt này, anh im lặng đến muốn nổi điên rồi, cô còn có thể ngốc ngếch hơn không, những món này anh nấu để cho hai người ăn, đến bây giờ cô mới phát hiện ra?

“Em không có lương tâm, anh làm để ăn cùng với em, anh vẫn còn chưa ăn cơm tối.” Nhìn vẻ mặt ngờ vực của cô, anh liếc mắt một cái, thật sự không nhận được ai oán nói, sau đó cầm đôi đũa còn lại lên, bắt đầu ăn.

“Hả....” Nghe anh nói, vẻ mặt cô chột khó xử, thì ra là như thế mới đắc tội với vị đại gia này, nhưng vẻ mặt khó xử duy trì không lâu, chớp mắt đã khôi phục sự lạnh nhạt, bắt đầu ăn bất kể hình tượng, tóm lại, chỉ một câu, thức ăn ngon có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Hạ Nam thấy rõ sự thay đổi trên mặt cô, bắt đầu đi lắc đầu, cho tới bây giờ, đối với cô thức ăn ngon luôn luôn có sức hấp dẫn hơn hết, lúc này, anh không khỏi hoài nghi sức quyến rũ của mình phải chăng đã bị giảm xuống!

.....

Hạ Nam dọn dẹp xong, ngồi trên ghế salon trong phòng bệnh chăm chú nhìn FIR, đôi mắt đen như mực thoáng dịu dàng, khoe miệng anh hơi cong cong dường như trong lòng rất vui vẻ.

FIR lật lật tạp chí thời trang trong tay, liếc nhìn Hạ Nam, có chút mất tự nhiên, cô ho nhẹ.

“Áy, khuya lắm rồi, anh có thể đi về, em muốn nghỉ ngơi.” Nhìn đồng hồ trên cổ tay, thấy đã mười giờ, cô ngừng đầu nhìn anh thấp giọng nói.

“Ai nói anh phải đi về?”

“Tùy anh, em nghỉ ngơi trước.” Nói xong cô bỏ cuốn tạp chí thời trang lên bàn, đưa lưng về phía anh, nghiêng người nằm xuống, đang muốn nhắm mắt lại thì cảm thấy sau lưng ấm áp, cô không khỏi tròn to hai mắt!

Quay đầu lại, cô hung hăng nhìn anh chằm chằm, chỉ thấy anh duỗi tay ôm cô vào trong ngực, cô bị bao phủ bởi thân thể nóng ấm của anh.

“Ngaoan, ngủ đi!” Cô định mở miệng thì bên tai liền vang lên giọng nói từ tính trầm thấp khàn khàn của anh, tiếp theo là thanh âm hít thở vững vàng, nghiêng đầu dán vào lồng ngực to lớn của anh, nghe tiếng tim anh đập, cô có cảm giác nhịp tim của mình cũng tăng nhanh giống như 5 năm về trước, lần đầu tiên thanh tĩnh nằm trong ngực anh, đã khiến sự buồn bực bất an trong lòng cô bình tĩnh trở lại.

Không biết qua bao lâu, cô nằm trong ngực anh chậm rãi xoay người đối mặt với anh, dưới ánh đèn lò mờ, khẽ nâng đầu nhìn anh, vẫn gương mặt đẹp trai tuấn mỹ như xưa, tay phải nhẹ nhàng miêu tả mặt anh, từng đường nét khá quát, một lần rồi lại một lần....

Dần dần, trong mắt ngân ngấn nước, tầm mắt cô mờ dần, đưa hai tay che miệng mình lại, cô ngừng thở, chỉ sợ đánh thức người đàn ông trước mặt.

Hồi lâu, cô từ từ nhắm mắt, hít thở cũng đã ổn định trở lại, người đàn ông vốn đang ngủ say chợt mở mắt, đôi mắt thâm thúy đen như mực, đồng tử dưới ánh đèn lò mờ sáng như ngọc càng thêm chói mắt, thần sắc sâu không lường được, sự sắc sảo trên gương mặt tuấn tú như che giấu gì đó, có phần âm trầm bất định.

Anh lẳng lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, khẽ cau mày đưa tay chạm vào gò má còn ướt nước mắt của cô, ngay sau đó đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên, nụ hôn thật dịu dàng, từ trán đến mi tâm, tới đôi mắt rồi sống mũi, xuống đôi môi....

Anh hôn thật cẩn thận dè dặt, dịu dàng triền miên, dường như với anh, cô là vật quý báu nhất trên thế giới này.

.....

FIR mở mắt ra, đập vào mắt chính là ánh sáng, theo bản năng cô đưa tay lên che khuất, nghiêng đầu thấy khuôn mặt tuấn tú quen thuộc.

“Bảo bối, chào buổi sáng.” Ngay sau đó là giọng nói từ tính trầm thấp, thanh âm tự nhiên khiến tâm trạng cô trở nên luống cuống, đọc chuong moi tai dd lequydon

“Chào buổi sáng!” Lấy lại tinh thần, cô nhẹ nhàng đáp lời, chậm chậm ngồi dậy, mơ màng nhìn về phía anh hít một hơi thật sâu, cô phát hiện ra trên người anh không còn là bộ âu phục màu đen của ngày hôm qua nữa, bây giờ anh đang mặc một bộ đồ màu đen thoải mái, cô cũng ngạc nhiên phát hiện ra, màu đen trầm lắng mặc trên người anh càng tôn lên khí chất cao quý ưu nhã của anh.

Nhìn đồng hồ trên cổ tay mới phát hiện đã 8 giờ, vậy tối qua cô ngủ được đếntiếng, vượt trán cẩn thận suy nghĩ, hình như không có gì bất thường, đêm qua là lần đầu tiên cô không thấy ác mộng mà ngon giấc cho tới bây giờ, 5 năm qua chưa từng xảy ra, chẳng lẽ là bởi vì có anh ở bên cạnh hay sao?

“Đói bụng không, đây là cháo thịt mới nấu xong, ăn đi” Hạ Nam đặt hộp cháo lên chiếc bàn thấp trước mặt cô, vừa mở nắp ra, mùi cháo thơm tràn ngập khắp phòng, thoảng át đi mùi thuốc sát trùng trong phòng bệnh.

FIR cảm muốn lên, lại như nhớ gì đó, nhẹ giọng: “Anh có muốn ăn cùng em không?” Cô dịu dàng chớp chớp mắt.

“Không, anh ăn trước rồi!” Vuốt vuốt mái tóc mềm như tơ của cô, anh ôn nhu nói, giọng điệu có vẻ tiếc nuối, chắc, hiện giờ cô thật đáng yêu! Chuyện gì cũng có thể dễ dàng nhìn ra từ biểu cảm trên mặt cô, đã 5 năm rồi, trong lòng cô nghĩ gì thật sự khó đoán, tính tình vẫn như là một đứa trẻ, ngoại trừ vẻ mặt lạnh nhạt!

“Vâng!” Nghe anh nói, cô mới ngồi dậy bắt đầu ăn. “Đừng rồi, một lát em phải xuất viện.” Hình như nhớ ra cái gì, cô lại mở miệng nói.

“Ừ!” Nghe cô nói phải xuất viện, anh khẽ cau mày, đôi mắt cũng trở nên thâm trầm.

Thấy anh không phản đối, FIR cúi đầu tiếp tục ăn điềm tâm.

“Anh đi ra ngoài hút thuốc” Nói xong, không đợi cô trả lời liền đi ra ngoài.

FIR ngẩng đầu lên thì anh đã rời đi, chỉ còn trông thấy bóng lưng cao ngất, cô chép miệng lại cúi đầu ăn tiếp bữa sáng.

Ra khỏi phòng bệnh vốn là đi thẳng đến khu vực hút thuốc, nhưng anh lại đi về hướng ngược lại.

Đứng trước cửa phòng làm việc của viện trưởng, Hạ Nam nhẹ nhàng gõ cửa, nghe bên trong trả lời liền đẩy cửa đi vào.

Tần Đào ngược lên thì nhìn thấy anh, ông không ngạc nhiên chút nào, giống như đã sớm biết anh sẽ đến, ông đứng dậy rời khỏi bàn làm việc đi về phía ghế salon

“Chú đề nghị cháu nên đưa cô ấy tới khoa tâm thần kiểm tra kỹ lưỡng một chút.” Không đợi Hạ Nam hỏi, Tần Đào đã mở miệng nói trước, giọng điệu của ông có vẻ nghiêm trọng!truyen chi dang tren dd lequydon

Nghe ông nói, Hạ Nam sợ run trong chốc lát, ngay sau đó anh hỏi: “Rất nghiêm trọng sao?”

“Từ tình huống trước mắt mà nói, chú chưa thể cho ra kết quả chính xác được.”

“Vậy.....”

“Hiện tại bước đầu suy đoán cô ấy mắc phải chính là chứng uất ức!”

“Chứng uất ức?”

.....

Ngay ngày hôm đó, Hạ Nam làm thủ tục cho FIR xuất viện, cả hai qua nhà họ Hạ đón tiểu Tô Niệm về, sau đó đưa bé đến nhà trẻ. *chuong moi nhat tren dd lequydon*

.....

Vài ngày sau, FIR luôn bận rộn ở Thịnh Thế Quốc Tế, vì buổi biểu diễn thời trang sắp tới, dù vậy, mỗi ngày cô đều dành thời gian để đưa đón tiểu Tô Niệm đến trường.

Cao ốc Thịnh Thế Quốc Tế cao gần một trăm tầng, bên trong phòng họp, hơn 20 người đang bận rộn làm việc, không khí vô cùng khẩn trương, bởi vì chỉ còn 2 ngày là tới buổi trình diễn, công việc chưa hoàn thành vẫn còn rất nhiều, họ phải nắm chắc thời gian.

FIR liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, lại nhìn mọi người xung quanh đang bận bịu, cô bắt đầu dọn dẹp, xem chừng hôm nay lại phải mang những công việc này về nhà! Trờ về nước, vốn cho là sẽ nghỉ ngơi một thời gian, nhưng không ngờ vì buổi trình diễn này mà lại càng bận rộn hơn!

Chào hỏi mọi người xong, cô vội vã đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng họp, cô đã thấy một bóng dáng cao to đang tựa lưng vào tường, mái tóc màu nâu đặc biệt chói mắt, khuôn mặt tuấn tú vẫn mang vẻ bất cần đời đang vui vẻ, nhìn thấy cô, anh mỉm cười, nếu nhìn kỹ có thể thấy trong mắt anh có sự áy náy.

“Sao anh lại ở đây?” Chầm chậm đi tới, cô nhíu mày, nhàn nhạt hỏi.

“Không phải cô muốn đi đón tiểu bảo bối của cô sao? Tôi là cha nuôi đương nhiên muốn cùng đi, thằng bé về đã lâu, tôi cũng chưa gặp nó, còn phải đưa cho nó bao lì xì lớn mới được.” La Tân Hàn vui vẻ nói đùa.

“Phốc.....” Nghe anh nhắc đến lì xì, cô đột nhiên cười ra tiếng, nhớ tới ngày đó tiểu Tô Niệm mặt mày im lặng, cô đã cảm thấy buồn cười. “

“Tôi nghĩ anh phải đưa cho thằng bé bao lì xì khá một chút, tránh cho đến lúc đó cấp bậc của anh bị hạ xuống.”

“Tại sao?” La Tân Hàn nghe cô nói như vậy, lại nhìn dáng vẻ cười không ngớt của cô, anh càng tò mò hơn. *doc truyện tại dd lequydon*

FIR liền kể tình hình ngày đó Tư Uyển Tâm đưa lì xì cho tiểu Tô Niệm cho anh nghe.

Nghe cô kể xong, La Tân Hàn cũng không kìm được phá lên cười!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 67: Không thấy tiểu Tô Niệm

Bầu trời xanh trong, mây trắng trôi lơ lửng, ánh nắng mặt trời bao phủ đô thị phồn hoa, cả thành thị dường như phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ chói mắt.

Lúc này, trên tầng 88 của tập đoàn Hạ thị, trong văn phòng tổng giám đốc không khí im lặng khác thường. *chuong moli nhat tai d lequydon*

Hạ Nam ngồi trên ghế xoay tại bàn làm việc, hai tay khoanh trước ngực nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt thâm thúy u ám, ánh nắng chiếu vào gương mặt tuấn tú góc cạnh, vẻ mặt âm trầm không rõ ý tứ, cảm xúc hiện giờ của anh.

Đột nhiên tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Nghe tiếng chuông điện thoại, Hạ Nam với tay cầm lấy di động, nhìn dãy số hiện trên màn hình, ngón tay thon dài ấn nút nhận.

Vừa kết nối thì bên kia truyền đến tiếng nói thân nhiên của Lạc Phàm: “Đã tìm được Quý Y rồi, nhưng ông ta không chịu gặp chúng ta.” Hình như bên kia tạm dừng rồi mới nói tiếp: “Cho nên tôi đã giúp anh hẹn Sở Khiếu Nhiên.” Biết Hạ Nam vì ai mới bảo bọn họ tìm cho được Quý Y, cho nên, dù cực kỳ khó khăn anh cũng nhất định thử một lần.

“Sở Khiếu Nhiên?” Đối với cái tên này, Hạ Nam không xa lạ gì, lúc này nghe đến tên hắn, anh chỉ hơi cau mày.

Bởi vì chúng tôi tra ra Quý Y là người của tổ chức ‘Khiếu’, mà Sở Khiếu Nhiên là lão đại của tổ chức ‘Khiếu’, nếu Sở Khiếu Nhiên có thể ra mặt, tất nhiên Quý Y sẽ đồng ý.” Lạc Phàm không nhanh không chậm giải thích.

“Tốt, địa chỉ ở đâu?” Đôi mắt của Hạ Nam thâm thúy sâu xa, anh hỏi ngay lập tức.

.....

Trường đầu súng lớn như thế, nhìn giống như sau một cuộc thanh trừng, hoang tàn có hơi đáng sợ.doc tiếp tại dd lequydon

Chiếc ô thật lớn che ánh nắng gay gắt, một bóng dáng thon dài ngồi bên trong, hai chân tao nhã vắt chồng lên nhau, tay khoanh trước ngực, thản nhiên nhìn về phía bóng dáng cách mình ngày càng gần, trong con người tràn đầy hận ý cùng lãnh ý trăm năm không thay đổi, tựa hồ có một chút lo lắng, nhưng sự lo lắng ấy được cất giấu sâu trong đôi mắt.

Bóng dáng kia toàn thân mặc tây phục màu đen được cắt may thủ công tinh xảo, dáng người hoàn mỹ cao ngất, bẩm sinh đã có khí chất tao nhã cao quý cùng khí thế có lực uy hiếp mạnh mẽ.

Cách mấy thước khoảng cách, bóng dáng kia đứng lại tại chỗ, giương mắt nhìn về phía người ngồi cách đó không xa, đôi mắt thâm trầm sắc bén không thay đổi.

Hai người cứ như vậy, lẳng lặng nhìn đối phương, không ai mở miệng trước, nhất thời không khí có chút kỳ dị.

“Đã lâu không gặp!” Không biết qua bao lâu, Sở Khiếu Nhiên mới mở miệng trước, khóe miệng nhàn nhạt cười, nháy mắt phá tan bầu không khí kỳ dị.

“Đã lâu không gặp.” Môi mỏng khẽ mở, tiếng nói lạnh lùng vang lên, Hạ Nam nhìn về phía người đàn ông đối diện, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, trầm mặc vài giây, anh chậm rãi đi đến chỗ chiếc ô che nắng.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi như vậy, mắt nhìn xa xăm, không ai liếc nhìn ai một cái.

“Chuyện 5 năm trước tôi thật sự xin lỗi Ủy Ủy, nếu lúc trước tôi ngăn cản Quý Thiên Nhu, mọi việc cũng sẽ không xảy ra!” Sở Khiếu Nhiên thản nhiên nói, trong giọng nói lộ ra sự áy náy cùng buồn bã, lúc trước là anh hận Hạ Nam, lại không ngờ thương tổn hại tới Ủy Ủy, rõ ràng anh thật sự xúc phạm Ủy Ủy, anh thật có lỗi với cô, nhưng lỗi lầm này anh lại không thể mở miệng nói với cô, kỳ thật anh rất hâm mộ người đàn ông bên cạnh, bởi vì người Ủy Ủy yêu vẫn là Hạ Nam, chung quy là anh sai, nếu 5 năm trước anh buông tay ở một khắc kia thì lỗi lầm này đã không xảy ra. “Chăm sóc cô ấy thật tốt! Nếu làm cho cô ấy thương tâm, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Hạ Nam lắng nghe anh nói, thản nhiên liếc anh một cái, thấy biểu tình trên mặt anh hiện lên vẻ thoải mái, Hạ Nam biết anh lựa chọn buông tay, nói như vậy, đối với tất cả mọi người đều tốt. truyện chi đang trên dd lequydon

“Ừ! Tôi cần anh hỗ trợ.” Lúc này Hạ Nam biết người đàn ông trước mặt sẽ đáp ứng yêu cầu của anh: “Trên má phải của cô ấy có một vết sẹo, thánh giác cũng bị tổn thương, tôi hi vọng Quý Y có thể đồng ý điều trị cho cô ấy.”

“Anh đề ý vết sẹo trên mặt cô ấy?” Thật ra khi hỏi thì anh đã biết trước đáp án của người đàn ông này, nhưng vẫn không nhịn được mà mở miệng!

“Không đề ý!” Hạ Nam không đề ý vết sẹo đó, nhưng anh lại lưu tâm tới suy nghĩ của cô, anh biết cô đề ý tới vết sẹo trên mặt mình, cũng đề tâm tới một bên tai của mình đã không còn nghe được.

“Được, tôi trở về nói với anh ta, đến lúc đó sẽ điện thoại cho anh.” Sau đó là thời gian hai người trầm mặc rất lâu, hai người đàn ông từng xem nhau như tình địch vốn không có nhiều lời để tán gẫu với nhau, huống chi họ còn có một giai đoạn qua lại sâu xa, kỳ thật trong lòng họ đều hiểu, nếu không vì người phụ nữ trầm tĩnh lạnh nhạt kia, bây giờ họ không có khả năng bình tĩnh ngồi ở chỗ này, bởi rằng ở giai đoạn qua lại sâu xa kia, bọn họ đã khẳng định giương cung bạt kiếm, đối chọi gay gắt cùng với nhau.

Đang lúc định rời khỏi chỗ của Sở Khiếu Nhiên, điện thoại của Hạ Nam vang lên, nhìn dãy số trên màn hình, mắt anh sáng rõ, lập tức nhận cuộc gọi.

“Em nói không thấy Niệm Niệm?” Nghe thanh âm khàn khàn của cô, trong nháy mắt, Hạ Nam cũng hoảng hốt: “Em bình tĩnh, trước tiên tìm bốn phía xung quanh nhà trẻ, anh lập tức đến ngay.....” Trấn an cô một hồi mới cúp điện thoại, anh đứng dậy gạt đầu chào Sở Khiếu Nhiên, tính rời đi.

“Anh nói Niệm Niệm.....con trai của cô ấy tìm không thấy, phải không?”

“Ừ!” Khẽ gạt đầu, anh liền xoay người rời đi, tay nhanh chóng ấn số điện thoại của Lạc Phàm, hiện tại chuyện anh lo lắng nhất là chưa tìm được Quý Thiên Nhu, mà bây giờ tiểu tô Niệm lại không thấy.....không dám nghĩ tiếp, anh đi nhanh ra khỏi trường đầu súng.

“Nếu có cái gì cần tôi hỗ trợ, cứ việc mở miệng!” Sở Khiếu Nhiên nhìn bóng lưng anh dần dần đi xa, cuối cùng lớn tiếng nói.

.....

Bên trong nhà trẻ.

Hiệu trưởng biết tin có bạn học nhỏ mất tích liền vội vã chạy đến, nhìn thấy mẹ của bạn học nhỏ thì ông cũng biết không ổn rồi, vì người bạn nhỏ hiện tại đang mất tích này là Tô Niệm mới chuyển tới mấy ngày trước, hình như cậu bé có lai lịch không đơn giản, lúc đầu mẹ cậu bé được tổng giám đốc tập đoàn Hạ thị Hạ Nam đưa tới gặp ông, người mẹ trẻ này là ngôi sao thiết kế thời trang mới nổi gần đây của thành phố A.

Đứng nơi đây, nội tâm có chút thấp thỏm bất an!

FIR một lần rồi một lần nhấn lại số điện thoại của tiểu Tô Niệm, vẫn không có người bắt máy, sắc mặt cô âm trầm, khắp người cũng lạnh như băng.

Cô nhắc đi nhắc lại với chính mình là tiểu Tô Niệm không có việc gì, thế nhưng chính bản thân nhìn không được mà sợ hãi, ngay cả cầm điện thoại đi động mà tay cũng run rẩy không thôi!

“Tôi đã hỏi bảo vệ gác cổng, có một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi đón cậu bé đi, còn nghe Niệm Niệm gọi là ông!” Giọng nói trầm thấp của La Tân Hàn vang lên, khiến cho FIR dừng bấm điện thoại ngẩng đầu lên.

“Gọi ông ấy là ông?”

“Ừ.”

FIR bấm gọi một số khác, chờ bên kia tiếp thông thì vội vàng nói: “Hạ Nam, anh hỏi xem có phải ba của anh đón Niệm Niệm đi không?”

.....

Hạ Nam gọi điện trả lời, Hạ Vi Hào nói hôm nay ông không có đi đón tiểu Tô Niệm, sau khi biết tiểu Tô Niệm mất tích ông cũng vô cùng lo lắng, đã cho người đi ra ngoài tìm.

Trong phòng giám sát, mấy người ngồi trên ghế salon nhìn lên màn hình camera giám sát, khi thấy người đón tiểu Tô Niệm, Hạ Nam và La Tân Hàn đều kinh ngạc không thôi, nhìn FIR ngồi bên cạnh, vẻ mặt cô lại bình tĩnh đến mức có chút đáng sợ.

Bọn họ nhìn FIR lấy điện thoại ra tìm số gọi đi, đợi bên kia tiếp thông cô lạnh giọng hỏi: “Ông đưa Niệm Niệm đi đâu?”

Nghe bên kia trả lời, cô hé mắt, ngay sau đó cúp điện thoại.

Cô đứng dậy đi ra ngoài, hai người lập tức đuổi theo.

Chiếc xe sang trọng chậm rãi khởi động, FIR ngồi ghế phía sau sắc mặt lạnh lùng, đôi mắt thâm thúy nhìn vào một điểm vô định, không biết cô đang nghĩ gì? Lúc này, cô như một tảng sương mù mỏng manh mịn màng, ngăn cách mọi người ở bên ngoài với thế giới của cô.

Ngồi ở phía trước, trên mặt hai người đàn ông tràn đầy lo âu, không biết phải làm sao.

Xe thể thao vững vàng dừng trước một biệt thự sang trọng mang phong cách châu Âu, xe vừa dừng, FIR liền từ chỗ ngồi phía sau nhảy xuống, cô gấp rút đi vào trong, hình như chủ nhân nơi này biết bọn họ sẽ đến nên cửa cũng đã mở sẵn.

Hai người nhanh nhẹn bước nhanh theo sau, nhìn thân hình nhỏ bé đi trước mặt, hai người có hơi lo lắng, tại sao lúc này nhìn cô khác thường như vậy?

Vừa đi vào biệt thự, một thân hình nho nhỏ đã nhào vào người FIR.

“Tô Tô, mẹ tới rồi!” Tiểu Tô Niệm vui vẻ nhảy cẫng lên.

Nhìn thấy tiểu Tô Niệm, gương mặt lạnh lùng mới thoáng hòa hoãn xuống.

Cô cúi xuống ôm thân thể nhỏ nhỏ của tiểu Tô Niệm, thanh âm khàn khàn hỏi: “Tại sao không nghe điện thoại?”

Nghe cô hỏi, tiểu Tô Niệm mở trừng hai mắt, nhớ tới điện thoại đi động để trong cặp sách, do đó không nghe thấy: “Điện thoại để trong cặp sách, cho nên con không có nghe!” Nhìn sắc mặt khó coi của mẹ, tiểu Tô Niệm cũng biết mình đã gây họa, cậu bé cúi đầu nhỏ giọng giải thích.

FIR nghe xong, không nói gì, liền dắt cậu đi ra ngoài.

“Tô Tô, còn cặp sách của con, còn có ông đang ở đây nữa, ông nói muốn gặp mặt mẹ.” Tiểu Tô Niệm tránh tay của cô, chạy tới ghế salon, lấy cặp sách của mình rồi lôi người đang ngồi trên ghế salon đứng dậy.

“Ông, không phải ông muốn gặp Tô Tô sao, Tô Tô tới rồi!”

FIR đứng im tại chỗ, chậm rãi nhìn về phía hai ông cháu, đôi mắt nặng trĩu.

Đợi hai ông cháu tới trước mặt mình, cô chỉ nói một câu: “Sau này xin ông không nên tùy tiện đi đón con người khác mà không nói lời nào.” Liền dắt tiểu Tô Niệm đi ra ngoài, dọc đường mọi người trên đường quay đầu.

Hạ Nam cùng La Tân Hàn liếc nhìn hai mẹ con, lại nhìn về mặt cô đơn của người đàn ông trung niên đang đứng tại chỗ, hai người nhìn nhau rồi đuổi theo ra ngoài.

.....

Đã là ngày thứ hai tiểu Tô Niệm ở trường, chuyện này coi như đã qua, không ai nhắc lại.

Mấy ngày nay, mọi người đều biết Thịnh Thế Quốc Tế tuyên truyền buổi trình diễn thời trang, ai cũng biết chủ trì lần này là nhà thiết kế mới trở về thành

phó A gần đây, nhà thiết kế FIR, có người suy đoán nhà thiết kế FIR được Thịnh Thế Quốc Tế cam kết trả lương cao, cũng có người nói bởi vì tổng giám đốc La Tân Hàn của Thịnh thế Quốc Tế và nhà thiết kế FIR là bạn tốt, vừa đúng lúc nhà thiết kế thời trang của Thịnh Thế Quốc Tế được nơi khác trả lương cao mời đi mất, cho nên để nhà thiết kế FIR tới thế chỗ.....

Chẳng qua vô luận là điểm nào, đều là đề tài khiến cho người ta tranh cãi.

Bởi vì lần này, Thịnh Thế Quốc Tế đột nhiên lấn sang lãnh vực thời trang, đó đã là đề tài lớn để mọi người bàn luận, hiện tại lại thêm ngôi sao mới trong giới thiết kế chủ trì buổi trình diễn, khó tránh khỏi nhiều lời bàn tán.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 68

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc trên tầng 88 của tập đoàn Hạ Thị, Hạ Nam ngồi dựa trên ghế xoay bằng da sang trọng tại bàn làm việc, một tay nâng trán, đôi ngươi đen như mực càng thâm thúy lạnh lùng, toàn thân cũng tản ra hơi thở lạnh như băng, không khó nhìn ra tâm tình của anh hiện thời đang cực kỳ không tốt.

Màn hình vi tính trước mặt anh đang mở một trang tài liệu viết về chứng uất ức, nhìn lướt qua bài viết, sắc mặt của anh thoát nhìn càng thêm khó coi.

Đúng lúc này, điện thoại di động trước mặt vang lên.

Nghe tiếng chuông điện thoại, anh có chút phiền não, trầm mặc cầm điện thoại lên, liếc nhìn dãy số trên màn hình liền nhận.

Vừa kết nối, bên kia truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Sở Khiếu Nhiên: “Lúc nào có thời gian thì đưa cô ấy đến đây đi, bên này Quý Y đã chuẩn bị xong.”

“Ừ!” Hạ Nam thấp giọng đáp ứng, gương mặt nghiêm nghị có chút thư giãn, tựa hồ suy tư thật lâu, anh nói thêm một câu: “Cảm ơn!” Câu cảm ơn này đúng lý anh phải nói, và cũng nói thay bảo bối nhà anh.

“Không cần khách khí, anh biết là tôi không phải giúp anh mới làm vậy!” Thật ra, đối với Úy Úy anh có điều áy náy, anh làm vậy là để giảm bớt cảm giác có tội mà thôi.

.....

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Nam tùy ý bỏ di động lên bàn, rồi như nghĩ đến cái gì, nhấn điện thoại nội bộ trên bàn làm việc, chỉ mấy giây sau, bên kia truyền đến tiếng của Hách Văn Viễn: “Tổng giám đốc, anh có chuyện gì dặn dò?” Giọng điệu nhàn nhạt nhưng cung kính.

“Hiện tại tôi phải đi ra ngoài, toàn bộ hội nghị chiều nay đều dời đến ngày mai, văn kiện cần tôi ký tên cũng đặt trên bàn làm việc, ngày mai tôi tới ký.” Nói xong, không cho bên kia cơ hội trả lời liền cúp điện thoại, sau đó cầm di động và chìa khóa xe bước nhanh ra khỏi phòng làm việc.

Nhà trẻ Uyển Thành ở thành phố A là nhà trẻ tư nhân dành cho con cái của giới quý tộc, bắt đầu từ hôm nay tiểu Tô Niệm sẽ đi học ở nhà trẻ này.

Hạ Nam dừng xe trước cửa nhà trẻ rồi đi vào bên trong, trên đường đến đây anh đã gọi điện thoại cho FIR nói hôm nay anh đi đón tiểu Tô Niệm tan học, đối với việc này, dĩ nhiên FIR cũng bằng lòng, bởi vì ngày kia đã là buổi trình diễn thời trang của Thịnh Thế Quốc Tế, hiện tại mọi người đang tăng giờ làm việc, bận rộn cho buổi trình diễn này, thật sự cô cũng không có thời gian đi đón tiểu Tô Niệm, bây giờ có người chủ động giúp mình, đương nhiên cô sẽ không từ chối, còn hơn hờ đồng ý, người bên kia còn định nói gì đó nhưng lại bất chợt cúp điện thoại.

Bởi vì nhà trẻ này là do anh đầu tư, bảo vệ gác cổng hình như đã được thông báo, nên khi anh đi vào không gặp trở ngại nào cả.

Xa xa đã nhìn thấy nắng chiều chiếu rọi xuống người tiểu Tô Niệm, cậu ngồi một mình trong góc, bóng dáng nho nhỏ lộ ra vẻ kiêu căng lạnh nhạt, Hạ Nam cảm thấy đau lòng, khi đi tới gần, nhìn gương mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ, anh hơi mỉm cười, đây chính là con trai của anh, là con của anh và bảo bối, 5 năm nay anh chưa bao giờ nghĩ tới anh có thể nhìn con trai của mình và bảo bối ở khoảng cách gần như vậy.

Tựa hồ cảm giác được có người đến gần mình, tiểu Tô Niệm ngược mắt lên nhìn, thấy là anh, chớp chớp đôi mắt long lanh đen như mực rồi đứng lên.

“Chú già, chú đến rồi, chúng ta đi thôi!” Vừa nói xong thân hình bé nhỏ chạy thẳng về phía cổng nhà trẻ.

Hạ Nam xoay người nhìn bóng lưng thẳng tắp của tiểu Tô Niệm, anh bỗng ngưng, trong phút chốc nhìn bóng hình nho nhỏ của cậu bé, tựa hồ sinh ra ảo giác, khiến anh tưởng rằng vừa đứng trước mặt mình là người phụ nữ nhỏ bé lạnh nhạt trầm tĩnh đó.

Lấy lại tinh thần, Hạ Nam vội vàng đuổi theo, đến bên cạnh cùng đi song song với cậu bé, anh cúi đầu nhìn thân hình nhỏ bé, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, khi chất trên người cậu bé thật sự giống mẹ, kín đáo mà lạnh nhạt.

Trong xe, tiểu Tô Niệm bình thần ngồi trên ghế phụ, cậu bé cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì?

“Chú muốn đưa cháu đi đâu?” Thanh âm mắng sữa, không nhanh không chậm, mang vẻ hờ hững.

“Tối nay chú và mẹ có chuyện phải làm, cho nên đưa cháu đi qua ở với ông bà nội một đêm, sáng mai mẹ và chú sẽ đón cháu, sau đó đưa cháu đi học.”

“Vâng!” Cậu trả lời thật nhỏ tiếng rồi cúi đầu.

“Cháu không vui?” Không sai, trên mặt cậu bé chợt hiện lên vẻ mắt mát rồi biến mất, Hạ Nam dịu dàng hỏi, đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc ngắn ngắn của cậu.

“Không có!” Tiểu Tô Niệm ngược lên, mở trừng hai mắt.

“À, phải không? Nhưng trên mặt của cháu rõ ràng viết ba chữ ‘cháu không vui!’”

“Là sao?” Vừa nói cậu vừa vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

“Ha ha ha....!”

“Chú gạt cháu!” Nghe tiếng cười khê của anh, tiểu Tô Niệm biết mình bị lừa gạt, cậu bé trừng mắt hung hăng nhìn anh. truyện chi đang tại dd lequydon

.....

Ban đêm, đoàn người vừa cười vừa nói đi ra từ tòa nhà Thịnh Thế Quốc Tế.

FIR đảo qua gương mặt mệt mỏi của mọi người, thân nhiên mở lời: “Đã trễ thế này, tôi mời mọi người ăn khuya.” Vừa nói xong liền nhận ra tất cả mọi người đã yên tĩnh trở lại, cô hơi kinh ngạc nhìn theo tầm mắt của bọn họ, chỉ thấy dưới ánh đèn mờ nhạt có một bóng dáng cao to rắn rỏi đang đi về phía bên này, giờ tay nhắc chân cũng lộ vẻ tao nhã cao quý.

Hai mắt cô mở to, nhìn bóng dáng đi về phía mình, vô ý thức cong cong khóe môi.

“Xem tình hình hiện tại này thì ăn khuya vẫn là đề hóm khác rồi, tránh cho chúng ta bị người khác ghét bỏ.” Mọi người thức thoi đều đi đến bãi đỗ xe, người đi sau cùng còn bỏ lại một câu trêu ghẹo, ý tứ mười phần hứng thú, mặc dù chỉ mới làm việc chung có vài ngày, nhưng bọn họ cũng biết người đàn ông này là bạn trai của nhà thiết kế FIR, cũng chính là anh đã nói cho bọn họ biết.

FIR đang muốn gọi bọn họ lại, thì đã bị ôm gắt gao vào trong ngực đi tới chiếc xe thể thao đang dừng ở ven đường.

Bị nhét vào ghế phụ, FIR quay đầu nhìn ghế sau thì không thấy ai trên xe, cô quay lại nghi hoặc nhìn anh đang cài dây an toàn giúp cô.

“Niệm Niệm đang ở nhà họ Hạ, sáng mai anh sẽ đi đón con.” Nhìn vào mắt cô, anh giải đáp ngờ vực của cô: “Bây giờ chúng ta đi ăn khuya.” Nói xong, anh khởi động xe rồi đi.

Bởi vì tối nay bận rộn nên gọi thức ăn ở bên ngoài, cô chỉ ăn vài miếng, giờ đây nghe anh nhắc nhở, đúng là cô có cảm giác hiện mình đói bụng muốn chết.

Có lẽ bởi vì hôm nay nhiều việc nên có chút mệt, FIR vừa ngồi vào xe không bao lâu đã nhắm mắt.

Hạ Nam thừa dịp đèn đỏ quay đầu nhìn cô, hai tay cô ôm ngực ngủ say, môi hơi cong cong, chạm nhẹ vào gương mặt mệt mỏi của cô, anh cau mày hơi đau lòng. Hạ Nam đưa tay ôm thân thể đang dựa vào ghế của cô chuyển qua dựa trước ngực mình, một tay cô ôm lấy thân thể anh.

.....

20 phút sau, xe thể thao vững vàng dừng trước cửa một cao ốc xa hoa, người nhân viên thấy xe anh liền nghênh đón, Hạ Nam ném chìa khóa xe trong tay cho anh ta, anh đi vòng qua ghế phụ, từ từ mở cửa xe bế cô ra, chậm rãi đi vào trong.

Mặc dù thời gian đã hơi trễ, thế nhưng trước cửa cao ốc vẫn có không ít xe đắt tiền liên tiếp ngừng lại.

Những người đó trở mắt nhìn một người đàn ông xuất sắc, đang thật cẩn thận bế một người phụ nữ, cũng tự giác nhỏ giọng nghị luận.doc chương mọi nhất tại dd lequydon

.....

Trong thang máy tư nhân, Hạ Nam cong môi nhìn người phụ nữ trong lòng, chỉ thấy cô thoáng nhủ mày khó chịu, sau đó lại tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Thang máy ‘đỉnh’ một tiếng mở ra, cũng làm người phụ nữ trong lòng anh bừng tỉnh, cô chậm rãi mở to mắt, đưa tay dụi dụi mắt mình, đồng tử mê ly nhìn anh, sau đó đưa tay nheo nheo khuôn mặt tuấn tú, cười hắc hắc: “Thật kỳ quái, mỗi lần nằm mơ đều có thể mơ thấy anh!”

Nghe lời cô nói, khoe miệng của anh giật giật, hóa ra cô nghĩ mình đang nằm mơ!

“Nam thiếu, buổi tối tốt lành!” Ôm cô đi vào một nhà hàng có tên là Ngự Minh Hiền, kiến trúc cổ điển rất thú vị, khắp nơi mang hơi thở cổ điển thanh nhã.

Nghe tiếng động, FIR gần như tỉnh lại hoàn toàn, mở to mắt nhìn người đàn ông đang ôm mình.

“Thả em xuống!” Nhẹ nhàng huých vào ngực anh, cô nhỏ giọng, trên mặt ửng hồng thoáng mắt tự nhiên.

Hạ Nam nhếch môi một cái, đi đến một cái bàn cạnh cửa sổ sát đất, mới nhẹ nhàng đặt cô lên trên ghế.

FIR bị đặt ở trên ghế mềm mại, giường mắt nhìn ánh đèn neon đủ mọi màu sắc bên ngoài cửa sổ.

Cô chậm rãi đứng dậy, đi tới cửa sổ sát đất, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, hai tay để trước ngực, trên cổ đeo sợi dây chuyền bạc, phong thái tao nhã, khoe môi khẽ nhếch, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ý cười nhợt nhạt.

Đối diện là Giải Trí Thành xa hoa, bốn phía Giải Trí Thành đều lóng lánh ánh đèn neon, mỗi khi đêm đến, ánh đèn neon ở Giải Trí Thành sẽ chiếu đến cao ốc bên này, trông rất đẹp mắt.truyen dang tren dd lequydon

Mà ở lầu 9 cao ốc Ngự Minh Hiền bên đây, đứng nhìn bóng đêm ở độ cao như vậy cũng là một loại sung sướng hưởng thụ.

Nhận thấy thất lưng mình bị ôm, cô quay đầu, ngơ ngẩn nhìn gương mặt tuấn tú của anh.

Lấy lại tinh thần, quét mắt bốn phía, phát hiện không có một người khách nào, không khỏi nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mặt, chẳng lẽ đã bị anh bao hết?

“Nhà hàng này vẫn chưa chính thức khai trương, anh đưa em đến thử món ăn mới ở đây.” Tựa hồ đọc được suy nghĩ của cô, anh nói nhẹ nhàng bên tai cô, như có như không khẽ hôn lên mái tóc mềm mại của cô.

“Ừm, rất ngứa!” Cảm giác ấm áp trên tóc khiến da đầu cô tê dai, có ý nghiêng đầu cố tránh môi anh.

Nhận thấy tầm mắt anh đang dừng ở cổ mình, theo bản năng cô cúi đầu nhìn theo, chỉ thấy mặt dây chuyền hình đóa hoa Mạn Đà La tinh tế màu ngọc bích, rạng rỡ phát tia lấp lánh lóa mắt.

FIR vươn tay nắm thật chặt dây chuyền, cô khẽ nâng đầu hơi luống cuống nhìn anh.

Bất thành linh anh ở nụ cười, đẹp đến ‘khuyên quốc khuyên thành’, lộ ra vẻ yêu nghiệt mỉa mai hoặc.....

Trên cổ cô vẫn đeo sợi dây chuyền này, có phải đại biểu cô đã chấp nhận anh, anh hiểu lầm là cô chỉ mới đeo lại vào mấy ngày gần đây, kỳ thật, 5 năm nay dây chuyền này vẫn đeo trên cổ cô, sờ đi lần giúp cô tắm rửa anh không thấy là vì ngày đó mới về nước, sợi dây chuyền bị đứt cho nên cô mang đi sửa lại, gần hai ngày sau mới đi lấy về.chuong moi tren dd lequydon

Cửa sổ thủy tinh như có như không phản chiếu dáng hình nổi bật của cả hai, hài hòa mà ấm áp, giống như một bức tượng hoàn mỹ sinh động.

Hạ Nam nhẹ nhàng vén mái tóc che mặt cô, dịu dàng nhìn vết sẹo nhỏ, nói: “Anh đã tìm được người có thể xóa vết sẹo trên mặt và chữa khỏi tai phải của em, hai ngày nữa chúng ta đi chữa trị, được không?”

Nghe anh nói, thân thể FIR hơi run rẩy, hai tay đang siết chặt từ từ buông ra, thật sự có thể chữa khỏi sao? 5 năm qua, cô đã đến gặp không ít bác sĩ, nhưng họ đều nói không có biện pháp chữa khỏi, lâu ngày cô cũng dần quên.

Nhìn người đàn ông trước mặt, cô nhẹ nhàng hỏi: “Nếu chữa không khỏi thì sao?”

“Sẽ không!” “Cho dù chữa trị không khỏi, em vẫn là bảo bối mà anh yêu nhất!”

FIR nhìn về mặt kiên định của Hạ Nam, cuối cùng cũng nhẹ nhàng cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 69: Nắm tay nhau, cùng ‘bách niên giai lão’

Khi FIR và Hạ Nam ăn xong, rời khỏi Ngự Minh Hiền thì đã gần 11 giờ đêm.

Cửa hàng dọc hai bên đường lớn đang lục đục tắt đèn tạm dừng buôn bán, dù vậy, vẫn không giảm đi sự sầm uất ở chốn phồn hoa này, ánh đèn neon muôn màu vẫn chiếu sáng phố thị, khiến cho cả con phố buôn bán thoát nhìn lập lờ rực rỡ. [Chương mới nhất tại dd lequydon](#)

Có lẽ là ngày mai không phải là ngày nghỉ mọi người đều phải đi làm, vì thế trên lối đi bộ ngoài hai người thì không có một bóng người nào cả.

Hai người sống vai đứng trước cửa chờ nhân viên đi lấy xe.

FIR hơi híp mắt nghiêng đầu nhìn Hạ Nam, ánh mắt mơ màng, gió nhẹ thổi mái tóc đen của cô bay bay, đẹp đẽ ưu mỹ, khiến cho cả người cô vô cùng quyến rũ.

Nhìn đôi mắt mơ màng của cô, Hạ Nam đưa tay vuốt vuốt mái tóc mềm như tơ, anh dịu dàng cười, đôi mắt thâm thúy đen như mực lộ vẻ điềm đạm cùng chiều.

Trước mặt anh, cô gái này luôn luôn có sức hấp dẫn trí mạng, dù là 5 năm trước hay là 5 năm sau, anh chưa bao giờ phủ nhận điều này, cũng chưa bao giờ muốn phủ nhận.

“Nơi này rất gần khách sạn, chúng ta đi bộ về đi.” Chớp chớp mắt, cô nhàn nhạt nói, nhìn đôi mắt đen lấp lánh ánh cười của anh, mặt không khỏi ửng hồng.

Nhìn gương mặt ửng hồng của FIR, Hạ Nam cũng cúi đầu chớp chớp mũi của cô, anh cười cười đồng ý, nắm tay cô áp vào ngực mình, rồi cùng nhau đi về phía khách sạn.

FIR nhẹ nhàng dựa vào trong ngực anh, hơi thở phái nam vô cùng quen thuộc, trong đó còn kèm theo mùi thuốc lá, bên tai là tiếng tim đập của anh, khiến cho tâm tình xao xuyến bất an của FIR từ từ bình tĩnh lại.

Rất cuộc là bắt đầu từ khi nào thì sự tồn tại của người đàn ông tuần mỹ này đối với mình lại quan trọng đến như vậy?

Cô cúi đầu nhìn xuống đất, cặp mắt hơi nheo lại, hình như nghiêm túc trầm tư gì đó?

Hạ Nam cúi đầu nhìn người trong ngực mình, rõ ràng đi bộ mà cô cũng không yên lòng, anh thân nhiên di chuyển thân hình của mình lên phía trước, dừng lại tại chỗ. [truyện đang tại dd lequydon](#)

“A-----” Đột nhiên đụng vào bức tường thịt cứng rắn, cô ngẩng đầu thì thấy anh đang ung dung thân nhiên nhìn cô, khóe miệng cong cong, dưới ánh đèn, gương mặt tuần mỹ khác thường, vô cùng yêu nghiệt.

“Làm gì bỗng nhiên dừng lại vậy?” Cô xoa cái mũi bị đụng, mắt mở to hung hăng nhìn anh chần chừ, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mấp máy, biểu hiện mình rất bất mãn.

“Ha ha ha!” Nhìn bộ dáng này của cô, anh không nhịn được cười ra tiếng.

Cô tròn mắt hung dữ nhìn anh, muốn vòng qua anh đi tới trước.

“Dừng....” Hạ Nam nhanh chóng đưa tay ôm eo cô, cúi đầu ngăn cái miệng nhỏ đang muốn phản kháng, nụ hôn này so với lần trước thì dịu dàng quấn quýt si mê hơn, cũng chăm chú chấp nhất hơn, tựa hồ muốn hôn cô cho đến khi khảm vào thân thể của mình.

Thân thể chặt chẽ ma sát khiến cô không khỏi run rẩy, hai tay vốn muốn giãy giụa lại vô ý thức ôm cần cổ anh, từ từ hôn đáp trả, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, mặc cho mình đắm chìm trong sự dịu dàng của anh.

Tuy Hạ Nam rất thỏa mãn với phản ứng động tình của cô, nhưng rất nhanh lấy lại lý trí, anh buông cô ra trước, đối với cô, anh vẫn tự chủ của mình cơ hồ chỉ là con số lẻ, nhưng nếu cứ dây dưa thêm nữa, cũng không biết có thể khắc chế được bản thân hay không mà muốn cô trước mặt mọi người.

Khi FIR được anh buông ra cô há to miệng hô hấp không khí, không dám mở hai mắt mình, cô cũng không thể tin được người phụ nữ mới đắm chìm trong dịu dàng của anh lại chính là cô.

Hạ Nam nhìn gương mặt đỏ bừng lại không dám mở mắt của cô, nhẹ nhàng cười cười, cứ cho đây là biểu hiện tự lừa mình dối người đi, nhắm mắt lại thì cho là người khác không thấy được cô sao!

“Bảo bối, mở mắt ra!” Anh ôm ái lừa cô, khóe miệng mang theo nụ cười vui vẻ.

“Không muốn!” Nghe anh nói, cô càng không dám mở mắt, dù nhắm mắt cô cũng có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt của anh đang nhìn cô, thật mắc cỡ chết đi được, sao lại thành ra như thế này!

Hạ Nam thấy cô không dám mở mắt, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nắm tay kéo cô vào trong ngực mình đi về phía trước. [doc tren dd lequydon](#)

Nhận ra mình bị anh ôm, FIR nhẹ nhàng mở hai mắt ra, trước mắt chính là một đôi mắt thâm thúy đang nhìn mình, chẳng qua lạnh lùng trong mắt đã được sự nhu tình cũng chịu thay thế.

Tránh khỏi ngực anh, rút tay mình từ trong tay anh trở về.

Hạ Nam nhìn động tác của cô, cau mày nhẹ, muốn mở miệng nói gì đó, chỉ thấy cô vương tay nắm lấy tay của mình, mười ngón tay đan chặt, tin tưởng dựa dẫm.

Đối với hành động này của cô, anh rất không hiểu, hai mắt mở trừng nghi ngờ, hi vọng có thể nghe cô giải thích.

Chỉ thấy cô không thêm để ý, nhún nhún vai, ngay sau đó dắt anh đi tới trước.

Chẳng qua khi cô xoay người thì trên mặt có chút mắt tự nhiên, miệng hơi cười cười.

Nắm tay nhau, cùng ‘bách niên giai lão’! Cô phát hiện đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu cô.

Quá khứ, đều là anh dắt tay cô, lần này, đổi thành cô dắt tay anh là được rồi.

Thật ra cô không ngờ, đương nhiên biết người đàn ông này thật lòng với mình, anh có thể ẩn nhẫn con giận khi bị mình chọc giận, nếu không phải thật lòng yêu, một người kiêu ngạo như anh hoàn toàn không cần phải như vậy.

Chuyện xảy ra ở hôn lễ 5 năm về trước, nếu nói cô không oán giận anh, chỉ sợ là lừa mình dối người, suy cho cùng, ắt hẳn đã phát sinh chuyện gì đó có liên quan mật thiết tới hôn lễ.

Nhưng 5 năm nay coi như cô cũng đã hiểu ra, có vài chuyện, vài người càng muốn nhớ lại càng khó nhớ! Năm đó, chuyện đã xảy ra như thế, thời gian trôi qua, thật ra thì cũng nên buông xuống, nếu như không thể nói ra lời đành cố gắng đối mặt vậy.

Giờ đây cô không muốn phủ nhận, anh rất quan trọng với mình, cũng không muốn phủ nhận nữa, 5 năm nay cô đang trốn tránh một hiện thực, chính là cô đối với anh đã vượt qua ‘thích’, đó là tình yêu, cô từng cho đây chỉ là lệ thuộc cùng tín nhiệm anh, cũng chưa từng nghĩ chuyện phát sinh ở hôn lễ lại làm cô khó chịu đến như vậy.

Hạ Nam kinh ngạc nhìn bóng lưng của FIR, tựa hồ qua một hồi lâu mới ý thức được động thái của cô, anh rung động khẽ cười, bước hai bước dài sóng vai đi cùng cô, kéo cô ôm vào trong ngực, ôm ái hôn lên trán của cô!

.....

Ôm nhau ngủ suốt một đêm, cảm giác thật quen thuộc, FIR ngủ rất ngon giấc, ngay cả cơn ác mộng đeo đẳng suốt 5 năm cũng biến mất, đến khi thức giấc, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú vô cùng quen thuộc, trong lúc say ngủ đường cong trên gương mặt anh có vẻ nhu hòa hơn lúc tỉnh táo, dịu dàng nhiều hơn một phần, cứng rắn bớt đi một phần.

Mở to hai mắt, cô đưa tay muốn lấy bàn tay đang ôm eo mình ra, cổ tay liền bị nắm chặt, lực nắm chặt chề khiến cô cau chặt mày.

Hạ Nam mở mắt, thấy FIR đang hung dữ nhìn mình chăm chăm, mày cô nhíu chặt, theo tầm mắt cô nhìn xuống thì thấy cổ tay của cô bị anh nắm chặt hơi hằn vết hồng hồng.

Anh vội vàng buông cổ tay cô ra, ngay sau đó duỗi cánh tay nhẹ nhàng xoa xoa giúp cô.

Anh không cố ý, chẳng qua là phản ứng tự vệ, bởi vì lăn lộn trong giới hắc đạo đã lâu, luôn luôn phải duy trì cảnh giác cùng nhạy bén cao độ.

“Buông em ra đi!” Cảm giác được bạn nhỏ của anh bên dưới chân đang rục rịch ngóc đầu dậy, thân thể FIR cứng ngắc, một chút cũng không dám động đậy.

Nhìn gương mặt đang đỏ bừng của cô, anh không khỏi nảy lên ý định trêu chọc.

Anh bỗng nhích thân thể lại gần cô.

“Buông em ra, em muốn rời giường!” FIR cảnh giác nhìn Hạ Nam, hai tay chống trước ngực anh, cô muốn đẩy anh cách xa mình một chút.

Hạ Nam nhìn vẻ mặt ghét bỏ của FIR, có chút không vui xụ mặt xuống, vốn định trêu cô, nhưng ý tưởng đó đã thay đổi trong phút chốc, khắc chế khát vọng muốn cô đã là rất khó khăn thậm chí còn là rất khó chịu, bây giờ cô còn trưng ra vẻ mặt ghét bỏ này, khuấy động tâm tình của anh, không thể kìm chế được nữa.

Lật người đè cô ở bên dưới, một tay nắm chặt hai cổ tay cô khiến cô không nhúc nhích được. doc chuong moi nhat tren dd lequydon

“Hạ Nam, anh làm gì? Đừng-----” Nói chưa hết lời liền bị anh bá đạo mạnh mẽ vừa hôn vừa cắn xuống, nụ hôn này không dịu dàng giống tối hôm qua, ngược lại như có ý trừng phạt, anh hung hăng gặm cắn môi cô, khiến môi cô có chút tê dại hơi đau.

Anh tàn nhẫn cắn mạnh một cái, thừa dịp cô kêu đau đầu lưỡi liền len vào trong khoang miệng, thưởng thức mùi vị ngọt ngào của cô.

Dần dần anh không thỏa mãn hôn môi nữa, một tay bắt đầu xé rách áo ngủ của cô.

Bởi vì cô mặc áo ngủ tơ tằm có thất lưng, cho nên dễ dàng bị kéo xuống.

Cảm giác được toàn thân chột mát lạnh, FIR trợn to hai mắt, ngay sau đó bỗng cảm thấy hạ thân hơi đau, cô khẽ cau mày, cố gắng giằng giàng thân thể, nhưng sức lực giữa nam và nữ cách xa quá lớn, không nhúc nhích được anh chút nào, đành mặc cho anh đòi hỏi.

.....

Chờ đến lúc FIR tỉnh lại lần nữa thìĐã là 9 giờ sáng. Cô híp mắt, quả thật không có khí lực xuống giường.

Cô biết, anh vừa mới ôm cô vào phòng tắm, rửa sạch sẽ toàn thân từ trên xuống dưới, đáng chết, trong lúc tắm còn không quên ăn đậu hũ của cô! Trong lòng không biết đã mắng anh bao nhiêu lần!

Quay đầu quét mắt bốn phía, không thấy anh đâu, đoán chừng anh có thể đã đi đón tiểu Tô Niệm.

Ở trên giường chop mắt thêm một chút mới từ từ bò dậy, cảm giác toàn thân rã rời, thật là, không biết đã lăn qua lăn lại bao nhiêu lần.

Cô uể oải đi vào phòng tắm rửa mặt, nửa tiếng sau, rốt cuộc đã sửa soạn mình nghiêm chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 70: Lái xe đụng người

Trên tầng 88 của tập đoàn Hạ thị, trong văn phòng làm việc của tổng giám đốc, Hạ Nam ngồi ngay ngắn trước bàn làm việc, nghiêm túc xem văn kiện, vẻ âm trầm cùng kín đáo trên gương mặt tuần tú vẫn không thay đổi, toàn thân cao thấp đều biểu lộ khí thế vương giả cùng khí chất ưu nhã.

Đúng lúc này, điện thoại nội bộ trên bàn làm việc vang lên.

Hạ Nam vẫn tập trung xem văn kiện không ngẩng đầu, chỉ đưa tay nhấn nút kết nối nhưng không lên tiếng.

Bên kia truyền đến giọng nữ cung kính lễ phép: “Tổng giám đốc, dưới đại sảnh có vị tiên sinh họ Mộ nói muốn gặp anh, nhưng không có hẹn trước.”

Nghe bên kia nói xong, Hạ Nam ngẩng đầu, anh híp mắt, mím mím môi, tựa như suy nghĩ sâu xa gì đó, một lát sau, ánh mắt thoáng ý sáng tỏ.

“Đưa ông ấy vào thang máy trực lên đây đi” Nói xong, không đợi bên kia trả lời liền nhấn nút kết thúc.

Được sự đồng ý của tổng giám đốc, nữ tiếp tân liền đi đến trước mặt một người đàn ông trung niên có khí chất không tầm thường, lễ phép nói: “Xin chào Mộ tiên sinh, tổng giám đốc mời ông trực tiếp vào thang máy đi lên.” Vừa nói vừa dẫn ông đi về phía cửa thang máy dành riêng cho tổng giám đốc.

“Tốt, cảm ơn!” Mộ Thần Huyền đứng trong thang máy, gạt đầu, tao nhã phong độ.

Tiếp tân chờ cửa thang máy trước mặt chậm rãi đóng lại, mới xoay người đi về phía chỗ mình đứng trước kia.

Đối với người đàn ông trung niên này, chỉ cần nhìn tây trang được thiết kế tinh xảo trên người, toàn thân tản mát khí chất ưu nhã, thì có thể biết, đây là người các cô không thể đắc tội, cho nên, dù ông không có hẹn trước, cô vẫn gọi điện thoại hỏi tổng giám đốc, quả thật, cô không có làm sai.

Dáng người của Mộ Thần Huyền đứng thẳng tắp trong thang máy riêng, mặt nhàn nhạt nhìn con số hiển thị không ngừng lên cao, ánh đèn chiếu rọi xuống khuôn mặt thành thực tuần mĩ có vẻ âm trầm bất định.

‘Đỉnh’ một tiếng, cửa thang máy mở ra, tầng 88.

Mộ Thần Huyền nhìn cửa thang máy mở, chậm rãi ưu nhã bước ra.

Vừa bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Hách Văn Viễn một thân tây trang màu đen, đứng cách đó không xa đang nhìn về phía bên này, thấy ông từ trong thang máy đi ra, chậm rãi đi tới, lễ độ nói: “Xin chào Mộ tiên sinh, xin mời đi theo tôi.” Một câu nói đơn giản, trần thuật hết mục đích đến của mình, giọng điệu hồ hững, vẻ mặt đứng mực, lại không để cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Vừa nói vừa hơi nghiêng người, dẫn ông đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

Trước cửa phòng làm việc, Hách Văn Viễn nhẹ gõ cửa một cái, nghe bên trong trả lời, liền nhẹ nhàng đẩy cửa ra mời người phía sau vào.

Đi vào phòng, Hách Văn Viễn khẽ gạt đầu, nhìn Hạ Nam ngồi trên ghế salon màu đen làm bằng da thật đang làm việc, cung kính nói: “Tổng giám đốc, Mộ tiên sinh đã đến!”

Thấy Hạ Nam phát phát tay, anh xoay người lễ phép gật đầu chào Mộ Thần Huyền, sau đó đi ra khỏi phòng.

Hạ Nam nhàn nhạt nhìn ông, trong mắt không có bất kỳ sự kinh ngạc nào, chỉ là vẻ mặt kín đáo âm trầm.

“Mộ tổng, đã lâu không gặp.” Anh ưu nhã đứng dậy, môi mỏng khẽ mở, giọng nói lạnh nhạt, con ngươi đen như mực thâm thúy nhàn nhạt quét qua người đàn ông trung niên trước mặt, ngay sau thu hồi tầm mắt, cúi đầu đóng văn kiện lại.

“Hạ tổng, đã lâu không gặp.”

“Mộ tổng, mời ngồi.” Hạ Nam ngẩng đầu, tư thế sẵn sàng nói chuyện.

Mộ Thần Huyền nhìn anh gật đầu một cái, ông ngồi xuống ghế salon đối diện với anh.

“Uống trà hay cà phê?” Hai chọn một, câu hỏi khiến cho Mộ Thần Huyền ngồi đối diện có ý nghĩ sâu xa.

“Trà đi!” Ông hơi híp mắt nhìn gương mặt lạnh lùng của Hạ Nam, hồi lâu mới thấp giọng trả lời, lúc thu hồi tầm mắt thì nhìn thấy động tác pha trà của anh, ông giật mình, động tác pha trà rất ưu nhã, hương thơm của trà dần dần lan tỏa khắp phòng.

Ánh mắt của người đối diện không ảnh hưởng chút nào tới việc pha trà của Hạ Nam, tay tay lưu loát rót trà, đưa tách trà tới trước mặt Mộ Thần Huyền, để xuống trước mặt mình một tách.

Anh nâng tách trà lên, ngửi hương thơm nồng của danh trà Trà Hương, nhẹ nhàng mỉm cười.

Đặt tách trà xuống, anh nhìn Mộ thần huyền đang ngồi ở đối diện.

“Bác là ba ruột của Úy Úy sao?” Nếu là 5 năm trước, hoặc giả anh không dám xác định, nhưng hiện tại người của anh tra ra được một chút tài liệu, cơ bản anh có thể khẳng định, thế nhưng, anh vẫn nghiêm túc hỏi là vì chuyện có liên quan đến bảo bối nhà anh, anh không muốn có chút gì nhầm lẫn.

Đối với việc anh hỏi trực tiếp, ngược lại Mộ Thần Huyền có vẻ bình tĩnh vô cùng, Ông chỉ gật gật đầu: “Thật ra thì hôm nay tôi tới tìm cậu chính là vì chuyện của Úy Úy.” Ông chớp chớp mắt, dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “5 năm trước tôi mới biết Úy Úy là con gái của mình, biết cuộc sống cũng như hoàn cảnh nó đã trải qua nhiều năm, tôi cũng rất yên tâm, hơn nữa, theo yêu cầu của ông bà Tô, tôi không nên nhận lại nó vào lúc đó, 5 năm trước tôi có đến tham dự hôn lễ của hai đứa tôi, do xảy ra chút chuyện nên tôi trễ, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, lúc nó chạy ra ngoài tôi vẫn lái xe theo sau, nhưng tới một ngã tư thì mất dấu.....Đến lúc tìm được thì nó đã nằm trên mặt đất không nhúc nhích, khắp người đầy máu.....” Ông kể lại như trần thuật một câu chuyện không liên quan gì tới mình, nhưng thanh âm run rẩy, hai tay nắm chặt đến mức gân xanh nổi trên mu bàn tay, khớp xương trắng bệch, thân thể ông khẽ run, chứng tỏ, tâm trạng lúc này của ông cực kỳ không bình tĩnh.

Ánh mắt ông nhìn xuống một điểm trên mặt đất, cảm xúc trong mắt vô cùng hỗn loạn.

“Năm trên giường một tháng, bệnh của nó cũng không có chuyển biến chút nào, bác sĩ nói nó không ý chí sống, dù tôi nói rất nhiều lời bên tai nó cũng không thể gọi lên chút hi vọng nào, tất cả bác sĩ đều nói hơi thở cũng như tánh mạng của nó đang dần suy yếu, tôi không còn cách nào, đành nhìn nó không có một chút cảm xúc nằm trên giường bệnh, ngay lúc đó, bác sĩ kiểm tra thì nghi ngờ nó đã có thai hơn một tháng, sau đó tôi ở bên tai nó nói tin này cho nó nghe, đột nhiên nó như có sức sống trở lại!” Nói xong, gương mặt của ông tràn đầy thương cảm phiến muộn.

“Sau khi tỉnh lại, một thời gian dài nó không hề mở miệng nói chuyện, cả ngày chỉ nằm an tĩnh, thỉnh thoảng vuốt vuốt bụng của mình rồi ngây ngốc cười, lúc đó tôi biết, là đứa nhỏ đã mang lại ý chí sống cho nó!”

“Bởi vì bị thương rất nặng trong tai nạn xe, nó vẫn sống ở trong bệnh viện, tôi cũng thường ở trong bệnh viện chăm sóc cho nó, ngày đó nó đột nhiên biến mất, một mình rời khỏi bệnh viện, tôi vẫn luôn chờ người tìm tung tích, nhưng không có chút đầu mối nào, mãi đến thời gian trước mới biết nó về đây, lần này tôi trở về cũng chính là muốn gặp nó cùng con trai nó mà thôi, giờ gặp được rồi tôi cũng muốn trở về Mỹ.”

“Hiện tại tôi gặp cậu, chính là hi vọng cậu có thể chăm sóc cho nó thật tốt, hai đứa đã bỏ lỡ 5 năm, có thể gặp lại nhau một lần nữa, đây là chuyện rất hiếm thấy, phải biết quý trọng cơ hội này.” Chuyện xảy ra ở hôn lễ 5 năm trước ông đã điều tra, nên cũng đã biết tình huống lúc đó, anh chọn lựa như vậy cũng là bất đắc dĩ, nhưng đứng ở lập trường người cha để nhìn nhận vấn đề, ông không thể tha thứ, ông biết tầm quan trọng của anh đối với con gái mình, từ lúc cô vì bảo bối trong bụng mà liều lĩnh thì ông đã biết, thật ra lúc phát hiện cô mang thai bác sĩ đã nói, nếu cô tỉnh lại, vì sự an toàn tốt nhất nên bỏ đứa bé này, thân thể của cô rất suy yếu, lại thêm tai nạn xe đã để lại các di chứng, khi biết tin này cô không đồng ý, ông không biết phải làm sao, chỉ đành thuận theo ý của cô.

Hạ Nam chăm chú nghe ông nói, hơi híp mắt, hỏi: “Lúc bác tìm được cô ấy, có phát hiện ra gì gì không?” Nghe anh hỏi, thật sâu trong nội tâm ông mãnh liệt sôi trào vô số tâm tình, ngay cả gương mặt tuấn tú cũng ưu tư buồn bã.

“Lúc tôi lái xe đến đó, chỉ nhìn thấy một chiếc xe thể thao Porsche chạy ngược chiều sát bên xe của tôi, còn về phần người trong xe.....vì cô ấy hơi cúi đầu, lại đội mũ lưỡi trai nên không thấy rõ hình dáng.” Nghe lời ông kể, giống như chuyện mà anh đã tra ra 5 năm trước, thật ra anh cũng đã tra xét rất lâu, cũng không có chút tiến triển nào.

Ông cẩn thận nhớ lại tình hình lúc ấy để kể lại cho anh, hi vọng anh có thể tra ra manh mối: “Nhìn dáng người tôi đoán đó là một phụ nữ!”

“Phụ nữ?” Hạ Nam hơi nhúc nhúc đầu, anh vuốt ve cái trán, mắt thoáng qua suy nghĩ sâu xa: “Ngày mai công ty của cô ấy có buổi trình diễn thời trang, bác

xem xong hãy đi, cũng không muộn.” Như chợt nhớ ra cái gì, anh nhìn Mộ Thần Huyền, nói.

“Ừ!” Buổi trình diễn thời trang của Thịnh Thế Quốc Tế, mấy ngày gần đây ông cũng có nghe, là cô chủ trì buổi trình diễn này, thật ra, có một chuyện ông vô cùng tò mò là Thịnh Thế Quốc Tế tại sao lại lần sang lĩnh vực thời trang, lại là vào lúc này? Ông đã cho người điều tra, lại tra ra được chuyện Ủy Ủy có 20% cổ phần ở Thịnh Thế Quốc Tế, đây có thể nói là con số trên trời, cổ phần này từ đâu mà có? Không thể tưởng tượng nổi.

Trải qua mấy ngày bận rộn sắp xếp, rốt cuộc buổi trình diễn thời trang của Thịnh Thế Quốc Tế cũng cử hành vào hôm nay.

Cách buổi trình diễn chỉ còn có một giờ, trong hội trường xanh vàng rực rỡ lộng lẫy, tất đã đã được bố trí xong, toàn bộ khách mời cùng ký giả đã đến, nhìn khắp cả hội trường, nơi đâu cũng người là người, phát biểu trong buổi trình diễn lần này so với lúc FIR mới về nước sẽ càng thêm long trọng hơn, chỉ cần nhìn sơ qua trang phục của các vị khách quý đến từ khắp nơi trên thế giới, có thể nhìn ra mọi người đối với buổi trình diễn lần này có bao nhiêu kỳ vọng.

Tất cả mọi người nhìn về phía màn hình LCD cực lớn trên sân khấu, trên màn hình đang quảng cáo những mẫu trang phục mới nhất, mọi người mơ hồ có chút mong chờ buổi diễn lần này, hầu hết đều muốn biết ngôi sao mới trong giới thiết kế thời trang sẽ mang lại một bữa tiệc mãn nhãn như thế nào.

Hậu trường phía sau sân khấu.

Tất cả mọi người đều bận rộn, vô số người mẫu có dáng người nổi bật đang sửa sang trang phục và trang sức trên người mình, chuyên gia trang điểm đang khéo léo hóa trang cho họ thêm phần xinh đẹp tinh tế.

Đúng lúc này, một nhà thiết kế đột ngột lớn tiếng kêu lên, khiến tất cả đều nhìn về phía anh ta.

“Sáng nay có ai thấy nhà thiết kế FIR không?”

“Hình như không có.” Tất cả mọi người đều lắc đầu.

“Lễ phục mới nhất của buổi trình diễn hôm nay vẫn chưa đưa tới, bây giờ chỉ còn không tới 1 giờ là bắt đầu, FIR không đưa lễ phục tới nhanh chỉ sợ là không kịp.” Nhìn mọi người đang kinh ngạc, nhà thiết kế kia giải thích.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đang lúc này, ló vào một cái đầu với mái tóc màu nâu chói mắt, là La Tân Hàn tây trang phẳng phiu đi vào, nhìn mọi người đứng vây quanh, hít mắt nhìn một vòng, không nhìn thấy người muốn tìm, trầm giọng hỏi.

“La tổng, nhà thiết kế FIR còn chưa đến, mà lễ phục cuối cùng ra sân khấu trong buổi trình diễn ở chỗ cô ấy!” Nhìn thấy La Tân Hàn, nhà thiết kế kia vội giải thích: “Mà chúng tôi không có số điện thoại của cô ấy.” Cho dù cộng tác với FIR lâu như vậy, nhưng bọn họ không có số điện thoại của cô, bởi vì có chuyện gì thì FIR cũng liên lạc với phụ tá An Ny.

“Được rồi! Các người cứ làm chuyện của mình đi, tôi lập tức gọi điện thoại cho cô ấy.” Vừa nói vừa lấy di động ra tìm số của cô, anh gọi liên tục mấy lần cũng không có người nghe máy.

Nghĩ một chút, anh gọi điện cho Hạ Nam

Điện thoại vừa mới thông, La Tân Hàn có chút lo lắng: “Bây giờ anh đang ở đâu? Tô Ủy có bên cạnh anh không?”

Nghe anh nói, lúc đầu Hạ Nam cũng sững sốt, ngay sau đó liền hỏi: “Hiện tại tôi đang đứng bên ngoài hội trường, cô ấy không đi cùng tôi, đã xảy ra chuyện gì sao?” Vì buổi sáng có việc cần anh đi xử lý, nên anh không đón cô được, hơn nữa cô cũng bảo đảm với anh là có thể tự lo cho mình, anh mới đi xử lý công việc trước, bây giờ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

“Đến bây giờ cô ấy vẫn chưa tới, tôi gọi điện cho cô ấy cũng không ai bắt máy, tôi hơi lo lắng, anh ở bên ngoài chờ tôi, tôi lập tức ra ngay.” La Tân Hàn cúp điện thoại, bước nhanh ra khỏi hội trường.

Cúp điện thoại xong, ngồi ở ghế lái suy nghĩ, Hạ Nam nhanh chóng nhấn một số điện thoại, đợi bên kia tiếp thông, liền trầm giọng hỏi: “Hiện tại cô ấy ở đâu?.....Cái gì?.....Cô nói cô không biết.....Được, chờ tôi tới rồi nói!” Nói xong liền cúp điện thoại. doc chuong moi nhat tren dd lequydon

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ lo lắng, con người đen như mực càng lạnh lùng, anh có dự cảm xấu, giống như có chuyện không tốt sẽ xảy ra.

Anh cúp điện thoại không tới một phút, La Tân Hàn đã kéo mở cửa xe ngồi vào ghế phụ.

Hạ Nam quay sang nhìn La Tân Hàn, nói: “Người tôi sắp xếp ở bên cạnh bảo vệ cô ấy cũng không có tin tức, hiện giờ không biết cô ấy đang ở đâu.” Thanh âm của anh ảm đạm sự run rẩy.

Thật ra thì lúc vừa vào trong xe La Tân Hàn đã biết, chuyện không ổn, bởi vì toàn thân của người đang ngồi ở ghế lái tản ra hơi thở lạnh như băng đã minh chứng điều đó.

“Không cần nhìn tôi, vì anh sắp đặt người ở bên cạnh cô ấy, cho nên tôi mới rút người của mình về.” La Tân Hàn nhún nhún vai, mang theo nụ cười bất

cần đòi thường ngày, về mặt cũng âm trầm kỳ lạ.

Hạ Nam nhấn số điện thoại ‘bảo bối’ có tín hiệu nhưng vẫn không có người nhận.

Đang lúc ấy thì di động của anh reo lên, liếc nhìn dây số trên di động, đó là dây số xa lạ.

Cầm di động trong tay, theo bản năng anh nhanh chóng ấn nút nhận.

Vừa thông thì bên kia liền truyền đến giọng nói hơi tục tằn: “Xin chào, là người nhà của cô Tô Úy phải không? Đây là sở cảnh sát của thành phố A!....”

“Là tôi, có chuyện gì không? Phát hiện ra cô ấy ở nơi nào?” Không đợi bên kia nói xong, Hạ Nam đã gấp gấp mở miệng hỏi. Chuông mọi nhất trên di động

“Là như vậy, cô Tô Úy xảy ra tai nạn giao thông, hiện giờ đang ở sở cảnh sát để lấy lời khai, nhưng trạng thái của cô ấy hình như có cái gì không đúng!.....”

“Dừng việc lấy lời khai ngay lập tức, tôi đang trên đường đến, nếu cô ấy mất một cọng tóc, tôi sẽ chôn các người theo cô ấy!” Nghe bên kia nói tâm tình của cô không ổn, anh vô cùng luống cuống, rống to tiếng, sau đó cúp điện thoại.

La Tân Hàn nhìn biểu hiện tức giận của anh, cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo tỏa ra từ người anh, không nhịn được rung mình một cái, nếu câu nói kia thốt ra từ miệng người khác, anh có thể không tin, nhưng từ miệng của người đàn ông lạnh lùng phi phạm này thì anh tin 100% là Hạ Nam nói được làm được.

“Để tôi lái xe” Đợi chỗ ngồi cùng anh, La Tân Hàn ngồi vào ghế lái, mười mấy giây sau, chiếc xe thể thao màu đen hào hoa dường như biến mất trước cửa hội trường.

Hơi thở lạnh lùng tỏa mát trong xe, ngồi ở ghế phụ Hạ Nam suy tư một chút, bấm một số điện thoại, chờ bên kia tiếp thông, liền nói: “Hiện giờ Úy Úy đang ở sở cảnh sát, tâm tình không ổn định, kêu Quý Y nhanh tới sở cảnh sát!”

Đợi bên kia trả lời xong, Hạ Nam mới cúp điện thoại.

20 phút sau, chiếc xe thể thao màu đen hào hoa dừng trước cửa sở cảnh sát của thành phố A, vừa mới dừng lại, hai người liền nhanh chóng xuống xe, ba chân bốn cẳng chạy vào bên trong.

Bọn họ vừa biến mất ở cửa, một chiếc xe thể thao sang trọng khác cũng dừng lại, cũng có hai người nhanh chân đi tới.

Hành lang của sở cảnh sát thật dài, thỉnh thoảng có vài người mặc cảnh phục và không mặc cảnh phục đeo băng tên đi tới đi lui, Hạ Nam và La Tân Hàn đi về phía phòng thẩm vấn.

Cửa phòng thẩm vấn đóng chặt, FIR co rút thân thể ngồi trên ghế, cảnh giác phòng bị nhìn 2 người mặc cảnh phục ngồi đối diện, đôi mắt mờ mờ ngấn nước, hai tay nắm chặt trước ngực. Truyền chỉ đang tại di động

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn bị người hung hăng đá ra.

Ba người trong phòng đều nhìn về phía cửa, thấy 2 người đàn ông tuấn mỹ đi vào, hai viên cảnh sát nhìn nhau, một người hỏi: “Các người là ai? Nơi này là phòng thẩm vấn không phải ai cũng có thể vào được.”

Hai người không để ý tới câu hỏi của viên cảnh sát, đi thẳng về phía FIR đang co rút người ngồi trên ghế.

Hạ Nam nhìn bộ dáng như con thỏ nhỏ đang sợ hãi của FIR, vô cùng đau lòng, cúi thấp người đưa tay nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Người được mùi hương phái nam quen thuộc, FIR nắm chặt áo trước ngực anh, dùng giọng khàn khàn nói: “Em không có đụng ai hết, người đó không phải là em đụng, thật sự không phải em, có rất nhiều máu.....” lúc cô nói, trong mắt không có chút thần sắc nào, ngay cả thân thể cũng đang run rẩy.

“Anh đến rồi, không sao!” Vừa nói vừa bế cô từ ghế ngồi lên, đi ra ngoài.

“Không được, hiện giờ cô gái này không thể rời khỏi đây.....”

“Cút cho tôi!” Hạ Nam nhìn viên cảnh sát cản trở lạnh giọng nói, ánh mắt của anh lạnh như băng, khiến cho viên cảnh sát lui về sau một chút.

“Nhưng mà.....”

Đang lúc đó thì điện thoại của viên cảnh sát bên cạnh vang lên.

Nhìn dây số anh ta vội vàng nhận, đang muốn mở miệng báo cáo tình huống trong phòng thẩm vấn, thì người bên kia đã nói: “Lập tức thả người!”

“Cục Trưởng, ông nói gì? Cô ấy đụng người ta, hiện tại người đó vẫn còn đang cấp cứu trong bệnh viện, cứ như vậy mà thả người sao?” Nghe bên kia ra lệnh, anh ta cho là mình nghe lầm.

“Tôi lệnh cho người mau thả người cho tôi.” Cấp trên ra lệnh thả người, anh ta còn có thể làm gì! truyện đang tại dd lequydon

Nghe tiếng rống giận của cấp trên, rốt cuộc anh ta cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, vội vàng cúp máy, tới bên cạnh viên cảnh sát kia nói nhỏ bên tai chỉ thị của cục trưởng.

“Cậu nói cục trưởng ra lệnh thả người!” Nghe thế, người kia nhẹ giọng hỏi lại.

“Ừ, tránh ra nhanh lên!” Vừa nói vừa kéo đồng nghiệp qua một bên, nhìn sắc mặt âm u của vị đại gia trước mặt này, anh ta sợ nếu chậm trễ sẽ gặp phải tai ương: “Mọi người có thể đi, đi thông thả!”

Hạ Nam liếc nhìn người trong ngực, bước nhanh đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng thẩm vấn liền thấy có 2 người đi nhanh về phía bọn họ.

“Thế nào?” Đến gần, Sở Khiếu Nhiên liếc nhìn FIR đang được Hạ Nam ôm trong ngực, lo lắng hỏi thăm.

“Không có sao, chúng ta trở về rồi hãy nói.” Vừa nói vừa ôm cô bước nhanh ra khỏi sở cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 71

Trong thang máy riêng của khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, bầu không khí có chút ngột ngạt trầm muộn.

Mấy bóng dáng anh tuấn đứng an tĩnh bên trong thang máy, thần sắc mỗi người mỗi khác.

Hạ Nam cúi đầu nhìn người mà mình đang ôm trong ngực, ánh mắt thâm thúy nhu hòa, lúc này, FIR ở trong ngực anh đã nhắm mắt ngủ, nhưng cô vẫn chau mày, thỉnh thoảng lâm bầm, thanh âm trầm thấp, có thể thấy cô ngủ cũng không yên ổn. chuong moi nhat tai dd lequydon

Dù ngủ thiếp đi, hai tay cô vẫn nắm chặt lấy áo anh, gân xanh nổi trên mu bàn tay, khớp xương trắng bệch cho thấy cô dùng sức lực rất lớn, dường như sợ buông tay, anh liền biến mất không thấy nữa.

Còn La Tân Hàn, Sở Khiếu Nhiên và Quỷ Y đều cúi đầu, vẻ mặt âm trầm không biết đang suy nghĩ gì.

Tầng trên cùng của khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, trong phòng tổng thống xa hoa.

“Cô ấy thế nào?” Hạ Nam thấy Quỷ Y đã kiểm tra cho cô xong, đang dọn dẹp những thứ mình mang đến, liền mở miệng hỏi, giọng nói không che dấu được sự lo âu.

“Ừ, ra ngoài rồi nói.” Quỷ Y liếc nhìn FIR đang nằm ngủ trên giường mà cũng không yên ổn, nhẹ giọng nói, anh ta thu dọn đồ đạc của mình xong, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài, La Tân Hàn và Sở Khiếu Nhiên cũng đi ra theo.

Hạ Nam liếc nhìn thật sâu FIR đang nằm trên giường, sắc mặt cô tái nhợt, anh đi nhanh ra ngoài.

Hạ Nam đi ra ngoài nhìn ba người ngồi trên ghế salon, ưu nhã cất bước đi tới.

Ánh mắt Quỷ Y nhàn nhạt quét qua ba người trước mặt, nói: “Vết sẹo trên má phải của cô ấy, tôi có thể lập tức phẫu thuật, tỷ lệ thành công là 100%.” Nói xong, anh ta thoáng dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Bây giờ tại bên phải của cô ấy chưa thể chuẩn đoán chính xác, chờ cô ấy tỉnh lại phải đi đến phòng thí nghiệm của tôi, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng tôi mới có đáp án chính xác cho mọi người, còn về phần tinh thần, phải quan sát cẩn thận trạng thái của cô ấy, mới có câu trả lời.” Anh ta biết mình không cần nói thêm gì nữa, ba người này cũng sẽ hiểu lời nói của anh ta là có ý gì. truyện đang tại dd lequydon

Quả nhiên, anh ta vừa nói xong, ba người đều không nói một câu, cúi đầu trầm tư.

Đang lúc này, di động trong túi của La Tân Hàn vang lên đột ngột, làm không gian tĩnh lặng ở nơi này có phần bớt ngột ngạt.

Ba người còn lại đều nhìn về phía La Tân Hàn, chỉ thấy anh lấy di động ra liếc nhìn dãy số, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài hành lang, La Tân Hàn đứng ở một góc nhỏ nghe điện thoại, bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp khàn khàn của Boss, anh nhàn nhạt mở miệng:

“Boss, bên này Tô Úy xảy ra chút chuyện, sáng hôm nay xảy ra tai nạn giao thông, cô ấy bị đưa vào sở cảnh sát để lấy lời khai, nghe nói người bị đụng hiện giờ còn đang cấp cứu trong bệnh viện.”

“Vậy bây giờ cô ấy như thế nào?”

“Hạ Nam sử dụng quan hệ đưa cô ấy ra rồi, nhưng hiện tại tinh thần của cô ấy hình như không được tốt lắm.”

Nhanh chóng tra rõ chuyện gì đã xảy ra? Tôi sẽ dành ra hai ngày qua đó một chuyến, đến lúc đó hi vọng cậu đã giải quyết xong xuôi.”

“Vâng.” Đội bên kia cúp điện thoại trước, La Tân Hàn mới chậm rãi cất đi động vào túi rồi đi vào bên trong phòng.

Lúc anh trở vào phòng, chỉ thấy một mình Hạ Nam đang ngồi dựa trên ghế salon, vẻ mặt âm trầm, hơi thở toàn thân lạnh như băng, cái điện thoại di động màu đen bị anh siết chặt trong tay, tựa như muốn bóp nát nó vậy.

“Tôi mới vừa gọi điện thoại kêu người đi điều tra tai nạn giao thông hôm nay, kết quả là camera nơi đó bị phá hư, hiện trường cũng có dấu hiệu bị dọn dẹp qua!” Thấy La Tân Hàn, anh liền nói ngay tin tức vừa nhận được.

“Nói như vậy tai nạn giao thông lần này là có người cố ý sắp đặt?” Nghe anh nói, La Tân Hàn nheo nheo mắt suy đoán, nhưng rốt cuộc là do ai làm?

FIR mơ màng mở mắt, cô nhanh chóng ngồi dậy, nhìn căn phòng lớn như thế nhưng chỉ có một mình mình, hoảng sợ mở to mắt, cô từ từ bình tĩnh lại.

Cô xuống giường, để chân trần đi ra ngoài, gấp ga gấp gấp nên có hơi loạn choạng.doc chương mới nhất tại ddlequydon

Rời khỏi phòng, men theo âm thanh trong phòng bếp đi tới, đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn đạp trên thảm mềm phát ra tiếng động nhỏ.

Im lặng đứng trước cửa phòng bếp, nhìn bóng dáng bận rộn bên trong, theo bản năng hai tay cô sờ lên cổ, nhưng lại cái gì cũng không có, thất thần cúi đầu nhìn cần cổ trống trơn của mình, sao lại không có? Hai tai vịn trán, cố gắng suy nghĩ mình có thể làm rơi nó ở đâu.Sở cảnh sát? Khẳng định là bị rơi ở sở cảnh sát, không sai, nhất định là vậy!

Lúc Hạ Nam nấu xong thức ăn ngon lành, chuẩn bị đi vào phòng đánh thức FIR, liếc nhìn thấy phòng ngủ mở cửa, trong lòng không khỏi luống cuống hoảng hốt, đi vào trong phòng, thấy trên giường trống không, anh nhanh chóng chạy ra ngoài, không kịp thay bộ đồ ở nhà đang mặc.

Vừa ra khỏi thang máy, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang ngồi chồm hóm trước cửa thang máy, anh mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này cô mặc áo ngủ to tằm màu trắng, chân rút vào thân thể, bắt nã ngồi chồm hóm dưới đất, nhìn bộ dáng này của cô, mặt Hạ Nam xụ xuống.

Đang ngồi chồm hóm dưới đất, tầm mắt của FIR bỗng xuất hiện một đôi giày vải màu lam, ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt quen thuộc, cô ngây ngốc cười.

Hạ Nam nhìn cô, bất đắc dĩ cười cười, ngồi xổm xuống bế cô lên.

“Sao em lại xuống đây, có biết em như vậy làm anh rất lo lắng hay không?” Nhìn bộ dáng này của cô, trong lòng Hạ Nam mơ hồ bất an, bây giờ cô có chút không bình thường, một lát phải gọi Quý Y tới đây một chuyến, trong lòng anh thầm suy nghĩ.

“Em.” Cọ cọ ngực anh, ngửi được mùi hương quen thuộc, cô muốn nói rồi lại thôi: “Em bị mất đồ!” Vẻ mặt đáng thương của cô nhìn anh, mắt mở to chớp chớp.

Hạ Nam thấy cô sờ sờ cổ, cũng biết cô nói thứ gì bị mất.

“Đây chuyện của em anh để trong hộp tủ trên đầu giường, chẳng lẽ em không thấy sao?” Nhìn đôi mắt trong suốt của cô, Hạ Nam có chút bất đắc dĩ.

“Hả.” Chớp chớp đôi mắt đẹp, cô mở miệng.

Thấy trong đại sảnh khách sạn có không ít người đang nhìn bọn họ, anh hơi nhíu mày một cái, bế cô bước vào trong thang máy.

“Thả em xuống!” Trong thang máy, hai tay FIR chống trước ngực anh, êm ái nói.

“Đừng làm rộn, em không mang giày, coi chừng bị cảm!”

Ban đêm, trên tầng cao nhất của khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, trong phòng tổng thống sang trọng, cách cửa sổ sát đất không xa, một bóng dáng cao to đang ngồi dựa trên ghế salon, tay của anh nhẹ nhàng lắc lắc cái ly chứa chất lỏng màu đỏ, sau đó uống một hơi cạn sạch, tùy ý để cái ly trống không trên bàn, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn ánh sáng đèn đóm chói mắt, tâm tư cũng có chút xa xăm.

Mới vừa rồi anh gọi điện thoại cho Quý Y, nói cho anh ta biết về trạng thái khác thường của cô, Quý Y thoáng suy nghĩ qua rồi nói cho anh biết, đó là biểu hiện nghiêm trọng của chứng uất ức.

Nhận ra ống quần của mình bị kéo, anh cúi đầu thì thấy tiểu Tô Niệm mơ màng mở to mắt tò mò nhìn anh, thanh âm non nớt hỏi: “Ông chú, đã trễ thế này mà chú còn chưa ngủ à?”

“Cháu biết, chú đang lo lắng cho Tô Tô, có đúng hay không? Thật ra cháu cũng rất lo cho mẹ, hôm nay mẹ giống như thay đổi thành một người khác vậy.” Không đợi Hạ Nam mở miệng, tiểu Tô Niệm đã nói ra suy nghĩ của mình.

Hạ Nam ngồi xổm xuống, dịu dàng nheo nheo hai gò má của tiểu Tô Niệm, giọng nói của anh êm ái: “Niệm Niệm không cần lo lắng, Tô Tô bị bệnh, ngày mai chú đưa Tô Tô đến bệnh viện khám, sáng mai Niệm Niệm còn phải đi học, chúng ta đi ngủ lại!” Vừa nói vừa bế bổng cậu bé lên, đi về phía phòng ngủ của cậu bé.

Nằm trên giường của mình, tiểu Tô Niệm mở to mắt nhìn Hạ Nam.

“Làm sao vậy?” Hạ Nam nhìn cậu bé trên giường, dịu dàng hỏi.

“Tôi nay cháu nướng ngủ cùng với chú và mẹ!”

Hạ Nam nhìn cậu bé mấy giây, sau đó bế cậu từ trên giường lên, đi về phía phòng ngủ bên cạnh.

Trời chưa sáng hẳn, FIR đã mở mắt, nhìn thấy hai bóng dáng đang ngủ bên cạnh mình, cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn tràn đầy trong tâm tưởng, cô nhớ tới tai nạn giao thông hôm qua, đôi mắt trong suốt có hơi rung động, trong mắt có chút lạnh lẽo thâm trầm.

Rón rén xuống giường, liếc nhìn hai người vẫn ngủ yên, cô lấy điện thoại di động của mình đang để trên bàn đi ra khỏi phòng, mười mấy phút sau, cô trở về phòng, rón rén nằm lại vị trí cũ của mình rồi nhắm mắt ngủ. doc truyen tren ddlequydon

Tia nắng ban mai xuyên thấu cửa sổ đang mở, chiếu vào ba người đang ôm nhau ngủ trên chiếc giường lớn, hình ảnh vô cùng hài hòa ấm áp.

Nhưng vào lúc này, khắp thành phố đang chấn động tin tức ngôi sao thiết kế thời trang FIR lái xe gây tai nạn giao thông, sáng sớm hôm nay, chuyện này đã đăng trên trang nhất các tạp chí lớn, trên đó còn có ảnh của người mà FIR đã lái xe đụng phải, ngay cả trên mạng cũng sôi nổi xuất hiện tin tức này, trong thời gian ngắn, tin này đã trở thành đề tài mà mọi người tranh cãi sáng nay.

Ở thành phố F, Y thị là tập đoàn có hàng trăm công ty lớn mạnh, vững vàng ở thành phố F đã 20 năm, ngành nghề nào cũng có đầu tư hoạt động, ở mỗi ngành nghề đều có sức ảnh hưởng nhất định.

Lúc này, ở tập đoàn Y thị, trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Một bóng dáng cao to, hai tay khoanh trước ngực, đưa lưng về phía cửa sổ sát đất, dáng đứng thẳng tắp, ánh mắt sáng ngời tập trung vào hình ảnh trên màn hình vi tính đặt trên bàn làm việc cách đó không xa, mắt nhìn chăm chú, hai tay khoanh rước ngực cũng nắm chặt thành quyền.

Gương mặt tuần tú thành thực vì đứng ngược sáng nên không rõ biểu tình, có lẽ cũng âm trầm bất định.

Có tiếng gõ cửa chậm chạp, anh ngược nhìn, trả lời thật nhỏ.

“Tổng giám đốc, đã đặt được vé máy bay đi thành A, 1 giờ trưa hôm nay.” Từ bên ngoài tiến vào một người đàn ông mặc tây trang phẳng phiu, nhìn người đang đứng ở cửa sổ sát đất ôn hòa nói, giọng điệu mang vẻ cung kính rõ rệt.

“Ừ.” Trả lời ngắn gọn, phất phất tay với người vừa đi vào, người nọ liền xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỏi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 72: Đại kết cục (1)

Trong chiếc xe sang trọng là bầu không khí vô cùng an tĩnh, thỉnh thoảng Hạ Nam liếc qua kính chiếu hậu nhìn người ngồi phía sau, chỉ thấy cô hơi nhàu mày, một tay chống má nhìn ra bên ngoài, đôi mắt trong suốt linh động lộ vẻ mơ màng, lúc này cô thật mong manh, nhìn thế nào cũng thấy có gì đó không

đúng, thậm chí anh đoán không ra trong lòng cô đang nghĩ gì, FIR như vậy đối với anh mà nói là hoàn toàn xa lạ, cảm giác như thế làm anh vô cùng khó chịu, nhưng không biết phải làm sao.

Mười mấy phút sau, Hạ Nam ôm cô trong ngực, theo sự chỉ dẫn của Quý Y đi vào căn cứ của tổ chức ‘Khiếu’, sâu tận bên trong phòng thí nghiệm.

Đứng trong phòng thí nghiệm, Hạ Nam ung dung thản nhiên đánh giá phòng thí nghiệm này, anh phát hiện nơi đây trang bị đủ mọi loại thiết bị y tế, ngay cả nhiều bệnh viện lớn trong nước cũng chưa trang bị được những thiết bị y tế tiên tiến như thế này, hiển nhiên có nhiều thiết bị đều là nhập khẩu từ nước ngoài.

Sở Khiếu Nhiên ngồi trên ghế salon trong góc phòng thí nghiệm, thấy bọn họ đi vào cũng đứng dậy đi tới bên cạnh, ánh mắt anh nhàn nhạt liếc nhìn hai người trước mặt đang ôm nhau, thấy Quý Y đang sửa sang dụng cụ y tế trên người, anh lạnh nhạt nhìn Hạ Nam, nói: “Giao Ủy Ủy cho Quý Y đi, chúng ta ra ngoài tầm sự một chút.” Nói xong, tầm mắt dừng trên người FIR, chỉ thấy cô nghe anh nói thế thì nhìn về phía Hạ Nam, truyền đang tại ddlequydon

“Trước tiên, em ngoan ngoãn ở chỗ này để Quý Y kiểm tra cho em, anh sẽ lập tức trở lại, có được hay không?”

Mặc dù Hạ Nam không biết giữa bọn họ có chuyện tốt gì để tán gẫu, nhưng thoáng suy nghĩ qua, anh vẫn đồng ý, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc quăn xõa trên vai cô, giọng nói dịu dàng dụ dỗ, nhìn anh ngọt ngào dỗ cô, còn đầu hình tượng phúc hắc lạnh lùng như băng, đây hoàn toàn là một người đàn ông dịu dàng.

Sở Khiếu Nhiên nhìn thấy tình hình như thế, nhàn nhạt nhìn đi chỗ khác.

FIR chớp chớp mắt nhìn Hạ Nam, lại nhìn Sở Khiếu Nhiên, cuối cùng gật đầu một cái.

FIR đứng tại chỗ nhìn hai bóng dáng càng lúc càng xa qua cửa phòng thí nghiệm, đồng tử chợt lóe sáng, trong lòng bỗng nhiên hiểu rõ, cô biết anh Khiếu Nhiên vì những bài báo sáng nay mới tìm Hạ Nam nói chuyện, hiện tại, biểu tình của Hạ Nam bình tĩnh như vậy là do anh chưa biết về những bài báo kia, dĩ nhiên công lao thuộc về cô, cô đã mang tất cả bài báo cũng như tạp chí liên quan tới mình giấu đi, cô đâu có ngu! Phải biết người biết ta chứ! Bây giờ phải kín miệng!

Thấy cửa phòng thí nghiệm đóng lại, FIR mới xoay người, nhìn bàn mổ đã thay drap trắng, còn Quý Y thì đang trưng ra vẻ mặt nghi ngờ nhìn cô, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, chính là đã hiểu rõ hết thảy. chương mới nhất đang tại ddlequydon

Sở Khiếu Nhiên dẫn Hạ Nam đến phòng nghỉ, vào phòng anh ngồi xuống ghế salon trước, Hạ Nam theo sau ngồi xuống phía đối diện.

Sở Khiếu Nhiên liếc nhìn Hạ Nam ngồi đối diện, nhàn nhạt hỏi: “Tai nạn giao thông của Ủy Ủy ngày hôm qua tra xét thế nào?” Giọng nói khó nén quan tâm cùng lo lắng.

“Bởi vì địa điểm xảy ra tai nạn giao thông có hơi vắng vẻ, mà lúc xảy ra tai nạn không có nhiều người qua lại nơi đó, cho nên không tra được gì hết.” Giọng nói của Hạ Nam tràn đầy sự bất đắc dĩ: “Còn nữa, camera nơi đó bị phá hỏng, hiện trường cũng bị dọn dẹp qua, bây giờ tình thần của cô ấy không được tốt, căn bản tôi cũng không dám hỏi cô ấy hôm qua đã xảy ra chuyện gì, vậy nên, hiện tại không biết rốt cuộc có chuyện gì ở nơi xảy ra tai nạn!”

“Nói như vậy tai nạn lần này rất có thể là có người cố ý sắp đặt? Những bài báo sáng nay cũng vậy.” Nghe Hạ Nam nói xong, Sở Khiếu Nhiên nhú mày lạnh lùng nói.

“Anh nói gì? Báo sáng nay? Đăng tin gì?” Hạ Nam có phần không hiểu, nhưng rất nhanh liền đề ý ra manh mối.

Nghe Hạ Nam hỏi vậy, Sở Khiếu Nhiên đứng dậy đi tới cái bàn đá cẩm thạch cách đó không xa, lấy một xấp báo cùng tạp chí mới đọc xong sáng nay, đưa đến trước mặt Hạ Nam, vừa rồi anh còn đang thắc mắc tại sao biểu hiện của Hạ Nam lại bình tĩnh đến vậy, nguyên lai là Hạ Nam vẫn chưa biết chuyện này.

Đúng như dự đoán, sau khi Hạ Nam đọc những bài báo này, trong nháy mắt, sắc mặt trở nên u ám lạnh lùng, hai tay siết chặt tờ báo đến mức gân xanh nổi lên, đầu ngón tay cũng trắng bệch, có vẻ vô cùng tức giận, ngay cả Sở Khiếu Nhiên ngồi diện cũng nhận ra, lúc này trên người Hạ Nam tản ra hơi thở nguy hiểm.

Hạ Nam hơi hít mắt nhìn xấp báo trong tay mình, thần sắc trong mắt có chút khác thường, khi đọc những bài báo này, phản ứng đầu tiên của anh chính là do Quý Thiên Nhu giờ trò quý sau lưng, nhưng ngẫm lại anh thấy không đúng, vì giờ này ngày này, hình như Quý Thiên Nhu không có thể lực lớn như vậy, có thể khiến cho nhiều tòa soạn và tạp chí cùng đăng tin tức.

Nếu như không phải là cô ta, vậy những tin tức này là do người nào thao túng ở phía sau, mục đích là cái gì đây? đọc chương mới nhất trên ddlequydon

Suy nghĩ một hồi, anh bấm số điện của Lạc Phàm, nói chuyện một lúc lâu mới cúp điện thoại.

Đến khi cả hai kết thúc cuộc nói chuyện trở lại phòng thí nghiệm, đã là nửa giờ sau, sắc mặt của Hạ Nam đã khôi phục lại như trước, nhả nhặn thản nhiên, trong mắt lộ ý cười nhìn về phía FIR, trong phòng thí nghiệm, Quý Y đang kiểm tra cho cô.

Sau khi kiểm tra xong, bốn người đều đến ngồi trên ghế salon trong góc phòng thí nghiệm.

Gương mặt của FIR, Hạ Nam cùng Sở Khiếu Nhiên đều không có vẻ gì lo lắng, cùng ngồi trên ghế salon nhìn Quý Y.

Quý Y bị ánh mắt của ba người nhìn chòng chọc có chút không thoải mái, nhẹ nhàng ho khan, vội vàng nói đáp án mà họ muốn biết: “Tôi sẽ sắp xếp phẫu thuật sớm, tỷ lệ thành công là 99%.” Anh ta không nói cận kề bệnh tình của FIR, chỉ là nói vào trọng điểm, sát ngôn quan sắc (thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt) nên anh ta hiểu, nhất định là hai vị lão đại này không hy vọng người đẹp bên cạnh biết bản thân có chứng bệnh về tâm lý, nếu không lão đại nhà anh ta làm gì mà cố ý dẫn dò trước, là chỉ được nói vào trọng điểm, nhưng hình như có chút không thiết thực, người đẹp này cũng đã biết chính cô có bệnh về tâm lý.

“Tại sao là 99%, không phải là 100%?” Vừa nghe xong lời của anh ta, Hạ Nam liền lạnh lùng hỏi, sắc mặt cũng trở nên u ám.

“Mặc dù bên ngoài gọi tôi là ‘Quý Y’, y thuật giỏi giang, nhưng tôi cũng chỉ là một người bình thường, không phải là thần tiên! Bất cứ chuyện gì cũng đều có ngoại ý muốn, OK?” Quý y nghe giọng nói lạnh lùng của Hạ Nam, không nhịn được mà run rẩy trong lòng, còn nhún vai một cái, có phần không để ý tới lời nói của mình.

Nhà hàng thuộc sở hữu của Thịnh Thế Quốc Tế là nhà hàng đạt chuẩn sáu sao, trong phòng bao xa hoa, hai người đàn ông tuần tú ngồi đối mặt nhau, tuy không có bất kỳ tranh chấp nào, nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được bầu không khí ‘giương cung bạt kiếm’ giữa bọn họ.

La Tân Hàn trưng ra bộ dáng trước sau nhàn nhàn, không để ý tới ánh mắt u ám của người ngồi đối diện, tao nhã uống trà, sau đó đặt tách trà xuống, lúc này La Tân Hàn mới lạnh nhạt nhìn vào ánh mắt u ám của Hạ Nam, nhưng không vì ánh mắt u ám lạnh lẽo đó mà anh lùi bước hay tỏ ra sợ sệt, trên mặt vẫn là vẻ bất cần đời vốn có.

Hạ Nam lạnh lùng nhìn bộ dáng thản nhiên nhàn hạ của người đàn ông đối diện, phất chốc anh hơi sững sờ.

Hình như cũng giống lần đầu tiên họ gặp mặt nhau, cũng về bất cần đời này, cũng bộ dáng hờ hững thản nhiên, chưa từng thay đổi, kỳ thật, người như vậy mới là khó đoán nhất, có lẽ anh nên cảm thấy may mắn bởi vì cả hai không phải là đối thủ đối chọi gay gắt, nếu không anh đúng là có phần hoài nghi, khi họ đánh nhau, có thể gây ra thảm trạng tổn hại cho cả hai hay không.

Lấy lại tinh thần, Hạ Nam hơi lạnh giọng hỏi: “Vì sao?”

Đối với câu hỏi không đầu không đuôi của anh, nếu là người khác có lẽ sẽ lộ ra biểu tình nghi hoặc hay bày tỏ mình nghe không hiểu, nhưng La Tân Hàn chỉ lạnh nhạt nhếch môi một cái, không nhanh không chậm nói: “Bởi vì cô ấy muốn tôi làm như vậy!”

Nghe vậy, tất nhiên Hạ Nam thông minh hiểu rõ ‘cô ấy’ là ai, nhưng việc này.....Có thể tin sao? Vì sao cô ấy phải làm như vậy? Hình như có chút không có đạo lý? Chính mình sắp đặt bản thân mình? Dù tinh thần có chút thất thường cũng đừng làm như thế này chứ?

“Yên tâm đi, tinh thần của cô ấy rất tốt, biết rõ mình làm gì, muốn bản thân tự giải quyết kẻ ngáng đường sau lưng, rõ ràng là cô ấy muốn lợi dụng tai nạn lần này, kêu tôi đưa tin để ‘dụ rắn ra khỏi hang’, còn nữa, anh nên nhớ, nếu không phải cô ấy bày mưu lập kế cho tôi đưa những tin tức đó, trong thời gian dài như vậy sao lại không có ai xuất hiện giải quyết?” La Tân Hàn biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì, ung dung thông thả giải thích.

Đối với những lời nói của La Tân Hàn, Hạ Nam càng cảm thấy không thể tin được, La Tân Hàn lại có thể đoán được anh đang nghĩ gì? Còn nói tinh thần của cô rất tốt là có ý tứ gì?

“Đừng kinh ngạc, lúc ở đại học đích thực tôi học tâm lý học, sơ sơ biểu hiện tinh thần của cô ấy có chút thất thường, có khả năng là vì không hy vọng anh hỏi tới những vấn đề mà cô ấy không muốn trả lời, rõ ràng là không muốn anh biết đến một mặt tối của cô ấy.” Nhưng La Tân Hàn cũng không đoán đúng hết, thật sự là FIR có bệnh về tâm lý, chỉ là có lúc tốt lúc xấu mà thôi, chứng bệnh này đã theo FIR ròng rã 5 năm, và lại càng ngày càng nghiêm trọng, ngay cả mấy người bạn bác sĩ ở Pháp cũng đều không có biện pháp với chứng bệnh tâm lý này, 5 năm nay, Trình Nặc cũng vì chuyện này mà luôn tự trách, cô vừa là bạn vừa là bác sĩ của FIR, với cô mà nói, đây là chuyện cực kỳ bất đắc dĩ.

“Tóm lại anh là ai?” Nhìn vẻ mặt cười cười bất cần đời của La Tân Hàn, Hạ Nam không nhịn được hỏi, nghe La Tân Hàn phân tích, anh không có cách nào phản bác lại, cũng khiến cho anh không thể không tin, người như vậy, Hạ Nam chắc chắn ‘đúng là nguy hiểm’, vì ngay cả anh cũng có đôi khi không đoán được tâm tư của FIR, mà cái tên có vẻ mặt bất cần đời này có thể làm được điều đó, anh ta chỉ qua loa liền phân tích được tâm tư của cô ấy, chỉ sợ anh ta không chỉ giỏi khoa tâm lý học, xem ra người đàn ông này vô cùng kín đáo thâm sâu.

“Yên tâm đi, tôi không phải là người có thể uy hiếp tới địa vị của anh trong cảm nhận của cô ấy!” La Tân Hàn nhìn đôi mắt lạnh lùng của Hạ Nam, giọng nói từ tốn, trên mặt vẫn tràn đầy ý cười, anh cho rằng anh che giấu rất khá, lại chưa từng chú ý tới lời nói của mình trong lúc này ít nhiều cũng có sự bất đắc dĩ: “Nếu cô ấy muốn tự mình giải quyết kẻ ngáng đường sau lưng, anh cứ giả vờ không biết gì hết đi, chờ cô ấy chơi đùa thỏa thích, lại giúp cô ấy dọn dẹp cục diện rồi rầm là được.”

Hạ Nam nhìn người đàn ông ngồi đối diện, đồng tử đen như mực chột u ám, trong lòng bỗng dưng sáng tỏ.

Giờ khắc này, tất nhiên anh đã rõ, quả thực người đàn ông này đối với mình không có gì uy hiếp, nếu không, cả hai không có khả năng bình tĩnh mặt đối mặt ngồi ở chỗ này, chẳng qua người đàn ông này.....

Sau khi gặp La Tân Hàn, Hạ Nam lái xe trở về khách sạn Thịnh Thế Hào Đình.

Trong thang máy riêng, Hạ Nam bình tĩnh đứng trong góc, dưới ánh đèn gương mặt tuấn tú có vẻ âm trầm u ám, ý tứ hàm xúc bất định, đôi ngời đen như mực nhìn con số không ngừng biến hóa của thang máy, trong mắt thoáng ẩn dấu sự phức tạp.

‘Đình’ một tiếng, thang máy ngừng lại, Hạ Nam chậm rãi từ bên trong đi ra.

Sau khi ra khỏi thang máy, anh không trực tiếp mở cửa đi vào phòng như bình thường, mà đi về phía ban công ngoài trời trên tầng cao nhất.

Ban công ngoài trời trên tầng cao nhất có đặt một cái bàn đá tròn cùng với hai cái ghế dựa màu đen, trên đỉnh đầu là chiếc dù che nắng rất to, bởi vì đây là tầng cao nhất, nên có một chút đặc biệt, chỉ có khách quý mới có thể đi lên, bình thường có rất ít người lai vãng.

Giờ phút này, nơi đây cũng chỉ có một mình Hạ Nam.

Hạ Nam ngồi vào cái bàn duy nhất ở đây, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, anh đưa tay lên che khuất một phần ánh nắng mặt trời chiếu vào gương mặt của mình.

Kỳ thật nghe La Tân Hàn phân tích một hồi, nói không tổn thương là dối người, anh chưa bao giờ nghĩ tới có một người đàn ông khác hiểu cô đến như vậy, khi La Tân Hàn nói ‘yên tâm đi, tôi không phải là người có thể uy hiếp tới địa vị của anh trong cảm nhận của cô ấy’, thì anh phát giác trong câu nói này có ẩn chứa sự bất đắc dĩ không dễ dàng nhận ra.

Cũng là đàn ông, làm sao anh lại không hiểu, loại bất đắc dĩ này là gì?

Là muốn mà không thể nào có được, đành bất đắc dĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xỉn Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 73: Đại kết cục (2)

Sau khi gặp La Tân Hàn, Hạ Nam lái xe trở về khách sạn Thịnh Thế Hào Đình.

Trong thang máy riêng, Hạ Nam bình tĩnh đứng trong góc, dưới ánh đèn gương mặt tuấn tú có vẻ âm trầm u ám, ý tứ hàm xúc bất định, đôi ngời đen như mực nhìn con số không ngừng biến hóa của thang máy, trong mắt thoáng ẩn dấu sự phức tạp.

‘Đình’ một tiếng, thang máy ngừng lại, Hạ Nam chậm rãi từ bên trong đi ra.

Sau khi ra khỏi thang máy, anh không trực tiếp mở cửa đi vào phòng như bình thường, mà đi về phía ban công ngoài trời trên tầng cao nhất.

Ban công ngoài trời trên tầng cao nhất có đặt một cái bàn đá tròn cùng với hai cái ghế dựa màu đen, trên đỉnh đầu là chiếc dù che nắng rất to, bởi vì đây là tầng cao nhất, nên có một chút đặc biệt, chỉ có khách quý mới có thể đi lên, bình thường có rất ít người lai vãng.

Giờ phút này, nơi đây cũng chỉ có một mình Hạ Nam.

Hạ Nam ngồi vào cái bàn duy nhất ở đây, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm, anh đưa tay lên che khuất một phần ánh nắng mặt trời chiếu vào gương mặt của mình.

Kỳ thật nghe La Tân Hàn phân tích một hồi, nói không tổn thương là dối người, anh chưa bao giờ nghĩ tới có một người đàn ông khác hiểu cô đến như vậy, khi La Tân Hàn nói ‘yên tâm đi, tôi không phải là người có thể uy hiếp tới địa vị của anh trong cảm nhận của cô ấy’, thì anh phát giác trong câu nói này có ẩn chứa sự bất đắc dĩ không dễ dàng nhận ra.

Cũng là đàn ông, làm sao anh lại không hiểu, loại bất đắc dĩ này là gì?

Là muốn mà không thể nào có được, đành bất đắc dĩ vậy.

“Đoán xem là ai?” Đang lúc anh chuẩn bị đứng dậy, mắt đã bị một đôi tay nhỏ mềm mại che kín, sau lưng truyền đến tiếng nói véo von dễ nghe.

Nghe tiếng nói quen thuộc, Hạ Nam không biết làm sao, đành cười cười.

“Sao lại đi lên đây?” Nói xong, anh kéo hai tay đang bịt mắt mình xuống, thuận thế ôm cô vào trong ngực, nhìn đến đôi chân trần của cô, anh hơi hơi nhúm mày.

Trước lúc đi gặp La Tân Hàn, sợ tinh thần của cô không tốt lại đi loạn, anh đã bỏ chút ít thuốc ngủ vào trong nước uống, bây giờ nghĩ lại, thấy chính mình có vẻ ngu dốt, ngay cả cô đang suy nghĩ gì anh cũng không biết.

FIR an tĩnh ru rú trong lòng anh, nghe tim anh đập trầm ổn mạnh mẽ, ngửi được mùi hương quen thuộc, trong lòng cô mới thoáng yên tâm.

FIR đưa hai tay gát gao ôm cổ anh, vùi đầu cổ anh, thân thiết nhắm mắt lại.

Hạ Nam không biết là thuốc ngủ mà anh bỏ vào nước uống đối với một người có nội tâm cực độ bất an, thường xuyên mất ngủ như FIR, căn bản là không có bất kỳ tác dụng gì, cho nên khi anh mới vừa ra khỏi cửa, FIR đang ngủ yên trên giường liền giật mình tỉnh lại, cô nhìn một vòng trước sau cũng không phát hiện bóng dáng của anh, liền cuộn mình trong ghế sofa.

Mãi đến khi nghe âm thanh cửa thang máy mở, biết anh đã trở về, cô nhanh chóng chạy ra mở cửa, nhưng chỉ thấy bóng lưng của anh, cơ hồ không chút suy nghĩ liền đi theo, cũng không để ý mình đang đi chân trần.

Thấy anh ngồi ở chỗ kia, cô đi chân trần đến gần, lại phát hiện anh hình như có tâm sự, chưa nhận ra cô đang tới gần, cô buộc lòng đưa hai tay bịt mắt anh, để cho anh chú ý tới mình.

Hạ Nam nhìn cô vùi đầu vào cổ mình đang hít thở ổn định, không biết làm sao đành cười cười, hôn nhẹ lên mái tóc của cô, thật cẩn thận ôm cô vào trong ngực đứng dậy đi về phía phòng mình.

Vừa mới đặt cô xuống giường lớn, đắp mền cho cô, thì di động của cô để trên đầu giường vang lên, cầm điện thoại của cô lên, nhìn dãy số, anh bấm nhận rồi đi ra ngoài.

Nghe xong điện thoại, anh nhẹ nhàng chậm rãi đi trở vào.

Điện thoại di động lại chỗ cũ, nhìn người trên giường đang nhúm mày, anh cời giày ra, xóc mền leo lên giường nằm bên xuống bên cạnh, nghiêng người ôm cô vào lòng, dịu dàng hôn đôi môi bóng mọng của cô.

Dường như cô cảm giác được gì đó, nhích sát vào thân thể ấm áp, nằm trong ngực anh cô cố tìm tư thế thoải mái, nặng nề ngủ, mi tâm cũng hơi hơi giãn ra.

Hạ Nam nhìn cô làm tổ trong lòng mình, ánh mắt thoáng hiện vẻ cam chịu, hình như hoa đào lượn quanh cô đúng là không ít, cuộc điện thoại vừa rồi là Diệp Phong, người đàn ông thanh nhã khi xưa gọi tới, chỉ đơn giản nói lời quan tâm cùng an ủi cô mà thôi, nhưng giọng nói của anh ta rõ ràng mang theo sự khiêu khích, anh biết hiện tại anh ta đã hủy bỏ hôn ước với đối tượng đính hôn 5 năm trước, Doãn San San, nhưng dù anh ta có hủy bỏ hôn ước thì thế nào, không phải anh ta đã bỏ lỡ cô rồi sao?

Đã định trước cô thuộc về anh, nhất định anh phải mau chóng lừa được cô nhà, tránh khỏi có một đám như cạp rình mò, nhìn có chút rộn lòng.

Cùng lúc đó, tại sân bay của thành phố A.

La Tân Hàn nhìn về phía bóng dáng cao to, nghênh đón và nhận lấy hành lý trong tay người đó.

“Boss, xe ở bên ngoài, chúng ta ra đi ngoài trước đã.” Người đàn ông trước mắt mặc bộ quần áo thoải mái vừa vận màu đen được cắt may thủ công tinh xảo, chân mang đôi giày da cao cấp màu đen sáng bóng, gương mặt tuấn mỹ như tượng điêu khắc đeo một cái kính đen rất to che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, cũng che đi thần sắc trong mắt của anh.

Anh tên Y Chân, năm nay 37 tuổi, là người cầm lái tập đoàn Y thị có hàng trăm công ty con khắp toàn cầu, song song đó, anh cũng là tổng giám đốc ẩn phía sau Thịnh Thế Quốc Tế, anh chính là Boss.

Nghe La Tân Hàn nói, anh nhẹ nhàng đáp lời, tao nhã cất bước đi ra khỏi sân bay, La Tân Hàn cũng nói gót theo sau.

Bên ngoài đã có mấy chiếc xe thể thao sang trọng đang đợi, chờ bọn họ đến gần liền có người tiếp nhận hành lý trong tay La Tân Hàn, thay bọn họ mở cửa xe bên ghế phụ và chỗ ngồi phía sau, khi họ ngồi ổn định thì nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, sợ quấy nhiễu hai vị đại gia này.

Chiếc xe sang trọng vững vàng chạy trên đường, toàn thân người ngồi phía sau tản mát hơi thở thành thực, người đàn ông tuấn mỹ nghiêng đầu nhìn cảnh vật thỉnh thoảng xẹt qua ngoài cửa sổ xe, ánh mắt bị mắt kính đen che khuất làm người ta không rõ thần sắc, nhưng từ bờ môi kín chặt có thể thấy được nội tâm của anh lúc này cũng không được bình tĩnh.

“Vậy tai nạn giao thông tra ra chưa?” Anh thu tầm mắt đang nhìn phong cảnh bên ngoài xe, qua kính đen nhàn nhạt nhìn bộ dạng đứng đưng thành thạo của La Tân Hàn đang ngồi ở ghế phụ bên cạnh tài xế.

“Tạm thời không có tiến triển gì, bởi vì camera nơi xảy ra tai nạn bị người ta phá hoại, hiện trường cũng có dấu hiệu bị dọn dẹp qua, rõ ràng là có người không muốn chúng ta tra ra chân tướng, điều này nói lên tai nạn giao thông đó có vấn đề.” La Tân Hàn nghiêng người, tầm mắt thản nhiên nhìn bóng dáng

cao to ngồi phía sau, hơi cung kính nói.

Vô luận thế nào, nghìn vạn lần đừng để cô ấy xảy ra chuyện gì.”

Nghe Boss nhà mình nói, La Tân Hàn khẽ gật đầu, chẳng qua trong lòng đặc biệt hiếu kỳ, tóm lại, Boss nhà mình cùng với FIR có quan hệ gì?

“Giữa trưa ngày mai giúp tôi hẹn cô ấy ăn cơm trưa, lúc đó cậu cùng đến, bây giờ đưa tôi đến khách sạn nghỉ ngơi trước.” Đang suy tư thì nghe Boss nhà mình nói, anh nhẹ nhàng gật đầu, bày tỏ mình đã hiểu.

Giữa trưa ngày thứ hai, tại nhà hàng Thịnh Thế Quốc Tế, trong phòng bao sang trọng trên tầng cao nhất.

Hai bóng dáng cao lớn ngồi trên sofa ngay cửa sổ sát đất, ánh mắt cả hai đều nhìn về phía cửa phòng, mong nhìn thấy bóng dáng họ đang chờ đợi.

Gần như là bọn họ đồng thời nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã lâu như vậy, hơi hơi nhú mào, đã trễ nửa giờ.

“La Tân Hàn nhìn Boss nhà mình, anh có chút lo lắng: “Cô ấy có thói quen đến sớm, bây giờ đã trễ như vậy, có khả năng đã xảy ra chuyện gì rồi, tôi lập tức gọi điện thoại cho cô ấy!” Nói xong, lấy di động ra tìm số của cô, nghe bên kia vẫn là câu trả lời tự động ‘ Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau’.....

Anh bấm gọi cho Hạ Nam, bên kia vừa nhận La Tân Hàn lo lắng hỏi: “Anh hiện ở nơi nào? Tô Úy ở cùng với anh sao?”

“Hiện tại tôi đang ở trong phòng tổng thống của cô ấy bên khách sạn Thịnh Thế Hào Đình, không phải cô ấy đi ăn cơm cùng anh sao? Lại xảy ra chuyện gì hay sao?” Nghe La Tân Hàn hỏi, anh dự cảm bất an, vô ý thức đưa tay sờ sờ ngực, cảm giác nơi đó hơi nhói đau, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

“Cô ấy trễ hẹn nửa giờ rồi, bình thường cô ấy chưa bao giờ như vậy, tôi vừa mới gọi điện thoại cho cô ấy nhưng không có người nghe, lo lắng cô ấy xảy ra sự tình gì rồi, hiện tại tôi cách chỗ anh không xa, anh ở đó chờ một lát, tôi tới ngay lập tức.” Nói xong không đợi bên kia đáp lại đã cúp điện thoại.

Trên tầng cao nhất của khách sạn Thịnh Thế Hào Đình trong phòng tổng thống xa hoa, Hạ Nam không ngừng gọi điện thoại cho FIR, nhưng bên kia vẫn là âm thanh: ‘số máy quý khách vừa gọi...Tạm thời không có người...Xin gọi lại sau!.....

Trong lòng anh càng ngày càng lo lắng mãnh liệt, ngay cả thân thể cũng đã hơi run rẩy.

Anh nhấn một số điện thoại, nghe bên kia trả lời thì điện thoại trong tay rơi xuống đất, sắc mặt càng thêm âm trầm đáng sợ.

Đang ngồi trên ghế xem tiết mục trên ti vi, tiểu Tô Niệm cũng chú ý tới vẻ khác thường trên mặt của ba cậu.

Đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm ba mình đang ngồi bên cạnh, kéo kéo áo anh, giọng nói non nớt: “Chú già, chú làm sao vậy? Tô Tô xảy ra chuyện sao?”

“Không có việc gì!” Nghe tiểu Tô Niệm gọi, Hạ Nam lấy lại tinh thần, cố gắng cười cười với cậu bé, chỉ là anh không biết nụ cười thoáng qua này có bao nhiêu gượng ép khó nhìn.

Đang lúc tiểu Tô Niệm định nói gì đó, tiếng chuông cửa đã vang lên.

Hạ Nam nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc tiểu Tô Niệm, nhặt điện thoại di động dưới đất lên, đứng dậy đi mở cửa.

Nhìn cả đám người đứng ở cửa, đầu tiên anh sợ run lên, sau đó lấy lại tinh thần, thấy đứng cạnh La Tân Hàn là một người đàn ông ôn nhã, anh có chút kinh ngạc, nếu như anh nhớ không sai, người này là Y Chân, chủ tịch tập đoàn Y thị ở thành phố F, nhưng tại sao anh ta lại ở chỗ này?

Hạ Nam thu hồi tầm mắt của mình, xoay người đi vào bên trong, phía sau anh, cả đám người cũng theo sát đi vào.

Tiểu Tô Niệm nghiêng đầu suy nghĩ, nhìn nhóm người đang tiến vào, chớp chớp hai mắt to tròn của mình.

Lúc này đám người vừa vào phòng đang vây quanh nhìn vào laptop, bởi vì điện thoại của FIR đã bị Hạ Nam len đưa cho Lạc Phàm gắn camera siêu nhỏ, bây giờ hi vọng có thể thông qua camera siêu nhỏ này tra ra chỗ cô đang ở.

Hình như camer bị phá hỏng, trên màn hình vi tính hoàn toàn u ám, không thấy bất kỳ hình ảnh nào.

Nhìn màn hình máy tính đen thui, sắc mặt của mọi người cũng chìm trong u ám

Bọn họ đã cho rất nhiều người đi ra ngoài tìm, nhưng vẫn không có tin tức, vốn ôm một tia hy vọng, nhưng giờ nhìn màn hình u tối này mà tan biến.

Ngồi ở một bên, tiểu Tô Niệm nghiêng cái đầu nhỏ của mình, nghe bọn họ đối thoại mấy câu, lại nhìn sắc mặt không tốt của mọi người, đại khái hiểu được xảy ra chuyện gì.

Liếc nhìn máy tính để bàn cách đó không xa, thân thể nhỏ nhỏ nhảy từ trên ghế salon xuống chạy thẳng tới máy tính.

Chờ mọi người phản ứng kịp, chỉ thấy bóng dáng nho nhỏ, đi chân trần đang ngồi trên ghế, ngón tay be bé gõ gõ máy tính để bàn tốc độ đặc biệt nhanh, chỉ chốc lát sau, trên màn hình máy vi tính liền xuất hiện một bản đồ....

Tất cả mọi người vì không biết cậu đang làm gì mà vây quanh, vừa mới tới gần, tất cả mọi người không tin được nhìn cậu....

Tiểu Tô Niệm đại khái tính toán vị trí, quay đầu nhìn về phía những gương mặt đang kinh ngạc, mềm dẻo nói: “Chính cháu đã cài đặt hệ thống định vị trên điện thoại của Tô Tô, nếu như cháu tính toán không có sai lầm, đây chính là vị trí hiện tại điện thoại di của Tô Tô.” Ngón tay nhỏ nhỏ chỉ trên màn hình màn tính đang lóe lên một điểm sáng, trên gương mặt có vẻ thâm trầm không phù hợp với lứa tuổi của cậu bé, lạnh nhạt và tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 74: Đại kết cục (3)

Trong một tầng hầm ẩm u ẩm ướt, chung quanh tản ra hơi thở âm lạnh, khiến ý thức của FIR dần tỉnh lại, mắt của cô bị bịt kín, miệng cũng bị dán băng, tay chân bị trói, cô cảm thấy hình như mình đang nằm trên mặt đất lạnh lẽo, toàn thân trên dưới đều lạnh thấu xương, cô co thân thể lại, cố gắng làm cho mình ấm áp một chút.

Đột nhiên cô nghe tiếng bước chân chậm chạp đang đi đến gần mình, có khắc chế run rẩy, hướng về phía tiếng bước chân nhàn nhạt mở miệng: “Ai đó? Tại sao lại trói tôi ở đây?”

“Cô nói thử xem?” Bất chợt có người kéo mạnh vải bịt mắt xuống, vì không thích ứng ánh đèn phía trên đầu chiếu xuống mà cô hí hí mắt, thấy bóng dáng đứng trước mặt mình thì hơi cau mày, Người phụ nữ giương đôi mắt lạnh lẽo độc ác nhìn cô, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

5 năm trước bởi vì muốn ngăn hôn lễ của cô và Hạ Nam, cô ta cư nhiên bắt cóc ba mẹ của Hạ Nam, bây giờ vì cái gì lại bắt cóc cô?

“Ha ha...” Quý Thiên Nhu lạnh lùng nhìn cô cười điên cuồng, dưới ánh đèn cả khuôn mặt của cô ta trắng bệnh, nhìn có vẻ khủng bố dữ tợn “Cô nói xem, hiện tại có phải Hạ Nam đang điên lên đi tìm cô khắp nơi hay không? Nói xem, nếu cuối cùng anh ta chỉ tìm được một thi thể tan nát không thể nhìn nổi, thử tưởng tượng xem anh ta có giết người không? Không phải cô đã chết rồi sao, tại sao 5 năm sau còn xuất hiện? Như vậy cũng tốt, để tôi có thể khiến anh ta đau đớn, tôi muốn anh ta phải hối hận vì đã đối xử với tôi như vậy! Ha ha...”

“Tai nạn xe 5 năm trước là cô làm đúng không?” FIR nhìn người phụ nữ điên cuồng trước mặt, lạnh lùng hỏi, cô cũng dần dần ổn định suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

“No... Cô làm rồi, không phải tôi đụng cô, về phần hủy dung hi xác thực là tôi, nhìn một chút, 5 năm không gặp nhìn cô vẫn đẹp, nói xem, có muốn bọn tôi thêm mấy dao nữa trên mặt cô hay không?” Quý Thiên Nhu nâng cằm cô lên, nhìn gương mặt vẫn xinh đẹp của cô, hận không thể lập tức rạch thêm mấy dao lên đó.

FIR nhìn bộ mặt điên cuồng của Quý Thiên Nhu, có chút sợ sệt rụt người một cái, cô biết Quý Thiên Nhu lúc này đã không còn lý trí, hoàn toàn trong trạng thái gần như là người điên, người như vậy đích xác có hơi đáng sợ.

5 năm trước, hình ảnh mình thoi thóp tàn hơi, bị từng dao từng dao lướt trên mặt, đau đớn đó đang lan tràn đến toàn thân, khiến cô run sợ nhắm hai mắt lại, cắn thật chặt môi, 5 năm qua, nửa đêm giật mình tỉnh mộng, cảm giác đau khổ này đã ăn sâu bén rễ trong đầu, thậm chí khi thức tỉnh, quần áo cũng ướt đầm mồ hôi, có lúc cô nghĩ, rốt cuộc là người ác độc như thế nào mới làm ra chuyện độc ác vô tình với cô như vậy.

Quý Thiên Nhu nói, 5 năm trước lái xe đụng mình không phải là cô ta, vậy là ai?

Trong chốc lát, FIR liền mở mắt, khôi phục vẻ lạnh nhạt, cô lạnh lùng đứng dậy nhìn Quý Thiên Nhu, nhàn nhạt hỏi: “Chuyện 5 năm trước, bây giờ bắt cóc tôi và đụng người vào hai ngày trước cũng là do cô làm phải không?”

“Không nhìn ra, cô còn rất thông minh, nhưng quá đáng tiếc là đến cuối cùng cô lại được cứu, nếu không tôi làm sao lại thành ra như thế này, đều là tại cô...”

“Cũng bởi vì Hạ Nam nên cô mới đối xử với tôi như vậy? Thậm chí là liên quan tới người vô tội?” Nói đến đây, cô không tự chủ được hơi lớn tiếng, cô rất khinh thường với loại hành động bất kể liên quan đến người vô tội.

“Đều do cô, đều do cô... Nếu không anh Nam cũng không biết là tôi làm, tại sao cô là bảo bối trong lòng anh ấy, còn tôi chỉ là cọng cỏ trong cảm nhận của anh ấy, chỉ vì cô mà anh ấy không cần suy nghĩ, không chút do dự phá hủy tôi, nếu không có cô, tất cả đều không phải như thế này! Ha ha...”

“Coi như không có tôi, kết quả của cô cũng không thay đổi...”

“Cô cảm miệng!”

Một cái tát nặng nề rơi trên mặt FIR, ngay cả tai cũng ù đi, mắt trở nên mờ hồ không rõ, cô biết rõ không nên kích thích cô ta nữa, nhưng nhớ tới từng dao từng dao lút trên mặt mình 5 năm trước.Đau đớn bị người đứng ngã trên đường, không nhìn được mà mở miệng, cô muốn cô ta cũng phải khổ sở, cho dù chỉ là trên tinh thần cũng tốt, có lúc hành hạ tinh thần so với hành hạ thân thể còn làm người ta đau đến muốn tẩy não đi.

“Cô biết không? Tôi đợi ngày này lâu rồi, hôm nay tôi sẽ mang tất cả những thương tổn tôi từng chịu trả lại cho cô, cô biết đây là đâu không? Tôi nghĩ chắc cô phải biết, thậm chí là quen thuộc, đây chính là tầng hầm khu Tiểu Lâu rách nát của cô ngày xưa, dù bọn họ có thông minh cỡ nào cũng không ngờ tôi sẽ giấu cô ở đây.” Quý Thiên Nhu đứng lên, vỗ vỗ tay: “Các người có thể vào rồi.”

Nghe cô ta gọi, FIR không khỏi trừng mắt, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu.

Quả nhiên, có mấy người đàn ông khời ngơ từ cửa đi vào, cô trợn trừng hai mắt, một tầng sương mù mờ dâng lên làm tầm mắt cô mờ hồ, ý thức dần dần lẫn lộn, cô cảm thấy có mấy bóng người đang từ từ đi về phía mình, cô co người lại lùi về phía sau, toàn thân lạnh thấu xương, lạnh lẽo trong lòng vượt xa cái lạnh bên ngoài thân thể.

Lúc này cô nhớ Hạ Nam, nhớ tiểu Tô Niệm, nhớ lại rất nhiều rất nhiều người, khuôn mặt của họ, không ngừng biến đổi trong đầu cô.....

Cô quyết không để bọn họ chạm vào mình, dù chết cũng không thể.....

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, FIR hình như nghe được âm thanh của Hạ Nam.....

Nhưng làm sao có thể? Anh làm sao có thể xuất hiện tại nơi đây?

Bên ngoài phòng cấp cứu ở bệnh viện, cả đám người yên lặng đứng trong hành lang, tầm mắt đều nhìn về phía cửa phòng cấp cứu, sắc mặt mọi người hết sức nặng nề.

Hạ Nam yên tĩnh tựa vào trên tường, thái độ bình tĩnh khác thường, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cửa phòng cấp cứu, tay anh nắm cánh tay nhỏ bé của tiểu Tô Niệm, cậu bé cũng duy trì tư thế dựa vào tường giống hệt anh, ngay cả thần thái cũng tương tự khác thường.

Lạc Phàm, Tần Kiệt và Hoa Vi Thần cùng nhìn về phía Hạ Nam và tiểu Tô Niệm, họ nhìn lẫn nhau, trong lòng không nhìn được rung mình một cái, thật ra thì bọn họ đều biết, biểu hiện của lão đại càng bình tĩnh thì nội tâm của anh lại càng không bình tĩnh, mà nội tâm của anh không an tĩnh thì hậu quả là có người sẽ gặp tai ương, xem ra lần này người phụ nữ kia khó tránh kiếp nạn rồi, mà tay của anh đang nắm chặt cánh tay nhỏ nhỏ của tiểu Tô Niệm, trên người cả hai tản mát ra hơi thở nguy hiểm, chẳng lẽ giác quan của bọn họ xuất hiện vấn đề sao?

Vì là khách quý nên bệnh viện an bài phòng bệnh VIP, cả phòng bệnh yên tĩnh không có một tiếng động phát ra.

Mọi người đứng quanh giường bệnh nhìn gương mặt tái nhợt của FIR, trên mặt mọi người lộ vẻ quan tâm lo lắng.

Trên ghế sofa màu đen, có lẽ vì mệt mỏi nên tiểu Tô Niệm co ro thân thể nhắm mắt ngủ, trên người đang đắp một cái áo khoác màu đen, nhưng thỉnh thoảng cậu bé lật người, trên gương mặt nhỏ nhắn có vẻ rối rắm, có thể thấy được, lúc này cậu bé ngủ không an ổn như bình thường.

Nếu có ai để ý, sẽ phát hiện lúc này trong phòng bệnh không hề có bóng dáng Hạ Nam, Lạc Phàm, Tần Kiệt, và Hoa Vi Thần.

Trong phòng làm việc của viện trưởng

“Chờ một chút nữa các cậu trực tiếp qua đó xử lý cô ta.” Sắc mặt Hạ Nam ảm đạm lạnh lùng nói, giọng nói lạnh lẽo tựa như âm thanh truyền đến từ địa ngục, khiến người ta cảm thấy toàn thân cũng run sợ, lúc này anh giống như quỷ Satan khát máu, cả người tản mát ra hơi thở khát máu lãnh liệt, làm người khác không dám đến gần.

Sau khi nghe anh nói cả ba người ngẩn ra, nhìn lẫn nhau một cái, thấy trong mắt đối phương đối với chuyện này đều là nghi ngờ cùng không hiểu, sau đó mới khe khẽ đáp lời, bọn họ cho là lần này lão đại sẽ đích thân ra tay, chưa từng nghĩ đến anh sẽ giao việc này cho bọn họ, đây hoàn toàn không giống như phong cách của anh.

Rất dễ hiểu, lúc này anh đang tức giận khác thường, điều này làm bọn họ cũng cảm thấy run sợ.

Hạ Nam híp mắt, cắn nhắc mở miệng: “Hiện tại cô ta mong ước tôi sẽ tự tay giết chết cô ta, nhưng tôi không thành toàn ước nguyện đó, tôi muốn để cho cô ta chết không nhắm mắt.”

Nghe anh nói, ba người kinh ngạc nhìn lão đại nhà mình, đây thật đúng là phong cách của lão đại, mang sự lãnh khốc vô tình xây dựng trên khổ sở của người khác, phát huy sự lãnh khốc đến vô cùng tinh tế.

Hai tháng sau.

Lúc này tại hội sở giải trí Nam Tước Hoàng Triều sắp cử hành một hôn lễ long trọng, hôn lễ này so với hôn lễ 5 năm trước đã từng được mọi người gọi là ‘hôn lễ Thịnh Thế’ chỉ có hơn chứ không có kém, tất cả khách mời đều là người có tiếng tăm đến từ khắp nơi trên thế giới, ngay cả hội trường cử hành hôn lễ cũng lớn gấp đôi so với trước kia.

Vì để đảm bảo hôn lễ long trọng lần này có thể phát hình trên toàn cầu, mọi người có ý sắp xếp ký giả ở hiện trường, để tiện việc thông báo toàn bộ hành trình.

Trong phòng nghị, FIR mặc áo cưới màu trắng, cô đuổi tất cả mọi người ra ngoài chỉ trừ tiểu Tô Niệm.

Tiểu Tô Niệm mặc tây trang màu trắng, cậu chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn động tác của mẹ có chút không hiểu, cô đang thay bộ đồ tây màu trắng trên người cho cậu bé.

FIR nhìn đôi mắt tròn vo của tiểu Tô Niệm, tỏ vẻ vô tội nhún vai một cái, tiếp tục việc đang làm đang dở.

Khi tiểu Tô Niệm nhìn mẹ đã thay xong bộ đồ công sở thoải mái màu đen, tay phải kéo rương hành lý, tay trái dắt tay của cậu đi ra khỏi phòng, lúc này cậu mới hiểu rõ, rốt cuộc là mẹ muốn đào hôn.

Cậu bé có chút nhức đầu vuốt ve cái trán của mình, không nhìn được giựt giựt khóe miệng.

Đây là chuyện quái gì? Mẹ đào hôn mang theo mình làm gì? Đến lúc đó ông già nhà cậu không đến tìm cậu liệu mạng chắc? Dám dụ dỗ vợ của ông ấy? Nhưng có trời đất chứng giám a, thật tình cậu không có a! Là vợ của ông ấy cứng rắn lời cậu đi ấy chứ?

Trong phòng bao xa hoa trên tầng ba của Nam Tước Hoàng Triều, sau khi rèm cửa sổ sát đất được kéo xuống, có hai bóng dáng cao lớn không biết đứng nơi đó từ lúc nào, từ góc độ của họ có thể thấy rõ hai bóng người lén lút chạy ra từ cửa sau.

Lạc Phàm nhìn hai bóng lưng dần dần đi xa, không nhìn được trêu: “Bảo bối nhà cậu cư nhiên dắt con trai của cậu đào hôn, còn không nhanh đuổi theo bắt họ trở về?”

“Tạm thời cậu cứ ở đó mà hã hê đi, cậu tự mình suy nghĩ thật kỹ làm thế nào để đánh lừa người kia của cậu về nhà rồi hãy nói, tôi nhớ gần đây chú Lạc đang giúp cậu chọn lựa người thích hợp để kết hôn phải không?” Khuôn mặt của Hạ Nam nhàn nhã, giống như hai bóng dáng len lén vừa rồi đi lúc này, một không phải là đối tượng hôm nay sẽ kết hôn với anh, một không phải là con trai bảo bối của anh.

Lạc Phàm nghe anh nói như vậy, có chút xụ mặt, ừ, anh nên suy nghĩ tìm cách làm sao lừa người kia về nhà, độ khó của việc này dường như còn rất cao.

Nhưng nhìn Hạ Nam vẫn đứng ở đây, còn trưng ra vẻ mặt nhàn nhã, không nhìn được lại hỏi: “Có đúng là cậu không tính đuổi theo à? Theo tôi biết thì có không ít người đang nhìn chằm chằm đó!”

“Khẳng định là phải bắt về rồi, nhưng không phải bây giờ, hiện tại tôi có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Nói xong, tựa như khách quý, kiêu căng đi tới đại sảnh tiệc cưới.

Bên kia, FIR cùng tiểu Tô Niệm đang ngồi trên chuyến bay đi tới Pháp.

Trong khoang hạng nhất chỉ có mấy người ít ỏi.

FIR đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trên mặt là nụ cười sảng khoái, cô không chú ý tới tiểu Tô Niệm ngồi bên cạnh đang liếc nhìn nơi nào, nếu như cô chú ý, cô tuyệt đối không thể bình tĩnh được.

Thành phố nhỏ thuộc miền nam nước Pháp, đây chính là mùa hoa Lavender, từng biển hoa màu tím nở rộ, trong không khí tràn ngập hương thơm thoang thoảng của hoa Lavender.

FIR nắm tay tiểu Tô Niệm lưu luyến trong biển hoa, ngược mắt nhìn thấy không xa có một bóng dáng cao to mạnh mẽ rắn rỏi đang đi tới, trên môi là nụ cười đậm nhạt.

Bốn mắt nhìn nhau, trong suốt thản nhiên, dịu dàng sâu xa, trong phút chốc quanh thân tràn ngập hơi thở ấm áp ngọt ngào.

Thật ra thì FIR ở thành phố nhỏ thuộc miền nam nước Pháp này đã 5 năm, trong đó có nguyên nhân là vì nơi đây có biển hoa tím xinh đẹp khiến người ta

khó quên, cô biết hoa Lavender còn có tên là ‘chờ đợi tình yêu’! Thật ra mỗi thiếu nữ khi trưởng thành đều có một giấc mơ, chính là chờ đợi một bạch mã hoàng tử thuộc về mình, chờ đợi một nửa của mình, một tình yêu hoàn mỹ cùng hạnh phúc gia đình mỹ mãn.....

Thật ra cô không còn là thiếu nữ ngây thơ 17, 18 tuổi nữa, nhưng cũng như bao thiếu nữ khác, cô cũng có một giấc mơ đẹp.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Thịnh Sùng, Bảo Bối Thật Xì Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.